

Ellen G. White Estate

VIATA LUI ISUS

ELLEN G. WHITE

Viata lui Iisus

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Informații despre această carte

Prezentare generală

Această publicație ePub este oferită de către Ellen G. White Estate. Ea face parte dintr-o colecție mai largă. Va rugăm să vizitați [Ellen G. White Estate website](#) pentru o listă completă a publicațiilor disponibile.

Despre autor

Ellen G. White (1827-1915) este considerată ca fiind autorul american cu cele mai răspândite traduceri, lucrările ei fiind publicate în mai mult de 160 de limbi. Ea a scris mai mult de 100.000 de pagini, într-o varietate largă de subiecte spirituale și practice. Calăuzită de Duhul Sfânt, ea l-a înălțat pe Isus și a arătat către Biblie ca temelie a credinței sale.

Mai multe link-uri

[O scurtă bibliografie a lui Ellen G. White](#)
[Despre Ellen G. White Estate](#)

Sfârșitul acordului licenței de utilizator

Vizualizarea, imprimarea sau descărcarea acestei cărți, va acorda doar o licență limitată, neexclusivă și netransferabilă pentru utilizarea personală. Această licență nu permite republicarea, distribuția, transferul, sublicența, vânzarea, pregătirea unor lucrări derivate, sau folosirea în alte scopuri. Orice utilizare neautorizată a acestei cărți se va sfârși prin anularea licenței acordate prin prezenta.

Mai multe informații

Pentru informații suplimentare despre autor, editori, sau modul în care puteți sprijini acest serviciu, vă rugăm să contactați Ellen G.

White Estate: mail@whiteestate.org. Suntem recunoscători pentru interesul și impresiile dumneavoastră și vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în timp ce veți citi.

Prefață

Viața lui Isus — prezintă momentele principale din viața Acestui personaj ilustru, a Căruia existență, exemplu și învățătură au marcat nu doar pe contemporanii Săi, ci întreaga posteritate. Învățăturile Umilului Galilean și-au aflat ecoul în inimile a milioane de oameni din toate timpurile și locurile, ajungând la fel de proaspete, de actuale și de dătătoare de pace până în zilele noastre. Nașterea, copilăria, activitatea Sa de educare și vindecare, minunile și ilustrațiile Sale educative, precum și suferințele, moartea și învierea Lui glorioasă, urmate de înălțarea Sa la cer, sunt toate descrise cu un talent greu de egalat de către autoarea inspirată. Spre deosebire de majoritatea celorlalte biografii cărora nu le rămâne decât valoarea istorică sau documentară, **Viața lui Isus** — nu este doar istorie, ci continuă să reprezinte pentru nenumărați creștini un model de jertfire de sine și de viețuire altruistă, pe care aceștia — înțelegându-i valoarea — încearcă să-l imite cu cea mai mare fidelitate.

Viața Celui care a trăit, a murit și a înviat pentru noi, deschide noi perspective asupra existenței omenеști, dându-i un sens și o valoare care nu se pierd pe marginea mormântului, ci depășesc limitele morții, ajungând până dincolo, în minunata veșnicie pe care le-a pregătit-o Dumnezeu acelor care au ales să imite Modelul Divin.

Viața lui Isus — este o poveste de dragoste adevărată, care descrie iubirea Creatorului Universului pentru copiii Săi căzuți în păcat, o iubire care a mers atât de departe, „încât a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

Lecturând **Viața lui Isus** — , cititorul poate afla, cât de mult este iubit de Dumnezeu, care a plătit un preț nespus de mare pentru a-i oferi șansa mântuirii și poate înțelege că are valoare în ochii lui Dumnezeu, care i-a rezervat un viitor minunat și care îl dorește și îl așteaptă cu o iubire părintească, în speranța că va fructifica marea șansă — pe care i-a oferit-o cu prețul unui sacrificiu atât de mare — viața veșnică.

Editorii

Cuprins

Informații despre această carte	i
Prefață	iii
Privind la Răscumpărătorul răstignit	7
Planul de mântuire	11
Nașterea lui Hristos	16
Copilăria lui Isus	28
Ioan Botezătorul	38
Botezul lui Isus	49
Ispitirea în pustie	55
Mărturia lui Ioan	65
Caracterul lui Ioan	70
Moartea lui Ioan	75
Nunta din Cana	83
Curățirea templului	95
Nicodim vine la Isus	102
Samariteanca	114
Fiul servului împărătesc	122
Isus la Betesda	126
Isus în Capernaum	137
Chemarea ucenicilor	144
Vindecarea leprosului	152
Paraliticul	157
Sabatul	164
Predica de pe munte	169
Parabola semănătorului	187
Alte parabole	195
Liniștirea furtunii	207
Demonizații din morminte	211
Fiica mai marelui sinagogii	216
Pâinile și peștii	221
Hristos umblă pe mare	228
Hristos în sinagogă	232
Femeia cananeancă	245
Schimbarea la față	248

Sărbătoarea corturilor	259
„Du-te și nu mai păcătui”	268
Învierea lui Lazăr	275
Jertfa Mariei	285
Intrarea lui Iisus în Ierusalim	293
Iisus plânge asupra Ierusalimului	303
A doua curățire a templului	312
Iisus și fariseii	323
Predica de muștrare contra fariseilor	337
În curtea din afară	350
Paștele	356
În grădină	366
În sala de judecată	376
Osândirea lui Iisus	390
Golgota	406
La mormânt	423
Sfârșitul luptei	430
Învierea	436
Femeile la mormânt	441
Iisus la Emaus	447
În camera de sus	454
Iisus în Galileea	459
Adunarea fraților	467
Înălțarea lui Iisus la cer	478

Privind la Răscumpărătorul răstignit

[2]

Iubirea pentru om este manifestarea pe pământ a iubirii lui Dumnezeu. Tocmai pentru a sădi această iubire, pentru a ne face copii ai unei singure familii, Împăratul slavei S-a făcut una cu noi. Și când se împlinesc cuvintele Lui de despărțire „să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu”, când noi iubim lumea așa cum a iubit-o El, atunci misiunea Lui pentru noi s-a împlinit. Suntem pregătiți pentru cer deoarece avem cerul în inima noastră.

Mântuitorul Și-a dat scumpa Sa viață ca să întemeieze o biserică în stare de a îngriji de sufletele întristate și ispitite. O grupă de credincioși poate fi săracă, needucată și necunoscută; dar în Hristos ea poate face în familie, între vecini, în localitate și chiar în locurile mai depărtate, o lucrare ale cărei urmări să țină cât veșnicia.

Dar iubirea lui Hristos nu este restrânsă la o anumită clasă de oameni. El Se face una cu fiecare copil. Pentru ca noi să putem deveni membri ai familiei cerești, El a devenit membru al familiei pământești. El este un Fiu al omului, și în felul acesta frate cu fiecare fiu sau fiică a lui Adam. Urmașii Lui nu trebuie să se simtă despărțiți de lumea care pierе în jurul lor. Ei sunt o parte din marea țesătură a omenirii; și cerul privește asupra lor ca la niște frați cu păcătoșii și cu sfinții în același timp. Iubirea lui Hristos îmbrățișează pe cel decăzut, rătăcit și păcătos; și fiecare faptă de bunătate săvârșită pentru a înălța un suflet căzut, fiecare faptă de îndurare, este primită ca fiind făcută pentru El.

[3]

În înțelepciunea Lui nemărginită, Dumnezeu a ales piatra de temelie și a așezat-o El Însuși. El a numit-o „temelie sigură”. Întreaga lume poate așeza pe ea poverile și durerile ei; ea le suportă. Cu deplină siguranță ei pot clădi pe ea. Hristos este „o piatră încercată”. Cei care se încred în El, nu vor fi dezamăgiți. El a suportat toate probele. A suportat apăsarea, vinovăția lui Adam și vinovăția urmașilor acestuia, și a ieșit mai mult decât biruitor de sub puterile răului. El a dus poverile aruncate pe El de toți păcătoșii ce s-au pocăit. În

Hristos inima vinovată a aflat odihnă. El este temelia sigură. Toți cei care se sprijină pe El, se odihnesc în deplină siguranță.

Tot ceea ce Dumnezeu și Hristos au putut să facă pentru mântuirea păcătoșilor s-a făcut. Păcătuirea a pus lumea în primejdie de moarte. Dar din cer s-a auzit glasul salvator: „Am găsit un preț de răscumpărare”. Isus Hristos care n-a cunoscut nici un păcat S-a făcut păcat pentru omul căzut. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3, 16). Hristos S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare. El Și-a dat la o parte haina Sa împărătească; Și-a lăsat la o parte coroana regală, a coborât de pe scaunul Său de Comandant suprem al tuturor cerurilor și Și-a îmbrăcat dumnezeirea cu omenirea pentru ca să poarte toate slăbiciunile noastre și să fie ispitit în toate ca și ceilalți oameni.

Ispășirea lui Hristos nu a fost săvârșită pentru a îndupleca pe Dumnezeu să iubească pe acei pe care altfel i-ar fi urât și nu a fost făcută nici pentru a produce o dragoste care nu ar fi existat; ci a săvârșit-o pentru a da pe față iubirea care era deja în inima lui Dumnezeu, ca exponent al grației divine în fața inteligențelor cerești, a lumilor necăzute, și înaintea neamului omenesc căzut.... Noi nu trebuie să întretinem idea că Dumnezeu ne iubește pentru că a murit Hristos pentru noi; ci pentru că ne-a iubit, de aceea a dat pe singurul Său Fiu să moară pentru noi.

[4] Fiul lui Dumnezeu unic născut a luat asupra Lui firea omenească și a ridicat crucea Sa între cer și pământ. Prin cruce omul a fost atras către Dumnezeu și Dumnezeu către om. Justiția a coborât de pe scaunul ei cel mai înalt și din poziția ei înfricoșată, și oștile cerești și armatele sfințeniei s-au apropiat de cruce cu respect, căci justiția — dreptatea — a fost satisfăcută la cruce. Pe cruce păcătosul a fost smuls din robia păcatului, din confederația celui rău și la fiecare pas către cruce inima lui se împlânzește și strigă în căință: „Păcatele mele au pironit pe cruce pe Fiul lui Dumnezeu”. El își lasă la cruce păcatele și caracterul lui este transformat prin harul lui Hristos. Mântuitorul ridică pe păcătos din pulbere și-l pune sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Crucea arată oștirilor cerului, lumilor necăzute și celor căzute, valoarea pe care Dumnezeu a pus-o asupra omului și marea Lui dragoste cu care ne-a iubit. Ea dă mărturie lumii, îngerilor și oamenilor

despre imutabilitatea legii divine. Moartea Fiului unic născut al lui Dumnezeu pe cruce pentru păcătoși este argumentul de netăgăduit despre caracterul neschimbător al legii lui Iehova.

Crucea lui Hristos dă păcătosului mărturie că legea nu se schimbă să întâmpine pe păcătos în păcatele lui și că Hristos S-a jertfit pentru a da călcătorilor legii încă o ocazie să se pocăiască. După cum Hristos a purtat păcatele fiecărui călcător al legii, tot astfel și păcătosul care nu crede în Hristos ca Mântuitor al său personal, care leapădă lumina care vine de la El și refuză să respecte și să asculte de poruncile lui Dumnezeu, va suferi pedeapsa pentru păcatul său.

Moartea lui Hristos a trebuit să fie argumentul convingător și pentru că legea lui Dumnezeu este tot așa de neschimbătoare ca și scaunul Său de domnie. Agonia lui Hristos în grădina Ghetsimani, insultele, cuvintele batjocoritoare, maltratările Fiului scump al lui Dumnezeu, torturile și ocările răstignirii, demonstrează îndeajuns și mișcător că dreptatea lui Dumnezeu face o lucrare radicală când pedepsește pe călcător. Faptul că nici Fiul Său propriu, Garantul omenirii, nu a fost cruțat este un argument care va sta în toată eternitatea înaintea sfinților și a păcătoșilor și a universului lui Dumnezeu, ca o dovadă că El nu va scuza sau scuti nici pe călcătorul legii Sale.

Lucrarea Fiului scump al lui Dumnezeu de a uni lumea creată cu cea necreată, pe cea mărginită cu Cel Nemărginit; în propria Sa persoană dumnezeiască este un subiect care cere angajarea cugetării noastre. Această lucrare a lui Hristos a avut de scop să confirme și să întărească ființele din alte lumi de nevinovăția și credincioșia lor, cât și pentru salvarea celor pierduți și pe cei ce sunt pe calea pierzării în această lume. El a deschis calea pentru cei neascultători de a se întoarce la ascultarea de Dumnezeu în timp ce prin același act El a pus o gardă în jurul celor care erau deja curați, ca să nu se murdărească.

Crucea trebuie să ocupe locul central, pentru că ea este mijlocul prin care s-a săvârșit ispășirea omului și pentru că influența lor se exercită în orice parte din guvernarea lui Dumnezeu.

Ispășirea săvârșită de Hristos nu este doar o metodă iscusită pentru iertarea păcatelor noastre, ci ea este un remediu pentru vindicarea urmărilor călcărilor de lege și pentru restatornicirea sănătății spirituale. Ea este mijlocul rânduit de cer prin care dreptatea lui

[5]

Hristos să ne fie atribuită nouă, și trebuie să fie introdusă în inimi și în caracter.

Fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate. El a trebuit să sufere agonia morții pe cruce în public pentru ca mărturia ei să fie vestită fără nici o umbră de îndoială.

Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea sacrificiului făcut de Maiestatea cerului, planul mântuirii e slăvit înaintea noastră și gândul la Golgota deșteaptă în inima noastră emoții vii și sfinte. În inima noastră și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel; deoarece mândria și adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o proaspătă amintire a celor petrecute pe Golgota.

Planul de mântuire

[6]

Căderea omului în păcat a umplut întreg cerul de întristare. Cântările de laudă ale îngerilor au amuțit, harfele lor au încetat de a mai răsună și ei și-au luat de pe cap coroanele lor. Mizerie și boală trebuia să fie de aici încolo soarta ființelor pe care Dumnezeu le pusese în Universul creat de El. Ei au căzut sub vină și „nu le mai rămânea nici o cale de scăpare”. Moartea a venit acum asupra întregii familii a lui Adam, și toți urmașii săi păreau a fi osândiți la pieire.

Atunci Fiul lui Dumnezeu, Prințul glorios al cerului, a fost umplut de milă pentru neamul decăzut. Iubirea dumnezeiască a pus la cale un plan, prin care omenirea să poată fi răscumpărată. Isus Însuși, luă apărarea păcătosului înaintea Tatălui, oferindu-Și viața Sa ca preț de răscumpărare și luând asupra-Și osânda de moarte, pentru ca prin meritele sângelui Său și prin ascultare de legea lui Dumnezeu să dobândească iarăși grația Creatorului pentru Adam și urmașii săi și să le dea posibilitatea de a se reîntoarce la paradisul cel pierdut. Nu fără luptă a dat Dumnezeu pe Unicul Său Fiu la moarte. Chiar pe Împăratul Universului L-a costat o luptă și o biruire, înainte de a decide, dacă neamul vinovat să fie lăsat pradă pieirii sau să dea pe Fiul Său ca să sufere pentru aceasta. Neschimbătoare este și rămâne legea lui Dumnezeu! Nici măcar pentru salvarea omenirii căzute nu se putea ocoli; dar Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a acceptat jertfa Fiului Său.

Îngerii însă nu s-au putut bucura, când Suveranul lor le-a făcut cunoscut planul de mântuire. Cu o durere tainică și cu uimire ei au ascultat la cuvintele Sale, care indicau la cărarea pe care El avea să se coboare de la bucuria, măreția și viața nemuritoare a cerului la strâmtorarea, ocară și moartea de pe pământ. El trebuia să stea ca mijlocitor între Tatăl Său mâniat și între omul păcătos, și totuși puținii avea să-L primească ca Fiu al lui Dumnezeu. Pentru a veni pe pământ, El a trebuit să părăsească înalta Sa poziție de Suveran al cerului, și să ia chip de rob, și prin propria Sa experiență să facă cunoștință cu diferitele încercări la care omul este expus, așa încât să

[7]

poată ajuta celor ispitiți. După terminarea misiunii Sale ca Învățător, El avea să fie dat în mâinile nelegiuților și să fie expus la orice înfruntare și chinuri pe care Satana avea să le insufle acestora. El avea să fie spânzurat (pe cruce) între cer și pământ ca un păcătos vinovat, și să sufere cea mai crudă moarte. Ceasurile lungi ale chinurilor Sale de moarte aveau să fie atât de grozave, încât îngerii, neputând a mai suferi să privească, aveau să-și ascundă fețele lor din fața acestei scene.

El avea să sufere nu numai dureri corporale ci și chinuri sufletești, care aveau să întreacă cu mult pe cele dintâi; asupra Sa avea să apese povara păcatelor întregii lumi. Îngerii s-au aruncat la picioarele Suveranului lor și și-au oferit viața lor ca jertfă pentru oamenii căzuți. Dar Hristos îi asigură că viața unui înger nu poate plăti vina păcatului, ci numai Fiul lui Dumnezeu este în stare să răscumpere mântuirea oamenilor. Totuși și îngerii aveau să participe împreună cu Hristos la lucrarea de mântuire. Prin aceea că El avea să ia asupra-Și natura omenească, puterea Sa avea să devină mai mică decât a lor, de aceea ei aveau să aibă însărcinarea de a alina durerile Sale și de a-L întări. De asemenea ei aveau să păzească pe copiii lui Dumnezeu de influența îngerilor răi și de întunericul, cu care Satan caută mereu să-i înconjoare.

[8] Deoarece îngerii aveau să fie martori ai chinurilor sufletești grozave și ai umilinței Domnului lor, atunci ei aveau să fie umpluți de durere și de indignare și aveau să dorească a-L elibera din mâinile omorâtorilor Săi; dar nu avea să li se permită să se amestece spre a împiedica vreo faptă oarecare, din cele ce aveau să vadă. Făcea parte din planul de mântuire, ca Fiul lui Dumnezeu să sufere batjocura și maltratările oamenilor nelegiuți, și El se învoi la toate acestea, când se hotărî să devină Salvatorul lumii.

Cu o duioșie divină mângâie Isus pe îngerii, asigurându-i că prin moartea Sa, El avea să răscumpere pe mulți și să smulgă puterea ace-luia, care avea stăpânirea morții. El avea să câștige iarăși împărăția, pe care omul o pierduse prin fărădelegea sa, și că, în viitor, cei mântuiți vor locui întotdeauna și pe veci cu El. Satana și păcătoșii aveau să fie nimiciti, așa încât nu vor mai fi niciodată în stare să mai tulbure pacea cerului și a pământului. Isus rugă oștirile cerești, să se dea mulțumite cu planul pe care Tatăl Său îl primise, și să se

bucure, că prin moartea Sa omul cel căzut va putea să recâștige din nou grația lui Dumnezeu.

Atunci o bucurie nespusă umplu cerul, iar îngerii intonară o cântare de laudă. Ei cântau din harpele lor și înălțau glasurile lor în imnuri înalte spre onoarea mării milostiviri și coborâri a lui Dumnezeu, de a da pe scumpul și iubitul Său Fiu pentru salvarea unui neam de răsculați. Laudă și adorație fură aduse pentru tăgăduirea și jertfirea de sine a lui Isus, care Se învoi ca să părăsească pe Tatăl Său și să sufere și să moară pentru un neam pierdut. Nimeni afară de Fiul lui Dumnezeu nu era în stare a face pod peste prăpastia, pe care o adusese păcatul. Numai prin moartea Sa, omul putea fi salvat și în același timp să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu. Hristos era cel dintâi după marele Legiutor. Viața Sa era singura jertfă de o valoare suficientă, spre a satisface în totul pretențiile legii desăvârșite a lui Dumnezeu și să răscumpere pe oameni din starea lor decăzută.

Sângele animalelor nu putea da nici o compensație pentru călcarea legii dumnezeiești. Viața acestora era de o valoare mai mică decât viața păcătosului, și prin urmare neîndestulătoare spre a fi pret de răscumpărare pentru păcat. Ea nu putea fi primită de Dumnezeu, decât ca un simbol al jertfei Fiului Său.

Omul nu era în stare a da satisfacție pentru omenire. Starea sa decăzută și păcătoasă făcea ca jertfa sa să apară numai ca un dar de jertfă nedesăvârșit. Dumnezeu a creat pe om desăvârșit și fără prihană, și după păcătuirea acestuia El nu mai putea primi pentru Dânsul nici-o jertfă care să aibă o mai mică valoare, decât omul în nevinovăția și desăvârșirea sa.

Îngerii erau fără păcate, dar aveau o valoare mai mică decât legea lui Dumnezeu, și sunt supuși acesteia ca ființe create. Ei erau solii destinați a împlini voința lui Hristos și a se închina înaintea Lui. [9]

Hristos însă, deși în chip dumnezeiesc fiind, nu socoti ca un lucru de apucat de a fi deopotrivă cu Dumnezeu. El era emblema desăvârșită a Tatălui Său, nu numai în înfățișarea Sa exterioară, ci și în privința desăvârșirii caracterului Său. Asupra lui Hristos nu se afla nici o obligație; El era superior legii și cu aceasta și superior îngerilor. Pe om însuși El îl întrecea în valoare datorită caracterului Său nobil, și neprihănit, și din cauza înaltei Sale poziții ca Suveran al oștirilor cerești, El era superior caracterului și poziției omului. Hristos conlucrase împreună cu Tatăl la creerea omului și

când neamul omenesc căzu prin neascultare, El avea puterea de a da satisfacție pentru păcatele acestuia, de a ridica iarăși pe oameni și a-i readuce înapoi la poziția lor originală. Hristos avea puterea de a-Și da viața Sa și a Și-o lua iarăși; totuși El nu era deloc obligat, ca să ia asupra-Și lucrarea de ispășire. Jertfa adusă de El era adusă de bunăvoie. O iubire nemărginită și o milă vrednică de admirat L-au mișcat să facă acea jertfă, care deschidea iarăși ușa speranței unui neam decăzut.

Darurile de jertfă și preoția sistemului iudaic erau simboluri, rânduite a preînchipui moartea și lucrarea de mijlocire a lui Hristos. Toate aceste ceremonii nu aveau sens sau valoare decât în legătura lor cu Hristos, care era însăși temelia și Întemeietorul întregului sistem. De la Adam și până la timpul când națiunea iudaică deveni un popor deosebit și separat, adoratorii lui Dumnezeu au fost instruiți cu privire la Salvatorul așteptat, care era preînchipuit prin darurile lor de jertfă. Domnul făcuse cunoscut lui Adam, lui Abel, Enoh, Noe, Avraam și altor bărbați credincioși din vechime și mai cu seamă lui Moise, că sistemul ceremonial de jertfă și preoția nu sunt suficiente în sine și prin sine pentru salvarea păcătoșilor. Acele simboluri și semne indicau numai la Hristos. Printr-însele bărbații credincioși de pe vremuri vedeau, pe Hristos și credeau într-Însul. Ele aveau să dureze însă numai până când jertfa desăvârșită avea să fie adusă. Sistemul darurilor de jertfă fusese rânduit de către cer, spre a păstra neîncetat în fața poporului grozava despărțire provocată prin păcat între Dumnezeu și oameni și marea necesitate a unei preoții mijlocitoare. Păcătosul împovărat de vina păcatului, lipsindu-i meritele necesare, nu se poate înfățișa în propria sa persoană înaintea lui Dumnezeu. Dar o cale a fost pregătită acum, pe care el avea să câștige — prin mijlocirea altuia — iarăși intrare la Dumnezeu. Preoția pământească preînchipuia preoția lui Hristos, care avea să fie Însuși ca Mijlocitor între Cel Prea Sfânt și între poporul Său. Hristos era desăvârșit, fără pată și fără greșală, curat de păcate. Numai El singur dintre toți cei care au locuit vreodată pe pământ, puteau zice: „Care dintre voi Mă poate învinui pentru păcat?” Legătura dintre Dumnezeu și oameni care a fost întreruptă prin căderea lui Adam în păcat, nu putea fi restabilită decât prin Hristos. Misiunea și lucrarea Sa avea să întreacă în demnitate și măreție cu mult preoția pământească, tipică.

Întreaga greutate a urmărilor grozave ale păcatului nu ar fi fost cunoscută niciodată pe deplin, dacă medicamentul hotărât pentru aceasta nu ar fi fost de o valoare nemărginită. Prețul extraordinar, care a fost plătit pentru răscumpărarea omului căzut, — prin faptul că Prințul Cerului, Cel deopotrivă cu Tatăl, Și-a dat viața pentru un neam răsculător — rămâne o taină, asupra căreia chiar îngerii se minunează, și pe care ei nu o pot pătrunde pe deplin.

Când timpul pentru prima venire a Mântuitorului sosise, Satan depunea cele mai mari eforturi, spre a învârtosi inimile poporului iudeu împotriva dovezilor, că Isus este Mesia. Iudeii deveniseră mândri și lăudăroși. Preoțimea lor se stricase în gradul cel mai înalt. În timp ce preoții își continuau mereu formele și ceremoniile serviciului lor divin și respectau cu strictete prescripțiile exterioare ale legii, inimile lor erau în altă parte; ei nu se sârguiau după o evlavie personală, și nici după un caracter virtuos. Și cu cât le lipseau mai mult acele calități necesare pentru sfânta lor chemare ca preoți ai Celui Prea Înalt, cu atât mai mare era îndărătnicia, cu care apărau înfățișarea exterioară a evlaviei, a zelului și a rugăciunii.

Preoții lor erau fățarnici. Ei iubeau știința lumească și se străduiau după onoarea pe care o dă bogăția. Pentru satisfacerea dorințelor lor ei se foloseau de orice ocazie spre a exploata pe cei nevoiași — și printre aceștia mai cu seamă pe văduve și pe orfani. Ei erau aspri, fără milă și compătimire față de cei săraci și nenorociți. În timp ce se rugau în locurile publice și dădeau de pomană, spre a fi văzuți de oameni, ei mâncau casele văduvelor prin dările grele pe care le impuneau. Sub diferite pretexte pentru a strânge bani pentru tezaurul lui Dumnezeu, ei pretindeau sume mari de la sufletele conștiincioase și mijloacele primite într-un mod atât de necinstit ei le întrebuințau spre folosul lor propriu. În legile, pe care Dumnezeu le dăduse iudeilor, El a avut în vedere cu o grijă deosebită interesele străinilor, sârmanilor, orfanilor și văduvelor. Venitul câmpului din al șaptelea an, în care el rămânea necultivat, era destinat pentru aceștia. Afară de aceasta, la fiecare al treilea an, întreaga națiune întrebuința a zecea parte din tot venitul lor pentru scopuri de binefacere — o zecime cu totul deosebită de aceea care era destinată pentru serviciul Sanctuarului. Pentru cei lipsiți se întreținea o casă a săracilor. Dumnezeu intenționa, ca această măsură să fie un mijloc pentru înfrânarea lăcomiei și a zgârceniei. Dărnicia era poruncită ca o datorie religioasă. „Atunci să vină ... străinul, orfanul și văduva,

care vor fi în cetățile tale, și să mănânce și să se sature, pentru că Domnul, Dumnezeul tău să te binecuvânteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale.” (Deuteronom 14, 29). Israelitilor le era de asemenea interzis să ia camătă de la frații lor. O nerespectare a acestor prescripții precise era cauza, pentru care Dumnezeu retrăgea binecuvântarea Sa de la Israel.

Mai marii preoților, cărturarii și fruntașii impuneau poporului prescripții, datini și ceremonii inutile, ca ordine a lui Dumnezeu, deși ele nu proveneau decât dintr-un izvor pur omenesc. Punctualitatea lor aparentă în respectarea formelor exterioare provenea din dorința de a-și câștiga mare vază înaintea poporului. În timp ce ei prădau zilnic pe Dumnezeu însușindu-și pentru ei darurile închinătorilor Săi, ei doreau totuși să aibă un nume bun pentru râvna și punctualitatea lor în respectarea scrupuloasă a datoriilor religioase. Pretinsul lor respect pentru datini și prescripții era o politică, spre a-și procura bani de la popor și spre a-și satisface propria lor ambiție.

Preoții nu aveau muștrări de conștiință, pentru că comiteau cele mai necinstite fapte și chiar crime, pentru a-și împlini intențiile lor. Bărbații, care își însușiseră serviciul de mare preot pe timpul primei veniri a lui Hristos, nu erau puși de Dumnezeu în acea sfântă lucrare. Străduința lor zeloasă după acest post provenea din dorința după putere și mărire. Ei tindeau după o poziție, prin care să domnească și sub aparența evlaviei să poată înșela fără a se teme de a fi descoperiți. Bărbați cu inimi stricate tindeau după această poziție înaltă de mare preot, și o și câștigau adesea prin mituire și ucideri mișelești.

Pe acea vreme, iudeii se aflau sub stăpânirea romanilor. Preoții nu mai aveau împuternicirea oficială, de a da sentințe de moarte, [13] căci acest drept era rezervat stăpânitorilor străini; totuși, serviciul de mare preot mai avea încă o mare însemnătate. El nu era numai un sfătuitor și mijlocitor, ci și un judecător, și sentința sa era definitivă. Îmbrăcat în veșmintele sale prețioase împodobite, cu pietre scumpe scânteietoare pe pieptărașul său, el avea o înfățișare impozantă, care trezea admirația, respectul, și o sfială sfântă a tuturor adoratorilor sinceri și conștiincioși ai lui Dumnezeu. Marele preot reprezenta pe Hristos într-un mod deosebit. Preoția lui Aaron era însă numai o umbră nedesăvârșită a preoției mărețe a lui Hristos. Fiul lui Dumnezeu avea să fie însă „preot după rânduiala lui Melhisedec”. După această

rânduială, preoția nu mai putea fi trecută de la o persoană la alta și Hristos nu mai putea fi înlocuit cu nimeni altul.

Datinile și ceremoniile nefolositoare, cu care națiunea iudaică își stricase religia, impuneau poporului dări grele, mai cu seamă claselor sărmene. Și fiindcă gemeau sub jugul romanilor, ei trebuia să plătească și acestora tribut. Iudeilor le era insuportabilă această servitute, și ei așteptau plini de speranță venirea în curând a triumfului națiunii lor, pe care avea să-l aducă Mesia, puternicul Liberator prezis prin profeți. Dar vederile lor erau foarte strâmte în această privință. Ei nădăjduiau, că acest Salvator va primi onoruri împărătești și va înfrânge prin puterea armelor pe apăsătorii lor, spre a ocupa apoi tronul lui David. Dacă ei ar fi studiat profețiile cu o adevărată umilintă și cu o pricepere spirituală, atunci n-ar fi căzut în marea rătăcire, de a trece cu vederea acele profeții, care vorbesc despre prima Sa venire în înjosire, și a înțelege greșit pe cele care se refereau la venirea Sa în putere și mărire. Dar ei erau mândri și corupți, pătimiși după onoruri lumești și năzuind după putere, nu mai aveau nici o pricepere pentru lucrurile sfinte. Din această pricină ei nu erau în stare să facă deosebire între acele profeții care se refereau la prima Sa venire și între acelea, care se refereau la a doua apariție a Sa. Ei așteptau, ca prima Sa apariție să aibă loc cu puterea și mărirea, care după mărturia profeților vor însoți a doua Sa venire.

[14] Renumele național era năzuința lor cea mai înaltă. Obiectul dorinței lor ambițioase era o împărăție lumească, care după părerea lor avea să subjuge împărăția romană, și pe ei înșiși să-i facă niște suverani cu o putere nemărginită. Iudeii se lăudaseră cu mândrie înaintea apăsătorilor lor, că nu vor mai sta mult în servitute, ci că împărăția lor va începe în curând cu o mărire și glorie, mult mai mare decât a lui Solomon. Ei așteptau un domn puternic, care să domnească pe tronul lui David și a cărui împărăție avea să dureze pururea. Ideile lor mândre despre venirea lui Mesia nu erau însă în armonie cu profețiile, pe care ei susțineau că le pot tâlcui. Ei erau orbi spirituali și conducători de orbi.

Când timpul fu împlinit se știa în cer, că venirea Mântuitorului în lume va avea loc în curând. Îngerii părăsesc strălucirea lor, spre a fi martorii primirii Sale din partea acelorora, pe care El venise să-i binecuvânteze și să-i mântuiască. Știind ce poziție solemnă avusese El în

cer, îngerii se așteptau, ca pe pământ să I se facă o primire cu toate onorurile corespunzătoare caracterului Său nobil și al demnității misiunii Sale. La coborârea lor către pământ ei veniră mai întâi la poporul, pe care Dumnezeu îl deosebise de toate celelalte națiuni și îl primise ca pe o proprietate a Sa deosebită. Dar la Iudei nu se observa nici un interes deosebit, nici o așteptare și veghere zeloasă, spre a fi cei dintâi, care să primească pe Mântuitorul și să salute venirea Sa.

Îngerii din cer priveau cu uimire indiferența poporului, cum și neștiința lor cu privire la venirea Prințului vieții. În templul, care era sfințit prin jertfele aduse zilnic, care simbolizau venirea și moartea Sa, nu se făcea nici o pregătire, pentru a zice bun-venit Mântuitorului lumii.

Fariseii continuă a-și rosti pe străzi rugăciunile lor lungi și lipsite de însemnătate, spre a fi auziți de oameni. În evlavia lor sfântă în aparență, ei pretindeau a fi poporul ales al lui Dumnezeu, proclama legea și prescripțiile, pe când oamenii celorlalte națiuni se ocupau cu fabule și se închinau la zei falși. Cu toții erau în aceeași neștiință cu privire la acest mare eveniment, care fusese prezis de mai înainte prin profeție.

Îngerii văd pe Iosif și Maria, cum pornesc pe cale către orașul lui David, spre a fi înscriși conform ordinului cezarului August. Ei sunt conduși aci de providența lui Dumnezeu, căci acesta era locul, unde Hristos avea să fie născut potrivit profeției. Ei caută un loc în casele de poposire, dar pentru ei nu mai fu găsit nici un loc, și au fost respinși pretutindeni. Celor bogați și cu vază li se oferise cu bunăvoință găzduire și găsiseră și răcorire, în timp ce acești călători obosiți au fost nevoiți să caute refugiu într-o colibă simplă, care era destinată ca adăpost pentru vite. Aici fu născut Mântuitorul lumii. Împăratul măririi care umpluse întregul cer cu admirație și cu podoabă, era culcat într-o iesle. În cer a fost înconjurat de îngerii cei sfinți; iar pe pământ el sălășluiește într-o iesle cu vitele împreună. O, ce coborâre! Minunați-vă cerurilor și fi uimit, o, pământule!

Și oare acest pruncușor slab și neputincios este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu? Mărirea și maiestatea Sa divină sunt ascunse sub natura Sa omenească, și totuși îngerii anunță venirea Sa. În timp ce mai marii pământului nu știu nimic despre aceasta, vestea îmbucurătoare despre nașterea Sa este dusă cu strigăte de bucurie către

[15]

locuințele cerești. Fariseii cei mândrii și cărturarii cu ceremoniile lor de o sfințenie aparentă și cu pretinsul lor zel pentru lege, nu știu nimic despre copilul din Betleem. Cu toată știința și înțelepciunea lor lăudăroasă în explicarea legii și a profetilor, ei nu știu totuși nimic despre felul venirii Sale. Ei aleargă după metodele cele mai cu succes, pentru a-și dobândi bogăția și onorurile lumesti, iar în privința descoperirii lui Mesia sunt cu totul nepregătiți.

Deoarece nimeni dintre fiii oamenilor nu vestește venirea Sa, trebuie să aducă îngerii la îndeplinire aceea, ce mai întâi oamenilor le fusese dată ocazia să facă, ca un privilegiu onorabil. Dar îngerii însărcinați să ducă vestea îmbucurătoare sunt trimiși mai întâi la niște păstori simpli și nu la Iudeii cei învățați, care pretindeau a fi tâlcuitorii profetiilor și ale căror inimi nu erau accesibile pentru aceasta. „În ținutul acela erau niște păstori, care stăteau afară în câmp și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare.” [Luca 2, 8-9](#). Niște păstori simpli care își pășteau oile noaptea, sunt acei care aud cu bucurie vestea îngerilor.

[16] Deodată cerul este luminat de strălucirea Domnului. Păstorii se înspăimântă; ei nu pot distinge imediat miliardele de îngeri, care sunt adunați pe cer, și nu știu nimic despre cauza acestui fenomen grandios.

Strălucirea cetelor cerești luminează întreaga împrejurime. În timp ce păstorii sunt plini de spaimă, îngerul Domnului li se arată și le liniștește teama, zicându-le: „«Nu vă temeți că vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle». Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: «Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui».” [Luca 2, 10-14](#).

Consternarea și spaima făcu loc bucuriei. Măreția strălucitoare, care însoțea oștile cerești, nu ar fi putut să fie suportată de păstorii veghetori, dacă ea ar fi venit deodată pe neașteptate asupra lor. De aceea le apără mai întâi un înger, spre a le risipi teama, a le face

cunoscut misiunea sa și a-i pregăti pentru o măreție mai mare a oștilor cerești.

Păstorii au fost umpluți de bucurie pentru acea veste bună, și după ce strălucirea dispăru și îngerii se înapoiară iarăși la cer, ei alergară ca să caute pe Mântuitorul de curând născut. Ei Îl găsiră, așa după cum li se mărturisise de către solii cerești, înfășat în scutece și culcat într-o iesele strâmtă.

Aceste evenimente care s-au petrecut în fața lor au făcut o impresie nespusă asupra sufletelor și inimilor lor, și au fost umpluți cu uimire, iubire și recunoștință pentru marea coborâre a lui Dumnezeu față de oameni, de a trimite pe Fiul Său în lume. Ei au răspândit pretutindeni vestea îmbucurătoare, au istorisit în orice loc despre măreția minunată pe care au văzut-o și despre cântările de laudă ale oștirilor cerești.

Conducătorii iudeilor s-au despărțit atât de mult de Dumnezeu prin faptele lor nelegiuite, încât îngerii nu le puteau vesti solia despre nașterea Mântuitorului. Dumnezeu alege pe magii (învățații) din Răsărit, spre a atrage atenția națiunii asupra apariției Fiului Său.

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim, și au întrebat: «Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui».” [Matei 2, 1-2](#). Acești bărbați nu erau iudei, dar ei așteptau pe Mesia cel făgăduit. Ei cercetaseră în profetii; și știau că timpul s-a apropiat, când Isus avea să vină, și ei vegheau cu îngrijire ca să vadă un semn al acestui mare eveniment, pentru ca să fie printre cei dintâi, care să salute și să se închine noului Împărat ceresc de curând născut. Acești magi erau filosofi și studiaseră operele lui Dumnezeu în natură. În minunile cerului, în splendoarea soarelui, a lunii și a stelelor, ei au recunoscut degetul Creatorului. Ei nu erau închinători la idoli ci trăiau după lumina slabă, pe care ei o primiseră. Acești bărbați erau priviți ca păgâni de către Iudei, dar în ochii lui Dumnezeu ei erau mai curați decât iudeii, care au fost binecuvântați cu mai multă lumină și care se laudau că ar avea o mai mare cunoștință, dar care nu trăiau conform luminii pe care le-o dăduse Dumnezeu. Magii au văzut cerul luminat de mărirea, care a înconjurat oștile cerești la vestirea primei veniri a lui Hristos. După întoarcerea îngerilor la cer a apărut o stea luminoasă care a rămas pe cer. Această lumină pornea de la o grupă

[17]

îndepărtată de îngeri luminoși. Acest fenomen supranatural al acelei stele mari și strălucitoare, pe care ei nu l-au mai văzut niciodată până atunci, și care atârna ca un semn pe cer trezi atenția magilor. Ei nu se bucurau de privilegiul de care s-au împărtășit păstorii, și anume ca să audă vestirea nașterii Mântuitorului; dar Spiritul lui Dumnezeu îi mișcă, ca să pornească în cercetarea acestui vizitator ceresc al unei lumi căzute. Ei își îndreptară pașii într-acolo, unde părea că duce steaua. Când se apropiară de Ierusalim, steaua a fost ascunsă într-o întunecime și nu i-a condus mai departe. Ei gândeau că un astfel de eveniment atât de mare ca venirea lui Mesia nu putea fi ascuns față de Iudei, și începură a face cercetări în jurul sfintei cetăți.

[18] Magii rămân însă uimiți că nu găsesc aici nici un interes deosebit pentru venirea Celui Făgăduit. Ei se tem că poate n-au citit bine profetiile. Nesiguranța puse stăpânire pe sufletele lor și devin foarte îngrijorați. Ei aud pe preoți repetându-și prescripțiile lor, tâlcuind legea și laudând religia și evlavia lor. Ei aud pe de altă parte cum Romanii și Grecii erau caracterizați ca păgâni. Ei văd, cum preoții indică la prescripțiile de amintire puse pe frunte și pe mână și pe poalele veșmintelor lor, ca dovadă că sunt supuși legilor și prescripțiilor divine. În cele din urmă magii părăsesc Ierusalimul mai puțin încrezători ca la intrarea într-însul. Ei se miră că iudeii nu au mai mult interes și bucurie pentru marele eveniment al venirii lui Hristos.

Ca și iudeii de pe acea vreme, tot astfel și creștinii din zilele noastre nutresc speranțe mari pentru viitor. Iudeii priveau înainte la împărăția vremelnică și triumfătoare a lui Mesia în Ierusalim. Tot astfel și creștinii din vremea noastră așteaptă prosperitatea bisericii prin convertirea lumii și o viețuire în desfătare într-un mileniu pământesc. Ei sunt tot așa de puțin înclinați a vedea lumina profetiilor și a primi Testimoniesle împlinirilor lor ca dovezi despre revenirea lui Hristos, după cum refuzau iudeii să primească profetiile cu privire la prima Sa venire.

Prima venire a lui Hristos era cel mai mare eveniment, care a avut loc vreodată de la creațiunea lumii. Dar în timp ce nașterea Mântuitorului producea bucurie îngerilor din cer, împăraților pământului nu le era binevenită. Magii au făcut cunoscut scopul călătoriei lor la Ierusalim declarând, că ei caută pe Isus, Împăratul iudeilor,

pe a cărui stea ei au văzut-o în răsărit, și că au venit să I se închine. Din cauza aceasta orașul este provocat la o mare agitație. Vestea a fost dusă repede la împăratul Irod, care a devenit foarte tulburat prin aceasta. Bănuiala și invidia sa a fost trezite, iar inima sa nelegiuită a făurit planuri rele pentru viitor. În timp ce iudeii arătau o mare nepăsare față de cele raportate de magi, Irod a dat pe față un mare interes și a fost foarte tulburat. El a chemat la el pe mai marii preoților și pe cărturari și le-a poruncit să cerceteze cu îngrijire în profetii și să-i raporteze, unde va trebui să se nască Împăratul lor. Indiferența lor nepăsătoare și neștiința lor bătătoare la ochi, când cercetau în cărți după cuvintele profetice au făcut pe rege să se înfurie. El se temea, că ei ar intenționa să ascundă în fața lui faptele pozitive cu privire la nașterea lui Mesia, și de aceea le porunci mai cu asprime ca să facă cercetări mai amănunțite cu privire la Împăratul lor așteptat: „A adunat pe toți preoții cei mai de seamă și pe cărturarii norodului, și a căutat să afle de la ei unde trebuia să Se nască Hristosul. «În Betleemul din Iudea», i-au răspuns ei, căci iată ce a fost scris prin prorocul: «Și tu Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nici de cum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o Căpetenie, care va fi Păstorul poporului Meu Israel.»” [Matei 2, 4-6.](#)

[19]

Irod a primit pe acești străini din răsărit cu un respect aparent, dar menționarea de către ei a nașterii unui Împărat, care avea să domnească în Ierusalim, trezi invidia și ura sa contra pruncului, care — după cum gândea el — avea să devină rivalul său și care avea să-i îndepărteze de la tron atât pe el cât și pe urmașii săi. O furie diabolică se aprinse în inima lui, și se hotărî să piardă pe acest prunc de curând născut. Dar la înfățișare el se arătă liniștit și, într-o consfătuire secretă cu magii, se interesă de timpul exact, când apăruse steaua. El se prefăcea a primi cu bucurie vestea despre nașterea lui Hristos și rugă pe magi, să-l pună în cunoștință despre tot ce ei aveau să afle în această privință, așa ca și el să poată fi printre cei dintâi care să-i dea onoare.

Magii nu erau în stare să citească inima tiranului, dar Dumnezeu nu putea fi înșelat prin fățărnicia purtării sale. Puterea lui Dumnezeu avea să apere și să păzească pe Mântuitorul scump, de curând născut față de planurile infernale ale lui Satan, până ce misiunea Sa avea să fie împlinită pe pământ.

După ce magii au părăsit Ierusalimul, spre marea lor bucurie, au văzut iarăși steaua lor conducătoare pe cer, și au fost conduși astfel la locul de naștere al Mântuitorului. „Au intrat în casă și au văzut Pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ, și I s-au închinat; apoi și-au deschis visteriile, și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă.” [Matei 2, 11](#). Magii nu au găsit nici o gardă împărătească, care să le împiedice intrarea la Mântuitorul. Mai marii pământului nu așteptau venirea Sa. Nici-o mulțime nu se afla acolo, care să aștepte cu încordare ca să primească cu omagii mulțumitoare pe Prințul Vieții.

După îndeplinirea misiunii lor, magii s-au gândit să se întoarcă înapoi ca să ducă lui Irod vestea îmbucurătoare despre mersul călătoriei lor. Dar Dumnezeu le-a trimis prin îngerul Său, într-o viziune de noapte, solia, de a nu se mai întoarce pe la Irod. Ei au dat ascultare poruncii cerești și s-au înapoiat pe o altă cale în țara lor.

[20] „După ce au plecat magii, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif, și-i zise: «Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui, fugi în Egipt, și rămâi acolo până îți voi spune eu; căci Irod are să caute Pruncul, ca să-L omoare.» Iosif s-a sculat, a luat pruncul și pe mama lui, noaptea, și a plecat în Egipt.” [Matei 2, 13-14](#).

Irod aștepta cu îngrijorare reîntoarcerea magilor; căci era nerăbdător în hotărârea sa, de a înlătura din cale pe Regele lui Israel. Acest monarh credea că Hristos avea să domnească peste o împărăție lumească, și el se împotriva cu toată puterea urmării la tron a unui rege iudaic. Mai marii preoților și cărturarii, care susțineau că înțeleg Scripturile, atrăgeau adesea atenția poporului asupra profetiilor care se refereau la revenirea lui Hristos cu putere și mărire mare, când avea să ridice orice domnie și să împărătească peste tot pământul. Ei au susținut într-un mod dornic de revanșă și laudăros, că Hristos ar fi un domn pământesc, și că orice împărăție și națiune avea să se plece în supunere înaintea Lui. Ei nu au studiat profetiile cu singura dorință de a preamări pe Dumnezeu sau de a-și aduce viața lor în de acord cu înalta linie de conduită arătată de profeti. Ei cercetaseră scripturile ca să găsească profetii vechi, prin a căror tâlcuire ei să poată fi în stare în vreun chip oarecare, să-și susțină mândria lor deșartă și să arate poporului, cu cât dispreț privește Dumnezeu toate celelalte națiuni afară de națiunea iudaică. Ei declarau că puterea și autoritatea străină, căreia ei erau atunci constrânși să i se supună și

s-o respecte, va lua sfârșit în curând; căci Mesia va ocupa tronul lui David, și va recâștiga prin puterea armelor libertatea și întâietatea lor de altădată. Priceperea iudeilor era întunecată, și le lipsea lumina cea adevărată. Ei tâlcuiau profețiile după propria lor concepție sucită. Satan îi ducea la prăpastie. Totuși Irod era hotărât să zădărnicească intențiile Iudeilor, nimicind pe Hristos, îndată ce ar da de El.

După ce a așteptat mult timp în zadar reîntoarcerea magilor cu informații, s-a temut că intențiile sale ar putea fi zădărnicate. Nu cumva acei bărbați au ghicit fapta infernală pe care el și-o pusese în gând și să-l fi ocolit în mod intenționat? Aceasta el o privea ca pe o înfruntare și ocară. Nerăbdarea, invidia și ura sa creșteau; Satan îl ațâța mereu, ca să-și împlinească intenția sa printr-o faptă de foarte mare cruzime. Pentru că nu reușise să-și aducă la îndeplinire intenția [21] lui ucigașe, prin prefăcătorie și viclenie, el voia acum ca să umple cu groază inimile tuturor iudeilor, făcând uz de puterea și autoritatea sa. Trebuia să le arate printr-un exemplu, ce-l așteaptă pe regele lor, în cazul că ei ar încerca să-l ridice pe tron în Ierusalim.

Aici i se oferise o ocazie de a da Iudeilor o lovitură atât de mare, încât să renunțe la planurile lor ambițioase — despre o împărăție independentă, care să cuprindă întreaga lume cu strălucirea ei. Irod a dat poruncă unui detașament de soldați — ale căror inimi se împietriseră prin crime, război și vărsări de sânge — ca să meargă la Betleem și în împrejurimile sale, și să omoare pe toți copiii, de la doi ani în jos. Prin această faptă tirană el urmărea un scop îndoit, întâi ca să-și arate puterea și autoritatea sa asupra poporului Iudeu, și al doilea, ca să aducă la tăcere lauda lor cu privire la regele lor, și apoi să-și întărească și mai mult puterea sa proprie, prin omorârea Fiului împărătesc de care el se temea și pe care Îl invidia. Ordinul său nemilos fu executat. Sabia soldaților lipsiți de orice simțământ uman a adus pierzare în toate părțile. Groaza și jalea părinților era de nedescris. Glumele și injuriile brutale ale soldaților fură întrecute de strigătele de jale ale mamelor prădate, când își strângeau la piept pruncușorii lor muribunzi și implorau cerul pentru răzbunare contra tiranului rege.

Acest blestem înfiorător a fost îngăduit de Dumnezeu, pentru a umili mândria națiunii iudaice. Nelegiuirea lor era atât de mare, încât Dumnezeu lăsă să vină asupra lor această pedeapsă prin tiranul Irod. Dacă ei, în loc să fie lăudăroși și ambițioși, ar fi fost curați,

sinceri și modești în obiceiurile lor, atunci Dumnezeu i-ar fi scutit de o astfel de umilire și strâmtorare din partea vrăjmașilor lor. Dacă acest popor ar fi umblat întreg și credincios înaintea Lui, atunci El ar fi făcut ca furia regelui contra lor să fie nevătămătoare. Dar așa El nu putea să intervină pentru ei într-un mod deosebit, pentru că faptele lor erau urâciune înaintea Lui.

[22] Iudeii atâțaseră invidia și ura lui Irod contra lui Hristos prin tâlcuirile lor false a profetiilor. Ei înfățișau pe Hristos și misiunea Sa pe pământ într-o lumină cu totul falsă. Ambiția lor înfumurată și laudele lor trufașe nu-și ajunseseră însă scopul intenționat la început de către Satan — adică uciderea lui Mesia cel de curând născut — ci se întoarse asupra capului lor, umplând casele lor cu jale. Într-o viziune profetică, Ieremia strigă: „Un țipăt se aude la Rama, plângeri și lacrimi amare: Rahela își plânge copiii; și nu vrea să se mângâie pentru copiii ei, căci nu mai sunt!” [Ieremia 31, 15](#). Irod nu mai supraviețui mult timp la această faptă firească. El trebui să cedeze în fața unei puteri, cu care el nu se putea măsura și muri de o moarte îngrozitoare.

După ce Irod fu șters de pe pământ, Iosif a fost avertizat de către îngerii lui Dumnezeu să se întoarcă înapoi în pământul lui Israel. El dorea să se așeze în Betleemul din Iudea; dar când auzi că Arhelau din Iudea era rege în locul tatălui său, se temu că intenția tatălui său de a ucide pe Hristos, ar putea fi adusă la îndeplinire de fiul său.

Iosif fiind în nedumerire și neștiind unde să găsească un loc sigur, Domnul alese iarăși pentru dânsul prin îngerul Său. „A venit acolo și a locuit într-o cetate, numită Nazaret, ca să se împlinească ce fusese vestit prin proroci: că El va fi chemat Nazarinean.” [Matei 1, 23](#).

Aceasta a fost primirea care s-a făcut Mântuitorului, când a venit în această lume pierdută. El a părăsit patria Sa cerească, maiestatea Sa, bogățiile Sale, și înalta Sa autoritate, și a luat asupra-Și firea omenească, pentru ca să salveze neamul căzut. Domnul arată oamenilor marea onoare, de a trimite pe propriul Său Fiu în corp păcătos pe acest pământ. Și totuși ei n-au dat mărire lui Dumnezeu, pentru că n-au voit să primească pe Hristos în inimile lor. Se părea ca și când pentru copilul Isus nu avea să existe pace și nici siguranță pe pământ. El, care venise să dea oamenilor viață, nu întâmpină decât insultă, ură și maltratare tocmai de la acei, pe care El voia să-i facă fericiți.

Dumnezeu nu putea încredința pe Fiul Său iubit oamenilor, nici chiar în timpul când Își îndeplinea buna Sa lucrare pentru răscumpărarea lor și în cele din urmă ridicarea lor până la propriul Său tron. El a trimis îngeri care să slujească Salvatorului și să-I apere viața, până ce misiunea Sa de pe pământ avea să fie împlinită, și El avea să fie omorât tocmai de mâinile acelor oameni, la care El venise ca să-i mântuiască.

[23]

Copilăria lui Isus

Mântuitorul Își petrecu copilăria și tinerețea Sa în Nazaretul cel sărman și puțin prețuit. Orice loc s-ar fi putut considera fericit, dacă Isus ar fi petrecut într-însul măcar un an; chiar și curțile domnești s-ar fi simțit fericite și onorate prin prezența unui asemenea oaspete, dar El trecu totuși pe lângă locuințele bogate, pe lângă palatele regilor, spre a-Și alege ca loc de locuit un sat modest de munte.

Timp de treizeci de ani, pe care Salvatorul lumii îi petrecu la munte, El umbla adesea pe potecile înguste, care duceau la câmpiile întinse. Ochii Săi priveau cu admirație minunile mărețe ale naturii. Florile frumoase, arborii cei înalți, stâncile prăpăstioase și munții falnici, totul avea atracție pentru El. Cu adorație și bucurie privea El măreția firmamentului. El admira aurora dimineții, podoaba serii și maiestatea sărbătorească a nopții. El era răpit de auzul cântăreților fericiți, ai pădurii, cum ei proclamau laudă Creatorului, și adesea El Își unea glasul Său cu al lor în cântări de laudă. El Își aduna felurite cunoștințe din cartea cea măreață a naturii.

De pe munții Nazaretului El privea în jos asupra unei țări, care așteptase venirea Sa timp de mii de ani și care totuși nu era pregătită să-L primească. În singurătatea liniștită a colinelor și a dumbrăvilor, neobservat de vreun ochi omenesc, El comunica cu Tatăl Său și Își întărea sufletul cu meditație și rugăciune pentru lucrarea vieții Sale, pe care o avea de îndeplinit.

[24]

Puținul, pe care Sfintele Scripturi îl raportează despre copilăria lui Isus, este de o mare însemnătate. „Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El.” „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” [Luca 2, 40.52.](#)

Timp de aproape treizeci de ani n-au avut loc decât puține întâmplări în viața lui Isus, care să atragă atenția poporului asupra Lui. Încă din copilărie El respecta cu exactitate legile iudaice. El nu dădu pe față în public nașterea Sa dumnezeiască, și nici nu căută să se distingă față de alții. Amicii și rudele Sale nu vedeau la El nici un

semn deosebit al Divinității Sale, în timpul viețuirii Lui printre ei. Dar deși evita ca să trezească vreo atenție, totuși El era neclintit ca o stâncă în a urma ce este drept.

Viața lui Hristos se distinge prin simplitatea și curăția Sa: Spiritul Său liniștit și fără pretenții, lipsa Sa de vanitate și mândrie Îl făcea să câștige bunăvoință la Dumnezeu și la oameni. Încă de copil El da pe față o blândețe și o amabilitate bătătoare la ochi. Mâinile și picioarele Sale erau întotdeauna gata să ajute altora, și să ușureze sarcina părinților Săi. Ei poseda o răbdare pe care nimic n-o putea tulbura, și o iubire de adevăr, care Îl însoțea cu credincioșie în tot timpul. Deși întotdeauna serios și tăgăduitor de sine, El era totuși bun și vesel. Frumusețea caracterului Său consta în viața Sa cumpănită. Deși dădu încă de timpuriu dovezi despre o înțelepciune bătătoare la ochi, totuși El era în totul ca orice copil, dezvoltându-se treptat atât în ce privește facultățile Sale spirituale, cât și în cele corporale, care creșteau o dată cu anii.

Tăcerea Sfintei Scripturi cu privire la copilăria și tinerețea lui Hristos este de foarte mare însemnătate pentru noi. Hristos este modelul nostru în toate lucrurile. Cu cât această perioadă a vieții este mai liniștită și mai neobservată, cu atât mai mult este ea în armonie cu natura, și cu atât mai liberă de orice ațâțare artificială, și cu atât mai rodnică pentru propășirea curăției, a simplității naturale și a adevăratei valori morale.

Isus nu era scutit de ispite. Satan era zelos și stăruitor în eforturile sale, de a birui pe Fiul lui Dumnezeu. Faptul că există pe pământ o Ființă liberă de mânjitura păcatului neliniștea în gradul cel mai înalt pe autorul păcatului, și nu-i scăpa nici un mijloc neîncercat, pentru a-L amăgi și încurca. Totuși Isus primea de la Tatăl Său ceresc înțelepciune și putere, spre a birui pe ispititor. [25]

Nelegiuirea locuitorilor Nazaretului devenise proverbială. Chipul josnic cu care acest loc era privit, mișcă pe Natanael să pună întrebarea: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” [Ioan 1, 46](#). Isus nu-și alesese singur acea societate de oameni. Tatăl Său ceresc găsi ca potrivit, de a-L lăsa în tinerețea Sa să fie expus adesea la ispite. Acestea aveau de scop, a-I pune caracterul la încercare și la probă, și-L făceau să fie neîncetat la pândă, pentru păzirea curăției Sale. El a trebuit să fie expus la lupte grele, spre a servi ca exemplu pentru oameni în copilărie, în tinerețe și în bătrânețe.

Nici-o viață de prisosință și de trândăvie nu fusese partea lui Isus. Părinții Săi erau săraci și întreținerea lor depindea de munca lor zilnică. În chipul acesta Isus a fost deprins cu sărăcia, cu tăgăduirea de sine și cu lipsurile. Dar tocmai această experiență se dovedea ca un scut în anii de mai târziu. Fiind deprins cu sârguință și cu viață retrasă, El închidea ușa multor ispite și stătea departe de orice societate, a cărei influență era stricăcioasă. Astfel El dezvoltă un adevărat caracter nobil în mijlocul unor influențe tocmai contrarii. Nici câștigul, nici plăcerile, nici lauda și nici muștrările nu-L puteau mișca, ca să comită o nedreptate. El avea înțelepciunea, de a deosebi răul de bine, și tărie de a rezista ispitei.

Nimeni nu poate dezvolta vreodată un caracter creștin în împrejurări mai defavorabile ca Mântuitorul nostru. Faptul că El a trăit timp de treizeci de ani într-un loc — privit de mulți ca ceva de mirare, a ieși ceva bun din acel loc — este o impută pentru acei care gândesc că a duce o viață neprihănită ar depinde de loc, de fericire sau de bogăție. Ispita, sărăcia și greutățile sunt tocmai școala necesară pentru cultivarea curăției și tăriei de caracter.

Potrivit legii iudaice, Iosif și Maria mergeau în fiecare an la Ierusalim, spre a lua parte la sărbătoarea paștelor. Când Isus era de doisprezece ani, părinții Săi Îl luară cu ei, după cum se obișnuia la iudei. Această călătorie la sfânta cetate, pentru a lua parte la sărbătoare, ei o făceau într-o societate mare.

[26] Atunci a văzut Isus templul pentru prima dată. Umblând prin încăperile sale, El vedea pe preoți ocupați, vedea altarul plin de sânge, și fumul sfânt al tămâiei, care se înălța sus la Dumnezeu și perdeaua cea lucrată în mod artistic, care acoperea misterele Sfintei Sfintelor. Lui îi era lămurită însemnătatea acestor ceremonii solemne, și știa că ele aveau să fie împlinite prin propria Sa jertfă pentru păcatele lumii. Pentru mintea omenească este imposibil, a-și face o idee despre cugetele Fiului lui Dumnezeu la această ocazie.

După ce au trecut cele șapte zile de sărbătoare, societatea din Galileea, cu care Iosif și Maria trebuia să plece înapoi, porni la drum spre casă. În confuzia primelor zile de călătorie, părinții lui Isus nu au observat lipsa Sa; numai când au trebuit să caute gazdă pentru noapte, au observat lipsa acelei mâini întotdeauna voioasă și gata de ajutor a Fiului lor ascultător. Închipuindu-și că va fi la cineva din societatea lor, ei nu-și făcură deocamdată nici o grijă pentru El.

Principiile Sale erau atât de curate, purtarea Sa atât de prevăzătoare, încât ei au avut destulă încredere spre a-L lăsa singur. Ei nu se îndoiau câtuși de puțin, că atunci când vor avea nevoie de Dânsul, El le va fi oricând de ajutor. Dar acum ei erau foarte îngrijorați, și Îl căutau cu multă trudă. Toate cercetările lor au fost însă fără succes; ei nu puteau da de nici o urmă a mult iubitului lor Fiu. Plini de presimțiri îngrozitoare ei s-au întors înapoi la Ierusalim. Ei își aminteau cu groază de măcelul, pe care l-a pus la cale tiranul Irod, spre a pierde pe Împăratul lui Israel, și își făceau multe reproșuri pentru neglijarea prețiosului lor odor, care le-a fost încredințat de Dumnezeu.

Iosif și Maria și-au continuat toată ziua cercetările lor zadarnice în Ierusalim. După aceasta urmă o noapte de neodihnă și nesiguranță — o noapte, care a fost petrecută în veghere cu rugăciuni și lacrimi. Ziua următoare ei și-au reînnoit eforturile lor, totuși fără succes. O altă noapte se apropia, când au ajuns în apropiere de templu și au observat, cum o mare mulțime de oameni mergeau într-acolo. Se atașară atunci și ei la această mulțime, și la intrarea în templu, atenția lor a fost atrasă de glasul Lui. Deși nu-L puteau vedea din cauza mulțimii, totuși ei știau, că El trebuie să fie, căci nici un alt glas nu poseda o astfel de solemnitate și un astfel de răsunset.

Pătrunzând prin mulțime, ei s-au aflat în curând într-o încăpere a templului, care era folosită ca școală a profetilor. Acolo în mijlocul mai marilor, al preoților și al cărturarilor, ei au văzut pe Fiul lor.

[27]

El sta plin de respect și umilință la picioarele acestor bărbați serioși și învățați, ca și când ar fi voit să primească instrucțiuni despre venirea lui Mesia, în timp ce El îi făcea atenți asupra evenimentelor de pe acea vreme, care potrivit profetiilor aveau să însoțească venirea Celui Făgăduit. Preoții și învățații pe de altă parte, Îi puneau întrebări grele, privitoare la adevăr, pe care ei nu le înțelegeau. Isus însă pricepea întrebările lor, și prin răspunsurile Sale date într-o simplitate de copil, dar într-o limpezime completă, El rectifică teoriile și prescripțiile lor false și răspândea un val de lumină nouă asupra adevărilor, care erau preînchipuite în simboluri și profetii.

Toți ascultau cu cel mai mare interes, când a fost explicată sărbătoarea paștelor. În orbirea lor, ei au pierdut aproape în totul din vedere însemnătatea sărbătorii, pe care ei o sărbătoriseră chiar atunci cu un fast atât de mare. Isus știa că ei nu aveau nici o idee despre Me-

sia ca o jertfă pentru păcatele lumii și că erau în totul nepregătiți ca să-L primească în adevăratul Său caracter. De aceea intenția Sa era, ca prin întrebări și lămuriri să-i aducă la o înțelegere mai limpede a misiunii Sale, așa încât ei să fie pregătiți ca să-L creadă atunci, când El avea să-Și înceapă pe față misiunea Sa de Învățător.

Rabinii au observat cu uimire judecata matură, înțelepciunea, agerimea și concluziile logice ale băiatului străin. Ei știau că el nu a fost instruit în școala profetilor, și totuși El avea o mai bună înțelegere a profetiilor decât ei, cu toate că ei își petrecuseră întreaga lor viață cu studiul acestora. Ei erau nu numai uimiți, ci chiar răpiți. Inimile lor erau atrase în iubire către El. Pentru ei era lămurit, că acest băiat galileean poseda un talent extraordinar, și ei doreau să-l aibă ca elev în școala lor, spre a fi pregătit ca să ocupe o poziție însemnată și un post înalt de învățător în Israel. Niciodată până aici nu au auzit acești bărbați învățați o explicație atât de simplă și de convingătoare a Sfințelor Scripturi cu privire la venirea mult așteptatului Mesia, la adevăratul scop al venirii Sale și la natura Împărăției Sale.

[28] E de mirat, că ei au rămas uimiți de înțelepciunea acestui băiețuș liniștit și serios, care le da lămuriri într-un mod atât de copilăros și modest asupra marilor adevăruri ale profetiilor și că inimile lor au fost atât de mișcate, cum nici o artă de vorbire înaltă sau vreo elocvență scolastică nu le-ar fi putut mișca vreodată! Deși necunoscut de ei, totuși băiețușul de la picioarele lor era Tâlcuitorul divin al profetiilor.

Dumnezeu căuta să lumineze pe conducătorii lui Israel, și pentru acest scop El întrebuițează unicul mijloc prin care ei puteau fi câștigați. În mândria lor ei nu ar fi acceptat niciodată ca ei să primească de la cineva învățătură, oricât de mare ar fi fost înțelepciunea sa și oricât de înaltă poziția sa. Ei se considerau pe ei înșiși ca tâlcuitori ai profetiilor rânduite de Dumnezeu. Dacă le-ar fi trecut prin minte că Isus căuta să-i învețe, atunci ar fi defăimat și n-ar fi voit să-L asculte. Dar ei se măguleau cu închipuirea că ar da învățătură, pe când în realitate ei nu erau decât ascultători și primeau învățătură. Modestia copilărească și grațiozitatea lui Isus dezarmau prejudecățile lor. Mintile lor se deschideau în mod conștient la mărturia Sfintei Scripturi. Puterea adevărului convingea mințile lor. Și aceasta nu era totul. O putere dumnezeiască însoțea cuvintele lui Isus. Spiritul lui Dum-

nezeu căuta să planteze adevărul în inimile lor. Ei au fost convinși că așteptările lor cu privire la felul și scopul venirii lui Mesia nu erau în acord cu profetiile; totuși convingerile lor nu au fost urmate de credință. Ei nu erau voioși să renunțe la teoriile, care măguleau ambiția lor și care serveau ca temelie a mândriei lor de puterea și strălucirea viitorului lor rege. Ei nu voiau să recunoască că concepția lor despre Sfânta Scriptură, pe care pretindeau a o învăța, era cu totul greșită. Adevărul era deci în contradicție cu dorințele lor. Rabinii se întrebau între ei: Cum se poate ca acest băiat să dobândească o astfel de învățătură, când n-a învățat nicăieri în vreo școală? Mândria și interesul i-a făcut să lepede lumina din cer.

Părinții lui Isus priveau cu uimire la Fiul lor. Ei au fost umpluți de bucurie, când L-au văzut în siguranță și au fost foarte mulțumiți pentru onoarea care I se dă. Dar Maria nu putea uita așa de ușor necazul pe care-l suferise din cauza Lui. Când auzi, că El n-a fost reținut aici contrar voinței Sale, ci că a fost atât de adâncit în conversație cu înțelepții lui Israel, încât după părerea ei își uitase datoriile Sale de copil, ea îi zise pe un ton pe jumătate muștrător: „«Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare.» El le-a zis: «De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?»» [Luca 2, 48-49](#).

[29]

Aceste cuvinte rostite în nevinovăție și simplitate conțineau un reproș pentru părinții Săi. El le aminti cu modestie, că dacă și-ar fi făcut datoria lor, ar fi fost scutiți de osteneala de a-L căuta. Dar în timp ce ei își neglijau datoria lor, pe care le-o încredințase Tatăl, El Însuși Se ocupa cu lucrarea, pentru împlinirea căreia El se coborâse din cer.

Iosif și Maria au fost onorați de Dumnezeu într-un mod deosebit, încredințându-le îngrijirea Fiului Său. Îngerii au vestit nașterea Sa păstorilor din Betleem, și magii din răsărit i-au adus omagii. Dumnezeu a condus pe Iosif astfel, încât viața copilului Isus fu păstrată. Dar la reîntoarcerea lor de la Ierusalim, părinții lui Hristos erau atât de ocupați cu conversații și vizite, încât și-au neglijat sfânta lor datorie. Toată ziua de dimineață și până seara, ei nu se sinchiseră de Fiul lor Isus, pe care nu trebuia să-L piardă din vedere nici o clipă.

După ce îngrijorarea lor se liniști prin găsirea lui Isus, ei căutau să arunce vina asupra Lui, în loc să-și recunoască neglijența lor, el respinse însă aceasta cu blândețe dar hotărât.

Cu această ocazie Isus făcu cunoscut pentru prima dată adevăratul Său raport față de Dumnezeu. Cuvintele, pe care El le adresă Mariei, arată că El era conștient de misiunea Sa cerească încă de copil. Deși părinții nu puteau înțelege pe deplin însemnătatea cuvintelor lui Isus, totuși mintea Mariei se luminează în cea mai mare parte. Ea știa că Isus nu Se referea la tatăl Său pământesc, ci la Iehova, și ea nu numai că păstră în minte toate, câte a zis El, spre a medita asupra lor în viitor, ci și luă la inimă învățătura ce era cuprinsă în cuvintele Sale și o puse în practică.

[30] Pentru părinții lui Isus era atât de firesc de a-L privi ca fiu al lor propriu, încât erau ușor expuși primejdiei, de a pierde din vedere binecuvântarea de care era însoțită prezența Salvatorului lumii. Fiind zilnic pe lângă dânsii și cum viața Sa semăna în multe privințe cu viața altor copii, era greu pentru ei de a păstra în ochii lor misiunea Sa sfântă și a-și aminti mereu că Dumnezeu încredințase pe Fiul Său supravegherii și grijii lor părintești; pe Acela a Cărui dumnezeire era ascunsă sub chipul omenesc. O petrecere mai lungă în Ierusalim a fost folosită de El ca un mijloc blând de amintire a datoriei lor, pentru ca să nu mai fie nepăsători și să piardă din vedere înalta onoare, pe care Dumnezeu le-o arătase.

Sărbătoarea Paștelor fusese instituită, pentru ca iudeii să păstreze în amintire eliberarea lor minunată din Egipt. Această întocmire a fost destinată, pentru a abate sufletele lor de la treburile lor lumești și a le readuce în amintire faptele lui Dumnezeu. Ei trebuiau să-și aducă aminte de minunile, de îndurările și de marea Sa bunătate față de ei, așa încât iubirea și adorația lor față de El să sporească. Prin aceasta ei trebuiau să fie provocați, a privi la Dânsul în toate greutățile lor și a se încrede într-însul, în loc să se întoarcă către alți zei.

Respectarea Paștelui făcea o impresie întristătoare asupra Fiului lui Dumnezeu. El vedea în mielul cel junghiat un simbol al morții Sale. Acei care sărbătoreau această întocmire, au fost învățați să aducă în legătură junghierea mielului cu viitoarea moarte a lui Hristos. Sângele cu care erau stropiți ușorii caselor lor, era un simbol al sângelui lui Hristos, care avea să aducă curățire de păcate pentru creștinul credincios. Acesta avea să-l ocrotească față de mânia viitoare a lui Dumnezeu, care va veni peste lumea necredincioasă și nepocăită, așa după cum a venit asupra egiptenilor pe vremuri. Dar

numai prin îndeplinirea lucrării, pe care Domnul le-o încredințase ca s-o facă, jertfa lui Hristos le putea servi spre mântuire. Ei aveau înșiși de conlucrat, spre a dovedi credința lor în planul rânduit pentru salvarea lor.

Foarte mulți veneau dintr-o mare depărtare, pentru ca să ia parte la sărbătoarea Paștelor. Isus, care cunoștea toate inimile, știa că mulțimea care se întorcea de la Ierusalim avea să uite pe Mântuitorul și misiunea Sa prin vorbiri ușurate și vizite nefolositoare. De aceea El preferă să Se înapoieze singur cu părinții Săi, spre a le da în felul acesta ocazie, să mediteze asupra profetiilor, care se refereau la suferințele Sale viitoare și la moartea Sa. El dorea ca evenimentele dureroase, prin care ei aveau să treacă în timpul jertfei Sale necesare, să nu fie pentru ei ceva nou și neașteptat. La întoarcerea lor de la Ierusalim, după terminarea Paștelor, El fu despărțit de ei, și ei Îl căutară cu inimile îndurerate timp de trei zile. Când El avea să sufere moartea pentru păcatele lumii, El avea să fie de asemenea despărțit și pierdut pentru ei trei zile. Dar după aceea El avea să li se arate, și credința lor avea să se încreadă într-Însul ca Mântuitor al neamului omenesc căzut, și ca într-un Mijlocitor al lor la Tatăl.

[31]

Aceasta este o învățătură importantă pentru toți urmașii lui Hristos. Nici una din aceste învățături nu avea să fie pierdută; toate au fost scrise pentru binele generațiilor viitoare. Iosif și Maria au pierdut pe Hristos prin neglijența unei singure zile; trei zile de căutare îngrijită au fost necesare pentru regăsirea Lui. Tocmai așa se petrec lucrurile și cu creștinii; când devin nepăsători și neglijează rugăciunea și vegherea, pot pierde într-o zi pe Hristos; și adesea e nevoie de multe zile de căutare îngrijorată și de întristare pentru a-L regăsi și a dobândi din nou pacea sufletească, care a fost pierdută prin vorbiri, glume și discuții deșarte sau prin neglijarea rugăciunii.

Când creștinii se adună împreună trebuie să fie cu multă băgare de seamă în toate cuvintele și acțiunile lor, pentru ca să nu uite pe Isus, și să nu umble încoace și încolo, fără să observe lipsa Sa.

Când oamenii nu se sinchisesc de prezența Salvatorului, când pierd din vedere în conversația lor pe Acela, în care potrivit mărturisirii lor, se concentrează toate speranțele lor despre viață veșnică — atunci evită și Isus societatea lor și tot astfel fac și îngerii, care execută ordinele Sale. Aceste ființe curate și sfinte nu pot rămâne într-un loc, unde prezența lui Isus nu este dorită și unde lipsa Sa nu

este observată. O societate al cărei spirit este abătut de la lucrurile cerești, nu are nici o putere de atracție pentru locuitorii cerului. Din acest motiv domnește mare tristețe, amărăciune și descurajare printre acei care pretind a fi urmași ai lui Hristos. Pentru că nu se deprind cu meditația, vegherea și rugăciunea, ei pierd tot ce este de preț pentru ei. Razele de lumină dumnezeiască care pornesc de la Isus, nu-i mai înviorează cu influențele lor sfinte și înnobilitoare. Ei sunt învăluți în întuneric, pentru că prin spiritul lor neglijent și lipsit de respect, Isus este înstrăinat și îngerii cei sfinți sunt ținuti departe de ei.

[32] Mulți vizitează adunări religioase, primesc instrucțiuni de la servii lui Dumnezeu și sunt astfel reînviați și binecuvântați; și totuși, pentru că la înapoierea lor acasă nu simt necesitatea rugăciunii și a vegherii, adesea ei nu se întorc mai buni, de cum erau mai înainte. Văzându-și apoi marea lor lipsă, sunt înclinați adesea, de a se plânge de alții sau a murmura contra lui Dumnezeu, în loc să se întoarcă în ei înșiși, și să se scuze pe ei înșiși pentru întunericul și neliniștea lor spirituală. Asemenea persoane nu trebuie să caute vina la alții. Greșeala se află în ei înșiși; ei fac glume și vizite, până ce spiritul ceresc este gonit prin propria lor neglijență. Este privilegiul fiecărui om, de a păstra pe Isus la el. Pentru a ne asigura însă societatea Sa, cuvintele noastre trebuie alese și sarate cu har. Cugetele inimii trebuie îndreptate cu preferință către lucrurile dumnezeiești.

De la Ierusalim Isus însoți pe părinții Săi și coborî în Nazaret, „fiindu-le ascultător”. Prima Sa vizită în templu trezise noi cugetări într-Însul și raportul Său față de Dumnezeu făcuse o impresie atât de adâncă asupra Lui, încât pentru câțiva timp El pierduse din vedere relațiile Sale pământești. Totuși autoritatea părinților îi era încă mereu sfântă. La dorința lor, El Se întoarse împreună cu ei acasă și le ajută la munca lor obositoare. El îngropă în inima Sa taina misiunii Sale viitoare, așteptând cu răbdare timpul când avea să-Și înceapă în public misiunea, înainte de a se descoperi lumii ca Mesia. Timp de optsprezece ani după declarația Sa, că El este Fiul lui Dumnezeu, se supuse sub ocrotirea părintească, trăind în toată simplitatea în Galileea și lucrând ca teslar împreună cu tatăl Său.

Cu toată misiunea Sa sfântă și înalta Sa poziție față de Dumnezeu — care îi era lămurită pe deplin — Isus nu neglija întru nimic datoriile obișnuite ale vieții zilnice. El era Creatorul lumii și totuși recunoscuse obligația Sa față de părinții Săi pământești și își împlinea

cu politețe plină de respect datoriile de fiu, de frate, de amic și de cetățean. Suveranul cerului, Căruia îngerii i-au dat ascultare cu bucurie, era acum un serv voios și un fiu credincios în împlinirea datoriilor.

[33]

Ioan Botezătorul

În timpul nașterii lui Ioan, Iudeii se aflau într-o stare vrednică de plâns. Spre a împiedica o răscoală generală, li se permise, să aibă o așa zisă guvernare proprie; totuși ei vedeau că puterea și libertatea lor era restrânsă, și că în realitate se aflau sub jugul roman. Romanii pretindeau dreptul de a numi pe preoți și a-i îndepărta iarăși din postul lor, după plăcere. În acest fel s-au strecurat abuzuri în serviciul preotesc. Astfel preoții nefiind numiți pe cale divină, făceau abuzuri în serviciul lor și la îndeplinirea chemării lor se lăsau conduși de fapte necinstite. Prin bani și influență, oameni cu un caracter josnic câștigau favoarea celor puternici și în același chip și preoția. Întreaga țară simțea această povară. Așa încât dezbinare și răscoală erau urmarea la aceasta.

Dumnezeu nu putea descoperi lui Israel mărirea și puterea Sa printr-o preoție atât de stricată. Din cauza abaterii lor de la Domnul, învățătura iudaică a fost întunecată. Mulți dintre conducători puneau prescripțiile lor proprii pe treapta întâi și le impuneau poporului ca ordine ale lui Dumnezeu. Dar timpul hotărât, când Dumnezeu voia să aducă poporului Său mântuire, sosise în cele din urmă. Iudeii cei pioși așteptau cu rugăciuni stăruitoare sosirea lui Mesia. Ei se încredeau în Dumnezeu, că El va interveni pentru poporul Său în această situație critică, pentru ca să nu ajungă de batjocura păgânilor. În timpurile trecute, întotdeauna când erau în nevoie și când Îl chemaseră, El le trimisese câte un salvator. Din profeție, ei socotiră că timpul stabilit pentru venirea lui Mesia sosise, și că după apariția

[34] Sa ei vor avea o descoperire și mai lămurită a voinței dumnezeiești, prin care învățăturile lor vor fi liberate de prescripțiile și ceremoniile nefolositoare, care le întunecaseră mintea timp atât de îndelungat. Iudeii bătrâni și evlavioși așteptau ziua și noaptea venirea lui Mesia și se rugau, ca să le fie îngăduit de Dumnezeu, ca să-L vadă înaintea de moartea lor. Ei așteptau cu dor, ca să vadă luminându-se întunericul neștiinței și al bigotismului, care învăluisese atâta timp sufletele poporului.

Din această clasă făcea parte Zaharia și Elisabeta; „Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului.” [Luca 1, 6](#). Zaharia făcea parte din clasa preoțimii sfinte. „Dar, pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetei lui, după obiceiul preoției, a ieșit la sorti să intre să tămâieze în Templul Domnului.” [Luca 1, 8-9](#).

În timpul jertfei zilnice a tămâierii slujeau întotdeauna doi preoți; unul ducea tămâia, iar celălalt un vas cu cărbuni aprinși de pe altarul arderii de tot, pe care îi turna pe altarul din Sfânta. Primul preot punea apoi tămâie pe cărbunii aprinși. Acesta era privit ca un serviciu ce era în legătură cu o sfintenție și onoare desăvârșită, deoarece preotul era adus prin aceasta într-o comuniune mai directă cu Dumnezeu, decât prin oricare alt act din slujba zilnică. Nimănui nu-i era permis, ca să tămâieze a doua oară, căci preotul era ales în fiecare zi dintre acei, care nu făcuseră încă acest serviciu. Timpul aducerii darului de tămâie dimineța și seara era de un interes deosebit pentru închinătorii din sălile templului. Înainte ca ei să poată ajunge în prezența lui Dumnezeu prin serviciul preoților lor, ei trebuiau să se pregătească printr-o examinare sinceră a inimii și prin mărturisirea păcatelor. Apoi se uneau în rugăciune tăcută, îndreptându-și privirea către locul prea sfânt. În felul acesta cererile lor se ridicau împreună cu fumul de tămâie către cer.

În timp ce preoții intrau dimineța și seara în locul prea sfânt, unde cele șapte candelă ardeau ziua și noaptea — o amintire neîntreruptă despre Acela, care fusese Ocrotitorul lui Israel în chip de stâlp de foc — jertfa zilnică era pregătită deja ca să fie adusă pe altarul din curte. În chipul acesta jertfa de ispășire era adusă în mintea întregului Israel într-o strânsă legătură cu norii binemiroșitori ai fumului de tămâie — simbolul rugăciunii poporului. Orele stabilite pentru aceste jertfe, care erau cunoscute ca jertfele de dimineată și de seară, erau privite ca ore sfinte și erau respectate de întreaga națiune iudaică ca timp hotărât pentru meditație și rugăciunea de dimineată și de seară. În timp ce preotul sta la altarul tămâierii, iar fumul jertfei arderii de tot de afară se urca către cer, rugăciunile aduse de credincioșii din curțile templului erau repetate pe întreg pământul, oriunde se aflau Iudei pioși.

În această rânduială noi găsim autoritatea pentru serviciul divin creștin familial de dimineată și de seară. Dumnezeu iubește ordinea.

Deși El leapădă o slujire ceremonială goală fără adevăratul spirit de meditație, El privește totuși cu bună plăcere asupra acelor, care Îl iubesc și se tem de El și Îi aduc închinare dimineața și seara pe întreg pământul, înălțând cereri pentru iertarea păcatelor lor săvârșite și adresându-se Lui pentru binecuvântările necesare.

Asupra lui Zaharia căzuse sortul, ca să aducă jertfa zilnică de tămâie. În veșmântul său preotesesc alb el tămâia în Sfânta, așa încât norii de fum de tămâie să se urce la Dumnezeu împreună cu rugăciunile credincioșilor, spre a pregăti calea pentru fumul jertfei arderii de tot. Într-un loc atât de sfânt, care numai printr-o perdea se despărțea de Sfânta Sfințelor, unde prezența sublimă a lui Dumnezeu se descoperea, Zaharia fu umplut de sentimentul solemnității și însemnătății poziției sale.

La răsunetul clopoțelilor care dă semnalul când jertfa trebuia pusă pe altarul arderii de tot, toți preoții și Leviii își ocupau posturile lor hotărâte în curțile templului. Zaharia și ajutoarele sale încep sfânta slujbă. Cărbunii se pun pe altar, ajutorul preotului se retrage, iar Zaharia rămâne singur la lumina mereu arzând și la altarul luminător. El presară apoi tămâie pe flacăra cărbunilor, și un miros bine plăcut se ridică către cer în formă de nori, care sunt un simbol al rugăciunilor aduse din toate părțile lumii de către credincioșii lui Israel. Ca unul care era ales ca Mijlocitor pentru poporul său, el își unește rugăciunile sale cu acelea ale lui Israel. El își mărturisește păcatele sale proprii, păcatele familiei sale, cum și pe ale națiunii întregi și imploră pe Dumnezeu ca să primească prin harul Său jertfa adusă pentru ispășire. Zaharia așteptase mult timp Mângâierea lui Israel. El știa că, potrivit profetiilor, timpul pentru venirea lui Mesia sosise. El compătimea împrăștierea și starea de degenerare a poporului său, cum și retragerea scutului lui Dumnezeu ca urmare a abaterii lor de la El, și el înălța cereri stăruitoare pentru apariția mult așteptatului Salvator.

Pe când rugăciunile sale se înălțau la cer, i se arătă deodată un înger al Domnului, stând de partea cea dreaptă a altarului, o poziție care indica la faptul că Dumnezeu simpatiza cu poporul Său. Solul ceresc veni ca răspuns la rugăciunea sa și totuși milostivirea și coborârea lui Dumnezeu i se părea aproape de necrezut. Acest bărbat conștiincios și temător de Dumnezeu tâlcui această apariție

ca o dovadă a dizgrației divine asupra păcatelor sale, și se temea, că va auzi cuvinte de reproș și de muștrare din gura îngerului.

Totuși îngerul îl salută cu asigurarea plină de îmbărbătare: „Nu te teme Zahario; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevastă-ta Elisabeta îți va naște un fiu, căreia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie, și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură ametoare, și se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale. El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeuul lor.

Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El. Zaharia a zis îngerului: «Din ce voi cunoaște lucrul acesta? Fiindcă eu sunt bătrân, și nevastă-mea este înaintată în vârstă.»” [Luca 1, 13-18](#).

Inima nu se deschide decât încet speranței și bucuriei, după un timp îndelungat de griji și cercări, și numai cu timpul credința apucă făgăduințele lui Dumnezeu, spre a se bucura de dânsule. Zaharia putea să creadă solia despre nașterea lui Mesia, dar profetia că și lui i se va naște un fiu, i se părea de neîmplinit. Ea era contrară legilor firii. Necredința sa se dădu pe față prin cererea unui semn. Pentru un moment el pierdu din vedere puterea nemărginită a lui Dumnezeu; el uită, că Creatorul legilor naturale poate lucra și în afară de aceste legi, și că el a făcut aceasta pentru poporul Său de pe vremuri, cu diferite ocazii.

[37]

Zaharia primi o confirmare a soliei îngerului: „«Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu; am fost trimis să-ți vorbesc, și să-ți aduc această veste bună. Iată că vei fi mut, și nu vei putea vorbi, până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor.»” [Luca 1, 19-20](#). El avea să afle în curând adevărul făgăduințelor lui Dumnezeu. De abia îl părăsi îngerul, și bătrânul preot fu răpit de darul vorbirii și nu mai putu scoate nici un sunet, când încercă să se roage.

Poporul așteptă mult timp apariția sa, ca să afle, dacă Dumnezeu i-a dat un semn vizibil al harului Său. Din cauza lungii sale întârzieri ei începură a se teme, că Domnul Și-a dat pe față nemulțumirea Sa. Când Zaharia ieși în cele din urmă din templu, fața sa era luminată

de strălucirea care rămăsese asupra lui de la solul ceresc. El nu putea vorbi către popor, totuși îi făcu să înțeleagă prin semne, că un înger al Domnului i se arătase în templu, și că din cauza necredinței sale a fost răpit de darul vorbirii până ce profeția îngerului avea să fie împlinită.

Curând după nașterea lui Ioan „i s-a deschis gura, i s-a dezlegat limba, și el vorbea și binecuvânta pe Dumnezeu. Pe toți vecinii i-a apucat frica, și în tot ținutul acela muntos al Iudeii, se vorbea despre toate aceste lucruri. Toți cei ce le auzeau, le păstrau în inima lor, și ziceau: «Oare ce va fi pruncul acesta?» Și mâna Domnului era într-adevăr cu El. Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duhul Sfânt, și a prorocit.” [Luca 1, 64-67](#). „Iar pruncul creștea și se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel.” [Luca 1, 80](#).

[38] Îngerul Gabriel accentuase lui Zaharia, că Ioan trebuia crescut într-o cumpătare strictă, pentru că lui i se va da misiunea însemnată, de a pregăti Domnului un popor. Spre a putea aduse la îndeplinire această mare lucrare, pe lângă eforturile sale proprii el avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, și Spiritul Domnului avea să lucreze cu dânsul, pe măsură ce el avea să dea ascultare instrucțiunilor date de înger. Era nevoie de o constituție sănătoasă, de o putere spirituală și morală, și pentru dobândirea acestor însușiri de căpetenie, pornirile și patimile lăuntrice trebuiau ținute în frâu.

Ioan trebuia să pregătească calea ca un reformator și prin viața sa castă și prin îmbrăcăminte sa simplă avea să fie o mustrare pentru obiceiurile necumpătate și ale risipei păcătoase a poporului. Hrănirea cu mâncăruri alese și întrebuintarea de vinuri tari sunt dăunătoare puterilor corporale și slăbesc mintea, așa încât chiar crimele și păcatele grele nu mai pot fi socotite ca păcătoase. De aceea îngerul dădu părinților lui Ioan prescripții anumite cu privire la felul său de viață. O învățătură însemnată despre abținere a fost dată aici de către unul dintre acei îngeri străluciți care înconjoară tronul lui Dumnezeu.

Misiunea lui Ioan era, de a întoarce la Domnul pe fiii lui Israel, și el avea promisiunea, că Dumnezeu îl va sprijini în această lucrare. El trebuia „să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”.

Ioan era un reprezentant al poporului lui Dumnezeu din zilele din urmă, căruia i s-au încredințat adevăruri solemne și importante. Lumina se revarsă în acest timp asupra poporului lui Dumnezeu, pentru ca să vadă necesitatea, de a stăpâni poftele și patimile prin puterile spirituale superioare. Acest lucru este necesar pentru a dobândi putere și limpezime spirituală, spre a recunoaște alcătuirea strânsă a adevărului dumnezeiesc și să se întoarcă de la rătăcirile amăgitoare și de la fabulele plăcute, de care este inundată lumea. Lucrarea lor este, de a vesti poporului adevărurile curate ale Bibliei. De aceea cumpătarea ocupă o poziție însemnată în lucrarea de pregătire pentru a doua venire a lui Hristos.

Părinții lui Ioan îl consacrară servirii lui Dumnezeu, încă din copilăria sa. El sta departe de amicii și de rudele sale și alege pustiu ca loc de petrecere al său. El renunță la lucrurile obișnuite care înlesnesc o viață comodă. Hrana sa era simplă, îmbrăcămintea sa consta dintr-o manta de păr de cămilă, și coapsele lui erau încinse cu o curea.

Deși Ioan își petrecea viața în pustie, totuși el nu stătea în nelucrare. Retragerea sa din societate nu-l făcea să fie melancolic și supărăcios, sau nemulțumit cu viața sa singuratică de trudă și de lipsă. Din propria sa alegere el trăia departe de luxul vieții și de societatea stricată. Poporul părea a sta în totul sub puterea mândriei, a invidiei, a geloziei și a patimilor rele. Ioan trăia departe de toate aceste influențe și cu o putere de pătrundere extraordinară citea caracterul oamenilor. Din singurătatea liniștită a pustiuului el mergea din când în când în societate; dar nu rămânea mult timp acolo când atmosfera morală părea a se fi necurățit. El se temea, că ceea ce vede și aude în acest loc, îi va strica sufletul atât de mult încât va pierde în cele din urmă din vedere urâciunea păcatului.

Dumnezeu nu voia ca poporul Său să se familiarizeze cu păcatul, așa încât să ajungă apoi a-l privi cu nepăsare. El dorea ca ei să nutrească un simț ager pentru recunoașterea păcatului și să privească întotdeauna cu scârbă asupra lui. Cu cât stăm mai mult în legătură cu Dumnezeu și medităm la caracterul și faptele Sale minunate, cu atât mai mult vom avea oroare și față de păcat.

Ioan știa, că o mare lucrare îi sta în față și că avea de format un caracter independent de influențele care îl înconjurau. Starea sa fizică, spirituală și morală trebuia să fie fără prihană. Onestitatea și

neprihănirea sa avea să-i dea posibilitatea, ca la pășirea sa în public să poată călăuzi sufletele poporului pe căi noi și să-i poată convinge de necesitatea unui caracter onest. El dorea ca ascultătorii Săi să ia ca model desăvârșirea divină. Prin studierea particularităților diferitelor suflete, el căuta să potrivească instrucțiunile sale după necesitățile poporului.

El nu se simțea destul de tare, de a rezista influențelor puternice ale ispitelor, care l-ar fi amenințat în societate. El se temea că obiceiurile care domneau printre Iudei vor influența caracterul său. În pustie el era mult mai ușor în stare, a-și ține în frâu poftetele sale și a îmbrăca o simplitate naturală. De asemenea în pustie nu se afla nimic, care să abată sufletul său de la meditațiile și rugăciunile evlavioase. Chiar după ce a făcut tot ce-i sta în putință, ca să țină departe de sine pe Satana, totuși ispititorul putea încă să se apropie oricând de dânsul. Totuși modul său de viață și obiceiurile sale erau atât de curate și atât de firești, încât era în stare a cunoaște pe vrăjmaș, și poseda destulă putere spirituală și tărie de caracter, pentru a-i rezista.

[40] Ioan își alege pustiul ca școală a sa. Aici, cartea lui Dumnezeu cea mare a naturii, cu comorile de nesecat ale învățăturilor ei multiple sta mereu deschisă înaintea lui. Prin studiul acestora spiritul său a fost format și deprins cu ordinea. Prin meditare zilnică la operele creației, el primea impresii mai vii despre înțelepciunea, dreptatea și bunătatea lui Dumnezeu. Aici el făcu de asemenea cunoștință cu învățăturile patriarhilor și profetilor și primi astfel din partea revelației o cunoștință despre caracterul și poruncile lui Dumnezeu. Astfel el înălțând cereri pentru harul lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt repauză asupra lui și trezi în inima sa o râvnă arzătoare, de a chema poporul la pocăință și la o viață mai înaltă și mai sfântă. Printr-o viață plină de trudă și de lipsă în pustiul singuratic, el deveni în măsură, de a-și stăpâni puterile sale corporale și spirituale în așa fel, încât putea sta în mijlocul poporului și în orice împrejurare tot așa de nestrămutat, ca și stâncile și munții pustiului din patria sa.

Când lucrarea lui Ioan se începu, stările de lucruri din societate erau în mare dezordine. În mijlocul discordiilor și răsculării, glasul profetului se ridică din pustie ca sunetul unei trâmbițe. Cu o putere misterioasă, vocea sa captiva inimile tuturor celor care ascultau. Astfel Ioan privind în viitor la preoția și la minunile lui Hristos se adresă poporului zicând: „Pocăiți-vă căci s-a apropiat împărăția

cerurilor”. În spiritul și puterea lui Ilie, el muștră corupția iudeilor și păcatele care predominau. La glasul său poporul venea în mase ca să-l asculte. În înfățișarea și îmbrăcămintea ciudată a acestui profet, poporul vedea o asemănare cu descrierea vechilor văzători, și se răspândise în general părerea, că el ar fi unul din profeții vechi, care ar fi înviat.

Planul lui Ioan era, de a trezi pe ascultătorii săi din nepăsarea lor și a le insufla teamă din cauza nelegiurii lor. Cuvântările sale erau simple, fără ocolișuri și convingătoare. El nu lingușea pe nimeni, și cu atât mai puțin îngăduia să fie lingușit de alții. O putere dumnezeiască însoțea eforturile lui, și cu toate că poporul nu ascultă decât cu neplăcere, când îi certa pentru viața lor nelegiuită, totuși nu puteau să se împotrivescă cuvintelor sale.

Regi și domnitori veneau în pustie, ca să audă pe profet și toți erau mișcați și se simțeau loviți, pentru că muștra fără teamă și da la iveală păcatele lor deosebite. Darul său de a cunoaște pe oameni și puterea sa de pătrundere spirituală îi dădea putința, să citească intențiile și inimile aceluia, care îl vizitau, și fără sfială el vestea la bogați și săraci, la cei de sus și de jos, că fără pocăință și fără o convertire deplină nu vor putea fi părtași harului lui Dumnezeu și nu vor avea parte la împărăția viitorului Mesia.

Întreaga națiune iudaică părea a fi mișcată de predica lui Ioan. Amenințările pentru păcatele lor, pe care le vestea profetul, îi făcu să se înspăimânte pentru câțiva timp. Persoane din orice clasă, de sus și de jos, bogați și săraci se supuneau la prescripțiile profetului, spre a fi astfel părtași la împărăția pe care el venise s-o vestească. Poporul venea la el ca și când ar fi avut o înțelegere cu toții, se pocăia și își mărturisea păcatele; și ca dovadă a pocăinței lor, mulți dintre ei se lăsau a fi botezați de el în Iordan. Aceasta era lucrarea de pregătire pentru misiunea lui Hristos. Mulți se simțeau loviți de cuvintele simple ale acestui profet credincios; dar prin lepădarea luminii, ei căzură într-un întuneric cu atât mai mare, prin care ei au fost pregătiți pe deplin, pentru a-și închide inimile la dovezile, că Hristos este Mesia.

Mulți dintre cărturari și farisei veneau la Ioan, își mărturiseau păcatele și se botezau. Când ei dădură pe față tainele vieții lor, profetul fu uimit, că ei se înălțaseră peste ceilalți oameni și duseră poporul în eroarea, de a nutri o părere înaltă despre evlavie lor. Prin

[41]

luminarea Spiritului Sfânt, omul lui Dumnezeu recunoscuse totuși, că mulți dintre fariseii și saducheii care doreau să fie botezați, nu aveau nici o cunoștință adevărată despre păcatele lor. Faptele lor erau determinate de motive egoiste nădăjduind că prin dobândirea prieteniei lui Ioan se vor bucura de o deosebită favoare la venirea Prințului viitor. De aceea Ioan văzând că mulți dintre aceștia veneau la el ca să se boteze, zise: „Pui de năpârcci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră. Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: «Avem ca tată pe Avraam!» Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.” [Matei 3, 7-9](#).

[42] Iudeii se înșelaseră, tâlcuind greșit acele cuvinte ale Domnului, în care El declarase prin profeți, că grația Sa va fi pururea cu Israel. Ei luau aceste făgăduințe ca fiind pentru dânșii și își închiupiau că ei nu vor pierde niciodată grația lui Dumnezeu întrucât ar fi seminție a lui Avraam. Dar Ioan le explică totuși, că ei n-au împlinit condițiile legământului, care i-ar face copii ai lui Avraam și moștenitorii făgăduințelor date părintelui credincioșilor. Mândria, trufia, gelozia, egoismul și tirania lor îi caracteriza mai mult, ca pe niște pui de viperă, decât ca pe copii ai dreptului și ascultătorului Avraam. În multe privințe, purtarea lor era mai rea chiar decât a păgânilor, deși ei se simțeau atât de superiori acestora. Așa dar ei nu aveau nici un drept asupra lui Avraam ca părinte al lor sau asupra făgăduințelor făcute lui.

În afară de aceasta Ioan nu le mai explică, că Dumnezeu nu are nevoie de ei, pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Lucrarea Sa trebuia îndeplinită prin curăție și credincioșie, și că El era în stare să scoale chiar din pietre pe aceia, care aveau să facă voia Sa și față de care El putea să împlinească făgăduințele Sale.

Apoi Ioan adăugă: „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face roadă bună, va fi tăiat și aruncat în foc.” El voia să le pună la inimă, că valoarea unui pom depinde de roadele sale. Dacă pomul nu aduce roade, sau dacă roadele nu se potrivesc cu numele său, atunci acestea nu vor scăpa de pieire, oricât de falnic ar fi numele său.

În timp ce iudeii pretindeau pentru dânșii binecuvântările, pe care Dumnezeu le făgăduise celor ascultători, în același timp ei trebuiau să sufere urmările blestemului de care erau amenințați din

cauza neascultării lor. Fără să țină socoteala de aceasta ei nu se pocăiră de păcatele lor ca popor și nu se umiliră în fața Domnului. Deoarece Dumnezeu cel atotputernic le arătase în timpurile trecute atât de mult har și milă, se măguleau și acum cu aparența, că cu toate păcatele și fărădelegile lor, El îi va privi mereu ca popor al Său favorizat și Își va revărsa asupra lor binecuvântarea Sa deosebită.

Aceasta a fost întotdeauna primejdia poporului lui Dumnezeu și la fel este cazul mai ales cu acei, care trăiesc, aproape de timpul sfârșitului. Apostolul prezintă necredința, orbia și păcatele repetate ale iudeilor ca un avertisment pentru noi. Pavel ne spune: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” [1 Corinteni 10, 11](#). Dumnezeu nu poate ajuta acelora, care tâlcuiesc fals binecuvântările Sale și gândesc, că ei ar fi favorizați de El pentru vreun bun oarecare ce s-ar afla într-înșii.

[43]

Ioan instrui pe ascultătorii săi în evlavia practică. Spre a deveni supuși ai împărăției lui Hristos, ei trebuie să dea dovezi de o adevărată pocăință și de o adevărată credință, prin fapte de iubire, de milă și de binefacere. În viața lor zilnică trebuie a se da pe față o adevărată bunătate, cinste și credincioșie; ei trebuie să fie călăuziți de motive lipsite de egoism, căci altfel nu pot avea nici un avantaj mai mult decât păcătoșii de rând. Bogăția lor nu trebuie întrebuințată pentru scopuri egoiste. Ei trebuie să ajute celor lipsiți în nevoia lor și să aducă lui Dumnezeu daruri de jertfă de bună-voie, pentru propășirea intereselor cauzei Sale. Datoria lor este să ocrotească pe cei fără ajutor și să mai dea îndeosebi un exemplu de virtute și milă față de acei, care se află într-o stare subordonată și dependentă de alții. Dacă prin viața lor nu vor aduce binecuvântare altora, atunci soarta lor va fi asemenea pomului neroditor.

Aceste învățături își găsesc aplicarea lor și astăzi. Urmașii lui Hristos trebuie să dea lumii dovezi despre o deplină schimbare a inimii. Prin faptele lor bune, ei trebuie să dea pe față influența transformatoare a Spiritului lui Dumnezeu în inimile lor. Dacă în viața zilnică nu se dă pe față dreptatea, mila și iubirea lui Dumnezeu, atunci mărturisirile lor nu au o valoare mai mare decât pleava, care se dă pradă focului distrugător.

Purtarea lui Ioan Botezătorul era o oglindă continuă a adevărilor, pe care el le propagă. El nu năzuia după demnități și onoruri

lumești. Viața sa era lipsită de egoism, și se caracteriza prin umilință și abnegație. Învățăturile, sfaturile și muștrările sale erau din inimă, sincere și lipsite de orice teamă. În misiunea sa, el nu se abătu nici la dreapta, nici la stânga, pentru a câștiga aplauzele vreunei persoane oarecare.

[44] Gloate întregi urmau acestui învățător ciudat din loc în loc, și mulți jertfeau totul, pentru a pune în practică prescripțiile sale. Regii și mai marii pământului erau atrași de profetul lui Dumnezeu și îl ascultau cu evlavie. Nu puțini sperau chiar că El ar fi Mesia cel făgăduit. Dar acum Ioan pricepea cugetele poporului, ei îi asigură, că nu el este Hristosul cel așteptat, și căuta la orice ocazie să atragă atenția asupra Unuia, care era mai tare decât el.

Ca profet, Ioan sta ca un reprezentant al lui Dumnezeu, spre a face legătura între dispensațiunea mozaică și cea creștină. În misiunea sa, el îndreaptă privirea poporului înapoi asupra legii și a profetilor, indicând în același timp și înainte la viitorul Mesia. Misiunea sa consta în aceea, de a face pe popor atent asupra „Mielușelului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”.

Botezul lui Isus

[45]

Isus locuia în Nazaretul din Galileea, iar Ioan Botezătorul din contră își petrecea timpul în pustiul Iudeii. Amândoi duceau astfel o viață retrasă, deși în diferite împrejurări, și cu toate că erau veri, ei nu se cunoșteau personal unul pe altul. Providența divină întocmise astfel felul lor de viață, ca Ioan să nu intre în legătură cu Isus înainte de a păși în public ca Mesia. În felul acesta nu a fost dată necredinței nici o ocazie de a susține, că amândoi ar fi fost înțeleși și uniți între ei, ca să-și sprijine pretențiile unul altuia.

Ioan cunoștea împrejurările nașterii lui Hristos, și a fost de asemenea pus în cunoștință despre prima Sa vizită în Ierusalim, cum și despre înțelepciunea și priceperea, pe care El o dăduse pe față în conversația Sa cu cărturarii. Deși El credea, că Isus este Cel Făgăduit, totuși îi lipsea asigurarea temeinică despre aceasta. Faptul că Isus a petrecut timp de treizeci de ani în chip retras și nu dădu nici o dovadă însemnată, că El ar fi Mesia, trezi în Ioan oarecare îndoieli, dacă El este într-adevăr Acela, pentru venirea Căruia profetul pregătea calea. Totuși se îmbărbătă cu încrederea, că la timpul potrivit i se va lămuri totul; și în același timp i se făgăduise și un semn deosebit, după care El putea cunoaște pe Mielușelul lui Dumnezeu, spre a-L prezenta poporului ca pe Mesia cel așteptat deja atât de mult.

Ioan auzise de caracterul neprihănit al lui Isus, de asemenea și de mărturisirea Sa că este Fiul lui Dumnezeu. Viața Sa corespundea la toate câte Dumnezeu îi făcuse cunoscut lui Ioan despre Acela care s-ar găsi printre dânșii fără păcat. Ioan era de asemenea lămurit, că El avea să fie modelul desăvârșit al fiecărui păcătos pocăit. Astfel, atunci când Isus i s-a adresat spre a fi botezat, Ioan a recunoscut imediat într-Însul pe Cel descoperit lui. În persoana și puterea Salvatorului, el observă un caracter care întrecea cu mult caracterul oricărui om, pe care îl văzuse până atunci. Deși el nu-L recunoscuse pe Mesia cu toată siguranța, avea totuși convingerea lăuntrică, că El era Acela, despre care au scris Moise și profetii. Chiar atmosfera prezenței Sale era sfântă și sublimă. Niciodată până aici nu simțise

[46]

Ioan o astfel de influență cerească, și el nu se simțea vrednic, ca să împlinească actul botezului asupra Unuia pe care el Îl recunoștea că e fără de păcat.

Mulți veniseră la Ioan mărturisindu-și păcatele lor, pentru a primi botezul pocăinței, dar profetul nu înțelegea, de ce Isus, care nu avea pe conștiință nici un păcat și nici nevoie de pocăință, dorea după îndeplinirea unei rânduieli, care presupunea mai întâi vina păcatului, și a recunoaște deci o mânjitură care trebuia spălată. De aceea el făcu obiecții și refuză, a îndeplini actul botezului față de Isus strigând: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?” Cu o autoritate blândă dar fermă, Isus respinse obiecțiile, pe care Ioan le făcu despre nevrednicia sa, și zise: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit”. În cele din urmă Ioan trebui să cedeze la dorința lui Hristos. În prezența unei mulțimi mari de oameni, el conduse pe Mântuitorul lumii în Iordan și-L îngropă sub apă.

Hristos nu veni ca să-Și mărturisească propriile Sale păcate, dar El a fost socotit vinovat ca reprezentant al păcătosului. Omul a călcat legea lui Dumnezeu, Hristos avea să împlinească orice obligație a acestei legi și astfel să dea un exemplu de o desăvârșită ascultare. „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” Hristos onoră actul botezului, supunându-Se Însuși acestui rit. Prin acest act El se identifică cu poporul Său, ca reprezentant și cap al său. Ca reprezentant al lor, El ia păcatele lor asupra Sa, punându-se pe aceeași treaptă cu călcătorii de lege și face Însuși, ceea ce i se cere unui păcătos să facă. Viața Sa plină de suferințe după botezul Său și suportarea lor cu răbdare, dă păcătoșilor pocăiți un exemplu despre ceea ce ei înșiși trebuiau să suporte cu răbdare ca urmare a păcatelor lor.

[47] După ce Isus ieși din apă, după botezarea Sa, El Se plecă în rugăciune pe malul Iordanului. O perioadă nouă și însemnată începea acum pentru El. Anii Săi de liniște și de pace se sfârșiseră. În decursul anilor Săi de muncă sânguitoare de până aci, El a fost fericit, și prin împlinirea datoriilor Sale de Fiu, El dădu un exemplu strălucit pentru generațiile viitoare, atât în copilărie, în tinerețe cât și la vârsta de bărbat. Dar acum El era gata să înceapă o muncă nouă și grea. Osteneli, ispite, suferințe grele și în cele din urmă moartea Îl așteptau pe cărarea pe care El apucase.

El simțea însemnătatea și solemnitatea ceasului și greutatea răspunderii, care avea să apese asupra Sa. Voind a-Și începe marea Sa lucrare, El imploră pe Tatăl Său ceresc pentru întărire și sprijin.

Mâinile Salvatorului erau ridicate și privirea Sa părea a pătrunde cerul, când își revărsă sufletul Său în rugăciune. Conștiința despre păcătoșenia oamenilor și învârtoșarea inimilor lor apăsa greu asupra Lui, și El știa bine, că numai puțini aveau să recunoască misiunea Sa miloasă și să primească răscumpărarea, pentru aducerea căreia El Se coborâse din cer. El Se ruga cu căldură către Tatăl pentru putere, pentru ca să poată da piept cu necredința și corupția oamenilor, să zdrobească puterea lui Satan și să-l biruiască pentru ei. El se ruga pentru o mărturie, că Dumnezeu va primi neamul omenesc decăzut în persoana Fiului Său.

Niciodată până aici nu auziseră îngerii o astfel de rugăciune. Ei voiau să aducă Salvatorului lumii o solie de asigurare și de iubire. Dar nu, ci Tatăl Însuși vrea să răspundă la rugăciunea Fiului Său. Lumina măreției Sale vine direct de la tronul Său. Cerurile se deschid, și razele Măririi se coboară în chip de porumbel, și strălucește asemenea aurului poleit deasupra Fiului lui Dumnezeu. Chipul de porumbel, este un simbol pentru blândețea și umilinta lui Hristos.

Poporul sta înmărmurit de teamă și de uimire, cu ochii îndreptați către Hristos. Figura Salvatorului rugător a fost scaldată în lumina, care înconjoară pururea tronul lui Dumnezeu. Fața Sa îndreptată către cer fu strălucită, cum niciodată mai înainte nu s-a văzut fața vreunui muritor. Tunetul se rostogolea, fulgerul străluci din cerul deschis, și din el răsună un glas cu o maiestate înfricoșată, care zise: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” [48]

Aceste cuvinte de confirmare au fost date pentru a inspira credință celor de față și a întări pe Mântuitorul pentru misiunea Sa. Deși păcatele lumii vinovate au fost puse asupra lui Hristos, și fără să se țină seama de înjosirea Sa, pentru că luase asupra-Și natura omenească, glasul din cer Îl declară ca Fiu al Celui Etern. Prin aceasta Dumnezeu pecetlui întrucâtva planul de mântuire și arată, că El primește omenirea prin mijlocirea lui Hristos, intră iarăși în legătură cu neamul păcătos și voiește prin urmare să deschidă iarăși cerul la rugăciunile lor prin mijlocirea Fiului Său.

Ioan a fost mișcat până în profunzime, când văzu pe Isus îngenuncheat în rugă, cerând cu lacrimi aprobarea Tatălui Său. Când

mărirea cerească Îl înconjură și glasul de sus vesti caracterul Său dumnezeiesc, Ioan recunoscuse semnul, pe care Dumnezeu i-l făgăduise și era acum convins, că Salvatorul lumii primise botezul prin mâna sa. Adânc mișcat el își întinse mâna indicând spre Isus, și strigă în fața mulțimii: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii!” Ioan nu mai avea acum nici o îndoială, că Isus este adevăratul Mesia.

Iubirea lui Dumnezeu, așa cum ea a fost descoperită prin jertfirea Fiului Său iubit pentru oamenii căzuți, umplu pe îngeri cu uimire. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Fiul era strălucirea măririi Tatălui Său, și emblema Ființei Sale. El poseda o desăvârșire și maiestate divină și era asemenea cu Dumnezeu. Așa a fost bunăvoința Tatălui, ca într-Însul să locuiască toată plinătatea și totuși „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” [Filipeni 2, 7-8](#).

[49] În Hristos era unită firea dumnezeiască cu cea omenească. Misiunea Sa consta în aceea, de a împăca pe Dumnezeu cu oamenii, și pe cele trecătoare cu cele veșnice. Numai prin meritele sângelui lui Hristos, omul căzut putea deveni iarăși părtaș de fire dumnezeiască. Îngerii, neavând cunoștință de păcat, nu puteau simți nici o compătimire pentru om în încercările sale; dar Hristos luând asupra-Și firea omenească, deveni în stare, de a pricepe încercările și ispitele cărora omul le era expus.

Înainte de a părăsi cerul și a se coborî pe pământ, Isus întrecea în exteriorul Său pe toți ceilalți îngeri; totuși când Își începu misiunea Sa de preot pe pământ, El nu era decât cu puțin mai mare decât oamenii care trăiau pe atunci. Dacă El ar fi apărut în statura Sa nobilă, cerească și în adevărata Sa maiestate și grațiozitate, atunci chiar înfățișarea Sa exterioară ar fi atras atenția poporului, și ei L-ar fi primit atunci fără a avea nevoie să pună în lucrare credința.

A fost potrivit voinței lui Dumnezeu, că Hristos a luat asupra-Și chipul și firea omului căzut și a ajuns astfel să Se desăvârșească prin suferințe. El avea să suporte Însuși ispitele furioase ale lui Satan, așa încât să poată fi apoi în stare să ajute acelor ce aveau să fie ispitiți. Credința în Hristos ca Mesia nu trebuia să se întemeieze pe

înfățișarea Sa exterioară; oamenii nu trebuiau să creadă într-Însul pentru privilegiile Sale personale, ci pentru caracterul Său sublim, care nu putea fi găsit la alții și nici nu va putea fi găsit. Toți cei ce iubeau virtutea, nevinovăția și sfințenia, aveau să fie atrași către Hristos, la care aveau să găsească dovezi îndestulătoare, că El este în realitate Mesia cel anunțat prin profetii. Acei, care își puneau astfel încrederea în cuvântul lui Dumnezeu, aveau să devină părtași ai binefacerilor învățăturilor Salvatorului și în cele din urmă și ai jertfei Sale de moarte.

Hristos veni ca să îndrepte atenția tuturor oamenilor asupra Tatălui Său, predicând pocăință față de Dumnezeu. Deși apariția Sa nu corespundea așteptărilor iudeilor, totuși El veni tocmai așa după cum au prezis profetii. Acei ce voiau să creadă, aveau destul motiv pentru credința lor, căci puteau indica la acele profetii, care au anunțat venirea Celui Drept și au descris felul și chipul cum El avea să apară.

Poporul Israel, pe care Dumnezeu l-a scos din Egipt, a fost foarte mult favorizat de El și recunoscut ca proprietate a Sa. Multe făgăduințe, peste măsură de mari și mărețe, pe care Dumnezeu le-a dat iudeilor ca popor al Său, erau speranța și încrederea bisericii iudaice. Pe acestea se întemeiau iudeii, și mântuirea lor li se părea a fi sigură.

Nici un alt popor nu pretindea a fi guvernat după ordinele lui Dumnezeu. Mântuitorul a venit mai întâi la propriul Său popor, dar acesta nu l-a primit. Iudeii cu îndreptățirea lor de sine și cu necredința lor așteptau, ca Mântuitorul și Regele lor să vină în lume cu maiestate și putere, spre a constrânge pe toate neamurile la credință. Ei nu se așteptau să găsească umilință și suferință în viața Sa. Dacă El ar fi apărut cu strălucirea și cu autoritatea unuia dintre mai marii pământului — iar nu în chip de rob — atunci el l-ar fi primit cu bucurie și l-s-ar fi închinat; dar pe Isus cel blând și modest ei nu voiau să-l recunoască ca Mântuitor al lumii.

Profetul Isaia descrie misiunea și lucrarea lui Hristos și indică la purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru Fiul Său și pentru misiunea Sa pe pământ, așa încât ura insuflată și înrădăcinată de Satana n-a putut să zădărnicească marele plan de mântuire. „Iată Robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care își găsește plăcerea sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.

[50]

El nu va striga, nu-și va ridica glasul, și nu-l va face să se audă pe ulițe. Trestia frântă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr. El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până nu va așeza dreptatea pe pământ.” [Isaia 42, 1-4](#).

Glasul lui Isus nu a fost auzit pe străzi în discuții aprinse cu aceia, care se împotriveau învățăturilor Sale. Tot așa de puțin Se adresa El în rugăciune către Tatăl Său acolo, spre a fi auzit de oameni. Glasul Său nu a fost auzit într-o veselie destrăbălată, nici în înălțare de Sine, pentru a câștiga aplauzele mulțimii. Când învăța pe ucenicii Săi, El Se retrăgea cu ei din zgomotul și confuzia orașelor de afaceri și mergeau într-un loc singuratic, care sta în armonie mai mult cu învățăturile Sale de umilință, de evlavie și de virtute, pe care voia să le întipărească în inimile lor.

[51] El evita lauda oamenilor și pentru a ocoli zbuciumul vieții de afaceri, El căuta adesea singurătatea. El înălța multe cereri serioase de mijlocire activă către Tatăl Său, totuși pentru contactul Său cu Dumnezeu, El alese liniștea munților, și adesea El petrecea toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu, pentru a primi puterea necesară pentru o rezistență victorioasă contra ispitelor și pentru aducerea la îndeplinire a lucrării de mântuire. Cererile Sale erau adesea amestecate cu strigăt tare și lacrimi. Și cu toate că sufletul Său lucrase toată noaptea, totuși El nu Se odihnea nici ziua. Dimineata își relua liniștit din nou lucrarea Sa de milă și de bunăvoință.

Viața lui Hristos era atât de opusă vieții iudeilor, încât tocmai din această cauză ei căutau să-L omoare. Preoții, cărturarii și mai marii preferau a se ruga în locuri publice, nu numai în sinagogi în plină adunare, ci și pe la colțurile străzilor pentru a fi lăudați pentru evlavia și meditarea lor religioasă. Milosteniile lor erau împărțite într-un mod bătător la ochi, spre a atrage atenția poporului asupra lor. Glasurile lor erau auzite pe străzi nu numai în laudă de sine, ci și în certuri cu alții care nu împărtășeau aceleași vederi religioase cu ei. Ei erau răzbunători, neîmpăciuitori, mândri și de o sfințenie prefăcută. Viața lui Hristos ne este descrisă prin profeții Săi credincioși într-un contrast izbitor față de a preoților, cărturarilor și fariseilor.

Ispitirea în pustie

[52]

După botez „Isus ... a fost dus de Duhul în pustie unde a fost ispitit de diavolul” Luca 4, 1. Misiunea Mântuitorului trebuia să înceapă acum în curând; mai întâi El trebuia să Se retragă din viața de treburi, spre a suporta o întreită ispitire, pentru binele acelorora, la care El venise ca să-i răscumpere.

După ce Satan a dus pe Adam și pe Eva la cădere, s-a lăudat, că ar fi stăpânitorul lumii, și este adevărat, că el a avut în toate timpurile mulți urmași. Totuși intenția sa, de a uni pe omul căzut cu sine, și de a domni astfel cu o putere nemărginită peste întreg pământul, nu a fost împlinită. Deși omul în starea sa decăzută a avut de suferit urmările neascultării sale, totuși el nu a rămas în totul fără speranță. Din cauza vinei sale, el nu era în stare să prezinte cauza sa direct în fața lui Dumnezeu; dar planul de mântuire, așa cum el a fost hotărât în cer, transmise osânda de moarte de la credinciosul ascultător asupra unui Înlocuitor. Era nevoie de vărsare de sânge, căci moartea era urmarea păcatelor omului. În jertfa ucisă, omul din acel timp trebuia să recunoască împlinirea cuvintelor lui Dumnezeu: „Veți muri”. Sângele vărsat însemna o ispășire și indica la cer către un Salvator, care avea să vină odată în această lume, ca să moară pentru păcatele oamenilor și prin aceasta avea să îndreptățească în totul legea Legiuitorului ceresc. Speranța răscumpărării prin Hristos mișcă pe oamenii căzuți, ca să fie foarte credincioși în aducerea de jertfe. Satan supraveghea cu cel mai mare interes orice chestiune care era în legătură cu aceste jertfe ceremoniale, și observă în curând, că [53] ele simbolizau o viitoare jertfă ispășitoare pentru neamul omenesc. Aceasta i-a produs o mare tulburare, căci amenința să zădărnicească planul său favorit, de a dobândi stăpânire asupra întregii lumi și a locuitorilor ei. Totuși în loc să renunțe la planurile sale rele, el dublă eforturile sale, pentru a-și ajunge scopurile sale și diferitele epoci din istoria acestui pământ sunt caracterizate prin triumfurile sale demonice. Poftele și patimile, războaiele, betia și crimele se răspândesc pe pământ pe măsură ce locuitorii se înmulțesc. Dumnezeu nimici

pe oameni printr-un potop mare de apă, și a făcut să plouă foc și pucioasă peste orașele nelegiuite; totuși împotrivorului i-a fost încă mereu îngăduit, să-și urmărească planurile sale de nimicire.

Satan este un cercetător sârguincios al Bibliei și este mult mai bine familiarizat cu profetiile decât mulți învățatori religioși. El a căutat întotdeauna să facă cunoștință cu intențiile descoperite ale lui Dumnezeu, spre a putea zădărnici planurile Celui Prea-Înalt. Satan recunoștea, că darurile de jertfă preînchipuiau pe un Salvator viitor, care avea să elibereze pe om din stăpânirea întunericului, și că acest Răscumpărător va fi Fiul lui Dumnezeu. De aceea el a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a aduce inimile oamenilor din toate timpurile sub puterea sa și în același timp să întunece înțelegerea profetiilor, pentru ca la timpul când Hristos avea să apară, poporul să nu-L primească ca Salvator al său.

Încă de la timpul când Hristos a fost născut în Betleem, Satan nu L-a pierdut niciodată din vedere. El a căutat să-L nimicească pe toate căile, totuși fără succes, deoarece Fiul lui Dumnezeu a fost ocrotit de brațul cel puternic al Tatălui Său. Satan cunoscând foarte bine poziția înaltă a lui Hristos în cer, a fost cuprins de îngrijorare, când acest Prinț puternic al luminii părăsi curțile cerești, spre a veni pe pământ în chip de om. Cel rău se temea acum, nu numai că planul său favorit, de a stăpâni cu o putere suverană pe pământ, va fi zădărnicit, ci că i se va smulge din mână chiar puterea, pe care a posedat-o până acum. Când a mers în pustie pentru a ispiti pe Hristos, el a pus în mișcare, pentru ajungerea intenției sale, toată puterea și viclenia care-i sta la îndemână, spre a-L face să-și calce legământul.

[54] Marea lucrare de răscumpărare nu putea fi adusă la îndeplinire, decât dacă Salvatorul avea să ia locul omului căzut. Încărcat de păcatele lumii, El trebui să umble pe aceeași cale, pe care căzuse Adam. El a trebuit să reia lucrarea de acolo de unde căzuse Adam, și să treacă printr-o încercare de același caracter, totuși nemărginit mai mare decât încercarea lui Adam. Pentru om este imposibil a pricepe pe deplin puterea ispitelor, la care a fost expus Hristos. Orice tentație spre păcat, căreia omului îi vine atât de greu să i se împotrivescă, Fiul lui Dumnezeu a trebuit s-o sufere, și aceasta într-o măsură cu atât mai mare, cu cât caracterul Său era mai presus de al omului căzut.

Înainte de a fi ispitit de către vrăjmaș, Adam era fără de păcat. El sta înaintea lui Dumnezeu într-o putere de bărbat desăvârșit, având toate organele și mintea sa dezvoltate pe deplin și în mod proporțional egal; anturajul său era în totul măreț, și el putea comunica zilnic cu îngerii cei sfinți. Ce contrast găsim noi însă la această ființă desăvârșită, în al doilea Adam, când a mers în pustie spre a duce singur lupta cu Satan! Timp de 4000 de ani, neamul omenesc a scăzut mereu în mărimea și puterea sa corporală, întocmai după cum și starea morală s-a înrăutățit din ce în ce mai mult. Spre a ridica iarăși pe omul căzut, Hristos trebui să Se coboare în totul la dânsul. De aceea El luă chip de rob și purtă slăbiciunile și degenerarea acestui neam. El se coborî pe Sine la aceste adâncuri ale mizeriei omenesti, spre a se pune în totul pe aceeași treaptă cu oamenii, și a-i putea salva din înjosirea, în care îi trântise păcatul.

„Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.” [Evrei 2, 10](#). „Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultau, urzitorul unei mântuirii veșnice.” [Evrei 5, 9](#). „Prin urmare, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” [Evrei 2, 17](#). „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” [Evrei 4, 15](#).

Când Hristos a mers în pustie, fața Sa a fost schimbată, și seninătatea Sa a dispărut; greutatea păcatelor lumii apăsau asupra sufletului Său și trăsăturile feței Sale exprimau o tristețe nespusă, un chin sufletesc, pe care nici un om nu-l simțise vreodată. Poftele senzuale au sporit de la căderea lui Adam cu fiecare generație, până ce puterea morală a oamenilor a fost atât de slăbită, încât ei nu le puteau birui în propria lor putere. Hristos trebuia să biruie foamea pentru neamul păcătos, fiind Însuși supus la cea mai grea încercare în această privință. În acest scop El trebuia să stea singur pe cărarea ispitei, fără să aibă pe cineva, care să-L poată ajuta sau să-L întărească. El trebui să lupte singur cu puterile întunericului, și să dea pe față o astfel de stăpânire de sine, care era mai tare decât foamea

[55]

și moartea. Durata acestui post este dovada cea mai puternică despre marea păcătoșenie a unui apetit degenerat, și despre marea putere, pe care acesta o exercită asupra omenirii.

Prin ațâțarea apetitului, Satan duse la căderea lui Adam și Eva, și prin toate generațiile de mai târziu, aceasta a fost arma cea mai puternică, pe care el a folosit-o pentru coruperea neamului omenesc. Deoarece Hristos luase chip de rob și era astfel supus slăbiciunilor omenești, Satan nădăjduia că va putea să-L biruiască prin acest mijloc puternic și începu astfel să-și pună planurile în aplicare. Îndată ce Hristos începu să postească, el a fost imediat prezent cu ispitirile sale. El veni la Domnul îmbrăcat ca înger de lumină, pretinzând că ar fi trimis de la tronul lui Dumnezeu, spre a-și arăta compătimirea sa pentru Hristos și a-L elibera din starea Sa de suferință. El invoca obiecțiunea că Dumnezeu n-ar cere, ca Hristos să treacă prin toate suferințele și lipsurile, ci că ar voi să pună numai la încercare dorința Fiului Său de a fi ascultător.

Satan îi zise că e îndeajuns pentru El a călca pe calea însângerată, dar că n-ar avea nevoie să umble pe ea, ci că va fi pus numai la încercare, ca și Avraam, spre a dovedi ascultarea Sa desăvârșită.

El susținea, a fi îngerul care a oprit mâna lui Avraam, când acesta era gata să înjunghie pe Isaac, și că acum ar fi venit, ca să salveze viața Fiului lui Dumnezeu, să-L păzească de moartea dureroasă prin foame și să-I dea ajutor la lucrarea mântuirii.

[56] Satan amăgește astăzi pe mulți, întocmai după cum căuta și atunci să înșele pe Hristos, pretinzând a fi trimis din cer, ca să facă o lucrare bună pentru omenire. Și masele poporului sunt atât de orbite prin viclesugurile sale, încât ei nu pot recunoaște adevăratul său caracter, și îl adoră ca pe un sol dumnezeiesc, pe când el nu urmărește decât ruina lor veșnică.

Totuși Hristos se întoarce de la toate aceste ispitiri viclene, și rămase credincios intenției Sale de a executa planul dumnezeiesc. Satan caută acum pe altă cale ca să-și ajungă scopul său. Crezând că simulând caracterul îngerilor, va sfida orice demascare, se prefăcu că ar pune la îndoială Dumnezeirea lui Hristos din cauza feței Sale slăbite și a mediului Său nepotrivit.

Îmbrăcat cu natura omenească, Hristos se deosebea în înfățișarea Sa de îngerii cerului; totuși aceasta era o coborâre necesară, căreia El se supuse cu plăcere, când deveni Salvatorul omului. Satan pre-

tindea de la El o dovadă despre caracterul Său divin și pretexta, că Dumnezeu n-ar lăsa desigur pe Fiul Său într-o asemenea stare vrednică de plâns. El mai declară că unul dintre îngerii cerești ar fi fost aruncat pe pământ, și că Hristos ar semăna la înfățișare mai mult cu acest înger căzut decât cu Regele Cerului. Indicând în același timp la chipul Său strălucit, plin de lumină și putere, compară în batjocură mizeria lui Hristos cu propria sa strălucire.

El susținea că ar fi trimis de Dumnezeu, ca să ceară de la Hristos o dovadă, dacă este Fiul lui Dumnezeu. El Îl batjocorea că ar fi un reprezentant amărât al îngerilor, iar nicidecum înălțatul lor Suveran, Regele recunoscut al cerului. El căuta să-l facă să creadă, că înfățișarea Sa exterioară ar dovedi, că ar fi părăsit de Dumnezeu și de oameni. El declară că dacă El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu și de o ființă cu Tatăl, atunci trebuie să dovedească aceasta, satisfacându-și foamea printr-o minune. El stăruia apoi pe lângă El ca să schimbe în pâine piatra de la picioarele lui, și dacă avea să facă aceasta, el făgăduia că va renunța la pretențiile sale de întâietate și cu aceasta se va încheia pentru totdeauna lupta dintre dâșii.

Satan nădăjduia să zdruncine încrederea lui Hristos în Tatăl Său, care a îngăduit ca El să fie adus în această stare de suferință extraordinară în pustie, pe unde nici un om n-a călcat vreodată. Prin puterea descurajării și a foamei îngrozitoare arhivrajmașul nădăjduia să poată mișca pe Hristos, ca să folosească puterea Sa de a face minuni pentru avantajul Său propriu, și cu chipul acesta să Se smulgă din mâinile Tatălui Său.

Împrejurările și situația în care Se afla Hristos erau de așa natură, că îngreunau foarte mult o ispitire în acest punct. Postirea îndelungată Îl slăbise corporal, chinurile foamei mistuieră puterea Sa de viață și corpul Său slăbit pretindea hrană. El ar fi putut săvârși o minune, spre a-Și satisface foamea Sa chinuitoare, dar aceasta n-ar fi fost conform cu planul lui Dumnezeu. Nu era în misiunea Sa de a folosi puterea dumnezeiască pentru avantajul Său propriu. El nu a făcut aceasta niciodată în timpul viețuirii Sale pământești; toate minunile Sale au fost săvârșite pentru binele altora.

Deși coborârea lui Isus, L-a făcut să sufere foame și dispreț, totuși El respinse pe Satan cu aceleași cuvinte, pe care le-a rostit prin Moise către poporul Israel răsculat: „Omul nu trăiește numai cu pâine ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Atât prin

această declarație, cât și prin exemplul Său, Hristos a arătat că lipsa de hrană pământească este de o însemnătate mult mai mică, decât retragerea grației divine.

Astfel Hristos devenind reprezentantul omului spre a birui acolo unde omul a cedat, nu trebuia să-Și arate puterea Sa dumnezeiască în alinarea propriei Sale suferinți, căci omul cel căzut nu putea săvârși nici o minune, spre a se libera de dureri, și Hristos ca reprezentant al său trebuia să suporte suferințele Sale tocmai ca un om, spre a da astfel, un model desăvârșit de credință și de încredere în Tatăl Său ceresc.

[58] Hristos recunoscă pe Satan imediat, și era nevoie de o mare stăpânire de sine, pentru a asculta propunerile acestui amăgitor insultător și a-l muștra pentru încumetarea sa îndrăzneată. Totuși Salvatorul lumii nu putea fi amăgit, ca să-i dea o dovadă despre puterea Sa dumnezeiască, nici a se lăsa într-o ceartă cu unul, care a fost izgonit din cer din cauza unei răsculări contra Suveranului cel mai înalt al lumii, și a cărui crimă consta tocmai în aceea, că nu a vrut să recunoască poziția înaltă a lui Hristos în cer. Încrezându-Se în Tatăl Său ceresc și păstrând în amintire cuvintele rostite din cer la botezul Său, Isus a stat neclintit în pustiul singuratic în fața uriașului vrăjmaș al sufletelor.

Nu era potrivit pentru Fiul lui Dumnezeu, de a se coborî din înalta Sa misiune, pentru a dovedi lui Satan dumnezeirea Sa și cu atât mai puțin a vrut El ca să explice motivele coborârii Sale din prezent, sau chipul și modul, cum El avea să procedeze ca Salvator al omului. Dacă fiii oamenilor ar urma exemplul Salvatorului lor și ar rupe orice legătură cu Satana, atunci ei ar fi scutiți de multe înfrângeri. Șase mii de ani, acest arhivvrăjmaș a dus război contra guvernării lui Dumnezeu și practica lui continuă îl face mai dibaci pentru a înșela și amăgi.

Totuși Satan avea prea mult pus în joc, și nu voia să renunțe așa de ușor la luptă; el știa, că în cazul în care Hristos va ieși biruitor, influența sa proprie va fi micșorată. Spre a insufla lui Hristos respect prin puterea sa mai mare, el Îl duse în acest scop la Ierusalim și Îl puse pe aripa templului. Ajunși aici el pretinse de la El, că dacă este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, să Se arunce jos de la acea înălțime ametoare, spre a da astfel pe față încrederea Sa desăvârșită în purtarea de grijă a Tatălui Său.

Păcatul încumetării este înrudit de aproape cu virtutea credinței desăvârșite și a încrederii în Dumnezeu; de aceea Satana căuta să tragă foloase din omenescul ce se afla în Hristos, și să-L treacă peste linia încrederii până la încumetare. El admise acum, că Hristos a avut dreptate în pustie ca să se încreadă în Tatăl, și Îl mâna acum să mai dea încă o dovadă despre încrederea Sa desăvârșită în Dumnezeu, aruncându-Se jos de pe templu. El Îl asigură, că dacă e într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, nu trebuie să se teamă de nimic, căci îngerii Îl vor purta pe brațe. Satan își da bine seama că dacă Hristos ar putea fi mișcat, să se arunce jos de pe templu, spre a-și dovedi încrederea Sa în scutul Tatălui Său ceresc, prin această faptă El ar fi arătat tocmai slăbiciunea naturii omenesti.

Totuși Isus ieși biruitor și din a doua ispită, respingând păcatul încumetării. Deși El avea o încredere desăvârșită în Tatăl Său, totuși El nu voia să Se aducă de bunăvoie într-o situație, care să facă necesară intervenția puterii dumnezeiești a Tatălui, ca să scape pe Fiul Său din moarte. Prin aceasta providența ar fi fost constrânsă să vină să-L salveze, iar Isus nu ar mai fi fost în stare să dea un exemplu desăvârșit de credință și de încredere în Dumnezeu.

[59]

Salvatorul nostru arată o încredere desăvârșită, că Tatăl Său ceresc nu va permite, ca să fie ispitit peste puterile Sale. Hristos nu S-a dus dinadins în primejdie, și El știa că dacă își va păzi integritatea Sa, va fi trimis un înger din cer, pentru a-L scăpa de puterea amăgitorului, în caz de nevoie.

Văzând Satana, că nici în a doua ispitire mare nu putu să câștige nimica, începu să se tulbure cu privire la succesul eforturilor sale. Statornicia Fiului lui Dumnezeu îl făcu să se îngrijoreze, căci nu se așteptase la o rezistență atât de puternică. De aceea el recurse la tot felul de mijloace pentru ultima sa încercare mare, de a seduce și amăgi pe Mântuitorul. În primele două ispitiri, el își ascunsese adevăratul său caracter, pretinzând a fi un trimis din curțile cerești. Dar acum el dă la o parte toate prefăcătoriile, mărturisește că este stăpânitorul întunericului, și pretinde pământul ca proprietate a sa.

El a dus pe Isus pe un munte înalt și îi arată împărățiile lumii și mărirea lor. Lumina soarelui luminează orașele mărețe, palatele de marmură, câmpurile și viile încărcate de fructe, aruncau o aureolă peste cedrii cei întunecați ai munților și ai apeii albastre a mărilor. Isus, care cu puțin timp mai înainte fusese înconjurat de întunecime

și de pustietate privea cu admirație la o scenă de o grațiozitate neîntrecută. Apoi el auzi vocea ispititorului: „Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.” [Luca 4, 6-7](#).

[60] Pentru ultimul său efort, Satana își concentrează toate puterile sale, căci de succesul acestei încercări depindea soarta sa. El susținea a fi stăpânitorul lumii și oferi lui Hristos toate împărățiile fără altă suferință sau primejdie, cu singura condiție, ca El să-l recunoască de superior și să-i aducă omagii. Această ultimă ispitire era destinată să fie cea mai atrăgătoare dintre toate. Înaintea lui Hristos nu sta numai o viață plină de întristare și de neazuri, care avea să se încheie cu o moarte de ocară, ci povara păcatelor întregii lumi — mânia Tatălui pentru abaterile omului apăsau asupra Lui. Toate acestea trebuiau suportate pentru a recâștiga Împărăția cea pierdută prin căderea în păcat. Acum ispititorul se oferă să renunțe la puterea câștigată prin înșelăciune, puterea asupra pământului, și să elibereze prin aceasta pe Hristos de viitorul îngrozitor, și aceasta în schimbul unei simple recunoașteri a supremației lui Satan.

Ochii lui Hristos au rămas pentru o clipă atrași de scena ce se desfășura în fața Sa; apoi Se întoarse în mod hotărât înapoi și nu vru să aibă mai departe de a face cu ispititorul; când Satan îndrăzni în cele din urmă să ceară închinare de la El, mânia Sa dumnezeiască a fost aprinsă, și nu a mai putut îngădui semețiile sale hulitoare de Dumnezeu. El întrebuișă acum autoritatea Sa dumnezeiască, și porunci lui Satan să-L părăsească, zicându-i: „«Pleacă, Satano», i-a răspuns Isus. «Căci este scris: Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești.»” [Matei 4, 10](#).

Satan ceruse de la Hristos o dovadă, dacă este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, și cu chipul acesta o și primi. El nu avea puterea să se împotrivească poruncii hotărâte a Fiului lui Dumnezeu. Aprins de furie și de ură, capul răsculătorilor se îndepărtă de prezența Salvatorului lumii. Lupta se terminase. Biruința lui Hristos a fost tot atât de deplină, după cum și înfrângerea lui Adam a fost deplină.

Totuși din cauza luptei Sale îndelungate Hristos era istovit și căzu la pământ fără putere și cu fața palidă de moarte. În acel moment îngerii cerului, care altădată I se închinaseră la curtea împărătească din ceruri, și care acum au fost martori ai luptei Sale cu un interes

dureros, au apărut pe lângă El. Aceștia Îl serviră și Îl întăriră cu hrană. Cu admirație și uimire priviră ei cum Suveranul lor ceresc a suportat suferințe nespuse, spre a aduce la îndeplinire răscumpărarea omenirii. El rezistase la o probă mult mai grea, decât se poate cere de la oameni ca să suporte vreodată. Dar când El zăcea la pământ istovit și suferind de foame, îngerii I-au adus solii de iubire și de mângâiere de la Tatăl și o asigurare, că întreg cerul a triumfat din cauza biruinței Sale. Astfel inima cea mare a lui Hristos a fost reînviată și întărită pentru viitoarea Sa lucrare.

Prețul răscumpărării neamului omenesc nu poate fi recunoscut niciodată de către oameni, până ce mântuiții vor sta împreună cu Mântuitorul înaintea tronului lui Dumnezeu. Când valoarea nespusă a fericirii veșnice li se va descoperi, și când ochii lor vor privi strălucirea măreață a vieții veșnice, atunci ei vor intona următoarea cântare de biruință: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” Apoi Ioan adaugă: „Și pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” [Apocalipsa 5, 12,13](#).

[61]

Deși cele mai puternice ispitiri ale lui Satan au dat greș, el nădăjduia totuși că în viitor va avea mai mult succes. El privea înaintea la timpul servirii lui Hristos ca preot, și gândea că în acel timp își va putea pune mai departe la încercare spiritul său de viclenie. Mai întâi el își făcea planul, să ducă în rătăcire priceperea iudeilor, a poporului ales de Dumnezeu așa încât să nu recunoască pe Hristos ca Salvator al lumii. El se hotărî să umple inimile lor cu invidie, gelozie și ură contra Fiului lui Dumnezeu, așa încât să nu-L primească, ci să-i amărească cât de mult viața Sa de pe pământ.

Satan se consfătuî cu îngerii săi cu privire la măsurile necesare, ce trebuiau luate, pentru a împiedica pe popor, de a primi pe Hristos ca pe Mesia cel așteptat atât de mult. El a fost înșelat și plin de mânie, pentru că diferitele sale ispite contra lui Isus au rămas fără succes. Acum el se gândea să sădească necredință în inimile poporului cu privire la caracterul Său mesianic, nădăjduind prin aceasta să descurajeze pe Hristos în misiunea Sa. El căuta deci să folosească pe iudei ca unelte pentru aducerea la îndeplinire a planurilor sale

infernale, și printr-o cale indirectă să aducă la îndeplinire, ceea ce nu reușise să facă prin eforturile sale personale.

Mărturia lui Ioan

[62]

După ce a terminat timpul Său lung de postire, Isus S-a întors iarăși pe malurile Iordanului, intrând în legătură cu ucenicii lui Ioan, fără a-Și da pe față înalta Sa misiune prin semne exterioare.

De la autoritățile cele mai înalte de la Ierusalim au fost trimiși soli pentru a strânge informații despre mișcarea pe care Ioan a provocat-o. Deoarece orașe și sate întregi se adunau, ca să asculte la avertizările sale, mai marii poporului doreau să afle, pe ce autoritate se sprijină el în lucrarea sa. Acești soli au somat pe Ioan, să le spună, dacă este el Mesia. Ioan le-a mărturisit: Eu nu sunt Hristosul. Iar ei l-au întrebat: „«Dar cine ești? Ești Ilie?» Și el le-a zis: «Nu sunt!» «Ești prorocul?» Și el a răspuns: «Nu!» Atunci i-au zis: «Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?» «Eu», a zis el, «sunt glasul celui ce strigă în pustie: Neteziți calea Domnului», cum a zis prorocul Isaia.” [Ioan 1, 21-23](#).

Ioan a fost apoi întrebat, cu a cui autoritate botează el și atâtă poporul, întrucât el mărturisește că nu e nici Hristos, nici Ilie, nici Acel Profet. Sub „Profetul” ei înțelegeau pe Moise. Iudeii au sperat că Moise va fi înviat și apoi luat la cer. Ei nu știau, că el a fost înviat deja.

Când Ioan a venit să boteze cu apă, ei gândeau, că poate o fi Moise cel înviat din morți, mai ales că el dădea pe față o cunoștință exactă a profețiilor și cunoștea foarte bine istoria israeliților și a umblării lor prin pustie.

Poporul își amintea de asemenea de împrejurările ciudate de la nașterea lui Ioan, de apariția îngerului în templu, de pedepsirea bătrânului preot Zaharia, pentru că nu a vrut să creadă cuvintele îngerului, și de dezlegarea limbii sale la nașterea lui Ioan. Pe la sfârșitul ultimilor treizeci de ani, aceste fapte minunate au fost în parte uitate. Totuși acum, când Ioan păși ca profet, mulți și-au amintit de acele manifestări ale Spiritului lui Dumnezeu.

[63]

Când solii de la Ierusalim au cerut de la Ioan lămuriri cu privire la misiunea și lucrarea sa, el ar fi putut pretinde cu ușurință onoarea

pentru sine, dacă ar fi dorit aceasta. Totuși el nu voia să-și însușească onoarea, care nu-i aparținea. Vorbind însă cu acești soli, fața sa a fost luminată deodată, și întreaga sa ființă a fost cuprinsă de o emoție puternică, când zări pe Isus în mijlocul mulțimii. Profetul ridică mâna sa și indicând către Isus a zis: „în mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L cunoașteți.” El este Mesia. „El este Acela care vine după mine, — și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor Lui.” [Ioan 1, 26-27](#).

„A doua zi Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: «Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El este Acela despre care ziceam: După mine vine un Om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine. Eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă: ca El să fie făcut cunoscut lui Israel.» Ioan a făcut următoarea mărturisire: «Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.»” [Ioan 1, 29-34](#).

„A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu!» Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe, și au mers după Isus. Isus S-a întors; și, când i-a văzut că merg după El, le-a zis: «Ce căutați?»” [Ioan 1, 35-38](#). Ucenicii au mărturisit că doresc să găsească pe Hristos și să știe unde găzduiește, spre a primi acolo instrucțiuni de la El. Ei erau uimiți de învățăturile Sale pătrunzătoare dar simple și practice. [64] Niciodată mai înainte nu au fost inimile lor atât de adânc mișcate. Andrei, fratele lui Simon Petru, era unul dintre acești ucenici. El dorea fierbinte, în interesul amicilor și rudelor sale, ca și ei să vadă pe Hristos și să poată auzi învățăturile Sale prețioase. De aceea Andrei căută pe fratele său Simon și-i comunică plin de încredere, că a găsit pe Mesia, Salvatorul lumii. Apoi a dus pe fratele său la Isus, Care cum îl văzu zise: „Tu ești Simon. Fiul lui Iona, tu te vei numi Chifa (care, tălmăcit, înseamnă Petru).”

A doua zi Isus chemă pe un alt ucenic, pe Filip, ca să-l urmeze. Filip era convins pe deplin că Isus este Mesia, și el căută apoi pe alții, pe care îi putea mișca, să vină și să asculte cuvintele lui Hristos. El găsi apoi pe Natanael. Acesta a fost în mijlocul mulțimii care a auzit

declarația lui Ioan: „Acesta este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii!” Prin aceasta el a fost adânc mișcat, și s-a retras într-o dăbravă, unde ascuns de orice ochi omenesc, el medita la cuvintele lui Ioan și repeta studiul profețiilor care se refereau la apariția lui Mesia. El se întrebă: Să fi fost oare acesta Mesia într-adevăr, pe care ei îl așteptaseră atât de mult, și pe care ei doreau cu plăcere să îl vadă? Speranța a fost trezită în inima sa că Isus trebuie să fie într-adevăr Salvatorul lui Israel. El se plecă în rugăciune către Dumnezeu, cerând cu stăruință, că dacă cel declarat de Ioan ca Salvator al lumii este într-adevăr liberatorul făgăduit, să-i facă cunoscut aceasta. Spiritul Domnului luminează pe Natanael în așa fel, încât a fost convins că Isus este Mesia.

Pe când Natanael se ruga, a auzit glasul lui Filip, care îi striga: „Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege, și proroci: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif. Natanael i-a zis: «Poate ieși ceva bun din Nazaret?» «Vino și vezi!» i-a răspuns Filip. Isus a văzut pe Natanael venind la El, și a zis despre el: «Iată cu adevărat un Israelit în care nu este vicleșug». «De unde mă cunoști?» i-a zis Natanael. Drept răspuns Isus i-a zis: «Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin».” [Ioan 1, 45-48](#).

Credința șovăitoare a lui Natanael a fost prin aceasta întărită, și el răspunde: „«Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!» Drept răspuns, Isus i-a zis: «Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.» Apoi i-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului.»” [Ioan 1, 49.51](#).

Cu chemarea acestor bărbați, puțini la număr, a fost pusă temelia pentru biserica creștină prin eforturi personale. Ioan îndreptă mai întâi pe doi dintre ucenicii săi către Isus. Unul dintre aceștia aduce apoi pe fratele său la Mântuitorul. După aceea Isus cheamă pe Filip și acesta pornește la drum ca să caute pe Natanael. În aceasta noi găsim o învățătură însemnată pentru toți urmașii lui Hristos. Aici li se aduce în fața ochilor importanța, de a face eforturi personale pentru mântuirea rudelor, amicilor și cunoșcuților lor și a-i aduce la Domnul. Mulți creștini lasă toată lucrarea pentru suflete pe seama predicatorului. Acesta poate fi destoinic pentru lucrarea sa; totuși el nu poate face aceea, ce Dumnezeu a lăsat pe seama membrilor

bisericii ca să facă. Mulți sunt egoiști, mulțumiți cu binefacerile date lor prin harul lui Dumnezeu, fără a face vreun efort, de a aduce și pe alții la Mântuitorul. În via Domnului este de lucru pentru toți, și lucrătorii dezinteresați, zeloși și credincioși vor fi părtași harului Său atât aici pe pământ, cât și ai răsplătirii din viața viitoare. Credința trebuie să se dea pe față prin fapte bune, și curajul și nădejdea o vor însoți. Motivul pentru care atât de mulți pretinși urmași ai lui Hristos nu au nici o experiență vie, constă în aceea, că ei nu fac nimic spre a o dobândi. Dacă ei s-ar ocupa cu lucrarea, pe care Dumnezeu o cere de la ei, atunci și credința lor ar crește, și ei ar prospera în viața dumnezeiască.

Iisus s-a bucurat de credința sinceră a lui Natanael, care nu a cerut nici o altă dovadă, decât puținele cuvinte pe care le auzise. Mântuitorul privi în același timp cu bucurie înainte la lucrarea, pe care El Însuși avea s-o întreprindă pentru ușurarea celor apăsați, pentru vindecarea celor bolnavi și pentru înfrângerea lui Satan. Având în fața ochilor binecuvântările pe care El venise să le dea, Hristos zise lui Natanael în prezența celorlalți ucenici: „De acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului.”

[66] Cu acestea Hristos vrea să spună: Pe malurile Iordanului, cerul se deschise înaintea Mea, și Spiritul Sfânt se coborî acolo în chip de porumbel asupra Mea. Acea scenă era numai un semn văzut, că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Dacă voi veți crede în Mine, atunci veți vedea neîncetat cerul deschis și nu-l veți mai vedea niciodată închis. Eu l-am deschis pentru voi, și îngerii lui Dumnezeu, care lucrează în unire cu Mine la împăcarea dintre cer și pământ, unind pe credincioșii de jos cu Tatăl de sus, se vor urca la cer ca să aducă la Tatăl rugăciunile săracilor și nenorociților, și se vor coborî iarăși ca să aducă fiilor oamenilor binecuvântare și speranță, curaj, sănătate și viață.

Îngerii lui Dumnezeu se urcă și se coboară de la pământ la cer, și de la cer la pământ. Toate minunile lui Hristos pentru cei întristați și suferinzi au fost săvârșite prin puterea dumnezeiască cu ajutorul îngerilor. Hristos s-a înjosit atât de mult, încât luă asupra-Și natura omenească, și El unește astfel interesele Sale cu acelea ale fiilor și fiicelor căzute ale lui Adam, în timp ce, pe de altă parte, Dumnezeirea apucă tronul lui Dumnezeu. În acest fel Hristos reface legătura dintre

oameni și Dumnezeu. Toate binecuvântările pe care Dumnezeu le trimite oamenilor, sunt transmise prin mijlocirea îngerilor sfinți.

[67]

Caracterul lui Ioan

Numărul ucenicilor lui Isus se înmulțea din zi în zi, iar poporul curgea la El din orașe și sate, ca să-L asculte. Mulți veneau ca să fie botezați; totuși Hristos personal nu boteza pe nimeni, ci îndeplinirea acestei întocmiri era lăsată pe seama ucenicilor Săi. Pe când aceștia botezau o mare mulțime, printre Iudei și printre ucenicii lui Ioan se discuta chestiunea, dacă botezul curăță pe păcătos de păcatele sale. Ucenicii lui Ioan au răspuns că Ioan botează numai spre pocăință, dar ucenicii lui Hristos botează spre o nouă viață. Ucenicii lui Ioan au devenit geloși pentru simpatia ce Și-a câștigat-o noul Învățător și îi ziceau lui Ioan despre Hristos: „Cel ce era cu tine dincolo de Iordan, și despre care ai mărturisit tu, iată că botează, și toți oamenii se duc la El. Drept răspuns Ioan le-a zis: «Omul nu poate primi decât ce îi este dat din cer.»” [Ioan 3, 26-27](#).

Cu aceste cuvinte Ioan vrea să spună: De ce să fiți voi geloși pentru mine? „Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-i ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină.»” [Ioan 3, 28-29](#).

[68] Departe de a fi gelos pentru prosperitatea lucrării lui Hristos, Ioan din contră se bucura, când vedea succesul pe care îl avea Isus. El asigură pe ucenicii săi că misiunea sa nu consta decât în aceea, de a îndrepta atenția generală la Hristos. „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez. Cel ce vine din cer, este mai pe sus de toți; cel ce este de pe pământ, este pământesc, și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai pe sus de toți. El mărturisește ce a văzut și a auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia Lui.” [Ioan 3, 30-32](#).

Cu aceasta Ioan asigură pe ucenicii Săi, că Isus este Mesia cel promis, Salvatorul lumii. Lucrarea lui fiind terminată, el îndreaptă pe ucenicii săi, să privească spre Isus și să-I urmeze ca Marelui Învățător.

Afară de bucuria, pe care Ioan o simțea pentru succesul misiunii sale, viața sa era plină de strâmțorări și de tăgăduire de sine. El, care vestea prima venire a lui Hristos, nu putu asculta personal învățăturile Sale, și nici să fie martor al minunilor Sale. Glasul lui Ioan nu era auzit decât rar în afară de pustie. Viața sa era retrasă, și totuși oamenii curgeau cu miile în pustie, ca să asculte la cuvintele acestui profet minunat. El a pus securea la rădăcina pomului și a muștrat păcatul, fără a ține seama de consecințele ce-ar putea urma, și a pregătit astfel calea pentru lucrarea lui Hristos.

Irod a fost adânc mișcat, când a ascultat la mărturia tăietoare a lui Ioan și întreba cu mare interes, ce ar putea să facă, pentru a putea deveni ucenicul său. Adevărul simplu al omului lui Dumnezeu a făcut o impresie adâncă asupra lui. Conștiința sa îl osândește, căci o femeie plină de patimi josnice îi câștigase simpatia și îi stăpânea sufletul. Această femeie lipsită de conștiință, năzuia după putere și vază, și gândea, că devenind femeia lui Irod, va putea mai bine să-și ducă planurile ei la îndeplinire. Dar Irod, ascultând marile adevăruri rostite de Ioan, când auzi amenințările pedepsei viitoare a nelegiuitorilor, tremura și dorea să rupă lanțurile poftelor, care îl legase. El deschise predicatorului inima sa. Acesta îi declară, că este imposibil a avea parte la împărăția lui Mesia, până nu rupe legătura ilegală cu femeia fratelui său și nu ascultă din toată inima de poruncile lui Dumnezeu.

Irod era înclinat să urmeze sfatul lui Ioan și a făcut cunoscut Irodiadei, că el nu o poate lua în căsătorie împotriva legii lui Dumnezeu. O ură înverșunată contra lui Ioan a fost atârțată în inima ei. Irod nu avea principii și era foarte șovăielnic, așa încât Irodiadei nu-i veni greu, să dobândească iarăși grația sa și să exercite asupra lui influența ei de mai înainte. Irod a preferat să cedeze păcatului, decât să se supună hotărârilor legii lui Dumnezeu. După ce Irodiada și-a câștigat iarăși puterea, se hotărî să se răzbune pe profet pentru îndrăzneala lui. Ea a reușit să-l influențeze pe Irod să îl aresteze pe Ioan.

Pe când predicatorul lânțuiește în închisoare, a auzit prin ucenicii săi despre faptele supranaturale ale lui Isus. Ioan și-a petrecut cea mai mare parte din viața sa sub cerul liber, într-o muncă activă și sânguitoare, el suportase lipsuri și necazuri, dar niciodată mai înainte nu a trecut prin neplăcerile unei vieți închise. De aceea el deveni foarte abătut și chinuit chiar de îndoială, dacă Isus este într-adevăr

[69]

Mesia. Ucenicii săi îi raportaseră despre faptele minunate ale lui Hristos, la care ei au fost martori oculari; Ioan însă deducea că dacă Isus ar fi într-adevăr Salvatorul așteptat, ar trebui atunci să Se dea pe față în public ca Mântuitor al lumii.

Ioan avea idei nelămurite despre împărăția pe care Hristos venise s-o întemeieze. Chiar și ucenicii Mântuitorului gândeau, că El va ridica un imperiu mondial și va domni pe tronul lui David la Ierusalim. Ioan a devenit nerăbdător, că Isus nu se descoperi imediat și nu luă autoritatea împărătească pentru a-i supune pe romani. El nădăjduia că atunci când Mesia avea să-și întemeieze împărăția, el va putea părăsi închisoarea și gândea că Isus va face cu siguranță uz de autoritatea Sa și îl va elibera, dacă El ar fi într-adevăr Fiul Dumnezeului atotputernic.

De aceea Ioan a trimis pe ucenicii săi la Hristos cu întrebarea: „Tu ești acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?” Ucenicii căutau să se apropie de Isus, dar nu puteau decât cu mare greutate din cauza mulțimii, care aduceau pe bolnavii lor la puternicul Salvator. La întrebarea lor Isus le răspunse: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.” [Matei 11, 3-6](#).

[70] Mustrarea blândă care se cuprindea în aceste cuvinte, nu a rămas fără efect asupra lui Ioan. El a înțeles acum mai bine însemnătatea misiunii lui Hristos; și plin de supunere și credință, el se încrezu de aici înainte în Dumnezeu, spre a trăi sau muri în serviciul Său, după buna Sa plăcere. După ce ucenicii lui Ioan au plecat, Isus a vorbit către mulțime despre Ioan și a zis: „Ce-ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt?”

Isus știa că o trestie clătinată de vânt era tocmai contrariu față de caracterul lui Ioan. Ioan nu putea fi clătinat de nici o lingușire, și nici amăgit de rătăcirile dominante. Nici răsplătirile și nici onorurile lumești nu erau în stare să-l abată de la chemarea vieții sale. Profetul lui Dumnezeu sta neclintit ca o stâncă, pentru a mostra păcatul și crimele în orice formă ar fi ele, la regi și la mai mari, cât și la cei de jos și necunoscuți.

„Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.

Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un prooroc? Da, vă spun, și mai mult decât un prooroc; căci el este acela despre care s-a scris: «Iată trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta.» Adevărat vă spun că dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia cu năvala, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea.” [Matei 11, 7-12](#).

Poporul către care vorbea Hristos, știa că hainele pe care le purta Ioan erau tocmai contrariul, față de cele purtate în palatele împărătești. Hristos voia prin urmare să întrebe: Din ce motiv alergați voi în pustie, ca să ascultați la predicile lui Ioan? Pustiul nu este un loc unde să găsești pe aceia, care se împodobesc cu costume prețioase și moi. Hristos voia să-i facă atenți asupra deosebirii dintre îmbrăcămintea lui Ioan și cea a preoților iudei. Profetul purta un veșmânt simplu și aspru, care corespundea în totul scopului, dar era într-un contrast izbitor cu veșmintele luxoase ale preoților și mai marilor iudei.

Acești fruntași credeau că vor fi pretuiți după înfățișarea lor exterioară și de aceea desfășurau un mare lux în veșminte scumpe și în tunici scânteietoare. Ceva mai mult, ei urmăreau să trezească admirația oamenilor, în loc să caute să dobândească aprobarea lui Dumnezeu printr-o curăție neprihănită a caracterului și sfințenie a vieții.

Hristos îndruma pe ucenicii Săi cum și mulțimea, să urmeze ceea ce era bun în învățăturile cărturarilor și ale fariseilor, dar să nu imite exemplul lor rău, sau să se lase amăgiți prin semețiile lor ambițioase.

El a zis: „Deci toate lucrurile, pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac. Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat, și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște. Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuți de oameni. Astfel își fac filacteriile late, își fac poalele veșmintelor cu ciucuri lungi; umblă după locurile dintâi la ospete, și după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin piețe și să le zică: «Rabi! Rabi!»” [Matei 23, 3-7](#).

Ioan vedea, că acești iudei mândri se înălțau și se lăudau pe ei înșiși, făcând multă paradă înaintea poporului cu evlavia lor pre-

[71]

făcută. Ei legau părți din lege pe frunțile și mâinile lor, așa încât toți să poată recunoaște și admira pretinsa lor sfințenie. Într-adevăr Dumnezeu poruncise fiilor lui Israel, să poarte o bandă albastră la poalele veșmintelor lor, pe care să fie brodate cele zece porunci. Aceasta trebuia să le reamintească neîncetat datoria de a iubi pe Dumnezeu mai presus de toate și pe aproapele ca pe ei înșiși. Dar cu cât ei s-au abătut mai mult de la curăția și simplitatea originală și cu cât umblarea vieții lor era mai mult în contradicție cu legea lui Dumnezeu, cu atât mai sânguitori erau ei în a purta benzi late ca amintire (filacterii), și a adăuga la cuvintele care Dumnezeu rânduse să fie scrise pe banda cea albastră. Pe dinafară ei dau pe față cea mai adâncă evlavie, în timp ce faptele lor stau în cea mai mare contradicție cu mărturisirea lor.

Moartea lui Ioan

[72]

Spiritul reformațiunii lucra cu putere în Ioan. Lumina înțelepciunii și a puterii lui Dumnezeu plana asupra lui. Un entuziasm ceresc înflăcăra zelul său sfânt, care îl mâna, să învinuiască pe față pe preoții iudei și să rostească blestemul lui Dumnezeu asupra lor. Ei pretindeau a avea multă evlavie, în timp ce binefacerea, mila și iubirea lui Dumnezeu le erau străine. Ei căutau să impună respect și să fie văzuți bine de oameni prin înfățișarea lor falnică și prin spiritul lor îngâmfat, în timp ce acestea nu erau decât urâciuni în fața Celui Prea Înalt.

Deși inimile și umblarea lor erau contrare voinței lui Dumnezeu, ei se amăgeau pe ei înșiși cu iluzia deșartă, că i-ar aștepta binecuvântări veșnice, pe temeiul făgăduințelor lui Avraam, părințele credincioșilor. Ei nu erau îmbrăcați cu umilință și le lipsea credința și evlavia lui Avraam. Ei nu dobândiseră prin lămurirea și curățirea vieții, valoarea morală care i-ar fi făcut într-adevăr copii ai lui Avraam, și cu toate acestea nădăjduiau a fi părtași făgăduințelor, pe care Dumnezeu le-a dat lui Avraam. Curajul cu care Ioan acuzase pe farisei, și le demascase nelegiuirea și fățarnicia, a pus în uimire pe acei care au fost obișnuiți să-i privească cu onoare și cinste.

Predica sa a trezit un adânc interes pretutindeni. Avertismentele sale serioase și învinuirile sale fără sfială au trezit conștiința oamenilor. Poporul se aduna în cete din orașe și sate. Ei se simțeau atrași către pustie prin astfel de îndrumări serioase și stăruitoare, prin astfel de avertismente și reproșuri curajoase așa cum ei nu au mai auzit niciodată. Nici-o podoabă exterioară din îmbrăcămintea lui Ioan nu putea să-i atragă sau să deștepte atenția lor. Prin îmbrăcămintea sa aspră și prin modul său de viețuire simplu, Ioan semăna cu profetul Ilie. El se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică, așa cum îi oferea pustiul, și bea din apa limpede, care curgea din stâncile veșnice. Cu toate acestea gloatele care ascultau la el au fost atât de numeroase, încât faima sa s-a răspândit prin întreaga țară. Și acum, când el era arestat, poporul aștepta cu încordare rezultatul tuturor acestor lucruri,

[73]

căci ei nu s-au gândit niciodată că pe unul ca acesta, a cărui viață a fost atât de neprihănită, îl poate aștepta ceva rău. Intenția lui Irod, de a da drumul lui Ioan, era amânată din zi în zi, de teamă să nu cadă în dizgrația Irodiadei, care s-a hotărât în inima ei ca Ioan să fie ucis. În timp ce el șovăia, ea era la lucru, de a făuri planuri, cum să se poată răzbuna mai bine contra profetului, pentru că acesta cutezase să spună adevărul și să mustre umblarea ei contrară legii. Ea știa bine, că deși Irod ținea pe Ioan în închisoare, avea totuși intenția de a-i da drumul, pentru că el avea respect și teamă de dânsul și credea, că el era un profet adevărat a lui Dumnezeu. Ioan demascase secretul inimii și al vieții sale, și muștrările sale au umplut cu spaimă conștiința vinovată a regelui.

În multe privințe Irod își corijase viața lui destrăbălată. Totuși iubea ospetele cu petreceri și băuturi atâțătoare care paralizau neîncetat puterile sale morale și corporale și se lupta contra avertismentelor Spiritului lui Dumnezeu, care convinseseră inima sa și-l mâna să renunțe la păcate. Irodiada cunoștea părțile slabe din caracterul lui Irod și știa, că în împrejurări obișnuite, cât timp Irod va avea mintea limpede, ea nu va putea să aducă la îndeplinire moartea lui Ioan.

[74] Ea încercase deja, deși fără succes, să câștige aprobarea lui pentru uciderea lui Ioan. Spiritul ei răzbunător lucra acum în direcția de a-și aduce la îndeplinire intenția ei prin viclenie. Ea știa bine, că singura cale, pentru ajungerea scopului ei, se întemeia pe satisfacerea patimilor desfrânate ale regelui. De aceea ea, își ascunse ura cât putu, punându-și speranța în ziua nașterii regelui, despre care știa că va fi o ocazie de desfrânare și beție. Dragostea regelui pentru mâncăruri și vinuri fine îi dădu o ocazie să îl facă să uite prudenta sa. Ea voia să-l facă să cedeze în totul poftelor sale, până ce și alte patimi mai josnice aveau să fie trezite într-însul, sentimentul cel nobil să fie înăbușit și el avea să devină nepăsător cu privire la urmările purtării sale și incapabil, de a aprecia și hotărî bine o chestiune. Ea cunoștea efectele, pe care aceste orgii le produceau asupra spiritului și a purtării. Ea știa că veselia nefirească, provocată prin necumpătare, slăbește simțurile morale în om și face cu neputință pătrunderea impresiilor sfinte în inimă, spre a stăpâni patimile atâțate, că serbările și petrecerile, jocurile și beția întunecă simțurile și înăbușă temerea de Dumnezeu. De aceea, ea pregăti totul spre a măguli mândria și

vanitatea sa și a satisface patimile sale. Ea luă măsurile cele mai grandioase pentru serbare și pentru petreceri destrăbălate.

Marea zi sosi, și regele cu mai marii curții sale erau în culmea petrecerii și a beției în sala de mese, iar Irodiada, îmbrăcând pe fiica ei grațios, o trimise înăuntru la rege. Salomeea era împodobită cu cununi și flori, cu pietre scumpe strălucitoare și cu brățări scânteietoare. Și cu puțină învelire și cu mai puțină modestie, ea dansă pentru distrarea oaspeților regali. Asupra senzualității atâțate a acestora ea făcu impresia frumuseții și a grațiozității, și le răpi prin aceasta și ultimul rest de stimă de sine și de bună-cuviință. În locul unei minți luminate, al unui sentiment fin de bună-cuviință și al unei conștiințe simțitoare, patimile josnice au pus în totul stăpânire asupra regelui. Virtutea și spiritul de dreptate nu mai aveau nici o putere stăpânitoare în conștiința lui.

Totul se învârtea în creierul lui Irod. El nu-și mai dădea seama, judecata și stăpânirea sa de sine dispăruseră. El nu mai vedea decât sala plină de oaspeți în culmea veseliei, masa ospățului cu vinul scânteietor și cu luminile strălucitoare și pe tânăra fată care juca înaintea lui într-o frumusețe orbitoare. În acel moment de neglijență, el nu se mai gândea decât la o faptă de laudă, care să-l facă și mai mare în ochii fruntașilor regatului său, și, fără să-și dea seama, el promise și împuternici promisiunea cu un jurământ, că va da fiicei Irodiadei, orice ar vrea să ceară.

Acum scopul pentru care a fost trimisă în fața regelui a fost atins. După ce a primit o astfel de promisiune măreață, ea alergă la mama ei, dornică de a ști ce trebuie să ceară. Răspunsul mamei era deja pregătit: capul lui Ioan Botezătorul pe un disc. Salomeea a fost îngrozită. Ea nu pricepea spiritul de răzbunare ascuns în inima mamei sale, și refuză la început să prezinte această cerere neomenoasă. Dar hotărârea nestrămutată a mamei ei nelegiuite câștigă supremație. În afară de aceasta, ea stăruie ca cererea să fie îndeplinită imediat, înainte ca Irod să aibă timp să se reculeagă. Ca urmare la aceasta, Salomeea se întoarce la Irod cu cererea îngrozitoare: „«Vreau să-mi dai îndată, într-o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul.» Împăratul se întristă foarte mult; dar, din pricina jurămintelor sale și din pricina oaspeților, n-a vrut să zică nu.” [Marcu 6, 25-26](#).

Irod a fost uimit și încrămențit. Veselia zgomotoasă a încetat, căci oaspeții au fost umpluți de groază la o astfel de dorință neomenoasă.

O tăcere plină de fiori urmă scenelor de petrecere. Regele deși îmbătat și zăpăcit, încercă să cheme mintea în ajutor.

El a fost proslăvit întotdeauna pentru calmul său și pentru judecata sa sănătoasă, și el nu dorea să dea pe față o fire șovăielnică și necugetată. El întărise votul său prin jurământ în onoarea oaspeților, și dacă vreunul dintre dâșii ar fi ridicat vreo obiecție contra împlinirii promisiunii sale, Irod ar fi cruțat cu plăcere viața lui Ioan. El le dădu ocazie ca să vorbească în favoarea prizonierului. El a străbătut distanțe mari până la munții pustiului, ca să asculte la cuvântările sale puternice și ei știau că Ioan era un om lipsit de vicii și un profet al lui Dumnezeu. Irod se exprimă față de dâșii, că a făcut acest vot în onoarea lor, și că dacă ei nu ar privi aceasta ca o nesocotire, el nu s-ar mai considera legat prin acest vot.

Dar, deși ei s-au îngrozit la început de cerința nefirească a fetei, totuși ei se aflau încă într-o stare de beție. Ei stau într-o consternare mută lipsiți de orice minte și judecată. Deși ei au fost somați cu toții să dezlege pe monarh de votul său, totuși limbile lor erau ca paralizate. Nici un glas din toată societatea nu s-a ridicat, ca să salveze viața unui bărbat, care nu le-a făcut niciodată vreun rău. Dar Irod, care se afla încă mereu sub mânia, și pentru a-și păstra demnitatea trebuia să-și țină votul făcut sub influența beției, dacă nu era dezlegat formal de acesta, așteptă în zadar să audă o voce care să-l oprească de la această faptă. Viața profetului lui Dumnezeu se afla în mâinile unei societăți de oaspeți beți. Acești bărbați ocupau posturi de încredere, înalte, în popor și răspunderi serioase zăceau asupra lor, dar ei aveau stomacurile supraîncărcate cu mâncăruri alese și cu băuturi îmbătătoare, de aceea facultățile lor spirituale au fost îngropate în beția simțurilor, creierul lor se învârtea după muzica și jocurile ametoare, iar conștiința lor le era întunecată. Prin tăcerea lor, ei au rostit sentința de moarte asupra unsului lui Dumnezeu, pentru a satisface gustul oribil al unei femei.

Nu de puține ori se pun răspunderi grele asupra acelor, care prin obiceiurile lor desfrânate nu sunt în stare a-și împlini datoriile lor cu o chibzuință liniștită și cu o pătrundere ageră între dreptate și nedreptate, așa după cum au fost dotați de Creator. Păzitorii poporului, bărbați cu poziții înalte, în mâinile cărora se află viața semenilor lor, ar trebui să fie pedepsiți cu asprime, când se dedau la băutură. Acei care mânuiesc legile trebuie și să țină legile. Aceștia trebuie să fie

bărbați cu o mare stăpânire de sine și să trăiască într-o desăvârșită armonie cu legile, pe care le reclamă natura lor fizică, spirituală și morală, pentru ca să fie întotdeauna în posesia deplină a facultăților lor spirituale și a unui sentiment fin pentru dreptate. În martirajul lui Ioan Botezătorul avem un exemplu de necumpătare printre acei, care au în mâna lor puteri suverane. Această sărbătoare fatală de ziua nașterii lui Irod, ar trebui să fie un avertisment pentru iubitorii de plăceri și să conțină o învățătură pentru un calm creștin.

Irod așteptă în zadar să fie dezlegat de votul său, ezitând dădu apoi ordinul pentru decapitarea lui Ioan Botezătorul. Capul profetului a fost adus repede la rege și la oaspeții săi. Acele buze, care au arătat cu credincioșie lui Irod — la întrebarea sa — de ce nu poate deveni ucenicul său, și schimbarea pe care trebuia s-o facă în umblarea vieții sale, au fost închise acum pentru totdeauna. Nicio dată acest glas nu avea să mai răsună ca o trâmbiță ca să îndemne pe păcătoși la pocăință. Frivolitatea morală și destrăbălarea unei singure nopți, costară jertfirea celui mai mare profet, care a vestit vreodată oamenilor solia lui Dumnezeu.

Irodiada primi capul însângerat cu o satisfacție diabolică. Ea triumfă asupra răzbunării ei și își închipuia că Irod nu va mai fi neliniștit acum de nimeni. Dar socotelile ei s-au dovedit total greșite; din această crimă nu a izvorât nici o fericire pentru ea. Numele ei a devenit renumit și hidos pentru această faptă oribilă, iar inima lui Irod era apăsată și mai greu de muștrări de conștiință, decât atunci când Ioan îl osândește. Și tocmai fapta, despre care ea credea, că va zdrobi influența profetului, îl înconjură cu o aureolă sfântă, nu numai în inimile ucenicilor săi, ci și în ale aceluia, care mai înainte nu au îndrăznit, să se mărturisească pe față ca urmași ai săi. Mulți dintre acei care au auzit solia sa de avertizare, și care erau convinși în inima lor de învățătura sa, au fost mânați acum de groaza acestei crime de o cruzime barbară, să ia poziție pe față pentru cauza sa și se declarară ca ucenici ai săi. Insuccesul Irodiadei de a înăbuși influența învățăturilor lui Ioan a fost dovedit în totul. Acele învățături trebuiau să treacă prin toate generațiile până la sfârșitul zilelor, pe când viața ei păcătoasă și răzbunarea ei diabolică a adus o recoltă de ocară pentru ea însăși.

După ce sărbătoarea lui Irod a fost terminată și ameteala băuturii a dispărut, mintea urcă iarăși tronul ei și regele a fost cuprins de

[77]

căință. Crima pe care el a săvârșit-o îi sta mereu în față, și el căuta neîncetat ușurare de chinul, pe care i-l aducea o conștiință vinovată. Credința sa în Ioan, ca profet trimis de Dumnezeu a rămas nestrămutată. Când medita la viața de tăgăduire de sine a acestuia și la cuvântările sale uriașe, la avertismentele sale solemne și serioase, la judecata sa sănătoasă ca sfătuitor și își aducea apoi aminte că el a fost cel care l-a condamnat la moarte, îl cuprindeau muștrări de conștiință îngrozitoare. Aglomerat de afacerile regatului și fiind în mare cinste înaintea oamenilor, el arăta totuși o față zâmbitoare și o înfățișare demnă, în timp ce într-însul se ascundea o inimă îndurerată și stăpânită de temeri, înspăimântată neîncetat de o presimțire înfricoșată, că blestemul lui Dumnezeu zace asupra lui.

Auzind Irod despre faptele minunate ale lui Hristos, că vindecă bolnavi, scoate afară pe demoni, și învie pe morți a fost tulburat și consternat foarte tare. Convingerea sa era, după cum predicase și Ioan, că Dumnezeu este în realitate de față pretutindeni și că El a fost martor la petrecerea destrăbălată și la orgia nelegiuită de la ospățul regelui, și că urechea Sa a auzit acel ordin, pe care el îl dăduse călăilor pentru decapitarea lui Ioan, și că ochiul Său a văzut triumful Irodiadei și râsul și batjocurile cu care ea privea capul despărțit de trunchi al vrăjmașului ei. Multe lucruri, pe care el le auzise altă dată de pe buzele profetului, vorbeau acum conștiinței sale cu un glas mai tare, decât predica sa din pustie. El aflase de asemenea de la Ioan că înaintea lui Dumnezeu nu rămâne nimic nedescoperit, de aceea el tremura la gândul, că va fi lovit de vreo pedeapsă îngrozitoare pentru păcatul ce-l săvârșise.

Auzind despre cuvintele lui Hristos, Irod se gândea că Dumnezeu a înviat pe Ioan și l-ar fi îmbrăcat cu o mai mare putere de a osândi pe păcătoși. El era stăpânit de o frică continuă, că Ioan își va răzbuna moartea sa, rostind sentința de pedepsire asupra lui și a casei sale. „Împăratul Irod a auzit vorbindu-se despre Isus, al cărui nume ajunsese vestit; și a zis: «Ioan Botezătorul a înviat din morți, și de aceea lucrează aceste puteri prin el.» Alții ziceau: «Este Ilie.» Iar alții ziceau: «Este un proroc ca unul din proroci.» Dar Irod, când a auzit lucrul acesta zicea: «Ioan acela, căruia i-am tăiat capul, a înviat din morți.»” [Marcu 6, 14-16](#).

Domnul a urmărit pe Irod, întocmai după cum este scris în a cincina carte a lui Moise: „Domnul îți va face inima fricoasă, ochii

lâncezi, și sufletul îndurerat. Viața îți va sta nehotărâtă înaintea ta, vei tremura zi și noapte, nu vei fi sigur de viața ta. În groaza care-ți va umple inima și în fața lucrurilor pe care ți le vor vedea ochii, dimineata vei zice: «O, de ar veni seara!» și seara vei zice: «O de ar veni dimineata!»” [Deuteronom 28, 65-67](#).

Aceste cuvinte cuprind o descriere vie a vieții criminalului. Propriile sale cugete erau învinuitorii săi, și nici un chin nu putea să fie mai rău, decât muștrările de conștiință, care nu-l lăsau în pace ziua și noaptea.

Profetul Ioan era mijlocul de legătură dintre cele două dispensațiuni. El era o lumină mai mică după care urma alta mai mare. El trebuia să zdruncine încrederea poporului în tradițiile sale, spre a le rechema în amintire păcatele lor, și a-i conduce la pocăință, pentru ca să fie pregătiți să prețuiască lucrarea lui Hristos. Dumnezeu comunică cu Ioan prin inspirația care lumină priceperea profetului, ca să îndepărteze superstiția și întunecul, care din cauza învățăturilor false întunecaseră din ce în ce mai mult chiar sufletele iudeilor temători de Dumnezeu.

Totuși cel mai mic dintre urmașii lui Hristos, care era martor al faptelor Sale minunate, și care se putea bucura de sfaturile cerești ale Acestuia, și de cuvintele de mângâiere, care ieșeau de pe buzele Sale, era mai favorizat decât Ioan Botezătorul. Nici o lumină n-a luminat vreodată spiritul omenirii căzute, sau îl va lumina vreodată, ca lumina care strălucește din învățăturile și exemplele lui Hristos. Hristos și misiunea Sa, preînchipuite prin jertfele care indicau la aceasta, nu era înțeles decât într-un mod nelămurit. Chiar Ioan a fost câtva timp în nedumerire și pentru că nu înțelegea pe deplin viața viitoare nemuritoare prin Mântuitorul, gândea că Hristos va deveni un Suveran pământesc care să domnească peste supușii dreți și sfinți. „Și lumina a răsărit în întuneric și întunericul n-a cuprins-o.”

Deși niciunul dintre profeti n-a avut de îndeplinit vreo misiune mai înaltă sau vreo lucrare mai mare, ca aceea a lui Ioan, totuși acestuia nu i-a fost îngăduită favoarea, să vadă însuși succesul propriei sale lucrări. El nu a avut privilegiul de a fi cu Hristos și de a vedea puterea dumnezeiască care însoțea acea lumină mai mare. El nu putea fi martor ocular al minunilor lui Isus, cum El da orbilor vedere, vindeca pe bolnavi și învia pe morți. El nu a văzut lumina, care lumina prin acel cuvânt al lui Hristos și își arunca razele sale glorioase

pe făgăduințele profetilor. Lumea a fost luminată prin splendoarea măririi Tatălui în persoana Fiului, totuși profetului singuratic nu i-a fost îngăduită favoarea de a vedea și pricepe înțelepciunea și milostivirea lui Dumnezeu printr-o cunoștință personală a slujirii lui Hristos.

În acest sens mulți care au avut favoarea de a se bucura de învățăturile lui Hristos și a vedea minunile Sale, erau mai mari decât Ioan.

Toți acei, care erau cu Hristos, când El umbla ca om printre oameni, și acei care ascultau la învățăturile Sale în împrejurări diferite — fie când predica în templu, sau când umbla pe străzi, și învăța mulțimea pe cale, sau pe malul mării; sau când ședea ca oaspete invitat la masa cuiva, având mereu cuvinte de învățătură pe buze, spre a face față la toate trebuințele acelor, care aveau nevoie de ajutorul Său — vindecând, mângâind și muștrând, după cum cerea împrejurarea — toți aceștia erau puși mai pe sus decât Ioan.

Nunta din Cana

[80]

După ce Isus a părăsit Iordanul, S-a îndreptat spre Galileea. Acum El Își începu marea lucrare a vieții Sale, și caracterul dumnezeiesc al misiunii Sale a fost dovedit prin descoperirea puterii supranaturale.

În Cana, un oraș din Galileea, trebuia să aibă loc sărbătorirea unei nunți printre rudele lui Iosif și Maria. Hristos știa despre aceasta; de asemenea îi era cunoscut, că acolo vor fi de față multe persoane cu influență; de aceea El porni împreună cu ucenicii Săi pe cale spre Cana. Îndată ce se făcu cunoscut că Isus se află în acel loc, El și ucenicii Săi primiră o deosebită invitație la nuntă, pe care o primi cu bunăvoință.

El a fost mult timp despărțit de mama Sa. În decursul acestui timp, El a primit botezul de la Ioan și a suportat ispitirea în pustie. Diferite zvonuri despre Fiul ei și suferințele prin care El trecuse, au ajuns la Maria. Ioan, unul dintre cei nouă ucenici, căutase pe Isus, și L-a găsit în starea Sa înjosită, slăbit și cu semne de mare suferință corporală și spirituală. Isus, care nu dorea ca Ioan să fie martor al umilinței Sale, îl îndepărtase cu blândețe dar cu hotărâre din prezența Sa. El dorea să fie singur; nici un ochi omenesc nu trebuia să privească la chinurile Sale; El nu a dorit compătimire în suferințele Sale de la nici o inimă omenească.

Ucenicul căutase pe Maria în locuința ei, și-i povestise de întâlnirea lui cu Isus, cum și despre evenimentele de la botezul Său, când glasul lui Dumnezeu a fost auzit recunoscând pe Fiul Său, și pe Ioan indicând asupra lui Isus și strigând: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.” Timp de trei ani de zile, a strâns Maria cu îngrijire în inima ei toate dovezile, că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Salvatorul cel făgăduit al lumii. Iosif murise acum, iar ea nu mai avea pe nimeni, căruia să-i mai poată încredința cugetările ei. Ea schiopătase între nădejde și îndoială chinuitoare, dar nutrea mai mult sau mai puțin încrederea că Fiul ei este într-adevăr Cel Făgăduit.

[81]

În timpul celor două luni din urmă ea a fost întristată, îndeosebi pentru că a fost silită să trăiască separată de Fiul ei atât de credincios și ascultător întotdeauna. Mama care rămase văduvă era îndurerată de asemenea pentru suferințele, pe care Hristos a trebuit să le suporte în singurătate. Mesianitatea Sa i-a produs atât o durere adâncă, cât și o bucurie mare. Dar acum iată că Îl întâlnește într-un mod ciudat, după cum i se părea ei, la ospățul unei nunți, pe acel Fiu simțitor, și plin de sentimentul datoriei, și totuși nu mai era Acela, căci fața i-a fost schimbată; ea recunoaște urmele luptei Sale violente din pustie, și dovada misiunii Sale înalte este evidentă în expresia sfântă a feței Sale și în înfățișarea dulce a demnității Sale. Ea Îl vede însoțit de o mulțime de tineri, care Îl numesc cu mult respect „Învățătorul” lor. Aceștia îi povestesc Mariei despre lucrurile minunate, pe care ei le-au văzut la botezul Său și la multe alte ocazii, și ei zic în cele din urmă: „Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în lege și în profeti, pe Isus din Nazaret, pe Mesia cel mult așteptat”.

Inima Mariei a fost umplută de bucurie prin asigurare, că nădejdea pe care o nutrise atât de mult trebuie să fie adevărată. Ar fi fost desigur ceva destul de ciudat, dacă odată cu această bucurie sfântă nu s-ar fi amestecat și o urmă de mândrie de mamă. În cele din urmă oaspeții s-au adunat, și timpul a trecut repede. S-a întâmplat însă un eveniment care a provocat atât consternare, cât și neplăcere. S-a constatat că dintr-un motiv oarecare vinul s-a terminat. Acest vin era must curat de struguri, și la o așa oră târzie era cu neputință a se mai procura așa ceva. De aceea mama lui Isus, care ca rudă juca un mare rol la nuntă, se adresă Fiului ei și-I zise: „Nu mai au vin.”

[82] În această comunicare se afla o cerere ascunsă, sau mai bine zis un îndemn, ca El, căruia toate lucrurile Îi erau cu putință, să le ajute în nevoia lor. Isus însă îi răspunse: „Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul.”

Prezența Sa a fost plină de respect, dar totuși ferm și hotărât; El intenționa să dea Mariei o învățătură, că timpul ei de supraveghere maternă a trecut. În fața Lui sta acum uriașa Sa lucrare, și nimeni nu trebuia să-I poruncească în ce privește exercitarea puterii dumnezeiești. Există primejdia, ca Maria sprijinindu-se pe Fiul ei Isus, să pretindă o întâietate deosebită. Dar ca Fiu al Celui Prea Înalt și ca Mântuitor al lumii, El nu trebuia să fie împiedicat de nici-o legătură pământească în aducerea la îndeplinire a misiunii Sale cerești,

sau să influențeze calea vieții Sale. Era necesar, ca El să se prezinte liber de orice considerație personală, gata a îndeplini voința Tatălui Său ceresc.

Isus iubea cu gingășie pe mama Sa. Timp de treizeci de ani El a stat sub autoritatea părintească, dar acum timpul a sosit și El trebuia să se devoteze în mod exclusiv lucrării Tatălui Său. Muștrând pe mama Sa, El muștră de asemenea o mare clasă de oameni, care nutresc o dragoste idolatră pentru familia lor și din cauza legăturii familiare, se lasă împiedicați de la servirea lui Dumnezeu. Iubirea omenească este o însușire sfântă; totuși noi nu trebuie să tolerăm, ca aceasta să stea în calea experiențelor noastre religioase, sau ca inimile noastre să fie abătute prin aceasta de la Dumnezeu.

Isus era pe deplin conștient despre chemarea viitoare a vieții Sale. Puterea Sa dumnezeiască a fost ascunsă, și timp de treizeci de ani El a așteptat cu răbdare în întuneric și apăsare, fără a porni înainte de timp la lucru. Maria însă dorea în mândria inimii ei, ca Isus să dovedească societății adunate originea Sa dumnezeiască. După părerea ei se și oferise o ocazie favorabilă de a dovedi printr-o minune adevăratul Său caracter la toți cei de față, pentru a-i oferi poziția pe care El avea s-o ia în fața iudeilor. El a răspuns însă că ceasul Său nu a venit încă. Mai înainte de a fi onorat și preamărit ca Rege, El trebuia să umble pe acest pământ ca om al durerilor și obișnuit cu suferința.

Relațiile pământești ale lui Hristos cu mama Sa erau acum terminate. El care a fost Fiul lor supus, era acum Stăpânul lor dumnezeiesc. Singura lor nădejde consta, ca și la întreaga omenire, în a crede într-[83]Însul ca Salvator al lumii și a-I da o ascultare necondiționată. O biserică abătută de la Sfintele Scripturi pune pe mama lui Hristos pe aceeași treaptă cu Fiul Dumnezeului nemărginit. Mântuitorul, din contră, pune chestiunea într-o lumină cu totul deosebită și arată în mod precis, că legătura de rudenie nu-i ridică nicidecum la înălțimea Sa, și nici nu le asigură viitorul. Simpatiile pământești nu trebuiau să mai influențeze mai departe pe Acela, a cărui misiune cuprindea întreaga lume.

Mama lui Hristos pricepea caracterul Fiului ei, și se pleca cu supunere în fața voinței Sale. Ea știa, că El ar accepta dorința ei, dacă ar fi bine să facă aceasta. Procedeu ei dovedi deplina ei încredere în înțelepciunea și puterea Sa, și la această încredere Isus răspunse

prin minunea care urmă. Maria a zis numai la cei ce serveau la masă: „Să faceți orice vă va zice”. În acest mod ea a făcut ce putea pentru a pregăti calea. La intrarea în casă se aflau șase vase de apă făcute din piatră. Iisus a zis slujitorilor să le umple cu apă. Ei au împlinit îndată această cerință ciudată. La cererea de a se aduce vin pentru întrebuintărea neapărată, Iisus porunci: „Scoateți acum și aduceți nunului”. Slujitorii au observat cu uimire, că în locul apei cristaline, cu care ei au umplut vasele, era acum vin. Atât nunul cât și majoritatea oaspeților nu au observat că s-a terminat vinul; de aceea nunul se miră când gustă, căci acesta era cu mult mai bun decât orice vin, pe care îl băuse el mai înainte, și cu totul deosebit de cel pe care l-au adus la începutul mesei.

El a chemat pe mire și i-a zis: „Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.” În această minune Iisus luminează adevărul, că deși lumea oferă mai întâi darurile ei cele mai bune, pentru a desfăta simțurile și a plăcea ochilor, El ne dăruiește mereu binecuvântările Sale noi și reînșufletitoare până la sfârșit. De ele nu ne vom scârbi niciodată; și nici inima nu se va obosi de ele. Plăcerile lumii ne lasă nemulțumiți, vinul ei se transformă cu timpul în amărăciune și bucuriile lor în întristare. Ceea ce se începe cu cântece și cu chefuri, se încheie de multe ori în plictiseală și scârbă. Din contră Iisus ne oferă pentru suflet un ospăț, care ne aduce pururea mulțumire și bucurie. Acel nou dar majorează capacitățile primitorului, de a pretui și a folosi mai bine binecuvântările Domnului. El nu ne măsoară cu zgârcenie, ci ne dă peste dorința și așteptarea noastră.

[84]

Acest dar al lui Hristos pentru acea sărbătoare a nunții era un simbol al mijloacelor de mântuire. Apa reprezenta botezul în moartea Sa, iar vinul vărsarea sângelui Său pentru curățirea păcatelor lumii. Măsurile luate pentru oaspeții de la nuntă erau îndestulătoare, și nu mai puțin suficiente sunt și mijloacele pentru ștergerea fărădelegilor omenesti.

Iisus tocmai Se înapoiase de la lunga Sa postire în pustie, unde suferise, pentru a zdrobi stăpânirea poftelor rele asupra oamenilor. Printre alte rele, aceste fapte, au dus la satisfaceri necumpătate cu băuturi îmbătătoare. Hristos nu a pregătit oaspeților de la nuntă un vin fermentat sau falsificat, care să îmbete, ci un must de struguri

curat și sterilizat. Prin acesta gustul este adus în armonie cu un apetit sănătos.

Oaspeții au recunoscut calitatea superioară a vinului, și la întrebările lor, slujitorii au raportat despre fapta minunată a tânărului Galileean. Societate a ascultat cu o uimire fără margini, și cuvinte de îndoială și surprindere se auzeau tare. În cele din urmă au căutat pe Isus, ca să-I dea cinstea cuvenită și ca să afle, cum a prefăcut el într-un așa mod minunat apa în vin. El nu a mai putut fi găsit. Cu o simplitate plină de demnitate El a făcut această minune și apoi S-a îndepărtat în liniște.

Când s-a aflat că Isus într-adevăr a plecat, atenția societății a fost îndreptată asupra ucenicilor, care au rămas în urmă. Pentru prima dată au avut aceștia ocazia să-și mărturisească credința lor în Isus din Nazaret ca Mântuitor al lumii. Ioan povestește, despre cele ce a auzit și văzut în învățăturile Sale. El le vorbește despre întâmplările minunate de la botezarea lui Isus prin profetul Ioan în Iordan; cum lumina și strălucirea s-au coborât atunci din cer asupra Lui în chip de porumbel, în timp ce un glas care venea din cerul senin și deschis Îl declară ca Fiu al Tatălui cel nemărginit. Ioan le-a istorisit aceste fapte cu o limpezime și exactitate convingătoare. Curiozitatea tuturor celor de față a fost trezită, și mulți care au așteptat cu dor venirea lui Mesia, credeau că acesta va fi poate Cel Promis încă de mult lui Israel.

Vestea despre această minune a lui Isus s-a răspândit în toate împrejurimile și a ajuns chiar până la Ierusalim. Preoții și bătrânii [85] au auzit despre aceasta cu uimire. Ei au cercetat cu un nou interes profetiile referitoare la venirea lui Hristos. Cu cea mai mare lăcomie și îngrijorare se urmărea a se afla intențiile și misiunea acestui nou învățător, care a pășit în mijlocul poporului într-un mod atât de modest și de fără pretenții, și totuși El făcea ceea ce nimeni înainte de El nu a fost în stare să facă. În contrast cu purtarea fariseilor și a celorlalți demnitari, care au respectat o rezervă strictă, El a luat parte la ospățul unei nunți și cu chipul acesta El a aprobat prin prezența Sa întrunirile sociale, fără a rămâne asupra Lui vreo umbră de frivolitate lumească.

În aceasta noi găsim o învățătură pentru urmașii lui Hristos din toate timpurile și anume: de a nu se izola de societate, și a se abține de la orice relație socială, sau de a năzui după o completă despărțire

de ceilalți oameni. Pentru a câștiga toate clasele poporului, noi trebuie să mergem acolo, unde se găsesc ei, deoarece numai rar se întâmplă ca ei să ne caute din propria lor dorință. Nu numai de la amvon se pot mișca inimile oamenilor pentru adevărul dumnezeiesc. Hristos trezi interesul lor, mergând între ei, ca unul care dorea binele lor. El îi vizita la ocupația lor zilnică și le dovedea simpatia Sa sinceră pentru interesele lor vremelnice. El introducea învățăturile Sale în cercul familiar, și familii întregi se bucurau astfel de influența prezenței Sale divine. Compătimirea Sa puternică, personală, a făcut ca multe inimi să fie câștigate pentru cauza Sa.

Acest exemplu al marelui Maestru ar trebui să fie urmat în mod conștiincios de toți servii Săi. Oricât de pline de învățăminte și de folositoare ar fi cuvântările lor publice, totuși n-ar trebui să uite niciodată, că mai există și un alt câmp de lucru, care deși modest, promite totuși un succes tot atât de mare. Acesta se află atât în păturile de jos ale poporului, cât și în locuințele pretentioase ale mai marilor, la masa ospitalieră și la întrunirile pentru scopuri de distracții sociale nevinovate.

Comportarea lui Isus în această privință sta într-un contrast izbitor față de aceea a conducătorilor de frunte ai iudeilor. Ei se deosebeau de popor, pentru care nu aveau nici o milă și nu se gândeau nici la avantajele acestuia, și nici nu căutau să câștige prietenia sa. [86] Totuși Hristos se uni cu interesele poporului, și același lucru trebuie să-l facă și acei, care predică cuvântul Său; aceasta însă nu pentru a satisface înclinația lor la plăceri, distracții sau petreceri personale, ci pentru a prinde orice ocazie de a face bine, și de a vărsa lumina adevărului în inimile oamenilor; în același timp, ei trebuie să ducă o viață curată și nemânjită de teoriile și deșertăciunea societății.

Prin prezența Sa la ospățul acestei nunți, Isus voia mai pe sus de toate să se opună spiritului de izolare al societății iudaice și să pregătească calea pentru un mod de viață mai sociabil. El nu a venit numai ca Mesia a Iudeilor, ci ca Salvator al lumii. Fariseii și mai marii poporului se abțineau de la relația cu celelalte clase și comunicau numai între dâșii; ei nu se țineau departe numai de contactul cu păgânii, ci chiar cu majoritatea propriului lor popor, și învățăturile lor făceau ca iudeii să se izoleze în totul față de cealaltă lume, prin care deveneau mândri în îndreptățirea lor de sine, egoiști și intoleranți. Această izolare strictă și sfințenia prefăcută a fariseilor le

mărginise mult influența și provocase o prejudecată, pe care Hristos voia s-o îndeparteze, pentru ca influența soliei Sale să fie simțită de toate clasele.

Acei care caută a-și apăra religia lor printr-o izolare completă de ceilalți de altă religie, spre a scăpa astfel de mângjirea lumii, pierd ocazii de aur pentru a lumina omenirea și a o face fericită. Mântuitorul căuta pe oameni pe străzi, în casele lor, la bordul corăbiilor, în sinagogi, pe malul mării și la ospățul nunților. El petrecea mult timp în munți în rugăciuni zeloase, pentru a dobândi întărire pentru lucrul Său obositor printre oameni, în străduința Sa, de a aduce ușurare celor sărmani, celor bolnavi, celor neștiutori și la toți cei legați cu lanțurile lui Satan, și a instrui de asemenea pe cei bogăți și cu vază cu privire la datoria lor.

Activitatea chemării lui Hristos stătea într-un contrast izbitor cu aceea a bătrânilor iudei. Aceștia nu aveau nici o legătură cu omenirea suferindă; considerându-se pe ei înșiși ca favoriți ai lui Dumnezeu, ei își dădeau o aparență necuviincioasă de dreptate și de demnitate. Iudeii s-au abătut atât de mult de învățăturile lui Iehova, încât gândeau, că în ochii lui Dumnezeu ei vor fi priviți ca drepiți și vor dobândi împlinirea profetiilor Sale, dacă vor respecta cu strictețe litera legii lui Moise.

Zelul, cu care ei se conformau învățăturilor fruntașilor lor, le dădea o aparență de mare evlavie. Nemulțumiți cu respectarea poruncilor prescrise lor de Dumnezeu prin Moise, ei căutau neîncetat după datorii mai stricte și mai grele. Măsura de conduită a sfințeniei lor, ei o puneau pe mulțimea ceremoniilor lor, în timp ce inimile lor erau pline de fățarnicie, mândrie și cu zgârcenie. Blestemul lui Dumnezeu apăsa asupra lor din cauza nelegiurii lor, pe când ei pretindeau a fi singura națiune dreaptă pe pământ.

Ei au primit tâlcuiri ale legii nechemate și nelămurite, au adăugat prescripții după prescripții, au restrâns libertatea cugetării și a umblării până ce poruncile, rânduielele și serviciul lui Dumnezeu s-au pierdut într-o mulțime nemărginită de obiceiuri și ceremonii fără însemnătate. Religia lor era un jug de sclavie. Ei au devenit atât de strâmți la inimă, încât le era cu neputință să-și împlinească datoriile esențiale ale vieții lor, fără a recurge la ajutorul păgânilor pentru serviciile, pe care ei înșiși erau opriti să le facă de teamă ca să nu se mânjească. Ei erau în continuu stăpâniți de o teamă chinuitoare,

[87]

de a nu se necurăți. Având neîncetat privirea ațintită asupra acestor obiecte, cercul lor de vedere a devenit din ce în ce tot mai strâmt.

Isus Și-a început lucrarea Sa de îndreptare, începând a da pe față milă pentru omenire. El era iudeu și intenționa să trăiască ca un model desăvârșit pentru oricine, care era cu adevărat iudeu cu inima. Deși a muștrătat pe farisei pentru evlavie lor prefăcută și a căutat să elibereze poporul de pretențiile iraționale, pe care ei le puneau asupra lui, totuși El a arătat cel mai mare respect pentru legea lui Dumnezeu și învăța ascultarea de prescripțiile acesteia.

Isus a muștrătat necumpătarea, destrăbălarea și nebunia; totuși El era sociabil din fire. El primea invitațiile la masă, atât de la învățați și fruntași, cât și de la cei sărmani și întristați. La aceste ocazii, conversația Sa era înălțătoare și instructivă și de un efect surprinzător asupra ascultătorilor Săi. El nu-Și permitea nici o petrecere destrăbălăată sau chefuri, pe când o distracție nevinovată era aprobată de El. O nuntă iudaică era o ocazie solemnă și plină de însemnătate, ale cărei petreceri și bucurii nu erau ceva urâcios pentru Fiul omului.

[88] Minunea săvârșită avea scopul să risipească prejudecățile iudeilor și să dea ucenicilor lui Isus o învățătură despre mila și iubirea de oameni. Rudele Sale au fost atrase către El printr-o simpatie adâncă, și când El a părăsit acel loc spre a merge la Capernaum, ei L-au însoțit. În același timp, Isus a sfințit căsătoria ca pe o întocmire dumnezeiască, și în tot timpul lucrării Sale de mai târziu, El dădu un deosebit respect legăturii de căsătorie, luând aceasta ca pildă pentru a explica multe adevăruri însemnate.

Al doilea pas al lui Isus, consta în aceea, de a se arăta propriului Său popor în adevăratul Său caracter. El a mers la Nazaret unde era cunoscut ca un meseriaș fără pretenții și a intrat în Sabat în sinagogă. Potrivit obiceiului, bătrânul adunării citea un paragraf din profeți, și îndemna poporul, ca să stăruie în credință în Cel ce avea să vină, care avea să aducă cu Sine o domnie atât de glorioasă și care avea să-i elibereze de toate apăsările. El căuta să reînsofletească credința și curajul iudeilor, repetând dovezile despre venirea în curând a lui Mesia și accentuând îndeosebi puterea împărătească și maiestatea glorioasă, care avea să însoțească venirea Sa. El explica în fața ascultătorilor săi caracterul vremelnic al domniei lui Hristos pe un tron pământesc în Ierusalim și susținea că împărăția Sa va fi

pământească, că Mesia va apărea în fruntea armatelor, pentru a înfrânge pe păgâni și a elibera pe Israel de apăsarea vrăjmașilor săi.

La sfârșitul serviciului divin, Isus S-a ridicat în picioare cu o demnitate liniștită și a rugat pe prezbiter, să-i aducă cartea profetului Isaia. Și a deschis cartea și a găsit locul unde era scris: „«Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns ca să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.» În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului, și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă, aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: «Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.» Și toți Îl vorbeau de bine, și se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui.” [Luca 4, 18-22](#).

Textul pe care L-a citit Isus era tâlcuit ca referindu-se la viitorul Mesia și la lucrarea Sa. Și când Mântuitorul a explicat cuvintele citite și le-a lămurit că ele se referă la lucrarea cea sfântă a lui Mesia — ca un Ajutor al celor apăsați, ca un Liberator al celor închiși, ca un Mângâietor al celor suferinzi, ca un Restaurator și ca un Luminător al celor orbi, care descoperă lumii lumina adevărului, poporul a fost captivat cu putere de înțelepciunea și puterea cuvintelor Sale și răspundea cu ardoare zicând Amin și proslăvind pe Dumnezeu. Isus nu a fost format în școala profetilor, și totuși nici chiar cel mai învățat rabin nu putea vorbi cu o atât de mare putere și autoritate ca acest tânăr Galileean.

Chipul și modul Său impresionant, cuvintele Sale pătrunzătoare și pline de însemnătate și lumina dumnezeiască ce strălucea de pe fața Sa influența asupra poporului cu o putere pe care ei niciodată nu au simțit-o până aici, când Isus sta în fața lor, un Tâlcuitor viu al cuvintelor profetilor cu privire la El Însuși. Dar când El le făcu cunoscut că „astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit”, sufletele ascultătorilor Săi au fost silite să cumpănească pretențiile Sale ca Mesia.

Interesul celor adunați a fost trezit pe deplin, iar inimile lor au fost umplute de bucurie, totuși Satana a fost la îndemână ca să insufle îndoială și necredință, și ei și-au amintit, cine era Acela care le vorbea ca la niște orbi și lânzezeau în robie, care aveau nevoie

de un ajutor deosebit. Mulți dintre cei prezenți cunoșteau bine viața modestă a lui Isus, ca a unui fiu de teslar, care a lucrat cu tatăl Său Iosif la meseria sa. El nu a pretins niciodată vreo distincție sau mărire, și locuința Sa făcea parte dintre cele simple și de jos.

Dar Mesia cel așteptat al iudeilor era înfățișat de ei într-un contrast desăvârșit față de acest bărbat modest. Ei credeau că El va veni cu onoare și mărire, și va ridica iarăși tronul lui David prin puterea armelor. Și ei au început să murmure: Acesta nu poate fi cel așteptat, care va izbăvi pe Israel. „Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată și mamă îi cunoaștem?” Ei refuzau să creadă într-Însul, până ce El avea să dea un semn deosebit. Inimile lor au fost deschise astfel necredinței și prejudecata a pus stăpânire asupra lor și le-a orbit puterea lor de judecată, așa încât ei au lăsat la o parte dovada, pe care o primiseră deja. Când au auzit cuvintele lui Isus inimile lor au fost cuprinse de conștiința că numai Salvatorul putea vorbi astfel către ei.

[90] Dar Isus le-a dat acum încă un semn despre lucrarea Sa dumnezeiască, dând pe față secretele gândurilor lor: „Fără îndoială Îmi veți spune zicala aceea: «Doctore vindecă-te pe tine însuți»; și Îmi veți zice: «Fă și aici în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum.» «Dar» a adăugat El «adevărat vă spun că, niciun proroc nu este primit bine în patria lui. Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni, și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în Israel; și totuși Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului. Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea prorocului Elisei; și totuși niciunul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman, Sirianul.» [Luca 4, 23-27](#).

Isus citea cugetele cele mai secrete ale acelor, care stăteau în fața Lui, și a răspuns la întrebările lor cu această istorisire a evenimentelor din viața profetilor. Acei bărbați pe care Dumnezeu i-a ales la o lucrare deosebită și importantă nu aveau să lucreze pentru un popor învârtoșat și necredincios. Dar acei care aveau inimi simțitoare și o credință statornică, au fost favorizați într-un mod deosebit cu dovezile puterii dumnezeiești descoperite prin mijlocirea profetilor sfinți.

Prin amintirea apostaziei lui Israel de pe vremea lui Ilie, Isus a demonstrat și starea adevărată a poporului către care el vorbea.

Necredința și înălțarea vechii națiuni iudaice, a avut ca urmare că Dumnezeu a trecut cu vederea pe multe văduve, pe mulți săraci și lipsiți, pentru a găsi pentru servul Său un loc de refugiu la un popor păgân, și să-l lase sub adăpostul unei femei păgâne. Dar această femeie, care a fost favorizată într-un mod deosebit prin aceasta, a trăit în armonie cu lumina, pe care ea o posedea. De asemenea, Dumnezeu a trecut cu vederea pe mulți leproși din Israel, deoarece necredința și abuzarea de privilegiile dumnezeiești i-a pus într-o situație, în care Dumnezeu nu putea manifesta puterea Sa în favoarea lor. Pe de altă parte s-a întâmplat că un fruntaș păgân, care trăia potrivit convingerilor sale cu privire la ceea ce este drept și ce este nedrept, dar care totuși își recunoștea starea sa lipsită de ajutor și își deschise inima la învățăturile lui Hristos, a fost găsit vrednic de o deosebită favoare a lui Dumnezeu și nu numai că a fost curățit de lepra sa, dar a fost și luminat cu privire la adevărul dumnezeiesc.

Prin aceasta Isus a dat o învățătură importantă, care trebuie bine luată în seamă de toți aceia, care mărturisesc numele Său până la sfârșitul timpului. Această învățătură era: că chiar păgânii care trăiesc în conformitate cu cea mai bună lumină, pe care ei au primit-o, și fac ce este drept, atât pe cât ei sunt în stare să facă deosebire de ce este nedrept, sunt priviți de Dumnezeu cu o mai mare bunăvoință, decât acei care sunt binecuvântați cu o lumină mai strălucitoare, și au mari pretenții de evlavie, dar a căror viață zilnică este în contradicție cu mărturisirea lor. [91]

În felul acesta a stat Isus în fața iudeilor, descoperindu-le în mod calm cugetele lor ascunse, și punându-le în față adevărul dureros al nedreptăților lor. Fiecare din cuvintele Sale tăia ca un cuțit ascuțit, punându-le în față umblarea lor stricată și necredința lor nelegiuită. Ei batjocoreau acum credința și respectul, pe care Isus li-l insuflase la început, ei refuzau să recunoască, că acest om, a cărui proveniență este din sărăcie și din pătura de jos, ar posedea mai multe avantaje decât alții. Ei nu voiau să aibă un împărat, care venea fără bogății și onoruri, și care nu sta în fruntea unor legiuni puternice.

Necredința lor s-a transformat în ură. Satan stăpâna sufletele, și ei s-au întors cu mânie contra Salvatorului. Oamenii nelegiuiți s-au ridicat și au pus mâna pe El, L-au gonit afară din sinagogă, L-au dus afară din oraș și L-ar fi omorât chiar, dacă aceasta ar fi stat în puterea lor. Toți păreau a urmări pieirea Sa. Ei L-au îmbrâncit

până la marginea unei prăpăstii și intenționau să-L împingă acolo. Strigătele și blestemele umpleau văzduhul. Unii aruncau cu pietre și cu bulgări după El; dar El dispăru totuși din mijlocul lor, fără ca ei să știe cum și când. Îngerii lui Dumnezeu supravegheau pe Isus în mijlocul acelei gloate și ocroteau viața Sa. Solii cerești au stat de partea Sa în sinagogă pe când vorbea; și ei L-au însoțit, când era prigonit de iudeii necredincioși, înfuriați. Acești îngeri au orbit ochii gloatei turbate și au dus pe Isus într-un loc sigur.

Curățirea templului

[92]

În timpul sărbătorii Paștelui, când poporul curgea la Ierusalim din toate părțile, spre a participa la această sărbătoare anuală, Isus cu ucenicii Săi se amestecară și ei prin mulțime. Era încă dimineța devreme și totuși cete întregi de oameni erau în drum spre templu. Când a intrat Isus a observat cu indignare, că curtea templului a devenit un târg de vite și o piață generală de comerț. Acolo se afla nu numai obor separat pentru vite, ci erau puse și mese la care preoții stăteau ca schimbători de bani. Potrivit obiceiului dominant pe atunci, fiecare om care participa la sărbătoare dăruia preoților la intrarea în templu o monedă.

Din simpla schimbare a banilor străini și a diferitelor monezi, care se făcea pentru străini, se dezvoltase un comerț rușinos, care da loc la un izvor de mare câștig pentru preoți. Mulți iudei veneau de la mari depărtări și nu puteau aduce cu ei un dar de jertfă. Sub pretextul, că fac un serviciu unor astfel de persoane, erau oferite în curtea templului spre vânzare vite, oi, boi, porumbei și vrăbii pe un preț exagerat. Confuzia care provenea din aceasta da mai mult înfățișarea unui obor de vite gălăgios, decât a templului sfânt al lui Dumnezeu. Pretutindeni se puteau auzi tocmele la cumpărare, zbieratul oilor, ciripitul porumbeilor, amestecat cu sunetul monezilor și al certurilor supărătoare. Un mare număr de animale se sacrificau anual de paști, așa că vânzătorii din templu aveau un mare câștig din aceasta, și împărțeau câștigul cu preoții cei lacomi și cu mai marii iudeilor. Acești speculanți cu o sfințenie prefăcută se făceau vinovați de tot felul de șantaje, și aceasta sub mantaua sfintei loc chemări, transformând acest sfânt serviciu într-un izvor de venituri personale.

[93]

Mugetul vacilor și zgomotul animalelor provocau o astfel de confuzie tocmai înaintea Sfintei, încât închinătorii erau tulburați, și rugăciunile adresate către Cel Prea-Înalt de abia se mai auzeau de gălăgia din curte. Și totuși iudeii erau mândri peste măsură pentru evlavia lor și țineau cu cea mai mare îndărătnicie la formele și obiceiurile lor exterioare. Templul lor îi umplea cu o bucurie deosebită,

și orice cuvânt rostit contra acestuia era privit ca o defăimare adusă lui Dumnezeu. Ei erau stricți în respectarea ceremoniilor, care erau în legătură cu aceasta și totuși permiteau ca lăcomia lor după bani și putere să treacă, peste conștiința religioasă, până ce ei de abia mai puteau observa marele contrast, care îi deosebea de curăția originală a ceremoniilor de jertfă instituite de Însuși Dumnezeu.

Când Domnul se coborî pe muntele Sinai, acel loc a fost sfântit prin prezența Sa. Moise a primit porunca dumnezeiască, să facă un gard în jurul muntelui și să-l sfințească, iar vocea lui Dumnezeu a fost auzită în următorul avertisment: „Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea. Nici o mână să nu se atingă de el; ci pe oricine se va atinge să-l omoare cu pietre, sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om, nu va trăi.” [Exod 19, 12-13](#). Întregul popor a fost curățit și sfințit prin prezența Domnului. Într-un contrast izbitor față de acest exemplu, templul cel sfânt care a fost consacrat Celui Atotputernic a devenit acum un târg de vite și o piață comercială.

Când tânărul Galileean intră înăuntru templului, luă în mână un bici, care a fost folosit pentru a mâna vitele. Isus a urcat treptele templului și cu o privire liniștită și plină de demnitate a privit asupra spectacolului și a privit și auzit cuvintele de tocmeală și de târg. Fața Sa a primit o expresie aspră și înfricoșată. Ochii multora s-au îndreptat fără a vrea către acest Străin; privirile lor nu au putut fi abătute de la El. Alții au urmat exemplul lor, până ce în cele din urmă, privirile întregii mulțimi au fost fixate asupra Lui, cuprinși de teamă și uimire.

[94]

Ei au simțit imediat că acest bărbat a pătruns cugetele lor cele mai adânci, și motivele cele mai ascunse ale faptelor lor. Unii dintre ei au căutat să-și acopere fețele ca și când faptele lor rele ar fi fost scrise pe obrazul lor, spre a fi citite de acei ochi pătrunzători. Gălăgia și confuzia provocate de vânzători și schimbători încetă. Se lăsă o tăcere înspăimântătoare, și un sentiment de respect a pus stăpânire pe adunare. Era ca și când ei ar fi fost chemați înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu, spre a da socoteală de faptele lor. Maiestatea cerului sta acum acolo, așa cum judecătorul va apare la ziua de apoi și întreaga mulțime se plecă în fața Lui ca înaintea Stăpânului lor. Ochii I se plimbară asupra mulțimii și observă pe fiecare împarte. Chipul Său părea a se ridica deasupra lor într-o demnitate

maiestuoasă și o autoritate poruncitoare, și o lumină dumnezeiască străluci pe fața Sa. El vorbea, și glasul Său limpede și răsunător, care își repeta ecoul în arcul și bolta templului se auzea asemenea aceluși glas, care zdruncinase pe vremuri muntele Sinai: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.”

El a coborât încet treptele, și cu biciul ridicat, care putea să se schimbe în mâna Sa într-un sceptru împărătesc, porunci mulțimii târguitoare, să părăsească spațiul sfânt al templului și să îndepărteze marfa de acolo. Cu o râvnă sfântă, și cu o asprime pe care nu o arătase niciodată mai înainte, El răsturnă mesele schimbătorilor, așa încât monezile cu răsunetul lor limpede se rostogoleau pe pardoseala de marmură. Niciunul, nici chiar cel mai împietrit și mai încăpățânat nu a cutezat să pună la îndoială autoritatea Sa, ci atât demnitarii templului, preoții speculanți, cât și negustorii de vite și schimbătorii de bani i-au dat imediat ascultare și s-au grăbit să fugă. Cei mai lacomi de bani n-au mai așteptat să-și mai adune banii, pe care ei îi adorau, ci au fugit fără să se mai gândească la câștigul lor dobândit prin nedreptate.

Animalele au fost îndepărtate în cea mai mare grabă din locul cel sfânt. O spaimă înfricoșată a cuprins mulțimea care simțea puterea divinității lui Hristos. Strigăte de spaimă izbucneau de pe buzele palide a sute de oameni, când toată gloata fugea plină de groază. Deși Isus nu a atins pe nimeni cu biciul, totuși pentru conștiința lor vino- [95] vată acel instrument simplu părea a fi ca o sabie, cu niște săbii strălucitoare și ascuțite, care fulgerau în toate direcțiile, amenințându-i cu uciderea. Chiar ucenicii tremurau de frică și au fost cuprinși de o înmărmurire sfântă la cuvintele și poziția poruncitoare a lui Isus, care se deosebea atât de mult de procedarea obișnuită a blândului și modestului bărbat din Galileea. Totuși ei și-au amintit, că despre El stă scris: „Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă”. Curând mulțimea cu vitele, cu oile, porumbeii și vrăbiile ei a fost gonită departe de templu. Curtea a fost eliberată de orice negustorie profană, și o tăcere și solemnitate adâncă plana acum pe locul scenei de confuzie de mai înainte. Dacă prezența Domnului a sfințit muntele, apoi și acum prezența Lui a sfințit templul ridicat spre onoarea Sa.

Cât de ușor ar fi putut rezista acea mare gloată la autoritatea unui singur om. Puterea dumnezeirii Sale i-a umplut de zăpăceală și cu

un simțământ al vinovăției lor. Ei nu au fost în stare să se împotrivescă autorității dumnezeiești a Salvatorului lumii. Profanatorii templului cel sfânt al lui Dumnezeu au fost izgoniți dintr-însul de Însăși Maiestatea cerească.

După ce templul a fost curățit, purtarea lui Isus s-a schimbat, maiestatea plăcută a fetei Sale a dat loc unei expresii plină de cea mai gingașă milă. El privea după mulțimea pusă pe fugă cu ochii plini de durere și de compătimire. Unii au rămas însă pe loc legați de puterea de atracție de neîmpotrivit a prezenței Sale. Demnitatea Sa sublimă nu i-a înspăimântat; inimile lor se simțeau atrase către El de iubire și de speranță. Acești oameni nu erau însă dintre cei mari și puternici, care ar fi voit să-L intimideze prin mărimea lor, ci erau cei sărmani, bolnavi și întristați.

[96] După ce cumpărătorii și vânzătorii, împreună cu gloata de adunătură au fost izgoniți afară cu marfa lor, Isus mângâie pe cei zdrobiți cu inima, care s-au adunat în jurul Său. Durerile bolnavilor au fost alinate, orbii au dobândit vederea, iar cei muți preamăreau pe Dumnezeu cu limbile dezlegate, ologii săreau de bucurie și spiritele rele erau izgonite din oameni. Mamele palide de multă grijă și de multă veghere de noapte, aduceau la El pe copiii lor muribunzi, pentru ca să-i binecuvânteze. El îi strângea cu gingășie la pieptul Său și-i da înapoi sănătoși și întăriți părinților lor.

Această scenă era demnă pentru templul Domnului. Acela, care cu puțin timp mai înainte a stat pe treptele scării de la templu asemenea unui înger răzbunător, devenise acum un sol de milostivire, aducând ușurare celor prigonți și apăsați, îmbărbătând pe cei în deznădejde și sprijinind pe cei suferinzi. Sute de suflete, care veniseră slabe și deznădăjduite, se întorceau acum cu un corp sănătos și cu un suflet mulțumit de la sărbătoarea Paște-lui înapoi la căminele lor.

Între timp poporul s-a întors treptat înapoi. Ei își reveniseră în parte de spaima lor, dar fețele lor exprimau o nehotărâre și o frică, pe care ei nu puteau s-o ascundă. Ei nu au îndrăznit să reînceapă afacerea lor de mai înainte, ci priveau cu uimire la faptele lui Isus, și erau martori la un număr mai mare de vindecări minunate, decât fuseseră săvârșite mai înainte. Iudeii știau că curățirea templului făcută de Isus nu era manifestarea unei puteri omenești. Autoritatea dumnezeiască pe care Isus o da pe față și care Îl ridică mult deasupra omenirii, a fost simțită și recunoscută de ei și ar fi fost îndeajuns

spre a-i face să devină adepții adoratori ai Săi. Totuși ei erau hotărâți să persiste în necredința lor. Ei se temeau că acest Galileean modest le va smulge din mână puterea asupra poporului prin faptele Sale mărețe și prin autoritatea Sa supraomenească. În îngâmfarea lor, ei așteptaseră un rege, care să vină cu putere și cu paradă, pentru a supune națiunile pământului și pentru a le ridica la o treaptă mult mai înaltă, decât aceea pe care o ocupau atunci. Acest Om însă care venea să învețe umilința și iubirea, nu trezea acum decât ură și dispreț.

Când El S-a ridicat în maiestatea trimerii Sale dumnezeiești, ei au fost cuprinși deodată de spaimă. După ce au trecut totuși acești fiori, ei se mirau în împietrirea inimii lor, pentru că se speriaseră atât de mult și pentru că au fugit din fața unui singur om. Cu ce drepturi se amestecă acest tânăr Galileean în afacerile mai marilor sanctuarului? După câțva timp ei s-au întors înapoi, totuși nu au îndrăznit imediat să-și înceapă afacerea lor de mai înainte.

Mulțimea era întrucâtva vinovată, căci aceasta se făcea din ordinele mai marilor sanctuarului, ca curtea să fie transformată într-o piață comercială. Păcatul cel mare al profanării zăcea asupra clerului, care își profanase sfânta lor chemare. Mai marii preoților și bătrânii se consfătuiseră, ce fel de măsuri să ia contra lui Isus, și să afle însemnătatea procedurii Său — pentru că Își însușise o autoritate asupra lor și le dăduse o mustrare pe față.

[97]

Ei s-au prezentat la Isus foarte politicoși, având încă teamă de El; pentru că ei deduseră că El trebuie să fie un profet, trimis de Dumnezeu pentru a restabili sfințenia templului. Ei Îl întrebă: „Prin ce semn ne arăți că ai putere să faci astfel de lucruri?” Isus le dăduse deja cea mai puternică dovadă despre trimiterea Lui dumnezeiască. El știa că nici o faptă nu-i putea convinge de caracterul Său mesianic, dacă săvârșirea curățirii templului nu era în stare să o facă. De aceea El a răspuns la somația lor cu cuvintele: „Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica”. Ei gândeau, că El vorbește despre templul din Ierusalim și erau uimiți de încumetarea Sa aparentă. În necredința lor, ei nu puteau recunoaște, că El vorbea despre propriul Său corp, templul pământesc al Fiului lui Dumnezeu. Atunci ei au răspuns pe un ton revoltat: „Au trebuit patruzeci și șase de ani, ca să se zidească Templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?”

Iisus nu intenționa, ca Iudeii plini de necredință voită să cunoască înțelesul ascuns al cuvintelor Sale; nici chiar ucenicilor Săi nu le explică El în acel timp. De abia după învierea Sa își amintiră de aceste cuvinte și se lămuriră cu privire la însemnătatea lor. Ei își mai amintiră de asemenea că El a zis, că are putere, ca să-Și dea viața Sa și să-Și-o ridice iarăși. Iisus cunoștea până la sfârșit cărarea pe care El pornise. Cuvintele Sale aveau o însemnătate dublă: se refereau atât la templul din Ierusalim, cât și la propriul Său corp pământesc.

[98] Hristos era temelia și viața acestui templu. Prin răstignirea Sa, acesta avea să fie distrus într-adevăr, deoarece serviciul dintr-însul nu simboliza decât jertfa viitoare a lui Hristos. Jertfele indicau la Hristos, marele Prototip. Începând de la acea dată, când iudeii aveau să-și aducă la îndeplinire planurile lor ucigăse, darurile de jertfă și serviciul ce era în legătură cu acestea aveau să fie fără valoare în ochii lui Dumnezeu, căci tipul avea să-și găsească anti-tipul în jertfa desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu.

Întreaga preoție a fost rânduită, pentru a preînchipui lucrarea de mijlocire a lui Hristos; cum și întregul plan al serviciului de jertfă era o umbră a morții Salvatorului, care avea să aibă loc pentru salvarea omenirii. Nici jertfele arderii de tot, nici sângele animalelor nu avea să mai fie necesar, după ce avu loc marele eveniment, pe care ele îl preînchipuiseră timp de secole. Ce simțăminte trebuie să-l fi stăpânit deci atunci, când acel loc devenise o piață de negustorie și comerț, prin spiritul lăcomiei și al apucării!

Când Hristos a fost răstignit, catapeteasma dinăuntrul templului a fost ruptă în două de sus până jos, prin care a fost arătat, că serviciul preînchipuitor al jertfelor s-a sfârșit pentru totdeauna, întrucât marea și ultima jertfă fusese adusă prin Mielușelul lui Dumnezeu, care a suferit moartea pentru păcatele lumii.

În profanarea și curățirea templului după aceea, vedem o învățătură și pentru timpul nostru. Același spirit, care există între Iudei, și care i-a făcut să pună câștigul în locul loialității și podoabele din afară în locul curăției lăuntrice, formează blestemul și pentru creștinătatea de astăzi. Aceasta se răspândește asemenea unei lepăre printre preinșii închinători ai lui Dumnezeu. Lucrurile sfinte sunt puse pe aceeași treaptă cu lucrurile deșarte lumești. Viciul este considerat adesea ca virtute și buna credință ca o crimă. Afacerile lumești sunt amestecate cu adorarea lui Dumnezeu. Apucăturile și

speculațiile nelegiuite le găsim și la acei, care se pretind a fi servi ai Celui Prea Înalt. Apostolul luminat de Dumnezeu zice: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi.” [1 Corinteni 3, 16-17](#). Este necesar ca Isus să pună stăpânire în fiecare zi pe templul Său din inima omenească, și să-l curețe de mânjitura păcatului.

Nicodim vine la Isus

Fariseii, preoții și mai marii se consfătuiră între ei cu privire la marea autoritate pe care Isus o dăduse pe față în templu prin osândirea procedurii demnitarilor iudei. Poziția pe care o luă El și tonul vocii Sale, în legătură cu puterea irezistibilă, pe care El o exercitase asupra mulțimii, făcu pe mulți să creadă, că acesta este de fapt Mesia cel de mult așteptat.

O parte dintre iudei erau deprinși încă de pe vremuri a se feri de cineva, care părea a poseda o atât de mare putere sau care era influențat de Spiritul lui Dumnezeu. Multe solii și avertismente fuseseră date deja lui Israel prin gura profetilor. Și totuși mulți dintre acești bărbați sfinți au fost omorâți din ordinul conducătorilor lui Israel, pentru că ei expuneau pe față păcatele celor sus-puși. Captivitatea iudeilor sub o națiune păgână era pedeapsa pentru indignarea pe care au simțit-o când au fost făcuți atenți cu privire la nelegiuirea lor. În loc să ia seama la avertismentele lui Dumnezeu, ei se dădeau și mai mult la vietuirea lor păcătoasă.

Iudeii se plâneau pe vremea lui Hristos pentru umilirea și servitutea romană sub care suspinau. Într-adevăr ei condamnau modul de comportare al părinților lor, care uciseseră cu pietre pe profeții care fuseseră trimiși pentru îndreptarea lor; și totuși preoții și mai marii lor erau însuflețiți de același spirit, care dusesese la comiterea acestor crime.

[100] Demnitarii templului se consfătuiră cu privire la procedeul lui Isus, și la măsurile pe care ei trebuiau să le ia. Unul dintre ei cu numele de Nicodim, îi sfătui să fie mai moderați atât în sentiment, cât și în faptă. El conchise, că în cazul că Isus ar fi îmbrăcat într-adevăr cu autoritate de la Dumnezeu, ar fi primejdios, a nesocoti avertismentele și descoperirile puterii Sale. El nu putea să privească pe Domnul ca pe un amăgitor, și nici să-L facă subiect de batjocură ca ceilalți farisei. El văzuse și auzise personal pe Isus, și sufletul său era neliniștit din această cauză. El dorea serios după lumină în această privință, și cu cât cerceta mai mult, cu atât mai puternică

devenea convingerea lui, că acesta este Cel descris de profeți. Și dacă El va fi Hristos într-adevăr, atunci aceasta va fi o epocă plină de însemnătate din istoria lumii și mai cu seamă a națiunii iudaice.

În tot cursul zilei după curățirea curții profanate a templului, Isus vindecă pe bolnavi și ajută celor întristați. Nicodim observase, cu câtă compătimire miloasă proteja El pe săraci și întristați. După cum un tată iubitor caută să ajute copiii săi suferinzi, tot așa reda El bolnavilor sănătatea și transforma tristețea în bucurie. Nici un rugător nu a fost respins fără ajutor. Mamele au fost făcute fericite prin restabilirea copiilor lor, și glasuri de mulțumire au venit în locul plânsului și al suspinului. De dimineța până seara instruiseră Isus poporul neliniștit și dornic de învățătură, și rezolvase chitibușurile cărturarilor și ale conducătorilor mândri prin înțelepciunea cuvintelor Sale. Astfel Nicodim văzând și auzind toate aceste lucruri minunate, și după ce cercetase profețiile, care indicau la Isus ca Mesia cel făgăduit, nu mai îndrăzni să mai pună la îndoială, că El este trimis într-adevăr de Dumnezeu.

Când noaptea își întinse umbrele sale, Isus se retrase palid și istovit de la munca Sa obositoare și merse înapoi la muntele măslinilor, pentru a găsi odihnă. Aici Nicodim merse la El, ca să-L roage pentru o convorbire. Acest bărbat era bogat și se bucura de stima iudeilor. Bogăția, erudiția, binefacerea și mai cu seamă darurile bogate pe care el le făcea pentru serviciul Sanctuarului erau cunoscute pretutindeni. Afară de aceasta el era și unul dintre membrii cei mai cu vază ai marelui sfat iudaic. Și totuși când se văzu în fața lui Isus, fu cuprins de o emoție și o sfială ciudată, pe care el căută s-o ascundă printr-o aparență de demnitate și prezență de spirit.

Nicodim a căutat să facă vizita sa la un tânăr străin pentru convorbire, la o astfel de oră înaintată să apară ca un gest de coborâre din partea unui mai mare și învățat al iudeilor. El I se adresă mai întâi cu cuvinte plăcute: „Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu; că nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” [Luca 3, 2](#). Dar în loc să răspundă la acest salut lingușitor, Isus fixă pe vorbitor cu ochii Săi liniștiți și cercetători, ca și cum ar voi să citească în sufletul său; apoi îi vorbi cu un glas blând și solemn, descoperind lui Nicodim adevărata situație în care el se găsea: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

[101]

Fariseul pierdu stăpânirea sa de sine la aceste cuvinte, al căror înțeles el îl pricepea în parte; căci el auzise pe Ioan Botezătorul predicând pocăința și botezul, cum și apropiata venire a Aceluia, care avea să boteze cu Spirit Sfânt. Nicodim simțise de mult că Iudeilor le lipsea viața spirituală, și în cea mai mare parte motivul acțiunilor lor, și se așteptase la o schimbare în aceste lucruri la timpul apariției lui Mesia. Totuși el nădăjduia într-un Salvator, care avea să ridice în Ierusalim un tron lumesc, să pună națiunea iudaică sub stindardul Său și să supună împărăția romană prin puterea armelor.

Acest demnitar învățat era un fariseu strict și se mândrise cu faptele sale cele bune și cu marea sa evlavie. El privea umblarea Sa zilnică ca desăvârșită înaintea lui Dumnezeu și fu neliniștit auzind pe Isus vorbind despre o împărăție, așa de curată, încât el nu putea s-o recunoască în starea sa actuală. El fu cuprins de îngrijorare, și totuși aplicarea cuvintelor lui Isus la cazul său personal îi produse neplăcere, și răspunse, ca și când el le-ar fi înțeles într-un sens literar: „Cum se poate naște un om bătrân?”

Isus repetă cu accentuare solemnă: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” Cuvintele lui Isus nu mai puteau rămâne neînțelese. Ascultătorul Său își dădu acum bine seama, că El se referea la botezul cu apă și la harul lui Dumnezeu. Puterea Spiritului Sfânt preschimbă întreg omul, și această schimbare înseamnă naștere din nou.

[102] Mulți iudei recunoscuseră pe Ioan ca profet al lui Dumnezeu și primiseră de la El botezul pocăinței; între timp el arăta însă mereu, că lucrarea și trimiterea sa consta în aceea, de a pregăti calea pentru Hristos; că aceasta este cea mai mare lumină și va aduce la îndeplinire lucrarea începută de el. Nicodim meditase la aceste cuvinte și era acum convins că se află în fața celui vestit de Ioan.

Isus continuă zicând: „Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou. Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.»” Aici Isus caută să facă pe Nicodim să înțeleagă necesitatea înrâuririi Spiritului lui Dumnezeu asupra inimii omenestii, prin care aceasta trebuie curățită, înainte de a fi posibilă dezvoltarea unui caracter loial și temător de Dumnezeu. „Căci din

inimă ies gândurile rele, omorurile, adulterul, desfrânarea, furturi, Testimonies mincinoase, defăimări.” Când acest izvor al inimii va fi curățit, atunci tot ce va curge dintr-însul va fi nou.

Această nouă naștere părea a fi plină de mister pentru Nicodim. El întrebă: „Cum se poate face așa ceva?” Isus îi spuse lui Nicodim să nu se mire și se folosește de vânt pentru a lămuri cuvintele Sale. Vântul se aude prin ramurile pomilor și prin freamătul frunzelor, și totuși el este nevăzut ochilor, și nimeni nu știe, de unde vine el și unde se duce. La fel se petrec lucrurile și cu experiența oricărui om născut din Spirit. Spiritul este puterea nevăzută, prin care Dumnezeu produce rezultate văzute. Influența sa este puternică, și guvernează acțiunile omenesti. Când acesta este curățit de tot răul, el devine o putere conducătoare spre bine. Punând stăpânire Spiritul reînnoitor al lui Dumnezeu asupra lui, aduce o schimbare desăvârșită a vieții; cugetele nelegiuite sunt izgonite, faptele rele sunt lăsate, și iubirea, pacea și umilinta iau locul urii, al invidiei și al spiritului de ceartă. Acea putere pe care nici un ochi omenesc n-o poate vedea, a creat o ființă nouă după chipul lui Dumnezeu.

Necesitatea renașterii a fost prezentată înaintea ochilor lui Nicodim cu mai puțină insistență, ca modul împlinirii ei. Isus l-a muștrat întrebându-l cum se poate ca să fie neștiutor asupra acestor lucruri, el care este maestru și învățător în Israel și tâlcuitor al profețiilor. A citit în zadar acele Scripturi sfinte, dacă n-a învățat dintr-însele, că inima trebuie mai întâi să fie curățită prin Spiritul lui Dumnezeu de mânjitura ei naturală, înainte de a fi pregătită pentru Împărăția cerurilor. Aici Hristos nu se referă la învierea corpului din mormânt, când o națiune va fi născută într-o zi, ci El vorbea cu privire la activitatea lăuntrică a harului asupra inimii nerenăscute încă.

El săvârșise tocmai curățirea templului, și gonise din halele cele sfinte pe acei care Îl înjosiseră făcându-l un loc de negustorie și cămătărie. Nici unul dintre acei, care au fugit în acea zi din prezența lui Isus, nu a fost pregătit prin harul lui Dumnezeu, ca să fie în legătură cu sfânta slujbă a lui Dumnezeu. În orice caz existau printre farisei bărbați respectuoși, care deplângeau cu toată inima relele care duceau pe poporul iudeu la pieire și profanau serviciul divin. Ei recunoșteau de asemenea prescripțiile și slujba formelor goale și nefolositoare în locul adevăratei sfințiri, totuși erau neputincioși a pune stavilă acestor rele care luau proporții.

Isus începuse această lucrare, atacând spiritul de zgârcenie și egoism al iudeilor, și arătându-le, că deși ei se considerau ca copii ai lui Avraam, totuși nu voiau să urmeze exemplul său. În realitate ei se sârguiau după o înfățișare a temerii de Dumnezeu, în timp ce sfințenia lăuntrică adevărată o neglijau. Ei erau zeloși numai pentru litera legii, în timp ce spiritul ei îl violau zilnic. Legea interzicea ura și furtul, și totuși Hristos declară, că iudeii făcuseră casa Tatălui Său peșteră de tâlhari. Ceea ce trebuia poporului mai presus de toate, era o naștere nouă spirituală, o lepădare a păcatelor care îl necurătea, și o reînnoire a adevăratei înțelepciuni și a sfințeniei curate.

[104] Această curățire a templului lămurește lucrarea care trebuie să aibă loc în fiecare, care dorește să devină părtaș vieții veșnice. Isus desfășură cu răbdare planul de mântuire lui Nicodim, arătându-i, cum Spiritul Sfânt umple inima fiecărui om născut din Spirit cu o putere transformatoare. La fel ca și vântul care deși este nevăzut, totuși efectele sale se pot cunoaște — așa se întâmplă și cu botezul Spiritului lui Dumnezeu asupra inimii, descoperindu-se în orice faptă a aceluia, care simte puterea Sa salvatoare.

Spiritul Sfânt lămurește, cum Isus în milostivirea Sa ridică povara de pe sufletul apăsător, și-l face fericit prin liberarea din sclavie. Bucuria vine în locul întristării, și fața reflectă lumina cerească. Și totuși, nimeni nu vede mâna care ridică povara, nici lumina, care își aruncă razele sale din curtea cerească a lui Dumnezeu. Binecuvântarea vine când sufletul se predă prin credință Domnului în totul. Această taină întrece cunoștința omenească; cu toate acestea, acela care trece de la moarte la viață simte în inima sa, că aceasta este un adevăr sfânt.

Pocăința sufletului prin credința în Hristos n-a fost pricepută de Nicodim decât în mod nelămurit, deoarece el fusese deprins a privi formalismul și respectarea cu strictețe a ceremoniilor ca adevărata religie. Marele Învățător declară, că trimiterea Sa pe pământ nu consta în aceea, de a întemeia o împărăție pământească cu pompă și mărire lumească, ci să restabilească Împărăția păcii și a iubirii, și să conducă pe oameni la Tatăl ceresc prin lucrarea de mijlocire a Fiului lui Dumnezeu.

Nicodim a fost foarte încurcat. Isus îi zise: „Dacă v-am vorbit despre lucrurile pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?” Dacă Nicodim nu înțelegea

învățăturile Sale cu privire la efectul harului asupra inimii omenesti, așa cum el este explicat prin exemplul vântului, cum avea să fie el în stare să înțeleagă caracterul Împărăției Sale Cerești și glorioase? Incapabil a înțelege natura lucrării lui Hristos de pe pământ, firește că nici lucrarea Lui din cer nu o putea înțelege, Isus atrase atenția lui Nicodim asupra profetiilor lui David și ale lui Ezechiel: „Și le voi da o inimă neîmpărțită”, „Le voi da o altă inimă, și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră, și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeu lor.” „Și când vor veni în ea, vor scoate de acolo toți idoli și toate urâciunile.” [Ezechiel 11, 19-20, 18.](#) „De aceea vă voi judeca pe fiecare după căile lui, casă a lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu. Întoarceți-vă și abateți-vă de la toate fărădelegile voastre, pentru ca să nu vă ducă nelegiuirea la pieire. Lepădați de la voi toate fărădelegile, prin care ați păcătuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou.” [Ezechiel 18, 30-31.](#)

[105]

„Zidește în mine o inimă curată Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta, și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință! Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine.” [Psalmii 51, 10-13.](#) „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne.” [Ezechiel 36, 26.](#)

Învățatul Nicodim citise mai înainte aceste profeții dar nu le înțelesese cum trebuie; acum însă i-a fost descoperită adevărata însemnătate a lor, și el recunoscă, că chiar un om cu o umblare dreaptă în viață are nevoie de a fi renăscut prin Isus Hristos, ca singura posibilitate prin care el poate să-și procure salvare și să devină părtaș la Împărăția cerească. Isus declara într-un mod precis, că Împărăția, pe care El venise s-o întemeieze, nu poate fi recunoscută decât de acei, care vor fi renăscuți. Chiar cea mai strictă respectare a legii nu dă nici unui om dreptul, de a intra în împărăția cerurilor.

Trebuie să aibă loc mai întâi o naștere din nou, și o zidire a unui spirit nou, prin înrâurirea Spiritului lui Dumnezeu, care să sfârșească umblarea în viață și să înnobileze caracterul. Numai această legătură cu Dumnezeu dă omului posibilitatea de a intra

în Împărăția glorioasă a cerurilor. Nici-o invenție omenească nu va fi vreodată în stare a găsi un remediu propriu pentru sufletul său păcătos. Numai prin pocăință și umilință și prin observarea prescripțiilor dumnezeiești, poate urma lucrarea harului. Viciul este atât de urâcios înaintea lui Dumnezeu, pe care păcătosul L-a insultat și L-a întristat atât de mult, încât o pocăință, care să fie de o mărime corespunzătoare cu păcatul, produce adesea un chin spiritual greu de suportat.

[106] Nimic altceva nu deschide omului Împărăția lui Dumnezeu decât desăvârșita primire și o practicare activă a adevărului dumnezeiesc. Numai o inimă curată și umilită, care este plină de ascultare și de statornicie în credință și care stăruie în serviciul Celui Prea Înalt, poate intra acolo. Mai departe Isus declară: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” [Ioan 3, 14](#). Șarpele a fost înălțat în pustie pe o prăjină înaintea poporului, pentru ca toți cei ce au fost mușcat de șerpi înfocați, să privească la șarpele de aramă — un simbol al lui Hristos — și puteau fi vindecați. Totuși ei trebuiau să privească înainte în credință, altfel și aceasta ar fi fost fără efect. Întocmai la fel trebuie să privească oamenii la Fiul Omului ca Mântuitor al lor. Omul a fost despărțit de Dumnezeu prin păcat. Hristos a venit pe pământ cu dumnezeirea Sa — care fusese acoperită prin natura Sa omenească — pentru a salva pe oameni din starea lor pierdută. Caracterul omenesc stricat de la natură trebuie a fi transformat, înainte de a putea armoniza cu sfințenia și curăția din Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu. Această transformare este renașterea necesară.

Când un om va intra prin credință în posesia iubirii sfinte a lui Dumnezeu, atunci devine prin Isus Hristos o creatură nouă. Lumea va fi biruită, natura omenească subjucată iar Satan va fi înfrânt. În această convorbire cu Nicodim, Isus desfășură în fața nobilului fariseu, întregul plan de mântuire și misiunea Sa în această lume. În nici una din predicile Sale de mai târziu nu a explicat Mântuitorul, într-un mod atât de lămurit, lucrarea din inima omenească — în diferitele ei stadii — necesară pentru dobândirea Împărăției Cerurilor. El îi arată că mântuirea omului se sprijină pe iubirea Tatălui, care L-a făcut, să dea pe Fiul Său morții, pentru a salva pe oameni.

Isus știa în ce fel de teren semăna El sămânța adevărului. Timp de trei ani de zile nu au fost văzute multe roade la Nicodim. El nu a fost niciodată un vrăjmaș al lui Hristos, totuși el nu-L mărturisi pe față. El cântărea bine cuvintele auzite cu propria sa scrupulozitate, și urmărea opera vieții lui Hristos cu cel mai mare interes. Învierea lui Lazăr din morți deveni în ochii învățatului Iudeu o dovadă pozitivă despre trimiterea Sa dumnezeiască.

Odată, când marele sfat se consfătuia spre a găsi calea cea mai eficace pentru osândirea și uciderea lui Isus, el invoca cu un glas poruncitor următoarea apărare: „Legea noastră osândește ea pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?» Drept răspuns, ei i-au zis: «Și tu ești din Galileea? Cercetează bine, și vei vedea că din Galileea nu s-a ridicat nici un proroc».” [Ioan 7, 51-52](#). Totuși adunarea se dizolva căci ei nu erau în stare a hotărî în unanimitate osândirea lui Isus.

[107]

Iudeii aveau bănuiala că atât pe Iosif, cât și pe Nicodim ar fi în bună înțelegere cu Învățătorul din Galileea, și de aceea acești bărbați n-au mai fost invitați, când adunarea (marele sfat) dădu osânda definitivă asupra lui Isus. Dar cuvintele rostite noaptea în singurătatea munților către un om singur n-au fost pierdute. Când Nicodim văzu pe Isus pe cruce, spânzurat ca un făcător de rele între cer și pământ și care totuși se ruga pentru omorătorii Săi; când el fu martor ocular al aceluia ceas înfricoșat de zguduire a firmamentului, când soarele fu întunecat, pământul se cutremură, stâncile se despicară și catapeteasma din templu se rupse în două de sus până jos — în acel ceas el își aminti de cuvintele solemne de pe munte: „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului.”

Atunci solzii căzură de pe ochii lui, iar credința luă locul îndoielii și al nesiguranței. Raze de lumină se înălțară din convorbirea sa secretă de pe munte, și luminară crucea Salvatorului. În acest timp de descurajare și de primejdie, când inimile ucenicilor fură umplute de îndoială și de spaimă, Iosif din Arimatea, un ucenic în secret al lui Isus, merse pe față la Pilat și primi corpul Domnului, în timp ce Nicodim cumpără și aduse smirnă și aloe ca la o sută de litri. Acești doi bărbați săvârșită cu propriile lor mâini ultimele datini sfinte și puseră corpul Salvatorului în mormântul în care nimeni nu

fusese pus până aici. Acești bărbați cu demnitate ai Iudeilor plânseseră împreună asupra sfântului chip mort al lui Isus.

[108] În timp ce ucenicii erau împrăștiați și descurajați, Nicodim se ridică cu zel și cu curaj (pentru a onora pe Mântuitorul în moartea Sa). El era bogat și își întrebuintă averea pentru sprijinirea comunității lui Hristos la întemeierea sa, pe care iudeii credeau că au nimicit-o odată cu moartea Întemeietorului ei. El care fusese atât de prevăzător și îndoielnic, deveni în acest timp de primejdie tare ca o stâncă, îmbărbătând credința zdruncinată a urmașilor lui Hristos și pregătind mijloacele pentru a duce sfânta lucrare mai departe. El fu batjocorit acum de cei care îl respectaseră mai înainte, fu prigonit și suspectat; el pierdu bunurile acestei lumi, și totuși nu se clătină în credința, care își avea originea în acea convorbire secretă din timpul nopții, cu tânărul din Galileea.

Nicodim povesti lui Ioan istoria acelei întâlniri, și condeiul inspirat al ucenicului favorit o scrise (în evanghelie) ca învățătură pentru milioane de suflete. Acele mari adevăruri exprimate aici, au aceeași însemnătate și pentru noi astăzi, ca și în acea noapte solemnă, când marele și puternicul conducător al iudeilor, căută să afle calea vieții de la simplul Teslar din Nazaret în munții singuratici.

„Domnul a aflat că fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan. Însă Isus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui. Atunci a părăsit Iudea, și S-a întors în Galileea.” [Ioan 4, 1-3](#).

Deoarece ucenicii lui Isus nu se serveau la săvârșirea botezului de aceleași cuvinte ca și Ioan Botezătorul, fură trezite între iudei judecăți. Ioan botează spre pocăință, ucenicii lui Isus din contră botezau pe mărturisirea credinței în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Spirit. Învățăturile lui Ioan erau în deplină armonie cu ale lui Isus, cu toate acestea ucenicii celui dintâi deveniră geloși de teamă, că influența sa va scădea poate. Între ei și între ucenicii lui Isus se ridică o discuție cu privire la alegerea expresiilor potrivite la săvârșirea botezului și în cele din urmă și cu privire la dreptul celor din urmă de a boteza.

Ucenicii lui Ioan veniră la El cu plângerea următoare, zicând: „Învățătorule, Celce era cu tine dincolo de Iordan, și despre care ai mărturisit tu, iată că botează și toți oamenii se duc la El.” [Ioan 3, 26](#). Ioan poseda slăbiciunile deosebite ale naturii omenești. În această chestiune el fu supus la o grea încercare. Influența sa ca profet al

lui Dumnezeu fusese mai mare decât a oricărui alt om dinainte de timpul când Isus își începu misiunea Sa de Învățător. Dar renumele noului Învățător atrase atenție întregii lumi asupra Sa, și urmarea la aceasta fu, că simpatia poporului pentru Ioan dispăru cu timpul. Ucenicii săi îi făcură o descriere reală a chestiunii: Isus botează și tot poporul alerga la El.

Ioan se afla într-o situație primejdioasă; dacă el ar fi îndreptățit gelozia ucenicilor săi prin vreun cuvânt oarecare de milă sau de compătimire la murmurele lor, atunci ar fi provocat o dezbinare serioasă. Dar sentimentul nobil și dezinteresat al profetului iese în evidență din răspunsul, pe care el îl dă urmașilor săi:

[109]

„Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie care este a mea este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.»” [Ioan 3, 27-30](#).

Dacă Ioan ar fi exprimat o decepție sau o întristare pentru faptul că Isus l-a întrecut, dacă ar fi îngăduit să se trezească compătimire în favoarea sa, când observă că influența sa asupra poporului scădea: dacă în această oră de ispită ar fi pierdut din vedere pentru un moment scopul misiunii sale, atunci rezultatul pentru întemeierea bisericii creștine ar fi fost fatal. Sămânța dezbinării s-ar fi semănat și dezordinea ar fi urmat așa încât cauza lui Dumnezeu ar fi lăncezit din lipsă de lucrători potriviți.

Dar Ioan luă poziție pentru apărarea lui Isus, cu riscul de a pierde toate avantejele personale, mărturisind pe față despre puterea superioară a Aceluia, ca Cel Făgăduit al lui Israel, a Cărui cale el venise să o pregătească. El făcu cauza lui Isus cauza sa proprie și declară, că cea mai mare bucurie a sa consta în prosperarea acestei cauze. Și apoi, ridicându-se deasupra tuturor considerațiilor lumești dădu mărturia sa plină de însemnătate — aproape un ecou la ceea ce Isus a zis lui Nicodim la acea convorbire secretă cu El.

„Cel ce vine din cer, este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ, este pământesc, și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer este mai presus de toți. El mărturisește ceea ce a văzut și a auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia Lui. Cine primește mărturia Lui, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.

Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură. Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine crede în Fiul, are viață veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” [Ioan 3, 31-36](#).

[110]

Ce predică era aceasta pentru farisei și cum trebuia să pregătească ea calea pentru lucrarea lui Hristos! Același spirit, care lucra în Isus, stăpâna și sufletul lui Ioan Botezătorul. Mărturia lor era în armonie una cu alta; viața la amândoi era devotată aceleiași lucrări de reformațiune. Profetul îndreptă atenția oamenilor la Isus ca la Soarele Dreptății, care răsărea cu splendoare și care avea să întunece în curând propria sa lumină, așa încât va apare slabă și încetșoșată față de măreția unei lumi mai mari. Prin bucuria sa dezinteresată pentru succesul activității lui Hristos, Ioan arată lumii chipul cel mai fidel de noblete, care a putut fi oferit vreodată de oamenii muritori. Aceasta conține o învățătură de supunere și jertfire de sine pentru acei, pe care Dumnezeu i-a pus în posturi cu răspunderi. Ea îi învață să nu-și asume niciodată vreo cinste nemeritată, și nici să defăimeze cauza lui Dumnezeu prin spiritul geloziei. Creștinul adevărat trebuie să apere ce este drept chiar cu riscul oricărei considerații personale.

Vestea despre succesul lui Isus, care fu dusă lui Ioan, ajunse și până la Ierusalim și atâtă gelozie, invidie și ură contra Lui. Isus cunoștea inimile împietrite și sufletele întunecate ale fariseilor și știa că ei nu vor da înapoi de la nici-o osteneală, pentru a provoca o despărțire între ucenicii Săi și cei ai lui Ioan, care avea să aducă lucrării o mare vătămare, de aceea El încetă liniștit de a mai boteza și Se retrase înapoi în Galileea. El știa că se pregătea furtuna, care avea să smulgă dintre cei vii pe cel mai nobil dintre profeții, pe care Dumnezeu i-a trimis lumii vreodată. El dorea ca în lucrarea care îi stă în față, să evite orice deosebire de sentimente, și părăsi pentru câțva timp această împrejurime, spre a aplană prin aceasta orice ațâtare care ar fi fost fatală pentru cauza lui Dumnezeu.

În aceasta se află pentru urmașii lui Hristos o învățătură, ca ei să ia orice măsură posibilă de prevedere, când este vorba de a evita dezbinarea; căci la orice despărțire egoistă, care provine din lupte de cuvinte și din deosebiri nenorocite în comunitate, se pierd suflete, care altfel ar fi putut să fie câștigate pentru împărăția Cerurilor. Ori de câte ori are loc vreo criză religioasă, bărbații care se află în fruntea

comunității, care mărturisesc a fi unelte ale lui Dumnezeu, trebuie să urmeze exemplul marelui Maestru și pe acela al nobilului profet Ioan. Ei trebuie să intervină împreună în mod hotărât pentru apărarea adevărului, căutând în același timp a evita cu grijă orice discordii care aduc vătămare.

În călătoria Sa către Galileea, Isus trebui să treacă prin Samaria. El folosi această ocazie pentru a învăța poporul, mergând pe jos din loc în loc. Mântuitorul obosise și Se așeză lângă fântâna lui Iacob, spre a se odihni, în timp ce ucenicii erau duși în oraș, ca să cumpere alimente pentru ei înșiși și pentru Maestrul lor. Pe când El ședea singur acolo a venit o femeie din Samaria, care părea a nu-L observa. Dar Isus o observă totuși numaidecât, și după ce ea scoase apă, El o rugă să-i dea să bea. Femeia samariteancă rămase uimită la această cerință din partea unui Iudeu, și zise: „«Cum , Tu, Iudeu, ceri să bei de la mine, femeie Samariteancă?»» Iudeii, în adevăr, n-au legături cu Samaritenii. Drept răspuns Isus i-a zis: «Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau! Tu singur ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.»” Ioan 4, 9-10. Cu aceste cuvinte, El indică la harul dumnezeiesc, pe care numai El îl poate da, și care — asemenea unei ape de viață — curăță sufletul, îl înviorează și-l întărește.

Puterea de pricepere a femeii nu recunoscă însă însemnătatea cuvintelor lui Hristos; ea gândea, că El vorbea despre puțul care sta în fața lor și de aceea răspunse: „«Doamne», I-a zis femeia, «n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie? Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta, și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?»» Ea nu vedea într-Însul decât un simplu călător obosit și însetat, și ea compară pe acest străin modest în spirit cu marele și vrednicul de cinste Iacov.

[112] Isus nu dădu femeii numaidecât informații cu privire la persoana Sa proprie, ci zise cu o seriozitate solemnă: „Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor cu apă, care va țâșni în viața veșnică.”

Femeia Îl privi cu o atenție uimitoare; El trezise interesul ei și-i insuflase respect. Ea recunoscă acum, că Isus nu Se referea la

apa fântânii lui Iacob, căci din aceasta ea se folosea continuu, și totuși înseta încă mereu. Cu o credință vrednică de remarcat, ei Îl rugă, să-i dea apa, pe care El i-o promisese, așa încât ea să nu mai aibă nevoie să mai înseteze. Nu era în intenția lui Isus de a zice, că o simplă băutură din apa vieții va satisface pentru totdeauna pe primitor, ci că oricine este unit cu Hristos, va avea în sufletul său un izvor viu, din care să poată scoate destulă întărire și har pentru toate circumstanțele vieții. Dintr-însul ies cuvinte și fapte de onestitate, care înviorează atât inima altora, precum și sufletul din care ele curg. Isus Hristos, Izvorul care niciodată nu seacă, dă seninătate vieții și luminează cărarea tuturor, care vin la El pentru ajutor. Iubirea lui Dumnezeu, și speranța satisfăcătoare a cerului rodește în fapte bune spre viața veșnică.

Isus schimbă deodată tema discuției și se rugă să aducă și pe bărbatul ei. Femeia mărturisi pe față că nu are bărbat. Ocazia dorită pentru Isus sosise acum, când El o putea convinge, că în puterea Sa stă de a citi istoria vieții ei, deși ea I se înfățișase ca necunoscută. El îi zise: „Bine ai zis că nu ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.”

Isus urmărea un îndoit scop: mai întâi, El voia s-o facă atentă la păcătoșenia vieții ei și apoi să-i dovedească, că un ochi atotpătrunzător în gândurile inimii a citit secretele vieții ei. Deși femeia nu-și da încă seama pe deplin de felul ei păcătos de viețuire, ea a fost uimită foarte tare de faptul că acest străin poseda o astfel de cunoștință. Pătrunsă de un mare respect sfânt, ea zise: „Doamne, ... văd că ești proroc.” Sentimentele ei personale au fost date acum la o parte, fiind cuprinsă de dorința fierbinte, de a primi învățătura cu privire la chestiuni religioase. Dar ea continuă: „Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii”.

[113]

Tocmai în fața ochilor lor se afla muntele Garizim, al cărui templu fusese distrus până la altar. Iudeii și Samaritenii erau de multă vreme în ceartă, cu privire la adevăratul loc de închinare. Poporul samaritean făcuse odată parte din Israel, dar din cauza călcării poruncilor dumnezeiești, Domnul făcu ca un popor păgân să-i subjuge, și ca să trăiască la un loc cu închinătorii la idoli timp de multe generații, așa încât religia lor pierdu mult din curăția ei originală. Deși ei mărturiseau încă mereu pe adevăratul Dumnezeu, totuși și-

L înfățișau prin chipuri făcute din lemne și paie, în fața cărora se închinau până la pământ.

Când templul din Ierusalim a fost zidit iarăși, samaritenii doreau să ajute iudeilor la clădirea acestuia. Dar această dorință le-a fost refuzată, și din cauza aceasta s-a născut o vrăjmășie înverșunată între cele două popoare, care duse acolo, ca samaritenii să-și ridice templul lor propriu pe muntele Garizim, în care ei își întocmiseră serviciul lor divin potrivit ceremoniilor, pe care Dumnezeu le dăduse lui Moise, dar legară cu aceasta și câteva obiceiuri idolatre. Samaritenii fură loviți mai târziu de mari nenorociri; templul lor fu distrus de vrăjmași și ei înșiși păreau a sta sub blestemul lui Dumnezeu.

Ei reușiră să recunoască, că Dumnezeu îi pedepsea pentru apozazia lor. De aceea au făgăduit să se îndrepte, și au cerut învățători de la iudei, spre a fi instruiți de aceștia în adevărata religie. Prin învățătura pe care au primit-o astfel, vederile lor cu privire la Dumnezeu și la poruncile Sale fură lămurite, și serviciul lor deveni din ce în ce mai asemănător cu al iudeilor. Până la un anumit grad ei mai aduceau omagii și idolatriei, și de aceea nu se stabili o armonie desăvârșită între ei și iudei. Samaritenii nu voiau să aprobe, că templul din Ierusalim ar fi adevăratul loc de a aduce lui Dumnezeu închinare.

[114] Isus a răspuns femeii, spunându-i că va veni timpul, când ei se vor închina Tatălui, nu pe acest munte și nici la Ierusalim. Apoi El adăugă: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la Iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.” [Ioan 4, 22-24](#).

Prin aceasta a fost declarat cu precizie, că felul iudaic de închinare către Dumnezeu merita întâietate peste al tuturor celorlalte națiuni. Isus a făcut aluzie și la închinarea la chipurile idolilor din partea Samaritenilor. Deși acele chipuri erau făcute ca să amintească numai de viul Dumnezeu, de Stăpânul Universului, poporul a fost totuși amăgit să se închine acestor idoli fără viață.

Isus confirmă părerile iudaice despre Dumnezeu și stăpânirea Sa ca temelie a vechiului legământ. Dar în același timp El descoperi femeii adevăruri mari și importante. El declară că timpul a sosit,

când adevărații închinători nu vor mai avea nevoie să mai caute nici un munte și nici un templu sfânt pentru închinare, ci se vor închina Tatălui în spirit și adevăr. religia nu avea să se mulțumească cu forme exterioare și ceremonii, ci își va avea reședința în inimă, va lămuri umblarea vieții și va îndruma la fapte bune.

Cuvintele adevărului care curgeau de pe buzele Învățătorului dumnezeiesc, au făcut o adâncă impresie asupra inimilor ascultătorilor. Niciodată mai înainte nu auzise ea astfel de cuvinte, nici de la preoți și nici de la propriul ei popor. Învățăturile pline de însemnătate ale acestui Străin îi călăuziră în spirit mintea la profețiile despre Mesia cel Făgăduit; căci atât samaritenii, cât și iudeii așteptau apariția acestuia. „Știu” i-a zis femeia, „că are să vină Mesia (căruia I se zise Hristos); când va veni El are să ne spună toate lucrurile.” Isus i-a zis: „Eu, Cel care vorbește cu tine, sunt Acela”. O binecuvântată femeie! În timpul convorbirii ea presimțea prezența lui Dumnezeu; dar acum ea mărturisește cu bucurie pe Domnul ei. Ea nu ceru vreo minune de la El, după cum cereau Iudeii, spre a-Și dovedi dumnezeirea Sa, ci primi în credință declarațiile Sale, încrezându-se pe deplin în cuvintele Sale și nu puse la îndoială influența sfântă a acestora.

Ucenicii care se înapoiară de la cumpărături fură uimiți când Îl găsi pe Maestrul lor discutând cu Samariteanca, dar nu Îl întrebară pe Isus despre motivul discuției Lui cu dânsa. Femeia lăsă ulciorul ei acolo, și uitând în totul scopul venirii ei la fântână, alergă în oraș, unde spuse la toți pe care îi întâlni: „Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?”

[115]

Această femeie, deși atât de păcătoasă, totuși fu mai ușor pregătită a deveni moștenitoare a Împărăției lui Hristos, decât iudeii care depuneau Testimonies solemne, în timp ce mântuirea lor o căutau în respectarea ceremoniilor exterioare. Pe când iudeii nu simțeau necesitatea unui Mântuitor și Învățător, această femeie sărmană flămânza după dreptate. Ea dorea cu sete după învățătură și era gata să primească pe Salvator, îndată ce El avea să Se arate. Isus, care nu-Și declară adevăratul Său caracter în fața fariseilor mândri și a mai marilor necredincioși, Se descoperi însă acestei persoane umilite, care era gata să creadă într-Însul.

Până acum El nu primise nici o băătură răcoritoare, și nici alimentele, pe care le aduseră ucenicii nu le căutase. Salvarea sufletelor în primejdie îi stăpânea atât de mult atenția, încât trebuințele Sale

corporale le uitase cu totul. Ucenicii Săi însă căutau să-L facă să mănânce. Dar având încă mereu înaintea ochilor marele scop al trimiterii Sale, El răspunse: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți.” Ucenicii Săi se uimiră și se minunau, cine să-i fi adus de mâncare în lipsa lor. Dar Isus le declară: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui.”

Nu numai mâncarea pământească era care Îl întărea în viața Sa plină de osteneți, împlinirea mării Sale lucrări de mântuire Îl întărea în activitatea Sa, și Îl ridica mai presus de trebuințele obișnuite, omenești. A ajuta unui suflet, care flămânzea și înseta după adevăr, aducea Fiului Omului o mai mare satisfacție, decât mâncarea și băutura. El era plin de milă pentru păcătoși; inima Sa bătea în compătimire pentru sărmanii samariteni, care își recunoșteau neștiința și mizeria lor și așteptau cu dor venirea lui Mesia, care să-i lămurească și să-i învețe adevărata religie.

Iudeii se simțeau siguri în îndreptățirea lor de sine; ei nu doreau să fie lămurii în această privință; Salvatorul lor trebuia să-i libereze numai de jugul roman și să-i ridice deasupra apăsătorilor lor de acum. Ei nu puteau să primească pe Unul, care avea să le pună în față păcatele și să osândească umblarea lor egoistă și fățarnică. Mesia lor trebuia să stăpânească cu putere și mărime lumească, să constrângă pe romani și să ridice pe iudei ca o națiune de prinți.

[116] Isus văzu la samariteni un mare câmp de lucru. În fața Lui se aflau lanuri de grâu, un verde gingaș luminat de lumina aurie a soarelui. El Se folosi de această scenă frumoasă ca de un simbol și zise: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.” El indică prin aceasta la câmpul Evangheliei, la răspândirea învățăturilor Sale printre sărmanii samariteni disprețuiți. El Își întinse mâna spre a-i strânge în hambarele Sale, ei erau pregătiți pentru seceriș.

Mântuitorul a fost ridicat mai presus de toate prejudecățile naționale și a fost gata a împărți binecuvântările și privilegiile iudeilor la toți cei ce voiau să primească lumina, pe care El a adus-o lumii din cer. Aceasta îi aducea mare bucurie, de a ajuta la orice suflet, care se îndrepta către El din noaptea orbirii spirituale. Ceea ce Isus ținuse ascuns față de iudei și chiar ucenicilor Săi, nu le comunicase decât sub sigiliul tăcerii, fu descoperit femeii samaritence setoase

după cunoștință; căci El, înaintea Căruia nimic nu era ascuns, știa că ea își va întrebuința spre bine cunoștința ei și prin influența ei vor fi conduși și alții la credința cea adevărată.

Dar nu numai faptul, că Isus vorbise către ea despre secretele vieții ei trecute, întări încrederea acestei femei, ci ceea ce o convingea mai mult de caracterul Său suprapământesc, era îndeosebi înfățișarea Sa sublimă și cuvintele Sale solemne. În același timp ea simțea în inima ei, că El este amicul ei, compătimitor și iubitor. În aceasta se descopere caracterul Salvatorului lumii; deși El osândea viețuirea ei păcătoasă, totuși o îndrepta în același timp către harul Său divin ca mijloc de vindecare sigur și desăvârșit. Iubirea îndurătoare a Mântuitorului nu este mărginită numai la o sectă sau partidă.

Femeia samariteancă alergă la prietenii ei, ducând pretutindeni vestea minunată. La aceasta mulțimi părăsiră străzile și orașul, spre a merge la Domnul și a se convinge de adevărul declarațiilor ei. O mare mulțime își părăsiră ocupațiile lor obișnuite și alergară la fântâna lui Iacob, ca să vadă și să audă pe acest om ciudat. Ei înconjurară pe Isus, ascultând cu atenție la cuvintele Sale pline de învățătură, și-L năpădiră cu întrebări despre lucrurile care erau încă nelămurite priceperii lor. Ei erau asemenea unui popor într-un mare întuneric, care vede deodată o rază de lumină, care împrăștie întunericul lor, și pe care voiau cu zel s-o urmărească până la izvorul său, spre a se putea lumina și încălzi la lumina și căldura zilei.

[117]

Samaritenii au fost atrași și entuziasmați de învățăturile lui Isus. Totuși ei n-au fost mulțumiți numai cu această scurtă convorbire, ci doreau cu sete să primească și mai departe învățături. De aceea ei Îl rugară, să rămână la ei și să-i învețe. Atunci Isus a rămas două zile în Samaria, și mulți crezură într-Însul și primiră cuvintele Sale. Deși Iudeu, El comunică totuși cu samaritenii, dând prin aceasta pe față dezaprobarea față de sfințenia prefăcută a națiunii Sale. El începuse deja să dărâme zidul de despărțire dintre iudei și păgâni și să predice mântuirea întregii lumi.

Acești ascultători samariteni viețuiau în întuneric și superstiție; totuși ei nu erau mulțumiți cu starea lor, iar cuvintele lui Isus îi liberă de multe îndoieli, care chinuseră sufletele lor. Foarte mulți, care mai mult din curiozitate voiau să vadă și să audă pe acest bărbat ciudat, fură convinși de adevărurile învățaturii Sale și-L mărturisiră

ca Mântuitor al lor. Ei ascultau cu zel la cuvintele Sale, care erau rostite cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. În marea lor bucurie ei ziseră către femeie: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că le-am auzit noi înșine, și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.”

Deja la începutul misiunii Sale, Hristos muștră pe față moralitatea superficială și evlavia lăudăroasă a iudeilor. Viața Sa și faptele Sale nu erau în armonie cu obiceiurile și prescripțiile lor. El nu a fost influențat de prejudecățile lor iraționale contra păgânilor. Din contră, El combătu serios îngâmfwarea lor spirituală și izolarea lor egoistă. Fariseii lepădară pe Hristos. Ei nesocotiră minunile Sale și simplitatea nobilă a caracterului Său și cereau în batjocură un semn de la el, după care ei să poată cunoaște că este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

[118] Samaritenii din contră nu cereau nici un semn, și Isus nu făcu nici o minune între dânșii; și totuși ei primiră învățăturile Sale, fură convinși de necesitatea unui Salvator și-I dădură cinste ca unui Mântuitor al lor. Pentru aceasta ei au fost socotiți în ochii lui Dumnezeu mai pe sus decât națiunea Iudaică cu mândria lor oarbă, cu deșertăciunea, cu micimea lor de suflet și cu ura lor înverșunată față de toate celelalte națiuni de pe pământ. Cu toate prejudecățile, Isus primi ospitalitatea acestui popor disprețuit, dormi sub acoperișul lor, mănca cu ei — Se hrăni cu alimentele pregătite de ei — învăță în străzile lor și-i trată cu cea mai mare bunătate și grație.

În templul din Ierusalim se afla un zid de despărțire între curtea dinăuntru și curtea din afară; dar în apartamentul dinăuntru nu avea voie să intre decât iudeii. Dacă un samaritean ar fi trecut peste această sfântă linie de hotar, atunci ar fi profanat templul, și această necurățire trebuia s-o plătească cu sângele său. Dar Isus, care era în realitate temelie și autorul templului — căci toate simbolurile din acesta nu erau decât o preînchipuire a mării Sale jertfe și indicau la El ca Fiul al lui Dumnezeu — cuprinse cu brațele Sale omenești pline de milostivire și pe păgâni, în timp ce cu brațul Său dumnezeiesc, plin de har și de putere, le aduse mântuirea, pe care iudeii nu voiau s-o primească.

Isus petrecuse în Iudea mai multe luni și dăduse conducătorilor iudei ocazia, să se convingă de caracterul Său mesianic. El săvârșise acolo printre dânșii, mult mai multe fapte și totuși El era tratat de ei

mereu cu bănuieli și cu gelozie. Primirea Sa din partea samaritenilor și zelul, cu care ei ascultau la cuvintele Sale, stau într-un contrast izbitor cu independența iudeilor, care tâlcuiseră profetiile din Daniel, Zaharia și Ezechiel și confundaseră prima venire a lui Hristos cu a doua Sa venire în mărire și glorie.

Orbirea lor a fost urmarea mării lor mândrii și semeții, pentru că năzuiau numai după onoruri și avantaje pământești. Ei căutau să impună samaritenilor tâlcuirile lor în privința profetiilor, dar samaritenii așteptau pe Mesia ca Mântuitor nu numai al iudeilor, ci și al întregii lumi. Aceasta provocă o mare vrăjmășie între aceste două popoare, iar samaritenii lepădară, ca urmare a tâlcuirilor succedute ale profetiilor din partea iudeilor, nu numai pe acestea, ci toate Scripturile sfinte, oprind numai cărțile lui Moise. Totuși sufletele lor erau dornice de învățătură, și ei primiră cu bucurie instrucțiunile Mântuitorului și Îl recunoscură ca pe Mântuitorul lor promis.

Fiul servului împărătesc

După o petrecere de două zile printre samariteni, Isus Își continuă călătoria Sa spre Galileea, fără să se mai oprească în Nazaret, locul unde Își petrecuse copilăria. Primirea Sa în sinagoga de acolo, unde se declarase ca Uns al Domnului, fusese atât de nefavorabile, încât El se hotărî, să caute câmpuri mai rodnice, spre a predica la urechi care să audă și la inimi care voiau să primească solia Sa. El declară ucenicilor Săi, că un profet nu este prețuit în patria sa. Cu aceasta El voia să indice la acea aversiune naturală a multor oameni, de a recunoaște vreo dezvoltare minunată într-o persoană, care a trăit modestă în mijlocul lor, și pe care ei o cunoșteau de aproape din copilărie. Dar în același timp, aceiași oameni pot ajunge la cea mai mare înflăcărare la semețiile vreunui străin sau aventurier.

Minunea pe care Isus o săvârșise în Galileea, pregătise calea pentru primirea Sa cordială. Poporul care se înapoiase de la sărbătoarea Paștelor, adusese acasă vestea despre curățirea minunată a templului profanat; ei povestiseră despre vindecările bolnavilor care urmaseră după aceasta și raportaseră cum orbilor li se dăduse vederea și surzilor auzul. Sentința pe care demnitarii templului o dăduseră asupra faptelor Sale, îi deschise calea în Galileea, căci foarte mulți din popor se plâneau despre abuzurile din templu și despre aroganța preoților; și nădăjduiau, că acest bărbat care pusese pe fugă pe mai marii poporului, este într-adevăr Liberatorul așteptat.

[120] Vestea, că Isus S-ar fi înapoiat de la Iudea la Cana, se răspândi repede prin toată Galileea și prin împrejurimi. Ea ajunse de asemenea și la urechile unui funcționar de la curtea împărătească din Capernaum, care era un iudeu bine văzut. El ascultase cu cel mai mare interes la istorisirea despre puterea minunată a lui Isus, de a vindeca pe bolnavi, căci fiul său zăcea lovit de o boală grea. Cei mai învățați doctori dintre iudei, pe care tatăl îi consultase, declaraseră boala ca incurabilă și nu-i mai rămăsese nici o speranță.

Dar când el auzi că Isus este în Galileea, dobândi curaj; căci credea, că Acela care putuse să transforme apa în vin într-un mod

atât de minunat, și să pedepsească pe profanatorii templului, era în stare să dea sănătate și fiului său, care se afla la marginea mormântului. Capernaum-ul se afla la o depărtare bunicică de Cana, și slujbașul împărătesc se temea, că copilul său va muri până să facă acea călătorie la Isus. Și totuși el nu îndrăzni să încredințeze solia unei slugi; el nădăjduia ca cererile unui tată iubitor să umple mai repede inima Marelui Doctor cu milostivire și să-L miște, să meargă cu el până la patul fiului său bolnav de moarte.

De aceea el porni repede la drum spre Cana, temându-se mereu, ca să nu ajungă prea târziu. Făcându-și drum prin mulțimea, care înconjura pe Isus, ajunse în cele din urmă în fața Lui. Totuși credința sa se clătină, când nu văzu în fața sa decât un om îmbrăcat simplu și plin de praf. El se îndoii că această persoană va putea să-i îndeplinească dorința inimii sale; totuși se hotărî să facă o încercare. El atrase atenția lui Hristos asupra sa, îi povesti despre motivul venirii sale acolo și-L rugă să meargă cu el la Capernaum ca să vindece pe fiul său. Dar Isus cunoștea deja necazul său. Chiar înainte ca acest om greu încercat să-și fi părăsit casa, Salvatorul milos știa despre durerea tatălui, și inima Sa iubitoare fu umplută de milă pentru copilul suferind.

Lui nu-i era ascuns nici faptul, că tatăl copilului își pusese în minte condiții pentru a crede în Isus ca Salvator. Numai în cazul în care cererea sa avea să fie împlinită, voia el să creadă într-Însul ca Mesia. În timp ce tatăl stătea în fața Lui într-o nesiguranță chinuitoare, Isus îi zise: „Până nu veți vedea semne și minuni nu veți crede.” Prin aceste cuvinte, El Se referea la credința superficială a slujbașului împărătesc, care îl ducea sau la primirea sau la lepădarea lui Hristos, în funcție de săvârșirea minunii.

Isus intenționa nu numai ca să vindece pe copil, ci și să lumineze sufletul nelămurit al tatălui său. El vedea lupta dintre credință și necredință. Știa că acest om căutase ajutorul Său ca singura și ultima sa speranță. În acest fruntaș al iudeilor, El vedea starea multora dintre conaționali Săi. Aceștia, atrași de Isus din motive egoiste; așteptau binefaceri deosebite prin mijlocirea Sa, fără a-și da seama de boala lor spirituală; și în loc să recunoască marea necesitate a harului dumnezeiesc, ei făceau credința lor dependentă de dobândirea vreunui avantaj pământesc. Această necredință întrebătoare Isus o puse în contrast cu credința samaritenilor, care L-au primit

[121]

cu bucurie ca pe un Învățător trimis de Dumnezeu și s-au încrezut într-Însul ca Mesia cel făgăduit, fără să ceară vreun semn sau vreo minune ca dovadă despre dumnezeirea Sa.

Sufletul tatălui a fost adânc mișcat la gândul, că îndoiala sa ar putea costa viața fiului său. Cuvintele lui Isus au avut efectul dorit; slujbașul curții împărătești recunoscuse, că motivele sale proveneau numai din egoism; credința sa îndoielnică i-a fost înfățișată în ade-vărata ei lumină; el ajunsese să-și dea seama, că se află în prezența unei Ființe, care putea citi în inimile oamenilor, și căreia nu-i era nimic cu neputință. Acest cuget îi înfățișă în minte pe copilul său suferind într-un mod și mai viu, și el strigă în durerea sa: „Doamne, vino până nu moare micuțul meu.”

El se temea că în timpul îndoielilor și întrebărilor sale, moartea și-ar fi putut săvârși lucrarea ei. În deznădejdea sa, tatăl se apucă de meritele lui Isus, Mântuitorul său, ca singura sa speranță. Credința sa deveni atât de imperioasă, ca și aceea a lui Iacob, când, luptându-se cu îngerul puternic, strigă: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.” [Geneza 32, 26.](#)

Isus răspunse la cererea slujbașului împărătesc cu cuvintele: „Du-te, fiul tău trăiește”. Cuvintele scurte și simple umplură inima tatălui cu bucurie; el simtea în fiecare ton puterea cea sfântă a Vorbitorului. În loc să meargă personal la Capernaum, Isus trimise o solie de vindecare, repede, ca un curent electric, la patul unde zăcea copilul bolnav. El dădu drumul rugătorului, care cu inima plină de recunoștință și cu o credință statornică în cuvintele Salvatorului aleargă înapoi acasă, plin de bucurie și de pace ca niciodată până aici.

[122] Pe la acel timp copilul din casa îndepărtată a mult cercatului bărbat era înconjurat de cei ce-l îngrijeau. Chipul său atât de puternic și bine format mai înainte, era acum slăbit, iar obrajii săi trași ardeau de focul frigurilor. Dar deodată frigurile dispar, priceperea strălucește în ochii săi, spiritul său se limpezește și sănătatea și puterea se reîntorc iarăși în corp. Frigurile părăsesc pe copil chiar în timpul căldurii de la amiază. Cei din jurul lui privesc cu uimire această transformare, și o bucurie generală umple casa. Nici un semn de boală nu se mai observa la el; pielea aprinsă a copilului devine fragedă și moale, și el se adâncește iarăși în visul pașnic al copilăriei.

Între timp tatăl vine cu pași grăbiți și plini de speranță. El venise la Isus, întristat și tremurând, dar acum el Îl părăsește cu bucurie și încredere în inima sa. El simte asigurarea, că a vorbit cu Unul, a Cărui putere este nemărginită, și nu mai nutrește nici o îndoială cu privire la vindecarea fiului său din Capernaum. Pe când era încă la oarecare depărtare de casă, slugile sale îi ies înainte cu vestea îmbucurătoare, că fiul său s-a făcut sănătos, și ajungând acasă, copilul însuși îi iese în întâmpinare sărind și strălucind de sănătate și frumusețe. El îl stânge în brațe și mulțumește lui Dumnezeu neîncetat pentru această minunată însănătoșire.

Slujbașul împărătesc și toată familia sa au devenit urmași ai lui Hristos. În felul acesta întristarea lor a fost sfințită prin convertirea întregii familii. Ei vestiseră această minune prin tot Capernaumul și pregătiseră astfel calea pentru lucrarea mai departe a lui Hristos și multe din faptele Sale minunate au fost săvârșite mai târziu în acest oraș.

Acest caz al slujbașului împărătesc trebuie să slujească spre învățătură la toți urmașii lui Hristos. Mântuitorul dorește ca ei să aibă o încredere nețărmurită într-Însul ca Salvator al lor, care este doritor și gata, să mântuiască pe toți cei ce vin la El. Dar câteodată El întârzie cu distribuirea darurilor Sale prețioase, spre a întipări în inimile noastre marea necesitate a acelei evlavii adevărate, singura care ne îndreptățește să cerem de la El har și milă. Trebuie să dăm la o parte egoismul care foarte adesea este singura cauză, pentru care noi Îl căutăm, și să recunoaștem nevrednicia și amărăciunea noastră, și să ne încredem în făgăduințele Sale. El invită pe toți cei istoviți și împovărați să vină la El și El le va da odihnă.

[123]

Isus la Betesda

După aceea era o sărbătoare a Iudeilor, și Isus S-a suit la Ierusalim. Și în Ierusalim se găsea o scăldătoare lângă poarta oilor, care se numea pe evreiește Betesda, și avea cinci foișoare, în care zăceau o mulțime mare de bolnavi, orbi, ologi și uscați, care așteptau mișcarea apei. Căci un înger se cobora la anumite vremi la scăldătoare și tulbura apa. Și acela care intra întâi în scăldătoare, după mișcarea apei, se făcea sănătos de orice boală era cuprins.

Isus nu stătea departe de cei sărmani, suferinzi și păcătoși. Inima Sa plină de iubire se deschidea într-o bunătate miloasă către toți cei nenorociți, care avea nevoie de ajutorul Său. El cunoștea pe cei suferinzi, care învățaseră să dorească după timpul, când apa avea să fie tulburată printr-o putere supranaturală. Foarte mulți oameni care sufereau de diferite boli, vizitau scăldătoarea, și la timpul nimerit mulțimea era atât de mare, încât în năvala lor călcau în picioare pe bărbații, femeile și copiii nevoiași.

Sute erau respinși înapoi și nu puteau să pătrundă până la apă. Mulți suferinzi dezamăgiți, care ajungeau până la apă prin sfortări și dureri mari, mureau la marginea acesteia, fără a fi în stare să intre cei dintâi în apă. În apropiere de acel loc erau ridicate adăposturi, pentru a ocroti pe bolnavi de arșița soarelui și de răceala nopții. Mulți suferinzi nenorociți își petreceau nopțile aici, și își târau corpurile lor uscate de boală zi după zi până la locul favorabil, în speranța deșartă de a fi vindecați.

[124]

Un om era chinuit deja de treizeci și opt de ani de o boală incurabilă și vizitase adesea acea scăldătoare. Mulți, din cei ce se îndurau de neputința sa, îl duceau dintr-un loc în altul la timpul, când apa părea a se tulbura. Dar acei care erau mai tari decât el năvăleau în apă înaintea lui, așa că sărmanul paralytic suferind aștepta ziua și noaptea în zadar lângă scăldătoare după un moment favorabil. Sfortările Sale continue, și îndoiala și necazul sufletului său, îi răpiră repede puțină putere, pe care o mai avea.

Isus vizita acest loc de refugiu al nenorociților, iar ochii Săi plini de compătimire se opriră asupra neputinciosului suferind. Sărmanul era slab și deznădăjduit, iar când momentul dorit sosea, el își concentra toate puterile sale, ca să ajungă la apă, dar tocmai pe când se credea a fi ajuns ținta dorită, un altul i-o lua înainte. După aceea, el se târa încet înapoi la locul său. Deodată însă o privire miloasă se plecă asupra lui cu cuvintele: „Vrei să fii sănătos?” Bărbatul privi cu deznădejdea sa, gândind că e poate cineva, care venise ca să-l ajute până la apă; dar raza slabă de speranță dispăru iarăși din inima sa, când își aminti că ocazia trecuse pentru data aceea, și în afară de asta, în starea lui de boală și lipsă de abia mai putea nădăjdui, că va mai trăi până să i se ofere o nouă ocazie.

De aceea se întoarse la o parte cu cuvintele: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scaldătoare când se tulbură apa; și, până să mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea.” Bietul om! Cum mai putea el nădăjdui, s-o mai scoată la cale cu gloata egoistă și lipsită de indulgență! De la acest suferind nenorocit Isus nu pretinse ca să-și dea pe față credința sa într-Însul, ci îi zise cu un glas poruncitor: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă.” Deodată o putere de viață a fost transmisă paralticului neputincios prin aceste cuvinte, și întreaga sa ființă a fost umplută de o nouă viață. El sări în picioare și se aplecă să-și ia patul, care consta dintr-o rogojină și o pătură. Apoi sculându-se iarăși, căută să vadă pe Salvatorul său, dar nu-L mai putu vedea nicăieri. Isus Se pierduse prin mulțime, iar paralticul restabilit se temea, că nu-L va mai putea recunoaște, dacă Îl va vedea mai târziu. De aceea a fost dezamăgit, căci dorea să-și exprime recunoștința față de acel Străin, care îi făcuse acest mare bine. Pornind la Ierusalim cu pași siguri și liberi și cu inima plină de mulțumire, el întâlni pe farisei și le povesti îndată despre vindecarea sa minunată. El a fost uimit de răceala, cu care ei au primit relatarea sa.

În cele din urmă ei l-au întrerupt cu întrebarea, de ce își duce patul în Sabat, și îi amintiră, că lui nu îi era permis să poarte sarcini în ziua Domnului. În marea lui bucurie, omul uitase că era Sabat, și totuși el simțea că nu a comis nici o nedreptate, ascultând de Acela, care avea de la Dumnezeu puterea să facă o astfel de minune. De aceea le răspunse cu curaj: „Cel ce m-a făcut sănătos mi-a zis: «Ridică-ți patul și umblă».” Fariseii nu se bucurau de vindecarea acestui sărman paraltic de treizeci și opt de ani. Ei nu aveau ochi

[125]

pentru marea minune și susțineau cu un bigotism caracteristic, că fapta ar cuprinde în sine o violare a legii Sabatului.

Pe bărbatul vindecat îl scutiră într-adevăr de osândă, dar ura lor se îndrepta contra Aceluia, care Își luase asupra-Si răspunderea, de a porunci unui om să-și ducă patul Sâmbăta. Ei îl întrebară, cine a făcut aceasta; dar el nu le putea da nici o lămurire în această privință. Acești conducători știau foarte bine, că nu exista decât un singur om care era în stare să facă o asemenea faptă; totuși doreau să aibă o dovadă directă, pentru a-L putea osândi pe Mântuitorul ca profanator al Sabatului. Ei socoteau ca păcat nu numai vindecarea bolnavului în Sabat, ci și porunca lui Isus de a duce patul în această zi sfântă o considerau ca defăimare de Dumnezeu.

Isus nu a venit în lume pentru a micșora însemnătatea legii, ci pentru a o înălța. Iudeii o suciseră prin prescripțiile și tâlcuirile lor false și o transformaseră într-un jug de sclavie. Obiceiurile și prescripțiile lor fără însemnătate deveniseră proverbiale printre celelalte națiuni. Mai cu seamă Sabatul era îngrădit cu o mulțime de restricții stupide, prin care acea zi sfântă, devenise aproape insuportabilă. Unui iudeu nu-i era permis, să facă focul în Sabat, sau să aprindă măcar o lumânare. Îngustimea inimii lor avusese ca urmare, recurgerea la păgâni pentru multe servicii, pe care ei nu le puteau săvârși personal, fiind oprți de principii.

[126] Ei nu judecau că dacă aceste servicii necesare pentru viață constituiau pentru ei un păcat, atunci erau tot așa de vinovați când puneau pe alții să le facă, ca și când le-ar fi săvârșit ei înșiși. Ei credeau că mântuirea e numai pentru iudei, și că soarta celorlalte națiuni, fiind lipsită cu totul de orice nădejde, nu s-ar mai putea nici îndrepta, nici înrăuți. Dar, Dumnezeu cel drept nu a dat nici o poruncă, care să nu poată fi ținută de toți în mod conștiincios. Legile Sale nu cuprind nici un obicei stupid sau restricții copilărești.

Curând după aceasta, Isus întâlnește pe cel vindecat în templu, unde se dusesese să aducă o jertfă de ispășire și de mulțumire pentru marea milostivire pe care o primise. Văzându-l printre închinători, Isus îi zise: „Iată, te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.” Timp de treizeci și opt de ani, el suferise în parte ca urmare a vietuirii sale destrăbălate, și acum a fost avertizat în mod serios să evite păcatele, care îi aduseseră astfel de suferințe.

Vindecatul era plin de bucurie, de a vedea pe Salvatorul său și — necunoscând ura fariseilor față de Isus — le aduce la cunoștință că acesta ar fi bărbatul, care a săvârșit vindecarea sa minunată. Demnitatea iudei nu așteptară decât o dovadă directă, că Isus este acel bărbat; ei erau însă convinși de la început, că nu putea fi altul. Aceasta provocă o mare răscoală în curtea templului; ei căutau pe Isus ca să-L omoare, dar au fost împiedicați de la aceasta de popor, căci foarte mulți recunoșteau într-Însul pe un prieten, care îi vindecase de relele lor și le alinase necazurile.

O discuție se aprinse acum cu privire la adevăratele obligații față de legea Sabatului. Isus Și-a ales intenționat Sabatul ca zi pentru săvârșirea minunii de la scăldătoare, căci El putea vindeca pe bolnav tot așa de bine și în altă zi oarecare din săptămână. Ar fi stat de asemenea în puterea Sa de a da bolnavului sănătate iarăși, fără a trezi indignarea iudeilor prin porunca de a-și lua patul cu sine. Totuși, o intenție înțeleaptă se afla la baza fiecărei fapte a lui Hristos în timpul alergării Sale pământești; tot ceea ce El făcea, era plin de însemnătate. El veni ca să justifice legea Tatălui Său, s-o facă sublimă și măreață. Prin prescripțiile adăugate de iudei, după găsirea lor cu cale, Sabatul devenise un blestem, în loc să fie o binecuvântare, după cum fusese destinat. Isus dorea să-l libereze de aceste poveri, și să restabilească iarăși ziua de repaus în vechea ei demnitate sfântă. [127]

De aceea alese Sabatul pentru săvârșirea acestei minuni deosebite. El alese cazul cel mai grav dintre suferinziile de la Betesda, și dădu celui vindecat porunca, de a-și purta patul prin oraș, pentru ca atenția poporului să fie atrasă asupra cazului, cum și asupra împrejurărilor care erau în legătura cu vindecarea, și în cele din urmă asupra Sa însuși, ca Autor al minunii. Aceasta avea să aducă la întrebarea, ce este permis după lege să se facă în Sabat, și El avea să aibă astfel ocazia, ca să demaște prejudecățile fanatice și restricțiile iudeilor cu privire la ziua Domnului și să dea pe față urâtenia bigotismului și a prescripțiilor lor.

Isus le lămură că a alina suferințele celor nenorociți nu era o violare a legii Sabatului, fie că această lucrare se referea la mântuirea sufletelor lor sau la eliberarea lor de durerile corporale. O astfel de lucrare de iubire e în armonie cu activitatea îngerilor sfinți, care zboară între cer și pământ, ca să vină în ajutorul omenirii suferinde. Isus răspunse învinuirilor lor cu declarația: „Tatăl Meu lucrează până

acum; și Eu de asemenea lucrez.” Dumnezeu este ocupat în fiecare zi, cu aducerea la îndeplinire a marilor Sale planuri ce privesc neamul omenesc. Dacă tâlcuirea iudaică a legii ar fi fost dreaptă, atunci Iehova ar fi fost nedrept, că ține în mișcare lucrarea creației încă de la întemeierea pământului, când stelele diminetii cântau în cor și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de bucurie. Atunci Iehova, care a declarat ca foarte bună opera creației Sale și care a rânduit Sabatul ca amintire a sfârșirii Sale ar fi trebuit să-și mărginească lucrarea Sa numai la un anumit timp din săptămână, și să oprească rotația neîncetată a Universului.

Oare Dumnezeu să interzică soarelui, de a-și îndeplini lucrarea sa în Sabat, și să oprească razele sale dătătoare de viață de a încălzi pământul și a întreține vegetația în acea zi? Oare întregul firmament să stea nemișcat în acea zi sfântă? Să nu permită El râurilor murmurânde, ca să ude în acea zi câmpurile și pădurile, și să oprească valurile uriașe ale mării în fluxul și refluxul lor neîncetat? Oare holdele să înceteze de a mai crește în acea zi și fructele pârguite să se oprească în dezvoltarea lor? Oare pomii cu freamătul frunzelor lor și florile gingașe să nu îmbobocească sau să înflorească în Sabat?

[128]

În acest caz omul ar duce cu siguranță dorul roadelor pământului și binecuvântărilor, care fac viața vrednică de dorit. Natura trebuie să-și continue mersul ei neîncetat; Dumnezeu nu poate să-și tragă mâna Sa nici-o clipă de la ea, altfel omul ar seca și ar muri. Și tot în felul acesta are și omul de săvârșit o lucrare în această zi. Datoriile vieții trebuie îndeplinite, bolnavii trebuiesc îngrijiți și trebuie să se aibă grijă de cei lipsiți. În ochii lui Dumnezeu nu e fără vină acela, care în Sabat nu-și întinde mâna sa ca să ajute celor suferinzi. Sabatul cel sfânt a fost instituit pentru om, și fapte de milă și de bună-voință sunt potrivite întotdeauna în acea zi. Dumnezeu nu dorește ca făpturile Sale să suporte o oră de suferințe, care ar putea fi alinate în Sabat sau în orice altă zi.

Iisus căuta să lămurească pe iudei cu vederile lor strâmte, cât de nebunești erau vederile lor despre Sabat. El le arată, că lucrarea lui Dumnezeu nu încetează niciodată. Ba în Sabat ea este mai cuprinzătoare decât în celelalte zile, căci în acel timp, poporul Său nu mai merge la ocupațiile sale obișnuite și petrece timpul în meditații evlavioase și serviciu divin. Credincioșii cer de la El mai mult har în Sabat decât în vreo altă zi oarecare; ei pretind atenția Sa de-

osebită, și imploră binecuvântările cele mai alese. Dumnezeu nu așteaptă, până ce să treacă Sabatul, ci dăruiește rugătorilor, în plinătatea înțelepciunii Sale, tot ce le ajută mai bine în viața lor religioasă.

Lucrarea cerului nu încetează nici o clipă, și tot așa și oamenii nu trebuie să obosească în a face bine. Legea Sabatului interzice munca în ziua cea sfântă de repaus a Domnului. Orice ocupație de afaceri trebuie să înceteze în acea zi, tot astfel și ocupațiile pentru distracțiile și avantajele lumești; din contră lucrarea lui Hristos care constă din vindecarea bolnavilor, onora Sabatul cel sfânt. Isus pretindea aceleași drepturi cu Dumnezeu, săvârșind o lucrare, care era deopotrivă de sfântă cu cea a Tatălui Său. Dar fariseii erau cu atât mai indignați contra Lui, pentru că, după concepția lor, El nu numai că călca legea, ci comisese și păcatul cel grav, punându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu. Numai intervenția poporului opri pe demnitarii iudei, de a-L omorî imediat. „Isus a luat din nou cuvântul, și le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul, și-I arată tot ce face; și-I va arăta lucruri mai mari decât acestea ca voi să vă minunați. În adevăr, după cum Tatăl învie morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea.» Aici Isus se ridică în fața iudeilor la adevărata Sa poziție, și se declară ca Fiul al lui Dumnezeu. Apoi îi instrui cu cuvinte dulci și pline de demnitate cu privire la Sabat. El le zise, că ziua de repaus, pe care Iehova a sfântit-o după terminarea operei Sale de creațiune și a deosebit-o pentru un scop înalt nu trebuie să fie un timp de inactivitate nefolositoare. După cum Dumnezeu a încetat lucrarea Sa de creațiune și S-a repauzat în acea zi și a binecuvântat-o, tot astfel și omul, trebuie să părăsească ocupația sa zilnică, și să întrebuinteze acele ore sfinte pentru o odihnă înviorătoare, pentru serviciu divin și pentru a săvârși fapte bune.

Mai marii poporului nu puteau întâmpina aceste adevăruri solemne, care răsunau tare în conștiința lor, cu nici un argument. Datunile și tradițiile, singurele pe care ei le puteau cita, păreau slabe și fără însemnătate în comparație cu dovezile puternice pe care Isus le prezenta din operele lui Dumnezeu și din mersul neîncetat al naturii. Dacă ei ar fi fost însuflețiți de intenția, de a primi lumina, atunci inimile lor s-ar fi convins de adevărul cuvintelor lui Isus. Totuși ocoleau dovezile Sale despre Sabat și căutau să atâte poporul contra

[129]

Lui, pentru că susținea a fi deopotrivă cu Dumnezeu. Furia conducătorilor nu mai cunoștea margini, și numai cu mare greutate erau împiedicați de a pune mâna pe Iisus și a-L omorî.

Totuși poporul nu putea fi atârnat la violență și rușină pe mai mari prin dorința lui de a asculta de învățăturile lui Iisus. Vindecarea suferindului de treizeci și opt de ani în Sabat a fost aprobată și lăudată de mulțime. De aceea fariseii și mai marii erau constrânși de această dată, să-și modereze ura și să aștepte o ocazie mai favorabilă, când să-și poată duce la îndeplinire intenția lor nelegiuită.

[130] Iisus declară că de la Sine însuși nu poate face nimic, «decât ceea ce vede pe Tatăl făcând.» Raportul Său față de Dumnezeu nu-I permite să lucreze independent de El, și El n-ar putea face nimic contra voinței Sale. Ce mustrare conțineau aceste cuvinte mai cu seamă contra acelor, care pun la îndoială pe Fiul lui Dumnezeu cu privire la lucrarea pe care El era trimis s-o aducă la îndeplinire! Prin răutatea lor, ei se depărtaseră de Dumnezeu și vietuiau, în mândria și vanitatea lor, independenți de El, fără să simtă necesitatea după o înțelepciune mai înaltă, care să-i călăuzească ceea ce ei trebuiau să facă sau să lase.

Numai foarte puțini înțeleg marea însemnătate a cuvintelor lui Hristos cu privire la raportul Său față de Dumnezeu. Ele învață pe om, ca să se lege inseparabil de Tatăl Său ceresc, și că în orice situație este răspunzător față de Dumnezeu, care singur este stăpân peste soarta sa. Cel Atotputernic a dat omului aici pe pământ lucrarea sa, El l-a înzestrat, pentru aducerea la îndeplinire a acesteia, cu capacități și mijloace, și atât timp cât omul își îndeplinește cu credincioșie îndatoririle sale, el poate pretinde binecuvântările și făgăduințele Maestrului său. Dar dacă apoi, după ce este ridicat la poziții înalte, începe a se încrede — a se bizui pe propria sa înțelepciune și putere și ia în mâna sa rezolvarea problemelor și se desparte de Acela, Căruia pretinde a-I servi — atunci El îl va trage la răspundere pentru faptele sale nelegiuite, căci nu a umblat în armonie cu voința Maestrului său.

Iisus stătea acum în fața iudeilor în adevăratul Său caracter. El declară, că tot ceea ce face Tatăl, face și Fiul întocmai, prin aceeași putere și cu aceleași efecte. El mai făgădui acelor care Îl ascultau că îi va face martori la fapte și mai mari, decât săvârșea El acum prin vindecarea bolnavilor, ologilor și orbilor. Saducheii combăteau

pe farisei cu privire la învierea morților. Cei dintâi susțineau că nu există învierea corpului. Isus însă le zise, că una din lucrările cele mai mari ale Tatălui constă tocmai în învierea morților, și tot astfel are și Fiul putere în Sine să învie morții. «Nu vă mirați» zise El, «Pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Ceice au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.»

Modestul Nazarinean se arată aici în adevărata Sa maiestate. El se ridică deasupra omenescului, lepădă haina păcatului și a ocării, și sta ca onorat între îngerii, ca Fiul al lui Dumnezeu, deopotrivă cu Creatorul Universului. Mai marii iudeilor și mulțimea ascultătoare rămâneau captivați de puterea cuvintelor Sale. Niciun om nu vorbise vreodată asemenea cuvinte sau să fi pășit cu o astfel de maiestate împărătească. Pretențiile Sale erau simple și convingătoare, și explicau pe deplin misiunea Sa și datoriile lumii. «Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstește pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl care L-a trimis. Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Celce M-a trimis, are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și ceice-l vor asculta, vor învia. Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat puterea să judece, întrucât este Fiul al omului.» [Ioan 5, 22-27](#).

[131]

Cu aceste cuvinte, Isus întoarce acuzațiile mai marilor contra lor înșiși, și condamnă încumetarea lor, de a face prescripții cu privire la lucrarea Sa, și a-I aprecia faptele Sale de milostivire și de bunăvoință potrivit vederilor lor strâmte și bigote. El Se declară ca judecător al lor și al întregii lumi. Deoarece El venise ca Mântuitor pe pământ, lumea a fost dată în mâna Lui, și toți oamenii sunt obligați a da socoteala înaintea Lui. El luă asupra-Și povara omenirii, pentru ca să poată scăpa pe oameni de urmările păcatelor lor. El este în același timp și Mijlocitor și Judecător. Bând până la drojdii paharul suferințelor și cercărilor omenești, El deveni în stare să înțeleagă slăbiciunile și păcatele oamenilor și să dea sentința asupra lor. De aceea a dat Tatăl această lucrare în mâna Fiului Său, deoarece știe

că Acela, care a rezistat victorios ispitirilor lui Satana, va fi și atot înțelept, drept și milostiv în judecarea oamenilor.

Cuvintele lui Isus deveniseră cu atât mai cuprinzătoare, cu cât discuția se întinsese mai mult. Într-adevăr, El fu chemat înaintea mai marilor iudeilor, unde soarta Sa avea să fie hotărâtă. El, care era Domn al Sabatului, a fost adus înaintea unui tribunal pământesc, spre a fi judecat ca profanator al Sabatului. Dând astfel cu îndrăzneală pe față misiunea și lucrarea Sa, judecătorii priveau umiliți și plini de furie asupra Lui, totuși cuvintele Sale erau irezistibile, și ei nu reușiseră ca să-L osândească.

[132]

El nu recunoscuse fariseilor dreptul, de a-L cerceta sau a-L împiedica în lucrarea Sa. Sistemul iudaic nu-i îmbrăca cu o astfel de autoritate; pretențiile lor se sprijineau numai pe propria lor mândrie și aroganță.

După ce le explică marile adevăruri despre lucrarea și legătura Sa cu Tatăl, El confirmă declarațiile Sale cu Testimoniesle, care au fost depuse despre El: «Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis. Dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată. Este un Altul, care mărturisește despre Mine; și știu că mărturisirea pe care o face El despre Mine, este adevărată. Voi ați trimis la Ioan, și el a mărturisit pentru adevăr. Nu că mărturia pe care o primesc Eu, vine de la un om; dar spun lucrurile acestea pentru ca să fiți mântuiți. Ioan era lumina, care este aprinsă și luminează, și voi ați vrut să vă veseliți câțeva vreme la lumina lui.» De sus din înălțimea Sa solemnă El citește secretele inimilor lor și le amintește, că ei au recunoscut pentru un scurt timp pe Ioan ca profet al lui Dumnezeu și s-au bucurat de solia lui. El declară, că, misiunea lui Ioan consta numai în a pregăti calea pentru venirea Sa, și că profetul L-a recunoscut ca Hristos și ca Salvator al lumii.

Niciun om însă nu putea da mărturie cu privire la legătura tainică a lui Isus cu Tatăl Său; înțelepciunea omenească nu poate pătrunde până în halele cerești.

Isus îi asigură, că El nu Se sprijină pe mărturia lui Ioan, pentru a-Și dovedi poziția Sa, ci numai ca prigonitorii Săi să fie convinși despre orbirea și nepotrivirea lor, împotrivindu-se cu încăpățănare Ace-luia, pe care Ioan Îl declarase ca Fiu al lui Dumnezeu. Ei cunoșteau

mărturia lui Ioan, căci trimiseseră la acesta un sol, care le adusese înapoi vestea despre botezul lui Isus și despre revelația minunată a lui Dumnezeu, care avusese loc cu această ocazie.

Isus vorbește despre Ioan, ca ei să vadă că lepădându-L pe El, ei lepădau și pe profetul, pe care îl primiseră cu bucurie. Mai departe, El le declară: «Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan, căci lucrările, pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, tocmai lucrările acestea, pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.» Nu s-a deschis oare cerul și nu s-au coborât asupra Lui raze de lumină de la tronul lui Dumnezeu, pe când glasul Celui Prea Înalt a făcut cunoscut: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.» Afară de aceasta, propriile Sale fapte dovedesc originea Sa dumnezeiască, El care era învinuit ca profanator al Sabatului, sta acum în fața învinuitorilor Săi îmbrăcat cu harul dumnezeiesc, iar cuvintele Sale îi străpungeau asemenea săgeților adevărului. În loc să Se scuze, sau să explice intenția faptelor Sale, El se adresează mai marilor, și acuzatul devine acuzator.

[133]

El îi mustră pentru învârtoșarea inimii lor și pentru neștiința lor oarbă, cu care citeau Sfânta Scriptură, deși se mândreau cu superioritatea lor față de toate celelalte popoare. Acei, care se semețeau a fi învățători ai Sfințelor Scripturi și tâlcuitori ai legii, sunt ei înșiși în necunoștință față de pretențiile ei. El mustră sentimentul lor profan, năzuința lor lacomă după laudă și putere, zgârcenia și învârtoșarea inimii lor. El îi învinuiește de necredință cu privire la Sfânta Scriptură, pe care ei pretindeau a o adora, deși nu țineau decât la formele și ceremoniile ei, în timp ce marile principii ale adevărului, care formau temelia legii, le nesocoteau. El declară, că ei au lepădat cuvântul lui Dumnezeu, lepădând pe Trimisul Lui, și le dă sfatul: «Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.»

Adevărul expus lor de către Isus sta în contradicție cu prejudecățile și datinile lor, și de aceea ei își învârtoșau inimile contra lui. Ei refuzau să asculte de învățăturile lui Hristos, pentru că aceste învățături osândeau tocmai păcatele pe care ei le simpatizau. Dacă Fiul omului ar fi măgulit mândria lor, atunci ei s-ar fi grăbit să-I dea onoare. Isus zicea: «Eu am venit în numele Tatălui Meu; și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi.» Amăgitorii, care nu sunt în stare să aducă nici o do-

vadă despre autoritatea lor dumnezeiască, puteau totuși să câștige aplauzele lor, prin profetizarea de lucruri plăcute și prin satisfacerea vanității celor bogați și profani. Acești profeti mincinoși aveau să aducă pe urmașii lor la pieire veșnică.

[134] Isus declară mai departe, că nu e nevoie ca El să-i învinuiască la Tatăl Său, căci Moise, a cărui mărturie ei pretind a o crede, îi învinuia deja. El zicea: «Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că El a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele spuse de el, cum veți crede cuvintele Mele?» Isus știa că iudeii erau hotărâți să-I răpună viața, și totuși El le explică în predica Sa raportul Său față de Tatăl Său și că El este de o ființă cu Acesta. Cu aceasta nu le-a fost lăsată nici o scuză pentru prigonirea lor oarbă și pentru furia lor turbată contra Salvatorului. Dar, deși intențiile lor au fost zădărnice și ei nu puteau să se sustragă de sub influența elocvenței Sale dumnezeiești și a adevărului, totuși ura lor ucigașe rămase încă în inimile preoților și mai marilor. Ei au fost cuprinși de frică, căci nu puteau să-și închidă conștiința în fața puterii convingătoare a misiunii de învățător a lui Hristos. Dar ei erau legați atât de mult de legăturile mândriei și ale aroganței, încât lepădară dovezile trimiterii Sale dumnezeiești, se împotrivară avertismentelor Sale și preferară întunericul în locul luminii.

Totuși ei nu izbutiră să înăbușe autoritatea lui Isus, sau să abată atenția și respectul poporului de la El. Mulți au fost adânc mișcați și convinși de predica Sa pătrunzătoare. Faptele Sale puternice treziră mai întâi interesul și uimirea lor și când misiunea Sa avea să descopere în cele din urmă caracterul Său, și ei aveau să fie gata să recunoască autoritatea Sa dumnezeiască. Pe de altă parte Isus trezise în conștiința mai marilor simțământul vinovăției lor, și prin aceasta ei au fost și mai mult stârniți împotriva Lui, așa încât au fost ferm hotărâți, ca să-I ia viața. Ei trimiseră soli prin întreaga țară, ca să avertizeze poporul contra lui Isus, înfierându-L ca pe un Amăgitor. Spionii au fost însărcinați, ca să-L supravegheze, și să raporteze despre cele ce el va zice și va face. Mântuitorul prețios se afla acum desigur sub umbra crucii.

Isus în Capernaum

[135]

După vindecarea săvârșită la Betesda în ziua Sabatului, ura celor mai de frunte dintre iudei se aprinse contra lui Isus până într-atât încât își făceau planul cum să-L piardă, și El nu mai putea rămâne în Ierusalim în siguranță. De aceea merse în Galileea și alege Capernaumul ca teatru al activității Sale. În acest loc învăță El și în fiecare Sabat se adunau gloate multe, ca să asculte la cuvântările sale. Aici părea a nu I se mai pune nici o piedică în cale, deși spionii Îl urmăreau de aproape, ca să găsească un punct de sprijin pentru învinuirile aduse contra Lui.

Inimilele poporului de rând se deschideau cu bucurie în fața instrucțiunilor Sale dumnezeiești. Inima Sa se revărsa de compătimire pentru omenirea suferindă, și El privea cu bucurie cum oamenii ascultau la învățăturile Sale de iubire și de bunăvoință. Ascultătorii Săi erau uimiți de elocvența simplă, cu care El vestea adevărul. Toate exemplele le-a luat din viața zilnică, și Își potrivea vorbirea după toate clasele și toate circumstanțele vieții.

Isus nu a mers la Capernaum, ca să evite societatea, sau să Se odihnească de ostenele Sale. Capernaum era un mare centru de comunicație; oamenii din multe țări diferite treceau prin oraș sau se opreau într-însul pentru a se recrea din călătoria lor. Marele Învățător putea întâlni aici reprezentanți din toate națiunile și din toate clasele sociale. Învățăturile pe care El le da aici, erau primite nu numai de cei ce erau de față, ci erau duse de aceștia la toate țările și la multe familii. În felul acesta oamenii au fost treziți să facă cercetări în privința profetiilor și să-și îndrepte din toate părțile atenția asupra Salvatorului, așa încât lucrarea și solia Sa să fie vestită în lung și-n lat.

[136]

Aici I se oferi o mai bună ocazie, decât în vreo altă parte oarecare, de a întâlni reprezentanți din toate clasele, deoarece toți comunicau unii cu alții în acest loc, urmărindu-și în același timp fiecare ocupația sa deosebită. Cei bogați care erau onorați pentru banii lor, puteau fi câștigați tot așa de bine ca și cei săraci și lipsiți. Hristos se arătă

poporului ca Mântuitor al lumii. Îndată ce veni știrea că El este în Capernaum, cete de oameni curgeau spre El, ca să asculte cuvintele Sale de înțelepciune cerească. Isus se retrăsese pentru un scurt timp împreună cu ucenicii Săi la un munte, dar când văzu poporul curgând în așa mulțime, nu-L răbdă inima ca să-i lase să plece înapoi.

Sărbătoarea iudeilor era aproape, și mulți erau în drum spre Ierusalim, ca să caute pe Isus, despre ale Cărui minuni auziseră. Bolnavii și suferinzii erau aduși la El, și El îi vindeca. La priveliștea bucuriei acelora, pe care îi vindecase, Se bucura împreună cu toți acei, care se împărtășiseră de binecuvântările Sale. Pe multe familii le făcea fericite, însănătoșind pe suferinzii lor. Lumina răsărea iarăși în multe cămine, care până aici au fost scufundate în umbrele întristării. Cei îndurerați au fost mângâiați, cei neștiutori îndrumați, și speranțe noi au fost trezite în inimile deznădăjduiților.

Poporul primi solia, pe care El i-o aducea, și crezu cuvintele Sale. Nimeni nu primea adevărul cu atâta voioșie, ca cei săraci și de jos, pe care vanitatea, mândria, comorile lumești și lauda omenească, nu-i despărțea de Salvatorul lor. Nici unul nu era respins de El. Cu o milă gingașă îngrijea El de cei nenorociți, care doreau după ajutorul Său, și toți cei ce plecau din prezența Sa, duceau cu ei în propria lor persoană dovezile puterii Sale vindecătoare și dătătoare de viață. Inimile poporului băteau de o iubire plină de adorație pentru Binefăcătorul lor, și El Însuși lua parte la bucuria lor. Lucrarea Sa în Capernaum aduse roade bune și mulți au fost mișcați să creadă întru-Însul și se simțeau atrași la El prin faptele Sale pline de milostivire nemaivăzută.

[137] Cărturarii și fariseii recunoscără spre rușinea lor, că intențiile lor cu privire la Isus fuseseră zădărnice. Ei ascultaseră la învățăturile Mântuitorului, ca să-L prindă în cuvintele Sale proprii și ca să atragă atenția poporului asupra Sa Însuși. Ei știau că de la începutul misiunii de învățător a lui Hristos, influența lor proprie asupra poporului scăzuse. Inimile compătimitoare ale mulțimii preferau învățăturile de iubire și de bunăvoință amabilă ale lui Isus în locul formelor reci și a ceremoniilor moarte ale preoților.

Deși fariseii erau uimiți de minunile săvârșite de Isus, totuși ei urmăreau cu atât mai mult să îndepărteze pe Acela, care prin puterea Sa cea mare se dovedea a fi atât de primejdios pretențiilor și aroganței lor.

Bolile corporale, oricât de grave și de incurabile ar fi fost în aparență, erau vindecate prin puterea Sa dumnezeiască; din contră boala sufletelor legate cu legăturile necredinței și ale prejudecăților oarbe prindea tot mai mult rădăcină la aceia care își închideau ochii în fața luminii. Cele mai puternice dovezi, care puteau fi aduse, îi întăreau și mai mult în împotrivirea lor. Nici chiar lepra și paralizia nu erau atât de primejdioase ca bigotismul și necredința. Isus Se întoarse de la învățătorii lui Israel, și ei au fost învăluiți din ce în ce mai mult de bandele necredinței și ale întunericii.

Locuitorii Capernaum-ului au fost uimiți peste măsură de vindecarea momentană și durabilă, pe care un simplu cuvânt al lui Isus o săvârșise asupra fiului slujbaşului împărătesc, și aceasta de la o depărtare de aproape șapte ore de drum. Ei erau plini de bucurie, că Acela, care posedă o putere atât de minunată, Se afla în mijlocul lor. În Sabat sinagoga era plină de lume, și totuși mulți nu erau în stare, să poată intra înăuntru. Ca de obicei, mulți veneau numai de curiozitate, erau însă unii de față, care doreau în mod serios ca să capete lămuriri mai de aproape despre Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.

Toți cei ce Îl auzeau, erau uimiți, „căci El predica cu putere, nu ca cărturarii”. Cuvintele Sale dovedeau ungerea Spiritului lui Dumnezeu, și lucrau asupra sufletelor oamenilor cu o putere cerească. Învățătura cărturarilor și a bătrânilor, din contră, era lipsită de iubire și formalistă, ca o lecție învățată pe de rost. Ei explicau legea după obicei, dar nici o autoritate dumnezeiască nu confirma declarațiile lor, nici o inspirație sfântă nu mișca inimile lor, sau pe acelea ale ascultătorilor lor.

Isus nu Se ocupa cu diferitele puncte de neînțelegere dintre iudei. Cuvintele Sale erau atât de lămurite, încât și un copil le putea pricepe, și totuși erau destul de înălțătoare în simplitatea lor, încât captivau și spiritele cele mai nobile cu adevărurile lor dumnezeiești. El vorbea despre o nouă împărăție, pe care El venise s-o întemeieze între oameni, în contrast cu împărăția lumii acesteia, și despre puterea Sa, de a smulge stăpânirea din mâna lui Satan și a libera pe cei încătușați de el.

În sinagogă se afla un om, care era posedat de un spirit necurat. El întrerupse pe Isus în cuvântarea Sa cu un strigăt tare și pătrunzător, încât cei de față au fost cuprinși de spaimă și de un fior rece... și

[138]

care a strigat cu glas tare: „Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne prăpădești? Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.”

Chiar demonii credeau și se cutremurau, iar Israel își închisese ochii și urechile față de adevărul dumnezeiesc, și nu recunosc timpul cercetării Sale. Satana duse sârmana sa victimă în sinagogă, ca prin tresăririle sârmanului suferind să abată atenția poporului de la Isus, și să împiedice ca cuvintele adevărului să ajungă la inima poporului. Dar chiar mintea întunecată a acestui om putu pricepe, că învățătura lui Isus era de origine cerească. Aproximarea puterii dumnezeiești insuflă o mare spaimă spiritului rău care îi întunecase mintea, și astfel se născu o luptă între el și restul rațiunii ce-i mai rămăsese.

Când victima observă apropierea Salvatorului, care voia s-o libereze, demonizatul dori să fie mântuit de puterea lui Satan. Dar spiritul cel rău opuse rezistență și cu toate eforturile victimei el nu voia să-i dea drumul. Sârmanul suferind voia să se adreseze lui Isus, dar când deschise buzele sale ca să vorbească, cel rău îi puse în gură astfel de cuvinte, încât el strigă: „Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret?” Cu toată priceperea sa întunecată, nenorocitul recunosc în parte, că se afla în prezența Aceluia, care putea să dezlege lanțurile care îl ținuseră legat atât de mult; dar când încercă să se apropie de mâna Sa puternică, voința altuia îl reținu înapoi, și el rosti cuvintele altuia.

[139] Acest om ajunsese sub stăpânirea vrăjmașului prin propria sa umblare păcătoasă, așa încât Satana pusese stăpânire pe toate facultățile sale. Când întunericul minții sale fu pătruns de câteva raze slabe de lumină din prezența Salvatorului, lupta dintre dorința sa după liberare și puterea diavolului îi provocă spaime îngrozitoare, și-l făcu să izbucnească în strigăte de durere monstruoase. Cel rău își puse în joc toate puterile sale demonice, ca să-și mențină stăpânirea asupra victimei sale; căci el își dădu seama, că prin înfrângerea sa în cazul acesta va contribui la biruința cauzei lui Isus. Mântuitorul, care biruise pe prințul întunericului în pustie, se afla acum iarăși față în față cu vechiul său vrăjmaș.

Se părea, ca și cum chinuitul om își va pierde viața în lupta sa grozavă cu cel rău, care îi distrusese toată bărbăția. Numai o singură putere era în stare să înfrângă pe acest tiran crud. Isus vorbi cu

vocea Sa poruncitoare, și dădu captivului sărman iarăși libertatea. Spiritul cel rău făcu ultima sfortare ca să răpească viața victimei sale, înainte de a ceda suveranității cuvântului lui Isus. Cel vindecat se ridică apoi în fața mulțimii uimite, vesel și fericit pentru libertatea sa redobândită. Astfel stăpânitorul întunericului a fost biruit și în sinagogă, Sâmbăta, în fața întregii adunări. Chiar și cel rău mărturisi despre puterea dumnezeiască a Salvatorului cu cuvintele: „Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne prăpădești? Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu.”

Omul, a cărui minte se restabilise deodată, proslăvea pe Dumnezeu pentru liberarea sa. Ochii care cu puțin mai înainte exprimau trăsături de nebunie și priveau sălbatic în toate părțile, erau luminați acum de pricepere și vărsau lacrimi de mulțumire. Îndată ce graiul le reveni iarăși, după înmărmurirea lor, ziseră unii către alții plini de uimire: „Ce înseamnă lucrul acesta? El poruncește cu stăpânire și cu putere duhurilor necurate, și ele ies afară!”

Nu era voința lui Dumnezeu ca acest om să fie lovit de o suferință atât de grozavă și ca el să fie predat în totul sub puterea lui Satan. Cauza ascunsă a nenorocirii sale, care îl făcuse să devină o priveliște îngrozitoare pentru amicii săi și o povară pentru el însuși, se afla în propria sa umblare. Plăcerile păcatului îl ademeniseră, cărarea desfrânării i se păruse plăcută și atractivă, și toată străduința sa era, să-și petreacă viața într-o desfătare destrăbălată. El nu visă niciodată că va ajunge să fie de scârba și de spaima lumii, și spre ocară propriei sale familii. El gândea, că-și va putea petrece timpul într-o nebunie nevinovată; dar după ce apucă o dată pe calea greșită nu se mai putu opri, până ce călcă legile sănătății și legile morale. Necumpătarea și ușurătatea captivară simțurile sale; sentimentele mai bune ale sufletului său au fost înăbușite, iar Satana a fost în cele din urmă în stare, de a câștiga deplină stăpânire asupra lui.

Căința veni prea târziu, și atunci ar fi voit cu plăcere să jertfească bogăție și plăceri, spre a-și putea redobândi puterea bărbătească pierdută, dar nu mai putea, căci căzuse victimă neputincioasă în mâinile celui rău. Satan ademenise pe acest tânăr cu multe iluzii atrăgătoare; el acoperise viciul cu o manta de flori, pentru ca victima să-l îmbrățișeze cu plăcere; dar după ce își ajunse scopul, și omul nenorocit se afla în puterea sa, cel rău deveni despot în tirania sa, și grozav în loviturile sale demonice. Așa se întâmplă întotdeauna

cu aceia, care sunt subjugati de cel rău; distracțiile fermecătoare ale anilor tinereții lor se termină în întunericul disperării, sau cu înnebunirea unui suflet pierdut.

Dar Acela, care a biruit pe arhivrajmașul în pustie, smulse pe acest captiv nenorocit din ghearele lui Satana. Isus știa bine, că acest spirit rău, deși într-o altă formă, totuși este același care-L ispitise pe El în pustie. Satan caută să-și ajungă scopul prin diferite chipuri. Același spirit, care recunosc pe Mântuitorul de la cea dintâi privire și care-I strigă: „Ah! Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret?” stăpâna și pe iudeii nelegiuți, care lepădau pe Hristos și disprețuiau învățătura Sa. Dar la ei el avea înfățișarea evlaviei și a erudiției, căutând a-i duce în eroare cu privire la adevăratele pricini pentru lepădarea Mântuitorului.

În timp ce poporul sta încă plin de uimire și admirație, Isus Se retrase din sinagogă, și făcu o vizită la casa lui Petru, spre a găsi aici pentru un scurt timp repausul cel atât de necesar; totuși Fiul omului nu Se putu bucura de nici o recreație. O altă minune aproape tot atât de mare trebui să aibă loc și aici. Mântuitorul află, că soacra lui Petru zăcea prinsă de friguri, și inima Sa plină de compătimire fu imediat gata să procure alinare femeii suferinde. El porunci frigurilor și ele o părăsiră. Ea se ridică din patul ei de boală, cu o inimă plină de bucurie și mulțumire, și servea pe Mântuitorul și pe ucenicii Săi.

[141] Vestea despre aceste minuni și vindecări se răspândi în tot orașul; totuși vrăjmășia fariseilor crescău cu atât mai mult pentru aceste fapte de milostivire. Ei supravegheau cu atenție mișcările lui Isus, pentru a găsi o pricină de învinuire contra Lui. Influența lor împiedică pe mulți, de a veni la El în Sabat pentru vindecarea bolilor lor, căci se temeau să nu fie considerați călcători de lege. Dar îndată ce soarele se ascundea la apus, avea loc o mare mișcare în oraș. Bolnavii curgeau la Dânsul din toate părțile orașului și se adunau în jurul lui Isus. Acei care posedau destulă putere corporală, veneau singuri, dar majoritatea erau aduși la Marele Doctor de către amicii lor.

Acești nenorociți se aflau în toate stadiile de neputincioșie și aproape de moarte. Unii erau istoviți de friguri, alții erau paralitici, alții orbi, surzi sau șchiopi. Și din depărtare se auzea strigătul de jale al leprosului: „Necurat, necurat!” care își întindea mâinile sale putrede către Marele Salvator. Lucrarea lui Isus începea îndată ce primul suferind era adus în fața Sa. Rugătorii erau vindecați printr-

un cuvânt de pe buzele Sale sau printr-o atingere a mâinii Sale. Cu inimile pline de mulțumire și sănătoși la corp și suflet, ei se întorceau apoi la ai lor, pe care cu puțin mai înainte îi părăsiseră ca invalizi neputincioși.

Acei care aduseră la Isus pe suferinzi cu toată îngrijirea de pe patul lor de boală, se înapoiau acum împreună cu ei, vărsând lacrimi de bucurie, și dând laudă Mântuitorului. Copiii miciți primeau aceeași considerație amabilă și gingașii suferinzi erau redați înapoi într-o sănătate înfloritoare mamelor lor fericite. Aceste dovezi vii ale puterii dumnezeiești a lui Isus provocară o mare agitație în acel ținut. Niciodată până aici nu mai văzuse Capernaumul asemenea zile. Pretutindeni se auzeau numai glasuri de triumf și de veselie pentru binecuvântările primite.

Salvatorul divin, care săvârșea vindecări așa de minunate, participa la bucuria, pe care El o trezise în sufletele omenirii suferinde. El vindecase pe orice om, care venise la El să ceară ajutor. Marea Sa iubire de oameni era mișcată până în profunzime, când vedea suferințele acelor, care veniseră la El, și El se simțea fericit, de a le putea reda iarăși sănătatea și fericirea.

Chemarea ucenicilor

Ucenicii nu se uniseră încă pe deplin cu Isus ca conlucrători ai Săi. Ei au fost într-adevăr martori ai multora din minunile Sale, și sufletele lor se luminaseră prin învățăturile primite de pe buzele Sale; totuși ei nu renunțaseră încă în totul la ocupația lor ca pescari. Inimile lor au fost umplute de întristare când au auzit despre soarta lui Ioan, și cugete contradictorii le nelinișteau sufletele. Dacă activitatea lui Ioan avuse un astfel de sfârșit tragic, care avea să fie soarta Maestrului lor, când cărturarii și fariseii aveau atâta ură pentru El? Pentru ei, în îndoielile și temerile lor, era încă mereu o ușurare de a se întoarce iarăși la pescuit, pentru a uita pentru un scurt timp, în ocupația lor obișnuită, îngrijorarea lor.

Isus le-a dat drumul adesea, și le-a dat ocazia de a se recrea în cercul lor familiar; totuși, El Însuși refuza cu blândețe dar hotărât cererile lor, de a-și lua și El timp de recreație. Numai noaptea își găsea El timpul necesar pentru rugăciune, căci ziua era consacrată în întregime învățaturii și faptelor de milostivire. Pe când lumea, pe care El venise să o răscumpere, era afundată în somn, Mântuitorul înălța Tatălui cereri de mijlocire pentru oameni, în tăcerea solemnă a munților. El petrecea adesea nopți întregi în rugăciune și meditație, pentru ca în zorii zilei să-Și înceapă iarăși lucrarea Sa activă.

Pentru Mântuitorul părea imposibil de a se retrage măcar pentru un timp scurt. Era încă de dimineață lângă marea Galileii și mulțimea se adunase deja grămadă în jurul Său, iar bolnavii și nenorociții erau aduși la El pentru vindecare. În cele din urmă gloatele s-au îngrămădit atât de mult în jurul Său, încât nu mai avea nici loc unde să stea. De aceea ceru lui Petru ca să-L ia în vas, și îndată ce se sui într-însul, zise ucenicilor să se depărteze puțin de la mal. După ce se află la o oarecare depărtare față de popor, El putea fi văzut și auzit cu mai multă ușurință de mulțime; și de aici de pe vas El predica despre tainele Împărăției lui Dumnezeu. Vorbirea Sa era simplă și serioasă și făcu o impresie adâncă asupra sufletelor ascultătorilor.

După ce își termină astfel predica, Isus se adresează lui Petru și îi ceru să vâslească mai departe și să își arunce plasele pentru pescuit. Totuși Petru era complet descurajat; el era trist nu numai din cauza soartei lui Ioan Botezătorul, și inima sa îl chinuia cu necredință, ci el mai era amărât și din cauza perspectivelor sale pământești. El nu avusese succes la pescuit, și noaptea trecută se muncise tot timpul în zadar. Cu un ton descurajat el răspunse la porunca lui Hristos: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și n-am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”

El chemă pe fratele său să-i ajute, și amândoi lăsară plasele la adânc, după porunca lui Isus. Când încercară să le tragă afară, ei nu au fost în stare să le ridice singuri, din cauza mării mulțimi de pești, și se văzură nevoiți să cheme pe Iacob și pe Ioan ca să le dea ajutor. Când plasa plină de pești se găsea în cele din urmă pe vas, acesta era încărcat așa de mult, încât se aflau în primejdie de a se scufunda.

Petru văzuse pe Isus săvârșind minuni uimitoare, dar niciuna nu făcuse o impresie atât de adâncă asupra lui, ca această pescuire minunată după o noapte de decepție. Necredința și descurajarea, care chinaseră pe ucenici în tot timpul acelei nopți lungi și oboisitoare, făcură acum loc adorației și uimirii. Petru a fost umplut de conștiința puterii dumnezeiești a Maestrului și a fost rușinat din cauza necredinței sale păcătoase de până acum. El își dădu seama că se găsea în fața Fiului lui Dumnezeu, și se simțea nevrednic a fi într-o astfel de societate. De aceea el se aruncă repede la picioarele lui Isus cu cuvintele: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.” Dar pe când vorbea astfel, el strângea în brațe picioarele lui Isus și dacă Mântuitorul ar fi încercat să facă cum zicea Petru, atunci cu siguranță că n-ar fi fost voios să-L lase să plece. [144]

Isus înțelegea însă sentimentele contradictorii din inima impetuosului ucenic și zise către el: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.” Cuvinte asemănătoare au fost adresate apoi și celorlalți trei pescari, când se aflau toți pe mal. Pe când ei își dregeau cu zel plasele, care se rupseseră din cauza mării greutate de pește, Isus le zise: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni.” Și îndată ei au părăsit plasele și vasele lor, și au urmat Salvatorului. Pescarii modești au recunoscut autoritatea dumnezeiască a lui Isus, și renunțară la ocupația lor obișnuită și părăsiră bunurile pământești, pentru a da ascultare poruncii Domnului lor.

Acești patru ucenici au fost în viitor legați mult mai strâns cu Iisus în umblarea sa pământească, decât oricare altul. Hristos, Lumina lumii, era pe deplin în stare, să facă pe acești pescari neînvățați din Galileea destoinici pentru înalta lor chemare, la care El îi hotărâse. Cuvintele, pe care El le rostise către acești bărbați simpli erau de cea mai înaltă însemnătate; ele trebuiau să influențeze lumea pentru totdeauna. Deși chemarea din partea lui Iisus a acestor pescari sărmani și descurajați, părea a fi o faptă cu totul fără însemnătate, totuși acesta era un eveniment, care era însoțit de efectele cele mai grandioase și era destinat să zguduie întreaga lume. Puterea înviorătoare a lui Dumnezeu luminează sufletele acelor pescari neînvățați, și-i făcu destoinici, a răspândi învățăturile lui Hristos în lung și-n lat. Alții trebuiau să continue lucrarea, până ce avea să ajungă la toate țările; să fie auzită în orice epocă și multe suflete să fie câștigate prin aceasta. Galileenii avea să devină într-adevăr „pescari de oameni”.

[145] Iisus nu era împotriva unei adevărate culturi. Cea mai înaltă cultură, dacă este sfințită prin iubire și temere de Dumnezeu, primește aprobarea Sa. Faptul chemării pescarilor învățați ca ucenici ai Săi, este întrebuințat adesea ca pretext contra culturii. Dar acești bărbați au fost supuși influenței Sale înnobilitoare timp de trei ani de zile, și Mântuitorul era Educatorul cel mai desăvârșit pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Prințul vieții nu alege pe cărturari și pe mai mari ca ucenici ai Săi, pentru că n-au voit să-L urmeze; de aceea El cheamă oameni modești de la țară ca ajutoare ale Sale. Cei bogăți și învățați dintre iudei se simțeau superiori tuturor celorlalți oameni, pentru înțelepciunea lor lumească și îndreptățirea lor de sine, și nu simțeau o necesitate deosebită după un Mântuitor. Caracterul lor nu putea fi schimbat, și nu voiau să primească învățăturile lui Hristos. Din contră pescarii modești se bucurau, a fi în legătură cu Mântuitorul și a deveni lucrători ai Săi.

În drumul Său către Ierusalim, Iisus văzu pe Matei ocupat cu încasarea taxelor de vamă. El era iudeu, dar de când se făcuse vameș, frații săi îl disprețuiau. Jugul roman nutrea neîncetat spiritul de mânie în inimile poporului iudeu; faptul că o națiune disprețuită, păgână încasa biruri de la ei, era o neîncetată amintire, că puterea și mărirea lor ca națiune independentă dispăruseră. Indignarea lor era deci fără margini, când unul din propriul lor popor uita atât de mult superioritatea neamului său, încât primea postul de vameș.

Toți acei care sprijineau în felul acesta autoritatea romană, erau priviți ca răsculători. Iudeii priveau ca o înjosire a avea vreo împărtășire oarecare cu un vameș. Chiar postul însuși era considerat deopotrivă cu împilarea și stoarcerea de bani. Totuși Isus nu Se lăsă influențat de prejudecățile fariseilor. El nu privea la suprafață, ci înăuntrul inimii. Ochiul Său dumnezeiesc recunoscă în Matei pe unul pe care îl putea folosi la întemeierea comunității Sale. Acest bărbat ascultase la învățăturile lui Hristos și se simțea atras către El; inima sa bătea în adorație pentru Salvatorul Său, dar nu ajunsese niciodată la gândul, că acest mare Învățător îl va găsi demn de vreo atenție, și cu atât mai puțin, să-l aleagă ca ucenic al Său. De aceea mare fu uimirea lui, când Isus i Se adresă cu cuvintele: „Urmează-Mi”.

Fără cea mai mică opunere sau întrebare cu privire la paguba bănească care ar rezulta din aceasta, Matei se ridică, urmă Maestrului său și își uni străduințele sale cu ale celorlalți câtorva ucenici ai lui Isus. Vameșul disprețuit simțea că Salvatorul îi arătase o onoare, de care el nu era vrednic. El nu se sinchisea de afacerea care îi aducea venit, pe care o schimbase cu sărăcie și lipsă. Pentru el era îndeajuns, că avea să fie în prezența lui Isus, că era în stare să învețe înțelepciune și bunătate de pe buzele Sale, că putea fi martor la faptele Sale minunate și avea favoarea să participe la lucrarea Sa obositoare.

[146]

Matei era bogat, și totuși era voios a jertfi totul pentru Maestru. El avea mulți amici și cunoscuți, care dorea ca să devină urmași ai lui Hristos, și cărora el căuta să le ofere o ocazie, pentru a-L întâlni. El era convins, că ei vor fi răpiți de învățătura Sa curată și simplă.

Pentru acest motiv el rânduiește în casa sa un ospăț spre onoarea lui Isus, și invită la acesta pe amicii și rudele sale, printre care se aflau mulți vameși. Isus cu ucenicii Săi primirește invitația sa amabilă, și El onorează acel ospăț cu prezența Sa. Cărturarii și fariseii, care supravegheau neîncetat mișcările Sale, nu lăsară să le scape această ocazie, de a osândi lucrarea lui Hristos.

Ei erau foarte revoltați că unul, care se chema iudeu, întreține relații cu vameșii. Deși ei nu voiau să-L recunoască drept Mesia și lepădau învățătura Sa, totuși nu puteau a-și închide ochii față de faptul, că El exercita o mare influență asupra poporului; și erau tare supărați, că El ar nesocoti prin exemplul Său prejudecățile și prescripțiile lor. Pentru că Isus poruncise lui Matei, ca să-I urmeze,

furia lor nu mai cunoștea margini. Pentru ce să dea El atâta onoare unui vameș urât? De aceea ei atacară pe ucenici și le imputară, că mănâncă cu vameșii și păcătoșii.

„Pe când ședea Isus la masă, în casă, iată că au venit o mulțime de vameși și păcătoși, și au șezut la masă cu el și cu ucenicii Lui. Fariseii au văzut lucrul acesta, și au zis ucenicilor Lui: «Pentru ce mănâncă învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?»» această întrebare a fost pusă cu un dispreț răutăcios. Isus nu așteptă răspunsul ucenicilor Săi, ci ripostă El Însuși la atacul lor ironic: „Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: «milă voiesc iar nu jertfă!» căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” Cu aceste cuvinte El explică modul Său de procedare, comparându-Se cu un doctor, a cărui lucrare nu este printre cei sănătoși, ci printre bolnavi. El, care venise să vindece sufletele bolnave de păcate, trebuia să meargă la acei, care aveau nevoie de milostivirea Sa iertătoare și de iubirea Sa compătimitoare.

[147] Acești vameși sărmani și păcătoși, cu toată păcătoșenia lor, simțeau totuși nevoia de pocăință și de iertare, și aparținea misiunii Sale cerești, de a întâmpina asemenea trebuințe. Deși acești oameni nesocoteau în aparență ceremoniile religioase, totuși în inimile și viața lor erau mai bine pregătiți, a deveni creștini sinceri, decât fariseii și preoții, care priveau cu dispreț asupra lor. Mulți dintre aceștia posedau un caracter nobil și nu erau în stare, a umbla contra glasului conștiinței lor și să lepede o învățătură, pe care mintea lor o recunoștea ca adevărată.

Isus venise să vindece rănilor păcatului din mijlocul propriului Său popor; totuși iudeii respinseră de la dânsii mâna Sa ce li se oferea ca ajutor: ei călcară în picioare învățăturile Sale și nu luară seama la faptele Sale puternice. De aceea Domnul se întoarse către aceia, care voiau să asculte la cuvintele Sale. Matei și tovarășii săi au ascultat somația Maestrului și-L urmară. Vameșul disprețuit deveni mai târziu unul dintre cei mai devotați vestitori ai Evangheliei. Inima sa lipsită de egoism se simțea atrasă către sufletele care aveau nevoie de lumină. El nu respingea pe păcătoși prin preamărirea propriei sale evlavii, sau prin comparația acesteia cu starea lor păcătoasă; ci îi atrăgea prin compătimirea sa adâncă, ducându-le solia prețioasă a lui Hristos. Sfortările sale au fost încununuate de succes. Mulți dintre

acei, care au luat parte la acel ospăț și care au ascultat la învățătura dumnezeiască a lui Isus devenită unelte pentru luminarea poporului.

Cuvintele potrivite, pe care Isus le adresează fariseilor din timpul ospățului, îi aduse la tăcere, totuși fără să înlăture prejudecățile lor, sau să înmoaie inimile lor. Ei se depărtară spre a se plânge la ucenicii lui Ioan despre felul de procedare al lui Isus și al urmașilor Săi. Ei accentuau îndeosebi influența vătămătoare, pe care El o exercita asupra poporului, sfidând vechile lor tradiții și vestind lumii o învățătură de milostivire și de iubire.

Nemuțumirea urmașilor lui Ioan a fost trezită, și ei se plânseră la ucenicii lui Isus asupra Maestrului lor, a Cărui umblare, ar fi fost, după părerea lor, în opoziție cu învățătura lui Ioan. Dacă Ioan era trimis de Dumnezeu și învăța prin Spiritul Său, atunci cum putea fi dreaptă umblarea lui Isus? Astfel urmașii Mântuitorului nefiind în stare a răspunde la aceste întrebări, aduseră chestiunea în fața Maestrului lor. „Ei I-au zis: «Ucenicii lui Ioan, ca și ai Fariseilor, postesc des, și fac rugăciuni, pe când ai Tăi mănâncă și beau.» El le-a răspuns: «Oare puteți face pe nuntași să postească în timpul când mirele este cu ei? Vor veni zile când va fi luat mirele de la ei; atunci vor posti în acela zile.»” [Luca 5, 33-35](#).

[148]

Prin venirea lui Isus pe acest pământ, a fost adusă lumina cerească. El a venit ca luminător și salvator al omenirii, ca să înfrâneze puterea lui Satan și să libereze pe captivi. La nașterea Sa solii cerești au adus păstorilor modești de pe câmpiile Betleemului solia îmbucurătoare care le vestea „bucurie mare”: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.”

Cel mai mare dar al cerului a fost dat lumii, bucurie celor sărmani, căci Hristos a venit, ca să-i facă moștenitori ai Împărăției Sale! Bucurie pentru cei bogați căci El îi va învăța, cum să se folosească de comorile pământești, spre a-și procura bogății veșnice în ceruri! Bucurie pentru cei neștiutori, căci El a venit, să le aducă înțelepciunea dătătoare de mântuire! Bucurie pentru învățați, căci el vrea să descopere priceperii lor taine mult mai adânci, decât au putut pătrunde ei mai înainte!

Mântuitorul zice: „Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit.”

Prin trimiterea lui Hristos au fost descoperite oamenilor adevăruri, care fuseseră ascunse de la întemeierea lumii.

Orice alt eveniment pământesc pare fără însemnătate, când este pus în comparație cu venirea lui Hristos pe pământ. Ce ocazie de bucurie au avut ucenicii, căci li s-a dat favoarea să umble și să vorbească cu Maiestatea Cerului! Fericiți erau acei care aveau în mijlocul lor pe Prințul Vieții și primeau zilnic de la El binecuvântări și milostiviri noi. Pentru ce trebuie să fie ei triști și să postească? Era mult mai potrivit ca aceia să fie triști, care lepădau pe Mântuitorul și își închideau ochii și urechile la învățăturile Sale dumnezeiești și se întorceau astfel de la pacea și bucuria iubirii și adevărului veșnic. Tezaurul cerului le era încredințat lor pentru câțva timp, și totuși ei preferară sclavia și întunericul în locul libertății și luminii venite prin Hristos.

[149]

În sinagoga din Nazaret, Isus Se proclamase ca Mântuitor al omenirii. El zicea: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

Cum puteau posti nuntașii, pe când Mirele petrecea încă în mijlocul lor? Dar când El avea să Se întoarcă iarăși la cer, și să lase pe ucenicii Săi să ducă singuri lupta cu necredința și întunericul lumii, atunci avea să fie potrivit pentru comunitate, de a posti și a se întrista, până ce Domnul avea să vină pentru a doua oară.

Fariseii invidioși tâlcuiau în rău, toate faptele Domnului. Tocmai acele lucruri, care ar fi trebuit să le miște inimile și să trezească admirația lor, ei le foloseau cu pretext, de a-L acuza de imoralitate. Totuși acești bărbați care se îndreptăteau pe ei înșiși erau muștrați de atâtea ori de Isus pentru nelegiuirea lor, și le demascase de atâtea ori planurile lor rele, încât ei nu îndrăzneau să-i adreseze Lui plângerea lor, ci mergeau la acei, la care nădărdau să trezească mai cu ușurință prejudecăți și necredință. Dacă ucenicii ar fi luat în seamă aceste șoptiri, atunci ar fi încetat de a mai urma Mântuitorului. Totuși aceștia nu luară în seamă aceste învinuiri lipsite de noblețe ridicate contra Maestrului lor, cum că El ar fi lipsit de religiozitate și s-ar asocia cu o societate rea. Ei știau că aceste păre rele veneau de la niște persoane, care erau pline de ură și de răutate contra Lui.

Mântuitorul mânca cu păcătoșii. El le vorbi cuvinte de viață, și mulți Îl primeau ca Mântuitor al lor. Ospățul lui Hristos era sfânt; iar fariseii cu postirea lor, din contră, își vor avea plata lor cu fățarnicii și necredincioșii, când Hristos va veni în mărirea Sa, pe când cei disprețuiți de ei vor fi adunați atunci în Împărăția Sa.

Vindecarea leprosului

Isus Se vedea adesea constrâns a se ascunde de popor; căci în dorința lor de a fi martori oculari ai minunilor Sale, mulțimea se înghesuia de obicei atât de mult în jurul Său, și entuziasmul general creștea într-o măsură atât de mare, încât era nevoie de măsuri de prevedere, spre a nu da preoților și mai marilor nici o ocazie, de a trezi în autoritățile romane teama de vreo răscoală.

Niciodată nu mai cunoscuse lumea o așa mișcare. Cerul se coborâse jos la oameni. Toți cei ce se apropiau de Isus pentru a primi învățătură, recunoșteau harul și înțelepciunea Domnului, și primeau instrucțiuni prețioase de la izvorul primordial a toată cunoștința. Multe suflete, flămânzite și însetate, care doriseră de mult timp după Mântuirea lui Israel, au fost făcute acum fericite prin darul unui Mântuitor îndurător. Învățătorul mult așteptat sosise acum, și un popor privilegiat trăia sub splendoarea deplină a luminii Sale, și cu toate acestea mulți n-o recunoșteau, sau se întorceau cu nepăsare sau chiar cu necredință de la razele dumnezeiești.

Isus vindeca multe și diferite cazuri de boală corporală, în timp ce sufletelor bolnave le vestea Evanghelia. Foarte multe inimi au fost eliberate printr-Însul de sclavia tirană a păcatului. Credința, nădejdea și fericirea, luau locul necredinței, descurajării și deznădejdii. Totuși când cei bolnavi și nenorociți se adresau Mântuitorului pentru ajutor, El le vindeca mai întâi corpurile bolnave, înainte de a încerca să lumineze sufletul întunecat. După ce suferințele corporale ale bolnavului erau înlăturate, atunci cugetele sale puteau mai cu ușurință să fie călăuzite pe calea luminii și adevărului.

Lepra era boala cea mai oribilă și mai urâcioasă dintre toate bolile răsăritului. Ea era privită de toate clasele cu mare groază atât din pricina caracterului ei molipsitor, cât și din cauza efectului ei grozav asupra victimei. Se lua orice măsură posibilă de prevedere, pentru a împiedica răspândirea în popor a acestei molime. Cel lepros era declarat ca necurat la Evrei, izolat de ai săi și exclus de la orice

societate sau serviciu divin. El era osândit a comunica numai cu aceia, care sufereau de aceeași boală.

Departate de amicii și rudele sale, el trebuia să suporte blestemul acestei boli înfricoșate. Nici o mână iubitoare nu putea alina durerile sale. El era obligat, să anunțe nenorocirea sa, să-și sfâșie veșmintele și să dea strigăt de avertizare, pentru ca toți să poată evita corpul său necurat și putred de răni. Cuvintele, „necurat, necurat!” Rostite pe un ton plângător de pe buzele exilatului singuratic era un semnal, care era auzit cu frică și spaimă.

În ținutul pe unde lucra Hristos erau multe asemenea fapte nesuferite. Vestea despre Marele Salvator pătrunse chiar și până la dânșii, în pustiul singuratic, și o rază de speranță a fost trezită în inimile lor, că ar exista mântuire chiar și pentru ei, dacă ar putea ajunge până în prezența lui Isus. Dar pentru că intrarea în orașe și sate le era interzisă, se părea cu neputință a se apropia de Marele Doctor, al cărui cerc de activitate era de fapt în mijlocul poporului obișnuit.

Unul dintre leproși era un bărbat din clasa de sus. Cu cea mai mare durere ajunse el și familia sa la convingerea, că devenise victima acestei boli oribile. Cei mai de seamă doctori, după o examinare amănunțită a cazului, au fost siliți în cele din urmă să mărturisească, că dibăcia lor nu e în stare să-l ajute și că boala sa e incurabilă. Potrivit legii el a fost cercetat apoi și de preoți, care au declarat de asemenea, că el e bolnav de lepră în forma cea mai gravă. Aceste declarații îl osândiră la moarte de viu, departe de amicii săi și de societatea în care el jucase un rol atât de însemnat. Acei care mai înainte au căutat favoruri le dânșul și care se bucuraseră de ospitalitatea sa, fugeau acum cu spaimă din fața sa, și el se văzu silit să părăsească patria ca un exilat.

Isus învăța la marginea mării afară din raza orașului, și mulți erau adunați ca să asculte la cuvintele Sale. Leprosul care auzise din singurătatea sa despre lucrările puternice ale lui Isus, se apropie, atât cât îi era permis, de locul unde era Mântuitorul, dorind să-L vadă. De la exilarea sa această boală făcuse pustiiri îngrozitoare în corpul lui. El oferea acum o priveliște nesuferită, și corpul său deteriorat era îngrozitor la privire. Oprindu-se apoi la o oarecare depărtare, auzi câteva din cuvintele lui Isus și vedea, cum Mântuitorul își punea mâinile pe bolnavi, spre a-i vindeca. El observa cu uimire cum

[152]

ologii, orbii, paraliticii și alții, care zăceau loviți de cele mai diferite boli, erau făcuți iarăși sănătoși și preamăreau pe Dumnezeu pentru scăpare. El se uita la propriul său corp mizerabil și se gândea dacă nu cumva Marele Doctor ar fi în stare să-l vindece chiar și pe el. Cu cât auzea, vedea, și medita mai mult la acest lucru, cu atât mai mare deveni convingerea sa, că Acesta este cu adevărat Salvatorul cel făgăduit al lumii, căruia toate lucrurile îi sunt cu putință. Nimeni nu putea săvârși asemenea minuni, ca El, care era împuternicit de Dumnezeu, și de aceea leprosul dorea să ajungă în prezența Sa, pentru a găsi vindecare.

El nu intenționase să pună poporul în primejdie prin apropierea sa; dar acum sufletul său era mișcat atât de puternic, încât trecu în totul cu vederea restricțiile, care îi erau puse, siguranța poporului și spaima pe care el o insufla. El nu se mai gândea decât la posibilitatea de a fi eliberat de plaga sa prin puterea lui Isus. Credința sa se apucă cu tărie de brațul Salvatorului, și el înaintă fără să țină seama de mulțimea înspăimântată, care la apropierea sa fugi, dând loc la cea mai mare confuzie.

Unii încercară să-l țină departe de Isus, dar fără succes. Expresiile de scârbă și privirile înspăimântate, pe care le provocase apariția sa, rămaseră fără efect asupra lui. El nu vedea decât pe Fiul lui Dumnezeu și nu auzea nimic decât glasul, care aducea vindecare și fericire celor suferinzi și nenorociți. Ajungând în cele din urmă lângă Isus, nenorocitul își exprimă simțămintele care până aici le ținuse ascunse în inimă, căzând înaintea Lui și strigând: „Dacă vrei, poți să mă curățești.” El nu vorbi decât puține cuvinte, dar acestea exprimau pe deplin marea sa nevoie, și credea că Hristos este în stare, să-i dea viață și sănătate.

[153] Isus nu căută să fugă de el, ci îi ieși în întâmpinare. Totuși poporul fugi înapoi, și chiar ucenicii au fost umpluți de spaimă și ar fi vrut cu plăcere să păzească pe Maestrul lor de a se atinge de lepros; căci după legea lui Moise, toți cei ce se atingeau de un lepros deveneau ei înșiși necurați. Totuși Isus puse liniștit și fără teamă mâinile Sale pe rugător, și rosti cuvintele: „Fii curățit”.

De abia au fost rostite aceste cuvinte dătătoare de viață și corpul muribund și intrat în putrefacție a fost preschimbat într-o ființă cu carne sănătoasă, cu nervi simțitori și cu mușchi tari. Suprafața pielii aspră, cojită și plină de lepră dispăru acum, și o culoare rumenă, ca

și pielea unui copil sănătos, apăru în locul celei dintâi. Mulțimea agitată își reveni din spaima ei și se îngrămădi acum, ca să admire această nouă dovadă a puterii dumnezeiești.

Isus porunci celui curățit, să nu facă cunoscut minunea săvârșită față de el, și-i zise: „Vezi să nu spui nimănui nimic; ci du-te de te arată preotului, și adu pentru curățirea ta ce a poruncit Moise, ca mărturie pentru ei.” Fericitul om merse astfel către aceiași preoți, care îl cercetaseră înainte, și a căror hotărâre îl exilase departe de familia și amicii săi.

Cu inima plină de bucurie jertfi el preoților, preamărind numele lui Isus, care îi dăduse iarăși sănătate. Această mărturie de netăgăduit dovedea preoților puterea dumnezeiască a lui Isus, deși ei refuzau încă mereu să-L recunoască de Mesia. Fariseii susținuseră, că învățătura Sa ar sta în contradicție cu legea lui Moise, și că ar urmări numai glorificarea Sa proprie; sfatul lui Isus către leprosul curățit, de a duce preoților o jertfă conform legii lui Moise, dovedi totuși poporului, că aceste învinuiri erau false.

Preoților nu le era permis să primească o jertfă din mâinile unuia care mai înainte fusese plin de lepră, până ce nu-l cercetau cu de-amănuntul, și declarau poporului, că el este curățit în totul de boala molipsitoare, și că poate intra iarăși în sânul familiei sale și al amicilor săi fără vreo primejdie de molipsire. Cu toată neplăcerea preotului, de a atribui lui Isus această vindecare minunată, totuși nu putea ocoli o examinare și o decizie. Mulțimea era nerăbdătoare ca să afle rezultatul acestei cercetări, și când omul fu declarat curățit de boală, și primi permisiunea să se întoarcă înapoi la familia și la amicii săi, vâlva deveni generală, căci așa ceva nu se mai văzuse niciodată.

[154]

Dar cu tot îndemnul lui Isus dat celui lepros, el vesti acest lucru pretutindeni. Presupunând că numai marea modestie a lui Isus i-ar fi pus această restricție, el făcu cunoscut în tot locul puterea dumnezeiască a acestui mare Salvator. El nu știa, că orice nouă dovadă despre trimiterea Sa cerească nu făcea decât să întărească și mai mult pe preoți în intenția lor de a omorî pe Isus. Bărbatul reînsănătoșit își da seama de valoarea sănătății. Sângele curat care curgea acum prin vinele Sale, făcea dintr-însul un om nou. El se simțea fericit în deplina sa putere de bărbat în cercul familiei sale

din nou recâștigate, și nu se putea abține de a da onoarea cuvenită Doctorului care îi dăruise iarăși viața.

Totuși publicarea acestei vindecări a avut ca urmare o astfel de mișcare, încât Isus S-a văzut silit să părăsească orașul. „Și ei se adunau la El din toate părțile”. Aceste minuni nu erau făcute pentru vaza oamenilor, faptele lui Isus stăteau într-un contrast direct cu acelea ale fariseilor, a căror ambiție mare consta în dobândirea laudei de la oameni și a onorurilor pământești. Isus știa bine, că dacă minunea curățirii leproșului va deveni cunoscută pretutindeni, alte persoane în aceeași situație Îl vor căuta pentru vindecare. Aceasta ar fi putut da loc la pretextul, că El ar expune poporul la molipsire. Vrajmașii Săi ar fi folosit cu plăcere o astfel de ocazie, pentru a-L învinui și condamna.

Isus știa de asemenea că mulți leproși care aveau să vină la El spre a fi curățiți, nu meritau această binefacere a însănătoșirii și n-ar fi folosit aceasta spre onoarea și preamărirea lui Dumnezeu. Ei nu aveau o adevărată credință și nici principii nobile, ci numai o dorință puternică, ca să fie scăpați de pieirea care-i aștepta. Mântuitorul cunoștea de asemenea că vrăjmașii Săi tindeau mereu să restrângă activitatea Sa și să abată poporul de la El. Dacă ei ar fi putut folosi în acest scop cazul curățirii leproșului, ar fi făcut-o. Dar prin faptul că El dădu leproșului sfatul să aducă jertfa sa preotului, după cum prescria legea lui Moise, El voia să-i convingă, dacă ei voiau într-adevăr să se lase convinși, că El nu sta în contradicție cu legea iudaică.

Misiunea lui Isus Îl conduse iarăși la Capernaum. Acolo ducându-se vestea că El este în gazdă la Petru, bărbați, femei și copii curgeau la El din toate părțile, ca să audă pe minunatul Învățător. În vecinătate se afla un om care devenise cu totul neputincios din cauza unei paralizii incurabile, și el renunțase la orice speranță de vindecare. Amicii și rudele sale însă auziseră învățătura plăcută a lui Isus; ei fuseseră martori ai minunilor Sale uimitoare, și știau, că El nu respingea pe nimeni, ba chiar și leproșii nesuferiți se puteau apropia de El spre a se înapoia curățiți. De aceea ei începură a nădăjdui, că și paraliticul va putea fi restabilit, dacă ar reuși să pătrundă în fața lui Isus.

Ei încercară să îmbărbăteze pe suferind, povestindu-i despre puterea minunată a lui Isus, de a vindeca orice boală, despre cuvintele Sale pline de grație, pe care le adresa celor deznădăjduiți, și despre mulți, care au fost eliberați prin autoritatea Sa înaltă, din puterea lui Satan. Atunci slăbănogul auzind această veste îmbucurătoare, speranța a fost trezită iarăși în inima sa, că și el va putea fi eliberat de suferințele sale grozave. El dorea cu sete să vadă pe Isus și să se încreadă în El. Totuși aducându-și aminte că pricina principală a suferințelor sale fusese viața sa destrăbălată, nădejdea îi scăzu de teamă, că nu va putea fi suferit în prezența aceluia Doctor curat și sfânt. El iubise plăcerile păcătoase; viața sa fusese o continuă călcare a legii dumnezeiești, și suferințele sale corporale erau o pedeapsă dreaptă pentru nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu.

Cu mult timp mai înainte cărturarii și fariseii se ocupaseră de cazul său, pentru că el solicitase interesul și înțelegerea lor în speranța, că îi vor aduce alinare spiritului său chinuit și corpului său suferind. Totuși ei declaraseră cu sânge rece și fără inimă că boala sa e incurabilă, și măriseră chinurile sale și mai mult prin declarația, că el ar suferi dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu pentru fărădelegile sale. Era în obiceiul fariseilor, de a se ține departe de cei bolnavi și lipsiți. Ei presupuneau că boala și mizeria ar fi întotdeauna o dovadă a mâniei

lui Dumnezeu contra păcătosului. Și totuși, acești bărbați, care se considerau pe ei înșiși ca sfinți și că ar sta sub grația deosebită a lui Dumnezeu, erau adesea, în inimile și umblarea lor, mai stricați, decât suferinzii sărmani, pe care ei îi osândeau.

Slăbănogul se lăsase pradă disperării, pentru că nu mai vedeau nici un ajutor din nici o parte, până ce vestea despre minunile îndurătoare ale lui Hristos trezi iarăși speranța în pieptul său. Totuși el se temea că nu i se va permite să pătrundă până la El; simțea că numai dacă Isus îl va vedea și prin iertarea păcatelor sale i se va reda iarăși pacea sufletului, va fi mulțumit a trăi sau a muri, întocmai după cum va fi sfânta voință a lui Dumnezeu. Amicii săi îl asigurau, că Isus a vindecat încă pe mulți alții, care în orice privință au fost tot așa de păcătoși ca și el însuși, și prin aceasta a fost îmbărbătat în cele din urmă la credința, că și propria sa cerere va fi ascultată.

El simțea că nu e nici un timp de pierdut; carnea sa stricată începuse deja să putrezească. Dacă putea fi făcut ceva spre a-l scăpa de la moarte, atunci trebuia să se facă fără întârziere. Strigătul disperat al sârmanului muribund era: O de aș putea pătrunde până la El! Amicii săi se străduiau cu zel, ca să-l ajute la împlinirea dorințelor sale, și fură propuse mai multe planuri, pentru atingerea rezultatului dorit, dar niciunul din acestea nu părea a fi realizabil. Bolnavul, deși era torturat de dureri corporale, totuși își păstra priceperea sa spirituală încă întreagă, și propuse amicilor săi, ca să-l ducă pe patul său la Isus. Ei se învoiră cu plăcere la aceasta.

[157] Dar când se apropiară cu el de mulțimea deasă, care se adunase atât înăuntru, cât și în afara casei în care învăța Isus, se păru aproape cu neputință de a-și ajunge scopul. Totuși ei înaintară cu povara lor prin mulțime, până ce calea le fu închisă cu totul, și ei se văzură constrânși să se oprească, înainte de a fi ajuns la distanța de unde să poată auzi glasul lui Hristos. Isus se afla înăuntru casei și era ca de obicei înconjurat de ucenicii Săi; căci era de mare însemnătate ca ei să audă cuvintele și adevărurile Sale, pe care ei aveau să le vestească mai târziu prin cuvânt și scris în toate țările și pentru toate timpurile.

Fariseii, doctorii și cărturarii îngâmfați erau adunați de asemenea în apropierea Sa. Inimile lor erau pline cu scopuri nelegiuite, și erau însuflețite de dorința, de a încurca și intimida pe sfântul Învățător, spre a-L putea osândi la moarte sub învinuirea că ar fi un amăgitor al poporului. Geloși pe El pentru puterea și înțelepciunea Sa, ei își

ascundeau ura lor adâncă, pentru a putea urmări de aproape cuvintele Sale, și pentru a-L întreba cu privire la cele mai ciudate chestiuni, în speranța că vor găsi la El contraziceri sau păreri eretice, care să le dea un pretext de învinuire contra Lui. Ei fuseseră de față când Isus vindecă mâna cea uscată în Sabat, și acești bărbați, care pretindeau a fi în mod deosebit sub favoarea lui Dumnezeu, erau plini de furie, pentru că El Se încumetase să facă această bună lucrare în ziua Domnului.

În dosul acestor demnitari ai poporului se înghesuia mulțimea care se adunase aici din diferite motive. Unii simțeau o atracție irezistibilă de a asculta la cuvintele lui Isus, deși nu pricepeau însemnătatea lor decât în mod întunecos. Ei nu voiau să piardă nici o silabă din rostirile sfinte, și în multe cazuri, sămânța adevărului și a vieții prindea rădăcină în inimile lor, pentru a răsări mai târziu și a aduce roade binecuvântate. Alții veneau din curiozitate sau din dorința după senzațional, cu singura intenție de a vedea și auzi ceva nou. Aici erau reprezentate toate clasele societății și diferite naționalități.

Prin această gloată îngrămădită căutau să-și facă drum purtătorii paraliticului; totuși eforturile lor erau zadarnice. Ei arătară poporului necesitatea urgentă a cazului lor, pentru a-i mișca să le facă loc, totuși fără succes. Durerile bolnavului deveniră și mai mari din cauza acestei agitații, și amicii săi se temeau că el avea să moară în această scenă de tulburare. Bolnavul privi în dreapta și în stânga cu groază nespusă. Să renunțe oare acum la orice speranță, când ajutorul mult dorit era atât de aproape? El simți că o decepție amară ar fi fost pentru el cu neputință de suportat, de aceea propuse ca să-l ducă în spatele casei, spre a sparge acolo acoperișul și să-l lase jos prin spărtură în prezența imediată a lui Isus. [158]

Văzând amicii lui că aceasta este ultima perspectivă de prelungire a vieții, și că nu mai putea fi dus cu viață până acasă, îi ascultară sfatul. Ei făcură un loc prin acoperiș și coborâră pe bolnav jos la picioarele lui Isus. Prin aceasta, cuvântarea lui Isus a fost întreruptă și Mântuitorul privi în fața tristă a suferindului, și văzu în ochii săi rugători îndreptați către El cu o cerere mută. El înțelege cazul, că El atrăsese la Sine acest suflet confuz și disperat. Căci de aceea venise în lume, ca să insufle speranța celor vinovați și nenorociți. Ioan Botezătorul indicase asupra Lui, ca „Miel al lui Dumnezeu care

ridică păcatele lumii”. Spiritul dumnezeiesc al lui Iisus mișcase inima acestui păcătos sărman, și pe când era încă acasă, sufletul său era convins. El văzuse, cum prima licărire de credință se transformase încetul cu încetul într-o convingere puternică, că Iisus este singura sa salvare, și cum această speranță devenea din ce în ce mai tare cu orice sfortare făcută de a se apropia de El.

Cel suferind poseda averi materiale; dar acestea nu puteau elibera sufletul său de povara vinovăției sale, și nici a-i aduce vindecare corpului său bolnav. Totuși o putere dumnezeiască îl atrăgea către Amicul păcătoșilor, singurul care putea să-i ajute. Iisus recunoaște credința care se dovedise prin sfortările bolnavului de a pătrunde până în prezența Domnului său prin atâtea mari greutăți, și-i zise: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!” Aceste cuvinte ridicară povara întinericului și a deznădejdiei de pe sufletul bolnavului; pacea iubirii desăvârșite și a iertării se repauzează asupra spiritului său și se oglindește pe fața sa. Durerile sale corporale au dispărut, și întreaga sa ființă pare schimbată în fața mulțimii uimite. Paraliticul neputincios este vindecat, păcătosul vinovat a dobândit iertare. El primise mărturia, după care dorise atât de adânc. Și nu numai aici, ci chiar acasă, pe când se căise de păcatele sale și se încrezuse în puterea lui Iisus, de a-l face sănătos, harul dăător de viață al Mântuitorului binecuvântase deja inima sa dornică.

[159]

Credința simplă a paraliticului primi cuvintele Maestrului ca un dar al unei noi vieți. El nu mai exprimă prin cuvinte nici o altă dorință, simțindu-se prea fericit, într-o tăcere mulțumită. O lumină cerească strălucea pe fața sa, și poporul privea cu admirație la această scenă minunată. Hristos stătea în mijlocul lor, cu o maiestate, care îl ridica mult mai presus de demnitarii sinagogii și de legiuitori. Fariseii și mai marii așteptaseră cu îngrijorare, ca să vadă, ce va face Iisus în acest caz. Ei își aminteau, că suferindul ceruse mai întâi de la ei ajutor, și că ei se ascuseseră în dosul sfințeniei chemării lor și-i refuzaseră orice rază de speranță. Ei merseră chiar atât de departe, încât își exprimaseră indignarea, că nu pot să se ostenească cu o chestiune atât de neplăcută. Ei priviseră cu oroare la chipul său gârbovit și-i ziseră: „Noi nu putem scăpa pe nimeni de la moarte, descompunerea corpului a și început deja”.

Nemulțumiți cu chinul pe care i-l provocaseră prin aceasta, ei declaraseră, că el ar suferi dreapta pedeapsă a lui Dumnezeu pentru

păcatele sale. Toate acestea au fost trezite iarăși în amintirea lor, când au văzut în fața lor pe omul vindecat. Ei observară de asemenea, că poporul care cunoștea în majoritate aceste fapte, contemplau această scenă cu cel mai viu interes și uimire. Ei se temeau că-și vor pierde influența nu numai asupra mulțimii de față, ci și asupra tuturor celor ce aveau să audă de acest eveniment minunat.

Acești bărbați mândri nu schimbau nici un cuvânt între ei; dar privindu-se unii pe alții, citeau același gând exprimat pe fața fiecăruia. Trebuia să facă ceva spre a opri curentul interesului general. Isus spusese, că păcatele paralticului sunt iertate. Fariseii declaraseră aceste cuvinte ca o arogare a puterii nemărginite, ca o hulă împotriva lui Dumnezeu, și gândeau că ar putea înfățișa aceasta înaintea poporului, ca o crimă, care numai cu moartea ar putea fi ispășită. Ei nu-și exprimau aceste cugetări prin cuvinte, dar acești adoratori ai formelor și simbolurilor ziceau în inimile lor: „Acesta este un hulitor de Dumnezeu. Cine poate ierta păcatele afară de Dumnezeu singur?” Ei folosiră cuvintele lui Hristos, prin care El făcea cunoscut iertarea divină, ca un mijloc de învinuire contra Sa. [160] Totuși Isus citea gândurile lor, și îndreptând o privire muștrătoare contra lor, de care se simțeau pătrunși până în adâncul sufletului lor, El le zise: „Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre? Ce este mai lesne a zice slăbănogului: «Păcatele îți sunt iertate», sau a zice: «Scoală-te, ridică-ți patul și umblă?» dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, «Ție îți poruncesc», a zis El slăbănogului, «scoală-te, ridică-ți patul, și du-te acasă.»” [Marcu 2,8-11](#).

Atunci, acel care a fost adus la Isus pe patul său de boală și ale cărui membre erau incapabile de orice serviciu, se ridică pe picioarele sale cu puterea și agerimea unui tânăr. Sângele înviorător începu să pulseze prin arterele sale, căutându-și canalele sale naturale cu o exactitate desăvârșită. Organismul omenesc amortit intră deodată în activitate; culoarea rumenă a sănătății luă locul palorii morții. „Și îndată slăbănogul s-a sculat, și-a ridicat patul, și a ieșit afară în fața tuturor; așa că toți au rămas uimiți, și slăveau pe Dumnezeu și ziceau: «Niciodată n-am văzut așa ceva!»”

O, iubire minunată a lui Hristos, case se coboară ca să vindece pe cei nevinovați și suferinzi! Dumnezeirea care se îndură de omenirea suferindă și-i alină durerile! O, ce putere minunată s-a descoperit cu

aceasta fiilor oamenilor! Cine poate pune la îndoială solia mântuirii! Cine poate nesocoti milostivirea unui Mântuitor îndurător!

[161] Efectul acestei minuni asupra poporului, era ca și când s-ar fi deschis cerul și mărirea unei lumi mai bune s-ar fi descoperit. Când paralyticul vindecat trecu prin mulțime preamărind pe Dumnezeu la orice pas, și ducând cu ușurință sarcina sa, poporul se dădu la o parte, și privea cu o sfială sfântă asupra lui, șoptind unii către alții. „Lucruri minunate am văzut azi”. Fariseii erau amuțiți de consternare și covârșiți de înfrângerea lor. Ei vedeau, că aici nu li se oferea nici o ocazie, de a atâta mulțimea cu prejudecățile și gelozia lor. Lucrarea minunată pentru bărbatul, pe care ei în aroganța lor îl predaseră morții și mâniei lui Dumnezeu, făcu o astfel de impresie asupra poporului, încât influența acestor mai mari ai iudeilor a fost uitată pentru câțva timp. Ei vedeau, că Hristos posedea o putere, și pretindea că Îi aparține Lui, dar pe care ei o atribuiau numai lui Dumnezeu. Demnitatea blândă a purtării Sale, în legătură cu faptele Sale minunate, stătea într-un contrast izbitor cu propria lor înfățișare trufașă și plină de îndreptățirea de sine, încât au fost dezorientați și umiliți, fără totuși a recunoaște prin aceasta prezența unei Ființe superioare.

Dacă fariseii și cărturarii ar fi fost sinceri înaintea lui Dumnezeu, atunci ar fi cedat acestei dovezi hotărâtoare, la care ei au fost martori, că Isus era cel Făgăduit al lui Israel. Dar ei erau ferm hotărâți, ca nimic să nu-i convingă despre acest lucru. Ei stau într-un contrast hotărât cu acest Învățător blând și modest, care venise din atelierul din Nazaret, și care totuși, prin faptele Sale minunate, amenința să distrugă demnitatea și poziția lor. De aceea ei persistară în ura și răutatea lor și se retraseră pentru a făuri noi planuri, prin care nădăjduiau să osândească și să aducă la tăcere pe Fiul lui Dumnezeu.

Acești bărbați primiseră multe și repetate dovezi, că Isus este Mântuitorul făgăduit; totuși nici una din acestea nu era atât de convingătoare și atât de verosimilă ca această minune a milostivirii. Dar cu cât erau mai mari dovezile, ce li se ofereau, că Isus posedă pe pământ puterea de a ierta păcatele și de a vindeca pe bolnavi, cu atât mai mult se înarmau ei cu ură și cu necredință, până ce Dumnezeu Se întoarse în cele din urmă de la ei, iar ei se încătușară cu lanțuri făurite de ei înșiși și se aruncară în întunericul lipsit de speranță.

Nu mai există nici un mijloc pentru câștigarea unor astfel de inimi împietrite prin răutate și necredință.

Foarte mulți sunt astăzi care calcă pe urmele iudeilor necredincioși. Dumnezeu le-a dat lumină; dar ei nu vor s-o primească. Spiritul Său i-a avertizat; dar ei au făcut muștrările Sale ca pietre de poticnire, de care se vor împiedica și cădea. Ei au lepădat milostivirea Sa oferită și au refuzat să creadă adevărul Său, până ce în cele din urmă au fost lăsați de capul lor și pot urma neîmpiedicați pe calea care-i duce la pieire.

În casa paraliticului vindecat a fost o mare bucurie, când el se întoarse la ai săi, purtând cu ușurință pe umerii săi patul pe care zăcuse și pe care fusese purtat cu puțin mai înainte. Ei se adunară în jurul lui cu lacrimi de bucurie pe obrazii lor, și de abia credeau cele ce vedeau cu ochii. El sta în fața lor în deplina sa putere de bărbat. Aceleași brațe, pe care le știau fără viață, erau acum gata să asculte de voința sa; carnea care fusese zbârcită și palidă, exprima acum sănătate prin culoarea sa rumenă. Speranța se putea citi în orice trăsătură a feței sale; orice întristare și descurajare dispăruseră acum, și expresia păcii și a fericirii luă locul semnelor păcatului și al suferințelor. Rugăciuni vesele de mulțumire se ridicau din acea casă, și Dumnezeu era preamărit prin Fiul Său, care dăduse speranță celui deznădăjduit și putere celui zdrobit. Acest om era gata cu întreaga sa familie să-și pună viața la picioarele lui Isus. Nici o îndoială nu mai putea tulbura credința lor, nici-o necredință nu mai putea zdruncina devotamentul lor față de Hristos, care aduse lumină în întunericul casei lor.

[162]

Sabatul

Nimic nu deosebea pe iudei atât de mult de națiunile învecinate, și nu-i caracteriza atât de hotărât ca adevărați închinători ai Creatorului, ca întocmirea Sabatului. Respectarea acestuia era neîncetat un semn vizibil al legăturii lor cu Dumnezeu și al despărțirii lor de celelalte popoare. Orice muncă obișnuită pentru întreținerea vieții, sau pentru câștig lumesc, era oprită în ziua a șaptea. Potrivit poruncii a patra, Sabatul era consacrat odihnei și serviciului divin. Numai faptele de milă și de iubire erau în armonie cu intenția Domnului în această zi. Acestea nu trebuie legate nici de timp nici de loc. A ajuta celor suferinzi și a mângâia pe cei întristați este o faptă de iubire, care face cinste zilei sfinte a lui Dumnezeu.

Lucrarea preoților pe care ei o săvârșeau la aducerea de sacrificii, era majorată în Sabat, și totuși prin lucrarea ce se făcea la serviciul lui Dumnezeu, ei nu se făceau vinovați de nici o călcare a poruncii a patra. Dar prin depărtarea de Dumnezeu, Israelii pierdură din ce în ce mai mult din vedere adevăratul scop al întocmirii Sabatului. Ei deveniră neglijenți în ținerea Sabatului și nu respectară prescripțiile date în această privință. Profetii le vesteau dizgrația lui Dumnezeu din cauza profanării zilei Sale sfinte. Neemia zice: „Pe vremea aceea am văzut în Iuda niște oameni călcând la teasc în ziua Sabatului, aducând snopi, încercând măgari cu vin, struguri și smochine, și cu tot felul de lucruri, și aducându-le la Ierusalim în ziua Sabatului. Și i-am muștră chiar în ziua când își vindeau mărfurile.” [Neemia 13, 15.](#)

[164] Și Ieremia le poruncește: „Luați seama în sufletele voastre, să nu purtați nici o povară în ziua Sabatului, și să n-o aduceți înauntru pe porțile Ierusalimului. Să nu scoateți din casele voastre nici o povară în ziua Sabatului, și să nu faceți nici o lucrare, ci sfințiți ziua Sabatului, cum am poruncit părinților voștri.” [Ieremia 17, 21-22.](#)

Totuși ei nu luară seama la avertismentele profetilor inspirați, și se depărtară din ce în ce mai mult de credința părinților lor. În

cele din urmă izbucniră asupra lor nenorociri, prigoniri și sclavie, ca urmare a nesocotirii prescripțiilor dumnezeiești.

Îngroziți prin aceste lovituri ale pedepsei divine, ei se întoarseră apoi la respectarea cea mai aspră a tuturor formelor exterioare prescrise de legea cea sfântă. Nemulțumiți numai cu atâta, ei au făcut chiar adăugări împovărătoare la aceste ceremonii. Mândria și bigotismul lor îi duse la o tâlcuire mărginită a ordinelor lui Dumnezeu. Cu timpul urmașii lor se învăluiră într-un gard formalist de tradiții și de datini strămoșești, care au ajuns în curând să fie privite cu aceeași sfințenie, ca și legea originală. Această încredere de sine și aceste dispoziții făcute de ei înșiși, în legătură cu prejudecățile lor față de celelalte națiuni, i-au făcut să se împotrivescă Spiritului lui Dumnezeu și să se depărteze din ce în ce mai mult de harul Său.

Aceste pretenții și restricții erau atât de împovărătoare, încât Isus declară: „Ei leagă sarcini grele și anevoie de purtat, și le pun pe umerii oamenilor”. Conduita falsă a datoriei lor și semnele superficiale de recunoaștere a evlaviei și sfințeniei lor întunecaseră pretențiile adevărate și precise ale lui Dumnezeu. Adevăratul serviciu al inimii a fost neglijat prin respectarea riguroasă a ceremoniilor exterioare. Îngrămădind prescripții peste prescripții, iudeii suciră poruncile lui Dumnezeu până într-atât, încât pe vremea lui Hristos, când Mântuitorul săvârșea în Sabat fapte de milostenie, ei au fost gata să-L învinuiască că ar profana Sabatul.

Grânele erau coapte pentru seceriș, când Mântuitorul și ucenicii Săi treceau odată într-un Sabat prin lanurile de grâu. Ucenicii erau flămânzi, căci Maestrul lor își continuase lucrarea Sa de învățătură și de vindecare până la o oră înaintată, și ei au fost un timp îndelungat fără mâncare. De aceea ei începură să culeagă spice și să mănânce, în armonie cu legea lui Moise, care prescria măsura de prevedere, zicând: „Dacă intri în holdele aproapelui tău, vei putea să culegi spice cu mâna, dar secera în holdele aproapelui tău să n-o pui.” [Deuteronom 23, 25](#).

[165]

Spionii erau totuși mereu pe urmele lui Isus, și căutau o ocazie de a-L învinui și osândi. Văzând această faptă a ucenicilor, ei se plânseră chiar Domnului cu cuvintele: „Uite că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului.” [Matei 12, 2](#). Cu aceasta ei dovedeau îngustimea vederilor lor cu privire la legea lui Dumnezeu. Totuși Isus apără pe ucenicii Săi după cum urmează: „Oare n-ati

citit ce a făcut David, când a flămâzdit, el și cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu-i era îngăduit să le mănânce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților?” Și le-a zis: „Căci Fiul omului este Domn și al Sabatului.” [Matei 12, 2-4.8.](#)

Dacă chiar profanarea Sanctuarului din partea lui David a fost scuzată, pentru că era flămând tare, și dacă fapta sa nu i s-a socotit ca păcat, atunci cu cât mai scuzabilă, era simpla comportare a ucenicilor, că rupeau spice în Sabat și le mâncau. Isus voia să întipărească, atât ucenicilor cât și vrăjmașilor Săi, învățătura că servirea lui Dumnezeu este cea dintâi dintre toate datoriile, și dacă cineva e obosit și flămând din cauza lucrului, atunci îi este permis chiar și în Sabat a-și satisface necesitățile firii sale omenești. Această întocmire sfântă nu a fost făcută pentru a provoca durere și indispoziție, în loc de binecuvântare. „Sabatul a fost făcut pentru om”, spre a-i aduce odihnă și pace, și spre a-i aminti despre opera Creatorului Său, iar nu spre a deveni pentru el o povară apăsătoare.

Lucrarea care se săvârșea în templu în ziua Sabatului, era în acord cu legea jertfelor, și totuși același lucru dacă ar fi fost săvârșit într-o împrejurare obișnuită de afaceri, ar fi fost o violare a poruncii dumnezeiești. Culegerea și mâncarea din produsele câmpului, pentru a întreține puterile corporale, care erau necesare pentru a servi lui Dumnezeu, era permisă conform cu legea. Isus încoronă argumentația Sa, declarându-Se pe Sine ca „Domn al Sabatului” — mai presus de orice întrebare și de orice lege. Acest Judecător nemărginit scutește pe ucenici de orice mustrare, sprijinindu-Se tocmai pe prescripțiile, de a căror violare ei erau învinuiți.

[166]

Dar Isus nu consideră ca închisă chestiunea, până ce nu făcu și vrăjmașilor o mustrare. El declară, că ei în orbia lor pierduseră din vedere adevăratul scop al Sabatului, și le zise: „Dacă ați fi știut ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfe», n-ați fi osândit pe niște nevinovați.” [Matei 12, 7.](#) El compară apoi multele lor obiceiuri fără inimă cu adevărata credincioșie și iubire miloasă, care trebuie să caracterizeze pe închinătorii cei sinceri ai lui Dumnezeu: „Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot! Dar ei au călcat legământul ca oricare om de rând; și nu Mi-au fost credincioși atunci.” [Osea 6, 6-7.](#)

Isus fusese crescut în mijlocul acestui popor, care era plin atât de mult de bigotism și de prejudecăți; de aceea El știa că pentru vindecarea în Sabat va fi considerat călcător al legii. El își da bine seama că fariseii vor folosi aceste fapte, spre a atâta poporul. El știa, că ei vor folosi aceste fapte de îndurare ca pe niște motive puternice, de a influența sufletul mulțimii, care în toată viața lor fuseseră legați de îngrădirile și pretențiile iudaice. Deși El știa toate acestea, totuși nu-L împiedicără de a dărâma zidul lipsit de rațiune al superstiției, cu care era înconjurat Sabatul, și de a învăța pe oameni, că iubirea și binefacerea sunt permise în orice zi.

El intră în sinagogă și văzu acolo pe un om cu mâna uscată. Fariseii Îl pândeau, ca să vadă, ce va face El în cazul acesta, dacă va vindeca pe acel om în Sabat sau nu. Singura lor străduință era, de a găsi o pricină de învinuire contra Lui. Isus privi la omul cu mâna uscată și-i porunci să treacă în față. Apoi întrebă: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi? Dar ei tăceau. Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei, și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: «Întinde-ți mâna!» el a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă.” [Marcu 3, 4-5](#).

El justifică această lucrare de vindecare a celui cu mâna uscată ca fiind în desăvârșită armonie cu principiile poruncii a patra. Totuși ei Îl întrebă: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?” Atunci Isus le dădu un răspuns lămurit și hotărât: „Cine este omul acela dintre voi, care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cât mai de preț este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat!”

[167]

Spionii care erau de față nu îndrăzniră să răspundă la această întrebare în fața mulțimii, de teamă, ca să nu se încurce, pricinuindu-și greutatea. Ei știau, că deși pe un om îl lăsau mai bine să sufere și să moară, decât să-i procure o alinare în ziua Domnului; unui animal îi ajutau totuși imediat, când se afla în primejdie, căci altfel stăpânul ar fi suferit o pagubă. În felul acesta animalul lipsit de rațiune era ridicat mai presus de omul, care era creat totuși după chipul lui Dumnezeu.

Isus dorea să îndrepte învățăturile false ale iudeilor despre Sabat, și să întipărească și ucenicilor Săi adevărul că faptele de milostenie sunt permise în această zi. Prin vindecarea omului cu mâna uscată în Sabat, El dădu la o parte datina iudeilor, și lăsă porunca a patra

să apară în forma sa originală. Prin această faptă Sabatul a fost înălțat dându-se la o parte restricțiile nefolositoare, care fuseseră îngrămădite asupra lui. Fapta Sa de milostivire onoră această zi, pe când aceia, care se plâneau din pricina Lui, profanau ei înșiși Sabatul prin obiceiurile și ceremoniile lor nefolositoare.

Există în zilele noastre predicatori, care învață, că Fiul lui Dumnezeu ar fi călcat Sabatul, și că ar fi îndreptățit și pe ucenicii Săi să facă la fel. Ei se folosesc de aceleași pretexte ca și iudeii critici, deși în aparență pentru alt scop, susținând că Hristos ar fi desființat Sabatul.

Isus adresându-Se fariseilor cu întrebarea, dacă se cuvine a face bine în Sabat sau a face rău, a scăpa un suflet sau a omorî, le puse prin aceasta în față propriile lor intenții nelegiuite.

Ei Îl urmăreau îndeaproape pretutindeni, spre a găsi prilej de învinuire falsă contra Lui; ei urmăreau viața Sa cu o ură și răutate înverșunată, pe când El scăpa la mulți viața, umplându-le inima de fericire și mulțumire. Ce era mai bine a face sâmbăta, a omorî un suflet, după cum ei intenționau, sau a vindeca pe bolnavi, după cum făcea El? Era oare mai drept a nutri cugete ucigașe în inimă în ziua cea sfântă a lui Dumnezeu, decât iubire față de toți oamenii, care se dă pe față prin fapte de milă și iubire?

Salvatorul lumii căuta să simplifice învățăturile Sale cât de mult posibil, așa ca toți ascultătorii Săi să poată fi în stare a-L înțelege. Că învăța adesea în orașe și temple, aceasta o făcea numai, pentru că voia să câștige o clasă, pe care nu ar fi întâlnit-o așa de ușor sub cerul liber; altfel Isus Își alegea ca temple ale Sale câmpurile, dumbrăvile și malurile mării. Acestea erau și cele mai plăcute locuri ale Sale de meditație și rugăciune.

El avea motive însemnate, că se retrăgea în acest templu sublim al naturii, spre a instrui acolo poporul. În fața Sa se întindeau priveliști cu scene bogate și cu obiecte bine cunoscute atât pentru cei de sus, cât și pentru cei de jos. Din acestea El își trăgea parabolele Sale, care simplificau învățăturile Sale și le întipărea adânc în sufletul ascultătorilor Săi. Păsările cântând pe crengile stufoase, florile mărețe ale văilor, crinul cel nepătat din sânul mării, arborii cu vârfurile lor falnice înălțate spre cer, câmpiile fructifere, holdele unduitoare, pământul neroditor, pomul fără roade, munții cei înalți, râurile murmurânde, soarele la apus, care face cerul auriu cu razele sale de foc; toate acestea erau folosite ca mijloc de educație, ca simboluri pentru descrierea frumuseților adevărului dumnezeiesc. El lega operele vizibile ale Creatorului cu cuvintele vieții, pe care el le vorbea, și călăuzea astfel sufletele de la contemplarea naturii către Autorul acesteia.

Ura iudeilor devenise atât de mare din cauza minunii săvârșite în Sabat, cu vindecarea omului cu mâna uscată, încât Isus Se retrase cu ucenicii Săi într-un alt câmp de lucru mai favorabil. Ei merseră la țărmul mării Galileii, și gloate multe Îl urmară, căci această nouă minune săvârșită în Sabat devenise cunoscută în tot ținutul acela. Pe când Isus învăța, mulți bolnavi și posedați de spirite rele erau aduși la El, și El îi vindeca. Inima Sa cea mare și iubitoare a fost plină de o milă divină pentru sărmanii suferinzi, dintre care mulți căutau să se apropie cel puțin de El, și să se atingă de veșmântul Lui, crezând că prin aceasta vor fi vindecați. Și ei nu au fost înșelați în așteptările

lor, căci atingerea făcută în credință atrase puterea vindecătoare a Marelui Doctor asupra lor, și suferințele și descurajările lor erau transformate în bucurie și rugăciuni de mulțumire. El da afară și multe spirite rele, care la părăsirea victimelor lor recunoșteau pe Hristos, zicând: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu”.

Poporul din Galileea a fost trezit atât de puternic, încât venea cu grămada la Mântuitorul. În cele din urmă gloata se înmulți atât de mult, încât El abia mai avea loc să stea în picioare; de aceea se urcă într-un mic vas, care era ancorat la țărm, și de aici El predică mulțimii adunate pe țărm. În felul acesta El lucra neîncetat, învățând poporul și vindecând pe bolnavi. După ce ziua se termină, El Se ascundea în singurătatea munților, spre a comunica cu Tatăl Său în liniște. Isus petrecea toată noaptea în rugăciune, pe când ucenicii Săi dormeau la poalele muntelui. Cu revărsarea zorilor, El venea ca să-i deștepte. Ucenicii trebuiau să primească o însărcinare cu răspunderi sfinte, care era deopotrivă numai cu misiunea lui Hristos. Ei aveau să fie deosebiți pentru lucrarea Evangheliei și să fie uniți cu Isus, aveau să fie părtași la bucuriile și suferințele Sale, să primească învățăturile Sale și să fie martori credincioși ai faptelor Sale puternice, spre a deveni destoinici ca să vestească lumii cele ce ei învățaseră. Ei trebuiau să fie familiarizați atât de mult cu adevărul, încât Isus să-i poată trimite adesea singuri, ca să învețe și să lucreze, întocmai după cum El lucra și învăța.

Isus dorea, ca ucenicii Săi să dobândească în serviciul Evangheliei o experiență — cât timp El umbla încă pe pământ și-i putea mângâia și întări personal — încât după moartea Sa să fie în stare, a continua cu succes lucrarea, și a pune temelia bisericii creștine.

[170] Pe când Isus pregătea pe ucenicii Săi spre a fi întăriți prin binecuvântare și le dădea instrucțiuni despre datoria lor în marea lucrare care le sta în față, se introduse și Iuda între ei. El asigură pe Isus în modul cel mai solemn de devotamentul său, și se oferă ca ucenic al Său zicând: „Doamne, Te voi urma oriunde vei merge.” Isus nu-l primi nici cu bucurie, dar nici nu-l respinse, ci îi vorbi mișcat fiind de durere: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul.” Iuda era egoist și scopul său principal, pentru care voia să intre în legătură cu Hristos, era speranța că va câștiga avantaje pământești, care i-ar proveni din aceasta; dar aluzia lui Hristos la propria Sa sărăcie, și comparația situației Sale

cu acea a vulpilor și a păsărilor, avea de scop să taie lui Iuda orice speranță de câștig pământesc, prin unirea sa cu Hristos. Iuda era un bărbat cunoscut cu capacități practice, și posedea o influență însemnată. Din aceste motive ucenicii doreau ca el să fie luat între dânșii. Ei îl recomandară lui Isus în modul cel mai călduros, ca pe cineva, care va putea contribui mult la propășirea lucrării Sale. De aceea ei erau uimiți de primirea rece, pe care i-o făcu Mântuitorul; dar Domnul citea inima lui Iuda și-i cunoștea caracterul. Și totuși Isus dorea să lege pe acest bărbat cu Sine, ca să facă cunoștință cu solia Sa dumnezeiască și să câștige putere morală, spre a-și îndrepta defectele caracterului său și a dobândi o completă schimbare a inimii, care avea să-i asigure mântuirea veșnică. Cu ajutorul lui Hristos, el ar fi putut dobândi aceasta.

Dacă Isus ar fi respins pe Iuda, atunci ucenicii, care îl priveau cu atâta simpatie ar fi pus la îndoială înțelepciunea Maestrului lor. Dar, primindu-l, Isus evită aceasta, și aduse pe Iuda cel egoist și zgârcit în cea mai favorabilă situație, de a dezvolta acele însușiri ale sufletului și ale inimii, care i-ar fi putut asigura în cele din urmă un loc în împărăția cerurilor. Dar cu toate aceste ocazii prețioase, Iuda își alege un drum, care îl acoperi cu ocară veșnică.

Isus adună pe ucenici în jurul Său, Se plecă în genunchi în mijlocul lor și punând mâinile pe capul lor, Se rugă și-i binecuvântă pentru sfânta lor lucrare. Astfel ucenicii Domnului au fost confirmați prin binecuvântare ca vestitori ai Evangheliei. După ce a avut loc aceasta, Isus Se întoarse cu cei ce-L însoțeau înapoi la țarm, unde mulțimea se adună deja ca să-L asculte. Mulți dintre cei adunați acolo veniseră ca să fie vindecați de o boală sau alta. Aici Isus vindecă pe bolnavi și mângâie pe cei întristați, până ce mulțimea creșcu atât de mult, încât malul îngust nici nu-i mai încăpea. De aceea Isus Se urcă pe un platou de pe muntele din apropiere, unde poporul se putu așeza. Isus chemă la Sine pe ucenicii Săi, pentru ca marile adevăruri, pe care El le vestește să fie întipărite în mod de neșters în mintea lor, și pentru ca nimic să nu abată atenția lor de la cuvintele Sale.

Deși ucenicii Săi se aflau strânși lângă El, și cuvintele Sale păreau a fi adresate mai mult lor, totuși ele erau destinate de asemenea să pătrundă inimile și conștiința mulțimii adunate acolo din toate clasele. La fiecare adunare mare de acest fel, poporul aștepta încă

[171]

mereu, ca Isus să Se declare suveran al unei noi împărății, despre care El vorbea, care avea să desfășoare o mare putere. Iudeii credincioși așteptau de la El, să-i elibereze de jugul sclaviei lor și să-i ducă iarăși la gloria lor de mai înainte. În predica Sa de pe munte, Hristos zădărnici însă speranțele lor într-o mărire pământească. El Își începuse predica Sa cu stabilirea principiilor care aveau să hotărască în Împărăția harului Său divin, așa cum sunt ele exprimate în diferitele fericiri.

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!” Săraci cu spiritul sunt acei, care nu au nici o pretenție în meritele lor personale și nu se mândresc cu propriile lor virtuți. Recunoscându-și totala lor nevrednicie și fiind convinși până în profunzime de păcătoșenia lor, ei nu-și pun încrederea în ceremoniile exterioare, ci se încred în Isus, care este drept și îndurător. Adevăratul creștin nu se poate înălța decât prin umilință. Inimile mândre se străduiesc în zadar să dobândească mântuirea prin fapte bune, totuși acestea nu sunt îndeajuns, pentru dobândirea vieții veșnice. După ce omul a făcut tot ce-i stă în putere, Hristos trebuie totuși să-i socotească propria Sa îndreptățire.

[172] În Hristos, Dumnezeu a dat cel mai prețios dar al cerului, pentru a răscumpăra pe om, și după cum darul este desăvârșit și nemărginit, tot astfel și harul salvator este fără margini și arhisuficient. Această declarație a lui Hristos lovi îndreptățirea de sine a fariseilor la rădăcină, pe când ei se credeau deja bogăți în înțelepciune spirituală, și nu mai simțeau nici o nevoie de mai multă luminare. Asemenea oameni, cu astfel de simțăminte nu puteau avea nici o parte la Împărăția cerurilor.

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!” Prin rostirea unei binecuvântări asupra celor îndurerăți, Isus nu intenționa să învețe pe oameni, că ar fi o virtute în aceea, de a fi stăpâniți neîncetat de tristețe, sau că o întristare și jeluire egoistă ar avea în sine meritul de a îndepărta măcar o mânjitură a păcatului. Plângerea despre care vorbește Hristos, este o întristare dumnezeiască pentru păcatele săvârșite, ce dă naștere unei pocăințe, care duce la viața veșnică. Mulți se întristează când vina lor este descoperită, pentru că urmările umblării lor rele i-a adus într-o situație neplăcută. Așa a plâns Esau pentru păcatul de a fi disprețuit și vândut dreptul său de întâi-născut; totuși plângerea sa era pricinuită de urmările neașteptate ale acelu

păcat. Așa se căi Faraon de răscularea sa contra lui Dumnezeu, când se rugă ca plăgile să fie îndepărtate de la el; totuși inima sa rămase neschimbată, și el a fost gata să repete fărădelegea sa la cea dintâi ispită. O astfel de întristare nu duce la pocăință.

Cel ce este convins într-adevăr de păcătoșenia sa, simte că el și-a petrecut toată viața într-o continuă lipsă de recunoștință. El simte că a răpit pe cel mai bun prieten al său de timpul și puterea, care au fost răscumpărate pentru dânsul pe un preț nemărginit de mare. Tot sufletul îi este plin de întristare nespusă, că a nesocotit și întristat pe Salvatorul său milos. O astfel de întristare este prețioasă, căci ea pregătește rodul pașnic al dreptății. Cel lumesc poate considera, din punctul său de vedere, această întristare ca o slăbiciune; totuși ea este puterea, care leagă pe cel pocăit de Cel Nemărginit printr-o legătură de nedespărțit. Ea dovedește că îngerii lui Dumnezeu aduc sufletului său înapoi virtuțile, care fuseseră pierdute prin învârtoșarea inimii și prin fărădelegi. A-și mărturisi greșelile și a se căi dă dovadă despre excelența unui caracter, care este de asemenea destoinic de a le recunoaște și îndrepta. Lacrimile celor pocăiți nu sunt decât norii și picăturile de ploaie, după care se arată lumina soarelui vindecător; este tristețea, care vestește o bucurie, care va fi în suflet un izvor dătător de viață. Oamenii seamănă în marele câmp al lui Dumnezeu, cu osteneală și lacrimi, dar și cu o așteptare răbdătoare; și vor fi binecuvântați, căci cerurile se vor deschide, ploaia va cădea și va asigura o recoltă bogată. Și când secerătorul va veni, își va aduna cu bucurie snopii săi în șura sa.

„Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!” greutățile de pe cărarea creștinului pot fi micșorate foarte mult prin acea blândețe a caracterului, care se ascunde în Hristos. El invită pe toți cei osteniți și împovărați ca să vină la El, căci este blând și smerit cu inima, și le făgăduiește repaus. Când creștinul posedă umilinta Maestrului său, atunci el va trece cu vederea orice disprețuire, orice refuz și orice împotrivire, la care este expus zilnic, și acestea nu vor mai fi în stare să arunce o umbră pe sufletul său. Acea blândețe, pe care Isus o fericea, își are înrâurirea ei în cercul familiar; ea, face căminul fericit, evită certurile, nu dă riposte furioase, ci liniștește un spirit iritat și se manifestă printr-o amabilitate, care va fi simțită de toți în cercurile lor desfătătoare. Ea liniștește spiritul revoltat și răzpunător, și reflectă caracterul sublim al lui Hristos.

[173]

Pentru creștini ar fi cu mult mai bine a suferi învinuiri false, decât a se lăsa torturați de gândul răzbunării contra vrăjmașilor lor. Ura și răzbunarea sunt infiltrate de Satan și nu aduc decât remușcări acelor ce se ocupă cu ele. Smerenia inimii este puterea, care dă creștinului biruința. Răsplătirea sa este moștenirea măririi.

[174] „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” după cum corpul simte necesitatea de hrană vremelnică pentru a înlocui puterile consumate, și pentru întreținerea tăriei corporale, tot astfel trebuie să dorească sufletul după acea hrană spirituală, care înmulțește acea putere morală și satisface dorința sufletului și a inimii. După cum corpul primește neîncetat acea hrană, care întreține viața și puterea, tot astfel și sufletul trebuie să dorească neîncetat după acea hrană cerească, care împrumută omului mușchi și nervi spirituali. După cum călătorul în pustie cercetează cu zel după un izvor, și după ce l-a găsit își potolește setea sa arzătoare cu apa sa răcoritoare și cristalină, tot așa trebuie să înseteze și creștinul și să caute după apa cea curată a vieții, al cărei izvor este Hristos. Acolo sufletul poate fi satisfăcut, acolo agitația furioasă, provocată de lupta vieții zilnice, se calmează, iar spiritul va găsi o înviorare continuă. Dar majoritatea ascultătorilor lui Hristos nu înseta decât după avantaje și onoruri lumești. Mai cu seamă fariseii, a căror înălțare de sine le îngrădea calea, și-i împiedica să tindă după o desăvârșire mai mare, decât aceea după care ei năzuiseră mai înainte, căci după propria lor părere ei credeau că ar fi ajuns punctul culminant al dreptății desăvârșite. Totuși printre ascultători erau mulți, care ascultau cu mulțumire învățăturile lui Isus, și căutau din acel timp să-și pună viața în armonie cu învățăturile Sale.

„Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!” cu aceasta Isus combătea aroganța și intoleranța tirană a iudeilor. Atât preoții cât și poporul, tindeau de obicei după dominație, certându-se cu toți cei de altă părere, și dădeau pe față o mare sensibilitate față de orice criticare a faptelor lor. De aceea Isus zicea fariseilor: „Dar vai de voi, Fariseilor! Pentru că voi dați zeciuală din izmă, din rută și din toate zarzavaturile, și dați uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu.” [Luca 11, 42](#). Mântuitorul voia să întipărească în urmașii Săi o învățătură de milă, așa încât ei să nu aibă lipsă de acea compătimire, care suferă împreună cu cei suferinzi și-i sprijină, și care evită în același timp a exagera greșelile altora.

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!” Iudeii erau atât de riguroși cu privire la curăția ceremonială, încât prescripțiile lor în această privință deveniseră o povară de nesuferit. Sufletele erau atât de umplute cu prescripții, cu opriri și cu frică de necurățirea exterioară, încât pierdură din vedere necesitatea curățirii intențiilor și a înnobilării sentimentelor. Ei nu observară mânjitura, pe care egoismul, nedreptatea și răutatea o lăsaseră în urmă asupra sufletului.

Isus declară, că acei care sunt curăți cu inima, vor vedea pe Dumnezeu. Ei aveau să-L cunoască pe El în persoana Fiului Său, care fusese trimis în lume pentru mântuirea neamului omenesc. Sufletele lor, curățite și ocupate cu cugete nobile, vor descoperi mai lămurit pe Creator în operele făcute de mâna Sa puternică, în lucruri frumoase și mărețe care alcătuiesc Universul. Atunci ei vor trăi în prezența Celui Atotputernic, în tot timpul hărăzit lor de El, în lumea creațiunii Sale. Ei vor vedea însă pe Dumnezeu și în starea lor viitoare, nemuritoare, după cum avea Adam favoarea de a umbla și vorbi cu Creatorul său în grădina Eden. Cei curăți cu inima văd chiar acum pe Dumnezeu, deși ca „printr-o oglindă în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față”.

[175]

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!” Tatăl nostru ceresc este un Dumnezeu al păcii. Când El a creat pe om, îi destină un loc de pace și siguranță. Totul era fericire și armonie în grădina Eden. Acei care vor deveni părtași de fire dumnezeiască, iubesc pacea și mulțumirea; ei vor practica virtuțile, care le asigură acele succese. Ei vor căuta să împlânzească mânia și să evite sensibilitatea, spiritul de critică și toate patimile rele, care aduc gâlceavă și ceartă. Cu cât oamenii se unesc mai mult cu lumea și primesc căile ei, cu atât mai puțin vor avea ei din adevăratele elemente ale păcii în inima lor, și cu atât mai plini vor fi de amărăciunea certurilor pământești, de gelozie și de cugete rele unii față de alții, cărora nu le trebuie decât anumite împrejurări, pentru a se dezvolta spre fapte rele. Acei, a căror supărare e provocată de cele mai neînsemnate pricini, și care pândesc cuvintele și faptele altora, spre a le face cunoscut în ascuns acolo, unde pot provoca dușmănie, sunt tocmai contrariul celor iubitori de pace, care sunt numiți fii ai lui Dumnezeu.

În relațiile sale cu oamenii, adevăratul creștin va evita toate cuvintele, care dau loc la supărări și certuri nefolositoare. Întreg cerul trăiește în pace, iar acei, care sunt strâns legați cu Hristos, vor fi în armonie cu cerul. Isus declară: „În lume veți avea necazuri” dar „în Mine veți avea pace”. Toți acei ce se țin de Mântuitorul, nu vor fi nici neliniștiți, nici nemulțumiți. Ei vor deveni părtași naturii lui Hristos, și se vor strădui după modelul Său în viața lor.

[176] Mulțimea a fost uimită de această învățătură, care se abătea atât de mult de la prescripțiile și exemplul cărturarilor și fariseilor. Poporul primise de la dânșii idea, că fericirea ar consta în posedarea lucrurilor acestei lumi, și că renumele și onoarea oamenilor ar fi foarte vrednice de dorit. Le plăcea foarte mult să fie numiți „Rabi”, și să fie laudați de popor ca fiind foarte înțelepți și evlavioși, și să facă paradă în public cu virtuțile lor. Căci aceasta era privită ca coroană a fericirii. Isus însă declară în fața acelei mari adunări, că câștigul pământesc și onoarea pământească e singura răsplătire, pe care asemenea persoane o vor primi vreodată. Isus vorbea cu precizie, și o putere convingătoare însoțea cuvintele Sale. Poporul a fost adus la tăcere și un simțământ de teamă îl cuprinse. Ei priveau îndoielnici unii la alții. Care va putea fi mântuit dintre ei, dacă învățătura acestui om va fi adevărată? Mulți au fost convinși în inimile lor, că acest învățător ciudat era însuflețit de Spiritul lui Dumnezeu și că cuvintele rostite erau de origine dumnezeiască.

Aceste instrucțiuni erau date îndeosebi spre binele ucenicilor, a căror viață trebuiau să fie călăuzite de principiile învățate prin acestea. Misiunea lor avea să fie, de a transmite lumii cunoștința dumnezeiască, pe care Mântuitorul le-o făcuse cunoscut lor. Ei fură însărcinați a vesti Evanghelia în lung și-n lat printre popoarele tuturor țărilor; de aceea era de cea mai mare însemnătate, ca toate învățăturile lui Hristos să le fie lămurite mai întâi lor, să le fie întipărite în minte și să fie exprimate prin umblarea lor. Orice adevăr trebuie păstrat în inimile și simțurile lor pentru a fi folosite în viitor.

După ce Isus declară poporului, în ce constă adevărata fericire și cum poate fi dobândită, le vorbi apoi și mai lămurit despre datoria ucenicilor Săi, ca învățători aleși de a conduce pe alții pe cărarea dreptății și a vieții veșnice. El știa, că ei aveau să fie adesea înșelați și descurajați, că aveau să întâmpine împotriviri și insulte și mărturia lor avea să fie lepădată. Ochiul Său pătrunzător privea înainte în

viitor la anii lor de activitate și vedea suferințele și maltratările, de care aveau să fie însoțite eforturile lor, de a duce oamenii la mântuire. El știa foarte bine că acești bărbați simpli, care ascultau cu atenție la cuvintele Sale, aveau să sufere calomnii, chinuri, închisoare și chiar moarte, și de aceea continuă zicând: „Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănită, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigoniți pe prorocii, care au fost înainte de voi.” Isus le arată cu aceasta, că chiar în timpul când ei vor avea să sufere mult pentru cauza Sa, ei trebuie să se bucure și să recunoască, că strâmtorarea lor le va fi spre bine, pentru că cugetele și pornirile lor vor fi prin aceasta abătute de la pământ și îndreptate către cer. El îi învață, că pierderile și decepțiile lor vor fi schimbate în adevărate câștiguri, că cercările grele ale credinței și răbdării lor trebuie primite cu bucurie, iar nu temute și evitate. Aceste întristări sunt mijloace active ale lui Dumnezeu, de a-i face destoinici pentru lucrarea lor caracteristică și vor contribui la o răsplătire prețioasă, care îi așteaptă în cer. El le accentuă că nu trebuie să-și piardă încrederea din cauza prigonirilor oamenilor, să nu cadă în deznădejde și să nu se plângă pentru soarta lor aspră, ci să-și amintească neîncetat că și alți oameni dreți au suferit pentru credința lor în trecut. Ei trebuie să vestească cu credincioșie solia și s-o trăiască, fiind conștienți de datoriile lor față de lume și neurmărind altceva decât numai aprobarea lui Dumnezeu, fără teamă de oameni și fără dorința după favoruri lumești.

Acele lucruri care par cele mai greu de purtat pentru creștini se dovedesc foarte adesea de cea mai mare binecuvântare pentru el. Acuzele și calomniile au fost încă de pe vremuri soarta acelor care sunt credincioși în împlinirea datoriilor lor. Un caracter neprihănit, chiar dacă renumele său va fi atacat prin calomnii și denaturări, își va păzi totuși curăția virtuții sale și valoarea sa morală. Fie că e călcat în pulbere, fie ridicat la cer, purtarea creștinului trebuie să rămână aceeași, și conștiința mândră a nevinovăției sale va fi adevărata sa răsplătire. Prigonirile din partea vrăjmașilor pun la încercare fundamentul, pe care se întemeiază într-adevăr chemarea. Mai curând sau mai târziu se va descoperi în fața lumii, dacă vorbirile

[177]

[178]

sale se întemeiază pe adevăr, sau dacă sunt săgeți otrăvite ale răutății și ale răzbunării. Statornicia în serviciul lui Dumnezeu este calea cea mai sigură pentru rezolvarea unor astfel de chestiuni. De aceea Isus dorea, ca poporul Său să fie cu prevedere, și să nu dea vrăjmașilor cauzei Sale nici un motiv pentru a condamna sfânta lor credință. Nici-o faptă rea să nu mânjească curăția ei. Dacă toate dovezile sunt fără succes, calomnatorii recurg adesea la atacuri personale asupra servilor lui Dumnezeu, dar limbile lor mincinoase aduc în cele din urmă blestemul tot asupra lor înșiși. La sfârșit, Dumnezeu va îndreptăți pe ai Săi, va onora pe cei fără vină și-i va ascunde în coliba Sa față de atacurile limbilor clevetitoare.

Servii lui Dumnezeu au avut de suferit întotdeauna ocări; dar marea lucrare va fi continuată, în mijlocul prigonirilor, captivității, a loviturilor și chiar a morții. Caracterul prigonitorilor s-a schimbat în decursul diferitelor timpuri, dar spiritul care se află la baza lor este același, care, cu câteva secole mai înainte, biciuia, chinuia și omora pe aleșii lui Dumnezeu.

Niciodată n-a fost vreun om calomniat cu atâta tiranie de oameni, ca Fiul lui Dumnezeu. La orice pas era întâmpinat cu reproșuri amare, El era urât fără motiv. Fariseii aveau chiar oameni plătiți care răspândeau din oraș în oraș minciunile, pe care ei înșiși le născociseră, spre a distruge influența lui Hristos. Și totuși El sta liniștit în fața lor, declarându-le că și calomniile sunt o parte din moștenirea unui creștin, și arată urmașilor Săi cum să se poarte față de săgețile răutății. El îi îndeamnă să nu se descurajeze în prigoniri, și le zice: „Bucurați-vă și veseliți-vă, . . . căci tot așa au prigonit pe prorocii, care au fost înainte de voi.” Isus continuă apoi, a întipărit ucenicilor Săi răspunderea poziției lor față de lume. El zice: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, și călcată în picioare de oameni.” Poporul putea vedea sarea cea albă și sclipitoare, care era aruncată pe stradă, pentru că își pierduse puterea ei și de aceea devenise nefolositoare. Isus luă sarea ca exemplu pentru a ilustra viața creștină și influența învățăturilor Sale asupra lumii. Dacă n-ar mai fi fost puțini drepti care să locuiască pe pământ, atunci mânia lui Dumnezeu nu s-ar mai fi reținut nici o clipă de la pedepsirea imediată a nelegiuitorilor. Totuși rugăciunile și faptele bune ale poporului lui Dumnezeu păs-

trează lumea; ei sunt „un miros de viață”. Dar dacă creștinii poartă numai numele de mărturisitori ai lui Hristos, dacă ei nu posedă nici caractere virtuozose, și nu duc nici o viață temătoare de Dumnezeu, atunci ei se aseamănă cu sarea, care și-a pierdut puterea. Influența lor este rea, ei sunt mai răi decât necredincioșii. Era obiceiul lui Isus de a lua obiectele care se aflau sub ochii ascultătorilor, și a le folosi ca simboluri pentru vestirea adevărurilor Sale. Poporul se adunase încă din dimineață, soarele strălucitor, care se urca tot mai sus și mai sus pe cerul albastru, gonea ultimele umbre ale văilor și ale cărărilor adânci și înguste ale munților. Lumina soarelui inundă câmpiile cu strălucirea sa; suprafața liniștită a mării reflecta lumina aurie și oglindea norii trandafirii ai dimineții. Orice floare îmbobocită și înflorită și orice ramură înfrunzită scânteia de picături de rouă. Natura zâmbea sub binecuvântarea unei noi zile, iar păsările făceau să răsună cântările lor dulci dintre crengile pomilor. Mântuitorul privea mulțimea adunată în fața Sa și apoi la soarele dimineții, și zise ucenicilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii”. Acest tablou era cât se poate de potrivit. După cum soarele luminează câmpul cu razele sale înviorătoare și împrăștie umbrele nopții, tot astfel și ucenicii trebuiau să răspândească lumina adevărului și prin aceasta să împrăștie întunericul moral, care zăcea asupra lumii. În lumina strălucitoare a dimineții, orașele și satele, care erau situate pe colinele învecinate ieșeau lămurit în evidență și contribuiau la înfrumusețarea tabloului plăcut. Îndreptându-le atenția la aceste lucruri, Isus zice: „o cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” Cu aceste cuvinte, Isus învață pe ucenicii Săi, că dacă vor să conducă pe alții pe cărarea dreptății, atunci exemplul lor trebuie să fie bun, iar faptele lor să reflecte lumina adevărului.

Pretutendeni în jurul nostru, corupția morală ia proporții și întunericul acoperă lumea; totuși ucenicii lui Hristos sunt înfățișați ca niște lumini aprinse, care luminează în noaptea întunecoasă. Aceste raze dau pe față primejdiile, care stau în calea păcătosului, și indică la calea cea adevărată spre dreptate și siguranță. Dar dacă acei, care pretind a fi urmași ai lui Hristos, și care posedă lumina adevărului,

[180] nu se străduiesc a prezenta și altora marile adevăruri într-un mod potrivit, atunci cei care lăncezesc în întunericul rătăcirii nu pot vedea nici o frumusețe în ele. Dacă într-o noapte întunecoasă cineva luminează cuiva calea cu o lumină oarecare, și mergând înainte devine neglijent, și pune propria sa persoană între lumină și între acela, pe care el îl conduce, atunci, prin lumina sustrasă deodată, întunericul devine cu atât mai mare pe cale. Tocmai așa se întâmplă cu mulți care caută să expună altora adevărul lui Dumnezeu; ei întunecă lumina prețioasă cu propria lor umblare păcătoasă, care bate la ochi cu urâciunea ei, și din acest motiv se întorc mulți de la adevăr. Caracterile mărturisitorilor lui Hristos trebuie să fie atât de vrednice de admirat și faptele lor atât de fără prihană, încât lumea să se simtă atrasă la o religie, care aduce astfel de roade ale dreptății. Cu chipul acesta mulți vor fi provocați, a cerceta principiile învățăturilor lor și a le primi, pentru că umblarea vieții reprezentanților ei luminează cu atâta sfințenie, încât ei stau într-un anumit grad ca păzitori însărcinați să dea alarma de incendiu pentru fiii acestei lumi.

Fariseii se izolau de lume și de aceea le era imposibil a exercita vreo influență asupra poporului, din contră Isus numea pe ucenicii Săi „fii luminii”. Învățăturile și exemplul lor au destinația de a îndepărta rătăcirea, și toate națiunile și popoarele vor trebui să simtă influența lor. Religia Bibliei nu este destinată a sta închisă între două scoarțe de carte sau între zidurile unei biserici. Ea nu trebuie amintită numai ocazional, câteodată, când convine intereselor noastre proprii și apoi să fie pusă iarăși cu grijă la o parte, ci ea trebuie să sfințească viața zilnică și să fie manifestată în orice acțiune de afaceri, cum și în toate relațiile sociale de viață. O astfel de religie stă într-un contrast izbitor cu aceea a fariseilor, care constă numai în respectarea exterioară a regulilor și formelor, dar care nu exercită nici o influență înnobilitoare asupra vieții lor.

[181] Isus era supravegheat în ascuns de spioni, care erau gata a întoarce contra Lui orice cuvânt, pe care El l-ar fi rostit fără chibzuință. Mântuitorul cunoaște foarte bine prejudecățile din mintea multora dintre ascultătorii Săi. De aceea El nu zise nimic, din ceea ce ar fi putut zdruncina credința iudeilor în religia și întocmirile lui Moise. Același glas, care a făcut cunoscut legea morală și ceremonială, care

să caute să rupă zidurile prescripțiilor superstițioase, cu care iudeii se înconjura. El dorea ca ei nu numai să respecte legea, ci să-și dezvolte mai departe principiile acestei legi și învățăturile profetilor.

Isus muștră cu asprime tâlcuirile false cu care iudeii explicau legea; dar în același timp păzi cu îngrijire pe ucenicii Săi față de primejdia, de a renunța la adevărurile principale, care fuseseră încredințate iudeilor. Isus nu venise ca să distrugă încrederea în instrucțiunile pe care El Însuși li le dăduse prin Moise în pustie. În timp ce el le accentua totuși respectul cuvenit față de acea lege, El dorea în același timp să-i conducă la adevăruri mai înalte și la o cunoștință mai bună, așa încât ei să umble într-o lumină mai strălucitoare.

Când Isus explică ucenicilor Săi datoria cu privire la faptele de dreptate, fariseii recunoscără că învățăturile Sale osândeau umblarea vieții lor și, pentru ca să poată trezi în popor o prejudecată contra Marelui Învățător, ei șopteau unul la altul, că învățăturile lui Isus ar fi în contrazicere cu legea lui Moise, căci el, n-ar fi amintit niciodată despre acea lege. Astfel, ei căutau să trezească indignarea poporului contra lui Hristos. Dar Isus recunoscă imediat intenția lor, și, în prezența mulțimii colosale și cu un glas și mai limpede și mai sonor, El le declară spre marea indispoziție a vrăjmașilor Săi: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorociei; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” [Matei 5, 17-18](#). Cu aceste cuvinte Isus răstoarnă învinuirea fariseilor. Misiunea Sa în lume consta din aceea, de a îndreptăți pretențiile acestei legi sfinte, de a cărei călcare ei Îl învinuiau.

Dacă ar fi fost posibil ca legea lui Dumnezeu să fie schimbată sau desființată, atunci Hristos n-ar fi avut nevoie să vină la o lume căzută, ca să suporte urmările călcării acestei legi din partea oamenilor. Isus veni, ca să explice raportul dintre om și legea lui Dumnezeu și în același timp să lămurească prescripțiile acesteia prin modelul Său de ascultare. Mai departe El declară: „Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în împărăția cerurilor.” Prin aceasta Isus explică valabilitatea legii. Isus osândește

pe acei, care nesocotesc poruncile lui Dumnezeu, și prin exemplul și învățătura lor provoacă și pe alții să facă la fel. Aceștia sunt fii ai celui rău, care a fost cel dintâi răsculător contra legii lui Dumnezeu. În felul acesta Isus Își dovedi în modul cel mai precis adorația pe care El o are față de legea Tatălui Său, și osândește umblarea exterioară a fariseilor, care deși erau riguroși în respectarea exterioară a acelei legi, totuși în inimile și viața lor erau stricați; de aceea El le adresează următoarele cuvinte: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a Fariseilor, cu nici un chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.”

Dreptatea pretinsă aici consta în armonizare inimii și a vieții cu voința descoperită a lui Dumnezeu. Isus învață că legea lui Dumnezeu trebuie să guverneze cugetele și intențiile sufletului. Adevărata temere de Dumnezeu înobilează cugetele și faptele; dar numai când am ajuns această țintă, formele exterioare ale religiei vor fi în armonie cu curăția lăuntrică a creștinului; numai atunci ceremoniile cerute de serviciul lui Dumnezeu, nu vor fi niște obiceiuri fără însemnătate, cum erau acelea ale fariseilor cu sfințenia lor prefăcută.

Mulți învățători religioși din zilele noastre calcă ei înșiși poruncile lui Dumnezeu și învață și pe alții să facă la fel. În locul acestor sfinte porunci ei învață cu îndrăzneală obiceiurile și tradițiile oamenilor, fără a ține seama de mărturia directă a lui Hristos, că unii ca aceștia vor fi cei mai mici în Împărăția cerurilor. Isus declară mulțimii adunate, fariseilor, care căutau să-L tragă la răspundere pentru nerespectarea legii, și poporului din toate timpurile, că prescripțiile lui Iehova sunt neschimbătoare și veșnice.

Zvonul despre un omor tâlhăresc în ținutul muntos al Capernaumului se răspândise pretutindeni, și ca urmare la aceasta se observă o indignare și o groază generală printre ascultătorii adunați aici. Învățătorul divin se folosi de această împrejurare, spre a expune o învățătură importantă. El zise:

[183] „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecății.» Dar Eu vă spun că ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui săi: «Prostule!» va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine îi va zice: «Nebunule», va cădea sub pedeapsa focului gheenei.” Cu aceasta Isus descrie omorul ca existând mai întâi în cuget. Acea răutate și dorință de răzbunare, care simte plăcere în

fapte de violență, este deja în sine un omor. Isus merge încă mai departe și zice: „ori și cine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecării”.

Totuși există o mânie care nu este de natură păcătoasă. O anumită indignare sfântă este îndreptățită în anumite împrejurări chiar și la urmașii lui Hristos. Când văd că Dumnezeu este dezonorat, făcându-se abuz de numele Său; când văd că cei ce pretind a servi Lui aduc rușine asupra cauzei adevărului Său, și când văd pe cei nevinovați că sunt apăsați și prigoniți, atunci sufletul lor este cuprins de o indignare dreaptă; o astfel de mânie, care provine dintr-un sentiment fin moral, nu este păcat. Printre ascultători se aflau unii, care doreau să fie salutați ca fericiți pentru dreptatea lor, pentru că nu comiseseră nici o crimă ordinară, în timp ce în inimile lor nutreau simțăminte care nu se deosebeau de cele care duc pe omorător la fapta sa oribilă. Și totuși acești oameni fac paradă de evlavie lor și se conformează pretențiilor exterioare ale religiei. Acestora li se adresează Isus mai întâi cu cuvintele: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi și împacă-te cu fratele tău; apoi vino și adu-ți darul.” El arată deci că crimele își au originea în inimă, iar acei care dau loc urii și răzbunării înăuntrul lor, au călcat deja cu picioarele lor pe calea omorului, iar darurile lor nu mai sunt plăcute lui Dumnezeu. Singura salvare constă în aceea, de a stârpi orice amărăciune și orice ură din inimă. Dar Mântuitorul merge încă mai departe, declarând că, dacă cineva are ceva împotriva noastră, noi trebuie să ne dăm osteneala, spre a-i ușura inima și dacă e posibil să izgonim din sufletul lui acele simțăminte, căci altfel darul nostru de jertfă nu este plăcut lui Dumnezeu.

Această învățătură este de o însemnătate deosebită pentru poporul lui Dumnezeu din timpul nostru. Foarte mulți sunt zeloși în serviciul lor religios, în timp ce între ei și frații lor există certuri nenorocite, pe care le-ar putea aplană; a căror împăciuire le-o cere chiar Dumnezeu, înainte de a primi serviciul lor. Mântuitorul a lămurit atât de limpede datoria creștinului în această privință, încât în nici unul n-ar trebui să se mai ridice vreo îndoială cu privire la îndatorirea sa.

În timp ce Isus era ocupat cu predarea învățăturilor Sale, câteva bărci de petrecere pluteau pe apă, și fiecare dintre cei de față știa, că

acei trândavi ce erau într-însele nu aveau nume bun. Poporul care asculta se aștepta acum că Iisus va amenința cu asprime această clasă de oameni, dar aude cu uimire declarația Sa: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu preacurvești». Dar Eu vă spun că ori și cine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.” Acei care priviseră acele persoane, dedate la petreceri necuviincioase, ca fiind foarte păcătoase, se uimesc de declarația lui Iisus, că toți cei ce nutresc cugete desfrânate în inimile lor, sunt în fond tot așa de vinovați, ca și cei ce calcă fără conștiință porunca a șaptea. Iisus mustră obișnuința rea a bărbaților de pe atunci, de a se despărți de femeile lor pentru cauze neînsemnate. Asemenea despărțiri aduseseră foarte adesea mari mizerii și chiar crime. Iisus combate cauza principală a relațiilor prea slabe dintre soți, osândind patimile păcătoase, care privesc căsătoria ca o piedică a satisfacerii voluptății lor. Hristos dorea să îngrădească căsătoria cu restricții drepte, așa încât nici o despărțire legală dintre bărbat și femeie să nu mai fie posibilă, afară numai pentru motiv de desfrânare.

Mulți dintre cei ce gândeau că poruncile lui Dumnezeu ar interzice numai crimele comise în faptă, recunoscând acum, că legea lui Dumnezeu trebuie urmată atât după spirit, cât și după literă. Iisus trece astfel în revistă fiecare poruncă, lămurind însemnătatea adâncă și adevărată a cerințelor lor, și demască rătăcirea fatală a iudeilor, în respectarea lor pur exterioară. Iisus zice în privința pământului: „Felul vostru de vorbire să fie: «Da, da; nu, nu»; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău.” Porunca a treia osândește jurământul nelegiuit, dar spiritul acestei prescripții se întinde mai departe, interzicându-se prin aceasta, ca numele lui Dumnezeu să fie întrebuințat în mod nerescuțos în conversații. Foarte mulți chiar preținși urmași ai lui Hristos, sunt obișnuți a întrebuința cu ușurință numele lui Dumnezeu, și chiar în rugăciunile și îndrumările lor, Numele Cel Prea Înalt este rostit adesea fără respectul cuvenit.

[185]

Un detașament de soldați romani era tăbărât în apropiere de malul mării, și Iisus a fost întrerupt printr-un sunet puternic de trompetă, care da soldaților semnalul de adunare pe câmpie. Ei se adunară în ordinea obișnuită, plecându-se respectuos în fața drapelului roman, care era înfipt în fața lor. Iudeii priveau cu amărăciune la această scenă, care le amintea despre propria lor umilire națională. Soli cu ordine de armată, se trimit la diferitele posturi îndepărtate. Având

a urca dealul cel înalt, care se întindea până la malul mării, ei vin în apropiere de mulțimea care asculta pe Isus, și silesc pe câțiva dintre țărani iudei, de a duce în locul lor poverile până deasupra dealului. Țărani caută să se apere față de această apăsare, și se întorc cu cuvinte aspre contra prigonitorilor lor; în cele din urmă ei sunt constrânși a asculta de soldați și să îndeplinească serviciul servitului pretins de la ei. Această paradă a autorității romane umple poporul de indignare, și ei sunt setoși să audă, ce va rosti marele Învățător cu privire la această faptă tirană a apăsătorilor. Isus privi acea întâmplare rușinoasă cu mâhnire, pentru păcatele, care aduseseră pe iudei la o astfel de robie. El observă de asemenea ura și răzbunarea care era exprimată pe fețele lor, și știau cât de mult doreau ei după puterea, de a nimici pe apăsătorii lor, de aceea zise plin de tristețe: „Ați auzit că s-a zis: «Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.» Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Orișicui vrea să se judece cu tine să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine.”

Exemplul lui Isus era o confirmare practică a învățăturilor expuse; înfruntarea și prigonirea nu L-au făcut niciodată să recurgă la răzbunare. Totuși aceasta era o cuvântare aspră pentru iudeii răzbunători, și ei murmurau între ei contra Lui. Dar Isus Se exprimă apoi și mai lămurit, zicând: „Ați auzit că s-a zis: «Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău.» Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?”

Manifestarea urii nu va birui niciodată răutatea vrăjmașilor noștri. Totuși iubirea și bunătatea dau naștere iar la iubire și bunătate. Deși Dumnezeu răsplătește cu credincioșie virtutea și pedepsește viciul, totuși El nu retrage deocamdată binecuvântările Sale de la

cei nelegiuți, deși ei dezonoarează numele Său zilnic. El lasă soarele și ploaia peste cei dreți și peste cei nedreți, și le dă prosperitate pământească la fel, și la unul și la altul. Dacă Dumnezeu Cel prea sfânt arată atâta indulgență și atâta bunăvoință față de cei răsculători și idolatri, cu cât este deci mai necesar, ca omul păcătos să dea pe față același sentiment față de semenul său. În loc să blesteme pe insultătorii săi, din contră datoria sa este, să-i întoarcă de la calea lor cea rea, tratându-i cu o bunătate și indulgență, care să se asemene cu cea a lui Hristos, față de prigonitorii Săi. Isus învătă pe urmașii Săi, să stăruie a da pe față o bunăvoință creștină față de toți cei cu care vin în contact; ei nu trebuie să uite faptele de milostenie, ci să fie față de cei lipsiți mai binefăcători decât cei din lume. Copiii lui Dumnezeu trebuie să dea pe față acel spirit, care domnește în cer, iar nu caracterul cel strâmt și egoist al spiritului lumesc. Numai desăvârșirea singură corespunde conduitei creștine. După cum Dumnezeu Însuși este desăvârșit în sfera Sa înălțată, tot astfel și copiii Săi trebuie să fie desăvârșiți în cercul lor modest, în care se află. Numai cu chipul acesta, ei vor putea fi găsiți vrednici de a se bucura de împărtășirea cu ființele neprihănite din Împărăția cerurilor. De aceea Hristos adresează urmașilor Săi următoarele cuvinte, care stabilesc măsura de conduită a caracterului creștin: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”

Parabola semănătorului

[187]

Isus petrecuse toată noaptea în rugăciune, în dimineața următoare devreme, El merse la țărmul mării, ca să caute pe ucenicii Săi, care pescuiau aproape de țărm. Totuși El nu a putut sta mult nederanjat, căci îndată ce se făcuse cunoscut, că Isus se află la țărmul mării, mulțimea curgea la El. Numărul crescu atât de mult, încât El a fost înghesuit din toate părțile. Pe când învăța mulțimea se îngrămădise atât de des, încât El Se văzu silit să se urce într-un vas, pe care îl lăsa să se depărteze puțin de la mal, și apoi continuă cu învățăturile Sale. Poporul avea acum ocazia de a-L vedea și auzi mai bine.

El Se servea adesea de acest procedeu, spre a scăpa de îngrămădirea mulțimii zelose, care căuta să pătrundă până la El. În felul acesta El putea să le comunice fără întrerupere învățăturile însemnate pe care ei trebuiau să le audă. Dintr-o barcă simplă de pescar, Mântuitorul învăța astfel pe poporul care asculta pe mal cuvintele vieții. El era răbdător față de toți cei care luptau cu ispitele, milos și bun față de cei întristați și descurajați. Cuvintele Sale găseau răsunset în multe inimi, iar lumina îndrumărilor Sale divine fericea pe multe suflete care până aici lănceziseră în întuneric.

O ce priveliște era aceasta pentru contemplarea îngerilor! Suveranul lor ceresc, stând într-o barcă modestă de pescar, legănat încoace și încolo de apa neliniștită, predicând mântuirea unei mulțimi ascultătoare, care se înghesuise până la marginea apei! Adoratul Cerului, stând sub cerul liber, vestea poporului de rând sublima Sa învățătură despre mântuire. Și totuși El nu putea găsi un anturaj mai măreț pentru ostenele Sale. Lacul, munții, câmpiile întinse, lumina soarelui care inundă pământul — toate acestea le folosea marele Învățător spre a întipări adevărurile prețioase în inima omenească.

[188]

În fața ochilor mulțimii se afla semănătorul și secerătorul la un loc, unul aruncând sămânța iar celălalt secerând recolta timpurie. Văile roditoare și coastele colinelor erau pline de frumusețe plăcută. La țărm se văd stâncile goale și păsărelele cântătoare umplu atmosfera cu cântările lor melodioase. Peștișorii se joacă pe deasupra apei.

Isus folosește această ocazie, pentru a trage învățătură din natura ce-L înconjoară, care trebuia să pătrundă în inimile ascultătorilor. El întrebuintează scena ce se desfășoară în fața ochilor pentru ilustrarea învățăturilor Sale, așa ca în viitor privirea acestor obiecte să le aducă tot mereu în amintire marile adevăruri, pe care Isus le trăgea dintr-însele. De aici înainte, ele trebuiau să-i îndrume zilnic la instrucțiunile prețioase, pe care ascultătorii le primiseră de la El.

Stând astfel și privind la scena cea vie din fața Lui, Isus spune acea pildă, care ne-a fost transmisă prin toate timpurile, și care și astăzi sună încă tot așa de curat și de frumos în simplitatea ei nealterată, ca și pe vremuri, cu optsprezece (acum douăzeci) secole mai înainte, când a fost rostită în acea dimineață la marea Galileei.

„«Ascultați! Iată, semănătorul a ieșit să semene. Pe când semăna, o parte din sămânță a căzut lângă drum: au venit păsările și au mâncat-o. O altă parte a căzut pe un loc stâncos, unde n-avea mult pământ: a răsărit îndată, pentru că n-a dat de un pământ adânc; dar, când a răsărit soarele, s-a pălit; și, pentru că n-avea rădăcină, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini; spinii au crescut, au înecat-o, și n-a dat roadă. O altă parte a căzut în pământ bun: a dat roadă, care se înălța și creștea; și a adus: una treizeci, alta șazeci, și alta o sută». Apoi a zis: «cine are urechi de auzit, să audă.»” [Marcu 4, 3-9](#).

[189] Această ilustrare potrivită a răspândirii Evangheliei Fiului lui Dumnezeu trezi cel mai viu interes în popor. Vorbitorul captivă mințile ascultătorilor Săi. Sufletele lor au fost atâtea, și foarte multe inimi erau pline de entuziasm pentru o țintă nouă în viață. Toți erau răpiți de învățătura Sa care în același timp era atât de înobilatoare în principiile ei și totuși atât de ușor de înțeles. Înalta ținută spirituală, pe care Isus le-o pune în față, spre a fi ajunsă, părea în cel mai înalt grad vrednică de dorit. Dar cât de repede aveau să dispară impresiile primite astfel din sufletele multora, când aveau să vină iarăși în contact cu lumea. Păcatele, care sub lumina sfântă a prezenței Maestrului păreau atât de urâcioase, se întorceau iarăși în inimile lor rătăcitoare. Anturajul defavorabil, și grijile și ispitele lumesti îi face să se scufunde iarăși în indiferență.

Alți ascultători din contră, începură încă din acel moment să ducă o viață sfântă, punând zilnic în practică principiile învățaturii lui Hristos. Obiectul de bază al cuvântării Sale, pe care El îl ilustra prin exemple luate din natură, nu avea să fie șters niciodată din sufletul

lor. Țarina cu diferitele ei soiuri de pământ, care în multe locuri nu produceau decât spini și buruieni, șirul de stânci care nu avea decât o scoartă subțire de pământ pe deasupra, semănătorul cu sămânța sa, toate acestea care stau toate în fața lor, imprimau cuvintele Sale în mintea lor, cum nimic altceva n-ar fi fost în stare să facă.

Împrejurările amintite provocară pe Isus să spună parabola despre semănător. Poporul care Îl urma, se simțea înșelat, că El nu întemeia nici o împărăție nouă. Ei așteptaseră mult timp un Mântuitor, care să-i facă o națiune măreață, și acum când au văzut că așteptările lor nu se împlinesc, ei refuzară să-l primească pe Isus ca Mântuitor al lor. Chiar ucenicii Săi aleși deveniră nerăbdători, pentru că El nu-Și însușea nici o autoritate lumească, și chiar rudele Sale erau înșelate și Îl lepădau. Ei îi ziseră: „Pleacă de aici, și du-Te în Iudea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările, pe care le faci. Nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să se facă cunoscut: dacă faci aceste lucruri arată-Te lumii.” [Ioan 7, 3.4.](#)

Urmașii Săi erau întristați, că cei învățați și bogați, nu se arătau cei mai voioși, de a recunoaște pe Isus ca Salvator al lor. Ei simțeau pata de rușine, de care era mânjit Maestrul lor, pentru că numai cei săraci și amărâți, cum și clasele de jos în general deveneau urmași ai Săi. Pentru ce, se întrebau ei, cărturarii și fariseii — tâlcuitoarii din școlile profetice — nu-L recunoșteau ca pe mult așteptatul Mesia? Pilda Sa trebuie să servească ca răspuns acestei îndoieli și necredințe? După ce mulțimea se împrăștie, cei doisprezece se adună în jurul Lui împreună cu alți credincioși, și-L rugară să le explice această pildă: „«Vouă», le-a zis El, «v-a fost dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfățișate în pilde; pentru ca, măcar că privesc, să privească și să nu vadă, și măcar că aud, să audă și să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu, și să li se ierte păcatele.» El le-a mai zis: «Nu înțelegeți pilda aceasta? Cum veți înțelege atunci toate celelalte pilde?»” [Marcu 4, 11-13.](#) Cu aceste cuvinte El declară, că pildele Sale au scopul să trezească inimile ascultătorilor la cugetare. Dacă ei ar fi dorit o explicație mai de aproape a cuvintelor Sale, atunci ei ar fi putut să ceară de la El lămuriri, cum făceau ucenicii, și ar fi primit.

Fariseii înțelegeau pilda, dar se făceau că nu ar pricepe însemnătatea ei. Ei își închideau ochii, ca să nu vadă, și urechile, ca nu

cumva să audă; de aceea inimile lor nu puteau fi câștigate. Ei aveau să-și primească răsplata pentru neștiința lor voită și pentru orbia lor intenționată. Un motiv pentru care Mântuitorul învăța adesea în pilde, consta în aceea, că spionii iudeilor Îl supravegheau neîncetat, pentru a găsi o pricină de învinuire contra Lui. Isus intenționa să demaște sfințenia lor prefăcută și păcătoșenia lor, fără a Se expune la primejdia, de a fi arestat și încarcerat de ei, și de a fi întrerupt astfel de la lucrarea, pe care El venise s-o îndeplinească.

Cu ajutorul parabolilor, El putea vesti adevăruri tăietoare, și să dea pe față nelegiuirea lor fără a se teme de legile lor. Ei puteau cu ușurință trage singuri concluzia, și să cunoască părerea Sa, și totuși nu puteau să-L osândească pentru că se folosisse în predica Sa de un simplu simbol.

[191] Cuvintele lui Isus conțineau un reproș împotriva ucenicilor Săi, din cauza spiritului lor greoi, de a înțelege sensul cuvântărilor Sale; căci prin parabola despre semănător, El ilustră învățătura, pe care El venise s-o dea lumii. Dacă ei nu pricepeau niște lucruri atât de ușor de înțeles, cum aveau să fie ei în stare să pătrundă acele adevăruri, pe care El avea să le expună încă în pilde? El zise mai departe, că aceora, care Îl urmau cu credincioșie, și ascultau de El, le va descoperi taine și mai mari cu privire la Împărăția lui Dumnezeu, decât aceora, care nu făceau parte din societatea lor. Ei trebuiau să deschidă sufletele lor la instrucțiunile Sale, și să fie gata ca să creadă.

Acei, care își împietreau inimile din iubire de podoabe și ceremonii, nu doreau să înțeleagă învățăturile Sale, și nici nu simțeau necesitatea, de a lăsa harul lui Dumnezeu ca să lucreze în inimile lor. Această clasă a rămas în neștiință din propria lor alegere. Acei care primeau pe Hristos, Izvorul luminii și al adevărului, înțelegeau cuvintele Sale și dobândeau o cunoștință practică cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. Dar toți acei care din vreun motiv oarecare neglijau ocazia lor prezentă, de a face cunoștință cu adevărul, și nu făceau eforturi mintale de a pătrunde lucrurile cum trebuie, ci lepădau mărturia propriilor lor ochi și urechi, rămâneau în întuneric; căci deși vedeau, nu recunoșteau, și cu toate că auzeau, totuși nu înțelegeau. Adevărul lui Dumnezeu pretindea prea multă tăgăduire de sine și curăție personală, și de aceea inimile lor firești nu se simțeau atrase, și se lăsau încuiate într-o evlavie formalistă și în necredință.

Marele Învățător binecuvântă pe ucenicii Săi, pentru că vedeau și auzeau cu ochii și cu urechile credinței. El zise: „Mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, . . . și să audă lucrurile pe care le auziți voi.” Isus explică apoi ucenicilor Săi diferitele clase arătate în parabolă.

Hristos, Semănătorul, împrăștie sămânța. Aici erau cei lumești, ale căror inimi erau tari ca și drumul bătut și neprimitoare de învățatura înțelepciunii divine. Ei nu iubeau pe Dumnezeu, și urmau propriilor lor porniri firești. Mulți sunt într-adevăr convinși, auzind învățăturile însemnate ale lui Hristos; ei cred în cuvintele Sale și se hotărăsc, să ducă o viață sfântă, dar când Satana vine cu șoptirile sale rele, ei cedează, înainte ca sămânța cea bună să aibă timp ca să se dezvolte.

Dacă terenul inimii lor ar fi fost zdrobit printr-o căință sinceră de păcatele lor, atunci ei ar fi recunoscut, cât de nelegiuită era iubirea lor egoistă, lumească, mândria și lăcomia lor, și atunci ar fi îndepărtat aceasta din inima lor. Sămânța adevărului ar fi pătruns atunci mai adânc în ogorul fraged, pregătit în inimă pentru acest scop, care ar fi răsărit și adus rod. Obiceiurile rele stăpâniseră însă felul lor de viață atât de mult, încât intențiile lor bune se transformau în nimic în fața glasului ispititorului. „Sunt acei în care este semănat Cuvântul; dar după ce l-au auzit, vine Satana îndată, și ia cuvântul semănat în ei.”

[192]

Există mai departe și de aceia, care primesc cu bucurie adevărurile prețioase; ei sunt foarte zeloși și sunt uimiți că nu toți pot vedea lucrurile, care sunt atât de lămurite pentru ei. Ei sfătuiesc pe alții ca să primească în inimile lor învățatura, care umplut de mulțumire inimile lor. Ei sunt gata să osândească repede, pe cei zăbavnici, și pe cei care cumpănesc cu îngrijire faptele pozitive și care examinează adevărul din orice punct de vedere. Ei îi numesc pe aceștia reci cu inima și necredincioși. În timp de cercare asemenea persoane entuziaste se poticnesc și cad. Ei n-au luat crucea ca o parte din viața lor religioasă și de aceea, slăbindu-le zelul, se întorc de la ea, și refuză ca s-o ducă mai departe.

Cât timp viața unor astfel de persoane se scurge lin, cât timp calea lor nu e îngrădită de nimic, și toate lucrurile se desfășoară potrivit pornirilor lor, ei par a fi creștini sinceri. Dar în proba de foc a încercărilor, curajul lor scade; ei nu pot suporta pentru cauza adevărului nici un reproș. Planta înfloritoare care se dezvoltase din

sămânța cea bună se ofilește și moare pentru că îi lipsește rădăcina, care ar putea-o păstra în timp de secetă. Tocmai ceea ce ar fi trebuit să provoace o pătrundere mai adâncă a vinelor și o creștere mai puternică, usucă acum și omoară întreaga plantă. La fel este și cu arșița soarelui vara, în timp ce pe holda sănătoasă o întărește și o coace, pe aceea care deși fragedă și verde, totuși nu posedă rădăcină destul de adâncă, pentru că vinele ei gingașe nu pot pătrunde prin pământul tare și pietros, o ofilește și o distruge.

Aceste persoane ar fi în stare a-și cultiva terenul inimii lor și a-l îmbogăți, numai dacă ar voi, și atunci adevărul ar prinde o rădăcină mai adâncă; totuși o astfel de lucrare este în legătură cu multă răbdare și tăgăduire de sine. Îi costă prea multe eforturi, de a face o schimbare radicală a vieții. Ei se simt ușor insultați când li se fac observații, și sunt gata să strige împreună cu ucenicii, care părăsiseră pe Iisus zicând: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă?”

[193] „Tot așa cei înfățișați prin sămânța căzută în locuri stâncoase, sunt acei care, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n-au rădăcină în ei, ci țin până la o vreme; și cum vine un necaz sau o prigonire din pricina cuvântului, se leapădă îndată de el.”

Iisus expune mai departe sămânța care cade pe marginea drumului, în locuri neglijate, care sunt acoperite cu buruieni. Acestea înăbușe planta prețioasă, care răsare printre ele; ea se pipernicește și în cele din urmă se distruge. În multe inimi glasul adevărului găsește răsunset; totuși el nu e primit și îngrijit cum trebuie. Mulți îi dau într-adevăr un loc în terenul inimii lor firești, fără să pregătească însă ogorul pentru aceasta, și să stârpească buruienile otrăvitoare, care erau ieșite pe el, și să vegheze întotdeauna, spre a le distruge, în cazul în care ele ar răsări iarăși. Grijile vieții, atracțiile bogăției, dorința după lucruri oprite, înlătură iubirea de dreptate, înainte ca sămânța bună să poată aduce rod. Mândria, patimile, iubirea de sine și iubirea de lume, în legătură cu invidia și ura, nu sunt tovarășii adevărului lui Dumnezeu. Întocmai după cum e necesar, a pregăti bine terenul, care altădată fusese acoperit cu buruieni, tot astfel este necesar pentru creștin, de a fi zelos în stăpânirea defectelor, care îl amenință cu pieire veșnică. Eforturile răbdătoare și sincere în numele și cu ajutorul lui Iisus, pot înlătura pornirea rea a inimii firești. Dar acei, care au lăsat ca credința lor să fie biruită de influențele lui Satan, ajung într-o stare și mai rea decât erau înainte de auzirea

cuvântului vieții. „Alții sunt cei înfățișați prin sămânța căzută între spini; aceștia sunt cei ce aud Cuvântul; dar năvălesc în ei grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftetele altor lucruri, care îneacă Cuvântul, și-l fac astfel neroditor.”

Puține inimi sunt asemenea pământului bun și bine muncit, și primesc sămânța adevărului, ca să aducă roade bogate spre onoarea lui Dumnezeu. Totuși Isus găsește și câțiva creștini credincioși, bogăți în fapte bune și sinceri în străduințele lor. „Alții apoi sunt înfățișați prin sămânța căzută în pământ bun. Aceștia sunt cei ce aud Cuvântul, îl primesc, și fac roadă: unul treizeci, altul șaiszeci și altul o sută.”

În acest fel Isus descrie într-o parabolă scurtă și simplă, caracterelor acelora, pe care El venise ca să-i învețe. Cel lumesc, cel răutăcios și cel împietrit — toate aceste clase sunt înfățișate ascultătorilor. Cu aceasta, El răspunde la întrebarea, pe care noi o auzim adesea în zilele noastre: De ce a avut atât de puțin succes lucrarea lui Hristos în timpul slujirii Sale personale pe pământ? Minuni de bunătate și de milostivire caracterizează viața Sa; dar deși El vindeca pe bolnavi și gonea spiritele rele, care urmăreau pe oameni, totuși lucrarea de a birui și îndrepta pornirile rele ale firii lor, o lăsă pe seama lor proprie. El îi instrui, cum să-și unească eforturile lor omenești cu puterea Sa dumnezeiască, ca prin tăria Sa să poată triumfa asupra păcatelor, de care ei erau stăpâniți.

Această experiență era necesară, spre a da caracterului creștin o tărie morală și de a-l face destoinic pentru cer. Isus nu săvârșea nici o minune cu scopul de a face pe oameni să creadă într-Însul. Aceasta a fost lăsată pe seama voinței lor proprii, de a-L primi sau lepăda. Nici o putere directă nu trebuia să-i constrângă la ascultare, care ar fi distrus libertatea morală dată omului de Dumnezeu. Parabola despre semănător ne arată înclinațiile inimii omenești și diferitele clase cu care Hristos venea în contact; El explică de asemenea motivele, pentru care activitatea Sa nu era însoțită imediat de succese mai mari.

Parabolele lui Isus trebuiau să trezească un spirit de cercetare, care avea ca urmare o expunere și mai limpede a adevărului. Astfel în timp ce El lămuria pe ucenicii Săi cu privire la însemnătatea cuvintelor Sale, poporul se adună iarăși în jurul Său, și învățăturile Sale prinseseră rădăcini în inimile multora din ascultătorii Săi. Aceste cu-

[194]

vântări ale lui Isus nu erau destinate numai pentru o clasă de oameni incuți, ci erau de față multe persoane înțelepte și culte, care erau în stare să facă critica cea mai aspră. Cărturarii, fariseii, învățații, mai marii, legiuitori și reprezentanții tuturor națiunilor, se aflau printre ascultătorii Săi; și totuși nici unul din toată marea adunare nu era în stare să contrazică cuvintele lui Hristos.

În popor domnea o mare curiozitate și se ridicau multe întrebări cu privire la împărăția vestită de Hristos, pe care totuși nu o puteau vedea cu ochii lor trupești. Isus cunoștea orice greutate, care neliniștea sufletul ascultătorilor Săi, și când mulțimea se adună iarăși în jurul Său, El continuă ca să-i învețe prin parabile. „El le-a mai zis: «Oare lumina este adusă ca să fie pusă sub baniță, sau sub pat? Nu este dusă ca să fie pusă în sfeșnic? Căci nu este nimic ascuns care să nu fie descoperit, și nimic tănuit, care nu va ieși la lumină. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă.» El le-a mai zis: «Luati seama la ce auziți. Cu ce măsură veți măsură, vi se va măsură: și vi se va da și mai mult. Căci celui ce are, i se va da; dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are.»” [Marcu 4, 21-25](#).

Isus întrebuintă lumina ca un simbol al învățăturilor Sale, care luminează de asemenea sufletele celor care le primesc. Această lumină nu trebuie să fie ascunsă față de lume, ci să facă fericiți și să lumineze cu razele sale pe toți cei ce o respectă. Instrucțiunea, pe care o primeau acei ce ascultau la Isus, trebuia să fie răspândită de ei mai departe și să fie transmisă astfel generațiilor viitoare. El declară de asemenea că nimic nu este ascuns, care să nu fie dat pe față. Orice ar fi în inimă, mai curând sau mai târziu se va da pe față prin fapte; și acestea vor hotărî, dacă sămânța semănată a prins rădăcină în inimile lor și a adus fruct bun, sau dacă spinii și buruienile au câștigat supremația. Ei îi îndeamnă să-L asculte și să-L înțeleagă. Prin folosirea privilegiilor date lor, ei își vor asigura nu numai propria lor mântuire, ci și alții vor fi făcuți fericiți printr-înșii.

Și cunoștința dobândită avea să fie în raport cu atenția sinceră, cu care ei aveau să asculte la instrucțiunile Sale. Toți cei ce doreau serios să înțeleagă învățăturile Sale, aveau să fie satisfăcuți în totul; privilegiile lor cerești aveau să sporească, și lumina lor avea să devină tot mai strălucitoare până să se facă ziuă deplină. Dar acei, care nu doreau după lumina adevărului, aveau să umble în întuneric, și să fie biruiți de ispitirile puternice ale lui Satan. Ei aveau să-și

piardă demnitatea și stăpânirea de sine, cum și puțină cunoștință, cu care ei se mândreau, când declarau că nu au nevoie de Hristos, și defăimau conducerea aceluia, care a părăsit tronul din cer, și a venit ca să-i salveze.

În timp ce învățătorul divin urmărește mai departe firul cuvântării Sale, El rostește încă o parabolă, în care zice: „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua: sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur; întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic; și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.” Sămânța despre care se vorbește aici este cuvântul lui Dumnezeu, care fiind semănat în inimă va aduce rod, prin harul lui Dumnezeu, curând sau mai târziu. Când adevărul prinde rădăcină în inimă, atunci el va fi trezit la viață cu timpul și va aduce rod. Dezvoltarea vieții și a caracterului vor arăta natura și cantitatea seminței semănate. Totuși pentru a cultiva și a forma aceasta, se cere o muncă de o viață întreagă. Principiile adevărului, după ce au fost plantate odată în suflet, trebuie puse în practică la îndeplinirea datoriilor zilnice. Dezvoltarea caracterului creștin este treptată — ca și progresul plantei naturale — prin diferite trepte de creștere. Nu este însă mai puțin adevărat, că acest progres trebuie să fie neîncetat, căci atât în natură cât și în har, planta sădită sau crește sau moare.

[197] Zi după zi, influența sfințitoare a Spiritului lui Dumnezeu, conduce aproape neobservat pe acei, care iubesc căile adevărului, și-i aduce tot mai aproape de dreptatea desăvârșită, până ce în cele din urmă sufletul se coace pentru seceriș, și după terminarea lucrării vieții lor, Dumnezeu își adună recolta Sa. Nu există nici o perioadă în viața creștină, în care să nu mai fie încă mult de învățat, sau o desăvârșire și mai mare de ajuns. Sfințirea este o lucrare de o viață întreagă. Mai întâi pai verde, apoi spic și după aceea grâu deplin în spic, și în cele din urmă coacerea și secerișul; căci după ce rodul s-a împlinit, atunci este gata pentru seceriș.

Această ilustrație oferă contrastul cel mai izbitor față de starea iudeilor. Religia lor era rece și formalistă. Spiritul Sfânt nu avea loc în inimile lor, de aceea ei au fost împietriți din ce în ce mai mult, căzută în bigotism și se depărtară din ce în ce mai mult de prezența Domnului, în loc ca să crească în har, și să facă progrese în cunoștința

lui Dumnezeu. Fariseii îngâmfați și cu spirit de critică priveau asupra mării mulțimi adunate, ca să asculte la Isus, și observară cu dispreț cât de puțini Îl recunoșteau ca Mesia. Mulți bărbați culti și cu influență erau de față, care veniseră, ca să asculte pe Profetul, al cărui renume răsună în lung și-n lat. Unii dintre aceștia priveau înmărmuriți și plini de curiozitate la mulțimea, care se compunea din toate clasele sociale, și din cele mai diferite naționalități. Aici se aflau săracii, neștiutorii, cerșetorii zdrenturoși, tâlharii cu semnele vinovăției pe fețele lor, bolnavii, ologii, desfrânații, cei de sus și de jos, bogați și lipsiți — toți se înghesuiau unii într-alții ca să poată câștiga un loc, de unde să audă cuvintele lui Isus.

Fariseii priveau la această scenă și se întrebau în necredința lor: Oare din astfel de elemente să se compună împărăția lui Dumnezeu? Isus citea cugetele lor, și le răspunse printr-o altă pildă: „El a mai zis: «Cu ce vom asemăna Împărăția lui Dumnezeu, sau prin ce pildă o vom înfățișa? Se aseamănă cu un grăunte de muștar, care, când este semănat în pământ, este cea mai mică dintre toate semințele de pe pământ; dar, după ce a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate zarzavaturile, și face ramuri mari, așa că păsările cerului își pot face cuiburi la umbra lui.»” Arborele de muștar se întinde în lung și-n lat cu ramurile sale puternice deasupra ierbii și buruienilor și se leagănă ușor în vânt. Păsărelele se jucau sărind din creangă în creangă și cântau din coroana sa stufoasă. Și totuși sămânța, din care lua naștere acest pom puternic, era cea mai mică dintre toate semințele. Mai întâi ieșea din pământ un vlăstar gingaș; dar pentru

[198]

Astfel poporul privind la pomul de muștar, care dovedea o creștere atât de puternică, prin acest tablou, de care Isus se folosea pentru ilustrarea adevărului învățăturilor Sale, rămânea în sufletul lor o impresie durabilă. Cu aceasta El declară, că Împărăția Sa nu va fi întemeiată prin puterea armelor și război, ci că ea avea să se dezvolte în mod treptat. Deși începutul era mic, totuși va crește și va întări, până ce ca și sămânța de muștar, va ajunge în cele din urmă, prin mai multe trepte neobservate de progres, la o înălțime maiestuoasă. Cu chipul acesta, Isus Se folosește de această sămânță mică și neînsemnată, ca să explice adevărurile Sale puternice. Cel mai neînsemnat lucru, pentru Marele Învățător nu este atât de fără importanță, încât

să nu-i dea atenție. Nu puțini erau adunați acolo, a căror experiență creștină se începea în acea zi, și care aveau să fie asemenea cu simbolul arătat, crescând în tărie și frumusețe, călcați adesea în picioare și totuși dezvoltându-se cu tărie. Această comparație avea să fie întipărită în sufletele a sute de oameni, care așteptau la cuvintele lui Iisus. Niciodată nu aveau să privească ei în viitor la pomul de muștar, care creștea atât de falnic în acel ținut, fără ca să-și amintească de această pildă a Mântuitorului, și inimile lor aveau să-și aducă aminte neîncetat de învățătura Sa cu privire la influența misterioasă a harului dumnezeiesc asupra sufletului omenesc, cum și la puterea înviorătoare a cuvântului Său în viața zilnică.

„Le-a spus o altă pildă și anume: «Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat, pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, până s-a dospit toată plămădeala.»” [Matei 13, 33](#). Aluatul în făină reprezintă lucrarea progresivă a harului dumnezeiesc în inimile omenești. Aluatul nu era încă de la început în făină; dar după ce a fost introdus într-înșea, a dat loc la o fermentație, care a avut ca efect de a transforma în totul toată plămădeala. Tot astfel și principiile adevărului lui Dumnezeu, care sunt ascunse în inima unui om, transformă întreaga sa natură și influențează umblarea vieții sale. Sentimentele și simpatiile vor fi sfințite și sufletul înnobilit.

[199] Corporal, omul poate fi același; dar lăuntric el este preschimbat prin principiile dumnezeiești, care călăuzesc de aici înainte viața sa.

Iarăși se folosește Iisus de câmpul desfășurat în fața Sa, de semănători și de secerători, pentru a ilustra în mod lămurit adevărurile Sale. El zice: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în țarina lui. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu, și a plecat. Când au răsărit firele de grâu și au făcut rod, a ieșit la iveală și neghina.” [Matei 13, 24-26](#).

Neghina era pentru plugar foarte supărătoare, deoarece creștea odată cu sămânța cea bună. Există primejdia, ca rădăcina grâului să fie vătămată, și să se distrugă firele crude, dacă neghina va fi smulsă cu dibăcie; în afară de aceasta, la începutul creșterii, grâul se aseamănă atât de mult cu neghina, încât era greu de făcut o deosebire între ele.

Când slugile stăpânului întrebară, de unde vine neghina, căci ei nu semănaseră decât grâu bun, el le zise, că un vrăjmaș a semănat

aceasta, ca să vatăme grâul. Ei întrebare apoi dacă trebuie să smulgă neghina și s-o deosebească astfel de grâu. Dar El zise: „«Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor, Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu»”. — [Matei 13, 29-30](#).

Vrăjmașul care seamănă sămânța urâcioasă, este un simbol al activității lui Satan asupra sufletului omenesc. Hristos este Semănătorul, care seamănă grâul prețios în ogorul inimii. Dar vrăjmașul sufletelor se furișează înăuntru și aruncă sămânța cea rea. Acești germeni ai rătăcirii răsar și aduc roade vătămătoare, înăbușind în același timp și plantele prețioase din apropiere și nimicindu-le. Ogorul care trebuie să aducă roade bune pentru întreținerea omului, devine pustiu, pe când sămânța păcatului se întinde de aici și la alte câmpuri.

Creșterea neghinei printre grâu are ca scop, să trezească o atenție deosebită, și să facă ca produsele să fie supuse la o critică aspră: prin aceasta câmpul ar putea fi privit ca fără valoare de către un observator superficial, căruia îi place să descopere răul, iar semănătorul ar fi muștrat de acesta, pentru că ar fi amestecat sămânța cea bună cu cea rea pentru scopurile sale rele. La fel se întâmplă și cu învățătorii mincinoși și fățarnici, care pretind a urma lui Isus. Ei aduc rușine asupra cauzei creștinismului, și fac ca lumea să se îndoiască de adevărurile lui Hristos. După cum existența neghinei printre grâu lucrează împotriva intereselor semănătorului, tot astfel și existența păcatului în mijlocul poporului lui Dumnezeu zădărnicește, până la un grad anumit, planul lui Isus de a salva pe oamenii căzuți în puterea lui Satan, și de a face ca terenul neroditor al inimii omenești să fie iarăși roditor de fapte bune.

Cât timp grâul era verde, neghina semăna atât de mult cu grâul, încât lucrătorii ar fi fost induși ușor în eroare, și ar fi putut smulge și planta cea bună împreună. Dar când câmpul s-a copt pentru seceriș, atunci buruienile fără valoare nu mai arătau nici o asemănare cu grâul, care se pleca sub greutatea spicelor sale pline și coapte. Atunci neghina a fost stârpită și distrusă, pe când grâul prețios a fost adunat în grânare. Păcătoșii care ridică pretenții false de evlavie, sunt câțva timp la un loc cu adevărații urmași ai lui Hristos, și această aparență

[200]

exterioară a creștinismului are de scop să amăgească pe mulți. Dar la timpul secerișului lumii nu va mai fi nici o asemănare între cei buni și cei răi. Atunci nelegiuții vor fi deosebiți de cei drepti, pentru ca de aici încolo să nu le mai facă nici o apăsare.

După ce Isus dădu drumul mulțimii, și Se retrase împreună cu ucenicii Săi într-o casă, ei Îl rugară, ca să le explice acea pildă, și El le răspunse: „Cel ce seamănă sămânța bună, este Fiul omului. Țarina este lumea; sămânța bună, sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii Celui rău. Vrajmașul, care a semănat-o, este Diavolul; secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii. Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă.” [Matei 13, 37-43](#).

[201] Aceste cuvinte ale lui Hristos sunt fără însemnătate pentru acei, care așteaptă un Mileniu pământesc, în care să se convertească toți oamenii. Dar Isus spune lămurit, că grâul și neghina vor crește împreună până la seceriș, care este sfârșitul lumii. Atunci neghina va fi adunată de pe câmp, ia nu va fi transformată în grâu printr-o minune dumnezeiască. Din contră va rămâne tot neghină și ca atare va fi aruncată în foc, unde va fi nimicită în totul.

În explicarea parabolei, Isus vorbește ucenicilor Săi cu o mare precizie despre deosebirea dintre felul cum vor fi tratați cei nelegiuți și cei drepti, la timpul când oamenii vor fi judecați după faptele lor. Transportându-Se cu spiritul la timpul sfârșitului, El corijează învățăturile false ale acelor care caută să inducă poporul în eroare. El voia să învețe pe oameni, că Dumnezeu care plouă foc asupra cetăților din câmpia Iordanului, și le distruse pentru nelegiuirea lor, va pedepsi cu siguranță și pe păcătoși. El ține soarta oamenilor și a popoarelor în mâinile Sale, și nu se lasă a fi luat în răs mereu. Isus Însuși declară, că există un mai mare păcat decât acela, care a adus distrugerea asupra Sodomei și Gomorei; este păcatul acelor, care văd pe Fiul lui Dumnezeu și aud învățăturile Sale, și totuși se întorc de la El și disprețuiesc mila Sa care li se oferă. Din contră cei drepti vor fi răsplătiți cu viață veșnică.

Isus vorbi cu această ocazie multe pilde către popor, spre a întipări adevărurile Sale mai adânc în memoria lor. Misiunea Mântuitorului nostru în această lume era, să aducă la lumină taine ascunse, pe care oamenii trecători nu le-ar fi pătruns niciodată, și sfaturi dumnezeiești pe care mintea omenească singură nu este în stare, a le lămuri. „Prorocii care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutărilor lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.” [1 Petru 1, 10-12](#). Fiul lui Dumnezeu veni ca să fie o lumină lumii, să arate minuni fiilor oamenilor, pe care chiar îngerii au căutat zadarnic să le pătrundă. El explică cu răbdare transformarea minunată a muritorilor păcătoși, în fii ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai Împărăției Cerurilor. Căderea în păcat deschise ușa la tot felul de suferințe și mizerie, până ce noaptea spirituală acoperi pământul asemenea unui vâl funebru; dar Isus, Salvatorul aduce pe om iarăși în legătură cu Creatorul său și îl face creatură nouă după chipul lui Dumnezeu.

[202]

Mântuitorul Își continuă parabolele Sale pentru învățătura popoului și zice: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are, și cumpără țarina aceea. Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are, și-l cumpără.” [Matei 13, 44-45](#).

În acele zile existau mulți care căutau după comori, care erau presupuse ca aflându-se în pământ, în anumite locuri, unde altădată fuseseră orașe mari. Nu era deloc ceva neobișnuit, ca pe marile drumuri din acele ținuturi, pe unde învăța Isus, să întâlnească cineva persoane, care veniseră de la mare depărtare, și se aflau în trecere către acele locuri, unde se credea că s-ar afla comori. Dorința după bogății mari îi provoca să facă această călătorie, care era legată de multe primejdii. Ei părăsiră ocupația lor de afaceri, spre a se devota unei întreprinderi, care foarte rar era încoronată de succes. Și chiar

dacă găsea o mică comoară, își dublau încă eforturile lor în nădejdea de a descoperi bogății și mai mari. Isus făcea aluzie la o astfel de clasă de oameni, căci în acest fel El explica comorile misterioase ale harului Său, care după ce au atras odată inima omului, trezesc în ea dorința după dobândirea unei desăvârșiri tot mai mari și a unor binecuvântări tot mai bogate. Cu cât omul face mai mult cunoștință cu pacea lui Dumnezeu, cu atât mai adânc dorește el să bea din izvorul iubirii Sale. Setea după dreptate, dorința arzătoare după comori, devine din ce în ce mai mare.

[203] Pentru a câștiga o comoară mare, care s-ar crede că ar fi ascunsă într-un câmp, sau o piatră prețioasă, de o valoare neprețuit de mare, își cheltuiește un om toată averea sa, spre a pune stăpânire pe acel câmp, sau a cumpăra acea piatră prețioasă, cu speranța că în mâinile sale ea va crește în valoare și îi va aduce mult dorita bogăție. Tocmai așa e și creștinul, care dorește să dobândească bogățiile cerești, trebuie să lase la o parte toate considerațiile, care sunt împotriva mântuirii sale veșnice, și să se străduiască cu tot sufletul numai după bogățiile iubirii lui Hristos. Talentele, mijloacele și toate puterile sale, trebuie folosite într-un așa mod, încât să poată dobândi aprobarea lui Dumnezeu. Isus îndreptă atenția ascultătorilor Săi asupra bogățiilor nesfârșite, care sunt ascunse acolo, unde pot fi căutate de toți, cu asigurarea succesului și fără teamă, că se va plânge vreodată despre munca sa în zadar. El însuși Se coborî din cer ca să stimuleze căutarea. Toți oamenii stau pe picior de egalitate, de sus și de jos, bogați și săraci, și nimeni nu va căuta în zadar. Ascultarea de sfânta Sa voință este singura condiție a succesului, și cercetătorul zelos poate vinde foarte bine tot ce are, pentru a ajunge în posesia binecuvântării iubirii dumnezeiești, a mărgăritarului de mare preț.

În adunarea care asculta la învățătura lui Isus se aflau și mulți pescari; de aceea El le prezintă adevărul Său în mod direct în fața ochilor, printr-o pildă luată din viața lor zilnică. El le zise: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești. După ce s-a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun, și aruncă afară ce este rău. Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” [Matei 13, 47-50](#). De asemenea și aici se întipărește în mintea ascultătorilor despărțirea nelegiuitorilor de cei

drepti la sfârșitul lumii, și anume într-un limbaj, care nu poate fi înțeles greșit.

Isus avea o intenție înțeleaptă în istorisirea atâtor pilde diferite, pentru lămurirea unuia și aceluiași adevăr însemnat. Toate clasele erau adunate înaintea Lui, căci El Se afla într-un loc, unde se întruniseră oamenii cei mai diferiți în branșele lor sau în călătoriile lor. După ce se folosi de mai multe ilustrații, reuși să câștige unele inimi. Parabola cu semănătorul, cum și cea despre grâu și neghină atinge pe toți. Câmpurile stau în fața lor, și lucrătorii împrăștiu sămânța, sau adunau recolta timpurie. De asemenea și pomul de muștar, care crește atât de falnic în acel ținut, era o învățătură pentru toți.

[204]

Dar spre a face ca adevărurile să pătrundă și mai adânc, El le mai spuse și alte pilde, care se potriveau pentru diferite cazuri. Cel căutător după bogății reprezintă o clasă mare, asupra căreia parabola Sa despre comoară nu se putea să nu facă o impresie adâncă. Iar aluatul ascuns în făină era o ilustrație care putea fi înțeleasă într-adevăr de toți, dar mai cu seamă de femeile, care cunoșteau așa de bine efectul aluatului asupra făinii; ele au fost astfel în stare de a trage concluzia dintre efectul aluatului și influența harului lui Dumnezeu asupra inimii omenești. Isus nu trecea cu vederea pe nimeni cu învățăturile Sale, și chiar cel mai neînsemnat om era amintit cu cea mai gingașă milă.

Mântuitorul întrebă pe ucenicii Săi, dacă au înțeles toate acele parabole. Ei răspunseră: „Da, Doamne”. Iar El le-a zis: „De aceea orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar, care scoate din visteria lui lucruri noi și lucruri vechi.” [Matei 13, 52](#). Prin această pildă, Isus explică ucenicilor Săi răspunderea acelora, a căror datorie este, de a răspândi în lume lumina, pe care au primit-o de la El. Vechiul Testament era pe atunci întreaga Sfântă Scriptură, totuși ea nu a fost scrisă numai pentru timpul acela; ci a fost destinată pentru toate timpurile și toate popoarele. Isus dorea, ca răspânditorii învățăturilor Sale să cerceteze cu îngrijire Vechiul Testament după acea lumină, care stabilea identitatea Sa ca Mesia cel făgăduit prin profeți, și lămurește mai dinainte misiunea Sa de pe pământ. Vechiul și Noul Testament sunt de nedespărțit, căci amândouă conțin învățătura lui Hristos. Învățăturile Iudeilor, care nu primesc decât Vechiul Testament, nu sunt spre mântuire veșnică, pentru că leapădă pe Mântuitorul, a Căru

viață și activitate era o împlinire a legii și a profetilor. Tot astfel și învățătura acelor care dau la o parte Vechiul Testament, nu duce la mântuire, pentru că prin aceasta ei leapădă ceea ce este mărturia directă a lui Isus. Scepticii încep să lepede parțial Vechiul Testament, și astfel numai un pas mai lipsește, spre a tăgădui și valabilitatea Noului Testament, și în felul acesta să le arunce pe amândouă.

[205] Iudeii au puțină influență asupra creștinilor, de a le arăta însemnătatea poruncilor, inclusiv a legii obligatorii despre Sabat; și aceasta pentru că deși predică vechile comori ale adevărului, totuși pe cele noi, pe care le-am primit prin învățătura directă a lui Isus, le leapădă. Pe de altă parte, motivul principal, pentru care creștinii nu reușesc să facă pe iudei ca să primească învățătura lui Hristos, ca glas al înțelepciunii divine, constă în aceea, că ei tratează cu dispreț comorile Vechiului Testament, care nu conține altceva decât învățăturile de mai înainte ale Fiului lui Dumnezeu prin Moise. El leapădă legea vestită pe Sinai, și tot așa și Sabatul poruncii a patra, care a fost instituit încă din grădina Eden. Adevăratul predicator al Evangheliei, care urmează învățăturile lui Hristos, va căuta să dobândească o învățatură temeinică atât a Vechiului, cât și a Noului Testament, așa încât el să le poată prezenta poporului în adevărata lor lumină ca un tot de nedespărțit — sprijinindu-se și lămurindu-se unul pe altul. Cu chipul acesta, după cum Isus instruieste pe ucenicii Săi, ei vor scoate din comoară nou și vechi.

Trecând în revistă cu mintea diferitele teritorii în care Isus lucrase, sufletul Său a fost umplut de compătimire pentru acei împrăștiati, care Îl primiseră ca Salvator al lor, și priveau la El ca pâine a vieții. Ei îi păreau ca niște oi, care aveau să fie lăsați fără păstor, când El avea să se urce la cer. Înainte de suferințele și de moartea Sa, El trebui să însărcineze pe ucenicii Săi, așa ca credincioșii Săi să privească la ei ca învățători trimiși de sus, și în timpul viitor de întuneric și de descurajare să nu fie fără sfătuitor. Chemând apoi pe cei doisprezece ucenici la Sine, le zise: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” Până aici ucenicii nu avuseseră decât puțină experiență în răspândirea adevărilor practice primite de la Domnul; totuși ei fuseseră tovarășii Săi timp de mai multe luni de zile, și El îi trimisese ocazional, ca să lucreze pentru un scurt timp independenți, spre a-i pregăti pentru misiunea lor viitoare, când El

nu mai avea să fie printre ei. Dar acum El îi deosebi doi câte doi, și-i trimise în diferite direcții. El le dădu darul de a face minuni; totuși ei nu trebuiau în nici un caz să întrebuițeze această putere pentru înălțarea lor proprie și pentru avantajul lor personal. Ei aveau să lipsească numai câteva zile, și de această dată nu trebuiau să meargă la străini, ci la frații lor, care să le pregătească calea, așa încât ei să poată găsi intrare la poporul, dintre care mulți doreau să facă cunoștință mai de aproape cu învățăturile lui Hristos.

[206]

Trimițând astfel pe ucenicii Săi, Isus îi instrui ca la intrarea lor într-un oraș să se intereseze de acei care se bucurau de un nume bun, și în timpul, cât aveau să lucreze în acel ținut, să găzduiască la ei; căci influența unor astfel de persoane ar fi fost în folosul cauzei. Dar dacă ucenicii nu aveau să fie primiți de acei, către care ei mergeau, ei trebuiau să scuture chiar și praful de pe picioarele lor față de casa care li se închidea, sau orașul, care refuza să primească solia lor. Acest procedeu trebuia să întipărească poporului însemnătatea vestirii Evangheliei, cum și faptul, că solia nu putea fi disprețuită sau lepădată fără pedepsire. Marele Învățător declară ucenicilor Săi cu o accentuare solemnă, că la ziua judecării va fi mai ușor Sodomei și Gomorei, decât acelui oraș, care refuză să asculte.

Isus îndrumă pe ucenicii Săi, să facă cunoscut și altora aceste adevăruri, pe care El Însuși le comunicase lor; El le zice: „Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor.” Cunoscând bine împotrivirea și prigonirea, la care aveau să fie expuși în slujba pe care ei aveau s-o înceapă, El îi întărește pentru lucrarea lor, cu asigurarea, că Dumnezeu va veghea asupra lor în toate primejdiile și ostelile lor viitoare. Ei nu trebuie să țină seama de împotrivirile oamenilor, ci să caute să placă în toate lui Dumnezeu, în ale Cărui mâini ei se aflau: „Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.”

Ei trebuie să meargă cu mărturia adevărului și soarta lor s-o lase în mâna Tatălui lor ceresc. Isus îi mângâie cu asigurarea purtării de grijă divine, care veghează asupra vieții lor, și zice: „Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși, nici una din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă

sunt numărați. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” [Matei 10, 29-31](#).

[207]

Și în cele din urmă el încoronează instrucțiunile și îmbărbătările Sale cu asigurarea măreață a răsplătirii veșnice pentru toți cei ce primesc pe Fiul lui Dumnezeu și urmează învățătura Sa, și cu amenințarea pedepsei pentru toți cei ce o leapădă: „De aceea pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” [Matei 10, 32-33](#).

În felul acesta, Mântuitorul însărcină pe ucenicii Săi, să meargă în lume, ca să vestească cuvântul Său, să vindece pe bolnavi și să mângâie pe cei întristați, așa după cum El făcuse înaintea ochilor lor; și ei ieșiră și lucrară după prescripțiile Sale.

Misiunea servilor lui Dumnezeu este astăzi de aceeași mare însemnătate, ca și aceea a apostolilor, când Hristos îi trimisese cu aceste cuvinte solemne de învățătură. Primirea sau lepădarea soției lui Hristos va fi însoțită de acele rezultate, la care se referea Învățătorul cu acea ocazie solemnă, când însărcină pe ucenicii Săi să vestească cuvântul Său la toate popoarele.

Isus învățase și vindecase toată ziua fără întrerupere, și dorea după un loc de retragere și odihnă pentru Sine și pentru ucenicii Săi. De aceea El îi invită să-L însoțească către cealaltă parte a lacului. Totuși înainte de a intra în vas, se apropie de El un cărturar, a cărui minte întunecată luase aceasta în sens literal, credea că Isus ar avea intenția să îmbogățească pe urmașii Săi cu bunuri pământești. De aceea El îi vorbi cu zel, zicându-I ca și Iuda: „Învățătorule, îți voi urma oriunde vei merge”. Mântuitorul citea cugetele nevrednice care ocupau mintea lui, de aceea îi răspunse cu aceleași cuvinte, pe care le adresase lui Iuda: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde să-și plece capul.” Acest învățător iudeu avea în vedere numai folosul său personal, pentru care se oferi să urmeze lui Isus. El nădăjduia, că Mântuitorul, Își va întemeia în curând Împărăția Sa pe pământ, și bogăția și poziția, de care aveau să se împărtășească ucenicii Săi, ar fi comorile despre care vorbise Isus. Dar numai un suflet orbit prin zgârcenie și plăcere lumească, putea interpreta atât de fals cuvintele Mântuitorului.

Dacă sărăcia lui Hristos și faptul, că cei săraci și de jos alcătuiau numărul urmașilor Săi, nu i-ar fi făcut să se poticnească, atunci foarte mulți s-ar fi unit cu El și ar fi preamărit numele Său. Dacă El ar fi dat onoare și bogăție aceluia, care deveneau ucenici ai Săi, atunci cu câtă bucurie I-ar fi adus omagii fariseii, preoții și cărturarii cei mândri. Chiar în zilele noastre mulți ar primi adevărul, dacă nici o tăgăduire de sine n-ar fi în legătură cu aceasta. Dacă ei ar putea avea odată cu Hristos și lumea, ar voi cu plăcere să intre în rândurile urmașilor Săi. Dar a-L urma în înjosirea Sa, fără perspective de răsplătiri pământești, este mai mult decât poate suporta credința lor slabă. Ei se întorc întristați, întocmai ca și cărturarul la muștrarea lui Isus.

După ce Isus dădu drumul mulțimii, El pluti împreună cu ucenicii Săi către cealaltă parte a lacului, aceasta putea fi numai o pustie; tocmai pentru aceasta, ei nădăjduiau că vor putea să se odihnească

puțin de ostenele lor; întrucât aici aveau să fie departe de locuințele omenesti. Dar când ei porniră le urmară mai multe bărci pline cu oameni, care doreau să audă mai de aproape lămuriri despre învățătura lui Hristos.

Mântuitorul era obosit de munca Sa aspră îndelungată, iar acum fiind scutit pentru câțva timp de pretențiile mulțimii, se culcă pe scândura goală a bărcii de pescar și adormi. Curând după aceasta se schimbă vremea, care până aici fusese liniștită și plăcută. Norii întunecoși se adunară pe cer și o furtună violentă izbucni asupra lacului, cum se întâmplă adesea în acele părți. Soarele apusese, și întunericul nopții acoperea apa. Valuri furioase se năpusteau contra bărcii, și amenințau în orice clipă s-o înghită. Barca era când azvârlită pe vârful unui munte de apă, când coborâta deodată în adâncul văii între valuri, așa că ea devenise un obiect de joc al valurilor. În cele din urmă se observă că vasul căpătase o spărtură și începu repede a se umple cu apă. Ca urmare la aceasta, se dădu naștere la o confuzie generală, în mijlocul întunecimii și al urlatului valurilor înfuriate. Pescarii puternici și curajoși erau destoinici în conducerea vasului; dar cu toată experiența lor cu privire la capriciul schimbător al mării, ei nu știau ce să mai facă în această furtună grozavă și inimile lor se umplură de deznădejde, când observară că vasul se scufundă din ce în ce mai mult.

[210] Ei fuseseră atât de ocupați în eforturile lor de a se salva pe ei înșiși, și de a ține vasul deasupra apei, încât uitaseră în totul prezența lui Iisus. După ce pierdură însă curajul, și se credeau pierduți, își amintiră că El era Cel care le poruncise să plece pe mare. În spaima lor de moarte, se adresară Lui, aducându-și aminte că El îi mai scăpase o dată dintr-o primejdie asemănătoare. Ei strigară: Învățătorule, Învățătorule, dar urlatul furtunii întrece glasurile lor și nu primesc nici un răspuns. Valurile năvălesc grămadă asupra lor și fiecare dintre ele îi amenință cu pieirea.

Cuprinși de disperare, ei strigă iarăși, dar nu primesc nici un răspuns, decât numai urlatul furtunii turbate. I-a părăsit oare Maestrul lor? S-a îndepărtat El pe valurile spumegânde spre a-i lăsa pradă soartei lor proprii? Ei își mai amintiră că altădată El mai umblase pe apă, spre a-i salva de la moarte. I-a lăsat El acum ca să-i înghită valurile? Ei Îl caută plini de spaimă, căci nu mai pot face singuri nimic pentru salvarea lor. Furtuna a devenit atât de aprigă, încât toate

sfortările lor de a cârmui vasul sunt zadarnice; singura lor speranță este doar în Isus. Deodată Îl întrezăresc la lumina strălucitoare a unui fulger, scufundat în somn adânc, fără a Se lăsa tulburat de vuietul și de zgomotul furtunii și al valurilor.

Ei aleargă la El și plecându-se peste chipul Său întins pe platformă, Îl strigă reproșându-I: „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?” inimile lor sunt mâhnite, că El putea sta atât de liniștit, pe când ei erau amenințați de primejdie și moarte, și ei se luptaseră atât de greu împotriva furtunii înfuriate. Acest strigăt de disperare trezește pe Mântuitorul din somnul Său înviorător. Pe când ucenicii alergau înapoi la lopețile lor, spre a mai face ultima sfortare, Isus Se ridică în picioare. Cu o maiestate divină El sta în vasul modest de pescar înconjurat de furtuna înfuriată, în timp ce valurile izbucnesc asupra platformei, iar fulgerele strălucitoare fac să lumineze fața Sa liniștită și fără teamă. El ridică mâna Sa pe care o folosise de atâtea ori în fapte de milostenie, și zice către marea înfuriată: „Taci, fii liniștită!” Furtuna se liniștește și valurile năvalnice se opresc. Norii dispar, și stelele încep iarăși să lumineze; vasul stă nemișcat pe apa liniștită. Întorcându-Se apoi către ucenicii Săi, îi muștră cu cuvintele: „Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n-aveți credință?”

O tăcere adâncă cuprinse deodată pe ucenici. Nici un cuvânt n-a mai fost rostit; nici chiar Petru cel atât de înflăcărat nu încercă, să-și exprime în cuvinte respectul sfânt care îi umplea inima. Vasele care porniseră să însoțească pe Isus se găsiseră în aceeași primejdie, ca și vasul ucenicilor. Frica și în cele din urmă deznădejdea a cuprins pe oamenii dintr-însele, porunca lui Isus restabili totuși liniștea acolo, unde cu o clipă mai înainte domnise agitația. Orice teamă fugise, [211] căci primejdia trecuse acum. Furia furtunii apropiase vasele unele de altele, așa încât toți puteau privi de la bord minunea lui Isus. În timpul tăcerii care urmă după liniștirea furtunii, ei șopteau unii altora: „Cine este acesta de Îl ascultă chiar și vântul și marea?” Niciodată această scenă atât de impresionantă nu a fost uitată de spectatori. Și maiestatea ei minunată nu va înceta niciodată de a umple pe fiii lui Dumnezeu cu respect și adorație sfântă.

Când El a fost deșteptat brusc de către pescarii înspăimântați, Mântuitorul nu Se temea pentru Sine Însuși; El Se îngrijora pentru ucenicii Săi, care nu se încrezuseră într-Însul în timp de primejdie. El muștră teama lor care da pe față necredința lor. Ei ar fi trebuit să

se adreseze Lui la cel dintâi semn de primejdie, și El i-ar fi scăpat de îngrijorarea lor. În străduința lor de a se salva, ei uită totuși că Isus era la bord. Câți se luptă singuri în ispitele vieții lor, în mijlocul încurcăturilor și primejdiilor, contra furtunilor de împotriviri și uită, că există Unul care le poate ajuta. Ei se încred în propria lor tărie și destoinicie, până ce înșelați și descurajați strigă către El, ca să-i salveze. Deși le mustră cu întristare necredința și încrederea lor în sine, totuși El ascultă încă mereu la strigătul lor plin de ardoare, spre a le da ajutorul necesar.

Deveniți o minge de joc a valurilor furioase ale adâncului, călătorii oboșiți ar trebui să-și amintească, că Isus se află pe mare în aceeași primejdie; că glasul Său porunci furtunii grozave, să se oprească; că elementele agitate au ascultat de porunca Sa și credincioșii au fost salvați. Când apele înfuriate izbucnesc peste barca noastră ce pare a se scufunda, și fulgerul ne luminează adesea valurile spumegânde, care ne amenință cu pieirea în fiecare clipă, ne putem aminti în primejdia noastră, că și Isus se află la bord. El aude strigătul nostru de disperare, și nu va părăsi niciodată pe cei ce își pun încrederea lor într-Însul.

[212] Fie pe uscat sau pe mare, fie dormind sau în stare de veghe, numai dacă avem în inimile noastre pe Salvatorul nostru, nu trebuie a ne teme de nimic. Strigătul credincios va primi răspuns întotdeauna. Vom fi muștrați poate, că nu L-am căutat imediat la începutul cercării, totuși El va asculta cererea noastră umilă, când oboșim în eforturile noastre, de a ne salva prin propria noastră putere. O credință vie în Salvatorul va alina valurile vieții și ne va elibera de primejdi, într-un mod, pe care Mântuitorul îl găsește ca cel mai bun.

Demonizații din morminte

[213]

Noaptea primejdioasă de pe mare trecuse, și dimineța de timpuriu, Isus și ucenicii Săi împreună cu acei care le urmaseră, debarcară de cealaltă parte a mării. Dar îndată ce pășiră pe uscat, le ieșiră înainte doi demonizați plini de mare furie, ca și când ar fi intenționat, să-i sfâșie în bucăți. Crâmpeie de lanțuri, pe care le rupseseră la evadarea lor din închisoare, atârnavă încă de corpurile lor. Ei se tăiau și se băteau cu pietre ascuțite și cu alte obiecte, pe care le puteau arunca. Locuința lor era în gropi și nici un călător nu mai era sigur să mai treacă pe acolo; căci ei obișnuiau a se năpusti cu furia spiritelor rele asupra acestora și chiar să-i și omoare dacă puteau. Ochii lor aveau o uitătură sălbatică de sub părul lor lung și ciufulit, și semănau mai mult a animale sălbatice, decât a ființe omenești.

Când ucenicii și ceilalți văzură aceste ființe oribile alergând către ei, fugiră toți plini de spaimă. Dar observară îndată că Isus nu era cu ei și se întoarseră deci înapoi, ca să afle despre soarta Lui. Ei Îl zăriră stând liniștit pe locul unde Îl lăsară. Acela, care liniștise furtuna, care dăduse deja mai înainte piept cu Satana și-l biruise, nu fugea de spiritele rele. Când acești bărbați, scrâșnind din dinți și cu gura plină de spumă se apropiară de El până la câțiva pași, Isus ridică acea mână, care poruncise valurilor să se liniștească și acei bărbați nu putură să se apropie mai mult de El. Ei stau înfuriați în fața Lui, dar fără putere.

Cu o voce poruncitoare, El ordonă apoi spiritelor necurate să-i părească. Cuvintele lui Isus pătrunseră destul de adânc în sufletul întunecat al acelor bărbați, spre a-i face să înțeleagă, că în fața lor se afla Unul, care putea să-i elibereze de spiritele rele, care îi chinuiau. Dar încercând a-și deschide gurile ca să ceară ajutorul harului Său, spiritul cel rău vorbi printr-înșii și ei strigară cu tărie: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Prea Înalt? Te jur în Numele lui Dumnezeu, să nu mă chinuiești!”

[214]

Și Isus îl întrebă: „Care-ți este numele?” Iar el îi zise: „Numele meu este «Legiune» căci suntem mulți”. Folosindu-se de acești

oameni chinuți ca mijlocitori ai comunicărilor lor cu Isus, aceste spirite Îl rugară, ca să nu le gonească din acel ținut, ci să le lase să intre în turma de porci, care pășunau în apropiere. Dorința lor a fost acceptată; și îndată ce se făcu aceasta, porcii se aruncară într-un adânc prăpăstios și se îneacă în mare. Lumina răsări iarăși în sufletul demonizaților vindecați. Din ochii lor strălucea priceperea, de care fuseseră străini timp îndelungat. Fetele care au fost schimbate mult timp în chipul lui Satan, se îmblânziră deodată, mâinile mânjite cu sânge deveniră liniștite, iar acei bărbați laudau pe Dumnezeu pentru salvarea lor din sclavia spiritelor rele.

Cu cererea lui, de a se permite spiritelor rele să intre în porci, Satan intenționa să facă lui Isus greutăți în acel ținut. Prin pierderea porcilor se făcu proprietarilor lor o pagubă însemnată; iar vrăjmașul nu se înșelă deloc în gândul său, că prin această împrejurare va face ca Isus să nu fie simpatizat în acele împrejurimi. Păzitorii porcilor priviseră cu uimire la toate cele petrecute și observaseră, cum acei nebuni furioși deveniră liniștiți și cu mintea senină și cum întreaga turmă de porci se aruncă apoi deodată în mare și se îneacă. Ei erau răspunzători față de proprietari pentru această pagubă și alergară imediat să ducă vestea stăpânilor lor și să spună la toți oamenii cele întâmplate. Această distrugere a proprietății lor părea a fi pentru stăpâni de o mai mare valoare, decât faptul îmbucurător, că doi nebuni își recăpătaseră iarăși mintea, și nu mai primejduiau pe oamenii, care se apropiau de acel loc, și nu mai aveau nevoie să mai fie puși în lanțuri și legături.

[215] Pentru acești oameni egoiști era indiferent, că acești nenorociți au fost liberați, și ședeau acum liniștiți și înțelegători la picioarele lui Isus, cu inimile pline de mulțumire, ascultând la cuvintele învățăturii Sale, și preamărind numele Aceluia, care îi făcuse sănătoși. Lor nu le păsa decât de proprietatea lor pierdută și se temeau că prezența acestui Străin în mijlocul lor le-ar putea aduce nenorociri încă și mai mari. Spaima se răspândi în lung și-n lat, iar cetățenii se temeau că vor fi ruinați financiar. De aceea o mare mulțime merse la Isus și-L rugă, jeluindu-se de paguba lor, ca să părăsească vecinătatea lor. Ei priveau cu nepăsare la acei nebuni vindecați, care conversau acum cu Isus într-un mod priceput, și pe care îi cunoșteau foarte bine, căci fuseseră mult timp spaima satului. Vindecarea minunată a acestor bărbați părea a avea pentru ei o însemnătate mult mai mică, decât

propriile lor interese egoiste. Ei erau îngrijorați de paguba ce li se făcuse, și gândul că Isus va petrece mai mult timp la ei îi umplea de teamă. De aceea Îl rugară să părăsească țărmlul lor. Mântuitorul Se conformă dorinței lor, și porni imediat împreună cu ucenicii Săi, și-i lăasă astfel pradă egoismului și necredinței lor.

Locuitorii aveau în fața lor dovezi vii despre puterea și milostivirea Aceluia, pe care ei Îl goneau din mijlocul lor. Ei vedeau că acei nebuni își recăpătaseră mintea la loc, totuși se temeau așa de mult, de vreo pagubă oarecare, așa încât Mântuitorul, care biruise înaintea ochilor lor pe stăpânitorul întunericului, fu tratat cu dezinteres. Ei goniră astfel darul prețios al cerului de la porțile lor, și se împotriviră în orbia lor vizitei Sale de milostivire. Într-adevăr noi nu mai avem ocazie ca să respingem de la noi persoana lui Hristos, după cum au făcut Gadarenii; totuși există mulți în timpul nostru, care refuză să urmeze învățăturile Sale, pentru că prin aceasta trebuie să jertfească interese pământești. Foarte mulți își întorc inimile de la Isus, de teamă că prezența Sa le-ar putea pricinui vreo pagubă bănească. Ca și Gadarenii egoiști ei disprețuiesc harul Său, și gonesc în mod nemilos Spiritul Său de la ei. La aceștia se referă cuvintele Sale: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona”.

Mulți gândesc poate că procedeul lui Isus în această chestiune ar fi împiedicat poporul aceluia ținut, de a primi învățăturile Sale, că această dovadă neliniștitoare a puterii Sale, i-ar fi îndepărtat de la El și i-ar fi pus în poziția, de a nu mai putea fi atrași sub influența Sa. Totuși cei ce gândesc astfel nu cunosc planurile Salvatorului. Pe vremea când Gadarenii apelau la Isus, ca să părăsească țărmlul lor, îi fu adresată o cerere și din partea celor doi nebuni vindecați. Această din urmă cerere însă consta în aceea, ca să le fie îngăduit a însoți pe Salvatorul lor, în prezența Sa ei se simțeau siguri față de spiritele rele, care îi chinuseră și le distruseră puterea bărbăției lor. Ei rămaseră lângă El, când voi să Se urce în vas, îngenuncheară la picioarele Sale și-L rugară să-i ia cu El și să-i învețe adevărul Său. Dar Isus le porunci să se întoarcă acasă la prietenii lor, și să le vestească, ce lucruri mari a făcut Domnul pentru ei.

Așadar ei au fost însărcinați cu o lucrare importantă, — să meargă în patria lor păgână și să transmită și amicilor lor lumina, pe care o primiseră de la Isus. Ei ar fi putut invoca motivul că ar fi o cerere prea grea pentru ei de a se despărți de Binefăcătorul lor,

[216]

imediat la începutul experienței lor, și că ar dori mai bine să rămână cu El, în loc să fie expuși la încercări și greutăți, de care cu siguranță nu puteau fi scutiți în calea prescrisă lor de El. Ei ar fi mai putut de asemenea pretexta, că lungă lor absență din societate, i-ar fi făcut incapabili a-și aduce la îndeplinire lucrarea cerută.

Dar îndată ce Isus le prescrie cărarea datoriei, ei au fost voioși a porni pe ea. Ei au dus lumina despre Mântuitorul nu numai la propriile lor familii și vecini, ci vestiră puterea lui Isus, de a salva pe oameni, pretutindeni în ținutul celor zece orașe de păgâni, istorisind despre lucrarea Sa minunată de a izgoni spiritele rele.

Poporul aceluși ținut refuzase să primească pe Mântuitorul, pentru că fusese cauza distrugerii proprietății lor, și totuși ei nu au fost lăsați cu totul în întuneric; căci ei nu comiseseră păcatul de a lepăda învățătura Sa, pentru că nici nu o auziseră, când Îl rugară, să părăsească țărmlul lor. Cuvintele Sale de viață nu ajunseseră încă la urechile lor. De aceea El însărcină pe acei, care cu puțin mai înainte fuseseră unelte ale lui Satan, ca să ducă lumina, pe care o primiseră de la El, și aceluși popor întunecat. Acei, care fuseseră atâta timp reprezentanți ai stăpânitorului întunericului, deveniră astfel vestitori ai adevărului și slujitori ai Fiului lui Dumnezeu.

Oamenii au fost uimiți, când au auzit această veste minunată. [217] Interesul lor a fost trezit și ei se străduiau cu zel, ca să participe la această împărăție, despre care învăța Isus. Nimic n-ar fi putut trezi atât de adânc pe poporul acestei țări, ca acest eveniment, care avusese loc în mijlocul lor. Ei nu se îngrijiseră însă decât de avantajele acestei lumi, și prea puțin se gândiseră la mântuirea lor veșnică. Isus Se îngrijea mult mai mult de adevărata lor fericire, decât se îngrijeau ei înșiși. El acceptă dorința demonului, și urmarea a fost distrugerea proprietăților lor.

Această pagubă provocă indignarea poporului, și scoase pe Isus în vileag numaidecât. Deși Îl rugară, ca să-i părăsească, totuși ei văzură și auziră pe bărbații, pe care el îi vindecase. Când aceste persoane, care fuseseră spaima comunității, deveniră soli ai adevărului, și vesteau mântuirea prin Isus, exercitau o influență puternică, de a convinge poporul aceluși ținut, că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Ei făcură pe Isus să părăsească țărmlul lor, pentru că se temeau de o păgubire și mai departe a proprietății lor, deși acei care călătoriseră cu El pe mare, le istorisiseră despre primejdia din noaptea trecută și

despre liniștirea minunată a furtunii prin cuvântul lui Isus. Ochii lor orbiți de simțul lumesc nu priveau decât la mărimea pagubei lor. Ei refuzară să aibă între ei pe unul, care prin ridicarea degetului Său stăpâni elementele, dădu afară demonii și vindecă pe bolnavi și pe slăbănogi prin cuvântul Său, sau printr-o simplă atingere cu mâna Sa. Dovezile vizibile ale puterii lui Satan erau între ei. Prințul luminii se întâlnește cu prințul întunericului, și toți cei de față recunosc puterea supremă a Unuia asupra celuilalt. Dar cu toate că vedeau aceasta, ei rugară totuși pe Fiul lui Dumnezeu, ca să-i părăsească. El le acceptă dorința, căci El nu Se impunea nimănui cu de-a sila, unde nu era primit cu bună-voință.

Satan este dumnezeul acestei lumi; influența sa caută să corupă simțurile, să conducă sufletul omenească la fapte rele și să ducă victima la violență și crimă. El seamănă dezbinare și întunecă priceperea. Lucrarea lui Hristos constă în aceea de a sfărâma puterea celui rău asupra fiilor oamenilor. Și totuși cât de mulți sunt în orice împrejurare a vieții, acasă, la ocupație și în biserică, care refuză pe Isus de la ușile lor, în timp ce monstrului urâcios îi dau voie ca să intre.

Nu e nici o minune, că pe pământ se răspândesc violențe și crime, și că întunericul moral acoperă orașele și locuințele oamenilor asemenea unui văl funebru. Satan stăpânește multe familii, popoare și biserici. El veghează la semnele corupției morale, și caută în ascuns să ducă pe oameni prin ispitiri ademenitoare la rele tot mai mari, până ce în cele din urmă ajung la o stricăciune totală. Unica siguranță constă în veghere și rugăciune împotriva atacurilor lui; căci în zilele din urmă el aleargă înapoi și încolo răcnind ca un leu și căutând pe cine să înghită. Prezența lui Isus este un scut contra atacurilor lui. Soarele Dreptății dă pe față urâciunea vrăjmașului sufletelor, și el fuge din prezența dumnezeiască.

Mulți pretinși creștini din timpul nostru îndepărtează pe Isus din prezența lor, pentru avantaje pământești. Ei poate nu repetă exact aceleași cuvinte ale Gadarenilor, dar faptele lor arată lămurit, că ei nu caută fața Sa în diferitele lor ocupații. Lumea crede că nu mai are nevoie de milostivirea Sa. Alergarea după câștig înăbușe iubirea pentru Hristos. Ei nu iau seama la avertismentele lui Dumnezeu și disprețuiesc muștrările Sale, astfel că prin răutatea și planurile lor egoiste, silesc într-adevăr pe Salvatorul lor binecuvântat să-i părăsească.

Fiica mai marelui sinagogii

Când Isus, împreună cu ucenicii Săi, porni înapoi pe mare, Îl așteptau mulți și toți priveau cu bucurie spre întâmpinarea lui. Când sosirea Sa fu făcută cunoscut în general, poporul se adună în mare număr, ca să asculte la învățăturile Sale. Acolo se aflau bogații și săracii, cei de sus și de jos, fariseii și cărturarii, toți dorind cu zel ca să audă cuvintele Sale și să vadă minunile Sale. Ca de obicei se aflau printre ei mulți bolnavi și chinuți de multe suferințe, care implorau mila Sa.

Obosit și istovit în lucrarea de învățare și vindecare, Isus părăsi în cele din urmă mulțimea, spre a merge ca să prânzească în casa lui Levi. Poporul însă se îngrămădea la ușă, aducând pe bolnavi, pe ologi și pe cei posedati de spirite rele ca să fie vindecați. Așezându-se în cele din urmă la masă, un mai mare al sinagogii, cu nume Iair veni și căzu la picioarele Sale, rugându-L și zicând: „Fetița mea trage să moară; rogu-Te vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască.”

Tatăl era în mare întristare, căci fiica sa fusese sortită morții de doctorii cei mai învățați. Isus răspunse imediat la cererea mult încercatului tată și plecă cu el la casa lui. Ucenicii erau uimiți de răspunsul voios la dorința mândrului fruntaș. Deși el locuia în apropiere, totuși ei nu puteau înainta decât încet; căci poporul se îngrămădea din toate părțile, zeloși ca să vadă pe marele Învățător, care provocase o agitație atât de mare, și să implore atenția și ajutorul Său. Îngrijoratul tată își făcu loc prin mulțime, temându-se să nu ajungă prea târziu. Totuși lui Isus Îi era milă de popor, compătîmîndu-i pentru

întunericul spiritual și pentru suferințele lor corporale; de aceea El Se oprea din când în când, ca să le ajute la nevoile lor. Câteodată mulțimea Îl ridica aproape de la pământ.

Printre cei ce doreau după ajutor se afla și o femeie sărmană, care suferea deja de doisprezece ani de o boală, care îi făcea viața o povară. Toată averea și-o cheltuisese cu doctorii și pe medicamente, căutând să se vindece de marea ei suferință. Totul fusese însă în

zadar; ea fusese declarată ca fără vindecare de către doctori. Dar speranța ei a fost trezită din nou, când auzi despre vindecările minunate săvârșite de Isus. Ea credea că dacă va reuși să se apropie de El, Se va îndura de ea și o va vindeca. Cu toată durerea și slăbiciunea ei, ea veni totuși la țărnul, unde El învăță, și căută să-și facă drum prin mulțimea care Îl înconjura. Totuși calea i se închidea neîncetat de către mulțime. Ea începuse deja să se îndoiască de posibilitatea de a ajunge până la El, când Isus, făcându-Și Însuși drum prin gloată, veni în apropierea ei.

Ocazia de aur sosise; ea se afla în prezența marelui Doctor! Dar în confuzia aceea generală, care domnea, ea nu putea fi auzită; de abia fu în stare să-și arunce în treacăt o privire asupra chipului Său. Temându-se să nu piardă și unica ocazie de a se vindeca de boala ei, ea își puse în joc ultimele puteri, la gândul, că se va face bine numai printr-o simplă atingere de veșmântul Său. Ea folosi ocazia, când Isus trecu pe lângă ea, și își întinse mâna și de abia ajunse să atingă marginea veșmântului Său. Dar în acea clipă ea se simți vindecată de boala ei. În locul slăbiciunilor și durerii veni imediat sănătate și întărire. Ea își concentrase toată credința vieții ei în această atingere, prin care a fost vindecată.

Cu inima plină de mulțumire ea a căutat apoi să se retragă din mulțime, fără a face vreo vâlvă; dar Isus Se opri și toți cei din jurul Său făcură la fel. El Se întoarse, și privind în jurul Său cu ochii Săi pătrunzători, întrebă cu un glas care putea fi auzit lămurit de toți: „Cine s-a atins de hainele Mele?” Poporul răspunse cu o privire mirată la această întrebare. Deoarece El era lovit din toate părțile și împins cu violență când într-o parte când într-alta, întrebarea părea a fi într-adevăr curioasă.

Petru, care era gata întotdeauna de a vorbi, zise, după ce își reveni din surprinderea sa: „Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: «Cine s-a atins de Mine?» Dar Isus a răspuns: «S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.»” [Luca 8, 45-46](#). Salvatorul binecuvântat putu face deosebirea între atingerea credincioasă și între îngrămădirea ocazională a mulțimii nechibzuite. El cunoștea foarte bine împrejurările acestui caz, și o astfel de încredere într-Însul, El nu voia s-o lase să treacă neobservată. El voia să adreseze modestei femei câteva cuvinte de mângâiere, care să-i fie ca un izvor de bucurie.

Îndreptându-Se către femeie, El stăruia încă mereu să știe cine L-a atins. Ea cunoscând, că o ascundere e cu neputință, ieși tremurând înainte și îngenunche la picioarele Sale. Ea istorisi lui Isus în fața întregii mulțimi simpla istorie a lungii sale suferințe dureroase, și ușurarea momentană pe care a simțit-o la atingerea de marginea veșmântului Său. Povestirea ei a fost întreruptă adesea de lacrimi de mulțumire, pe care ea nu le putea opri, fiind conștientă de însănătoșirea ei desăvârșită, căreia îi dusesese dorul timp de doisprezece ani de zile. Dar Isus în loc să Se mânie din cauza încumetării ei, laudă fapta ei, zicându-i: „Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace”. Cu aceste cuvinte, El arată la toți cei de față, că nu simpla atingere de veșmintele Sale a fost care i-a adus vindecare, ci aceasta se întemeia pe credința statornică, a persoanei care se îndreptase către El pentru ajutorul Său divin.

În această femeie ne este arătată credința cea adevărată a creștinului. Pentru exercitarea credinței nu este nevoie, a lăsa sentimentele noastre să se aprindă prea mult; de asemenea nu e necesar ca prezentarea cererilor noastre să fie făcută cu mult zgomot sau cu eforturi corporale, pentru ca să fie auzite de Domnul. Este adevărat că Satan provoacă adesea o mare luptă în inimile rugătorilor, prin îndoieli și ispite, așa încât, lacrimi și strigăte tari de jale izbucnesc fără să vrea din sufletele lor; și este iarăși adevărat, că la cei ce se pocăiesc, simțul păcătoșeniei este adesea atât de mare, încât o căință proporțională cu păcatele lor îi aduc adesea o mare îngrijorare sufletească, care își găsește expresia în plângere și suspin și care sunt auzite cu compătimire de Salvatorul milos. Isus este gata însă [222] întotdeauna, de a răspunde la rugăciunea liniștită și credincioasă. Oricine care se ține în mod simplu de cuvântul lui Dumnezeu și se străduiește a intra în legătură cu Mântuitorul, va primi binecuvântarea Sa ca răsplătire.

Adevărata credință este simplă în efectele sale, și puternică în succesele ei. La mulți preținși creștini, care au o cunoștință a cuvântului sfânt și care cred în adevărurile acestuia, le lipsește acea încredere copilărească, care este indispensabilă pentru religia lui Isus. Ei nu caută după acea atingere miraculoasă, care dă sufletului puterea vindecătoare. Ei permit îndoielii reci să se strecoare înăuntru și să le distrugă încrederea. Cel ce așteaptă o cunoștință desăvârșită înainte de a putea exercita credința, nu va fi binecuvântat de Dum-

nezeu niciodată. „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”
Evrei 11, 1.

Femeia bolnavă credea că Isus o poate vindeca, și cu cât sufletul ei se ocupa mai mult cu acest gând, cu atât mai sigură deveni ea, că chiar o simplă atingere de veșmântul Său o va face sănătoasă. Ca răspuns la credința ei statornică, rugăciunea ei a fost ascultată de puterea dumnezeiască. Aceasta este o învățătură de îmbărbătare pentru sufletul mânjit de păcat. În același fel, cum Isus a procedat cu suferințele corporale, va proceda El și cu sufletul pocăit, care vine la El. Atingerea credinței va aduce și iertarea dorită, care umple sufletul cu mulțumire și bucurie.

Această ezitare a lui Isus era atât de însemnată în rezultatele sale, încât nici chiar îngrijoratul tată nu se arătă nerăbdător, ci urmărirea desfășurarea evenimentelor cu cea mai mare atenție. După ce femeia vindecată plecă mângâiată și plină de bucurie, el a fost încurajat să creadă și mai cu tărie, că Isus este în stare a-i împlini și propria sa dorință și să vindece pe fiica sa. Speranța deveni mai puternică în inima sa, și el rugă apoi pe Mântuitorul ca să meargă cu el la casa sa. Dar continuându-și drumul lor, un sol își făcu loc prin mulțime, aducându-i lui Iair vestea, că fiica sa ar fi murit, și că n-ar mai avea nici un rost, de a osteni mai departe pe Învățător. Urechea atentă a Mântuitorului nu rămase străină de cuvintele care dădură lovitura de moarte speranțelor nutrite în inima tatălui. El fu mișcat de compătimire pentru tatăl suferind. De aceea îi zise pe un ton de milostivire divină: „Nu te teme, crede numai, și va fi tămăduită.”

[223]

Când Iair auzi aceste cuvinte pline de speranță, se strânse mai aproape de Isus, și ei se grăbiră către casa mai marelui sinagogii. Ajuns aici, Mântuitorul nu a permis nimănui să intre cu El în camera, în care zăcea copilul mort, afară numai la câțiva dintre ucenicii Săi cei mai credincioși și părinților fetei. Cei îndurerati făceau mare larmă cu strigătele lor de durere și jale; de aceea El îi muștră cu cuvintele: „Nu plângeți; fetița n-a murit, ci doarme”. Femeile care erau angajate după obiceiul țării, ca să manifeste acest semn ceremonial de durere și jale, se umplură de indignare la observația acestui simplu străin și începură să-i ceară socoteală, cu ce drept Se încumetă El să le poruncească, ca să înceteze cu jelirea lor pentru copila moartă, și să susțină că ea încă trăiește. Ele văzuseră, cum la ivirea morții,

pulsul copilei încetase de a mai bate și ea devenise nesimțitoare. De aceea ele batjocoreau cuvintele lui Isus, când trebuia să părăsească camera din ordinul Său. Însoțit de tatăl și mama copilei, Mântuitorul Se apropie cu Petru, Iacob și Ioan de patul celei adormite, o apucă de mână, și-i zise cu vocea-i blândă: „Fetițo, scoală-te!” O mișcare a fost provocată în acel moment prin întreg corpul. Pulsul vieții începu să bată iarăși în venele vinete ale tâmplilor; buzele palide se deschiseră cu un zâmbet pe ele; pieptul începu să se ridice cu revenirea respirației, pleoapele galbene ca ceara se deschiseră larg, ca după un somn lung; iar ochii întunecați priveau uimiți în jurul său. Copila se ridică, deși slabă de lunga zăcere, totuși pe deplin sănătoasă. Ea se mișcă încet prin cameră, în timp ce părinții vărsau lacrimi de bucurie. Isus le porunci să dea copilei să mănânce, și sfătui pe cei ai casei să nu spună la nimeni de cele petrecute acolo. Cu toată această instrucțiune, de a ține ascunse cele întâmplate, vestea că El a trezit la viață o fetiță moartă se răspândi în lung și-n lat. Un mare număr de oameni fuseseră de față la moartea copilei, și când ei o văzură iarăși în viață și sănătoasă mai târziu, nu se puteau abține de a povesti mai departe despre fapta minunată a marelui Doctor.

Pentru a se recrea puțin timp împreună cu ucenicii Săi, Isus propuse, să se retragă la un loc singuratic și să se odihnească puțin. Pentru o astfel de retragere se găseau locuri destul de potrivite de partea cealaltă a mării, în dreptul Capernaum-ului. Cu acest scop ei se urcară într-un vas ca să treacă dincolo. Totuși multe persoane care căutau pe Isus, L-au văzut părăsind țărmul, și mulțimea zeloasă se adună numaidecât, și privea la vasul care se depărta încet de la mal. Vestea că Isus a pornit pe mare, ca să treacă dincolo, se răspândi din loc în loc; și mulți dintre cei ce doreau ca să-L vadă și să-L audă, alergau la locul unde — după toate probabilitățile — avea să debarce vasul Său, în timp ce alții urmau după El cu bărcile lor. Astfel că Isus ajungând și debarcând împreună cu ucenicii Săi la mal, se aflau în mijlocul unei mari mulțimi de popor, care se îngrămădeau din toate părțile, ca să-L vadă.

Sute de bolnavi și de ologi fuseseră aduși la Isus ca să fie vindecați; și căutau pe orice cale posibilă ca să atragă atenția lui Isus asupra lor. Mulțimea așteptase sosirea lui Isus cu cea mai mare nerăbdare, și numărul lor se înmulțea mereu. Era cu neputință, ca Mântuitorul să găsească aici liniștea dorită, căci poporul care îl aștepta îi solicită din nou atenția, nevoile celor suferinzi apelau la mila și la ajutorul Său imediat. El nu Se putea retrage pe furiș cu ucenicii Săi, spre a se bucura de liniștea necesară a singurătății, și în felul acesta să lase dezamăgit pe poporul care Îl aștepta cu nerăbdare. Printre nenorocțiile care căutau ajutorul Său, erau reprezentate toate bolile. Unii zăceau aprinși de friguri, nemaifiind în stare a-i cunoaște pe amicii lor care îi îngrijeau. Lângă aceștia erau surzii, orbii, paraliticii, șchiopii și alienații. Privind asupra acestei mulțimi nenorocite, inima Sa a fost mișcată de o compătimire adâncă.

Poporul se îngrămădea atât de mult în jurul Său, încât El Se retrăsese puțin mai la o parte pe o înălțime acoperită cu iarbă, de unde putea fi văzut și auzit de orice om. De aici El vindecă toată ziua și vindecă pe toți cei bolnavi și întristați, care erau aduși la

El. Toți cei ce fuseseră nemulțumiți în credința lor, și care doriseră după o învățătură limpede, care să-i poată izbăvi din nesiguranța lor, prin razele dreptății care porneau din prezența lui Isus, noaptea lor spirituală a fost luminată și au fost răpiți de simplitatea adevărilor pe care El le învăța.

Cuvântarea Sa era întreruptă adesea de furia zgomotoasă a vreunui nenorocit bolnav de friguri, sau de strigătul sălbatic al vreunui nebun, ai cărui prieteni căutau să-și facă loc prin mulțime, ca să aducă pe suferind la marele Doctor. Glasul înțelepciunii era de asemenea întrecut de strigătele de bucurie ale victimelor bolnave incurabil, care într-o clipă își dobândiseră iarăși sănătatea. Marele Doctor suporta cu răbdare aceste întreruperi, și vorbea către toți cu liniște și bunătate. El venise de pe celălalt țărm al mării, pentru că era ostenit, dar iată că aici găsi cazuri și mai urgente, care cereau atenția Sa, decât în locul pe care îl părăsise în ascuns.

Când în cele din urmă ziua era pe sfârșite și soarele cobora la apus, poporul rămăsese încă lângă El. Mulți erau veniți din mari depărtări, ca să audă cuvintele lui Isus, și toată ziua nu mâncaseră nimic. Chiar și Învățătorul lucrase în acest timp fără mâncare și fără repaus, iar ucenicii observând paliditatea Sa provocată de oboseală și de foame, Îl rugară să se repauzeze de oboseala sa și să mănânce. Dar insistența lor rămânând fără efect, ei se sfătuiră între ei, dacă n-ar fi potrivit să-L ia și să-L îndepărteze cu forța de mulțimea zeloasă, fiindu-le teamă, că S-ar putea îmbolnăvi din cauza oboselii peste măsură. Atunci Ioan și un alt ucenic apucară fiecare de câte un braț pe iubitul lor Maestru și încercară să-L tragă cu blândețe din mijlocul mulțimii, dar El refuză să părăsească locul Său. Lucrarea Sa impunea în mod insistent prezența Sa, fiecare dintre cei ce apelau

[226]

la milostivirea Sa considera cazul Său propriu ca cel mai însemnat. Mulțimea se îngrămădea în jurul Mântuitorului și aproape că nu mai putea să-și mențină nici locul unde sta. În străduințele lor de a se apropia cât mai mult de El, unii erau călcați chiar în picioare.

Atunci Isus observând toate acestea, făcu semn lui Petru, care ședea în barca sa pe mare, ca să vină mai aproape. Ucenicul ascultă de această chemare și trase barca la mal. Isus își făcu loc prin mulțime și intră în barcă, și rugă pe Petru să se depărteze puțin de uscat. El ședea acum în barca de pescar care se legăna, la o distanță de unde putea fi văzut și auzit de mulțime, și Își termină lucrul obo-

sitor al zilei, învățându-i adevăruri prețioase. Fiul lui Dumnezeu care părăsise curtea împărătească a cerului nu se urcă pe tronul lui David; dar de pe banca unei bărci de pescari El rosti cuvinte de înțelepciune veșnică, ce aveau să rămână nemuritoare în sufletele ucenicilor Săi și să fie încredințate lumii ca testament al lui Dumnezeu.

La apusul soarelui Isus vedea în fața Sa cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii, care toată ziua stătuseră fără mâncare. El vorbise cu Filip despre posibilitatea, de a pregăti hrană pentru atâta gloată, pentru ca să nu se întoarcă la casele lor sleiți de foame sau să cadă pe cale. El făcu aceasta, spre a pune credința ucenicilor Săi la încercare, căci El știa foarte bine, pe ce cale se putea găsi hrana necesară. El, care nu voise să-Și satisfacă foamea Sa proprie printr-o minune în pustie, nu voia să lase mulțimea să sufere din lipsă de hrană. Filip se uită peste marea gloată de popor și își dădu seama, că va fi imposibil a procura hrană îndeajuns, pentru a satisface trebuințele unui număr atât de mare. El răspunse că pâine pentru două sute de dinari n-ar fi îndeajuns, ca împărțindu-se între ei, să ajungă fiecare câte puțin. Isus întrebă apoi, ce alimente se pot găsi printre dânșii. I se spuse, că Andrei a găsit pe un băiat, care avea la el cinci pâini de orz și doi peștișori. Dar acestea erau ca și nimic la o așa mulțime, și ei se aflau într-un loc izolat, unde nu se putea găsi nimic.

Isus porunci ca această neînsemnată rezervă de merinde să fie adusă la El. Făcându-se aceasta, El porunci ucenicilor să așeze poporul pe iarbă, împărțindu-l în grupe de câte o sută și de câte cincizeci, pentru a păstra ordinea și pentru ca toți să aibă ocazia, de a fi martori oculari ai minunii, pe care El intenționa s-o facă. Această rânduire a celor cinci mii de oameni în grupuri a fost făcută în cele din urmă în mod satisfăcător, și toți erau acum așezați în fața Mântuitorului. El luă apoi pâinile și peștii, mulțumi și frânse, împărțind ucenicilor Săi și poporului de față, și anume în porții suficiente, pentru a le satisface la toți foamea.

Între timp gloata se așază după dorință și se mirau toți ce se va întâmpla; dar uimirea lor nu mai cunoștea margini, când văzură, că din provizia neînsemnată, care de abia ar fi ajuns pentru câteva persoane, se împărțea acum hrană suficientă la toată acea mare adunare. Alimentele nu scădeau când Isus le înmâna ucenicilor Săi, iar aceștia la popor. Ori de câte ori ei se întorceau la El cu

[227]

măinile goale, primeau mai mult. După ce toți se săturară, El porunci ucenicilor Săi să adune fărâmiturile, ca nimic să nu se piardă; și din resturi se umplură douăsprezece coșuri.

În timpul acestui procedeu miraculos, cei săturați într-un așa mod minunat cugetau serios la cele întâmplate. Ei urmaseră pe Isus, ca să audă cuvinte, cum niciodată nu ajunseseră la urechile lor. Învățăturile Sale făcuseră o impresie adâncă în inimile lor. El vindecase pe bolnavii lor, și le adusese mângâiere în necazurile lor, și în cele din urmă, în loc de a le da drumul flămânzi, îi sătură pe gratis. Învățătura Sa curată și simplă captivase mințile lor, iar bunăvoința gingașe atrăsese inimile lor la Sine. În timp ce mâncau din alimentele prevăzute pentru dânșii, ei ajunseră la convingerea că acesta este într-adevăr Mesia. Nici un altul nu ar fi fost în stare să facă o minune atât de puternică. Nici-o putere omenească nu ar fi putut procura, din cinci pâini de orz și doi peștișori, atâta hrană, pentru a sătura mii de oameni flămânzi. Învățăturile și vindecările Sale minunate, aproape îi convinseră deja despre divinitatea Sa, și această minune transformă credința lor crescândă într-o credință desăvârșită.

[228] Ei credeau, că acesta este într-adevăr Prințul vieții, Liberatorul făgăduit al iudeilor. Ei observau, că El nu făcea nici o efortare ca să câștige aplauzele poporului. În aceasta El Se deosebea esențial de mai marii preoților și de fruntașii iudeilor, care tind după demnități și onoruri lumești. Ei se tem că el nu va apela niciodată la dreptul Său de rege al lui Israel, spre a ocupa locul Său pe tronul lui David din Ierusalim, de aceea hotărâră, să ceară ei pentru El, ceea ce El nu voia să pretindă pentru Sine. Lor nu le mai trebuia nici o altă dovadă despre puterea Sa dumnezeiască, și nu se mai gândeau la alte manifestări. Ei se sfătuiră în toată liniștea și în cele din urmă se hotărâră, să-L ducă cu forța pe umeri și să-L proclame ca rege al lui Israel. Ucenicii își unesc glasurile lor cu acelea ale poporului, declarând și ei, că tronul lui David este moștenirea legitimă a Maestrului lor. În acest caz chiar și preoții și mai marii ar fi fost umiliți și constrânși să dea onoare Aceluia, care apărea îmbrăcat cu autoritate dumnezeiască. Ei încep a se consfătui cu privire la mijloacele, prin care intențiile lor ar putea fi realizate mai bine; dar Isus înțelese planurile lor, a căror realizare ar fi zădărnicit lucrarea pe care El și-o propusese s-o facă și ar fi pus capăt misiunii Sale de învățător și fap-

telor Sale de milostivire și bunăvoință. Preoții și mai marii Îl priveau deja ca pe un om, care înstrăina inimile poporului de la ei și le atrăgea atenția asupra Lui Însuși. Ei se temeau că influența Lui creștea foarte mult în popor, și căutau să-L omoare. El știa de asemenea că violența și răskoala ar fi rezultatul ridicării Sale ca rege al lui Israel. El nu venise în lume, ca să întemeieze o împărăție pământească; împărăția Sa nu era din această lume, după cum El Însuși zisese. Mulțimea nici nu-și da seama de primejdiile care aveau să fie aduse de mișcarea intenționată, ochiul cel liniștit al Înțelepciunii divine cunoștea totuși toate relele ascunse. Isus vede că a venit timpul, de a da o altă direcție simțămintelor poporului. El strânge pe ucenicii Săi la un loc, și le poruncește, să ia imediat barca și să se înapoieze la Capernaum, voind Însuși a da drumul poporului, și făgăduiește a-i întâlni în aceeași noapte sau în dimineața următoare. Ucenicii nu erau înclinați, a executa această poruncă, ci ei doreau, ca Isus să primească plata Sa meritată și să triumfe asupra prigonirilor din partea preoților și a mai marilor. Momentul favorabil părea a fi sosit, când Hristos putea fi ridicat în unanimitate de popor la adevărata Sa demnitate.

Ei nu se pot familiariza cu gândul, că acest entuziasm să nu ducă la nici un rezultat. Poporul se adunase la Ierusalim, din toate părțile, ca să serbeze Paștele. Toți urmăreau cu zel să vadă pe Profetul, al [229] cărui renume umpluse toată țara. Aceasta părea a oferi și urmașilor credincioși ai lui Isus ocazia de aur, de a proclama pe iubitul lui Maestru ca rege al lui Israel. Cu inimile pline de această speranță ambițioasă, le venea foarte greu, a se depărta și a lăsa pe Maestrul lor singur pe coasta pustiei, înconjurat de munți prăpăstioși.

De aceea ei obiectează împotriva poruncii Sale, dar Isus e neclintit în hotărârea Sa și le ordonă cu o autoritate neobișnuită până aici, ca să urmeze instrucțiunile Sale. Ei se supun în tăcere. Apoi Isus Se întoarce către mulțimea adunată și observă, că toți erau ferm hotărâți, ca să-L constrângă să devină regele lor. Mișcarea lor trebuia împiedicată imediat. Ucenicii Îl părăsiseră deja; și El sta acum în fața lor cu o astfel de demnitate și îi împrăstie pe cei adunați într-un mod atât de hotărât, încât ei nu îndrăznesc, a se împotrivi ordinului Său. Cuvintele de laudă și de proslăvire amuțesc pe buzele lor. Ei sunt oprți în drumul lor, tocmai pe când erau în perspectivă să-L apuce și să-L proclame cu forța ca rege, iar privirea veselă și zeloasă

dispare de pe fețele lor. Erau într-adevăr bărbați de o mare putere de voință și de o hotărâre fermă în acea mulțime; înfățișarea regească a lui Iisus și puținele Sale cuvinte liniștite și poruncitoare înăbușiră tumultul într-o clipă și zădărnickeră toate intențiile lor. Asemenea unor copii modești și devotați ascultară de porunca Domnului lor și se supuseră umiliți și fără șovăire unei puteri, pe care o recunoșteau ca fiind mai pe sus de orice autoritate pământească.

Iisus privea cu compătimire miloasă asupra mulțimii care se retrăgea. El simțea, că ei erau ca niște oi răspândite fără păstor. Preoții, care ar fi trebuit să fie învățătorii lui Israel, deveniseră niște simple mașini pentru executarea unor ceremonii fără însemnătate și repetau legea numai în mod mecanic, și nici ei înșiși nu o înțelegeau și nici nu o practicau în viață.

[230] Inima Salvatorului a fost umplută de milă pentru ucenicii Săi. Învățăturile și exemplul fruntașilor și mai marilor lor duseseră în rătăcire sufletele lor cu privire la adevăratul scop al misiunii Sale, fiind induși prin aceasta în eroare a aștepta o împărăție pământească, care să aducă liberarea iudeilor. Cugetele lor erau pline de lucruri lumești și vremelnice. Iisus căuta prin toate învățăturile Sale a-i conduce la o înțelegere mai adâncă, mai nobile și mai spirituală a lucrării și a Împărăției Sale. El căută să le expună cele spirituale și veșnice în contrast cu cele pământești și vremelnice. Dar față de toate influențele potrivnice de care ei erau înconjurați, și de întunericul care-i învăluia încă, aceasta era chiar pentru Mântuitorul lumii o problemă foarte dificilă.

După ce Iisus a rămas în cele din urmă singur, merse la munte și se plecă în durere amară și cu lacrimi, petrecând timp de mai multe ore în rugăciune umilită către Tatăl. Acele rugăciuni serioase nu erau pentru Sine Însuși ci pentru omenirea, care fără harul Său salvator ar fi fost distrusă și pierdută. Pentru om se luptă Fiul lui Dumnezeu în rugăciune către Tatăl Său. El cerea putere, ca să descopere lumii caracterul dumnezeiesc al soliei Sale, așa ca Satana să nu le întunece priceperea, și să nu le inducă în eroare judecata. El știa că fără puterea dătătoare de viață a Spiritului Sfânt, singura care lărgeste priceperea și sporește puterea de pătrundere, chiar și proprii Săi ucenici vor suferi naufragiu în ce privește credința.

Inima lui Iisus era plină de durere, pentru că ideile lor despre Împărăția Sa se mărgineau la posesiuni lumești și la onoruri vremel-

nice. Cât de departe erau chiar ucenicii Săi de înțelegerea lucrării Sale de mântuire! Isus nu căuta laudă și onoare lumească. El dorea ca poporul să-L primească ca pe un model, ca învățător și mântuitor, iar nu ca pe un rege pământesc. El dorea, ca oamenii să-I aducă omagiile unei vieți curate, să vadă și să simtă, că El a venit cu putere, să rupă lanțurile lui Satana și să ridice și să înobileze sufletele lor prin legătura cu Dumnezeu.

Salvatorul Își da seama că zilele Sale de activitate pe pământ erau numărate. El, care citea inimile oamenilor, știa foarte bine că numărul celor care aveau să-L primească ca Mântuitor, și care să se considere ca pierduți fără sprijinul dumnezeiesc, avea să fie foarte mic. Iudeii lepădaseră tocmai ajutorul trimis lor de Dumnezeu, spre a-i scăpa de o pieire totală. Ei întăreau înșiși lanțurile, care îi țineau în întunericul lipsit de speranță. Prin nelegiuirea lor oarbă și îndărătnică, ei își atraseră în mod sigur mânia lui Dumnezeu asupra lor. De aici a început durerea lui Isus, lacrimile și strigătele Sale de jale asupra poporului dus în rătăcire, care disprețuia iubirea, care i-ar fi ocrotit, cum și milostivirea Sa, care i-ar fi putut scăpa de pedeapsa păcatului. O mișcare adâncă zgudui nobila Sa statură, când Își reprezintă în mod viu soarta poporului, la care El venise să-l mântuiască. În orice nevoie și cercare, Isus Se adresa Tatălui Său ceresc pentru ajutor, și din aceste convorbiri tainice, El primea noi puteri pentru lucrarea care sta în fața Lui. Creștinii trebuie să urmeze exemplul Salvatorului lor, și să caute prin rugăciune puterea care îi va face destoinici, să suporte încercările și datoriile vieții. Rugăciunea este apărarea creștinului, scutul credinței și al virtuții sale.

[231]

Hristos umblă pe mare

Între timp ucenicii se aflau într-o mare încurcătură. O furtună se ridicase și agitase marea cu putere. Zadarnic se munciseră ei timp de ore întregi cu vâslirea, căci barca era dusă încoace și încolo de forța irezistibilă a valurilor. Toată noaptea au fost goniți de valurile furioase, și se temeau în orice clipă că vor fi înghițiți de ele. Pe timp obișnuit, le trebuia numai câteva ore, ca să ajungă la malul celălalt, dar barca șubredă devenise acum o minge de joc a valurilor furioase, care o goneau tot mai departe de limanul dorit. Ei părăsiseră cu mare neplăcere pe Isus, și se îmbarcară murmurând, pentru că dorințele lor nu se împliniseră cu privire la înălțarea Maestrului lor ca rege al lui Israel. Ei își făceau reproșuri, că au renunțat atât de ușor la intențiile lor, și s-au supus numaidecât ordinului lui Isus, și își închipuiau, că dacă ar fi insistat în hotărârea lor, ar fi reușit să-și ajungă scopul.

Când furtuna izbucni le părea și mai rău că părăsiseră pe Isus. Dacă ar fi rămas acolo, ar fi fost scutiți de această primejdie. Credința lor a fost pusă aici la o grea încercare. Prin întuneric și furtună, ei căutau să ajungă la locul, unde El le promisese, că se vor întâlni; dar vântul puternic îi abătu de la direcția lor, și le zădărnici orice efortare. Deși ei erau bărbați puternici și deprinși a umbla pe apă, totuși inimile lor se umplură de groază; ei doreau după prezența poruncitoare și liniștită a Maestrului lor, și simțeau că dacă El ar fi fost cu ei, ar fi fost în siguranță.

[233] Necredința și dorința după onoruri lumești orbiseră priceperea ucenicilor. Ei știau că Isus era urât și disprețuit de farisei, și de aceea doreau să-L vadă cât mai curând ridicat la înălțimea meritelor Sale. Uniți cu un învățător care putea face minuni atât de puternice, înviind chiar și morții, și a fi totuși disprețuiți și luați în râs de niște amăgitori, era pentru ei o încercare, pe care abia o puteau suporta. Să fie priviți oare ca adepți ai unui profet mincinos? Să nu-și susțină oare Isus niciodată autoritatea Sa ca Rege pământesc? El, care dispunea de o putere atât de mare, de ce nu putea să se dea pe față în adevăratul caracter, și să le fi făcut calea mai puțin greoaie

și încurcată? Așa judecau ucenicii în dezamăgirea lor, până ce se afundaseră într-un mare întuneric spiritual. Ei căzuseră în cursele lui Satan, și se aflau acum în îndoială și confuzie în privința lui Isus. Nu cumva era un amăgitor, după cum susțineau fariseii?

Ucenicii se aflau într-o primejdie serioasă. În îngrijorarea lor pentru propriul lor viitor, ei pierduseră din vedere învățătura lui Isus, de atâtea ori repetată, că Împărăția Sa nu este din lumea aceasta.

Dar în mijlocul întunericului și al furtunii, marea arată acestor ucenici fricoși propria lor neputință și inimile lor s-au umplut de o dorință fierbinte după prezența lui Isus. Acum ei pot pretui puterea și milostivirea Sa, ca niciodată până aici. Ei doresc atingerea aceluși braț, care are marea în puterea Sa.

Mântuitorul nu uitase pe ucenicii Săi. De pe țărmul îndepărtat, ochiul său pătrundea întunecimea, cunoștea primejdia lor și le citea cugetele. El nu voia să lase pe nici unul dintre urmașii Săi să piară. După cum o mamă gingașă veghează asupra copilului ei, pe care l-a muștrat spre binele său, așa supraveghea Salvatorul milos pe ucenicii Săi; și când inimile lor deveniră supuse, și ambiția lor nesfântă a fost înăbușită, și când ei începură să strige după ajutorul Său, atunci îl și avură. În clipa când ei se credeau pierduți, lumina fulgerului le arătă statura unui om care venea către ei pe apă. O spaimă nespusă îi cuprinse. Măinile care țineau lopetile cu mușchii oțeliți, fură acum ca paralizate și căzură ca moarte la locul lor. Barca devenise o minge de joc a valurilor, în timp ce ochii lor erau ațintiți la apariția unui om, care mergea pe deasupra valurilor spumegânde.

Ei gândeau, că e vreun spirit, care le vestește pieirea imediată. Isus Se apropia liniștit, ca și când ar fi voit să treacă pe lângă ei; totuși ei recunosc figura Sa sublimă și simțiră, că El nu-i va părăsi în nenorocirea lor. Ei Îl strigă și imploră ajutorul Său. Atunci figura se îndreaptă către ei. Este Maestrul lor iubit, al Cărui glas binecunoscut liniștea temerea lor cu cuvintele: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți.”

[234]

Au existat vreodată cuvinte atât de binevenite și de încurajatoare ca acestea? Ucenicii rămân fără cuvânt de bucurie. Îngrijorarea lor a dispărut; furtuna e uitată. Ei salută pe Isus ca salvator al lor.

Petru cel înfocat este aproape exaltat de bucurie. El vede cum Maestrul lor pășește cu curaj peste valurile spumegânde, ca să salveze pe ucenicii Săi, și el iubește pe Domnul său mai mult ca oricând până aici. El dorește să-L îmbrățișeze și să I se închine. Dorește să-L

întâmpine și să meargă alături de El peste apa înfuriată. El strigă: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape.” Isus îi acceptă dorința; dar Petru de abia făcu un pas pe deasupra apei agitate, când privi cu mândrie înapoi la tovarășii săi, ca să vadă dacă ei admiră mișcărilor sale și liniștea cu care el pășește peste elementele lichide.

Dar când își întoarse ochii de la Isus, îi îndreptă către valurile turbate, care-l amenințau cu sete ca să-l înghită, zgomotul lor îi umplea urechile, și-i veni amețală, iar inima îi fu cuprinsă de frică. Pe când se scufundă, își adună destulă prezentă de spirit, pentru a-și aminti că în apropierea lui este Unul, care îl poate salva. El întinde brațele sale către Isus, strigând: „Doamne, scapă-mă!” Mântuitorul îndurător apucă mâinile tremurânde, ce erau întinse către El și-l ridică alături de Sine. Această figură luminoasă și acest braț puternic, nu se întoarce niciodată de la acele mâini, care sunt întinse către El pentru a cere ajutor. Petru se apucă cu încredere umilită de brațul Domnului său, iar Isus îi reproșă cu blândețe: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?”

Ucenicul tremurând se ține cu tărie de mâna Maestrului său, până ce amândoi ajung în siguranță în barcă lângă tovarășii lor plini de bucurie. Dar Petru era acum supus și tăcut; nu mai avea nici un motiv de a privi de sus pe tovarășii săi, căci prin înălțarea sa de sine și necredința sa era să-și piardă și viața. Când își întoarse privirea de la Isus, spre a vedea cum îl admiră ceilalți, își pierdu sprijinul, și fu cuprins de teamă și de îndoială. Tocmai așa este și în viața de creștin, numai o privire statornică asupra Mântuitorului ne dă posibilitatea, a pluti înaintea pe valurile furtunoase ale acestei lumi.

[235] Îndată ce Isus Își ocupă un loc sigur în barcă, ajunseră și la mal. Furtuna încetase, și după o noapte de groază, urmă lumina zilei. Ucenicii și ceilalți care se aflau pe bord îngenunchează la picioarele lui Isus cu inimile pline de mulțumire și zicând: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!”

Mulțimea care fusese hrănită în ziua precedentă, părăsise pe Isus pe coasta cea pustie, și știau că nici o barcă nu se mai afla acolo, cu care El să poată trece marea. De aceea în dimineța următoare veni iarăși la locul unde Îl lăsaseră seara, când îi privea cu ochi compătimitori depărtându-se de El. Vestea despre marea minune a hrănirii celor cinci mii de oameni cu cinci pâini, se răspândise în

lung și-n lat, și în dimineața următoare încă de timpuriu, mulțimea veni în număr mare pe uscat și pe apă. Dar ei căutau în zadar după Marele Învățător, și în cele din urmă se întoarseră în Capernaum, căutându-L încă mereu.

Între timp, Maestrul și cu ucenicii Săi își găsiseră singurătatea, pe care cu o zi mai înainte o căutaseră în zadar. Isus simțea necesitatea, de a da ucenicilor Săi instrucțiuni deosebite, dar era înconjurat neîncetat de mulțime așa că era peste măsură de greu, a-Și rezerva timpul necesar pentru izolare. În cursul zilei, El nu avea deloc timp pentru rugăciune, dar consacra adesea toată noaptea în comuniune cu Tatăl Său ceresc, mijlocind prin cereri umilite pentru fiii rătăcitori ai neamului omenesc. Mâhnit de necredința omenirii, și purtând asupra-Și povara păcatelor lumii, Mântuitorul era cel mai „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința.”

Isus folosi puținele ore de singurătate cu ucenicii Săi pentru rugăciune și o învățătură mai amănunțită cu privire la Împărăția Sa. Ambiția lor pământească le încurcase concepția cu privire la adevărata misiune a lui Hristos. El îi mustră acum pentru vederile lor sucite, și-i învătă că pe El Îl aștepta ocară în locul măririi pământești, și crucea nemiloasă în locul tronului. El le comunică, că și ei trebuie să fie gata a suferi impută și ocară, atât pentru El cât și pentru a deveni părtași mântuirii.

Timpul se apropie, când Isus trebuia să moară și să lase pe ucenicii Săi singuri în această lume tirană. El știa cu câtă înverșunare aveau să fie ei prigonți prin ură și necredință, și de aceea dorea să-i [236] îmbărbăteze și să-i întărească pentru încercările lor. Din acest motiv El Se retrăgea din mijlocul lor și Se ruga pentru ei, cerând de la Tatăl Său, ca în timpul încercării grozave, care îi aștepta, credința lor să nu se clatine, și suferințele și moartea Sa să nu-i umple în totul cu deznădejde. O ce iubire gingașă dădu El pe față prin aceasta, că chiar înainte de moartea Sa proprie, grija Sa era de a pune pe tovarășii Săi la adăpost față de primejdie.

Hristos în sinagogă

La o discuție de mai târziu a lui Isus cu ucenicii Săi, prin care ucenicii primiră instrucțiuni prețioase, El fu întrerupt de cei ce-L căutau. Când poporul se adună iarăși grămadă în jurul Său, și aduceau la El pe bolnavi și pe nevoiași, El merse în sinagogă. Pe când învăța acolo, mulți dintre cei ce-L lăsaseră de cealaltă margine a mării, veneau în sinagogă și erau uimiți, văzând pe Isus și pe ucenicii Săi, întrucât ei știau că nici o barcă nu mai fusese dincolo, care să-L fi trecut dincoace pe țarm. Ei începură a se informa, cum și când a trecut El pe țărmul de dincoace, și mare a fost uimirea lor, când ucenicii le istorisiră evenimentele din noaptea trecută. Furia furtunii și vâslirea zadarnică timp de ore întregi contra puterii unui vânt opus, apariția lui Hristos pe apă, spaima provocată prin aceasta, cuvintele Sale liniștitoare, aventura lui Petru și consecințele ei, cu alinarea deodată a furtunii și debarcarea, toate acestea, fuseseră istorisite cu fidelitate mulțimii cuprinse de uimire, fiind deseori întrerupți de exclamații de mirare.

Atenția a fost îndreptată apoi la învățăturile lui Isus, care erau de un interes solemn. Mulți fură mișcați adânc, totuși sufletele câtorva au fost umplute în mod exclusiv numai de curiozitate despre rapoartele minunate pe care le auzeau. Îndată ce predica a fost terminată, se adunară în jurul Mântuitorului, nădăjduind a auzi la întrebările lor un raport mai amănunțit despre lucrarea Sa puternică din noaptea trecută. Dar Isus nu satisfăcu curiozitatea lor trândavă. De asemenea și fariseii stăruiau pe lângă El, pentru a le dovedi printr-un semn din cer, că El este Fiul lui Dumnezeu. Ei L-au rugat să le dea o dovadă despre puterea Sa făcătoare de minuni, asemenea aceleia, pe care el o arătase de cealaltă parte a mării, și insistară pe lângă El, ca să repete faptele Sale minunate în fața lor.

Isus le declară că ei nu-L caută din motive nobile, și nici nu se străduiau ca să placă lui Dumnezeu în viața lor zilnică; din contră, ei pretindeau de la El minuni într-un mod nedemn, fie dintr-un spirit de necredință, sau și pentru că nădăjduiau să dobândească prin aceasta

avantaje pământești. El îi sfătui, să nu lucreze pentru cele trupești, care sunt spre pieire, ci să dorească după hrana spirituală, și după acea înțelepciune, care duce la viață veșnică. Pe aceasta numai Fiul lui Dumnezeu o putea da, căci El avea pecetea Tatălui. El căută a le accentua cu o seriozitate solemnă, că avantajele pământești nu au decât o mică însemnătate, în comparație cu harul ceresc oferit prin Fiul lui Dumnezeu.

„Ei i-au zis: «Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?» Isus le-a răspuns: «Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El.» «Ce semn faci Tu, deci», I-au zis ei, «ca să vedem și să credem în Tine? Ce lucrezi Tu? Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: Le-a dat să mănânce pâine din cer.» [Ioan 6, 28-30](#).

Hristos Însuși a fost Cel care a condus pe iudei în timpul călătoriei lor prin pustie. El îi hrănise zilnic cu mană din cer; și totuși în orbirea lor, ei citeau acea minune săvârșită pentru părinții lor cu o necredință înclinată spre critică. Isus le declară, că întocmai după cum Dumnezeu le-a dat acelora mană, spre a-i păstra în viață, tot astfel și acum, El a trimis pe Fiul Său, pentru ca ei să poată mânca printr-Însul din pâinea vieții, și să poată deveni nemuritori.

„Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat, vă spun, că Moise nu va dat pâine din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer, și dă lumii viață.» «Doamne» I-au zis ei, «dă-ne totdeauna această pâine.» [Ioan 6, 32-34](#). Isus folosi pâinea ca simbol, spre a explica puterea înviorătoare a Spiritului Său. Pâinea întreține viața corporală, pe când Spiritul satisface inima și întărește puterile spirituale. El zice mai departe: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată. Dar v-am spus că M-ați și văzut și tot nu credeți.” Toți cei ce se bucură de o împărtășire spirituală cu Hristos, nu mai doresc niciodată după altă desfătare superioară. Orice nesiguranță dispăre, iar sufletul obosit găsește la Mântuitorul o neîncetată reînsufletire. Setea înfrigorată după bogăție și mărire a dispărut. El a devenit într-însii un izvor de apă care curge spre viață veșnică.

Isus declară iudeilor că ei L-au văzut pe El și lucrările Sale și tot n-au crezut. Isus nu vrea să spună, că ei L-au văzut cu ochii lor trupești, ci că priceperea lor a fost convinsă, în timp ce inimile lor

mândre și îndărătnice refuzau să-L recunoască ca Mesia. Mântuitorul săvârșise între ei lucruri, pe care nici un om nu le-a făcut vreodată mai înainte. Dovezile vii ale puterii Sale dumnezeiești, au fost zi după zi înaintea lor; și totuși inimile lor împietrite și criticoase pretindeau după un alt semn al Dumnezeirii Sale, înainte de a crede. Chiar dacă li s-ar fi dat aceasta, ei ar fi rămas tot așa de necredincioși ca și mai înainte. Dacă, prin toate câte ei văzuseră și auziseră nu se convinseseră de trimiterea Sa dumnezeiască, atunci era zadarnic a le mai arăta și alte lucruri minunate. Demnitatea Fiului cel Sfânt al lui Dumnezeu nu trebuia a se înjosi, pentru a satisface curiozitatea mulțimii.

De aceea Isus le zice: „Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.” [Matei 13, 15](#). Necredința va găsi încă mereu o cauză de îndoială și de tăgăduire a celor mai puternice dovezi. Iudeii erau neîncetat la pândă, de teamă că dovezile covârșitoare îi vor constrânge să renunțe la prejudecățile și necredința lor. Deși priceperea lor era convinsă, totuși ei refuzară să renunțe la mândria și îndreptățirea lor de sine și să admită, că deși în înțelepciunea lor, se crezuseră superiori peste toți ceilalți oameni, totuși aveau nevoie de un Învățător.

Iudeii se adunaseră ca să serbeze Paștele. Mâncând din carnea mieluşelului ei trebuiau să-și amintească, că acesta simboliza pe Mieluşelul lui Dumnezeu, cum și ocrotirea oferită lor, când au fost uciși întâii născuți ai vrăjmașilor lor din Egipt. Sângele cu care iudeii trebuiau să stropească ușorii casei, și care era un semn de siguranță pentru ei, reprezenta de asemenea sângele lui Hristos, care avea să fie vărsat pentru păcatele lumii. Mântuitorul are puterea de a învia dintre morți, la sfârșitul zilelor, pe toți aceia care mănâncă în credință din trupul Său și beau din sângele Său. Această hrană spirituală dă credincioșilor o nădejde bine întemeiată în înviere spre viață veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

Aceste adevăruri prețioase au fost explicate de Isus mulțimii necredincioase zicându-le: „Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară: căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia

Celui ce M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi.” [Ioan 6, 37-40](#).

Iar despre sacrificarea Sa de mai târziu, El zise următoarele cuvinte: „Și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu.” El, care avea intrare la Tatăl și care fusese îmbrăcat de El cu autoritate dumnezeiască, oferi mântuirea Sa la toți acei ce voiau să-L recunoască în chipul Său omenesc ca Salvator al lor.

Dar iudeii erau nemulțumiți de susținerea lui Isus, că El este pâinea vieții, care s-a coborât din cer, și ziceau: „Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată și mamă îi cunoaștem?” ei țineau cu atâta tărie la bigotismul și mândria lor, încât li se părea cu neputință, a crede celor ce vedeau cu ochii, și care erau limpezi ca lumina soarelui. Gelozia lor a fost trezită, pentru că acest om din neam de jos era în stare, a săvârși minuni, pe care ei nu și le puteau explica, și să le vestească adevăruri, ce nu puteau fi contrazise. De aceea ei căutară să atâte prejudecăți și necredință în popor, indicând în batjocură la originea de jos a lui Isus, și la nașterea Sa misterioasă, dând a înțelege că obârșia Lui ar fi nesigură. Ei vorbeau despre El cu dispreț, ca despre un lucrător Galileean, care se trăgea dintr-o familie săracă și de jos. Ei susțineau că, pretențiile înalte ale acestui teslar needucat, ar trebui respinse imediat.

Dar Isus auzi murmurele lor și îi mustră. Cu un ton și mai sonor, El le lămuri iarăși împărtășirea Sa cu Tatăl și necesitatea unei luminări a inimii prin Spiritul lui Dumnezeu, înainte ca ea să poată simți nevoia unui Mântuitor. „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; și Eu îi voi învia în ziua de apoi. În proroci este scris: «Toți vor fi învățați de Dumnezeu». Așa că oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine.” [Ioan 6, 45](#). Prin aceasta el le atrage atenția asupra profetiei lui Isaia: „Toți fii Tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi.” [Isaia 54, 13](#).

[241]

Ceea ce Isus le vestea nu era o învățătură nouă, ci era împlinirea profetiilor, pe care preoții și bătrânii, care erau tâlcuitori ai cuvântului, ar fi trebuit să le înțeleagă în mod lămurit. Cu Tatăl, Mântuitorul dorea să le lămurească, că Dumnezeu personal nu va apărea niciodată, spre a-i instrui cu privire la calea vieții. Omenirea n-ar fi putut suporta nici o clipă priveliștea măririi Sale; numai prin Fiul puteau ei ajunge la El. Văzând și auzind pe Fiul, ei vedeau și auzeau pe Tatăl.

El este Mijlocitorul dintre Dumnezeu și fiii Săi neascultători. Iudeii credeau că pot pretinde pe Dumnezeu ca Învățător al lor, dar Isus declară că o astfel de încumetare este deșartă, căci, zice El: „oricine a ascultat pe Tatăl, și a primit învățătura Lui, vine la Mine”.

Isus căută tot așa de puțin a le da răspuns cu privire la întrebarea despre nașterea Sa, ca și la întrebarea despre trecerea Sa peste mare. El nu voia să Se laude nici pe Sine, nici minunea săvârșită. Prejudecățile fariseilor erau mai adânci decât păreau a indica întrebările lor, căci prinseseră rădăcini în marea îndărătnicie a inimilor lor păcătoase. Ele nu proveneau nicidecum ca urmare a învățăturilor și a activității Sale, ci au fost numai date pe față prin acestea, pentru că învățătura sa curată și înălțătoare nu era în armonie cu inimile lor egoiste. El le zice: „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viața veșnică. Eu sunt Pâinea vieții.” [Ioan 6, 47-48](#). În privința învierii din morți existau păreri contradictorii și multă nesiguranță; afară de neînțelegerea dintre saducheii și fariseii, iudeii se aflau în mare întuneric cu privire la viața viitoare și la învierea corpului. Isus îi compătimea pentru starea lor întunecoasă și-i sfătuiește ca să-L primească pe El, care este singura lor speranță și Marele Izvor de viață, ba chiar „pâinea vieții”.

[242]

Ei L-au făcut atent la mana, pe care o mâncaseră părinții lor în pustie, ca și când dăruirea unei hrane ar fi fost o mai mare minune, decât aceea, pe care o săvârșea Hristos; dar acum El le declară, că hrana trecătoare, pe care ei au primit-o în acel timp din cer, nu fusese decât un dar săracăcios în comparație cu trimiterea vieții veșnice, pe care El le-o oferea acum. Hrana de care ei se împărtășiseră atunci le da putere corporală, dar nu-i putea ocroti față de moarte, și cu atât mai puțin a le asigura viața veșnică. Pâinea pe care Fiul lui Dumnezeu o oferea omului, nimicea moartea, dând în cele din urmă corpului viață nemuritoare. El zice: „Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit. Pâinea, care se pogoară din cer, este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară. Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.” [Ioan 6, 49-51](#).

Domnul nostru indică prin aceasta înainte la moartea ce-L aștepta în curând, unica ispășire adevărată pentru păcatele oamenilor. Iudeii voiau ca tocmai sărbătoarea Paștelui să fie serbată cu cea mai mare

pompă. Mielul, care se mânca cu această ocazie, era un simbol al corpului lui Hristos; și acum în mijlocul lor sta chiar persoana însăși, care era preînchipuită prin aceasta, și li se oferea ca Salvator al lor, al Cărui sânge avea să-i elibereze de mânia unui Dumnezeu care urăște păcatul și totuși ei lepădară harul oferit.

Minunea pe care Hristos o săvârșise prin ospătarea mulțimii, îi dădu un tablou potrivit pentru ilustrarea lucrării Sale de pe pământ. El lămurește că întocmai după cum pâinea pământească dă sănătate și tărie corpului, tot astfel și credința în Hristos și ascultarea față de învățătura Sa, dă sufletului tărie spirituală și viață veșnică. Dar între iudeii care urmăreau să tâlcuiască în rău cuvintele Sale, se încinse o ceartă violentă de cuvinte și întrebau: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?” ei se prefăceau a înțelege cuvintele Sale în mod literal, ca și Nicodim când întrebă: „Cum se poate naște un om bătrân?” Ei înțelegeau sensul cuvintelor lui Isus, dar nu erau voioși a-l recunoaște. Ei priveau aceasta ca o ocazie binevenită de a atâta poporul contra Lui, tâlcuind cuvintele Sale adresate lor în lumina cea mai defavorabilă. „Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și eu rămân în El. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea, care s-a pogorât din cer, nu ca mana, pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit: cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac.»” [Ioan 6, 54-58](#).

[243]

Iudeii păreau a se îngrozi de această învățătură a lui Hristos. Legea lor le interzicea cu asprime a mânca sânge, și de aceea ei dau cuvintelor Sale o tâlcuire defăimătoare de Dumnezeu, și ce certau unii cu alții asupra sensului lor. Isus dădu ucenicilor Săi și poporului instrucțiuni, pe care ei nu le puteau pricepe atunci pe deplin, din cauza întunericii lor spiritual. Foarte multe lucruri, pe care urmașii Săi nu le puteau înțelege pe deplin, când El le învăță, au fost lămurite prin evenimentele următoare. Cuvintele Sale erau un sprijin pentru inimile lor, când El nu mai era printre ei.

Chiar ucenicii murmurau despre ultimele cuvinte ale lui Iisus. Ei ziceau: „Vorbirea aceasta este prea de tot; cine o poate suferi?” Mântuitorul auzi plângerea lor și le răspunse: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?... Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele, pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.” [Ioan 6, 61-63](#). În felul acesta, el îi instruia, că nu corpul Său omenesc este, care dă viață veșnică, ci credința în cuvintele Sale și în roadele jertfei Sale pe care El avea s-o aducă pentru lume. Învățătura și exemplul Său, viața și moartea Sa erau hrana cerească, care avea să le dea viață și putere spirituală. El îi muștra pentru murmurele lor, când le declară că S-a coborât din cer. Dacă ei nu erau în stare, să primească aceste adevăruri, cum avea să fie, când El avea să Se suie în fața ochilor lor la cer, de unde venise?

[244] Iisus știa, că mulți Îl urmau numai pentru a trage de la El foloase pământești. Ei se așteptau că El va face minuni în folosul lor, și mai presus de toate, ei nădăjduiau, că El îi va elibera de sub jugul roman. El știa chiar foarte bine că lângă El se afla unul, care avea să-L trădeze. Mai departe, El le spuse, că între ei se aflau unii, care nu cred. „Tocmai de aceea v-am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu i-a fost dat de Tatăl Meu.”

El căută să-i facă să înțeleagă, că inimile lor trebuie să se deschidă la Spiritul lui Dumnezeu, înainte ca ei să poată fi atrași la credință. Ei trebuie să fie doritori, a vedea rătăcirile lor date pe față, spre a ocoli răul și a duce o viață sfântă. Necredința care domnea printre preoți și mai mari, făcu ca poporul să devină șovăitor și îndoielnic. Iisus le dădu destule dovezi despre dumnezeirea Sa; dar sufletele lor necredincioase căutau n cetat să tăgăduiască faptele Sale minunate. Ei deduseră că ucenicii Săi trebuie să fi fost stăpâniți de o închipuire amăgitoare, când L-au văzut umblând pe apă.

În orice caz ei trebuiau să recunoască, că El săvârșise multe vindecări minunate, și că o mare mulțime de oameni fusese săturată cu cinci pâini și doi peștișori; inimile lor nemulțumite întrebau însă, că dacă El a putut săvârși această minune, atunci de ce nu dă poporului întreg sănătate, putere și bogăție, și de ce nu-i eliberează de apăsătorii lor și nu-i ridică la mărire și putere? Dacă ar face aceasta, atunci ei ar crede într-însul și ar preamări numele Său. În felul acesta se lăsară stăpâniți de necredință și nemulțumire. În sentimentul lor

firească, ei refuzau a da o tâlcuire dreaptă cuvintelor Sale: „Eu sunt Pâinea vieții ... care se pogoară din cer”. Învățătura Sa era prea curată și prea înaltă, pentru a atrage inimile lor firești.

Această cuvântare a lui Isus răci entuziasmul poporului. Dacă fiind ucenici ai Săi, trebuiau să ducă o viață dreaptă, să se tăgăduiască pe ei înșiși, și să sufere umiliri, atunci nu mai aveau dorința să se unească sub stindardul Său. Vai ție Israele! Ei n-au cunoscut timpul cercetării lor! Au lepădat pe Salvatorul lor pentru că dorința lor era după un cuceritor, care să le dea putere lumească. Ei doreau după hrană trecătoare, iar nu după cea care ducea la viață veșnică. În ambiția lor, ei doreau după bogății vremelnice și după onoruri lumești, și nu găseau nici o plăcere în cuvintele lui Hristos, care pretindeau o curăție personală și o deplină schimbare a inimii. [245]

Multe din cuvintele și faptele lui Hristos par pline de mister pentru priceperea omenească; dar Mântuitorul era conștient și lămurit în toate intențiile Sale. Întreg planul Său de mântuire stătea în fața lui cu toate amănuntele sale, și fiecare din faptele Sale ținea să exercite o influență deosebită. Hristos cunoștea în totul istoria lumii, de la creațiune și până la sfârșitul timpului. Dacă mintea omenească ar fi fost în stare să înțeleagă în totul felul Său de procedare, atunci orice act din viața Sa pământească ar fi fost recunoscut în importanța și desăvârșirea sa, și ca fiind în armonie cu misiunea Sa dumnezeiască.

Nemulțumirea urmașilor Săi întristă inima Mântuitorului. Mustrând pe față necredința lor în fața mulțimii, indispoziția lor creștea și mai mult, și mulți dintre ei Îl părăsiră, și nu mai umblau cu El. El privi cu o gingășie compătimitoare după acești rătăcitori. Ei erau nemulțumiți foarte tare, și vrând să jignească pe Isus și să satisfacă ura fariseilor în același timp, Îi întoarseră spatele și Îl părăsiră cu dispreț. Prin aceasta ei au comis greșeala fatală, de a lepăda sfatul dat lor de Dumnezeu. Asemenea experiențe făceau ca Mântuitorul să fie omul durerilor, obișnuit cu suferințele. Conștiința, că bunătatea și compătimirea Sa nu erau prețuite, că iubirea Sa nu găsea ecou în inimile lor, și că milostivirea Sa era nesocotită și mântuirea sa lepădată, umplea sufletul Său dumnezeiesc de o durere nespusă. Dacă acești ucenici lipsiți de recunoștință și-ar fi putut da seama cum privește Dumnezeu tratamentul scumpului Său Fiou, atunci le-ar fi venit greu a-L părăsi cu atâta mândrie și ambiție. Ei preferară întunericul în locul luminii, pentru că ei erau prea orgolioși și stăpâniți

de prea multă îndreptățire de sine, spre a putea suporta o muștrare bine-meritată, și prea lumești de a alege o viață de umilință, pentru a-și asigura mântuirea. Cu toate faptele Sale minunate, pe care ei le aveau înaintea ochilor lor, ei se întorc de la Acela, care prin excelența învățăturilor Sale și prin milostivirea și bunăvoința Sa, adunase în jurul Său mii de oameni, și care procurase alinare omenirii suferinde, așa încât locuitorii multor orașe și sate întregi fuseseră eliberați de slăbiciunile lor, și nu mai aveau trebuință de ajutorul unui doctor.

[246] Dacă privim mărinimia lui Hristos față de cei săraci și suferinzi, răbdarea Sa față de cei aspri și neștiutori, tăgăduirea și jertfirea Sa de Sine, vom fi răpiți de admirație și de respect față de El. O ce dăruire a harului a dat Dumnezeu omului înstrăinat de El prin păcat și neascultare! Inimile pot fi mișcate și lacrimi pot fi vărsate, la contemplarea unei astfel de iubiri nespuse! Hristos se coborî în omenire, ca să poată câștiga pe omul pierdut în adâncurile mizeriei și înjosirii, spre a-l ridica la o viață mai nobilă și a-i da puterea morală, de a rezista ispitirilor lui Satan, și de a birui în numele Său asupra păcatului. Tristă a fost răsplătirea, care I se dădu pentru minunata Sa coborâre.

Cuvintele lui Isus au fost disprețuite, pentru declarația Sa, că muștrările și ceremoniile exterioare nu au nici o valoare; lucrarea trebuie să pătrundă în inimă și să aducă roade vrednice de pocăință. Cuvintele, pe care El le adresează ucenicilor Săi, sunt rostite și către urmașii lui Hristos din zilele noastre. O inimă sinceră și o viață curată sunt necesare și în timpul de față. Și cu toate acestea, câți nesocotesc avertismentul lui Dumnezeu, care li se adresează prin servii Săi, și adevărurile serioase și practice, care vorbesc inimilor lor, că umblarea lor nu e în armonie cu voința lui Dumnezeu, pentru că deși recunosc necesitatea unei schimbări radicale a inimii totuși nu sunt voioși, a primi lucrarea tăgăduirii de sine, și de aceea se poticnesc, când sunt făcuți atenți asupra păcatelor lor. Ei se îndepărtează simțindu-se insultați, întocmai după cum acei ucenici părăsiră pe Isus murmurând: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o suferă?”

Toți cei ce se numesc pe ei înșiși evlavioși, și totuși nu respectă avertismentele Domnului, și nu își aduc umblarea vieții lor în armonie cu sfânta Sa voință, se încătușează din ce în ce tot mai tare cu lanțurile întunericului. Foarte mulți dintre cei din zilele noastre, care

pretind a crede adevărul lui Hristos, nu suportă proba mai bine ca acei, ce s-au întors atunci de la El. Mulți dintre cei ce mărturisesc cu buzele credința lor sunt totuși atât de depărtați de Hristos prin inimile lor necredincioase, încât nesocotesc cuvintele și faptele lui Dumnezeu, așa după cum ele se dau pe față prin servii Săi. Dacă revelația dumnezeiască nu este în armonie cu vederile lor, ei se cred îndreptățiți să se întoarcă de la aceasta. Când vocea lui Dumnezeu [247] muștră păcatele lor, ei se simt insultați. Lauda și lingușirea ar fi plăcută urechilor lor, dar adevărul nu le place; și nu-l pot asculta. Când însă mulțimea urmează și e săturată și scot strigăte de bucurie, atunci se aud și glasurile lor dând laudă Domnului cu voce tare; totuși când Spiritul cercetător al lui le descopere păcatele și îi soamează să renunțe la ele, atunci ei se întorc de la adevăr, și de aici înainte nu mai urmează pe Isus.

Dumnezeu nu vrea să fie tras la răspundere pentru căile și faptele Sale. Servește la preamărirea Sa, de a-Și ascunde în prezent intențiile Sale; cu timpul însă ele vor fi descoperite în toată plinătatea lor. Dar marea Sa iubire, care este temelia purtării Sale cu copiii Săi, nu ne-a ascuns-o. Ceva mai mult, El a descoperit aceasta prin darea Fiului Său, cum și prin marea Sa purtare de grijă, prin care El Se dă pe față. Acela care petrece lângă Isus, poate pricepe mult despre taina evlaviei, și va înțelege iubirea Aceluia, care dă muștrarea meritată. Omenirea înstrăinată de Dumnezeu, nu poate să se împace cu El iarăși, decât dacă s-ar împărtăși în mod spiritual de corpul și sângele scumpului Său Fiu.

Mântuitorul n-a încercat, să rețină pe ucenicii nemulțumiți, când aceștia voiau să-L părăsească; El zise numai cu un glas întristat, adresându-Se celor doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți? «Doamne», I-a răspuns Simon Petru, «la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.»” [Ioan 6, 67-69](#). Cât de pline de însemnătate sunt cuvintele: „Unde să ne ducem?” Învățătorii lui Israel erau sclavii unui serviciu divin formalist. Fariseii și saducheii erau într-o continuă ceartă cu privire la învățătura despre înviere și alte puncte, în care se deosebeau între dânșii. De aceea părăsirea lui Isus era deopotrivă cu o întovărășire cu apărătorii entuziaști ai datinilor și ceremoniilor și cu acei bărbați ambițioși, care căutau propria lor onoare. Ucenicii s-au împărtășit de mai multă pace și bucurie

[248]

de când se uniseră cu Hristos, de cum au avut în viața lor vreodată mai înainte. Ei priveau cu groază înapoi la umblarea lor nepăsătoare și nelegiuită. Cum puteau ei, ai căror ochii se deschiseseră, care cunoșteau răutatea și bigotismul preoților, să se întoarcă iarăși înapoi la acei, care disprețuiseră și urmăriseră pe Amicul păcătoșilor? Credința lor în viitorul Mesia îi ținuse statornici mult timp și acum, când El venise, nu puteau să plece de lângă El, spre a se uni cu acei, care urmăreau viața Sa, și care îi prigoniseră chiar pe ei, pentru că ascultaseră de El.

„Unde să ne ducem?” Firește că nu puteau să plece de la învățătura lui Hristos, de la îndrumările iubirii și bunăvoinței și să se întoarcă către întunericul necredinței și al nelegiuirii lumii. În timp ce mulți dintre cei care fuseseră martori ai faptelor Sale minunate, și care văzuseră, cum El vindecă pe bolnavi și mângâie pe cei nenorociți, înflăcăându-i în același timp prin prezența maiestății Sale cerești, se întorceau de la Salvatorul lor, Petru dădu mărturie despre credința ucenicilor prin cuvintele: „Tu ești Hristosul”. Ei nu voiau să tăgăduiască niciodată, că El, Salvatorul lumii, este Fiul lui Dumnezeu. Chiar la gândul de a pierde această ancoră a sufletelor lor, inimile lor se umpleau de fiori. A rămâne iarăși fără Salvator, expuși la frică și la superstiție, înseamnă a fi făcuți iarăși minge de joc a valurilor mării furioase.

Unii pun poate la îndoială înțelepciunea lui Isus, de a aduce în discuție o chestiune, care putea fi ușor greșit înțeleasă, cum era aceasta, care a făcut pe mulți să-L părăsească. Dar El urmărea cu aceasta o intenție bună. El vedea că un timp greu de încercare aștepta pe ucenicii Săi, prin trădarea și chinurile Sale din grădina Ghetsimani și prin răstignirea Sa. El știa foarte bine care dintre urmașii Săi erau necredincioși și care aveau o credință slabă. Dacă aceștia nu ar fi fost puși la probă, atunci Isus ar fi avut printre urmașii Săi mulți oameni, cu un caracter slab și nehotărât. Când marea încercare veni, și Domnul lor fu trădat și osândit în sala de judecată; când suferi înjosirea Sa, El pe care mulțimea Îl salutase mai înainte ca Rege al lor, Îl disprețuiau și batjocoreau acum, când gloata tirană și batjocoritoare striga: „Răstignește-L, răstignește-L!” — atunci acești îndoielnici ar fi pierdut orice credință, cuprinși fiind de frică și de descurajare.

Apostazia acestor preinși urmași ai lui Hristos într-un timp ca acesta ar fi fost mai mult, decât ar fi putut suporta cei doisprezece în timpul marii lor întristări și a distrugerii grozave a celor mai scumpe speranțe ale lor. Exemplul acelora care s-au întors de la El, ar fi putut atrage după sine și pe ceilalți, în acea oră de spaimă. Isus aduse această oră de decideră într-un timp, când El era încă de față, spre a mângâia pe aleșii Săi și a-i întări, și a-i pregăti pentru ceea ce avea să urmeze. Când gloata batjocoritoare disprețuia pe Acela care, era osândit la cruce, ucenicii nu-și pierdură cumpătul din cauza ocării care se aducea Maestrului lor, căci ei văzuseră încă mai înainte nestatornicia acelora, care Îl urmaseră odată. Când cei, care pretinseseră a iubi pe Maestrul lor, se întoarseră de la El în ora primejdiei, atunci ucenicii își amintiră, că aceasta se mai petrecuse și mai înainte din motive neînsemnate. Ei își adunaseră înșiși experiențe în privința simpatiei nestatornice a lumii, și nu-și mai întemeiau credința lor pe părerile altora. Isus pregăti astfel sufletele puținilor Săi credincioși pentru marele Său timp de cercare al trădării și al morții Sale.

[249]

Petru avea o încredere absolută în Isus. Încă de la început El crezuse, că acesta este Mesia. El văzuse și auzise, cum Ioan, antemer-gătorul lui Isus, Îl anunțase ca Mielușel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii. El stătuse în strânsă legătură cu Isus, fusese martor ocular al minunilor Sale, ascultase la învățăturile Sale, și câștigase deplina convingere, că El era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Mulți dintre cei care se convinseseră prin învățăturile lui Ioan, și primiseră pe Hristos, începură acum a hrăni îndoială cu privire la misiunea lui Ioan, când acesta a fost prins și omorât. Ei se îndoiau de asemenea, dacă Isus este într-adevăr Mesia cel atât de mult așteptat.

Credința lui Petru totuși nu se clătină niciodată; cu un devota-ment nestrămutat, urmă el Maestrului Său. Când acei ucenici, care așteptaseră cu dor, ca Isus să-Și manifeste marea Sa putere și să ocupe tronul lui David, Îl părăsiră, văzând că El nu are astfel de intenții, Petru și tovarășii Săi rămăseseră nestrămutați în devotamen-tul lor. Nestatornicia acelora, care ieri preamăreau și astăzi osândeau, nu avea nici o influență asupra adevăraților urmași ai Mântuitorului. Petru declară: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu”. El nu așteptă, până ce onorurile împărătești să încoroneze pe Domnul său, ci Îl primi în înjosirea Sa. În mărturisirea Sa pentru Hristos, Petru ex-

[250] primă în același timp și credința ucenicilor. Cu toate acestea Iisus știa, că nici urmașii Săi credincioși și nici vreun iudeu oarecare nu va putea uni închipuirea, pe care ei și-o făceau despre Mesia, cu înjosi-rea, suferințele și moartea Sa. Câtă milostivire arată deci Salvatorul nostru, care fiind conștient de soarta, care Îl aștepta, potrivea cu atâta gingășie calea pentru ucenicii Săi și îi pregătea pentru încercarea cea mai grea și cea mai de pe urmă!

Femeia cananeancă

[251]

Isus părăsi acum teatrul activității Sale de până aici și plecă în partea Tirului și a Sidonului. Aici El întâlnește o femeie cananeancă, care Îl rugă să vindece pe fiica ei, care era chinuită rău de către diavolul. Femeia știa foarte bine, că iudeii nu au de a face nimic cu cananiți, și că ei evitau chiar de a vorbi cu aceștia; dar auzind despre minunile milostivirii, pe care Hristos le săvârșise, se hotărî să-I ceară ajutor pentru fiica ei care era chinuită grozav. Sărmana femeie recunoscuse, că singura ei speranță era în Isus, și ea avea o încredere desăvârșită în puterea Sa, că va face ceea ce cerea de la El.

Totuși, insistența din partea unei reprezentante a unui popor disprețuit a fost tratată de Isus în același fel, cum ar fi făcut iudeii; aceasta a făcut-o El nu numai pentru a pune la încercare credința și sinceritatea femeii, ci și pentru a da ucenicilor o învățătură despre adevărata milostivire, așa încât în viitor, când Isus avea să-i părăsească și când ei nu puteau să mai ceară sfat de la El personal, să știe cum să se poarte în asemenea împrejurări. Isus intenționa să-i facă atenție asupra deosebirii dintre modul rece și fără inimă, în care iudeii ar fi tratat un asemenea caz și între iubirea miloasă pe care El o cerea de la ei în aceleași împrejurări, și pe care El o dădu după aceea pe față prin împlinirea dorinței ei de a-i vindeca fiica.

Deși în aparență, Isus nu da atenție la strigătul și cererea ei, totuși ea nu se supără, ci se ținu de El, având încrederea fermă, că Îi va ajuta în nevoia ei. Isus a mers mai departe și S-a făcut că nu o aude, dar ea Îl urmă totuși repetând cu strigăt cererile ei. Ucenicii se supărară pentru insistența ei și rugară pe Isus să-i dea drumul. Ei nu au fost înduioșați de nevoia ei. Văzând însă, că Maestrul lor tratează femeia cu indiferență, deduseră de aici, că El ar apăra prejudecățile Iudeilor față de cananiți. Dar femeia aducea necazul ei înaintea unui Salvator milos, și la intervenția ucenicilor de a-i da drumul, Isus răspunse: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.” Deși acest răspuns era în armonie cu prejudecățile iudeilor, totuși el conținea în sine și un reproș contra ucenicilor, pe

[252]

care ei l-au înțeles mai bine mai târziu; prin aceasta lor li se aducea aminte marele adevăr ce fusese vestit atât de des, că El veni în lume să mântuiască pe toți cei ce voiau să-L primească. Oricine căuta pe Mântuitorul și era gata să creadă într-Însul, când El avea să se arate, făcea parte dintre oile pierdute, pe care El venise să le adune în staulul Său.

Femeia se simți îmbărbătată, pentru că Isus dădu cel puțin atenție cazului ei, într-atâta, că făcu acea observație asupra lui, deși cuvintele Sale nu treziră nici o speranță hotărâtă, și ea deveni și mai stăruitoare în cererea ei, căzând la picioarele lui Isus și strigând: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac.” În aparență Isus o refuza încă mereu, în de acord cu prejudecățile fără inimă a Iudeilor și răspunse: „Nu este bine să iei pâinea copiilor, și s-o arunci la căței!” Această declarație era deopotrivă cu susținerea, că n-ar fi drept, ca binecuvântările, care fuseseră date de Dumnezeu pentru poporul privilegiat, să fie risipite asupra celor străini. Acest răspuns, firește ar fi descurajat de tot pe orice om mai puțin serios în cererea sa după ajutor. După un astfel de refuz, mulți ar fi renunțat la orice altă sfortare mai departe, și s-ar fi îndepărtat, umiliți și rușinați adânc; dar această femeie sărmană răspunse cu multă supunere: „«Da, Doamne», a zis ea, «dar și căteii mănâncă fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.»”

[253] Din abundența cu care familia legitimă se satură, cad fărâmituri pe pământ și sunt mâncate de câinii, care așteaptă sub masă după ele. Ea recunosc, că ea ocupă o poziție asemănătoare, cu aceea a animalelor fără pricepere, care primesc mulțumitoare, tot ceea ce vine din mâna stăpânului lor. În timp ce Isus bucura pe poporul lui Dumnezeu cu daruri bogate și peste măsură, nu avea s-o fericească El și pe ea cu una din multele Sale binecuvântări, pe care El le dă altora cu atâta dărnicie? Deși ea admise, că nu are nici un drept asupra harului Său, ea imploră totuși câteva fărâmituri din surplusul Său. O astfel de credință și o astfel de stăruință era fără pereche. Puțini erau în poporul privilegiat de Dumnezeu, care să aibă o prețuire atât de înaltă despre bunăvoința și puterea Salvatorului.

Isus tocmai părăsise câmpul activității Sale de până acum, pentru că fariseii și cărturarii căutau să-I curme viața; dar aici El întâlnește o persoană dintr-un popor nenorocit și disprețuit, care nu fusese luminată de lumina cuvântului dumnezeiesc și totuși ea se predă

imediat influenței dumnezeiești a lui Hristos, și are o încredere nețărnută în capacitățile Sale, de a-i dăruia favoarea cerută. În ea nu domnește nici o prejudecată națională sau religioasă, care să influențeze felul ei de procedare, și recunoaște fără condiții pe Isus ca Salvator al ei, care este în stare, să facă pentru ea tot ceea ce îi cerea. Mântuitorul era satisfăcut. El a pus la încercare credința ei și îi împlineste în cele din urmă dorința, terminându-și în același timp și învățătura către ucenicii Săi. Întorcându-se către ea cu o privire plină de milă și de iubire, zice: „O, femeie, mare este credința Ta; făcă-ți-se cum voiești.” Din acel ceas fiica ei se făcu sănătoasă, și spiritul cel rău nu o mai chinui. Femeia plecă, mărturisind pe Salvatorul ei, și plină de fericire pentru împlinirea dorinței ei.

Aceasta a fost singura minune pe care Isus o săvârși în această călătorie. Pentru săvârșirea acestei fapte venise El pe coasta dintre Tir și Sidon. El dorea să ajute femeii, și în același timp să dea un exemplu în lucrarea de milostivire față de un membru al unui popor disprețuit, spre binele ucenicilor Săi, pentru timpul, când El nu mai putea petrece mult timp între ei. El voia să-i scoată din exclusivismul lor iudaic, și să-i facă să simtă necesitatea de a lucra și pentru alții, care nu făceau parte din poporul lor. Această faptă a lui Hristos deschise o mai bună pricepere a lucrării printre păgânii, care se aflau încă în fața lor. Mai târziu, când iudeii se întoarseră cu și mai mare îndărătnicie de la ucenici, pentru că vesteau pe Isus ca Răscumpărător al lumii, și când zidul de despărțire dintre iudei și păgâni a fost dărâmat prin moartea lui Hristos, prin aceasta și alte învățături asemănătoare, care indicau la o vestire a Evangheliei fără a se ține seama de datini și de naționalități, reprezentanții lui Hristos au fost influențați puternic în direcția activității lor.

[254]

Schimbarea la față

Când timpul se apropia ca Isus să sufere și să moară, El era adesea singur cu ucenicii Săi. După ce învăța poporul toată ziua, el obișnuia adesea să Se retragă cu ei la un loc singuratic, pentru a Se ruga și a vorbi împreună. El era obosit, dar nu găsea timp de odihnă; căci lucrarea Sa de pe pământ se apropia de sfârșit, și El avea încă mult de făcut, până la sosirea ceasului de pe urmă.

În curând El avea să lase pe ucenicii Săi singuri în această lume rece și tirană. El știa ce aveau să sufere ei din partea urii înverșunate și a necredinței, de aceea El dorea să-i îmbărbăteze și să-i pregătească pentru cercările lor. El Se izola adesea de ei, pentru a mijloci la Tatăl pentru ei, ca să-i țină statornici în credința lor, în timpul de grea încercare care le sta în față, și ca să nu fie covârșiți de deznădejde prin suferințele și moartea Sa. Chiar și în fața propriei Sale lupte cu moartea care se apropia, iubirea Salvatorului se întindea încă în viitor, pentru a păzi pe tovarășii săi de primejdiile care aveau să vină încă.

După una din aceste rugăciuni liniștite se întâmplă, că Isus venind iarăși la ucenicii Săi, îi întrebă: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia, sau unul din proroci.” „Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul dumnezeului celui viu!” Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.” [Matei 16, 13-17.](#)

Deși credința multora suferise în totul spargerea de vas, iar preoții și mai marii exercitaseră o putere însemnată asupra lor, totuși ucenicul își mărturisise credința cu curaj. În această mărturisire, Isus vedea principiul viu, care avea să însuflețească inimile credincioșilor în timpurile viitoare. Înfrâurirea tainică a spiritului lui Dumnezeu asupra inimii omenești este aceea, care face ca cel mai simplu suflet să se ridice la o cunoștință mai pe sus de orice înțelepciune pămân-

tească, și la o familiarizare cu adevărurile sfinte ale lui Dumnezeu. Da într-adevăr: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta.”

Isus continuă mai departe: „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Cuvântul Petru, înseamnă piatră; dar Hristos nu Se referea la Petru, ca stânca pe care voia să clădească comunitatea Sa. Acest ucenic impetuos și încrezător în sine era ca o piatră prăvălindă. Hristos aplică expresia „această piatră” mai mult asupra Lui Însuși, ca adevăratul fundament al bisericii creștine. În Isaia găsim același indiciu: „De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: «Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatra din capul unghiului clădirii, temelie puternică.»” [Isaia 28, 16](#). Este aceeași piatră despre care vorbește și [Luca 20, 17-18](#): „Dar Isus i-a privit drept în față și le-a zis: «Ce înseamnă cuvintele acestea care au fost scrise: Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului? Oricine va cădea pe piatra aceasta, va fi zdrobit de ea: și peste acela peste care va cădea ea, îl va spulbera?»” Și tot astfel și în [Marcu 12, 10-11](#): „Oare n-ați citit locul acesta din Scriptură: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru, și este minunat în ochii noștri?»”

Aceste texte alcătuiesc o dovadă hotărâtă despre faptul, că Hristos este stânca, pe care este clădită biserica, și că prin cuvintele adresate lui Petru, El făcea aluzie la Sine Însuși ca stânca, ce este temelie bisericii. El continuă apoi mai departe și zise: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri.” Biserica romană face o aplicare falsă a cuvintelor lui Hristos. Ea pretinde că El le-ar fi adresat în mod exclusiv lui Petru. De aceea, în picturi el este arătat ca purtând niște chei în mână — un simbol al încrederii și autorității, care se dă unor trimiși sau altor persoane sus puse. Cuvintele lui Hristos: „Ție, îți voi da cheile Împărăției cerurilor”, nu au fost adresate numai lui Petru singur, ci la toți ucenicii, inclusiv aceluia, care alcătuiesc biserica lui Hristos din toate timpurile. Petru nu a primit nici o întâietate și nici o putere, de care să nu se fi bucurat și ceilalți ucenici. Dacă Hristos ar fi dat unuia dintre ei o autoritate deosebită, atunci nu i-am mai găsi adesea certându-se

între ei, cu privire la care să fie mai mare. Ei s-ar fi supus imediat dorinței Maestrului lor, și ar fi dat onoare aceluia, pe care El l-ar fi ales ca și cap al lor.

Așadar cât de nescripturistică e susținerea, că Petru ar fi fost îmbrăcat prin Hristos cu putere nemărginită asupra bisericii creștine, și că urmașii săi (ai lui Petru) ar fi confirmați pe cale divină, ca să domnească peste lumea creștină. Și încă într-un alt text, Hristos recunoaște că aceeași putere, despre care se susține — pe temeiul textului citat — că ar fi fost dată numai lui Petru, va exista în întreaga biserică: „și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri.”

Isus continuă apoi, a explica ucenicilor Săi, că și ei vor avea de suferit pentru numele Său și vor trebui să poarte crucea, urmându-I Lui, și că vor avea de întâmpinat aceeași înjosire, aceleași reproșuri și ocări, ca și Maestrul lor, altfel nu vor fi niciodată în stare, a participa la aceeași mărire cu El. După suferințele Sale trebuia să urmeze ale lor, iar crucificarea Sa le servea ca învățătură, că ei sunt răstigniți pentru lume, și că au renunțat la toate aspirațiile după mărirea și plăcerile ei. Înainte de a le da această explicație, Isus le vorbise adesea despre înjosirea Sa viitoare, și le dezaprobase în modul cel mai hotărât orice aspirație după onoruri lumești; dar ucenicii erau încă mereu deprinși a privi pe Mesia ca pe cineva, care avea să domnească ca Împărat puternic, și le venea foarte greu a renunța în totul la speranțele lor strălucite.

[258] Dar acum cuvintele lui Isus nu mai puteau fi înțelese greșit. Viața Sa avea să fie asemenea unui simplu pelerin fără patrie, iar moartea Sa ca a unui făcător de rele. Inimile lor au fost umplute de întristare, căci iubeau pe Maestrul lor; dar în același timp îndoiala chinuia sufletul lor, căci li se părea de nepriceput ca Fiul lui Dumnezeu să fie expus la o umilire atât de tirană. Ei nu puteau înțelege, de ce El voia să meargă de bună-voie la Ierusalim, spre a primi maltratarea, care după cuvintele Sale Îl aștepta acolo. Ei erau mâhniți adânc, că El Se expunea unei soarte atât de rușinoase, iar pe ei îi lăsa într-un întuneric și mai mare, decât acela în care se aflaseră înainte ca El să li Se fi descoperit. Ei erau frământați de gândul, de a-L duce cu forța într-un loc sigur; dar nu cutezară să facă aceasta, deoarece asemenea propuneri fuseseră declarate de multe ori ca inspirații ale lui Satana. În mâhnirea lor adâncă, se mângâiau cu idea, că vreo

împrejurare neprevăzută, va înlătura soarta grozavă, care Îl aștepta pe Domnul lor. În felul acesta, ei se mâhniră și se îndoiră, nădăjduiră și se temură, timp de șase zile de întuneric.

Isus cunoștea întristarea și confuzia ucenicilor Săi, și de aceea, El intenționa să le dea încă și alte dovezi despre trimiterea Sa dumnezeiască, așa încât credința lor să nu se clatine în timpul greu de încercare, care le stătea în față. Când soarele apuse, El chemă pe trei dintre cei mai devotați ucenici ai Săi, afară din zgomotul orașului, și trecând prin câmpuri, ajunseră în cele din urmă la un munte înalt. Isus era obosit de lucru și de multă umblare pe jos. El învățase toată ziua pe popor și vindecase bolnavii; El Se retrase însă pe acest munte înalt, pentru că acolo El putea găsi repaus față de mulțimea care-L înghesuia neîncetat și totodată și timp pentru meditație și rugăciune. Urcarea împovărătoare a muntelui înalt obosise și istovise pe Mântuitorul.

Chiar și ucenicii se simțeau oboșiți, dar deși ei se retrăseseră foarte adesea cu El în singurătate, spre a se ruga, totuși nu puteau să nu se mire, că, după o zi atât de obositoare, Isus urca acest munte abrupt. Nu puneau însă nici o întrebare cu privire la intenția Sa, ci Îl însoțeau cu răbdare. Pe când urcau încă muntele, umbrele nopții se răspândeau deja peste văi, în timp ce lumina soarelui coborât la apus plana încă pe vârfurile munților și cu splendoarea sa care dispărea arunca o aureolă pe cărarea pe care mergea Isus și ucenicii Săi. Dar în curând lumina aurie dispăre și de pe dealuri ca și de pe văi, soarele coboară după orizontul de la apus, iar călătorii singuratici sunt învăluiți în întunericul nopții. Întunecimea din jurul lor [259] părea a armoniza cu viața lor plină de necazuri, în jurul căreia norii prevestitori de nenorocire se îngrămădeau tot mai mult.

După ce Isus ajunse la locul dorit, comunică cu Tatăl Său în rugăciune intimă. Oră după oră strigă El cu ardoare aprinsă și lacrimi după puterea necesară pentru a suporta strâmtorările Sale, și după harul ceresc pentru ucenicii Săi, așa încât ei să devină destoinici, ca să poată suporta încercările grozave care îi așteptau. Căzuse rouă multă asupra chipului Său plecat în rugăciune, dar El nu lua în seamă aceasta, umbrele nopții se îngrămădeau în jurul Său, dar El nu luă seama la aceasta. În felul acesta orele se scurseră încet. La început ucenicii se uniseră cu El în meditație și rugăciune serioasă, dar cu timpul ei fură biruiți de oboseală și de somn, și cu toată

străduința lor de a rămâne treji, ei adormiră. Iisus le vorbise despre suferințele Sale viitoare, El îi luase cu Sine, ca să vegheze și să se roage împreună cu El, când El înălța cereri către Tatăl Său. Tocmai cu această ocazie El Se rugă, ca ucenicii să fie întăriți, pentru a putea rezista la încercările, care aveau să vină peste ei prin înjosirea și moartea Sa. El rugă pe Tatăl într-un mod cu totul deosebit, ca ei să fie martorii unei descoperiri a naturii Sale dumnezeiești, ca prin aceasta, orice necredință și îndoială să dispară pentru totdeauna din sufletele lor; o revelație, care în ceasul luptei Sale cu moartea avea să-i mângâie cu cunoștința, că El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, și că moartea Sa de ocară făcea parte din planul divin de mântuire.

Dumnezeu ascultă cererea Fiului Său, și îngerii pornesc ca să-L servească. Dar Dumnezeu alege pe Moise și pe Ilie ca să viziteze pe Hristos și să se consfătuiască cu El în privința suferințelor pe care avea să le suporte în Ierusalim. Pe când Iisus Se pleca în umilință pe pământul umed și pietros, deodată cerurile se deschiseră, și porțile de aur ale cetății lui Dumnezeu se deschid larg, în timp ce raze de lumină cerească inundă vârful muntelui și inundă figura îngenunchiată a Salvatorului. El Se ridică din poziția Sa din genunchi și stătu în picioare într-o maiestate deopotrivă cu a lui Dumnezeu; chinul sufletesc a dispărut de pe fața Lui, care strălucește acum de o lumină dulce, iar veșmântul Său nu mai e aspru și pătat, ci alb și strălucitor ca soarele la amiază.

[260]

Ucenicii adormiți sunt treziți prin fluviul de mărire, care luminează întregul munte. Ei privesc plini de teamă și de uimire la veșmintele Sale luminoase și la fața strălucită a Maestrului lor. La început ochii lor sunt orbiți prin splendoarea supranaturală a înfățișării Sale; dar îndată ce sunt în stare să suporte lumina minunată, observă că Iisus nu este singur. Două figuri strălucite se întretin cu El. Unul era Moise care a vorbit cu Dumnezeu în mijlocul tunetelor și fulgerelor de pe Sinai, iar celălalt era Ilie, acel profet al lui Dumnezeu, care nu a gustat moartea, ci a fost luat la cer într-un car de foc. Aceștia doi, pe care Dumnezeu i-a plăcut să-i favorizeze mai mult decât pe toți ceilalți, care au petrecut vreodată pe pământ, au fost trimiși de către Tatăl, ca să dea Fiului Său lumina cerească, să-L mângâie și să vorbească cu El despre încheierea misiunii Sale și mai cu seamă despre cele ce avea să sufere în Ierusalim.

Tatăl alege pe Moise și pe Ilie și-i trimise ca soli ai Săi la Hristos, ca să-L preamărească cu lumina cerească și să se consfătuiască cu El cu privire la lupta Sa viitoare; aceasta pentru că amândoi acești bărbați au trăit ca oameni pe pământ; ei au avut de suportat strâmtoări și suferințe omenești, și puteau participa cu Isus la strâmtoările Sale pământești. În poziția Sa de profet al lui Israel, Ilie reprezentase pe Hristos și lucrarea sa era într-un anumit grad asemenea lucrării Salvatorului. Iar Moise condusesse pe poporul lui Israel în locul lui Hristos, fiind în legătură cu El și ascultător de poruncile Sale; de aceea aceștia doi erau cei mai potriviți dintre toate oștirile adunate în jurul tronului lui Dumnezeu, de a servi Fiului lui Dumnezeu.

Când Moise, supărat din cauza necredinței fiilor lui Israel, lovi cu furie în stâncă, și le procură apa după care ei însetau, onoarea pentru această faptă și-o atribuisse lui însuși; căci sufletul său era atât de îngreunat din cauza lipsei de recunoștință a lui Israel și a abaterii sale, încât el neglija să dea onoare lui Dumnezeu și să preamărească numele Său, după ce execută porunca Sa. Era în planul Celui Atotputernic, de a duce adesea pe fiii lui Israel în situații critice, și apoi în nevoia lor cea mai mare să-i elibereze prin puterea Sa, ca ei să recunoască deosebita Sa purtare de grijă și să preamărească numele Său. Dar Moise se lăsă condus de înclinația firească a inimii Sale și luă pentru sine onoarea, ce se cuvenea lui Dumnezeu; prin aceasta el căzu în puterea lui Satan, și de aceea îi fu interzis a intra în pământul făgăduinței. Dacă Moise ar fi rămas statornic, atunci Domnul l-ar fi condus în pământul promis și mai târziu l-ar fi luat la cer, fără să-l lase să guste moartea.

[261]

Dar acum Moise trebuie să suporte moartea; totuși Fiul lui Dumnezeu se coborî din cer și îl chemă iarăși la viață, înainte ca corpul său să fi trecut în putrezire. Deși Satana se certa cu Mihail pentru corpul lui Moise și-l pretindea ca pe o pradă a sa legitimă, totuși nu putu face nimic contra Fiului lui Dumnezeu, și Moise a fost luat la cer cu corpul său înviat și strălucit, și a fost deci unul dintre cei doi onorați de către Tatăl, pe care îi alesese ca să servească Fiului Său.

Ucenicii lăsându-se biruiți de somn, nu auziră nimic din convorbirea pe care solii cerești o avură cu Salvatorul strălucit. Dar îndată ce se treziră din somnul lor adânc și văzură înaintea lor acea apariție sublimă, au fost umpluți de uimire și de sfială sfântă. La încercarea de a privi la chipul strălucit al Maestrului lor, ei sunt siliți a-și pune

mâinile la ochi, spre a-și ocroti fețele, deoarece numai în felul acesta puteau să suporte strălucirea nespusă, care înconjura persoana Sa, și care răspândea raze, asemenea razelor soarelui. Câtva timp ucenicii contemplă pe Domnul lor, cum El este preamărit și înălțat înaintea ochilor lor, onorat prin ființele strălucitoare pe care ei le recunoscă ca favorite ale lui Dumnezeu.

Ei cred, că Ilie ar fi venit conform profetiilor, și că Împărăția lui Hristos trebuie să fie întemeiată pe pământ. Petru de abia își vine în fire din prima sa uimire, și se gândi imediat să facă pentru Hristos și pentru patriarhi locuințe, și îndată ce îi veni iarăși glasul, zise către Isus: „Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie.” În bucuria momentului, Petru se lingușește, că cei doi soli ar fi trimiși din cer, ca să păzească viața lui Isus de primejdia, care Îl amenința în Ierusalim. El era plin de bucurie la gândul, că acești soli glorioși, îmbrăcați cu lumină și putere, vor ocroti pe Fiul lui Dumnezeu și vor statornici autoritatea Sa împărătească pe pământ. În acest moment el uită dese declarații ale lui Isus cu privire la planul de mântuire, care nu putea fi adus la îndeplinire decât numai prin propriile Sale suferințe și prin moartea Sa proprie.

[262]

Pe când ucenicii erau încă covârșiți de uimire și transportare, fură umbriți de un nor luminos. Și iată, se auzi un glas din nor zicând: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea; de El să ascultați²” când ucenicii au zărit norul sublim al măririi, mai strălucitor decât acela care a condus pe fiii lui Israel în pustie, și când auziră glasul lui Dumnezeu răsunând din nor, cu o maiestate, care făcea muntele să se cutremure, ca și când fundamentul său s-ar fi zguduit, ei nu putură să suporte mai mult această priveliște solemnă, și căzură la pământ cuprinși de frică.

Ei rămaseră zăcând cu fețele la pământ și nu cutezară să privească până ce Isus se apropie de dânșii, îi atinse și le izgoni teama cu glasul Său binecunoscut și plin de îmbărbătare, zicându-le: „Sculați-vă, nu vă temeți!” când, în cele din urmă cutezară să-și ridice ochii, văzură că splendoarea cerească trecuse și figurile strălucitoare ale lui Moise și Ilie dispăruseră; Fiul lui Dumnezeu nu mai era acum învăluit de lumina dumnezeiască supraomenească, pe care ochii lor nu o putuseră suporta — ei se aflau acum singuri cu Isus pe munte.

Toată noaptea o petrecuseră pe munte și de abia când soarele se ridică și goni umbrele cu razele sale învingătoare, se coborî Isus cu ucenicii Săi jos în vale. Ei ar fi vrut cu plăcere să rămână mai mult timp în acel loc sfânt, care fusese plin de mărire cerească și unde Fiul lui Dumnezeu fusese schimbat la față înaintea lor, dar era încă de lucru pentru poporul, care Îl căutase deja pe Isus pretutindeni.

La poalele muntelui se adunase deja o mare mulțime sub conducerea ucenicilor care rămăseseră jos, care cunoșteau locurile preferate, unde se retrăgea Isus pentru meditație și rugăciune. Când se apropiară de mulțimea ce aștepta, Isus porunci ucenicilor să țină ascunse toate câte au văzut și le zise: „Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morți.” Isus știa, că nici poporul și nici ucenicii, care fuseseră cu El pe munte, nu erau în stare a prețui și înțelege acel eveniment minunat al schimbării la față. După învierea Sa, mărturia acelor care fuseseră martori oculari la acestea, trebuia să servească la confirmarea faptului, că El era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu.

[263]

Cei trei ucenici iubiți primiră prin aceasta o dovadă de netăgăduit, că El este Mesia cel făgăduit. Un glas din mărire cea nespusă a declarat dumnezeirea Sa, și ei sunt întăriți și pregătiți, spre a putea suporta înjosirea și crucificarea Domnului lor. Învățătorul răbdător, Cel blând și umilit, care timp de trei ani de zile a umblat înapoi și încolo, din oraș în oraș, prin multe strâmțorări, fără patrie, fără loc de odihnă și fără pat, pe care să-și poată întinde noaptea membrele Sale obosite, fu recunoscut de glasul lui Dumnezeu ca Fiu al Său, iar Moise și Ilie, acele ființe strălucite din curțile cerești, I-au adus omagiile lor. Ucenicii privilegiați nu se mai pot îndoii; ei au auzit cu urechile lor, ceea ce iese din cadrul priceperii oamenilor.

Isus Se întoarse apoi la lucrarea Sa în mijlocul poporului. Când mulțimea zări pe Mântuitorul, alergă spre întâmpinarea Lui, și-L salutară cu multă venerație. Totuși El observă, că ei erau în mare încurcătură. Se întâmplase un eveniment ciudat: Un om adusesse pe fiul său la ucenici, ca să-l libereze de un spirit mut, care îl chinuia foarte mult. Dar ucenicii nu fuseseră în stare, ca să-i ajute, și cărturarii se folosiră de această ocazie, spre a le tăgădui puterea de a face minuni. Acești bărbați declarau triumfători, că aici s-ar fi găsit un demon, pe care nici ucenicii și nici Maestrul n-ar putea să-l dea afară.

Când Isus se apropie de ei, El întreabă despre cauza disputei dintre ei, iar întristatul tată zise: „Învățătorule, rogu-Te, uită-Te cu îndurare la fiul meu, fiindcă îl am numai pe el. Îl apucă un duh, și deodată răcnește; și duhul îl scutură cu putere, așa că băiatul face spumă la gură, și cu anevoie se duce duhul de la el, după ce l-a stropșit de tot. Am rugat pe ucenicii Tăi să-l scoată și n-au putut.” [Luca 9, 38-40](#). Isus ascultă cu atenție la acest raport și apoi răspunde la eforturile zadarnice ale ucenicilor, la îndoiala poporului și la lăudăroșia cărturarilor, cu cuvintele: „O neam necredincios, și pornit la rău, până când voi fi cu voi și vă voi suferi? Adu aici pe fiul tău.”

[264]

Tatăl ascultă de ordinul lui Isus; dar îndată ce fiul său fu adus în apropierea dumnezeiască, spiritul cel rău îl apucă cu mare violență, și el căzu la pământ, cuprins fiind de mari dureri, și începu să facă spume. Isus permise lui Satan, ca să-și arate puterea sa asupra victimei, pentru ca poporul să poată înțelege mai bine caracterul minunii, pe care El intenționa s-o facă, și pentru ca puterea Sa dumnezeiască să facă o impresie mai adâncă. Isus continuă a întreba mai departe pe tatăl copilului, cât timp este de când fiul său este chinuit de spiritul cel rău. Tatăl spuse: „Din copilărie. Și de multe ori duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare. Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne.” [Marcu 9, 21-22](#). Străduințele zadarnice ale ucenicilor, de a vindeca acest caz întristător, descurajaseră atât de mult pe tată, și suferințele fiului său chinuiau acum cu groază sufletul său. Întrebarea lui Isus îi aduse în minte toți anii de suferințe ale fiului său din trecut, și curajul îi scăzu. El se temea, ca nu cumva cuvintele cărturarilor să aibă dreptate, și că nici Isus nu va putea birui poate pe un demon așa de puternic. Isus observă starea sa deznădăjduită și căută să-i inspire credință. De aceea îi zise: „Tu zici: «Dacă poți!» . . . Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!” Speranța a fost înflăcărată imediat în inima tatălui și el strigă: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”

Nenorocitul tată recunoscuse necesitatea de ajutor imediat, și că numai Mântuitorul milos i-l poate da; de aceea el își puse toată încrederea într-Însul. Credința sa nu era în zadar; iar Isus văzând că gloata alerga aici, certă spiritul necurat zicându-i: „Duh mut și surd, îți poruncesc să ieși afară din copilul acesta, și să nu mai intri în el.” Și spiritul cel rău îl părăsi imediat, iar băiatul zăcea ca mort. Influența demonului fusese atât de violentă, încât puterile

corporale ale sârmanului băiat erau covârșite, și îl lăsase istovit și leșinat. Poporul care observase cu o sfială sfântă schimbarea bruscă a băiatului, începu a șopti zicând „că a murit”. Dar Isus Se aplecă și „l-a apucat de mână, și l-a ridicat. Și el s-a sculat în picioare.”

Mare a fost bucuria tatălui pentru fiul său, iar fiul lauda pe Dumnezeu cu voce tare, pentru izbăvirea lui de tirania spiritului rău, care îl chinase atâta timp. Tatăl și Fiul laudau și proslăveau numele Liberatorului lor, pe când poporul privea cu uimire fără margini, iar cărturarii rușinați și umiliți se îndepărtară foarte supărați.

Isus dăduse ucenicilor Săi darul de a săvârși minuni pentru vindecarea semenilor lor; nereușita lor în acest caz înaintea atâtor martori îi întristase foarte adânc. Când rămaseră singuri cu Isus, Îl întrebară de cauza, pentru care ei nu putuseră să izgonească pe demon. Isus le răspunse, că din cauza necredinței lor și a nepăsării, cu care ei priveau sfânta lucrare încredințată lor. Ei nu se pregătiseră prin post și rugăciune pentru sfânta lor chemare. Le era cu neputință a birui pe Satana decât numai prin puterea dăruită lor de Dumnezeu; de aceea ei trebuiau să meargă la El cu umilință și tăgăduire de sine, și să ceară putere, ca să biruiască pe vrăjmașul sufletelor. Numai simțământul dependenței absolute de Dumnezeu și un devotament desăvârșit în sfânta Sa lucrare le-ar aduce succes. Isus îmbărbătă pe ucenicii Săi dezolați cu cuvintele: „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici colo», și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.”

Într-un timp relativ scurt, ucenicii favoriți văzură cele două extreme ale măreției cerești și ale suferințelor pământestii. Coborându-Se de pe muntele pe care fusese schimbat la față prin strălucirea dumnezeiască, unde vorbise cu doi soli cerești, și pe care vocea Tatălui, ce pornea din mărire strălucitoare, Îl declarase ca Fiu al lui Dumnezeu, Isus întâlni o priveliște revoltătoare; un băiat nebun, cu trăsăturile feței zbârcite, scrâșnind din dinți și tăvălindu-se în spasme grozave și căruia nici un muritor nu-i putea da ajutor. Și același Salvator puternic, care cu puține ore mai înainte fusese schimbat la față înaintea ucenicilor Săi uimiți, Se aplecă acum ca să ridice această victimă a lui Satan de pe pământ, unde se tăvălea, și pe care eliberând-o pentru totdeauna de puterea celui rău, s-o dea înapoi tatălui său.

[265]

[266]

Înainte de schimbarea Sa la față, Isus zisese ucenicilor Săi, că sunt unii cu El, care nu aveau să guste moartea, până ce vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere. Această promisiune fu împlinită în schimbarea la față de pe munte, că ei văzură acolo în miniatură Împărăția lui Dumnezeu. Isus era îmbrăcat aici cu strălucire cerească și fu declarat ca Fiu al lui Dumnezeu prin glasul Tatălui. Moise era de față, ca reprezentant al acelora, care vor fi sculați din morți la a doua venire a lui Hristos; iar Ilie, care fusese răpit la cer, fără să fi gustat moartea, era reprezentant al acelora, care vor fi în viață la a doua venire a lui Hristos pe pământ, ale căror corpuri muritoare vor fi transformate în nemurire, și care vor fi răpiți la cer fără să vadă moartea.

Sărbătoarea corturilor

[267]

De trei ori pe an israeliții trebuiau să meargă la Ierusalim pentru scopuri religioase. Din cauza vrăjmășiei iudeilor, Isus lipsise de la mai multe din aceste întruniri. După declarația pe care o făcuse în sinagogă, că El este pâinea vieții, mulți dintre acei care Îl urmaseră până aici Îl părăsiră și se uniră cu fariseii, spre a pândi mișcările Sale, în speranța că vor găsi o pricină, pentru care să-L poată osândi la moarte.

Această apostazie a multora din ucenicii Săi făcu o adâncă impresie asupra fiilor lui Iosif, care erau priviți ca frați ai lui Isus, și când timpul sărbătorii corturilor se apropie, ei stăruiră pe lângă Isus, ca să Se suie la Ierusalim, și dacă El este într-adevăr Mesia, să-Și susțină pretențiile Sale înaintea mai marilor, și să-Și impună drepturile Sale.

Isus le răspunse cu o înfățișare demnă: „Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică. Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele. Suiți-vă voi la praznicul acesta; eu încă nu Mă sui la praznicul acesta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă vremea.” [Ioan 7, 6-8](#). Lumea iubea pe aceia care se asemănau ei; dar contrastul dintre Isus și lume era prea pronunțat, pentru a fi posibilă o armonizare între ele. Învățăturile Sale și muștrarea păcatului atâta ura lor. Mântuitorul știa ce-L așteaptă în Ierusalim; Îi era cunoscut că răutatea iudeilor va determina în curând moartea Sa, și nu se cuvenea ca El să grăbească acest eveniment, prin a Se expune urii lor înainte de vreme. El voia să aștepte cu răbdare timpul Său hotărât.

Însă de la începutul sărbătorii corturilor, iudeii vorbeau între ei despre absența lui Isus. Fariseii și mai marii iudeilor așteptau sosirea Sa cu îngrijorare, nădăjduind că le va da, prin cuvinte și fapte, vreun prilej, pentru a-L putea osândi. De aceea întrebau cu îngrijorare: „Unde este Acela?” Nimeni nu știa însă. Se ivi o ceartă în popor cu privire la Isus și mulți Îi luau apărarea, ca trimis al lui Dumnezeu, pe când alții Îl învinuiau ca pe un amăgitor.

[268]

Între timp Isus sosise liniștit în Ierusalim. Pentru călătoria Sa, El alesese o cale puțin umblată, spre a evita astfel de a veni în contact cu ceilalți călători spre sfânta cetate. Pe la jumătatea sărbătorii, pe când cearta cu privire la El ajunsese punctul culminant, Isus intră foarte liniștit în curtea templului și stătu în fața mulțimii ca unul care era îmbrăcat cu o autoritate indiscutabilă. Apariția deodată și pe neașteptate a Aceluia, despre care ei credeau, că nu va îndrăzni să Se arate pe față înaintea preoților și mai marilor, umplu poporul cu o așa de mare uimire, încât o tăcere bruscă se ivi în locul discuțiilor și combaterilor atât de aprinse, care erau tocmai în toi. Ei se minunau de prezența Sa plină de demnitate și curajoasă în mijlocul unor bărbați atât de puternici, care toți însetau după sângele Său.

Ochii tuturor fiind îndreptați către El, El vorbi mulțimii, cum nici un om nu mai vorbise vreodată. Înțelepciunea Sa întrecea cu mult pe a preoților învățați și pe a mai marilor, și dădu pe față o autoritate, pe care ei nu îndrăzniseră să și-o asume vreodată. Chiar acei bărbați, care cu puțin mai înainte fuseseră însuflețiți de o ură neîmpăciuitoare contra Lui, și care gândeau să pună mâna pe Isus cu prima ocazie ascultau acum ca fermecați la cuvintele Sale și se simțeau neputincioși, pentru a-I face vreun rău. În prezent El era punctul de atracție generală; toate celelalte interese erau uitate pentru acel moment. Fetele poporului exprimau o venerație sfântă, când ascultau la cuvintele Sale divine.

Cuvântarea Sa arăta că El era familiarizat cu legea în orice privință, și că înțelegea în profunzime Sfintele Scripturi. Întrebarea merse din gură în gură: „Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?” Unii dintre cei care nu cunoșteau decât puțin din viața Sa trecută, se informau să afle în ce școală a fost învățat. În cele din urmă, mai marii poporului dobândesc destulă prezență de spirit, spre a-L întreba, cu ce autoritate învață El în public cu atâta îndrăzneală. Ei încercă să abată atenția poporului de la Isus, punând la îndoială dreptul Său de a păși pe față ca Învățător public, și au făcut aluzie la propria lor poziție și autoritate însemnată. Dar Isus le răspunse cu o mare putere de convingere:

[269]

„Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine. Cine vorbește de la sine, caută slava lui însuși; dar cine caută slava

Celui ce l-a trimis, acela este adevărat, și în el nu este strâmbătate.”
[Ioan 7, 17-18.](#)

Cu aceste cuvinte Isus declară, că Tatăl Său ceresc este Izvorul a toată puterea și Temelia a toată înțelepciunea. Nici un talent natural și nici cunoștințele adunate nu pot înlocui cunoștința voinței lui Dumnezeu. Dorința de a urma după poruncile Domnului, deschide mintea și inima la o cercetare sinceră și la o străduință zeloasă după învățătura adevărului. El declară, că cu un suflet pregătit astfel, omul este în stare a face deosebire între aceia, care reprezintă cauza lui Dumnezeu și aceia, care în vorbirea lor caută propria lor onoare și urmăresc scopuri egoiste. Din această clasă din urmă făceau parte preoții și fariseii cei mândri.

Isus vorbea despre lege. El era în prezența tocmai a bărbaților, care erau plini de râvnă pentru împlinirea literală a legii, dar care totuși neglijau a confirma spiritul acesteia prin umblarea vieții lor. Acești oameni prigoneau pe Isus, care învăța poruncile lui Dumnezeu într-un mod atât de precis, și le elibera de restricțiile nesocotite, cu care ei le îngrădiseră. După ce Isus vindecă pe paralytic în ziua Sabatului, fariseii erau ferm hotărâți ca să-Lucidă cu orice preț, și așteptau cu cea mai mare încordare ocazia, de a-și aduce la îndeplinire intențiile lor. Isus, cunoscând cugetele lor, întreabă:

„Oare nu v-a dat Moise Legea? Totuși nimeni din voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă omorâți?” Această acuzație directă lovi conștiința vinovată a fariseilor și a mai marilor, dar ea nu făcu decât să-i înfurie și mai mult. Că acest bărbat simplu se ridică în fața poporului, și demască răutatea ascunsă a vieții lor launtrice, li se părea ca o încumetare aproape de necrezut. Mai marii doreau însă să ascundă intențiile lor răutăcioase în fața poporului, și tăgăduiră susținerea lui Isus, zicând: „Ai drac. Cine caută să Te omoare?” Cu aceste cuvinte, ei voiau în același timp să arate, că faptele minunate ale lui Isus ar fi fost săvârșite printr-un spirit rău. Ei doreau de asemenea să abată atenția poporului de la cuvintele lui Isus, care dădeau pe față intenția lor, de a-I lua viața.

„Drept răspuns Isus le-a zis: «O lucrare am făcut, și toți vă mirați de ea. Moise v-a dat porunca privitoare la tăierea împrejur — nu că ea vine de la Moise, ci de la patriarhi — și voi tăiați împrejur pe om în ziua Sabatului.»” Isus făcea aluzie la vindecarea bolnavului, pe care El o săvârșise în Sabat și arăta, că aceasta era în armonie

[270]

cu legea Sabatului. El făcu iarăși aluzie la obiceiul iudaic, de a face tăierea împrejur sâmbăta. Dacă era potrivit legii a circumcide pe un om în Sabat, atunci cu siguranță era permis, a aduce unui bolnav ameliorare, sau „a însănătoși un om întreg”. El le zise: „Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate.” Îndrăzneala cu care Isus Se apăra și cu care tâlcuia spiritul legii, aduse pe mai mari la tăcere și făcu, ca mulți dintre cei de față să întrebe: „Nu este El acela, pe care caută ei să-L omoare? Și totuși, iată că vorbește pe față, și ei nu-I zic nimic! Nu cumva, în adevăr, cei mai mari vor fi cunoscut că El este Hristosul?” mulți dintre cei care locuiau la Ierusalim și care cunoșteau intențiile marelui sfat contra lui Isus, erau răpiți de învățătura, pe care El o vestea, cum și de înfățișarea Sa nobilă și plină de demnitate și de aceea erau înclinați a-L recunoaște ca Fiul al lui Dumnezeu.

Ei nu erau plini de prejudecățile și de ura înverșunată a preoților și a mai marilor; dar Satan era gata să trezească îndoială și nesiguranță în sufletele lor cu privire la dumnezeirea acestui om din neam de jos. Mulți primiseră impresia, că Mesia nu va avea nici o înrudire cu neamul omenesc, și de aceea nu le plăcea să gândească despre Acela, pe care și-L închipuiseră ca pe un Împărat puternic al lui Israel, că originea Sa ar fi din sărăcie și înjosire. De aceea ziceau unii către alții: „Dar noi știm de unde este omul acesta; însă, când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este.” Sufletele acestor oameni erau închise față de profețiile, care indicau la felul, modul și timpul venirii lui Hristos.

[271] Pe când sufletele lor șchiopătau între îndoială și credință, Isus prinse cugetele lor, și le răspunse: într-adevăr „Mă cunoașteți și Mă știți de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine Însumi, ci Cel ce M-a trimis, este adevărat, și voi nu-L cunoașteți. Eu Îl cunosc, căci vin de la El, și El M-a trimis.” Ei pretindeau a ști felul cum avea să fie venirea lui Hristos, pe când în realitate ei erau absolut în neștiință despre aceasta, și erau învăluiți în totul de orbire spirituală. Dacă ei ar fi trăit conform voinței Tatălui, atunci ar fi cunoscut pe Fiul Său, când acesta li S-a descoperit.

Cuvintele lui Isus convingeau pe mulți dintre ascultătorii Săi, dar din această cauză, furia mai marilor creștea și mai mult, și de aceea ei încercară să-L prindă: „nimeni n-a pus mâna pe El, căci încă nu-I sosise ceasul. Mulți din norod au crezut în El, și ziceau:

«Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut omul acesta?»»

Isus sta în fața vrăjmașilor Săi cu fața liniștită și plină de demnitate, explicând lumii misiunea Sa, și dând la iveală intențiile nelegiuite ale fariseilor și ale mai marilor. Deși aceste persoane arogante ar fi vrut cu plăcere să sigileze buzele Sale, și chiar dacă ei erau însuflețiți de dorința de a-L omorî pe loc, totuși au fost reținuți de o putere nevăzută, care a pus hotar, furiei lor, strigându-le: „Până aici vei veni și mai departe nu vei trece”.

Cuvintele lui Isus găsiră intrare în multe inimi, și la fel cu sămânța căzută pe pământ bun, ele aduseră apoi o recoltă bogată. Spionii, care erau răspândiți prin mulțime, raportează acum mai marilor, preoților și fruntașilor, că Isus câștigă influență asupra popoului, și că deja mulți își mărturisesc credința lor într-Însul. De aceea preoții plănuiesc în ascuns cum să aresteze pe Isus; se hotărâsc însă să aștepte, până când El va fi singur, căci ei nu cutezau, să-L aresteze în public, căci se temeau să nu ațâțe indignarea popoului printr-o astfel de violență. Isus, care pătrundea cu spiritul Său intențiile lor rele, declară din această pricină cu o seriozitate solemnă:

„Mai sunt cu voi puțină vreme, și apoi Mă duc la Cel ce M-a trimis. Voi Mă veți căuta, și nu Mă veți găsi; și unde voi fi Eu, voi nu puteți veni.” Mântuitorul lumii avea să găsească în curând un refugiu față de prigonirile vrăjmașilor Săi, unde disprețul și ura lor nu avea să-L mai poată vătăma. El avea să Se urce la Tatăl, spre a fi iarăși adorat de îngerii cei sfinți, și acolo omorătorii nu vor pătrunde niciodată.

[272]

Sărbătoarea Corturilor era ținută de iudei ca amintire a timpului călătoriei lor prin pustie, când locuiau în corturi. În decursul acestei mari sărbători, iudeii trebuiau să-și părăsească casele și să locuiască în colibe, care erau formate din ramuri înfrunzite de molid sau de mirt. Aceste colibe de ramuri înverzite, erau înfipte câteodată pe acoperișurile caselor și pe străzi, dar în cele mai multe cazuri în afara zidurilor cetății, pe văile și pe dealurile din împrejurimi. Presărate pretutindeni, aceste tabere înverzite ofereau o priveliște foarte pitorească.

Sărbătoarea dura o săptămână, și în tot decursul acestui timp, templul era teatrul mării bucurii. Acolo jertfele ceremoniale erau

aduse cu multă pompă, și sunetul muzicii, combinat cu strigătele de osanale ale mulțimii, da loc la o veselie generală. Odată cu ivirea zilei, preoții sunau lung și pătrunzător din trâmbițele lor de argint; și răspunsul poporului cu strigăte de veselie din corturile sale, făceau împreună să răsunecoul prin văi și munți, zicând bun-venit zilei de sărbătoare. Preotul umplea apoi o cană cu apă din râul Chedron și ridicând-o în sus, urca cu ea sub sunetul trâmbiței treptele late ale templului, pășind încet și măsurat, ținând tact cu muzica și strigând în același timp: „Picioarele noastre vor sta în porțile Tale, Ierusalime!”

Apoi el ducea cana la altarul, care se afla în mijlocul templului. Aici erau două lighene de argint și în fața fiecăruia sta un preot. Cana cu apă era turnată în unul din acestea și o cană cu vin în celălalt lighen; și conținutul din amândouă curgea pe o țevă, care era în legătură cu râul Chedron și care în cele din urmă se vărsa în marea moartă. Această apă sfințită reprezenta izvorul, care a curs din stâncă, spre a reînșufleți pe iudei în pustie. Atunci răsună strigătul de veselie.

„Domnul este tăria mea, și pricina laudelor mele”; „veți scoate cu bucurie apă din izvoarele mântuirii”. Întreaga adunare conglăsuia triumfând în armonie cu instrumentele muzicale și cu sunetele adânci de trâmbiță, în timp ce cântăreți instruiți conduceau marele concert armonios de veselie.

[273] Sărbătorirea se făcea cu un fast neîntrecut. Iar în timpul nopții templul și porțile sale străluceau atât de mult de luminile împăratești, încât tot orașul era luminat prin aceasta. Muzica, fâlfâirea ramurilor de palmieri, strigătele vesele de osanale, marea mulțime de oameni, asupra cărora se revărsa lumina lămpilor aprinse, podoaba orbitoare a preoților și maiestatea ceremoniilor; toate se întruneau spre a face o impresie adâncă asupra sufletului fiecărui privitor.

Sărbătoarea se apropia de sfârșit. Dimineata ultimei zile de încoronare a totului, găsea poporul obosit de multă sărbătorire. Isus ridică deodată vocea Sa, așa încât ea răsună prin curțile templului:

„Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” [Ioan 7, 37-38](#). Poziția poporului da acestei invitații o deosebită accentuare. Înconjurați neîncetat de pompă și sărbătorire, ochii lor erau orbiți de lumina multiplă și colorată, iar urechile lor erau răpite de cea mai măreață muzică; în aceasta nu li se oferea însă nimic, care

să le satisfacă necesitățile lor spirituale și să le aline setea sufletului după cele netrecătoare. Isus îi invită acum ca să vină la El și să bea din izvorul apei de viață, care curge spre viață veșnică.

Preotul săvârșise în aceeași dimineață ceremonia impresionantă, care preînchipuia lovirea stâncii în pustie și izbucnirea apei. Acea stâncă era un simbol al lui Hristos. Cuvintele Sale erau apa vieții. Astfel, când Isus vorbi adunării, un respect sfânt pătrunse inimile lor, și mulți erau gata, să strige împreună cu femeia din Samaria: „Dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete”.

Cuvintele divinului Învățător expuneau Evanghelia Sa în modul cel mai impresionant. Au trecut aproape nouăsprezece secole de când Isus a rostit aceste cuvinte la mii de suflete însetate; dar ele sunt pentru noi cei de astăzi tot așa de pline de mângâiere și de îmbărbătare, ca și pentru acei, care le ascultau în templul iudaic. Isus cunoștea necesitățile sufletului omenesc. Podoabele goale, bogățiile și onoarea nu pot satisface inima, „cel ce însetează să vină la Mine”. Bogatul, săracul, cel de sus și cel de jos, toți sunt bine primiți la fel. El făgăduiește că va ușura sufletul cel împovărat, va mângâia pe cei întristați, și va ridica pe cei zdrobiți cu inima.

Mulți dintre acei, care priveau la Isus, purtau durere în suflet pentru speranțele lor dezamăgite, mulți nutreau o mâhnire adâncă; alții căutau să-și liniștească dorul neîncetat cu lucrurile acestei lumi și cu lauda omenească; dar după ce dobândeau toate acestea, găseau, că osteneala lor a fost pentru a săpa o fântână care nu ține apă, din care nu-și puteau satisface setea lor înfocată. În mijlocul splendorii scenei vesele, ei stăteau nemulțumiți și triști. Acest strigăt pe neașteptate: „Cel ce însetează. . .” trezește într-înșii un spirit de cugetare tristă, și ascultând și la cuvintele următoare, sufletul lor se umplu cu noi speranțe. Ei privesc la Dătătorul de viață, care stă înaintea lor în maiestate, și care Își dă pe față puterea Sa cerească prin cuvinte, care fac ca inimile lor să se cutremure într-un mod minunat.

Chemarea lui Hristos către sufletul însetat răsună încă și astăzi. Ea răsună și către noi, cu o putere încă și mai mare, decât aceea, pe care au simțit-o acei care Îl ascultau în templu în acea ultimă zi de sărbătoare. Celor osteniți și istoviți li se oferă băutura însuflețitoare a vieții veșnice. Isus îi invită să se repauzeze în El; El vrea să ia asupra Sa sarcinile lor; El vrea să le dea pacea. Cu secole mai înainte

[274]

de venirea lui Hristos, Isaia Îl descrie ca pe „Un adăpost împotriva furtunii, un umbrar împotriva căldurii.”

Toți cei ce vin la Isus, vor deveni părtași iubirii Sale divine în inima lor, care este apa, care curge spre viață veșnică. Toți cei ce o primesc, o transmit iarăși altora prin fapte bune, prin exemple bune și prin îndrumări creștine.

Ziua trecuse și fariseii și mai marii așteptau nerăbdători un raport de la oamenii lor, pe care îi trimiseseră să spioneze pe Isus și să-L aresteze. Servii se înapoiară însă fără El. Plini de supărare fariseii îi întrebară: „De ce nu L-ați adus?” Servii răspunseră cu o seriozitate solemnă: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” Inimile acestor soli erau împietrite printr-un contact neîncetat cu violențe și crime, și totuși ei nu erau atât de fără simț ca și preoții și mai marii, care refuzau în mod lămurit lumina, și se dedaseră la invidie și răutate.

[275] Acești servi auziseră cuvintele lui Isus în templu, și simțiseră influența minunată a prezenței Sale; inimile lor erau mișcate și atrase către Acela, pe care ei veniseră să-L aresteze ca pe un criminal. Ei nu erau în stare să execute ordinul pe care îl primiseră de la preoți și de la mai mari; le lipsea curajul, de a pune mâna pe această ființă nobilă, care cu fața luminată de strălucirea cerului predica o mântuire posibilă pentru orice om. Când ei stăteau astfel și aduceau scuze pentru neexecutarea aceluiași ordin zicând: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta”, fariseii fură umpluți de furie, pentru că chiar aceste unelte ale legalității au fost influențate de acel Galileean modest, și ziseră foarte indignați:

„Doar n-ați fi fost duși și voi în rătăcire? A crezut în El vreunul din mai marii noștri sau din farisei? Dar norodul acesta, care nu știe Legea, este blestemat!” Ei continuară apoi ca să facă planuri pentru o osândire și execuție imediată a lui Isus, de teamă, că dacă va rămâne încă mult timp liber, va atrage tot poporul după sine. Ei hotărâră, că singura lor speranță s-ar întemeia numai pe faptul de a-L aduce la tăcere cât de repede. Dar Nicodim, unul dintre farisei, care mersese noaptea la Isus și primise instrucțiuni cu privire la nașterea din nou, zise cu îndrăzneală:

„Legea noastră osândește ea pe un om înainte ca să-l asculte și să știe ce face?” Pentru un moment o tăcere căzu peste întreaga adunare. Nicodim era un bărbat foarte bogat și cu mare influență,

un bun cunoscător al legii și ocupa o poziție înaltă printre mai marii poporului. Ceea ce el le spuse era adevăr și făcu o impresie adâncă asupra fariseilor; ei nu puteau osândi pe un om fără a-l asculta mai întâi. Dar acesta nu era singurul motiv, pentru care mai marii plini de trufie au fost consternați și priveau cu mirare la Acela, care vorbise cu atâta îndrăzneală în favoarea dreptății. Ei au fost neliniștiți și jigniți, că unul dintre ei fusese influențat atât de mult de puterea lui Isus, încât să-I ia apărarea pe față în mijlocul marelui sfat. După ce își reveniră din consternarea lor îi ziseră cu dispreț mușcător:

„Și tu ești din Galileea? Cercetează bine, și vei vedea că din Galileea nu s-a ridicat nici un proroc.” Astfel ei nu au mai fost în stare, a-și aduce la îndeplinire planurile lor, ca să osândească pe Isus fără să fie ascultat. De data aceasta au fost înfrânți și umiliți, „și s-a întors fiecare acasă”.

„Du-te și nu mai păcătuie!”

Foarte devreme în dimineața următoare, Isus „a venit din nou la Templu; și tot norodul a venit la El. El a șezut jos, și-i învăța.”

Pe când Isus era ocupat cu povățuirea poporului, cărturarii și fariseii aduseră la El o femeie, pe care ei o învinuiau de păcatul adulterului, și-I ziseră: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia. Moise în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femeie: Tu dar ce zici?» Spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui. Dar Isus S-a plecat în jos, și scria cu degetul pe pământ.”

Cărturarii și fariseii căzuseră de acord, ca să aducă acest caz înaintea lui Isus, gândind, că orice răspuns va da El, ei tot vor găsi pricină, spre a-L învinui și osândi. În caz că El avea să lase liberă pe femeie, ei voiau să-L învinuiască ca disprețuitor al legii lui Moise și să-L osândească pentru aceasta; iar dacă El avea s-o declare vrednică de moarte, ei voiau să-L pârască romanilor ca pe un răsculător, care își aroga o autoritate, care le aparținea numai lor. Dar Isus știa foarte bine, cu ce scop fusese adus acest caz înaintea Lui; El citea misterele inimilor lor, și cunoștea caracterul și istoria vieții fiecăruia dintre cei ce stăteau în fața Sa. El părea a nu lua în seamă întrebarea fariseilor, și pe când ei vorbeau și se înghesuiau în jurul Lui, El Se plecă și scria nepăsător cu degetul Său pe nisip.

Deși El făcea aceasta în aparență fără un plan, totuși Isus scria pe pământ cu litere citețe păcatele secrete ale învinuitorilor femeii, de la cel mai bătrân până la cel mai tânăr. În cele din urmă fariseii deveniră nerăbdători față de indiferența lui Isus și de ezitarea Sa de a da răspuns la întrebarea ce I se pusese; de aceea ei se apropiară de El și căutau să grăbească chestiunea. Dar când ochii lor se îndreptară către cuvintele scrise pe nisip, au fost cuprinși de spaimă și uimire. Poporul care era împrejur observă, cum fața fiecăruia a fost schimbată deodată, și se înghesui înainte pentru a afla la ce priveau ei cu o astfel de expresie de uimire și de rușinare. Mulți din gloată citeau

de asemenea inscripția păcatelor ascunse, făcută de o altă persoană pe nisip contra acestor învinuitori.

După aceasta Isus Se ridică „și le-a zis: «Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea.» Apoi S-a plecat iarăși, și scria cu degetul pe pământ.” Învinuitorii recunoscuseră că Isus nu numai că avea cunoștință îndeaproape de păcatele lor ascunse, ci El pătrundea și intenția cu care ei aduseră acest caz în fața Sa, și prin înțelepciunea Sa de neasemănat, El zădărnici adâncul lor plan. Ei începură acum să se teamă, că Isus va descoperi vina lor în fața întregii mulțimi, și de aceea, „s-au simțit muștrați de cugetul lor, și au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni, până la cei din urmă. Și Isus a rămas singur cu femeia, care stătea în mijloc.”

Niciunul dintre învinuitori nu era care să nu fi fost mai vinovat decât acea femeie torturată de muștrări de conștiință, care stătea în fața Lui plină de rușine și tremurând. După ce fariseii, aduși în felul acesta la trezirea conștiinței, părăsiră în toată graba pe Isus, El Se ridică, privi femeia și-i zise: „«Femeie, unde sunt pârlășii tăi? Nimeni nu te-a osândit?» «Nimeni Doamne», I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: «Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.»”

Isus n-a înfrumusețat niciodată păcatul, și nici n-a micșorat urâciunea faptelor criminale; dar El nu venise să osândească, ci să conducă pe păcătos la viață veșnică. Lumea privea pe această femeie rătăcitoare, ca pe o persoană, care ar fi meritat numai dispreț și batjocură. Dar Isus cel curat și sfânt Se coborî, ca s-o îndrume la o viață mai bună cu cuvinte de mângâiere. În loc să osândească pe cel vinovat, lucrarea Sa se întinse până în adâncul mizeriei omenești, ca să ridice pe păcătosul rătăcitor și să îndrume pe cel ce se căiește și tremură de păcatele sale, ca în viitor să nu mai păcătuiască. Când femeia sta în fața lui Isus în genunchi, sub învinuirea fariseilor, și copleșită de grozăvia fărădelegii ei, ea știa că viața ei se afla în cumpănă și că un cuvânt al lui Isus ar fi putut atâta atât de mult furia iudeilor, încât ar fi omorât-o imediat cu pietre.

Ea își plecă ochii la pământ în fața privirii liniștite și pătrunzătoare a lui Isus. Copleșită de rușine, ea nu este în stare să privească în acea față sfântă. Stând astfel în genunchi și așteptându-și osânda, ea aude cu uimire cuvintele, care nu numai că o eliberează de învinuitorii ei, dar care aveau să-i convingă de o fărădelege și mai mare. După ce aceștia se depărtară ea aude cuvintele solemne și dureroase:

„Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.” Inima ei se topi în remușcări pline de căință; și ca semn de recunoștință față de Salvatorul ei, cade la picioarele lui Isus, exprimându-și simțămintele inimii ei prin cuvinte timide și își mărturisește păcatele cu lacrimi amare.

Acesta era începutul unei vieți noi pentru acest suflet ispitit și căzut, o viață plină de curăție și pace, consacrată în totul serviciului lui Dumnezeu. Astfel Isus conducând pe această femeie la o viață plină de virtute, săvârși prin aceasta o faptă mai mare decât ar fi săvârșit prin vindecarea celor mai grele suferințe corporale; El vindecă boala sufletului, care duce la moarte. Această femeie adusă la pocăință deveni una dintre cele mai devotate ucenice ale lui Isus. Ea răspunse la iertarea și milostivirea Sa prin iubirea și adorația ei dezinteresată. Mai târziu, când ea sta la piciorul crucii și privea la agonia morții de pe fața Domnului ei și auzea strigătul Său de durere, sufletul ei a fost străpuns din nou; căci știa că această jertfă era urmarea păcatului, și răspunderea ei ca una, care contribuise cu marea ei vină, la a înmulți chinurile Fiului lui Dumnezeu, părea foarte grea în realitate. Ea simțea, că acele dureri, pe care Salvatorul le-a avut de suportat pentru fărădelegile ei; geamătul care ieșea de pe buzele Sale muribunde, fusese pricinuit de fărădelegile ei. Inima ei a fost cuprinsă de o durere nespusă, și ea simțea că o viață de un devotament tăgăduitor de sine nu era decât o compensație neînsemnată pentru darul vieții, care fusese câștigat pentru ea cu un preț nemărginit.

[279]

În exemplul Său de iertare și de îmbărbătare la o viață mai bună față de această femeie decăzută, ni se oglindește caracterul lui Isus în frumusețea dreptății desăvârșite. Deși nemânjit de păcat, El deplângea slăbiciunea acestei femei înșelate și îi întindea o mână de ajutor. Pe când fariseii fățarnici și cu dreptatea lor prefăcută o osândeau, și mulțimea agitată sta gata s-o lovească și s-o omoare cu pietre; în timp ce victima își aștepta moartea, Isus, prietenul păcătoșilor, îi zice: „Du-te și nu mai păcătuiești”.

Adevăratul urmaș al lui Hristos nu se întoarce cu o inimă rece și lipsită de compătimire de la cel rătăcitor, sper a-l lăsa neîncetat să meargă la pieire. Iubirea creștină este înceată la muștrare, repede la descoperirea căilor de pocăință, gata a ierta și a îmbărbăta, a conduce și a sprijini pe călător pe cărarea virtuții.

Întelepciunea, pe care Hristos o dă pe față în această chestiune, apărându-se contra planurilor vrăjmașilor Săi, și dovada, pe care El le-o dădu despre cunoștința, pe care El o avea asupra tainelor ascunse ale vieții lor; osândirea, pe care El o făcu să fie simțită de conștiința vinovată chiar a acelor bărbați, care căutau să-L omoare, erau îndeajuns pentru confirmarea caracterului Său divin. Cu această ocazie Hristos învătă încă și un alt adevăr important: că acei ce sunt gata întotdeauna, să părăscă pe alții și să descopere nedreptatea în aproapele lor, și care sunt zeloși în a da pe păcătoși pe mâna justiției, unii ca aceștia sunt foarte adesea mai vinovați în propria lor umblare, decât acei, pe care ei îi părăsc. Mulți dintre cei care priviseră la această scenă, comparau mila iertătoare a lui Isus cu spiritul plin de răutate al fariseilor, care nu cunoșteau nici o milă și se îndreptară apoi către Salvatorul milostiv, ca spre Acela, care caută să conducă pe păcătosul căit la pace și siguranță.

„Isus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.»” [Ioan 8, 12](#). Mai întâi Isus Se înfățișase pe Sine — în raportul Său față de omul decăzut — ca un izvor de apă vie, la care toți cei ce însetează puteau veni spre a-și potoli setea lor. Luminile strălucitoare din templu luminau acum întreg Ierusalimul, și El Se folosi de aceste lumini, pentru a lămuri raportul Său față de lume. Cu o voce limpede și impresionantă, El vestește: „Eu sunt lumina lumii”. Întocmai după cum luminile strălucitoare ale templului umpleau tot orașul de lumină, tot astfel și Hristos, Izvorul luminii spirituale, lumina întunericul lumii scufundate în păcat. Prezența Sa era atât de convingătoare și cuvintele Sale purtau atât de mult pecetea adevărului, că mulți ajunseră la convingerea, că El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu. Totuși fariseii, care erau gata întotdeauna, să-L contradică, Îl învinuiau de egoism, zicând: „Tu mărturisești despre Tine Însuți: deci mărturia Ta nu este adevărată.” Ca răspuns la această obiecțiune, Isus scoase iarăși în evidență misiunea Sa dumnezeiască:

„Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine Însuși, totuși mărturia Mea este adevărată; căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc, dar voi nu știți nici de unde vin nici unde Mă duc.” Ei erau în necunoștință în ce privește caracterul și misiunea Sa dumnezeiască, pentru că nu cercetaseră profetiile despre Mesia, după cum era privilegiul și datoria lor. Ei nu aveau nici o legătură cu Dumnezeu

[280]

și cu cerul, și de aceea nu înțelegeau lucrarea Salvatorului lumii; și cu toate că ei primiseră dovezile cele mai convingătoare, că Isus era acel Salvator, totuși ei își închiseră sufletele față de această pricepere. Încă de la început inimile lor se răsculară contra Lui și chiar la cele mai puternice dovezi despre dumnezeirea Sa, ei refuzară să creadă; și ca urmare la aceasta inimile lor se învârtoșară din ce în ce mai mult, până ce în cele din urmă se hotărâră, ca nici să nu-L creadă și nici să nu-L primească.

[281] „Voi judecați după înfățișare; Eu nu judec pe nimeni. Și chiar dacă judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Tatăl, care M-a trimis, este cu Mine.” [Ioan 8, 15-16](#). Cu aceste cuvinte El declară, că este trimis de Dumnezeu, ca să aducă la îndeplinire lucrarea Sa. El nu se sfătuiase nici cu preoții și nici cu mai marii cu privire la calea, pe care El avea să meargă; căci El își primise însărcinarea de la cea mai înaltă autoritate, de la Creatorul Universului. În timpul slujbei Sale sfinte, Isus învățase poporul, alinase durerile multora, iertase păcatele, curățise templul, care era casa Tatălui Său, și izgonise pe profanatori din curțile Sale sfinte. El osândise sfințenia prefăcută a vieții fariseilor și îi muștrase pentru păcatele lor ascunse; și în toate acestea El procedase după instrucțiunea primită de la Tatăl Său ceresc. Din acest motiv Îl urau ei și căutau să-I ia viața. Isus le declară: „«Voi sunteți de jos», le-a zis El; «Eu sunt de sus: voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta.»” [Ioan 8, 23](#).

„Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt, și că nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu. Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” [Ioan 8, 28-29](#). Aceste cuvinte au fost rostite cu o putere pătrunzătoare și închiseră pentru un scurt timp buzele fariseilor, având în același timp efectul, că mulți ascultători atenți au crezut în trimiterea dumnezeiască a lui Hristos. Către acești credincioși Isus zice: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” Dar fariseilor care Îl lepădau împietrindu-și inimile, Isus le declară: „Eu Mă duc, și Mă veți căuta, și veți muri în păcatul vostru; acolo unde Mă duc eu, voi nu puteți veni.”

Fariseii primiseră cuvintele Sale, pe care El le adresa credincioșilor și ziseră ca răspuns la aceasta: „Noi suntem sămânța lui Avraam, și n-am fost niciodată robii nimănui; cum zici Tu: «Veți fi slobozi!»” Isus privi la acești bărbați — care erau sclavii necredinței și ai răutății înverșunate, ale căror inimi erau pline de cugete de răzbunare — și le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun,” le-a zis Isus, „că oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.” Ei se aflau în cea mai rea sclavie, pentru că erau stăpâniți de spiritul celui rău. Isus le declară, că dacă ar fi fost copii ai lui Avraam și ar trăi în ascultare de Dumnezeu, atunci n-ar fi căutat să omoare pe Acela, care vestea adevărul, pe care îl primise de la Dumnezeu. Aceasta însemna, că ei nu făceau faptele lui Avraam, ai cărui copii ei pretindeau a fi.

Cu o accentuare convingătoare, Isus combătu susținerea lor, cum că iudeii ar urma exemplului lui Avraam, și le zise: „Voi faceți faptele tatălui vostru”. Fariseii care pricepeau în parte sensul cuvintelor Sale, răspunseră: „Noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată: pe Dumnezeu.” Dar Isus le răspunse: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine, căci Eu am ieșit și vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine Însumi, ci El M-a trimis.” Fariseii se abătuseră de la Dumnezeu și refuzau să recunoască pe Fiul Său. Dacă inimile lor ar fi fost deschise la iubirea lui Dumnezeu, atunci ar fi primit pe Mântuitorul, care fusese trimis de El în lume. Isus demască cu îndrăzneală starea lor disperată cu cuvintele:

[282]

„Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți faptele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii. Iar pe Mine, pentru că spun adevărul, nu Mă credeți.” Aceste cuvinte au fost rostite cu o seriozitate tristă, întrucât Hristos cunoștea starea grozavă în care căzuseră acești oameni. Dar vrăjmașii Săi Îl ascultau totuși cu o supărare pe care nu și-o puteau ascunde, deși maiestatea înfățișării Sale și adevărul izbitor al cuvintelor Sale îi ținea încă în frâu. Isus continuă mai departe să accentueze contrastul izbitor dintre poziția lor și aceea a lui Avraam, ai cărui fii ei pretindeau că sunt, și le declară:

„Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat.” Iudeii ascultau cu necredință această

susținere și au zis cu batjocură: „N-ai nici cincizeci de ani, și ai văzut pe Avraam!”

Cu o demnitate înălțătoare, care umplu sufletele lor cu un sentiment al vinovăției lor, Isus le răspunse: „Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.” Pentru un moment, o tăcere puse stăpânire pe întreaga adunare, când însemnătatea acestor cuvinte începu să fie întrezărită de spiritul lor. Totuși fariseii, care își reveniră repede de influența cuvântării Sale, temându-se că cuvintele Sale vor avea o influență hotărâtoare asupra poporului, începură să provoace o răscoală, defăimându-L ca pe un hulitor de Dumnezeu. Ei „au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns, și a ieșit din Templu, trecând prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu.”

Învierea lui Lazăr

[283]

În casa lui Lazăr din Betania, Isus găsisese adesea odihna, de care avea nevoie natura Sa omenească, slabă. Pentru prima dată, când Isus Se afla în casă la Lazăr, împreună cu ucenicii Săi, erau foarte obosiți de călătoria, pe care ei o făcuseră de la Ierihon la Ierusalim. Ei s-au oprit ca oaspeți în casa pașnică a lui Lazăr, și au fost serviți de surorile lui, Marta și Maria. Cu toată oboseala Sa, Isus continuă mai departe cu instrucțiunile Sale, pe care le dăduse pe cale ucenicilor Săi, cu privire la ceea ce este necesar spre a asigura oamenilor intrarea în Împărăția cerurilor. Pacea lui Hristos plana asupra locuinței fratelui și a surorilor. Marta era foarte ocupată, de a servi cât de bine posibil pe iubiții lor vizitatori; dar Maria, răpită de cuvintele lui Isus către ucenicii Săi, se folosi de această ocazie atât de favorabilă, spre a face o cunoștință mai de aproape cu învățăturile lui Hristos, și intră încet în camera unde Se afla El și sezu jos la picioarele lui Isus și prindea cu zel orice cuvânt, care venea de pe buzele Sale.

În acest timp, Marta cea ocupată făcea mari pregătiri, pentru a ospăta cum trebuie pe oaspeții lor, dar simți cu această ocazie lipsa surorii ei. În cele din urmă o găsi șezând la picioarele lui Isus și ascultând cu cea mai mare atenție la toate câte spunea El. Marta, obosită fiind de grijile ei multe, era atât de supărată, când văzu pe sora ei șezând fără grijă la picioarele lui Isus, că pierdu în totul din vedere politețea și vorbi într-un mod dojenitor despre trândăvia Mariei. Ea se adresă lui Isus, pentru ca să nu lase, ca ea să poarte singură toate grijile treburilor casnice.

Isus răspunse la această plângere într-un mod liniștit și răbdător: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește. Maria și-a luat partea cea bună, care nu i se va lua.” [Luca 10, 41-42](#). Ceea ce Isus obiectă ca lipsindu-i Martei, era spiritul cel liniștit și evlavios, o necesitate mai adâncă, de a învăța mai mult despre viața nemuritoare viitoare și despre însușirile care sunt necesare pentru progresul spiritual. Ea trebuia

[284]

să-și facă mai puține griji pentru lucrurile pământești, care sunt trecătoare, și să se îngrijească mai mult pentru lucrurile cerești, care pun temelia fericirii veșnice a sufletului. Este necesar într-adevăr, a ne împlini cu credincioșie datoriile acestei vieții, dar Isus voia să învețe pe copiii Săi, să se folosească de orice ocazie, pentru a-și procura cunoștință despre lucrurile, care ne fac destoinici pentru mântuirea veșnică.

Chiar și în zilele noastre se află o mare primejdie în faptul, că se jertfește prea mult timp pentru afacerile acestei lumi și pentru grijile nefolositoare, pe care ni le facem singuri, în timp ce neglijăm dezvoltarea caracterului nostru creștin. În prezent ar fi desigur nevoie de multe femei ca Marta cea ocupată și îngrijită, care să lucreze cu prevedere și energie și în același timp să unească acea „parte bună”, despre care vorbea Hristos. Un caracter format dintr-o astfel de putere și evlavie este o forță de neînving spre bine.

Între timp, un nor întunecos se lăsă asupra locuinței pașnice, unde Se odihniise Hristos. Lazăr a fost lovit pe neașteptate de o boală mortală. Surorile întristate trimiseră la Isus solia: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești, este bolnav.” Ele nu insistară, ca Isus să vină numaidecât, căci se gândeau că El Își va da bine seama de starea fratelui lor și-l va vindeca. Lazăr credea cu tărie în trimiterea dumnezeiască a lui Isus; el îi era devotat din iubire, și el însuși era iubit de Învățătorul său dumnezeiesc, a cărui pace se coborâse peste casa lui. Credința și iubirea pe care surorile o simțeau față de Isus le îmbărbătau la convingerea, că Isus nu le va părăsi în nevoia lor. De aceea Îi trimiseră știrea simplă și plină de încredere: „Acela pe care-l iubești este bolnav”.

[285] Auzind această știre, Isus zise: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” Atunci El mai rămase încă două zile, unde Se afla. După ce plecă cel care era rânduit să ducă lui Isus știrea, starea lui Lazăr se înrăutăți în mod vădit, și își poate cineva închipui cum cele două surori numărau zilele și ceasurile, care se aflau între trimiterea acelei știri și între clipa când Isus avea să le sosească în ajutor. Când timpul se apropie, când ele puteau să se aștepte la sosirea Sa, ele pândeau cu îngrijire la orice călător, pe care îl zăreau din depărtare, în speranța, de a vedea pe Isus. Toate eforturile și străduințele făcute pentru restabilirea fratelui lor fură zadarnice; ele vedeau bine,

că el va muri dacă nu li se va trimite ajutor dumnezeiesc, pentru a-l scăpa. De aceea, ele exclamau neîncetat: „O, de ar veni Isus, care ar putea într-adevăr să scape pe scumpul nostru frate!”

În cele din urmă trimisul veni înapoi, dar Isus nu era cu el. Aduse surorilor întristate vestea despre cuvintele Mântuitorului: „Boala lui nu este spre moarte”, dar ele pierdură curajul, căci fratele lor se afla deja în agonie și în curând închise și ochii în moarte.

După două zile Isus propuse să meargă înapoi în Iudea, dar ucenicii căutau să-L oprească de la această cale. Ei îi amintiră despre ura, care se arătase contra Lui, când fusese pentru ultima dată acolo. Ei ziseră către El: „«Învățătorule», I-au zis ucenicii, «acum de curând căutau Iudeii să Teucidă cu pietre, și Te întorci în Iudea?»” La aceasta Isus le declară, că El trebuie să meargă, căci Lazăr a murit, și adăugă: „Și Mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți.” Isus nu întârziase atât de mult de a merge acolo din lipsă de compătimire pentru întristata familie, ci scopul Său era, de a găsi la evenimentul trist al morții lui Lazăr o ocazie, de a da o dovadă de netăgăduit despre puterea Sa dumnezeiască și să lege cu Sine pe ucenicii Săi printr-o credință, pe care nimic nu o poate zdruncina. Unii dintre ei se întrebau deja, dacă nu cumva s-au înșelat cu privire la puterea Sa dumnezeiască; căci, își ziceau, că dacă El ar fi Hristos, de ce nu a salvat pe Lazăr pe care îl iubea? Isus dorea să facă o lucrare care să încoroneze activitatea Sa și să dea la toți cei, care voiau să creadă convingerea statornică, că El este într-adevăr Mântuitorul lumii.

De această călătorie în Iudea era legată o mare primejdie, căci Iudeii se hotărâseră să omoare pe Isus. Văzând ucenicii, că este cu neputință a-L opri de la această călătorie, Toma propuse la ceilalți, ca să însoțească pe Domnul lor, și zise: „Haidem, să mergem și noi ca să murim cu El!” Cei doisprezece însoțiră astfel pe Mântuitorul. În timpul călătoriei, Isus ajută la toți cei care aveau nevoie; El sprijinea pe cei suferinzi și vindeca pe cei bolnavi după obiceiul Său. Ajungând în Betania, El auzi de la mai multe persoane, că Lazăr a murit și că de patru zile zace înmormântat. Deși Se afla încă la o oarecare depărtare de casă, se auzeau deja strigătele de jale. Când un evreu murea, era obiceiul, că rudele cele mai apropiate se opreau din orice ocupație, trăiau cu cea mai simplă hrană, și jeleau pe cel mort. Mai aveau tocmită și femei pentru jeluire și pe acestea le auzi

Isus jelindu-se și strigând în locuința, care pentru El fusese un loc de odihnă atât de plăcut și de pașnic.

Isus nu voia să vadă încă o dată pe nemângâiatele surori în mijlocul unei scene de confuzie și de tristețe, cum era acum în locuința acestora. De aceea El Se opri în calea Sa într-un loc retras, nu departe de casă, și le trimise știre despre venirea Sa, printr-un sol. Marta Îi ieși numaidecât înainte, povesti despre moartea fratelui și exclamă mișcată fiind de durere: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!” Cu toată decepția ei, și cu toate durerile ei, totuși ea nu-și pierduse încrederea în Isus, căci adăugă: „Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.”

Isus îi întări credința prin cuvintele: „Fratele tău va învia”. Dar Marta nepricepând în totul, ce vrea să spună Isus, îi răspunse, că ea știe foarte bine, că fratele ei va învia la ziua de apoi. Spre a-i călăuzi însă credința pe calea cea dreaptă Isus adăugă: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” Isus voia să atragă cugetele Martei asupra Sa și să-i întărească credința în puterea Sa. Cuvintele Sale conțineau două înțelesuri; ele nu se refereau numai la acțiunea momentană de a învia pe Lazăr, ci se refereau și la învierea generală a tuturor dreptilor, despre care învierea lui Lazăr, pe care El era în perspectivă s-o facă, nu avea să fie decât un exemplu. Isus Se declară ca Autor al învierii. El, care în curând avea să moară pe cruce, poseda cheile morții ca Biruitor asupra mormântului și făcu cunoscut dreptul și puterea Sa de a da viață veșnică.

[287]

La întrebarea lui Isus: „Crezi aceasta?” Marta răspunse cu o mărturisire a credinței ei: „Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuie să vină în lume.” Cu aceste cuvinte Marta dădu astfel mărturie că ea crede, că Isus este Mesia cel făgăduit, și că El este în stare să facă tot, ceea ce credea că este potrivit de făcut. Isus porunci acum Martei, să cheme pe sora ei și pe prietenii, care veniseră ca să le mângâie. Maria veni la El, căzu la picioarele lui Isus, exclamând aceleași cuvinte: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu.” La priveliștea acestei jale amare, Isus, Se mâhni în spiritul Său și Se întristă, și zise: „Unde l-ați pus?” „Doamne”, i-au răspuns ei, „vino și vezi”. Cu toții plecară la mormânt, unde era

îngropat Lazăr; aici era „o peșteră, la intrarea căreia era așezată o piatră.”

Aceasta era o priveliște întristătoare. Lazăr fusese foarte iubit, iar surorile lui plâneau cu inimile zdrobite pentru el pe când acei, care fuseseră prietenii săi, își uneau lacrimile lor cu acelea ale surorilor întristate. Chiar și Isus iubise pe Lazăr, care ținuse la El cu o credință de nestrămutat. La priveliștea acestei mari întristări și a faptului că acești amici îngenuncheați puteau să plângă pe un mort, în timp ce Mântuitorul lumii, care poseda puterea, de a-l învia, era de față — „Isus plângea”. Durerea Sa nu era numai pentru scena care se desfășura înaintea ochilor Săi. Greutatea suferințelor tuturor apăsa asupra sufletului Său, și amintindu-și de anii ce aveau încă să vină, El vedea suferințele, necazurile, lacrimile și durerile de moarte, care aveau să fie soarta oamenilor. Inima Sa fu străpunsă de durerea familiei omenști din toate timpurile și din toate țările. Nenorocirea neamului păcătos apăsa greu asupra sufletului Său, lacrimi abundente curgeau din ochii Săi, căci El dorea să aibă toate suferințele.

Atunci cei din jurul lui Isus văzându-L plângând și auzind suspinul Său, ziseră între dânșii: „Iată cât îl iubea de mult!” Apoi șopteau unii către alții: „El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?” Isus suspină adânc asupra necredinței acelora, care pretindeau a crede într-Însul. Ei gândeau, că El plânge din cauza iubirii ce o avea pentru Lazăr, și că El, care săvârșise lucruri atât de minunate, nu ar fi în stare să scape pe Lazăr din moarte. Apăsător de asemenea din cauza necredinței acelora care ar fi trebuit să aibă credință într-Însul, Isus Se apropie de mormânt, zicând cu o voce poruncitoare, ca să ridice piatra. Mâinile omenști trebuiau să facă din partea lor tot ce le stă în putință; și numai atunci puterea dumnezeiască voia să-și aducă la îndeplinire lucrarea sa. [288]

Maria însă obiectă contra ridicării pietrei de pe mormânt și aminti Învățătorului, că ar fi deja patru zile de când trupul lui Lazăr zace în mormânt și că ar fi început chiar să putrezească. Isus îi răspunse cu musturarea: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” atunci ridică piatra și cei de față au putut vedea pe cel mort. Era vădit pentru toți că putrezirea se începuse într-adevăr. Ceea ce stă în puterea oamenilor se făcuse. Amicii decedatului se strânseseră în jurul lui Isus plini de curiozitate, amestecată cu teamă, pentru a vedea ce va face El acum. Dar Isus, ridicându-și ochii către

cer se rugă zicând: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” Tăcerea care urmă acestor cuvinte, a fost întreruptă apoi de Isus, care strigă cu voce tare: „Lazăre, vino afară!” Viața se întoarce îndată în acel corp, care era deja atât de desfigurat prin putrezire, încât amicii săi se întoarseră înapoi de la el. Lazăr, ale cărui mâini și picioare erau înfășurate în mahrame, și a cărui față era acoperită cu o pânză, ascultă de porunca Mântuitorului; el încercă să se ridice și să meargă, dar nu putea din cauza legăturilor. Atunci Isus porunci amicilor Săi: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă.”

[289] Și aici se ceru ajutor omenesc pentru aceea ce erau în stare să facă. Pânza, care dovedea că corpul intrase în putrefacție, a fost îndepărtată, și iată, Lazăr sta în fața lor, fără a fi slăbit de boală, nu cu membrele tremurând de slăbiciune, ci ca un om în floarea vârstei, și în toată puterea sa, ai cărui ochii străluceau de pricepere și de iubire față de Salvatorul său. El se apleacă la picioarele lui Isus și-l preamărește. O admirație nedescrisă cuprinde mai întâi pe toți cei de față; dar imediat urmă o scenă de bucurie nespusă și de mulțumiri călduroase. Marta și Maria primiră pe fratele lor redat iarăși vieții ca pe un dar al cerului, și cu lacrimi de bucurie își exprimau cea mai adâncă recunoștință față de Domnul și Mântuitorul lor. Dar în timp ce fratele, surorile și amicii se bucurau împreună, Isus Se retrase din această scenă agitată, și mulți căutând pe Dătătorul de viață nu-L găsiră nicăieri.

Această înviere, care încoronă toate minunile lui Isus, avu ca urmare, că mulți crezură într-Însul de aici înainte. Dar unii din acei care se aflau în gloată, în apropiere de mormânt și care văzură faptele minunate săvârșite de Hristos, sau auziră despre aceasta, nu se pocăiră pentru aceasta, ci își împietriră inimile contra dovezilor, pe care le vedeau ochii lor și le auzeau urechile lor. Această manifestare a puterii lui Hristos, a fost cea mai evidentă dintre toate, pe care Dumnezeu le oferise omului, ca dovadă, că El a trimis pe Fiul Său în lume pentru a mântui pe oameni. Dacă fariseii lepădau această dovadă atât de puternică, atunci nici o altă putere din cer și de pe pământ nu-i putea smulge din necredința lor satanică.

Spionii alergară acum la bătrânii poporului, spre a le duce știrea despre această minune a lui Isus și au zis: „Iată, tot poporul se

duce după El”. Prin această minune, Isus făcu un pas hotărât pentru împlinirea misiunii Sale pământești. Aceasta era cea mai solemnă dovadă, că el este Fiul lui Dumnezeu, și că Lui I s-a dat puterea asupra morții și a mormântului. Inimile care au stat de mult timp sub stăpânirea păcatului, și care lepădară și această dovadă despre divinitatea lui Isus, se aruncară prin aceasta într-un întuneric de nepătruns și ajunseră în totul sub influența lui Satan, spre a fi aruncați de el în prăpastia cea veșnică.

Minunea săvârșită la mormântul lui Lazăr înăspri și mai mult ura fariseilor la mormântul lui Isus. Această manifestare a puterii divine, prin care a fost arătat de netăgăduit că Isus este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, ar fi fost îndeajuns spre a convinge orice minte sănătoasă și orice conștiință luminată. Dar fariseii, care lepădaseră orice altă dovadă mai mică, fură aprinși de mânie, când auziră despre această nouă minune, a învierii unui mort în plină zi, în fața unei mulțimi de martori. Toate obiecțiile lor nu puteau niciodată să contrazică o dovadă atât de bătătoare la ochi. Tocmai din acest motiv, ura lor de moarte deveni cu atât mai înverșunată, și ei supravegheau orice ocazie, de a pune în aplicare planurile lor ascunse și de a-L omorî. În inimile lor erau deja ucigași. [290]

Mai marii iudeilor se consfătuiră împreună, ce cale să apuce, ca să slăbească efectul, pe care această minune îl făcuse asupra poporului, căci vestea, că Isus înviase pe Lazăr dintre morți, se răspândi pretutindeni și un mare număr de martori confirmau realitatea acestui eveniment. Dar și vrăjmașii lui Isus se străduiau să răspândească rapoarte mincinoase, sucind faptele reale, pe cât puteau, spre a abate poporul de la Acela, care îndrăznise să smulgă pe un mort din mormânt.

Dar în acest sfat al iudeilor se aflară și câțiva bărbați cu influență, care credeau în Isus Hristos; dar ei erau fără putere în a-și susține dorințele lor împotriva fariseilor plini de ură. Aceștia erau revoltați contra lui Isus, pentru că le demascase pretențiile lor fățarnice, și pusese în adevărata lor lumină prescripțiile lor aspre și teoriile lor strâmte, sub care ei ascundeau lipsurile caracterului lor. religiea cea curată, pe care o învăța Isus, și viața simplă și evlavioasă osândeau de asemeni pretinsa lor evlavie. Ei erau plini de sete de răzbunare, și aceasta nu putea fi stinsă decât prin moartea Sa. Ei încercaseră să-L facă să zică sau să fac ceva, care le-ar fi putut da o pricină de

osândire; de mai multe ori ei au vrut să-L omoare cu pietre, dar El Se retrăsese liniștit și dispăruse din privirile lor.

[291] Minunile pe care Isus le săvârșise în ziua Sabatului, se făcuseră toate spre alinarea suferințelor celor nenorociți; fariseii însă invocaseră aceste fapte de milostivire ca pretext, pentru a osândi pe Isus ca profanator al Sabatului. Ei încercară de asemenea să ațâțe pe Irodieni contra Sa; înfățișându-le bănuiala că Isus ar avea planul, să întemeieze o altă împărăție și se consfătuiră cu ei cum să-L omoare. Ei încercaseră de asemenea să ațâțe pe Romani contra Sa, înfățișându-l ca și când El ar vrea să Se scuture de supremația lor. Ei se folosiseră de orice pretext posibil, pentru a nimici influența Sa asupra poporului, însă ei se vedeau întotdeauna înșelați în așteptările lor, pentru că poporul fusese martor ocular al faptelor de milă și de iubire, pe care Isus le făcuse, și auziseră acele învățături curate și sfinte, care nu puteau fi fapte și învățături ale unui profanator al Sabatului și defăimător de Dumnezeu. Chiar și spionii, care fuseseră trimiși de farisei, ca să-L aresteze, se simțiseră atât de mișcați de apropierea divină a marelui Învățător, încât nu cutezară să pună mâna pe El. Înfuriați la culme, iudeii se hotărâseră în cele din urmă, ca oricine se va declara ca adept al Său, să fie dat afară din sinagogă.

Adunându-se preoții, mai marii și bătrânii, spre a se sfătui împreună, luară hotărârea fermă să aducă la tăcere pe omul care făcea fapte atât de extraordinare, încât toată lumea rămânea uimită. Nicodim și Iosif zădărnickeră osândirea lui Isus în consfătuirea precedentă, de aceea de data aceasta nu au mai fost chemați la sfat. Caiafa, care în acel an ocupa postul de mare preot, era un om mândru și tiran. Din fire el era trufaș și intolerant; el studiase profetiile, dar deși spiritul Său era încă învăluit în întuneric cu privire la înțelesul lor adevărat, totuși El vorbea cu mare autoritate și da o aparență de cunoștință.

Astfel preoții și fariseii consfătuindu-se împreună, unul dintre ei zise: „Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El, și vor veni romanii și ne vor nimici și locul nostru și neamul.” Atunci Caiafa răspunse plin de aroganță: „Voi nu știți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod, și să nu piară tot neamul?” Cuvintele arhierelui au fost hotărâtoare; că adică dacă Hristos ar fi nevinovat, El tot trebuie să moară, căci provoacă confuzie și trage poporul la Sine, și micșorează autoritatea mai marilor. El nu ar fi decât o persoană singură; și de aceea ar fi mai bine

— zicea Caiafa — ca El să moară, chiar dacă ar fi nevinovat, decât să slăbească demnitatea mai marilor. Prin cuvintele, că să moară un om pentru popor, Caiafa arată, că avea oarecare cunoștință a profetiilor, deși această cunoștință era foarte mărginită. La descrierea acestui eveniment, Ioan scoate în evidență profetia și lărgimea și adâncimea însemnătății ei, cu următoarele cuvinte: „Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.” În orbia Sa, chiar trufașul Caiafa dădu prin cuvintele Sale mărturie despre misiunea lui Isus ca Salvator.

Aproape întreg sfatul era de aceeași părere, cu arhiereul, că cea mai înțeleaptă politică ar fi, de a omorî pe Isus. După ce această hotărâre a fost luată, mai rămânea însă de a se decide, în ce mod să se execute această hotărâre. Ei se fereau de măsuri prea pripite, de teamă, ca să nu întărească poporul și să-și atragă asupra lor răul, pe care ei voiau să-l facă lui Isus. Mântuitorul, făcea mereu numai bine poporului învățându-l calea mântuirii, și toți știau că umblarea Lui e fără prihană. Influența Sa asupra lor era foarte puternică; de aceea și fariseii amânară executarea sentinței rostite contra Lui.

Hristos cunoștea planurile preoților contra Sa; El știa, că ei doreau, ca să-L stârpească din mijlocul lor, și că dorința lor avea să fie în curând realizată; dar nu se cuvenea ca El să grăbească această catastrofă finală; de aceea El preferă să se retragă din această împrejurime. Isus învățase deja timp de trei ani în public. Exemplul Său de tăgăduire de Sine și bunăvoința Sa dezinteresată stă în fața ochilor lor. Viața Sa de curăție, de suferință și de evlavie era cunoscută de toți. Și totuși acest timp scurt de încordare de trei ani fu atât, cât lumea putuse suporta prezența Salvatorului ei.

Întreaga Sa viață, El fusese expus la prigonire și la dispreț. Gonit din Betleem de gelozia unui rege, lepădat de propriul Său popor din Nazaret, osândit la moarte fără vină în Ierusalim, Isus împreună cu câțiva dintre ucenicii Săi își găsi refugiu momentan într-un oraș. El, care fusese mișcat totdeauna la privirea mizeriei omenești, care vindecase pe bolnavi, care dăduse orbilor vedere, urechi surzilor și limbă muților, care hrănise pe cei flămânzi și mângâiase pe cei întristați, fu silit să Se retragă din poporul, pentru a cărui mântuire lucrase. El, care pășise ca pe uscat pe valurile agitate ale mării, care liniști furtuna cu un singur cuvânt, și dădu afară demonii, care chiar la ieșirea lor Îl recunoșteau ca Fiu al lui Dumnezeu; El care

[292]

rupse legăturile morții, și care captivase atenția a mii de suflete prin cuvintele înțelepciunii Sale, care curgeau de pe buzele Sale, nu avu posibilitatea să miște inimile aceloră, care năvăleau orbește în calea prejudecăților lor și în ura lor nebună, respingeau cu îndărătnicie lumina.

[293] Nu este în planul lui Dumnezeu, de a constrânge pe oameni să lepede necredința lor nelegiuită; ei trebuie să se decidă singuri, dacă preferă lumina sau întunericul, adevărul sau rătăcirea. Spiritul omenesc este înzestrat cu capacități, de a deosebi între bine și rău. Dumnezeu nu dorește, ca oamenii să decidă dintr-un impuls momentan, ci pe temeiul dovezilor prezentate, comparând cu îngrijire text cu text. Dacă iudeii ar fi dat la o parte prejudecățile lor și ar fi comparat profețiile scrise cu întâmplările care caracterizau viața lui Iisus, atunci ei ar fi recunoscut într-adevăr armonia minunată, care exista între profeții și împlinirea lor în viața și misiunea Galileean-ului modest.

Sărbătoarea Paștelui se apropia; mulți porneau din toate părțile țării spre Ierusalim, spre a se curăți după datina iudaică. În popor se vorbeau și se presupuneau multe cu privire la Iisus, și se întrebau minunându-se, dacă va veni și El la sărbătoare. „Iar preoții cei mai de seamă și Fariseii porunciseră că, dacă va ști cineva unde este, să le dea de știre ca să-L prindă.”

Cu șase zile înainte de sărbătoarea Paștelui, Isus Se afla în casa lui Lazăr din Betania. El Se găsea în drumul Său de la Ierihon, spre Ierusalim pentru sărbătorirea Paștelui, și alege această locuință pașnică pentru odihnă și recreație. O mare mulțime de oameni se aflau în drum spre cetate și duseră vestea, că Isus vine la sărbătoare și în drumul Său va petrece Sabatul și se va repauza în Betania. Această veste fu primită de popor cu mare entuziasm; căci faptele minunate ale lui Isus deveniseră cunoscute pretutindeni; dar învierea lui Lazăr din morți, care avusese loc în ultimul timp, trezise în mod cu totul deosebit o uimire generală. Foarte mulți porniră spre Betania, unii din curiozitate, ca să vadă pe cel înviat din morți, iar alții pentru că inimile lor erau pline de atracție pentru Isus și doreau fierbinte ca să vadă fața Sa și să asculte la cuvintele Sale binecuvântate.

Ei aduseră înapoi rapoarte, care măriră și mai mult agitația mulțimii. Toți erau setoși să vadă și să audă pe Isus, al Cărui renume ca profet se răspândise peste întreaga țară. Pretutindeni se punea întrebarea cine este acest minunat învățător, de unde vine, și dacă Lazăr, pe care El l-a înviat dintre morți, Îl va însoți la Ierusalim, și dacă este adevărat că Marele Profet va fi încoronat ca rege la sărbătoare. Isus și lucrarea Sa minunată captivă întreaga atenție a poporului. Preoții și mai marii recunoscuseră, că vor pierde influența asupra poporului, de aceea ura lor contra lui Isus crescuse și mai mult; ei de abia puteau aștepta până la sosirea Sa, când sperau să aibă ocazia dorită, spre a-și satisface setea lor de răzbunare, și să înlăture pentru totdeauna pe Hristos din cale. Trecând însă timpul, fără ca Isus să Se arate, ei deveniră agitați și neliniștiți, temându-se că poate nu va veni deloc la Ierusalim. Îngrijorarea lor crescuse de teamă, că El poate a întrevăzut intențiile lor și de aceea nu va veni. Ei își amin-teau, de câte ori El le-a priceput cugetele lor, de câte ori le-a dat pe față planurile lor ascunse și le-a zădărnicit scopurile lor criminale. De abia își puteau ascunde temerea lor și se întrebau unii pe alții: „Ce credeți? N-are să vină la praznic?”

Cu mare grabă a fost convocată o adunare a preoților și a fariseilor, ca să ia hotărâri în privința lui Isus, pentru că agitația și entuziasmul poporului creștea neîncetat din cauza Sa. Căzura de acord, că ar fi primejdios a pune mâna pe el pe față în public, sub orice pretext ar fi, pentru că de la învierea lui Lazăr, poporul își îndreptase simpatiile sale către Isus. De aceea ei luară hotărârea, să procedeze cu viclenie, și să-L prindă în ascuns, și să evite în felul acesta orice răscoală și orice intervenție a poporului. După aceea ei gândeau să-L aducă în fața unui tribunal de judecată, și nădăjduiau să întoarcă în cele din urmă părerea nestatornică a publicului în favoarea lor, imediat ce osânda de moarte a lui Isus va fi făcută cunoscut.

Dar o altă obiecție se ridică: În caz că vor executa pe Isus, iar Lazăr va rămâne în viață ca martor al puterii Sale minunate de a scula pe morți, atunci faptul, că ar exista în viață un om, care a zăcut mort în mormânt timp de patru zile, și al cărui corp intrase deja în putrefacție, dar care totuși a primit iarăși viață și sănătate printr-un cuvânt al lui Isus, va schimba mai curând sau mai târziu părerea publică spre propria lor nenorocire. Fiindu-le deci teamă, din pricina osândirii unui om, care singur era în stare să facă o astfel de minune spre binele omenirii, să nu aducă vreo nenorocire asupra lor înșile, hotărâră că și Lazăr trebuia să moară. Ei susțineau că dacă poporul va pierde încrederea în conducătorii săi, prin aceasta puterea națională va fi distrusă.

[296] Atât de departe poate duce invidia și prejudecata amară pe sclavii lor. Întorcând spatele lui Isus, Fariseii căzură din ce în ce mai mult în întuneric și superstiție, până ce, ura și necredința lor crescând neîncetat, fură gata, în cele din urmă, pentru realizarea intențiilor lor nelegiuite, să-și mânjească mâinile cu sângele Său, și în același timp să ia viața unui om, pe care puterea divină îl smulsese din puterea mormântului. Ei luară o astfel de poziție, din care nici puterea omenească nici cea dumnezeiască nu-i mai putea salva; ei păcătuiau contra Spiritului Sfânt. Răscularea lor contra lui Hristos era o chestiune hotărâtă; El era pentru ei o piatră de poticnire și o stâncă de cădere. Ei nu voiau să sufere stăpânirea acestui om, Isus, asupra lor. Pe când aceste planuri se puneau la cale în Ierusalim, Isus Se repauză de ostenele Sale în locuința pașnică a lui Lazăr. Simeon din Betania, pe care Isus îl vindecase de lepră, dorea să arate

Maestrului său o onoare deosebită, și-L invită, atât pe el, cât și pe amicii Săi, ca să cineze în casa sa. Mântuitorul ședea la masă cu Simeon, pe care îl vindecase de boala cea scârboasă a leprei, de o parte, și Lazăr, cel pe care îl înviase din morți, de altă parte. Marta servea pe oaspeți, pe când Maria asculta cu atenție la cuvintele lui Isus. Ea vedea, că El e plin de întristare; și ea știa, că imediat după învierea fratelui ei, El a trebuit să se ascundă de prigonirile iudeilor celor mai de frunte. Privind la fratele ei, care se bucura acum de o sănătate deplină, inima ei fu umplută de recunoștință față de Isus, care smulse pe fratele lor din puterea mormântului.

În marea Sa milostivire, Isus iertase Mariei multe și grele păcate, iar inima ei era plină de iubire pentru Salvatorul ei. Ea Îl auzise adesea vorbind despre apropierea morții Sale, și era întristată, că El avea să sufere o moarte atât de tirană. Cu un mare sacrificiu personal ea cumpăraseră un vas de alabastru plin cu mir de nard prețios pentru ca să ungă cu el corpul lui Isus după moartea Sa. Dar acum ea auzi pe mulți exprimându-și părerea, că el va fi ridicat la demnitatea de rege, îndată ce va merge la Ierusalim, și ea a fost gata să creadă că lucrurile stau așa. Ea era plină de bucurie, că Mântuitorul ei, nu va mai fi mult timp disprețuit și lepădat, și nu va mai avea nevoie să mai caute să fugă de prigonirile vrăjmașilor Săi. În iubirea și recunoștința ei, ea dorea să fie cea dintâi, care să-I arate onoare. Căutând să evite orice ocazie de paradă, ea unse capul și picioarele Sale cu mirul prețios și-I uscă apoi picioarele cu părul ei cel lung și încrețit.

Fapta ei nu fusese observată de ceilalți, dar parfumul umplu întreaga casă și făcu prin aceasta cunoscut la toți cei de față acel serviciu al ei din iubire. Câțiva dintre ucenici își exprimau indignarea lor pentru aceasta, iar Iuda, mai ales își exprima dezaprobarea sa pentru o astfel de risipă. Simeon, cel care făcuse ospățul, care era un fariseu, a fost influențat de cuvintele lui Iuda și a fost umplut de necredință. Chiar și el gândea că Isus n-ar fi trebuit să primească nici un serviciu de la Maria, din cauza vieții ei din trecut. Iuda, autorul acestei nemulțumiri provocate printre cei de față, nu știa totuși nimic despre marele respect și devotament, care mânase pe Maria la fapta ei de iubire. El fusese ales ca administrator al banilor ucenicilor în general, și în această poziție, el își însușise în mod necinstit și mijloacele, care erau destinate serviciului lui Dumnezeu.

[297]

El se lăsase condus de lăcomie, până ce aceasta îi ștersese orice trăsătură bună din caracterul său. Această faptă a Mariei sta într-un contrast atât de izbitor față de propria sa iubire de sine, încât el se rușina de zgârcenia sa, și căuta să sprijine obiecția sa împotriva darului ei pe motive mai demne. Adresându-se ucenicilor zise: „De ce nu s-a vândut acest mir cu trei sute de lei, și să fie dat săracilor?” În acest fel el căuta să-și ascundă lăcomia sa sub o grijă aparentă pentru cei săraci, deși în realitate el nu se sinchisea deloc pentru aceștia.

El dorea să aibă în mâna sa prețul mirului prețios, spre a-l întrebuința în scopurile sale egoiste. Prin pretinsa sa grijă de cei săraci, el induse în eroare pe ceilalți ucenici, și prin aluziile sale răutăcioase, el îi făcu, ca să privească fapta Mariei cu neîncredere. Se făcu o șoptire de jur împrejurul mesei pentru această pretinsă risipă: „Ce rost are risipa aceasta de mir? Mirul acesta s-ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de lei, și să se dea săracilor.” Maria căzu în mare nedumerire, când ochii ucenicilor au fost îndreptați către ea plini de asprime și reproș. Ea simțea că fapta ei de devotament ar fi fost nepotrivită, și tremurând ea aștepta să audă dezaprobarea lui Iisus.

[298] Mântuitorul observase însă toate câte se petrecuseră și cunoștea motivele fiecăruia dintre cei de față. El citea intenția Mariei la aducerea prețiosului ei sacrificiu. Deși ea păcătuisese greu, totuși căința ei era sinceră și cu toate că Iisus o muștrase pentru păcatele ei, totuși avea compătimire cu slăbiciunile ei și o iertă de vina ei. Inima Mariei a fost plină de recunoștință pentru marea milostivire a lui Iisus. De șapte ori auzise ea muștrarea Sa aspră către spiritele rele, care stăpâneau sufletul ei, dar auzise și cele mai călduroase rugăciuni, pe care El le adresase Tatălui Său pentru ea. Ea știa, cât de respingătoare erau toate necurățiile pentru sufletul cel imaculat al Mântuitorului, și ea birui păcatele ei prin puterea Salvatorului. Ea fu preschimbată și deveni acum părtașă naturii dumnezeiești.

Maria aduse darul ei ca un omagiu de recunoștință al inimii sale, iar Iisus explică motivele ei și justifică fapta ei. El zise: „Lăsați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine.” El îndreptăți fapta ei înaintea celor de față, arătând că aceasta era expresia recunoștinței ei, pentru că o scăpase de o viață de ocară și o conduse la curăție și o învățase să creadă într-Însul. El adăugă:

Ea „l-a păstrat pentru ziua înmormântării Mele”. Mirul păstrat cu atâta îngrijire, cu care gândea să îmbălsămeze corpul Domnului ei, ea îl turnă pe capul Său în credința, că El va fi ridicat în curând pe tronul din Ierusalim.

Isus ar fi putut îndrepta atenția ucenicilor asupra lui Iuda, ca pricină a osândirii nemiloase a Mariei. El le-ar fi putut descoperi sfințenia prefăcută a caracterului său și le-ar fi făcut cunoscut lipsa sa totală de atenție față de săraci și sustragerea banilor, care fuseseră destinați pentru întreținerea lor. Pentru El ar fi fost ceva ușor, ca să ațâțe indignarea lor contra lui Iuda, din cauza apăsării pe care el o exercita asupra văduvelor, orfanilor și muncitorilor cu ziua; dar El Se stăpâni și nu dădu pe față caracterul adevărat al lui Iuda. Nu-i făcu nici un reproș, spre a nu-i da nici un motiv de scuză pentru trădarea pe care el avea s-o facă în curând.

Dar El mustră pe ucenici zicându-le: „Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, și le puteți face bine oricând voiți: dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna. Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare. Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei.”

Privind în viitor, Isus vorbi cu siguranță despre Evanghelia Sa, care avea să fie predicată în toată lumea. Împărații aveau să se ridice și să cadă; numele domnitorilor și cuceritorilor aveau să fie uitate; dar amintirea faptei acestei femei avea să fie eternizată pe paginile istoriei sfinte.

[299]

Dacă ucenicii ar fi cunoscut pe deplin caracterul sublim al Maestrului lor, atunci ei n-ar fi privit nici o jertfă prea scumpă, pentru a fi adusă Fiului lui Dumnezeu. Magii de la răsărit au înțeles adevărata Sa poziție și onoare ce I se cuvenea mai bine, decât proprii Săi urmași, care primiseră instrucțiunile Sale puternice. Ei aduseră Mântuitorului daruri prețioase și se plecară cu respect sfânt înaintea Lui, pe când era încă un copil mic și culcat în iesle.

Privirea pe care Isus o aruncă asupra lui Iuda cel egoist, îl convinse, că Maestrul său vedea fățarnicia sa și citea caracterul său josnic și disprețuitor. El fu umplut de spiritul răzbunării. Inima sa ardea de invidie, că Isus primise un dar atât de prețios, care ar fi făcut onoare domnitorilor lumii. După cină, el merse imediat la marea preoților și se oferă, a le da în mână pe Maestrul său. Preoții

erau plini de bucurie pentru aceasta, „și i-au fâgăduit bani. Și Iuda căuta un prilej nimerit, ca să-L dea în mâinile lor.”

În exemplul lui Iuda vedem urmările grozave ale lăcomiei și ale furiei nesfințite. El invidia pe Isus din cauza aceluia dar prețios, și cu toate că el nu fusese muștrat personal, totuși spiritul său de răzbunare și lăcomia sa îl făcu să vândă pe Domnul lor pentru treizeci de arginți. Maria arată, cât de mult prețuia ea pe Salvator, încât nu socoti ca prea scump a jertfi acel dar prețios pentru El; Iuda din contră Îl prețuia după suma pe care o primi pentru trădarea Sa; sufletul său ordinar cumpăni viața Fiului lui Dumnezeu pentru o sumă neînsemnată de bani. Acel spirit rece de câștig, se dă pe față de către mulți din zilele noastre, care pretind a fi urmași ai lui Hristos. Darurile lor pentru cauza Sa nu sunt făcute decât cu neplăcere, sau sunt reținute în totul sub diferite pretexte. Binefacerea generală, nelimitată din biserică sau confesiune, este înfățișată adesea sub un astfel de pretext, și ei susțin ca și Iuda, că ar fi mai bine să se dea săracilor. Dar adevăratul creștin își arată credința sa, dând mijloacele sale pentru cauza adevărului; el se cunoaște din faptele sale; căci „credința fără fapte este moartă”.

[300]

Isus citea inima lui Simeon și știa, că insinuările lui Iuda făcuseră o impresie asupra lui, și că în inima lui se ridicase întrebarea: „Omul acesta, dacă ar fi un proroc, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care se atinge de el: că este o păcătoasă.” [Luca 7, 39](#). Când Iuda părăsi casa, Isus se adresă celui ce făcuse cina cu cuvintele: „Simone, am să-ți spun ceva”. Simon răspunse: „Spune, Învățătorule”. Isus îi povesti apoi o pildă, prin care îi arată contrastul dintre recunoștința lui Simeon, ospățatorul Său, pe care îl curățise de lepră, și recunoștința Mariei, care dobândise iertarea păcatelor ei. El zise: „Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de lei, iar celălalt cu cincizeci. Fiindcă n-aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-mi dar, care din ei va iubi mai mult?” Simeon nu cunoștea aplicația pe care Isus avea de gând s-o facă; și de aceea răspunse: „Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult.” Isus i-a zis: „Drept ai judecat.” Acest răspuns osândi pe Simeon. El fusese un mare păcătos și suferise de o boală nesuferită, așa încât toți fugeau de el. Strigase cu voce jalnică după ajutorul lui Isus și Mântuitorul care avea întotdeauna o ureche deschisă față de mizeria omenească, îl curățise atât de păcate, cât și de boala sa grozavă. Simeon a fost umilit; totuși el fusese un fariseu

mândru și nu se socotise pe sine ca un păcătos așa de mare, cum era în realitate; și la aceasta el mai devenise și înfumurat și mândru în închipuirea sa. După părerea sa, el sta mai presus cu mult decât acea femeie sărmană, care unsese picioarele lui Isus. Ospătând pe Isus în casa sa, voia prin aceasta să-I arate un semn de o deosebită stimă; dar respectul său față de Isus fu totuși micșorat când văzu că Mântuitorul primi cu atâta îndurare adorația Mariei care totuși fusese o mare păcătoasă. El nu se mai gândea la minunea, prin care Isus îl scăpase de la moartea în care era cuprins de viu, și chibzuia acum cu sânge rece, dacă Isus este Mesia și se poate în același timp înjosi, spre a primi darul acestei femei. El gândea, că dacă Isus ar fi fost într-adevăr Mesia, trebuia să cunoască păcătoșenia ei și să o respingă. El nu recunoștea, că el însuși fusese un mai mare păcătos decât ea, și că Hristos îi iertase atât lui cât și ei. El era gata să pună la îndoială caracterul divin al Maestrului său, pentru că gândea a fi descoperit o lipsă de judecată într-Însul.

Pe de altă parte, Maria era pătrunsă de pocăință și umilință, din cauza păcatelor ei. Din recunoștință pentru milostivirea sa iertătoare, ea era gata să jertfească totul pentru Hristos, și nici-o îndoială despre trimiterea Sa dumnezeiască nu mai neliniștea sufletul ei nici măcar o clipă. Prin pilda Sa, Isus nu voia să Se refere la gradul de recunoștință, pe care aceste două persoane o nutreau față de El, căci niciuna din aceste două nu erau în stare, să șteargă tributul de mulțumire, pe care îl datorau. El Se referea din contră la poziția lui Simeon, care se considera mai drept decât femeia, și arăta că deși păcatele sale iertate erau mari, totuși el nu răsplătise Binefăcătorului său cu acea stimă și iubire, care exclude orice necredință. El nu-și da seama decât puțin despre obligația Sa față de Salvatorul său, în timp ce Maria, prețuind pe deplin milostivirea ce i se arătase, era plină de recunoștință și de iubire.

Isus scoase în evidență contrastul izbitor, zicând: „Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta, și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei, și Mi le-a șters cu părul capului ei. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când a intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir.”

Fariseul cel mândru își închipuise că va arăta lui Isus destulă cinste, dacă Îl invită în casa sa; și fiind stăpânit de simțul propriei

sale mărimi neglijase să-I dovedească cinstea, care se cuvenea unui oaspete atât de înălțat, care săvârșise pentru el o minune de milostivire. Isus îmbărbătă faptele de politețe gingașe, iar femeia a fost lăudată în mod călduros de către Salvator pentru atenția și iubirea ei: „De aceea îți spun: «Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate; căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin.»”

Ochii lui Simeon au fost deschiși, și el recunoscuse neglijența și necredința sa. El a fost mișcat prin bunătatea lui Isus, că nu-l dojeni în fața tuturor oaspeților. El își dădu seama, că Isus nu voia să dea pe față înaintea altora vina și lipsa sa de recunoștință, ci voia numai să-i convingă sufletul printr-o expunere a purtării sale care se potrivea bine cu acel caz. Acuzele aspre ar fi împietrit inima lui Simeon față de căință; dar îndemnul indulgent îl convinsese totuși de rătăcirea sa și-i câștigase inima. El recunoscuse mărimea vinovăției sale față de Domnul său, și pe viitor deveni un bărbat umilit și tăgăduitor de sine.

[302] Dacă ne dăm seama de mărimea datoriei noastre față de Mântuitorul nostru, atunci ne vom lega mai strâns de El, și iubirea noastră se va da pe față în toate acțiunile noastre, Isus își amintește de orice faptă bună pe care o fac copiii Săi. Cel tăgăduitor de sine și binefăcător va trăi în amintirea Sa, și va fi răsplătit în ziua de apoi. El nu va uita nimic din ceea ce se face pentru cauza Sa sfântă. Nici o jertfă nu poate fi prea scumpă, pentru a fi adusă pe altarul credinței noastre.

Intrarea lui Isus în Ierusalim

[303]

În prima zi a săptămânii, Isus Își continuă călătoria Sa la Ierusalim, spre a lua parte acolo la sărbătoarea Paștelor. Gloate multe de popor care veniseră la Betania, ca să-L vadă, Îl însoțeau, însuflețite de dorința, de a fi martori oculari ai intrării Sale triumfale în sfânta cetate. Întreaga natură părea a fi în bucurie de sărbătoare: pomii înfrunziseră iarăși și florile lor umpleau văzduhul cu parfumul lor. Mulți se găseau pe cale spre cetate, ca să serbeze Paștele. Aceste cete se atașau mereu la mulțimea, care înconjură pe Isus. El trimise înainte pe doi din ucenicii Săi, ca să aducă un „măgăruș, mînzul unei măgărite”, pe care să intre călare în Ierusalim. Dar întrucât orașul se afla numai la o mică depărtare și mai înainte El călătorise întotdeauna cu plăcere pe jos, ucenicii Săi nu pricepeau la început, de ce El preferă acum să meargă călare. Dar speranța se ridică în inima lor la gândul plin de bucurie, că Isus intenționează să intre în capitală, să Se proclame ca Împărat al Iudeilor și să înceapă a împărăți. În timp ce ucenicii executau însărcinarea lor, ei comunicară amicilor lui Isus ideile lor strălucite și din această cauză agitația se răspândi în lung și-n lat, iar așteptările poporului se încordară la culme.

Isus alese pentru Sine un mînz pe care nu călărise nimeni. Cu un entuziasm vesel, ucenicii își puseră veșmintele lor pe măgăruș și puseră pe Maestrul lor deasupra. Imediat după aceasta strigăte triumfale umplură văzduhul, iar mulțimea Îl salută ca pe Mesia și Împăratul lor. Isus primi acum omagiile, pe care mai înainte le respinsese întotdeauna, iar ucenicii priveau aceasta ca pe un semn, că speranțele lor fericite vor fi realizate, căci Îl vor vedea acum în Ierusalim, recunoscut în general ca Împărat al lui Israel. Toți se simțeau fericiți și plini de entuziasm căutau să se întrecă unii pe alții în omagiile lor. Într-adevăr ei nu puteau desfășura nici o podoabă și strălucire exterioară; dar ei Îi aduceau adorarea inimilor fericite. Ei nu erau în stare ca să-i ofere daruri prețioase, dar mulți își întindeau veșmintele lor ca covoare în calea Sa, iar alții presărau înaintea lui

[304]

ramuri de măslin și de palmier. Acestei expediții triumfale, ei nu-i puteau pune în frunte nici un stindard împărătesc, dar ei ridicau ramurile de palmieri ale pomilor înfrunziți ca semne de biruință ale naturii, și fâlfâind cu ele înaintea Lui, strigăte puternice de osanale umpleau văzduhul.

La fiecare pas numărul lor creștea mereu; căci mulți, care auzeau de apropierea lui Isus, alergau să se atașeze la expediția triumfală. Simpli privitori se amestecau neîncetat cu mulțimea și întrebau: „Cine este acesta? Ce înseamnă această agitație generală?” Toți auziseră despre Isus și așteptau, ca El să vină la Ierusalim; totuși ei știau că El refuzase până aici, să primească onoruri pământești, și acum erau uimiți la culme, când auziră, că El este. Ei se minunau întrebându-se, ce întâmplare o fi provocat în el această schimbare de sentimente, întrucât El declarase mai înainte, că împărăția sa nu este din lumea aceasta.

Pe când ei se minunau și se întrebau astfel, mulțimea plină de entuziasm, aduce la tăcere întrebările lor printr-un strigăt triumfal, care se repeta mereu, mereu, și al cărui ecou răsună lămurit de pe colinele și văile din apropiere. Și acum, acestei procesiuni vesele, îi iese în întâmpinare o mare mulțime din Ierusalim, care auziseră despre marea manifestație publică și alergau, să întâmpine pe Salvator, și să-L conducă la Ierusalim. Din mulțimea nenumărată de israeliți care veniseră la sărbătoarea Paștelui în acest oraș, mii de suflete Îi ieșeau acum înainte și-L salutau cu ramuri de palmieri în mâinile lor și cântând imnuri sfinte. Preoții dădură în templu semnalul de trâmbiță pentru serviciul divin de seară, dar numai puțini răspunseră la chemare, iar preoții ziceau cu consternare unii către alții: „Tot poporul se duce după El”.

[305]

În timpul viețuirii Sale pământești de până aici, Isus refuzase să primească onoruri pământești și respinsese orice încercare, de a-L ridica pe un tron pământesc; totuși cu această ocazie El voia să atragă atenția publică asupra Sa, ca Salvator al lumii. El Se apropia de punctul decisiv, când viața Sa avea să fie adusă ca un preț de răscumpărare pentru omul păcătos. Deși El avea să fie în curând trădat și pironit pe cruce ca un făcător de rele, totuși El voia să intre acum în Ierusalim, teatrul morții Sale ca jertfă care Îl aștepta, sub manifestările de bucurie ale mulțimii și sub onorurile ei împărătești,

spre a da prin aceasta o slabă idee despre strălucirea revenirii Sale viitoare ca Rege al Sionului.

Era în intenția lui Isus, de a îndrepta atenția asupra jertfei, care avea să fie actul de încoronare al misiunii Sale către o lume căzută. Poporul se adună la Ierusalim să serbeze Paștele, în timp ce Mielușelul adevărat, se oferi de bună voie ca jertfă. Isus recunoscă că în toate timpurile viitoare, poporul lui Dumnezeu avea să facă moartea pe care El o suferit-o pentru păcatele lumii, ca obiect de adâncă meditație. Orice eveniment în legătură cu aceasta avea să fie expus fără vreo umbră de îndoială. De aceea era de însemnătate, ca ochii întregului popor să fie îndreptați asupra Lui, și ca manifestația publică care avea să aibă loc înainte de jertfa Sa de moarte, să fie de așa natură, încât atenția tuturor să fie îndreptată asupra jertfei însăși. După o astfel de expediție triumfală, ca aceea a Mântuitorului nostru în Ierusalim, ochii tuturor aveau să urmărească desfășurarea rapidă a vieții Sale până la sfârșit.

Evenimentele bătătoare la ochi, care erau în legătură cu această intrare, nu puteau să nu intre în discuția generală și să nu aducă pe Isus la cunoștința fiecăruia. După răstignirea Sa, ei aveau să fie puși în legătură cu osândirea și moartea Sa, aveau să cerceteze profețiile și ca urmare aveau să descopere faptul, că acesta era într-adevăr Mesia; și în toate țările aveau să se înmulțească convertirile la credința în Hristos. La această unică scenă triumfală din viața Sa pământească, Salvatorul ar fi putut să Se prezinte cu o suită de îngeri cerești și cu trâmbița lui Dumnezeu; totuși El urmă cu credincioșie calea umilinței, pe care apucase, și purtă povara omenirii, până ce viața Sa a fost jertfită pentru viața lumii.

Această zi, care părea să încoroneze activitatea lor de până aici, ar fi fost pentru ucenici ca o zi acoperită de nori întunecoși, dacă ei ar fi știut, că această scenă de bucurie nu era decât un preludiu al suferințelor și al morții Maestrului lor. Deși El le vorbise în diferite rânduri despre jertfa Sa de moarte inevitabilă, totuși în veselia triumfală prezentă, ei uitară cuvintele Sale triste și așteptau domnia Sa plină de binecuvântare pe tronul lui David. Procesiunea se mărea continuu, și toți cu puține excepții, fură cuprinși de entuziasmul momentului și se uniră la strigătele de veselie și de osanale, care răsunau de pe o colină pe alta și dintr-o vale într-alta. Neîncetat se auzea strigătul: „Osana Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce

[306]

vine în Numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!” Marea mulțime părea a se întrece în a răspunde unii altora la acest strigăt luat dintr-un trecut profetic.

Mulți farisei erau martori la această scenă, și fiind plini de invidie și de răutate, căutară să abată părerea generală în altă direcție. Ei făcură uz de orice autoritate posibilă, ca să înăbușe entuziasmul poporului; dar, toate străduințele și toate amenințările lor au fost fără succes. Temându-se că aceste mari mulțimi vor fi în stare să ridice pe Isus la rangul de rege, ca un ultim refugiu al lor, ei își făcură drum prin mulțime, și vorbiră lui Isus cu cuvinte muștrătoare și amenințătoare: „Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!” Ei mai declarară, că o astfel de manifestație zgomotoasă și agitată ar fi ilegală și nu va fi îngăduită de autoritate. Dar răspunsul lui Isus aduse totuși la tăcere ordinele lor trufașe: „Vă spun că dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.”

Dumnezeu Însuși, prin providența Sa deosebită, hotărâse desfășurarea acelor evenimente, care aveau loc atunci, și dacă oamenii ar fi neglijat aducerea la îndeplinire a planului dumnezeiesc, atunci El ar fi dat glas chiar pietrelor neînsuflețite, și ele ar fi salutat pe Fiul Său cu cântări de laudă. Această scenă fusese descoperită în viziuni profetice sfinților vizionari din Vechiul Legământ, iar oamenii erau fără putere de a zădărnici intenția lui Iehova. Când fariseii aduși la tăcere se retraseră, cuvintele lui Zaharia au fost repetate de sute de glasuri: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.”

[307]

Fariseii s-au văzut constrânși să renunțe la străduințele lor, de a înăbuși entuziasmul general, întrucât toate reclamațiile lor, nu făceau decât să mărească și mai mult zelul poporului. Niciodată mai înainte nu văzuse lumea o procesiune triumfătoare ca aceasta. Ea nu se asemăna cu convoaiele triumfale ale cuceritorilor vestiți ai pământului. În acest convoi nu se aflau prizonieri cu inima întristată, ca trofee ale vitejiei împărătești; dar Salvatorul era înconjurat firește de trofee glorioase și de martorii operei iubirii Sale pentru oamenii păcătoși. În suita Sa se aflau captivi care fuseseră smulși din puterea tirană a lui Satan, și care mulțumeau lui Dumnezeu pentru liberarea lor. Orbii, cărora El le redase vederea, înaintau cu zel și erau con-

ducătorii convoiului. Cei muți, ale căror limbi fuseseră dezlegate, făceau să răsunе cele mai puternice strigăte de osanale. Cei ologi, pe care El îi vindecase, săreau plini de bucurie în jurul Lui și aveau cei dintâi grija de a smulge ramuri de palmieri și a fâlfâi în văzduh cu dânsule în onoarea Salvatorului. Văduvele și orfanii se aflau în același convoi și proslăveau numele lui Isus, pentru toate faptele de milostivire pe care le făcuse pentru ei. Cei leproși, care fuseseră curățiți printr-un cuvânt al Său și salvați dintr-o moarte, în care erau îngropați de vii, își așterneau veșmintele lor de sărbătoare în calea Sa și Îl salutau a pe Împăratul Măririi. De asemenea și aceia, care fuseseră sculați din somnul lor de moarte prin puterea cuvântului Său, se aflau în mulțime. Lazăr, al cărui corp căzuse deja pradă putrezirii în mormânt, fericit în puterea sa de bărbat recâștigată, conducea acum umilit asinul, pe care călărea Salvatorul Său.

Când convoiul festiv ajunsese în vârful colinei și era în perspectivă să intre în cetate, Isus Se opri și mulțimea de asemenea. Ierusalimul sta înaintea lor în toată podoaba sa scăldat în lumina soarelui coborât la apus. Templul atrăgea asupra-și ochii tuturor. Într-o splendoare maiestuoasă, el se ridica peste toate clădirile, și părea să indice spre cer, ca și când ar fi voit să îndrepte poporul spre singurul și adevăratul Dumnezeu viu. Acest templu, în maiestatea Sa grandioasă, fusese mult timp mândria și strălucirea națiunii iudaice. Chiar și romanii îl priveau ca și pe un monument, care era neîntrecut în strălucire. Regele lor se unise cu iudeii, spre a-l înfrumuseța, și cu toții nu crășaseră nici osteneală, nici cheltuieli, spre a-l împodobi atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru cu cele mai frumoase podoabe.

[308]

O parte din zidul clădirii rezistase la asedierea oștirilor puternice, o capodoperă a arhitecturii, acesta părea ca și când ar fi fost luat dintr-o singură bucată de stâncă. În timp ce soarele se cobora pe cerul auriu la vest, își revărsa splendoarea sa reflectând asupra marmurei albe și curate cu o aureolă de foc, și scânteia pe brăurile de aur ale stâlpilor săi, de pe vârful colinei, pe care sta Isus cu urmașii Săi, întreaga clădire părea ca un mare palat grandios de zăpadă, acoperit cu pietre scumpe scânteietoare. La intrarea templului se afla o viță de aur și de argint, cu frunze verzi și cu struguri masivi, fiind totuși executat cu cheltuieli extraordinare de artiștii cei mai iscusiți. Cu aceasta Israel era reprezentat prin simbolul unei vițe roditoare. Aurul, argintul și verdele natural, cu gustul său rar și arta sa excelentă, erau

întrunite toate într-un întreg armonios, asupra căruia ochiul privea cu consternare cum coardele sale se ramificau pe stâlpii strălucitori ai zidului și se agățau de ornamentele sale aurite. Soarele coborât la apus scâldea totul cu o aureolă glorioasă pe care cerul o reflecta.

Isus privește la această scenă răpitoare, și întreaga mulțime amuțește, fiind fermecată de acea priveliște grandioasă. Orice ochi se îndreaptă involuntar asupra Salvatorului, așteptând să vadă exprimându-se pe fața Sa admirația pe care o simțeau ei. Dar în locul acesteia ei observară o expresie de durere pe fața Sa iubitoare. Ei văd cu uimire și decepție, cum ochii Mântuitorului se umplu de lacrimi, cum corpul Său se clatină încoace și încolo, în timp ce un strigăt de durere răsună de pe buzele Sale tremurânde, ca și când ar fi pornit dintr-o inimă zdrobită. Ce priveliște era aceasta pentru îngerii cerului! Suveranul lor iubit în lacrimi disperate! Ce priveliște era aceasta pentru acea mulțime plină de bucurie, care cu strigăte triumfale legănând din ramurile de palmieri, ce le aveau în mâini, Îl însoțiseră până la acea înălțime, de unde puteau avea o privire asupra orașului întins la picioarele lor, unde ei voiau să-și aducă la îndeplinire planurile lor plăcute, de a-L încorona ca Împărat! Aclamațiile lor amuțiră acum, și multe lacrimi curgeau dintr-un simțământ de durere, pe care ei nu o pricepeau.

[309]

Isus plânsese la mormântul lui Lazăr; dar aceea era o durere divină care se potrivea acelor împrejurări. Întristarea Sa bruscă, părea totuși ca un glas de jale în mijlocul unui cor de triumf grandios. În mijlocul acestei scene de bucurie, pe când toți Îl aclamau, Împăratul lui Israel izbucni în lacrimi; dar nu în lacrimi liniștite de bucurie, ci în lacrimi și suspinuri dintr-o durere sufletească de neînving. Mulțimea e cuprinsă deodată de tristețe, văzând acea mahnire de nepriceput. Lacrimile lui Isus nu curgeau în vederea suferințelor corporale ce Îl așteptau la răstignire, deși grădina Ghetsimani, unde spaimele unui întuneric aveau să năpădească în curând asupra Lui, sta tocmai în fața Lui. De asemenea și poarta oilor se vedea, prin care animalele de jertfă fuseseră introduse timp de secole. Această poartă avea să se deschidă în curând și pentru El, ca marele anti-tip; la a Căruia jertfire pentru păcatele lumii indicaseră toate aceste jertfe. Nu departe de aici se afla și Golgota, teatrul luptei Sale cu moartea, care avea să aibă loc în curând.

Salvatorul plânge dar nu la gândul despre cruda Sa moarte; El nu simte nici o întristare egoistă. Gândul la suferințele Sale corporale nu producea nici o teamă acestui suflet nobil și jertfitor de sine. Priveliștea Ierusalimului umplu inima Sa cu durere — Ierusalimul, care respinsese pe Fiul lui Dumnezeu și disprețuise iubirea Sa, care nu voia să țină seama de minunile Sale puternice și care era gata să-I curme viața. El știe, unde i-a dus lepădarea Salvatorului lor, și care ar fi putut să fie viitorul său, dacă ar fi primit pe Acela singurul, care era în stare să vindece rănilor. El venise, ca să-i salveze; cum putea El să Se lepede de copilul încredințat Lui!

El Își ridicase mâna Sa — care binecuvântase atât de mult pe bolnavi și pe suferinzi — și indicând la cetatea condamnată exclamă plin de durere: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi lucrurile, care puteau să-ți dea pacea!” Aici Isus Se opri și trecu sub tăcere, care ar fi fost soarta Ierusalimului, dacă ar fi recunoscut unicul Ajutor, pe care Dumnezeu i l-a putut da — dăruirea Fiului Său iubit — care a avut prilejul să-L recunoască, și să umble în lumina dăruită lor de Dumnezeu; atunci această cetate ar fi fost împărăteasa împăraților într-o fericire netulburată și ar fi stat liberă în tăria puterii primită de la Dumnezeu. Atunci n-ar mai fi stat soldați înarmați la porțile ei, și nici un drapel roman n-ar mai fi fâlfâit pe zidurile sale. Soarta glorioasă, care ar fi făcut Ierusalimul fericit, dacă ar fi primit pe Salvatorul Său, sta acum în fața Fiului lui Dumnezeu. El vedea, că această cetate ar fi fost printr-Însul vindecată de boala ei grea, ar fi fost liberată de sclavia ei și ar fi fost recunoscută iarăși ca cea mai puternică capitală a lumii. De pe zidurile ei, porumbelul păcii ar fi zburat către toate națiunile și Ierusalimul ar fi fost diadema măririi întregii lumi.

[310]

Dar acest tablou măreț, despre aceea ce Ierusalimul ar fi putut să fie, dacă ar fi primit pe Fiul lui Dumnezeu, dispare, deoarece Salvatorul Își Îndreptă privirea la soarta lui de acum, când se afla sub jugul cel greu al romanilor, apăsător de mânia lui Dumnezeu sub dreptatea Sa răsplătitoare. El reia firul întrerupt al plângerii Sale zicând: „Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanturi, te vor împresura, și te vor strânge din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.”

Hristos veni ca să salveze Ierusalimul cu copiii săi de consecințele păcatelor comise; dar așteptările nesfințite ale fariseilor nu au fost satisfăcute prin felul înfățișării Sale. Mândria fariseilor, fățarnicia, gelozia și răutatea, Îl împiedicaseră la aducerea la îndeplinire a intenției Sale. Isus cunoștea răsplătirea grozavă care aștepta cetatea lăsată în soarta ei. El vede în spirit Ierusalimul înconjurat de oști, iar pe locuitorii săi împresurați expuși la foamete și moarte, pe mame mâncând corpurile moarte ale copiilor lor proprii, și pe părinți și copii smulgând unul din mâna altuia ultima îmbucătură, întrucât orice sentiment firesc fusese tocit prin chinurile rozătoare ale foamei. El vede, că îndărătnicia Iudeilor, așa cum ea se arată în lepădarea răscumpărării oferite, îi făcu să refuze și ultima lor posibilitate de salvare și de supunere față de armatele cuceritoare. El vede pe sărmanii locuitori ai Ierusalimului chinuți pe roată și pe cruce; vede frumoasele sale palate distruse, templul în care Dumnezeu Își descoperise mărirea Sa în ruine, și vede cum din toate zidurile sale curate și albe, împodobite cu stâlpi înalți și cu ornamente aurite, nu avea să rămână piatră peste piatră, care să nu fie dărâmată, iar cetatea arată cu plugul de la o margine la alta asemenea unui câmp. Firește, în fața unui tablou atât de îngrozitor, Mântuitorul putea vărsa lacrimi de durere.

[311] Ierusalimul fusese copilul Său favorit, și întocmai după cum un tată iubitor este îndurerat pentru un fiu neascultător, așa plângea Isus asupra Ierusalimului. Cum să te lepăd! Cum să te dau Eu distrugerii și mizeriei! Să te las Eu, să umpli paharul răutății tale până la gură! Un suflet are o atât de mare valoare, încât alte lumi par nimic în comparație cu unul ca acesta; dar aici o națiune întregă avea să piară. Îndată ce soarele avea să se coboare la apus, timpul de har pentru Ierusalim avea să fie terminat. Pe când acel mare convoi triumfal se opri în vârful muntelui Măslinilor, pentru Ierusalim nu era încă prea târziu, de a se căi de păcatele sale și a fi salvat. Îngerul milostivirii se pregătea atunci să-și întindă aripile ca să se coboare de la tronul de aur, și să facă loc judecății și răsplătirii ce se apropia cu pași repezi. Dar inima iubitoare a lui Isus mijlocea încă pentru Ierusalimul care respinsese toată milostivirea Sa și disprețuise avertismentele Sale, și acum era gata să-și completeze măsura nelegiurii sale, scaldându-și mâinile în sângele Său. Dacă Ierusalimul ar fi vrut să facă pocăință, încă n-ar fi fost prea târziu. În timp ce ultimele raze ale soarelui

la apus, revărsau o lumină aurie asupra templului, a turnului și a cupolelor sale, nici măcar un înger bun nu vrea să-l conducă la Salvatorul său și să abată de la dânsul primejdia care îl amenința! O, cetate frumoasă dar nesfințită, care ai omorât cu pietre pe profeti și ai lepădat pe Fiul lui Dumnezeu, care prin nepocăința ta, ți-ai făurit singură lanțurile sclaviei — ziua ta de har este aproape pe terminate!

Aici locuise un popor privilegiat; Dumnezeu își pusese locuința Sa în templul lor; „ca o odraslă frumoasă, de care se bucură întreaga țară”. Mai mult de o mie de ani el fusese supravegheat de purtarea de grijă ocrotitoare și de iubirea gingașă a lui Isus. În acel templu răsunaseră avertismentele solemne ale profetilor. Acolo cădelnițele cu tămâie aprinsă fuseseră legănate, în timp ce fumul de tămâie se urca la Dumnezeu cu rugăciunile închinătorilor. Acolo cursese sângele animalelor, ca simbol al sângelui lui Hristos. Acolo Își descoperise Iehova mărirea Sa asupra tronului de har. Acolo își îndeplineau preoții slujba sfântă a chemării lor, îmbrăcați în veșmintele lor fâlfâitoare și cu pieptărașele lor brodate cu pietre scumpe, iar podoaba simbolurilor și ceremoniilor durase timp de secole. Acestea trebuiau să ia sfârșit, căci Ierusalimul își pecetluisese propria soartă, și distrugerea sa era la ușă.

[312]

Privind la soarta iubitei Sale cetăți, sufletul Său Se aprinse asupra copilului Său favorit. O iubire fără răspuns sfâșie inima Fiului lui Dumnezeu. Mulțimea nu știa decât puțin despre durerea, care apăsa sufletul Aceluia, pe care ei Îl onorau. Ei vedeau lacrimile Sale și auzeau suspinele Sale, și pentru un scurt timp o venerație sfântă întrerupse manifestările lor de bucurie; totuși ei nu puteau înțelege însemnătatea plângerii Sale asupra Ierusalimului.

Între timp mai marii poporului, fuseseră încunoștințați, că Isus Se apropie de cetate cu o mare mulțime. Umpluți de spaimă, ei Îi ieșiră în întâmpinare, nădăjduind că vor putea împrăștia mulțimea prin autoritatea lor. Pe când convoiul triumfal voia să pornească de pe Muntele Măslinilor la vale, e oprit deodată de mai mari. La întrebarea lor pusă cu autoritate: „Cine este acesta?” peste toată gălăgia mulțimii, se aud profețiile repetate de ucenicii insuflați de spiritul lui Dumnezeu și plini de entuziasm, care răspundeau la această întrebare: Adam vă spune: Aceasta este seminția femeii, care va zdrobi capul șarpelui. Întrebați pe Avraam, el vă va spune: Acesta este Melhisedec, Împăratul Salem-ului, Regele păcii. Iacob

vă va zice: Acesta este Eroul din seminția lui Iuda, Isaia vă va spune: Emanuel, Minunat, Sfetic, Dumnezeu puternic, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. Ieremia vă va spune. Odrasla din seminția lui David, Iehova, Dreptatea noastră. Daniel vă va spune: Acesta este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Marele Iehova a declarat de la tronul Său: Acesta este Isus, Mesia, Prințul vieții, Salvatorul lumii. Chiar și stăpânitorul întunericului Îl recunoaște, zicând: „Te știu cine ești, Sfântul lui Dumnezeu.”

Isus plânge asupra Ierusalimului

[313]

Intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim, în ajunul răstignirii Sale, era o preînchipuire slabă a venirii Sale pe norii cerului cu putere și mărire, însoțit de cetele îngerești triumfătoare și sub strigătele de bucurie ale sfinților. Atunci se vor împlini cuvintele lui Hristos: „De acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»” [Matei 23, 39](#). Lui Zaharia i-a fost arătată, în viziune profetică, ziua triumfului final, când Hristos va veni în mărire, cum și starea Iudeilor, care L-au lepădat la prima Sa venire: „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut.” [Zaharia 12, 10](#).

Lacrimile lui Hristos, când plânse asupra Ierusalimului, curgeau pentru păcatele tuturor timpurilor. Națiunea iudaică era un simbol al neamului omenesc din toate secolele, care a disprețuit invitația iubirii nemărginite. Toți acei, care pretind a fi reprezentanți ai lui Hristos pe pământ și totuși prin umblarea vieții lor Îl tăgăduiesc neîncetat, își pot recunoaște osândirea lor în acuzația lui Isus contra iudeilor cu îndreptățirea lor de sine. Mântuitorul a venit pe pământ, ca să aducă lumina adevărului; dar avertismentele Sale rămaseră totuși neluate în seamă și invitațiile Sale pline de har au fost disprețuite de acei, care au lăsat egoismul și iubirea de mamona și de onoare lumească, să câștige supremație în templul inimilor lor.

Păcatul Ierusalim consta în lepădarea avertismentului și a harului oferit lor pe atunci. Întocmai după cum un tată gingaș compătimizește pe un fiu iubitor dar rătăcitor și răsculător, tot astfel a avut Isus compătimitate pentru Ierusalim. El le-a trimis profeti și bărbați înțelepți cu sfaturi, cu rugăminți și avertismente despre judecățile ce-i amenințau, în cazul când ei aveau să stăruie în păcatele lor. Sângele de jertfă curse neîncetat timp de secole și reprezentase astfel în mod simbolic marea ispășire prin Fiul lui Dumnezeu, care avea să fie sacrificat pentru răscumpărarea omenirii. Deși jertfele înjunghiate se înmulțiseră

[314]

cu abundență, totuși ele nu puteau să înlocuiască adevărata întristare pentru păcat și ascultarea față de Dumnezeu. O inimă zdrobită și un suflet întristat ar fi fost de o mai mare valoare în ochii lui Dumnezeu, decât o mulțime de jertfe fără adevărata căință.

Ierusalimul nu folosise privilegiile sale, el nesocotise avertismentele profetilor săi și omorâse pe reprezentanții cei sfinți ai lui Dumnezeu. Totuși neamul, care învinuia pe Isus, nu era răspunzător pentru păcatele părinților săi, decât numai dacă aveau să se deprindă cu obiceiurile rele, și dacă aveau să devină complici la prigonirea vechilor servi ai lui Dumnezeu prin spiritul lor de ură și de răzbunare. Lepădarea harului oferit în prezent și a avertismentelor date puneau asupra lor o povară de vinovăție, pe care sângele boilor și al țăpilor nu o puteau spăla. Ei erau mândri, stăpâniți de un spirit de îndreptățire de sine și independent, și se îndepărtaseră astfel tot mai mult și mai mult de cer, până ce în cele din urmă deveniseră niște adepți supuși ai lui Satan. Națiunea iudaică făurise încă timp de secole lanțurile, pe care și le pusese asupra-și acel neam în mod irevocabil.

Lacrimile lui Hristos exprimă chinul Său sufletesc, pentru că el vedea poporul Său chemând asupra-și pieirea sigură. El ar fi vrut să rupă jugul sclaviei pe care li-l pusese o națiune păgână de pe grumazul lor. Deși fariseii de plângeau cu amar de umilință și apăsare, totuși respingeau plini de ură unicul lor ajutor, care îi putea elibera de captivitatea lor și să-i facă un popor liber și fericit. Timp de trei ani de zile auziseră ei glasul Salvatorului, care invita pe cei osteniți și împovărați să vină la el spre a-i însufleți. El a răspândit binecuvântări ori pe unde a călcat piciorul Său. Dar în loc ca ei să răspundă cu recunoștință iubirii Sale, ținură pe Hristos departe de ei, și acum erau gata, a-și pecetlui propria lor pierzare, omorându-L.

Ierusalimul pământesc reprezintă marea majoritate a prețișilor creștini din zilele noastre. Mântuitorul ne-a dăruit binecuvântările Sale prin jertfa nemărginită a propriei Sale vieți. În prezent avem încă zile de har și de privilegii. În fiecare epocă oamenii au avut ziua lor de lumină și de privilegii, un anumit timp de cercare, în care ei se puteau împăca cu Dumnezeul lor. Există însă o limită pentru harul divin. Harul lui Dumnezeu poate fi oferit și neluat în seamă mulți ani de-a rândul; totuși va veni un timp, când El ni se va adresa pentru

ultima oară. Atunci glasul cel dulce și atrăgător nu mai cheamă pe păcătos, și muștrările și avertizările încetează.

Această zi sosise acum pentru Ierusalim. Cu o voce aproape înăbușită de suspinuri și lacrimi, Isus adresează de pe vârful Munte-lui Măslinilor, ultima Sa avertizare către națiunea aleasă: „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea!” O mică parte din zi mai rămânea încă, în care Ierusalimul putea încă să-și recunoască rătăcirea sa fatală, și să se întoarcă către Hristos. Câtă vreme soarele care se cobora spre apus, era încă vizibil pe cer mai exista încă timp de scăpare. Îngerul milostivirii mijlocise încă mult timp pentru cetatea nepocăită; dar acum El era gata să se coboare de la tronul de aur, la rostirea sentinței irevocabile: „Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.”

Aceste cuvinte rostite de Hristos pe munte se întind până la timpul nostru. Lacrimile Sale au curs pentru nepocăința noastră. Dar ca și iudeilor, El ne-a trimis și nouă marea lumină. Muștrări, îndemnuri și avertizări ne-au fost date, însoțite de marea iubire a Salvatorului. Întocmai după cum curțile templului erau profanate în zilele lui Hristos prin comerțul nesfințit, astfel templul inimii, în care ar trebui să fie ascuns Hristos, este necurățit prin egoism, iubire de lume, răutate, invidie și patimi nesfințite. Salvatorul trimite solii, ca să avertizeze pe păcătoși față de primejdia lor, și să le trezească inima la pocăință, dar nu de puține ori, acestea au fost tratate ca niște povestiri. Mulți chiar dintre cei ce se consideră evlavioși, sunt în zilele noastre tot așa de puțin sfințiți prin Spiritul lui Dumnezeu, ca și fariseii de pe vremea lui Hristos. Lumina adevărului e lepădată de mii de oameni, pentru că impune purtarea crucii; ea nu este în armonie cu obiceiurile lor și cu pornirile firești ale inimilor lor.

[316]

Profetii lui Dumnezeu au fost lepădați de Israelul răsculător, pentru că printr-înșii păcatele lor ascunse erau aduse la lumină. Ahab privea pe Ilie ca vrăjmaș al său, pentru că profetul descoperise cu credincioșie nevredniciile ascunse ale prinților. Tot astfel se întâmplă și cu servul lui Hristos, care muștră păcatul, își atrage numai împotrivire și dispreț. Adevărul biblic, religia lui Hristos, duce lupta contra unui curent puternic de necurăție morală.

Prejudecățile sunt și mai puternice astăzi în inimile oamenilor, decât pe vremea lui Hristos. Oamenii care ascultă de șoptirile lui Satan, pun la îndoială adevărul cuvântului lui Dumnezeu și urmează

independent propriei lor judecăți. Ei aleg mai bine întunericul decât lumina și expun astfel sufletele lor la primejdia pieirii veșnice; căci Dumnezeu nu intenționează câtuși de puțin a răspunde la orice pretext, pe care îl ridică inima firească contra adevărului Său. Misterele cuvântului lui Dumnezeu rămân întotdeauna aceleași pentru toți acei, care refuză să primească razele prețioase de lumină, care ar lumina întunecimea lor. Iubirea divină varsă lacrimi de durere pentru oamenii, care sunt creați după chipul Creatorului lor și care nu primesc iubirea Sa, și care nu doresc a li se imprima emblema caracterului dumnezeiesc.

De pe vârful Muntelui Măslinilor, Isus privea asupra lumii și a tuturor timpurilor viitoare, iar cuvintele Sale se refereau personal la fiecare suflet, care a disprețuit oferta milostivirii Sale divine. O, disprețuitoarele al iubirii Sale, El ți se adresează încă și astăzi ție! La tine se referă aceasta, căci și tu ar fi trebuit să cunoști, cele ce sunt spre pacea ta. Pedepsa păcătosului va fi dată în raport cu lumina, pe care el a primit-o.

[317] Perioada cea mai plină de răspundere pentru iudei a fost atunci, când Isus era printre ei. Și totuși chiar ucenicii, nu prețuiau decât într-o mică măsură prezența Fiului lui Dumnezeu, până ce aceasta le-a fost retrasă, la ridicarea lui Isus la cer. Salvatorul nu a rupt decât cu mare neplăcere legătura Sa cu națiunea iudaică. El suportase mult timp nepocăința și maltratările lor și simțea față de ei aceeași iubire și simpatie dezinteresată, pe care o simte o mamă față de copilul încredințat purtării sale de grijă. Timp de multe secole El împiedicase fulgerările mâniei lui Dumnezeu de la Ierusalim. Dar acum acesta își umpluse paharul fărădelegilor sale prin prigonirea Fiului lui Dumnezeu și răzbunarea divină avea să-i lovească. Cu o durere sufletească nespusă privea Isus cetatea și templul, pe care El le iubise atât de mult. „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” [Matei 23, 37](#).

Dacă poporul iudeu ar fi lepădat bigotismul și necredința sa oarbă, spre a privi în adâncul inimii iubitoare și compătimitoare a lui Isus, atunci ei n-ar fi putut răstigni niciodată pe Domnul Măririi. Dar ei erau îndărătnici și stăpâniți de spiritul îndreptăririi de sine; și când preoții și mai marii auziseră glasul profetic de pe vremuri răsunând

ca o trâmbiță prin mulțime, ca răspuns la întrebarea „Cine este acesta?” ei nu-l primiră ca pe glasul inspirației divine. Marele număr al Testimoniilor vechilor profeti, care indicau la Isus ca Mesia, și pe care ucenicii îl repetau, nu putu convinge inimile lor. Totuși ei erau prea uimiți și umpluți de mânie, spre a-și putea exprima indignarea lor în cuvinte. Tocmai pe când ei își făceau în ascuns și cu viclenie planurile lor, ca să omoare pe Isus, iată, modestul Galileean îmbrăcat pe neașteptate în mărirea, pe care El nu o pretinsese niciodată până aici, primea acum omagiile ce I se aduceau.

Demnitarii templului amuțiseră de uimire. Unde era acum acea putere vestită a preoților și a mai marilor asupra poporului? Cei ce aveau în mână puterea pusese în vedere poporului, că oricine va recunoaște pe Isus ca Mesia, să fie dat afară din sinagogă, și că va pierde privilegiile sale sfinte. Și totuși aici se afla mulțimea plină de entuziasm, care salută pe Fiul lui David cu strigăte de osanale, și care repeta titlul pe care Il dăduseră profetii. Preotii și mai marii ar fi putut tot așa de bine să caute a ascunde pământul față de lumina înviorătoare a soarelui, decât să răpească lumea de lumina soarelui dreptății. Cu toată împotrivirea lor, împărăția lui Hristos a fost recunoscută de popor.

[318]

Când preotii și mai marii deveniră iarăși stăpâni pe glasul lor, începură să murmure între ei: „Voi vedeți că nu puteți face nimic, iată toată lumea se duce după El.” În curând însă ei se lepădară de influența paralizantă a ciudatului spectacol, la care ei au fost martori oculari și căutau să intimideze mulțimea, amenințând că îi va reclama la tribunalele lumești, că întărită lumea la răscoală. Unii dintre farisei își dădeau pe față amenințările lor, și acuzau în supărarea lor pe Isus la slujitorii romani care erau de față, ca instigator de răscoală. Alții se uneau cu ei spre a învinui pe Mântuitorul, că s-ar fi declarat ca rege împotriva puterii romane. Ana, arhiereul, susținea, că el ar urmări să pună stăpânire pe templu și să domnească ca rege în Ierusalim.

Glasul liniștit al lui Isus adusesse la tăcere mulțimea gălăgioasă pentru un moment, când declară că Împărăția Sa nu este din lumea aceasta, și că El nu a venit să întemeieze o domnie pământească, ci el se va urca în curând la Tatăl Său din cer, și pârătorii Săi nu-L vor mai vedea, până când va apărea iarăși în mărirea pe norii cerului; și atunci,

fiind prea târziu, spre a mai putea fi salvați, ei Îl vor recunoaște cu cuvintele: „Binecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului.”

Iisus exprimă aceste cuvinte pline de tristețe cu o putere misterioasă. Slujitorii romani au fost aduși la tăcere. Inimile lor, deși insensibile față de influența dumnezeiască, au fost mișcate mai mult ca oricând până atunci, și o tăcere neașteptată căzu asupra mulțimii. Acela care putea porunci elementelor naturii, al cărui glas liniștise apele agitate ale adâncului, putea liniști de asemenea agitația și temerile oamenilor păgâni, care nu lepădaseră această lumină, și nici nu-și împietriseră inimile prin prejudecăți contra Sa. Slujitorii romani citeau numai iubire, bunăvoință și liniște demnă în privirea solemnă și serioasă a lui Iisus. Ei au fost pătrunși de un sentiment de compătimire inexplicabil. În fața lor sta un bărbat de o înfățișare modestă, totuși plin de o demnitate dumnezeiască. Ei înclinau mai mult spre a-I aduce omagii, decât să-L aresteze pentru răscoală.

[319]

Ei recunoscuseră, că numai preoții și mai marii erau cei care dădeau pe față nemulțumire și provocau confuzie. De aceea se ridicară contra acestora și-i învinuiau, că ei ar fi cauza confuziei. Preoții și fariseii, plini de supărare pentru înfrângerea lor, își îndreptară reclamațiile lor către popor și se certau cu asprime și supărare între ei. Printre preoți domnea o deosebire de păreri în privința lui Iisus. Ana Îl învinuia cu expresii aspre, că ar fi un amăgitor. Caiafa Îl recunoscuse pe față ca profet, totuși gândea că moartea Sa era necesară spre împlinirea profeției. Acești doi conducători adunau în jurul lor adepți ai părerilor lor. Majoritatea poporului de jos era în favoarea lui Iisus, declarând, că nici un om n-ar putea face lucrurile pe care le-a făcut El.

Pe când această discuție aprinsă era în curs, Iisus păși spre templu, fără a da vreo atenție acestei neînțelegeri, aruncându-Și cu durere privirea în jurul Său. Aici totul era în tăcere, căci vestea despre cele ce se petrecuseră pe Muntele Măslinilor, atrăsese poporul de la templu. După ce îl privi pentru un scurt timp cu o seriozitate solemnă, Iisus Se retrase de la templu, împreună cu ucenicii Săi, ca să meargă la Betania. De aceea când poporul a vrut mai târziu să-L pună pe tron ca rege al lui Israel, El nu a fost găsit nicăieri.

Iisus petrecu toată noaptea în rugăciune, iar dimineța, pe când El Se întorcea din Betania, trecu pe lângă o grădină de smochini. Ei flămânziră și văzând de departe un smochin cu frunze, merse să

caute poate va găsi ceva într-însul; dar când merse la el nu găsi nimic în afară de frunze; căci nu era încă timpul smochinelor. Și Isus zise: „În veac să nu mai mănânce nimeni rod din tine! Și ucenicii au auzit aceste vorbe.” [Marcu 11, 14](#).

Nu era timpul smochinelor coapte, decât numai în anumite părți, și pe vârful muntelui Măslinilor se putea zice pe bună dreptate că „nu era încă timpul smochinelor”. Este în firea smochinului, ca înainte de a se deschide frunzele, să apară mai întâi fructele; de aici se putea deduce, că de la un pom acoperit cu frunze se putea cineva aștepta în mod firesc la smochine coapte. Pomul pe care l-a văzut Isus, era frumos la privire, dar după o cercetare amănunțită a ramurilor sale, Mântuitorul găsi că a fost înșelat, căci el nu avea nimic, „decât numai frunze”. Spre a da ucenicilor Săi o instrucțiune mișcătoare, Isus folosi smochinul ca un simbol și îl îmbracă cu însușiri morale, spre a-l face ca un mijloc de învățătură în adevărul dumnezeiesc.

Iudeii ocupau o poziție mai deosebită decât toate celelalte popoare, pentru că votaseră o desăvârșită credințioasă Dumnezeului cerului. Ei fuseseră privilegiați în mod deosebit de El, și pretindeau a poseda o evlavie mai mare decât oricare alt popor, pe când în realitate, ei erau plini de păcate și corupți prin iubire de lume și dorință după câștig. Deși ei se lăudau cu bunătatea și cu cunoștințele lor, erau în același timp plini de fățarnicie și de cruzime, și nu cunoșteau pretențiile lui Dumnezeu, de aceea se asemănau cu smochinul neroditor, care își întindea ramurile sale trufașe, mărețe în aparență și plăcute la vedere, dar la care Isus nu găsi nimic „decât frunze”.

Religia iudaică cu ceremoniile ei pompoase, cu împodobirea grandioasă a templului, cu altarele sale sfinte, cu jertfele sale sărbătorești, și cu preoții lor îmbrăcați în veșminte prețioase nu era pentru ei decât o manta, sub care se ascundea mândria, apăsarea și răutatea ființei lor. Frunzele erau frumoase și multe la număr, dar pomul nu avea nici un rod bun. În dimineața următoare, când ei trecură pe lângă aceeași grădină, ucenicii observară, că pomul blestemat de Isus se uscaseră cu rădăcină și cu vârf cu tot. Isus prezentă ucenicilor prin aceasta, adevărata situație a iudeilor prin figura caracteristică a smochinului neroditor, și după cum pomul, lovit de blestemul Mântuitorului, sta ofilit, sec și uscat din rădăcină în fața lor, așa aveau să fie aduși la cădere toți fățarnicii aroganți.

[320]

Ceilalți pomi din grădină erau tot fără fructe; dar ramurile lor nu aveau frunze, de aceea ei nu trezeau nici o așteptare și nu provocau nici o decepție. Acești pomi fără frunze reprezentau pe păgâni, care nu se mândreau cu nici o evlavie deosebită. Asupra lor se aplica cuvântul Sfintei Scripturi: „Nu era încă timpul smochinelor”. Deși iudeii în mândria încrederii lor de sine, se credeau a fi superiori tuturor celorlalte popoare, totuși păgânii simțeau într-un anumit grad lipsurile și slăbiciunile lor și doreau după zile mai bune și după o lumină mai strălucitoare și mai sigură, care să-i călăuzească în umblarea lor.

[321] Națiunea iudaică era religioasă în aparență și ei indicau cu mândrie la sfântul lor templu, la podoabele preoților și la ceremoniile grandioase ale serviciului divin de dimineață și de seară, la sinagogile mărețe și la darurile de jertfă. Aici se aflau destule frunze frumoase și strălucitoare, care se aflau la baza tuturor acestor ceremonii pompoase. Iudeii aveau privilegiul de a avea de față între ei pe Hristos în trup. Această binecuvântare neprețuită, cu care Dumnezeu îi favorizase, ar fi trebuit să aibă ca urmare recunoștința lor devotată. În prejudecata lor oarbă, ei lepădară totuși harul oferit lor de Isus. În zadar iubirea Sa se revărsase în abundență asupra lor; ei nu luau seama la faptele Sale minunate. Durerea dispărea la apropierea Sa; slăbiciunile și bolile erau tămăduite; nedreptatea și apăsarea se retrăgeau rușinate în fața muștrării Sale, pe când chiar moartea și mormântul se umileau în prezența Sa și ascultau de poruncile Sale. Totuși El a fost lepădat cu dispreț de poporul Său ales și ei nu au primit minunile Sale puternice. Domnul cerului veni în proprietatea Sa, și ai Săi nu-L primiră.

Osânda rostită asupra smochinului neroditor, nu preînchipuie numai sentința rostită asupra iudeilor, ci se aplică de asemenea și asupra preinșilor creștini din zilele noastre, care au devenit egoiști, lăudăroși și fățarnici. Foarte mulți dintre cei ce pretind a trăi în temere de Dumnezeu stau în fața lumii asemenea smochinului neroditor, plini de frunze promițătoare, dar nu au roade. Ei urmează forma exterioară a cultului, fără adevărată pocăință și credință. În soarta smochinului, Hristos arată, cât de vrednică de lepădat este sfințenia prefăcută și exteriorul gol în ochii lui Dumnezeu. Plin mereu de compătimire față de cel pocăit într-adevăr, gata întotdeauna ca să-l primească și să vindece bolile sale, El dovedi prin aceasta,

că păcătosul obișnuit se află într-o poziție mai favorabilă înaintea lui Dumnezeu decât acel creștin, care nu aduce rod spre onoarea lui Dumnezeu.

Evenimente însemnate se succedau repede unul după altul către sfârșitul misiunii de învățător a lui Hristos. Intrarea Sa triumfală în Ierusalim, curățirea templului profanat și uscarea smochinului neroditor, toate aceste evenimente se refereau la soarta Ierusalimului. Lacrimile lui Isus de pe munte, când văzu cetatea iubirii și purtării Sale de grijă deosebite, pe când era încă salutat de strigătele de bucurie și de osanale ale mulțimii, erau ultimele cereri stăruitoare ale iubirii și milostivirii Sale respinse.

[322]

A doua curățire a templului

Când Isus intră în curtea templului, I Se păru ca și când ar fi intrat într-un mare obor de vite. Cu mugetul boilor, cu zbieratul oilor și cu ciripitul porumbeilor se amestecă sunetul monedelor și gălăgia tocmelilor aprinse dintre samsarii nemulțumiți, din care făceau parte chiar mulți preoți din posturi sfinte. Încăperile sfinte ale templului ofereau o priveliște dureroasă de profanare, pentru acei iudei conștiincioși, care deși deplângeau profanarea acelu loc sfânt al lui Dumnezeu, totuși nu erau în stare să împiedice aceasta; căci demnitarii templului se dedau personal la cumpărare și vânzare și la schimburi de bani. Ei erau vicleni și zgârciți, și setea după bani câștigase stăpânire atât de mult asupra conștiinței lor religioase, și mergeau atât de departe în comerțul lor nelegiuit, încât în ochii lui Dumnezeu nu erau socotiți mai buni decât tâlharii.

[323]

Cu trei ani mai înainte, la începutul misiunii Sale de învățător, Isus dăduse afară din templul pe toți acei, care îl profanau prin comerțul lor nesfânt, și prin prezența Sa serioasă și dumnezeiască, El umpluse cu frică inimile samsarilor nelegiuiți. Dar acum, la sfârșitul misiunii Sale pământești, El intră încă o dată în templul lui Dumnezeu și îl găsi încă profanat prin aceleași obiceiuri și de către aceleași persoane. Preoții și mai marii nu aveau decât o concepție foarte mărginită despre lucrarea cea sfântă și solemnă, pe care ei o săvârșeau. La fiecare sărbătoare a Paștelui și a corturilor se uicideau mii de animale, și sângele lor era vărsat peste altar. Iudeii erau familiarizați cu sângele ca un mijloc de curățire de păcate, și pierduseră aproape din vedere faptul că păcatul făcea necesară toată această vărsare de sânge de animale, și că aceasta preînchipuia sângele Fiului cel scump al lui Dumnezeu, care avea să fie vărsat pentru viața lumii, și că la aducerea jertfelor oamenii trebuiau să fie îndreptați către Salvatorul crucificat.

Isus privea la jertfele nevinovate care Îl preînchipuiau, și vedea, cum iudeii făcuseră din aceste mari întruniri ocazii de vărsare de sânge și de cruzime, și în felul acesta distruseseră în mare măsură

solemnitatea întocmirii sistemului de jertfă. Strângerea unei așa de mari mulțimi de vite și de oi făcea din curtea templului un mare târg de vite, și încuraja acel spirit de zgârcenie și de negustorie crasă, ce caracteriza pe conducătorii poporului, care doreau să păstreze în mâinile lor acest comerț. Aceste persoane câștigau sume colosale cu prețurile lor exagerate și cu înșelătoriile lor. Indignarea lui Isus a fost trezită; El știa foarte bine, că și sângele Său, care avea să se verse în curând pentru păcatele lumii, avea să fie prețuit tot așa de puțin de către preoți și mai mari, ca și sângele animalelor, pe care ei îl făceau să curgă neîncetat.

În locul unei pocăințe umilite pentru păcatele comise, sacrificarea animalelor a fost înmulțită, ca și cum Dumnezeu putea fi împăcat printr-un astfel de serviciu fără inimă. Samuel zise: „Îți plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.” [1 Samuel 15, 22](#). Iar Isaia, care vede căderea iudeilor în viziune profetică, li se adresează cu următoarele cuvinte, ca și când s-ar adresa domnilor Sodomei și Gomorei: „Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! «Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor, și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile?» [324] «Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!»” [Isaia 1, 10-12, 16-17](#).

Mântuitorul era martor despre împlinirea acestei profeții. Cu trei ani mai înainte, El curățise încă o dată templul; totuși exista acum tot ceea ce necurățise în acel timp curțile acestuia, dar într-o măsură mult mai mare.

Ca împlinire a unei vechi profeții, poporul declarase pe Isus ca rege al lui Israel; El primise omagiile lor și chemarea de Rege și Preot. El știa că eforturile Sale, de a îndrepta o preoție coruptă, aveau să fie fără succes, totuși lucrarea Sa trebuia să fie continuată; dovezile misiunii Sale dumnezeiești, trebuiau date unui popor necredincios.

Când privirea pătrunzătoare a lui Isus plutea asupra curții profanate a templului, ochii tuturor se îndreptară involuntar la El. Glasul poporului și zbieratul animalelor amuți. Preoții, mai marii, fariseii și păgânii, toți priveau cu uimire și cu un respect involuntar la Fiul lui Dumnezeu, care stă în fața lor în maiestatea Regelui ceresc, a cărui dumnezeire răzbătea prin natura Sa omenească, și-L îmbrăcă cu o demnitate și mărire, pe care El nu o dăduse pe față niciodată mai înainte. O teamă ciudată puse stăpânire asupra poporului. Acei, care se aflau în apropiere de Isus, se retraseră involuntar atât de departe de înapoi, încât gloata îngrămădită făcu loc, ca Mântuitorul să rămână singur numai cu câțiva ucenici. Orice zgomot amuți; tăcerea adâncă părea insuportabilă, și când buzele Mântuitorului se deschiseră și glasul Său răsună în tonuri lămurite, un geamăt sau suspin de ușurare involuntar se auzi de la toți cei de față.

El vorbea pe un ton aspru și cu o putere, care mișca poporul asemenea unei furtuni puternice: „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.» Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” [Matei 21, 13](#). El coborî treptele și cu autoritate mai mare decât dăduse pe față cu trei ani mai înainte și cu o râvnă care înăbușea orice rezistență, și cu o voce care răsuna ca o trâmbiță prin toate încăperile templului, El porunci: „Luați acestea de aici!” Mânia de pe fața Sa părea asemenea unui foc mistuitor; autoritatea Sa era netăgăduită; toți fugeau în cea mai mare grabă din prezența Sa, luând la goană vitele lor, și ridicându-și marfa, care profanase templul celui Prea Înalt. Prin acest caz, Hristos arată lumii, că cu toată iubirea și milostivirea Sa nemărginită, El poate exercita totuși o dreptate strictă.

Cu trei ani mai înainte, demnitarii templului fuseseră rușinați din cauza fugii lor pripite, la porunca tânărului Isus, și de atunci se miraseră din cauza temerii lor și a supunerii lor necondiționate față de un singur om modest. Ei simțiseră, că e cu neputință, a se mai repeta o astfel de înfrângere umilitoare. Și totuși a doua oară ei au fost și mai tare înspăimântați, și cu o grabă și mai mare ca atunci se supuseră poruncii Sale.

După ce cumpărătorii și vânzătorii au fost dați afară, Isus privea cu cea mai adâncă compătimire la mulțimea care fugea. Mulți rămaseră înapoi în nădejdea îngrijorată, că acest Om, care da pe față o astfel de putere și autoritate, este Mesia cel mult așteptat.

Mulțimea, care fugea din curțile templului și gonea vitele înaintea lor, întâlnește o ceată, care aducea pe bolnavii și muribunzii lor și întrebară de marele Doctor. Poporul pus pe fugă răspândește tot felul de zvonuri despre procedeul lui Hristos la curățirea templului. După aceasta, unii dintre cei ce căutau pe Isus se întoarseră înapoi, căci se temeau, să dea ochi cu un așa Puternic, a cărui privire era îndeajuns, pentru a goni pe preoți și pe mai mari din prezența Sa. Totuși un mare număr își făcu drum prin mulțimea pusă pe fugă, dorind cu zel să ajungă la Acela, care era unica lor speranță, și însuflețiți de sentimentul, că dacă El nu ar fi în stare să-i scape de durerile și bolile lor, ei vor putea muri imediat, întrucât puterea Sa era mai mare decât a tuturor celorlalți.

O priveliște minunată se oferă acum ucenicilor; curtea templului curățită de profanatorii săi se umple îndată cu bolnavi și suferinzi, dintre care unii erau aduși la Isus aproape pe moarte. Acești nenorociți își simt marea lor nevoie; ei recunosc, că vor muri în curând, dacă marele Doctor nu se va îndura de ei. Ei își ridicară ochii, cerând ajutor, către fața lui Isus, așteptându-se a vedea pe ea acea asprime, despre care le istorisiseră acei, care părăsiseră templul; dar ei nu citiră nimic pe acea față scumpă decât iubire și milostivire dumnezeiască.

Isus privea cu bunătate pe bolnavi, iar boala și chiar moartea care îi amenința fugeau la atingerea mâinii Sale. El trezi iarăși speranța în inimile lor, și ușura sarcina acelor care se adresau Lui. Cei muți, cei orbi și paralitici se îndepărtau în plină sănătate din prezența Sa. El lua pe copii în brațele Sale cu gingășia unei mame iubitoare, liniștea țipetele lor posomorâte, îndepărta frigurile și durerea din corpurile lor gingașe și-i da înapoi părinților lor mulțumitori, zâmbitori și sănătoși.

Curtea fusese în acea dimineață o scenă de tocmeli și de negustorie plină de strigătul gălăgios al oamenilor și al animalelor; dar acum totul era liniștit înăuntrul sfintei încăperi, iar mulțimea zeloasă auzea cuvintele vieții veșnice de pe buzele Salvatorului. Nimic nu întrerupea cuvântarea Sa, decât numai rugăminți noi pentru milostivire și vindecare de boli, și proslăvirile marelui Doctor, pentru că îi scăpase de suferințele lor.

Preoții și mai marii se simțeau atrași iarăși către templu printr-o putere irezistibilă. După ce își reveniră de prima lor spaimă, ei au

[326]

fost însuflețiți de dorința de a afla ce intenționa Isus să mai facă. Ei se așteptau, ca El să Se urce pe tronul lui David. Întorcându-se la templu, ei găsiră liniște și auziră glasul bărbaților, femeilor și copiilor, care lăudau cu toți pe Dumnezeu. La intrarea lor în templu, ei rămaseră încremenți de uimire în fața scenei miraculoase, care a fost prezentată înaintea ochilor lor. Ei vedeau, cum bolnavii erau vindecați, cum cei orbi își primeau înapoi vederea și cei surzi auzul, iar cei ologi săreau de bucurie. Copiii își manifestau bucuria lor mai mult ca toți. Ei repetau strigătele de osana, care răsunaseră cu o zi mai înainte și fâlfâiau triumfători ramuri de palmieri înaintea Salvatorului lor. Templul răsună de strigătele: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului”, „Iată Împăratul tău vine la tine, El este neprihănit și biruitor”. „Osana Fiul lui David”.

Când demnitarii templului văzură această mișcare și auziră glasurile libere ale copiilor fericiți, vechea lor intoleranță se întoarse iarăși în sufletul lor, și ei se hotărâră să pună capăt acestei manifestații. Ei căutau să facă poporul să creadă, că templul cel sfânt s-ar profana prin prezența copiilor într-însul și prin strigătele lor gălăgioase de bucurie. Acei care toleraseră certuri răutăcioase și chiar participaseră la ele, care vânduseră și cumpăraseră înăuntrul acestor ziduri sfinte, care ascultaseră nepăsători la zbieretul asurzitor al diferitelor animale, care erau îngăduite în sfintele încăperi, erau în aparență cuprinși acum de indignare, că se tolerau în curtea templului manifestările de bucurie ale copiilor fericiți.

[327]

Preoții și mai marii, văzând că nu pot face nici o impresie asupra poporului, care simțise și admirase puterea Învățătorului dumnezeiesc, se adresară în cele din urmă lui Hristos personal: „Și I-au zis: «Auzi ce zic aceștia?» «Da,» le-a răspuns Isus. «Oare n-ați citit niciodată cuvintele acestea: Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug?»” [Matei 21, 16](#). Dacă glasurile copiilor fericiți ar fi fost aduse la tăcere, atunci stâlpii templului ar fi vestit lauda Salvatorului. Isus fusese întotdeauna un amic al copiilor, El primi compătimirea lor de copil și iubirea lor deschisă și neprefăcută. Lauda și mulțumirea de pe buzele lor curate era ca o muzică pentru urechile Sale și-I înviora sufletul, care fusese zdrobit prin sfințenia prefăcută a iudeilor. Cu această ocazie El vindecase bolile copiilor, îi strânsese în brațele Sale, primise sărutările lor de recunoștință și devotament, și ei adormiseră la pieptul Său, pe când învăța poporul.

Ori încotro Se îndrepta Salvatorul, pretutindeni bunăvoința feței Sale și firea Sa blândă și plină de bunătate, câștigau iubirea și încrederea copiilor.

Fariseii erau în totul confuzi și ieșiți din fire, pentru întorsătura lucrurilor și pentru insuccesul încercării lor, de a înăbuși entuziasmul poporului. Aici poruncea Unul pe care ei nu-L puteau intimidă prin autoritatea lor arogantă. Isus luase poziția Sa ca ocrotitor al templului. Niciodată până aici nu pășise El cu o astfel de autoritate regească; niciodată până aici, cuvintele și faptele Sale nu posedaseră o așa putere. El făcuse fapte mari și minunate prin tot Ierusalimul; dar niciodată într-un mod atât de solemn și de pătrunzător.

Punând stăpânire pe curtea templului, Isus provocă aici o mare schimbare. El dăduse afară pe cumpărători și pe vânzători, pe schimbători și pe vite, „și nu lăsa pe nimeni să poarte vreun vas prin Templu.” De o așa sfințenie socotea Salvatorul lumii clădirea consacrată adorării lui Dumnezeu. Preoții și mai marii nu îndrăzneau să dea pe față în public vrăjmășia lor contra Lui, în fața poporului, care fusese martor ocular al faptelor minunate ale lui Isus. Deși plini de furie și deveniți confuzi la răspunsul Său, pe care li-l dăduse, totuși, ei nu erau în stare a săvârși ceva mai departe în acea zi. [328]

În dimineața următoare a fost convocat Sinedriul sau marele sfat, spre a hotărî ce să facă cu Isus. Intrarea Sa atât de ciudată în templu, era atât de arogantă și atât de mai presus de orice măsură în ochii lor, încât ei găsiră necesar, de a cere de la El socoteală pentru îndrăzneata poziție pe care o luase, pentru că Se amesteca în lucrul păzitorilor legitimi ai templului. Încă cu trei ani înainte, ei Îl somaseră să le dea un semn despre trimiterea sa mesianică. De atunci El săvârșise minuni puternice în mijlocul lor. Vindecase pe bolnavi, săturase în mod minunat mii de oameni, umblase ca pe uscat pe valurile înfuriate și liniștise marea biciuită de furtună. În repetate rânduri El citise secretele inimilor lor asemenea unei cărți deschise: izgonise pe demoni și chemase pe morți la viață, și totuși refuzau să recunoască aceste dovezi, că El este Mesia.

Ei se hotărâră acum să nu mai ceară nici un semn al autorității Sale pentru procedeuul său îndrăzneț în privința templului, ci prin întrebări și învinuiri să-L provoace a da declarații pe baza cărora să-L poată osândi. După ce își făuriră cu îngrijire planurile lor, plecară la templu, unde Isus predica poporului Evanghelia și începură să-L

[329]

întrebe cu ce autoritate a săvârșit El aceste fapte în templu. Ei se așteptau, că El va răspunde, că Dumnezeu L-a îmbrăcat cu puterea, pe care El o da pe față, și ei gândeau că o asemenea susținere o vor răsturna. Contrar așteptărilor lor, Isus le adresă totuși o întrebare, care în aparență nu avea nimic de a face cu obiectul discutat, El întrebă: „Spuneți-Mi: Botezul lui Ioan venea din cer sau de la oameni?” *Luca 20, 4*. Adversarii Săi nu știau, cum să-i răspundă. Dacă ei ar fi tăgăduit solia lui Ioan și botezul Său spre pocăință, atunci ei ar fi pierdut influența lor asupra poporului, căci Ioan era recunoscut de aceasta ca profet al lui Dumnezeu. Iar dacă ar fi cunoscut trimiterea Sa dumnezeiască, atunci ei ar fi fost de asemenea constrânși, să recunoască pe Isus ca Mesia; căci Ioan indicase în repetate rânduri asupra Lui în fața poporului, cu cuvintele: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”. Ioan vorbise despre Isus ca despre Unul, Căruia el nu era vrednic să-I dezlege curelele încălțăminteii.

Isus puse astfel greutatea principală prin decizia lor în privința caracterului adevărat al misiunii lui Ioan: „Dar ei cugetau astfel între ei: «Dacă răspundem, Din cer, va zice, Atunci de ce nu L-ați crezut? Și dacă răspundem, De la oameni, tot norodul ne va ucide cu pietre; căci este încredințat că Ioan era un proroc.»” Ei nu primiră în inimile lor învățătura lui Ioan. Altfel ei n-ar fi putut lepăda pe Isus, despre care Ioan prezisese. Dar ei amăgiseră poporul, prefăcându-se că credeau în trimiterea lui Ioan; și acum ei nu cutezau, să declare la întrebarea lui Isus că misiunea lui Ioan ar fi fost dumnezeiască, de teamă că Isus va întreba atunci de motivul, pentru care n-au primit mărturia profetului despre El. El le-ar fi putut răspunde: Dacă Ioan era din cer, tot astfel sunt și Eu; chemarea și lucrarea Mea este atât de strâns legată cu a lui, încât nu se pot despărți.

Poporul asculta cu nerăbdare, ca să audă răspunsul preoților și al mai marilor la întrebarea precisă a lui Isus, în privința botezului lui Ioan, dacă este din cer sau de la oameni. Toți se așteptau, că ei vor recunoaște, că Ioan fusese trimis de la Dumnezeu; după ce se consfătuiră între ei în ascuns, se hotărâră să fie cât de prevăzători posibil, și răspunseră, că nu știu de unde este. După aceasta Isus le răspunse: „Nici Eu n-am să vă spun cu ce putere fac aceste lucruri.” Cărturarii, preoții și mai marii stăteau confuzi și dezolați înaintea poporului, al cărui respect îl pierduseră în mare măsură prin lașitatea și nehotărârea lor.

Toate aceste declarații și fapte ale lui Isus erau de mare însemnătate, iar influența lor a fost simțită într-un grad mult mai mare după răstignirea, învierea și înălțarea Sa la cer. Foarte mulți dintre acei, care așteptaseră cu îngrijorare rezultatul întrebării lui Isus aveau să devină ucenicii Săi în cele din urmă, atrași pentru prima dată de El prin cuvintele Sale din acea zi memorabilă. Intrarea în curtea templului nu avea să dispară niciodată din amintirea lor. Contrastul dintre poziția lui Isus și aceea a Marelui Preot, când vorbeau împreună, era învederată. Marele demnitar al templului era îmbrăcat în veșminte mărețe și bogate, cu o tiară strălucitoare pe cap. Statura sa maiestuoasă și barba sa lungă, argintie îi da în mod hotărât o înfățișare demnă, care umplea poporul cu o venerație profundă.

[330]

Maiestatea cerească stă în fața acestui demnitar trufaș, fără poadoabe sau veșminte luxoase. Îmbrăcămintea Sa arăta urmele multelor Sale călătorii; fața Sa era palidă și exprima o tristețe mișcătoare, și totuși El da pe față o demnitate și o bunăvoință, care era într-un contrast izbitor față de figura supărăcioasă, mândră și încrezătoare de sine a marelui preot. Mulți dintre acei care fuseseră martori ai cuvintelor și faptelor minunate ale lui Isus în templu, Îl venerau de atunci în inimile lor ca profet al lui Dumnezeu. Ura preoților contra lui Isus creștea însă cu atât mai mult, cu cât părerea generală se pronunța în favoarea Lui. Înțelepciunea, cu care El scăpa din cursele, pe care ei I le puneau, mărea ura lor întrucât era o nouă dovadă despre dumnezeirea Sa.

Stând tăcuți și acoperiți de rușine în fața Salvatorului, umiliți în prezența mării mulțimi, El folosi ocazia, de a le da pe față adevăratul lor caracter, și a le îndrepta atenția la pedeapsa care aștepta firește faptele lor rele. La predarea acestor instrucțiuni, El rânduind lucrurile în așa fel, încât preoții și mai marii își rostiră singuri propria lor osândă: „Ce credeți? Un om avea doi feciori; și s-a dus la cel dintâi, și i-a zis: «Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!» «Nu vreau», i-a răspuns el. În urmă i-a părut rău și s-a dus. S-a dus și la celălalt, și i-a spus tot așa. Și fiul acesta a răspuns: «Mă duc doamne!» Și nu s-a dus. Care din amândoi a făcut voia tatălui său?” [Matei 21, 28-30](#).

Întrebarea veni atât de pe neașteptate, încât ei nici nu se pregătiseră; ei urmăriseră cu atenție parabola Sa și răspunseră imediat: „Cel dintâi”. Dar El privind cu ochii atințiți asupra lor, le zise cu o voce serioasă și solemnă: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg

înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii, și nu l-ați crezut. Dar vameșii și curvele l-au crezut: și măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți.” [Matei 21, 31-32](#).

[331]

Aceste adevăruri înfricoșate lovira pe preoții și pe mai marii cu sfințenia lor prefăcută în adâncul inimii lor. Fiul cel dintâi din parabolă reprezenta pe păcătoșii și pe desfrânatele, care la început au refuzat să asculte de învățăturile lui Ioan, dar după aceea au făcut totuși pocăință și s-au întors. Cel de al doilea fiu reprezintă pe iudeii, care pretindeau a fi ascultători și a poseda virtuți mai multe, dar care totuși prin lepădarea darului Fiului Său, au adus cea mai adâncă insultă lui Dumnezeu. Sufletele cele mai ușurate și mai pătimase, ocupă, după cuvintele lui Isus, o poziție mai favorabilă înaintea lui Dumnezeu, decât preoții și mai marii îngâmfați și drepti în ochii lor.

Ei nu erau dispuși a suporta aceste adevăruri pătrunzătoare, dar tăcură în speranța, că Isus va zice ceva, care ar putea fi întrebuințat contra Lui; ei aveau totuși încă mult de suportat. Isus privi înapoi asupra trecutului, când trimișii Săi, profetii lui Dumnezeu, au fost lepădați, iar soliile lor au fost călcate în picioare tocmai de părinții acestor bărbați, care stăteau acum în fața Sa. El vedea, că fiii călcau pe urmele părinților lor, și aveau să umple paharul fărădelegii lor, prin crucificarea Domnului vieții. El legă trecutul, prezentul și viitorul în pilda următoare:

„Ascultați o altă pildă. Era un om, un gospodar, care a sădit o vie. A împrejmuț-o cu un gard, a săpat un teasc în ea, și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vieri, și a plecat în altă țară. Când a venit vremea roadelor, a trimis pe robii săi la vieri, ca să ia partea lui de rod. Vierii au pus mâna pe robii lui, și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A mai trimis alți robi, mai mulți decât cei dintâi; și vierii i-au primit la fel. La urmă a trimis la ei pe fiul său, zicând: «Vor primi cu cinste pe fiul meu!» Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: «Iată moștenitorul; veniți să-l omorâm și să punem stăpânire pe moștenirea lui. Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorât. Acum când va veni stăpânul viei, ce va face El vierilor acelora?»” [Matei 21, 33-40](#).

Isus Se adresa întregului popor care era de față; dar preoții și mai marii, care nici nu se gândeau că parabola se referea la ei, răspunseră imediat: „Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde, și via o va

da altor vieri, care-i vor da roaderile la vremea lor.” Încă o dată ei recunoscără, că își dădură singuri verdictul de osândă în fața poporului, care asculta cu cea mai mare atenție la Isus. Mântuitorul le atrase atenția la diferiți soli, care fuseseră trimiși în zadar unul după altul, cu muștrări, cu avertismente și cu rugăminți către Israel. Acești vestitori credincioși ai adevărului fuseseră omorâți de aceia, către care Domnul îi trimisese, întocmai după cum slugile credincioase fuseseră omorâte de lucrătorii nelegiuți ai viei. În Fiul cel iubit, pe care Domnul viei Îl trimise în cele din urmă la servii Săi necredincioși, și pe care ei L-au prins și L-au ucis, preoții și fruntașii recunoscără deodată o ilustrație clară despre Isus și soarta care Îl aștepta. Ei făcură deja planuri, ca să omoare pe Acela, pe care Tatăl Îl trimisese la ei, ca ultimul mijloc de încercare. În pedeapsa, care lovi pe lucrătorii nerecunoscători, era ilustrată soarta acelor, care aveau să omoare pe Hristos.

[332]

În parabola despre lucrătorii viei, Isus puse în fața iudeilor adevărata lor stare. Stăpânul preînchipuia pe Dumnezeu, iar via națiunea iudaică, care având legea dumnezeiască ca gard în jurul lor, îi făcea prin aceasta să fie deosebiți de toate celelalte națiuni ale pământului. Turnul zidit în vie preînchipuia templul lor. Stăpânul viei făcuse tot ceea ce era de folos pentru propășirea lor. Tot astfel îngrijise Dumnezeu și pe Israel într-un așa mod, că sta în puterea sa, de a se bucura în cel mai înalt grad de prosperitate. Domnul viei pretindea de la lucrătorii săi partea de roade, pe care o datorau; tot astfel pretindea Dumnezeu de la iudei, o umblare care să fie în armonie cu privilegiile sfinte, pe care El li le dăruise. Dar întocmai după cum slugile, care pretindeau roadele în Numele Domnului lor, fură omorâți de lucrătorii necredincioși ai viei, tot astfel și iudeii uciseră pe profeții, care veniseră la ei cu solii dumnezeiești. Aceștia nu numai că fuseseră lepădați, ci când Dumnezeu trimise la ei pe unicul Său Fiu, pe Cel rânduit Moștenitor al viei, ei intenționau să păstreze via pentru sine, cum și roadele și avantajele care erau în legătură cu aceasta; de aceea lucrătorii necredincioși ziseră unii către alții: „Iată moștenitorul, veniți să-L omorâm.” În felul acesta, Isus demască prin această pildă planurile ascunse ale iudeilor.

După ce Isus auzi cum ei se osândiră prin sentința lor contra vierilor nelegiuți, El privi plin de compătimire asupra lor, și continuă mai departe zicând: „N-ați citit niciodată în Scriptură că: «Piatra

[333]

pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut lucrul acesta, și este minunat în ochii noștri?» De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi zdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera.” [Matei 21, 42-44](#).

Iudeii repetaseră adesea cuvintele acestei profetii, când învățau poporul în sinagogi și le aplicaseră la venirea lui Mesia. Dar Isus pune pe moștenitorul ucis într-un mod atât de crud deopotrivă cu piatra, pe care au lepădat-o zidarii, dar care a devenit în cele din urmă cap de unghi al întregii clădiri. Hristos era Însuși Autorul sistemului iudaic, adevărata temelie a templului prețios, antitipul, la care indicau toate sacrificiile ceremoniale. Iudeii așteptaseră cu o îngrijorare aparentă la venirea lui Hristos. Cărturarii, care tâlcuiau legea, și care cunoșteau declarațiile profetilor cu privire la venirea Sa, știau din istoria profetică, că timpul nădejdiei și așteptării venirii Sale în această lume trecuse. Prin parabolele, pe care Isus le expunea în fața iudeilor, El îndrepta sufletele lor către acele profetii, care preziseră evenimentele, care aveau loc pe atunci. El căuta prin orice mijloc al puterii Sale, ca să trezească conștiința lor și să le lumineze priceperea, așa încât pașii, pe care ei aveau de gând să-i facă, să fie bine chibzuiți.

Prin aceste pilde, El le aduse în fața lor intențiile fariseilor, în legătură cu urmările grozave care proveneau din aceasta. Și spre a nu mai lăsa nici o umbră de îndoială, Isus le zise pe față, ocolind orice ilustrare, că Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la ei, și se va da neamurilor, care vor aduce roadele Sale. La aceste cuvinte, mai marii preoților și cărturarilor se înfuriară atât de mult, încât de abia se mai puteau stăpâni, de a nu întrebuița violența contra Lui; dar observând iubirea și venerația poporului față de El, nu cutezară să-și desfășoare răutatea inimii lor.

La clădirea templului lui Solomon, pietrele erau pregătite cu totul în carieră, așa încât mai târziu, când erau aduse la locul destinat pentru clădire, lucrătorii nu aveau decât să le pună la locul lor potrivit; cioplirea, măsurarea și șlefuirea era făcută deja mai înainte. „Împăratul a poruncit să se scoată pietrele mari și mărețe, cioplite pentru temeliile casei. Lucrătorii lui Solomon, ai lui Hiram, și Ghibliti, le-au cioplit și au pregătit lemnele și pietrele pentru zidirea casei.” „Când s-a zidit casa s-au întrebuințat pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo, așa că nici ciocan, nici secure, nici o unealtă de fier nu s-a auzit în casă în timpul zidirii.” [1 Regi 5, 17-18; 6, 7.](#)

Nici o unealtă nu avea să se întrebuințeze la pietre, după ce acestea erau aduse la locul de clădire. O piatră cu o figură neregulată a fost adusă de la carieră spre a fi întrebuințată la punerea temeliei templului. Dar lucrătorii nu puteau găsi nici un loc pentru ea și de aceea nu voiau s-o primească. Ea zăcea acolo neîntrebuințată, și lucrătorii trebuiau s-o ocolească sau se împiedicau de ea, așa că prezența ei le producea o foarte mare supărare. Ea rămase mult timp o piatră lepădată. Dar când clăditorii veniră să pună fundamentul colțului, căutară mult timp în zadar ca să găsească o piatră de mărime și de tărie suficientă și de o formă potrivită, care să ocupe acel loc însemnat și să poată purta acea mare greutate, care era destinată pentru ea. În cazul când alegerea pietrei nu ar fi fost destul de bună, atunci ar fi primejduit siguranța întregii clădiri, ei trebuiau să găsească o piatră, care să poată rezista în același timp influenței soarelui, a frigului și a furtunii. Multe pietre fuseseră alese în diferite timpuri; dar când

erau puse sub presiuni extraordinare, se sfărâmau în bucăți. Altele nu puteau rezista probei unei schimbări neașteptate de temperatură, și de aceea erau declarate ca nefolositoare.

Dar acea piatră care fusese de mult timp lepădată de clăditori, se găsea mereu acolo; ea rezistase pe deplin influenței aerului și a razelor arzătoare ale soarelui, fără să fi suferit vreo spărtură sau

vreo zgârietură cât de mică. Furtunile bântuiseră peste ea și totuși ea rămase aceeași. De aceea atenția zidarilor a fost atrasă în cele din urmă asupra acestei pietre mari, și ei o examinară de aproape. Se constată, că ea rezistase la orice probă, afară de una. Dacă avea să suporte o presiune puternică, atunci ea avea să fie întrebuintată ca piatră unghiulară. Proba a fost făcută și rezultatul satisfăcu pe toți. Piatra a fost găsită bună și a fost adusă la locul destinat, unde se dovedi în totul potrivită.

Profetului Isaia i-a fost arătat într-o viziune profetică, că această piatră este un simbol al Salvatorului lumii. El zise: „Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați. Și atunci El va fi un locaș sfânt, dar și o piatră de poticnire, o stâncă de păcătuire pentru cele două case ale lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului! Mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor da în laț și vor fi prinși.” [Isaia 8, 13-15](#). Fiind transportat în viziune profetică la prima venire a lui Hristos, profetul recunoaște, că Isus avea să reziste la ispitiri și cercări, despre care tratarea primei pietre unghiulare de la templul lui Solomon este un simbol. „De aceea așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă.»” [Isaia 28, 16](#).

[336] În înțelepciunea Sa nemărginită, Dumnezeu alege Însuși piatra unghiulară, și tot El Însuși o și puse. El o numi o piatră de „temelie puternică”; întreaga lume poate pune asupra ei poverile și necazurile lor, și totuși ea le va putea suporta pe toate. Oamenii pot clădi cu deplină siguranță pe această piatră. Hristos este o piatră cercată, nu înșeală niciodată pe acei, care se încred într-Însul. El a rezistat la orice probă, care a fost pusă asupra Lui. El nu a fost biruit de ispitirea din pustie, când toată greutatea vinovăției lui Adam și a urmașilor Săi apăsa asupra Lui. El ieși mai mult ca biruitor din lupta cu puterile întunericului. El a purtat poverile aceluia, care căzând pe această piatră au fost sfărâmați. În Hristos, au găsit ajutor inimile lor vinovate. Acei care fac dintr-Însul fundamentul lor, sunt în deplină siguranță.

Hristos este arătat ca prima piatră unghiulară. Atât iudeii cât și neamurile trebuie să clădească pe această temelie și legătura lor cu Hristos, această „piatră prețioasă”, îi face să fie pietre vii. În textul

următor, Petru arată clar și lămurit pentru cine devine Hristos piatră unghiulară și pentru cine piatră de poticnire:

„Dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul. Aproiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine.» Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului»; și «o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul și la aceasta sunt rânduți.» **1 Petru 2, 3-8.**

Isus descoperind iudeilor soarta lor, pentru că au lepădat pe Fiul lui Dumnezeu și au făcut dintr-Însul o piatră de poticnire, se adresează în același timp la toți cei nepocăiți, și care nu-L primesc ca salvator al lor. Unica siguranță constă în aceea, de a clădi pe adevărata temelie. Milioane de oameni își sprijină astăzi speranțele și perspectivele lor pe temelii, care nu sunt cercate și lămurite; ei încep să se clatine și cad, iar clădirea zidită fără fundament se prăbușește asupra lor.

Isus a suferit cu răbdare maltratările păcătoșilor, întocmai după cum piatra lepădată a putut suporta părerea disprețuitoare a lucrătorilor, care se împiedicau de ea. Avea însă să vină timpul, când ei aveau să-L vadă înălțat, întocmai după cum piatra disprețuită și lepădată a fost făcută cap de unghi. Atunci acei care au lepădat pe Hristos, aveau să fie pedepsiți pentru nelegiuirea lor. Cetatea și templul iudeilor aveau să fie distruse. Piatra trebuia să cadă asupra lor, prin care toată strălucirea lor avea să dispară și să se risipească ca praful mânat de vânt.

[337]

Isus ne-a pus în față unica temelie, pe care putem clădi cu siguranță. Ea este destul de pregătită pentru toți, și destul de tare, pentru a putea purta greutatea și poverile acestei lumi. A cădea pe această piatră și a ne zdrobi, înseamnă a renunța la dreptatea noastră proprie și a merge la Hristos cu umilința unui copil, căindu-ne de păcatele noastre și încrezându-ne în iubirea Sa iertătoare. Toți cei ce clădesc pe această temelie, care este Hristos, devin pietre vii prin legătura cu El, adevărata piatră unghiulară. Multe persoane sunt cio-

plite firește prin propriile lor sforțări, sunt poleite și înfrumusețate dar niciodată nu pot deveni „pietre vii”, pentru că nu stau în legătură cu Hristos. Când ploaia cade, când furtuna bântuie, și torențele năvălesc, atunci ele se prăbușesc în bucăți pentru că nu sunt clădite pe stânca cea veșnică, pe adevărata piatră unghiulară, Isus Hristos.

Pietrele nu erau pregătite pentru a fi puse imediat la locurile lor la zidirea templului, ci orice potrivire și șlefuire era deja făcută înainte de a fi fost aduse la locul unde se făcea clădirea. Tot astfel și cioplirea, potrivirea și pilirea caracterului trebuie să aibă loc în decursul timpului de cercare al omului. Când Hristos va reveni iarăși pe pământ, aceasta nu va fi pentru curățirea și înnobilarea caracterelor oamenilor spre a-i pregăti pentru cer. Atunci lucrarea Sa va consta numai în aceea de a schimba corpurile lor pământești și de a le forma asemenea cu corpul glorios al lui Hristos. Numai un caracter simetric și desăvârșit va îndreptăți în acea zi pe oameni la acea operă de încoronare a nemuririi.

Pământul este cariera și atelierul, unde oamenii vor fi înnobiți și pregătiți pentru cer. Întocmai după cum pietrele, care au fost întrebuințate la clădirea templului lui Solomon, se potriveau în mod desăvârșit în zid, fără ajutorul vreunui topor sau ciocan sau al vreunei alte unelte oarecare, tot astfel și sfinții înviați, și toți aceia care vor fi în viață la venirea Sa și care vor fi răpiți împreună spre întâmpinarea Domnului în văzduh, vor fi potriviți fiecare pentru marea schimbare, spre a ocupa apoi locul său în templul iubirii lui Dumnezeu.

[338] Dar când Hristos va pedepsi pe cei răi, atunci judecățile Sale nu vor lovi numai pe iudei, ci pe toți acei care au nesocotit binefacerile cerești ale harului lui Dumnezeu. Piatra care a avut de suportat numai suferințe și a primit cu modestie toate nedreptățile făcute, va fi ridicată atunci la viață și la putere peste toți acei care L-au disprețuit și lepădat. Aceștia vor găsi la venirea lui Hristos stânca lor de poticnire, un munte răzbunător, care cade asupra lor și-i sfărâmă.

În nădejdea de a-l prinde în propriile Sale cuvinte, mai marii preoților și bătrânii trimiseră la El pe cei mai răutăcioși vrăjmași ai lui Isus, care se prefăceau a avea interes pentru învățăturile Sale și a se lăsa luminați prin înțelepciunea Sa dumnezeiască. Ei se așteptau că Isus se va lăsa înșelat prin evlavie lor prefăcută, și din lipsă de prevedere, să vorbească ceva, ce ei ar fi putut folosi contra Lui pentru a-L osândi. Ei fură rușinați și enervați că erau siliți să suporte

cuvântarea mișcătoare a lui Isus, în care se lămurea adevărata lor stare și se osândește nelegiuirea lor, deși erau cu totul incapabili, a contrazice cuvintele Sale.

Ei se vorbiră în ascuns cu servii lui Irod, de a-L urmări și a-L pândi în cuvinte, așa ca să poată să fie martori contra Lui, când avea să fie dus la judecată, spre a fi osândit la moarte. Fariseii erau încă de mult indignați și nemulțumiți din cauza birurilor și a dărilor puse din partea Romanilor. Ei susțineau, că aceasta este contra legii lui Dumnezeu. Dar acum ei puseră o cursă, prin care căutau să prindă pe Isus, nădăjduind că El va fi adus în mod sigur în contrazicere cu legile iudaice sau cu autoritatea romană. Spionii veniră la El în modul cel mai politic și își exprimară cea mai mare încredere în învățăturile Sale. După ce Îl laudară cu linguşelile lor pentru procedeul Său nepărtinitor, că nu ținea seama de favorurile și nici de dizgrația oamenilor, Îl întrebară cu o dorință prefăcută după lămurire: „Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?”

Intenția lor nelegiuită însă nu era necunoscută Mântuitorului. De aceea El li Se adresează cu cuvintele: „«Pentru ce Mă ispititi, fățarnicilor? Arătați-Mi banul birului.» Puși în încurcătură prin modul neașteptat în care Isus răspunse la întrebarea lor, și prin care arăta, că El nu putea nici măcar o clipă să fie indus în eroare prin linguşirile lor, împotrivorii Săi îi aduseră numaidecât un dinar, care purta chipul și inscripția cezarului roman. El i-a întrebat: «Chipul acesta, și slovele scrise pe el, ale cui sunt?» «Ale Cezarului», I-au răspuns ei. Atunci El le-a zis: «Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!»» [Matei 22, 20-21](#).

[339]

Spionii plini de viclenie recunoscătoare, că intențiile lor au fost cunoscute și zădărnice. Felul concret în care a fost răspuns la întrebarea lor, îi lăasă fără cuvânt. Planurile lor au fost zădărnice. Ei se așteptaseră că Isus le va da un răspuns direct într-un mod sau altul. Dacă El avea să zică: Nu este legal, a plăti tribut Cezarului, acei care veniseră să-L pândească ar fi raportat la autoritățile romane, care ar fi arestat imediat pe Isus ca instigator al unei răscoale între iudei. În felul acesta, ei sperau că vor putea cu siguranță să-L osândească. Dacă El avea să răspundă contrariu, că ar fi legal a plăti Cezarului tribut, ei gândeau să atragă atenția poporului iudeu asupra hotărârii Sale, și să-L învinuiască ca împotrivor al legii divine.

Isus cunoștea motivele lor ascunse, și având în mână moneda romană, pe care era tipărit numele și chipul Cezarului, declară că ei trăiesc sub protecția puterii romane, și la rândul lor trebuie să dea și ei sprijinul cerut acelei puteri, atât timp cât ea nu este în contradicție cu datoria lor față de Dumnezeu. Totuși ei trebuiau să asculte în orice timp de Dumnezeu, să trăiască conform poruncii Sale și în același timp să se supună în mod pașnic legilor țării. Ispititorii Săi erau nepregătiți pentru acest răspuns al lui Isus, și auzind se mirară, și lăsându-L se duseră. Deși furia preoților și a mai marilor nu mai cunoștea margini și așteptau cu nerăbdare să prindă pe Isus și să-L omoare cu propriile lor mâini, spre a-și lua revanșa pentru rușinea ce li se făcuse, nu îndrăzniră să-L prindă din cauza mulțimii. Cu un efort ei reușiră să-și păstreze calmul exterior, în timp ce mintea lor făurea planuri cum să-L omoare. Mântuitorul știa ce răspuns era necesar în acest caz grav. El nu dădu întâietate nici puterii romane și nici celei iudaice. Răspunsul Lui către iudeii cu uneltirile lor: „Dați lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”, conținea un reproș aspru pentru ei. Dacă ei s-ar fi conformat pretențiilor lui Dumnezeu și dacă ar fi împlinit cu credincioșie datoriile lor, atunci nu și-ar fi pierdut niciodată independența lor, și să devină supuși unei puteri străine. Nici un stindard roman de biruință n-ar fi fâlfâit asupra Ierusalimului, [340] nici o gardă romană nu ar fi stat la porțile lor și nici un guvernator roman nu ar fi guvernat înăuntrul zidurilor sale. Națiunea iudaică plăti apoi pedeapsa pentru apostazia lor de la Dumnezeu.

Dar îndată ce fariseii au fost aduși la tăcere de către Isus, veniră saducheii cu întrebări șirete, și căutau să prindă pe Mântuitorul în cuvinte. Saducheii erau o sectă iudaică, care se deosebea esențial în diferite puncte de farisei. Unica legătură ce părea a-i uni iarăși, era vrăjmășia comună pe care o aveau contra Mântuitorului și a învățăturilor Sale, cum și dorința lor de a-L omorî. Fariseii puneau tradițiile lor pe aceeași treaptă cu legea lui Dumnezeu și le puneau adesea în locul ei. Isus declarase, că ei au dat la o parte legea lui Dumnezeu prin prescripțiile și ceremoniile lor exterioare, prin diferițele lor spălări, postiri, rugăciuni lungi, prin milosteniile lor bătătoare la ochi și prin exclusivismul lor strict față de păgâni. Aceste forme exterioare alcătuiau trăsăturile principale ale religiei lor. În privința superstițiilor lor și a serviciului lor pompos și formalist, ei se asemănau cu diferite biserici din zilele noastre. Printre dâșii se aflau însă

unii cu o adevărată evlavie, care primeau cu bucurie învățăturile lui Hristos.

Saducheii nu aveau nici un respect față de tradițiile fariseilor. Ei pretindeau a crede în cea mai mare parte a Sfintei Scripturi și priveau aceasta ca conduită a vieții lor; totuși tăgăduiau existența îngerilor și învierea corpului, în care fariseii credeau cu tărie. Saducheii lepădau învățătura despre viața viitoare cu răsplătirile și pedepsirile sale.

Ei credeau în Dumnezeu ca singura ființă, care era superioară omului; susțineau însă că, după creațiune omul a fost lăsat de capul său singur. Ei deduceau că dacă ar exista o providență atotputernică, care să reguleze universul, și dacă ar fi posibil a prevedea toate evenimentele de mai înainte, atunci omul ar fi răpit de puterea sa morală și ar fi înjosit la poziția unui sclav. De aceea ei despărteau pe Creator de fapăturile Sale susținând că omul ar fi neatârnat de influențe mai înalte, soarta sa ar fi în mâna sa proprie. Deși ei tăgăduiau că Spiritul lui Dumnezeu ar influența eforturile omenești, sau evenimentele naturale, totuși susțineau faptul, că printr-o întrebuintare potrivită a puterilor sale firești, omul s-ar înălța și lumina, și că viața sa s-ar putea lămuri printr-o împlinire strictă și credincioasă a datoriei.

Între ei nu domnea decât puțină unire, un popor, care tăgăduia influența Spiritului lui Dumnezeu asupra acțiunilor omenești, avea în mod firesc puțin respect pentru sentimentele și părerile reciproce individuale. Ei trăiau izolați, pentru sine, simpatiile lor firești se învârteau într-un cerc strâmt; inimile lor nu erau mișcate la durerile și trebuințele altora; căci după credința lor toți aveau posibilitatea să-și asigure înlesnirile și binecuvântările vieții.

[341]

În de acord cu restul iudeilor, Saducheii se mândreau mai cu seamă cu dreptul lor de naștere ca copii ai lui Avraam după trup, și pentru exactitatea cu care ei se conformau pretențiilor exterioare ale legii; în celelalte puncte vederile lor erau în contradicere și în dezacord cu ele înșile. Ei lepădau în totul învățătura despre învierea morților și cugetau, că dacă aceleași materii, din care este compus corpul muritor, vor compune și ființa viitoare, nemuritoare, atunci acest corp trebuie să aibă carne și sânge, așa că viața trupească întreruptă aici pe pământ să fie continuată în lumea viitoare, cu toate slăbiciunile și patimile acestei vieți.

Pe vremea lui Hristos, saducheilor le plăcea să discute cu privire la aceste chestiuni, și ei își apărau cu zel argumentele lor contra în-

vierii din morți. Cu contrazicerile lor, ei puneau chiar în încurcătură pe farisei în credința lor despre starea oamenilor după moarte, așa încât moartea devenise pentru ei un mister întunecos și inexplicabil. Cu timpul ei ajunseră să privească moartea ca pe cea mai temută nenorocire, care poate lovi pe om.

Dar viața și nemurirea au fost aduse la lumină prin Isus Hristos. Toți cei ce L-au primit ca pe un Salvator al lumii, vedeau mai limpede ca până aici viața viitoare a morților înviați. Astfel Hristos suferind moartea, sculându-Se din mormânt, înfățișându-Se iarăși oamenilor în propria Sa persoană și ridicându-Se apoi la Tatăl, adevări prin aceasta adevărul învierii și al vieții viitoare, nemuritoare a dreptilor pentru toate timpurile și pentru toți cei ce cred în Hristos.

[342] Saducheii îi supărau mereu pe farisei, pentru că aceștia rămâneau de obicei mai prejos cu argumentele lor. Discuțiile dintre aceste două partide degenerau de regulă în lupte înverșunate, și îi lăsau în cele din urmă și mai despărțiți ca înainte. Mulți saducheii, care nu se îngrijeau decât de viața aceasta erau bogați și cu influență; de aceea ei puteau fi aleși în postul de mare preot cu condiția expresă ca vederile lor necredincioase să fie lăsate la o parte. Deoarece fariseii erau mult mai mulți la număr, saducheii trebuiau să țină seama, cel puțin de formă, de învățăturile lor, când voiau să ocupe vreo slujbă de preot. Totuși faptul, că ei puteau fi aleși pentru o astfel de slujbă, procura vederilor lor rătăcite o anumită influență. Dacă fariseii ar fi dus o viață curată, atunci ei ar fi fost poate în stare, să lămurească pe Saducheii; dar lucrurile stau altfel, că ei nu aveau decât puțină influență asupra lor.

Învățăturile lui Isus au fost lepădate în totul de saducheii, pentru că El era călăuzit de un spirit, despre care ei nu recunoșteau nici o astfel de descoperire. Ei priveau pe Dumnezeu ca pe cea mai înaltă ființă, înălțată mai presus de orice om și de neapropiat pentru acesta. După ce El a creat pe om, l-ar fi lăsat să-și întocmească viața după găsirea sa cu cale și evenimentele lumii ar fi fost lăsate în voia lor. Dar învățătura lui Hristos era cu totul opusă acestei credințe a saducheilor. Cuvintele și faptele Sale dădeau mărturie despre o putere dumnezeiască, care dau naștere la efecte minunate, vestesc o viață viitoare veșnică, superioară vieții pământești și înfățișează pe Dumnezeu ca pe un Tată al fiilor oamenilor, care veghează asupra intereselor lor adevărate și-i ocrotește. El a învățat că Dumnezeu

răsplătește celor credincioși și pedepsește pe cei nelegiuți, El nu este un spirit de neapropiat, ci este un Suveran viu al universului. Acest Tată milos lucrează neîncetat pentru binele oamenilor și Se interesează de tot ce-i privește. Chiar perii capului lor sunt numărați. Nici măcar o vrabie nu cade la pământ, fără ca Tatăl ceresc să nu observe, și omul este de o valoare cu mult mai mare decât multe vrăbii. Isus le arată neștiința lor în privința sfintelor Scripturi, pentru că atribuiau puterii omenești, ceea ce numai prin puterea Spiritului lui Dumnezeu se poate săvârși. El le declară că încurcătura credinței lor și întunecimea spiritului lor provenea în primul rând din această pricină, și că lucrurile spirituale trebuie judecate spiritual.

Tot ceea ce ferece viața omului, venea de la Tatăl Său ceresc. El dăruia razele soarelui, ca să încălzească pământul. El dăruia ploaia binefăcătoare, care face să crească lumea plantelor. Îngerii lui Dumnezeu servesc neîncetat fiilor oamenilor și au păstrat astfel legătura [343] dintre cer și pământ, căci unesc pe omul muritor cu Dumnezeul cel nemărginit. Deși Dumnezeu a vegheat întotdeauna asupra intereselor vremelnice ale omului, totuși Isus învăța lămurit, că El Se interesează într-o măsură cu mult mai mare pentru fericirea lor viitoare.

Saducheii puseseră astfel întrebările lor, încât erau convinși, că prin răspunsul ce-l vor primi vor aduce nume rău lui Isus, dacă aceasta nu va servi chiar ca mijloc pentru osândirea Lui. Iar dacă El avea să fie în de acord cu ei în privința învierii morților, atunci va fi exclus în totul de orice împărtășire cu fariseii. Dacă totuși avea să-i contrazică, ei intenționau să facă ca credința Sa să fie luată în răs de către popor și să-și îndrepte influența lor contra Sa, prin a demasca absurditatea aparentă a învățăturilor despre învierea corpului. Ei erau obișnuiți cu disputele asupra acestei chestiuni, și argumentele lor erau temute de aceia, care credeau într-o înviere literală a corpului, care este putrezit în mormânt.

Saducheii conchideau că dacă morții vor învia cu corpurile, alcătuite din aceeași materie, din care fuseseră alcătuite, mai înainte și vor fi însuflețiți de aceleași porniri, atunci și relațiile vieții pământești vor fi reluate iarăși, bărbatul și femeia se vor uni iarăși, vor încheia căsătorii, și vor continua mai departe toate lucrurile vieții întocmai ca și înainte de moarte. De la o astfel de credință ei se întorceau cu dizgrație, și în sfortările lor, de a ajunge un ideal înalt, ei bâjbâiau într-un întuneric des.

În răspunsul Său la întrebarea lor despre acest punct, Isus ridică vălul de pe viața viitoare și le zise: „Căci la înviere, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer.” [Matei 22, 30](#). El arată fără ezitare, că saducheii se rătăceau în credința lor. El le dovedi că presupunerile lor erau greșite, așa că clădirea credinței lor se întemeia pe o bază falsă. „Vă rătăciți” zise El, „pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.” El nu-i învinuia de fățarnicie, așa după cum acuzase pe farisei, ci de rătăcire în credință.

[344]

Saducheii se lingușiseră că numai ei singuri dintre toți oamenii s-ar ține cu strictete de Sfânta Scriptură; dar Isus le declară că ei nu cunosc adevărata ei tâlcuire și că înțelepciunea trebuie să prindă rădăcină în inimi prin puterea luminătoare a harului lui Dumnezeu. Saducheii căutau să pună tainele dumnezeiești pe aceeași treaptă cu puterea lor omenească de judecată, în loc să-și pregătească sufletele pentru primirea acelor adevăruri sfinte, prin care priceperea lor s-ar fi lărgit. Mii devin necredincioși, pentru că priceperea lor mărginită nu poate pătrunde tainele ascunse ale lui Dumnezeu. Ei nu pot pricepe revelația minunată a puterii dumnezeiești, așa cum ea este arătată de către providența lui Dumnezeu, și de aceea leapădă dovezile unei astfel de puteri și atribuie toate unei puteri naturale, pe care cu atât mai puțin o pot înțelege. Omul trebuie să recunoască pe Dumnezeu ca Creator al universului, ca pe Acela care conduce toate lucrurile prin porunca Sa. El trebuie să aibă vederi vaste despre Ființa Dumnezeirii și despre tainele activității Sale.

Hristos dorea să-i învețe, că dacă n-ar exista înviere a morților, atunci Sfânta Scriptură în care ei pretind a crede, n-ar fi de folos. El zise: „Cât privește învierea morților oare n-ați citit ce vi s-a spus de Dumnezeu când zice: «Eu sunt Dumnezeul lui Avram, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov?» Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți ci al celor vii.” [Matei 22, 32](#). Scumpii răposați de la Abel și până la ultimul sfânt, care va muri, vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și vor ieși din mormintele lor și vor trăi iarăși. Dumnezeu va fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Său. Între Dumnezeu și sfinții Săi înviați va exista o înrudire strânsă și gingașe. Aceasta este în armonie cu planul dumnezeiesc.

Demnitatea și puterea cu care Isus lămurea, sufletului întunecat al ascultătorilor Săi, adevărurile Sfintei Scripturi despre învierea

morților și influența dumnezeiască în relațiile vieții pământești, uimi pe ascultătorii Săi și aduse la tăcere pe saducheii. Ei nu știau să-I răspundă nici un cuvânt. „Când au auzit Fariseii că Isus a astupat gura saducheilor, s-au strâns la un loc.” Ei nu voiau să-L lase pe Isus să iasă biruitor din această luptă. În disputa lor, saducheii nu avuseseră nici un succes, ci erau puși înșile în încurcătură, iar neștiința lor a fost dată pe față prin înțelepciunea răspunsurilor Sale. Nici un cuvânt rostit de El nu putea fi folosit câtuși de puțin pentru osândirea lui Isus. Adversarii Săi nu câștigaseră nimic, decât disprețul poporului.

Totuși fariseii nu renunțară la orice speranță de a-L face să rostească cuvinte pe care ei le-ar fi putut folosi contra Lui. Ei puseră la cale ca un cărturar învățat, să întrebe pe Isus, care din cele zece porunci este cea mai însemnată.

[345]

Fariseii înfățișaseră pe primele patru porunci, care arată datoria omului față de Creatorul său, ca fiind mult mai însemnate decât celelalte șase, care tratează datoria omului față de aproapele. Ca urmare la aceasta, ei dovedeau multe greșeli în evlavia practică, cum și în relațiile și datoriile vieții. Isus era învinuit, că ar ridica cele șase porunci din urmă peste cele patru dintâi, pentru că ar arăta poporului multele sale greșeli și necesitatea faptelor bune, a faptelor de milostivire și bunăvoință, și că un pom se cunoaște după roadele sale.

Cărturarul Îi adresă direct întrebarea: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din lege?” Răspunsul lui Isus este tot așa de direct și plin de însemnătate: „«Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei, este: «Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Prorocii.” [Matei 22, 37-40.](#)

Prin aceasta El arată, celor ce întrebau, clar și lămurit, cele două mari principii ale legii: iubirea de Dumnezeu și iubirea de aproapele. De aceste două principii ale conduitei morale depinde toată legea și profetii. Cele dintâi patru porunci vestesc datoria omului față de Creatorul său: iar porunca cea mai mare și cea dintâi este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta.” Această iubire nu este o patimă o credință lipsită de rod în existența și puterea lui Dumnezeu sau o recunoaștere rece a bunătății Sale nemărginite, ci

un principiu viu și activ, care se dă pe față printr-o ascultare voioasă față de poruncile Sale.

[346]

Isus învătă pe ucenicii Săi că nici una din prescripțiile lui Iehova nu poate fi desființată, fără a viola unul sau ambele mari principii, pe care se întemeiază toată legea și profetii. Fiecare prescripție este atât de strâns legată în însemnătate și obligație cu celelalte, încât călcarea uneia, violează pe toate; căci ele sunt unite toate într-un întreg sistematic. Este posibil pentru oameni, de a iubi pe Dumnezeu din toată inima și totuși a avea alți zei decât Domnul. Cea mai mare iubire de Dumnezeu nu constă într-o simplă recunoaștere a puterii Sale atotcuprinzătoare și într-un simplu serviciu divin formalist, în timp ce inima își găsește plăcerile ei, în a venera chipuri de idoli; iubirea de sine, iubirea de lume sau înclinarea necuviincioasă către vreo ființă oarecare creată este idolatrie în ochii lui Dumnezeu și ne înstrăinează inimile față de El. Dumnezeu pretinde cele mai bune și mai sfinte sentimente ale inimilor noastre, și El nu Se mulțumește cu mai puțin. El trebuie să ocupe primul loc în sufletul și inima noastră.

Când cele dintâi patru porunci sunt împlinite cu credincioșie, atunci și celelalte șase porunci, care se ocupă cu datoriile omului față de semenii săi, vor fi împlinite în mod conștiincios. Când Dumnezeu va ocupa locul cuvenit pe tronul inimii noastre, atunci și datoriile ce se cuprind în ultimele șase porunci vor fi împlinite după modul prescris. Iubirea către Dumnezeu cuprinde în sine iubirea către acei care sunt făcuți după chipul Său. „Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?” [1 Ioan 4, 20](#). Așadar Isus a învățat, că cele șase porunci din urmă sunt deopotrivă cu cele dintâi. Cele două porunci pe care El le învăța, sunt două mari principii, care au aceeași tulpină. Prima nu poate fi ținută când a doua este călcată, și nici a doua nu poate fi ținută și în același timp întâia să fie călcată.

Cărturarul era într-adevăr citit în lege și de aceea fu uimit de răspunsul lui Isus; căci el nu se așteptase, ca Isus să posede o cunoștință atât de adâncă și temeinică a Sfintei Scripturi, așa cum ea a fost arătată prin răspunsul Său. Asupra învățătorului legii, învățătura tânărului Galileean a făcut o impresie adâncă; și în fața preoților și mai marilor adunați, el recunoscă pe față, că Isus a dat adevărata tâlcuire a legii. Acest cărturar dobândise acum vederi mai adânci și mai

temeinice despre principiile care se aflau la baza sfintelor porunci, decât posedase mai înainte, și de aceea răspunse la cuvintele lui Isus cu o seriozitate neprefăcută:

„Bine, Învățătorule. Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul afară de El, și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul, și cu toată puterea, și a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele.” [Marcu 12, 32-33](#). Aici era un fariseu, care avea o idee despre caracterul adevăratei religii; că nu constă în ceremonii exterioare și în lucru deșert, ci într-o ascultare umilită și în iubire către Dumnezeu, cum și într-o considerație dezinteresată față de alții. Voioșia cărturarului, de a recunoaște ca dreaptă concluzia lui Isus, declarația repede și precisă înaintea poporului în această privință, dădură pe față un sentiment, care se deosebea în totul de acela al preoților și mai marilor în întrebările lor. [347]

Înțelepciunea răspunsurilor Mântuitorului convinseră pe cărturar. El știa, că religia iudaică consta mai mult în forme exterioare decât într-o adevărată evlavie lăuntrică și el avea oarecare pricepere despre lipsa de merit a jertfelor ceremoniale și despre neîncetata vărsare de sânge pentru ispășirea păcatelor, în timp ce adevăratul scop al jertfei era totuși departe de sufletul lor. Principiile iubirii și ale adevăratei bunătăți a inimii i se părură a fi mai de valoare în ochii lui Dumnezeu, decât toate aceste obiceiuri religioase. Inima lui Isus simțea compătimire cu cărturarul sincer, care nu cruța nemulțumirea preoților și amenințările mai marilor, ci avea curajul să-și exprime convingerea sinceră a sufletului său. „Isus a văzut că a răspuns cu pricepere, și i-a zis: «Tu nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu.» Și nimeni nu îndrăznește să-I mai pună întrebări.”

Ceea ce lipsea îndeosebi cărturarului era lumina dumnezeiască, care l-ar fi făcut în stare, să recunoască necesitatea pocăinței și a credinței în Salvatorul; cunoștința, că nici un om nu poate fi salvat prin lege, ci prin pocăință și încredere în Hristos, Mijlocitorul păcătoșilor la Tatăl. Cărturarul era într-atâta aproape de Împărăția lui Dumnezeu, că recunoștea, că faptele de dreptate sunt mai plăcute în ochii lui Dumnezeu decât arderile de tot și toate jertfele. Dar îi lipsea încă recunoașterea lui Isus ca Fiu al lui Dumnezeu. Întreg serviciul religios al iudeilor, era în totul fără valoare, afară numai când era unit cu o credință vie în Isus Hristos, care era adevăratul

[348] chip, despre care acel serviciu nu era decât o umbră. Hristos arătase în diferite rânduri, că legea Tatălui Său conține ceva mai adânc decât niște prescripții poruncitoare. Legea morală conține principiile obligațiilor Evangheliei.

Fariseii se adunaseră strâns în jurul lui Isus, când El răspunse la întrebările cărturarului. Acum El Se întoarse către ei cu întrebarea: „Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?” Isus voia firește să pună la încercare credința fariseilor în dumnezeirea Sa, dacă ei Îl privesc ca pe un om simplu, sau ca pe Fiul lui Dumnezeu. Mulți au răspuns în același timp: „Al lui David”. Acesta era titlul pe care îl dăduse profeția despre Mesia. Când Hristos își dovedea dumnezeirea Sa prin minunile Sale puternice, când bolnavii erau vindecați și morții erau chemați iarăși la viață, atunci poporul se minună și se întreba unul pe altul: „Nu este acesta Fiul lui David?” Femeia greacă din Siro-Fenicia, orbul Bartimeu și mulți alții strigaseră cu glas tare după ajutorul Său. „Isuse, Fiul lui David, îndură-Te de mine!” Cu puține ore mai înainte la intrarea Sa în Ierusalim, El fusese salutat cu bucurie: „Osana Fiul lui David; binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!” iar copiii cei mici au făcut, în aceeași zi, să răsunе în templu aceleași strigăte de bucurie.

Ca răspuns la întrebarea poporului, că Hristos este Fiul lui David, Isus zise: „Cum atunci David, fiind insuflat de Duhul, Îl numește Domn, când zice: «Domnul a zis Domnului Meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale? Deci dacă David Îl numește Domn, cum este El fiul lui? Nimeni nu i-a putut răspunde un cuvânt. Și, din ziua aceea, n-a îndrăznit nimeni să-I mai pună întrebări.»” [Matei 22, 44-46](#).

Predica de mustrare contra fariseilor

[349]

Poporul de rând asculta cu bucurie la Isus și se aduna în templu în jurul Lui, ca să asculte la învățăturile Sale. Niciodată până aici nu se petrecuse o astfel de scenă.

Acolo sta tânărul Galileean, fără a purta vreo onoare lumească sau vreo distincție împărătească. Haina Sa era aspră și plină de praf. În jurul Său se aflau preoții îmbrăcați în veșmintele lor mărețe, mai marii cu semnele de distincție ale întregului lor rang, și cărturarii cu sulurile de pergamente în mâinile lor, cu demnitatea unui rege și îmbrăcat cu o autoritate cerească, și privea neintimidat asupra adversarilor Săi, care lepădaseră și disprețuiseră învățăturile Sale, și însetau după sângele Său. Cu această ocazie ei Îl atacaseră într-un mare număr și cu intenția, de a-L provoca să zică ceva, care ar putea să le servească ca pricină de învinuire. Dar întrebările lor Îi dădură numai ocazia de a le pune în față adevărata lor stare, și a le atrage atenția asupra pedepsei grozave care-i aștepta, dacă aveau să continue mai departe să insulte pe Dumnezeu prin păcatele lor multe și grele.

Interesul poporului creștea mereu, pe măsură ce Isus răspundea una după alta la provocările fariseilor, și le expunea adevărul curat și lămurit în contrast cu întunericul și orbia lor. Ei erau răpiți de învățătura Sa, dar în același timp erau puși în mare încurcătură. Până acum ei respectaseră pe învățătorii lor oficiali pentru înțelepciunea și pretinsa lor evlavie. Ei dovediseră întotdeauna o ascultare necondiționată față de autoritatea lor în toate chestiunile religioase. Și totuși ei vedeau acum, cum tocmai acești bărbați căutau să expună pe Isus la nesocotire și dispreț, pe acest Învățător, ale Căruia virtuți și cunoștințe străluceau tot mai luminos și mai luminos după orice atac al vrăjmașilor Săi. Ei priveau la fețele întunecoase ale preoților și ale mai marilor și nu vedeau pe ele decât înfrângere și confuzie. Ei sunt uimiți, că mai marii lor nu cred în Hristos, deși învățăturile Sale erau simple și lămurite. Ei erau înșiși nesiguri, pe

[350]

ce cale să apuce, și urmăreau cu îngrijorare mișcările aceluia, după al căror sfat ei urmașeră până aici.

Parabolele lui Iisus au fost rostite, spre a avertiza și osândi pe mai mari și spre a instrui sufletele dornice de cunoștință ale celor de față. Spre a rupe însă lanțurile, care leagă poporul de obiceiuri și prescripții, și spre a combate încrederea necondiționată într-un cler corupt, Domnul demască mai mult ca oricând caracterul mai marilor și al bătrânilor. Aceasta era ultima zi a predicării Sale pe față în templu, iar cuvintele Sale nu erau adresate numai ascultătorilor din fața Sa, ci ele erau destinate la orice limbă și popor din toate timpurile.

Mărgăritarele adevărului, care cădeau de pe buzele Sale în acea zi plină de însemnătate, au fost păstrate de cei prezenți în inimile lor. O nouă istorie se începea pentru ei, cugete noi se trezeau în mintea lor și noi străduințe se aprindeau în piepturile lor. După crucificarea și învierea lui Hristos, aceste persoane luară poziție și își împliniră dumnezeiasca lor însărcinare cu o înțelepciune și un zel, care era în armonie cu mărima și însemnătatea lucrării. Ei vesteau o solie care se adresa la inimile și sufletele oamenilor, și slăbeau vechea superstiție, care stăpânise atât de mult viața a mii de oameni. Teorii, precepte filozofice și raționamente omenești deveniră fabule deșarte în fața mărturiei lor. Grandioase au fost prin urmare efectele cuvintelor modestului Galileean către acea mulțime plină de uimire și pătrunsă de respect sfânt, care era adunată în marele templu din Ierusalim.

[351] Iisus, cunoscând sentimentele contradictorii ale poporului și îngrijorarea cu care ei priveau pe conducătorii și pe învățătorii lor, continuă mai departe, a le lămuri mintea zicându-le: „Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic dar nu fac.” [Matei 23, 2-3](#). Cărturarii și fariseii pretindeau că sunt îmbrăcați ca și Moise cu aceeași autoritate dumnezeiască. Ei își arogau poziția sa, ca tâlcuitori ai legii și ca judecători ai poporului. Ca atare ei pretindeau de la popor deplină stimă și o supunere absolută. Dar Iisus avertizează pe ascultătorii Săi ca să facă ceea ce preoții învățau potrivit legii, dar să nu urmeze după exemplul lor, căci ei neglijează datoriile, pe care le impun altora.

Isus continuă mai departe: „Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat, și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște.” Fariseii prescriau o mulțime de reguli neînsemnate, care își aveau baza în tradiție, și restrângeau libertatea personală într-un mod nerățional. Ei dau o tâlcuire strâmtă anumitelor părți din lege și pretindeau de la popor o respectare strictă a ceremoniilor, pe care ei înșiși le nesocoteau în ascuns; sau dacă erau descoperiți, invocau pretextul, că ei personal ar fi scutiți de la aceasta.

Cele mai grele învinuiri, care veneau de pe buzele Mântuitorului, erau îndreptate către acei, care aveau mari pretenții de evlavie, dar care în același timp duceau în ascuns o viață nelegiuită. religia preoților, a cărturarilor și a mai marilor, ca și a diferitelor biserici din ziua de azi, consta mai mult din ceremonii exterioare, și le lipsea o evlavie vie, spirituală. Dumnezeu a zis către Moise: Aceste porunci ale Domnului „să le legi ca semn pe mâna ta, și să-ți fie ca un fruntar între ochi”. Iudeii au făcut din aceste cuvinte un ordin, ca sfintele porunci să fie purtate chiar pe corp. Ca urmare ele erau scrise în mod bățător la ochi pe o pânză, care era purtată în jurul capului și la încheietura mâinii. Această purtare exterioară a poruncilor, nu putea însă influența în așa fel, ca legea lui Dumnezeu să fie întipărită mai adânc în sufletele și inimile lor, după cum Dumnezeu intenționase. Prescripțiile care ar fi putut să sfințească viața lor, și să-i stimuleze la fapte și la lucruri de dreptate, de bunătate și milostivire, erau purtate ca niște simple semne exterioare, spre a atrage atenția și a da purtătorilor acestora o aparență de evlavie și de religiozitate și a stârni astfel venerația tuturor privitorilor. Isus dădu o lovitură dureroasă la tot acest fast exterior plin de deșertăciune zicând:

[352]

„Toate faptele lor le fac pentru a fi văzuți de oameni. Astfel, își fac filacteriile late, își fac poalele veșmintelor cu ciucuri lungi; umblă după locurile dintâi la ospete, și după scaunele dintâi în sinagogi; le place să le facă oamenii plecăciuni prin piețe, și să le zică: «Rabi! Rabi!» Voi să nu vă numiți Rabi! Fiindcă Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sunteți frați. Și «Tată» să nu numiți pe nimeni pe pământ; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți «Dascăli»; căci unul singur este Dascălul vostru: Hristosul.” [Matei 23, 5-10](#). În astfel de cuvinte simple Salvatorul descoperi ambiția egoistă a fariseilor, care tindeau mereu după putere și renume, dând pe față o umilință

aparentă deși inimile lor erau pline de invidie și de zgârcenie. Când se făcea un ospăț, persoanele invitate erau așezate la masă fiecare după rangul și poziția sa, iar acei, cărora le erau oferite aceste locuri de onoare, primeau și cea mai mare atenție și deosebite favoruri. Fariseii se sârguiau cu zel ca să primească aceste onoruri.

Iisus descoperi de asemenea deșertăciunea dorinței lor, de a fi numiți de oameni, Rabi, adică „învățătorule”. El declară, că un astfel de titlu nu aparține deloc oamenilor, ci numai lui Hristos. Preoții, cărturarii și fruntașii, tâlcuitorii legii și administratorii acesteia, toți erau frați, copii ai unui Dumnezeu. Iisus dorea să întipărească adevărul în sufletele poporului, ca ei să nu dea nici unui om vreun titlu de onoare, prin care s-ar face vreo aluzie, că el ar poseda cumva stăpânire asupra conștiințelor sau a credinței lor.

Oare dacă Hristos ar umbla în zilele noastre pe pământ, înconjurat de învățătorii religioși din prezent, care poartă titluri de „Prea înalți” și „prea sfințiți”, nu ar repeta cuvintele Sale adresate fariseilor: Voi să nu vă numiți învățători; căci unul este Învățătorul vostru, Hristos? La foarte mulți dintre cei care poartă asemenea titluri le lipsește în totul înțelepciunea și o adevărată înălțime morală, pe care o exprimă acesta. Prea mulți ascund ambiție lumească, spirit de dominație și cele mai ordinare păcate, sub veșmântul cel frumos brodat al vreunui post înalt și sfânt. Mântuitorul continuă mai departe și zice: „Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat.” [Matei 23, 11-12](#). Adevărata mărire se măsoară după valoarea morală. După modul ceresc de prețuire, mărimea caracterului constă dintr-o viață dedicată bunului mers al semenilor noștri, din fapte de iubire și de bunăvoință. Hristos era un slujitor pentru omul decăzut, și totuși El era Regele Măririi. El continuă mai departe în acuzația Sa contra bogaților și puternicilor din fața Sa:

„Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsați să intre.” Prin sucirea Sfințelor Scripturi, preoții întunecau priceperea acelor, care altfel ar fi cunoscut natura Împărăției lui Hristos, cum și acea viață lăuntrică și sfântă, care este atât de necesară pentru adevărata sfințire. Prin serviciul lor formalist neîncetat, ei îndreptau sufletele poporului către serviciul exterior, așa încât adevărata religie era neglijată prin aceasta.

Ei nu numai că lepădau pe Hristos, ci căutau și refugiu la mijloacele cele mai necinstite, spre a trezi în popor prejudecăți contra Lui, ducându-l în eroare prin rapoarte mincinoase și prin denaturări grave ale adevărului. În toate timpurile adevărul nu a fost iubit, învățăturile acestuia nu găsesc nici un răsunset în sufletul firesc; căci el cercetează inima și muștră păcatele ascunse ale acestuia. Acei care prigonesc pe apărătorii adevărului dumnezeiesc, au căutat întotdeauna ca și fariseii să interpreteze în rău cuvintele și motivele lor. Isus continuă:

„Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare osândă.” Prin cuvintele lor fariseii făceau pe multe văduve conștiincioase, ca să considere ca o datorie, de a-și jertfi tot avutul lor pentru scopuri religioase. Aceste femei orbite încredințau ca atare banii lor cărturarilor și preoților, în care își puneau o încredere necondiționată, și acești oameni vicleni foloseau apoi acestea în folosul lor. Spre a-și acoperi aceste fapte necinstite, ei făceau în public rugăciuni lungi și dădeau aparența celei mai mari evlavii. Isus declară, că această sfințenie prefăcută îi expune la o osândă și mai mare. Mulți dintre cei ce mărturisesc astăzi cea mai mare evlavie, stau sub același blestem. Egoismul și zgârcenia le mânjește viața, și totuși ei aruncă peste toate acestea mantaua curăției aparente, spre a induce în eroare sufletele sincere; El citește orice intenție a inimii și va răsplăti fiecăruia după faptele Sale. Mântuitorul continuă zicând:

„Vai de voi povățuitori orbi, care ziceți: «Dacă jură cineva pe Templu, nu este nimic; dar dacă jură cineva pe aurul Templului, este legat de jurământul lui.» Nebuni și orbi! Care este mai mare: aurul sau Templul, care sfințește aurul? «Dacă jură cineva pe altar, nu este nimic», «dar dacă jură pe darul de pe altar, este legat de jurământul lui.» Nebuni și orbi! Care este mai mare: darul sau altarul, care sfințește darul?” [Matei 23, 16-19](#). Preoții interpretau ordinele lui Dumnezeu într-un așa mod, încât le puneau în armonie cu preceptele lor false și strâmte. Ei își arogau dreptul de a face deosebiri precise cu privire la însemnătatea mai mare sau mai mică a diferitelor păcate, trecând cu ușurință peste unele, și caracterizând pe altele, de o însemnătate mai mică poate, ca fiind de neiertat. Ei luau de la oameni bani pentru dezlegarea lor de voturile lor; și în unele cazuri, crime serioase erau lăsate nepedepsite, după ce vinovatul

[354]

plătea o mare sumă de bani la autorități. În același timp, aceiași preoți și mai mari obișnuiau să aplice pedepse grele asupra altora pentru greșeli neînsemnate.

„Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuală din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.” Sistemul zeciuirii fusese rânduit de Dumnezeu Însuși. Avraam, părintele credincioșilor, a plătit zecime din toate câte avea; și aceeași obligație nu apasă mai puțin asupra închinătorilor lui Dumnezeu din toate timpurile. Preoții iudei însă exageraseră cu obligația sistemului de zecuire, complicând aceasta în așa fel, încât poporului îi era cu neputință a ști, când s-au conformat în totul acestei îndatoriri. În loc să lase pe oameni ca să procedeze după propria lor convingere în privința datoriei lor, ei se străduiseră să stabilească reguli arbitrare pentru fiecare caz deosebit, și în felul acesta, ei făcuseră din ordinele lui Dumnezeu, care sunt drepte și adevărate, niște șantaje împilatoare.

[355] Conducătorii iudei erau foarte corecți în chestiuni secundare, plătind zecime chiar din izmă, chimen și mărar; lucruri neînsemnate care nu costau mult, dar care măguleau îndreptățirea lor de sine, câștigând prin aceasta un renume despre o sfintenție mai înaltă. Fariseii făcând paradă despre îndreptățirea lor de sine, ziceau: „Eu dau zeciuală din toate câte câștig.”

Hristos recunoaște întocmirea zecimii ca o datorie, pe care nu trebuie s-o lase neîmplinită, dar El îi muștră, pentru că ei, care erau așa de corecți în lucruri neînsemnate, erau totuși atât de neglijenți în datorii de o greutate mai însemnată în lege, dreptate, milă și credință. Și rigurozitatea lor în plățirea zecimii din câteva buruieni de puțină valoare avea de scop să ascundă sau să scuze nelegiuirea lor în chestiuni mult mai importante. Tot ceea ce Dumnezeu cere de la noi are însemnătate; dar cea mai mare însemnătate o are ceea ce se referă îndeosebi la curăția lăuntrică și la credincioșie și care se dă pe față printr-o judecată nepărtinitoare și printr-o milă gingașă față de semenii noștri și prin credință în Dumnezeu.

Iudeii citeau în poruncile care fuseseră date lui Moise, că nimic necurat să nu se mănânce. Dumnezeu a arătat animalele care nu erau bune pentru hrană și interzise carnea de porc și carnea altor animale

anumite, pentru că aceasta necurățește sângele și scurtează viața. Dar fariseii nu voiau să se mărginească numai la restricțiile puse de Dumnezeu. Ei merseră în această privință până la extrem; așa de exemplu, ei cereau de la popor, ca toată apa pe care o folosesc s-o strecoare pentru ca nu cumva să conțină ceva insecte mici, nevăzute cu ochiul, care ar putea fi numărate poate printre animalele necurate. Astfel Isus comparând aceste prescripții neînsemnate despre curățirea exterioară cu mărimea păcatelor lor reale, zise către farisei: „Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul dar înghițiți cămila!”

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție.” Toată pompa și ceremonia preoților și mai marilor nu serveau decât ca o manta, pentru acoperirea nelegiurii lor, întocmai ca și mormântul cel alb și frumos împodobit, care acopere înăuntrul său rămășițe de cadavre putrede. Isus compară și pe farisei cu mormintele văruite, care sub înfățișarea plăcută, în exterior, ascund corpuri moarte intrate în putrefacție. „Tot așa și voi pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege.” Toate încumetările mari ale acelora, care pretindeau a avea legea lui Dumnezeu scrisă în inimile lor și care o purtau pe propria lor persoană, au fost în felul acesta demascate în înșelăciunea lor. Isus zice mai departe:

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi zidiți mormintele prorocilor, împodobiți gropile celor neprihăniți, și ziceți: «Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui prorocilor. Prin aceasta mărturisiți despre voi înșivă că sunteți fiii celor ce au omorât pe proroci.»” Iudeii depuneau multă stăruință, spre a împodobi mormintele prorocilor decedați, ca o dovadă despre respectul lor față de aceștia, și totuși nu trăgeau nici un folos din învățătura lor, și nici nu luau seama la muștrările și avertizările lor.

Pe vremea Mântuitorului, mormintelor celor morți li se da o venerație superstițioasă. Aceasta degenera adesea până într-atâta, încât mergea până la idolatrie, și sume colosale se cheltuiau pentru împodobirea lor. Aceeași formă de idolatrie se face în cea mai mare parte și astăzi, și anume din partea diferitelor biserici. Lumea creștină în general, este din contră vinovată de neglijarea văduvelor

[356]

și a orfanilor, a săracilor și a necăjiților, în timp ce pe de altă parte ridică monumente grandioase spre onoarea morților. Timp, bani și muncă se cheltuiesc fără cruțare pentru acest scop, în timp ce datoriile către cei vii sunt neglijate. Fariseii clădeau monumente pe mormintele profetilor, le împodobeau și ziceau unul către altul: „Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui prorocilor.” Dar în același timp ei făureau planuri, de a omorî pe Fiul lui Dumnezeu, și nu s-ar fi dat înapoi de la a-și umple mâinile cu sângele Său, dacă nu s-ar fi temut de popor.

[357] Această stare a fariseilor ar trebui să servească ca învățătură pentru lumea creștină din timpul nostru; ea ar trebui să le pună în fața ochilor puterea lui Satan, de a induce în eroare sufletul omenesc, după ce s-a abătut odată de la lumina prețioasă a adevărului, și s-a lăsat în voia influențelor vrăjmașului. Foarte mulți calcă astăzi pe urmele fariseilor. Ei adoră pe martirii care au murit pentru credința lor, și declară, că dacă ar fi trăit pe vremea când Hristos petrecea pe pământ, ei ar fi primit cu bucurie învățăturile Sale și ar fi ascultat de ele; și că niciodată n-ar fi luat parte la fărâdelegea acelor care au lepădat pe Mântuitorul. Dar tocmai acești bărbați înăbușe mai bine, cu orice preț convingerea lor sinceră, decât să asculte de Dumnezeu, când pentru aceasta se cere de la ei tăgăduirea de sine și umilință. În zilele noastre, lumina strălucește mai limpede ca pe vremea fariseilor. Pe atunci poporul trebuia să primească pe Hristos, așa cum El era arătat de profetie, și să creadă într-Însul, pentru faptele minunate, care caracterizau misiunea Sa. Iudeii vedeau în Isus pe un tânăr Galileean fără onoare lumească, și cu toate că El apăru așa cum fusese prezis de profetie, că avea să vină, totuși ei refuzară să primească pe Salvatorul lor în sărăcia și înjosirea Sa, și Îl răstigniră, așa după cum fusese prezis de profetie.

Lumea creștină are acum un Salvator, care a împlinit toate amănuntele profetiei cu privire la viața și la moartea Sa; și totuși mulți leapădă învățătura Sa, și nu urmează principiilor Sale, ci răstignesc zilnic pe Mântuitorul lor. Dacă ei ar fi puși la încercare cum s-a întâmplat cu iudeii la prima venire a lui Hristos, atunci nici ei nu L-ar primi în înjosirea și sărăcia Sa.

De la timpul când cel dintâi sânge nevinovat a fost vărsat pe pământ, când Abel cel drept căzu ucis de mâna fratelui său, nelegiuirea a crescut neîncetat pe pământ. Din generație în generație, preoții

și mai marii au nesocotit avertizările profetilor, pe care Dumnezeu i-a sculat și i-a trimis ca să mustre păcatele poporului. În orice timp a fost nevoie de asemenea bărbați, care să-și ridice glasul contra păcatelor regilor, mai marilor și supușilor, care să vestească cuvintele, ce le primeau prin inspirația lui Dumnezeu și care au ascultat de voința dumnezeiască adesea chiar și cu riscul vieții lor. Ei și-au îngrămădit din neam în neam o pedeapsă grozavă, pe care vrăjmașii lui Hristos și-au atras-o asupra capului lor, prin lepădarea Fiului lui Dumnezeu, ale Căruia glas se ridică pentru osândirea păcatelor, care domneau peste preoți și mai mari, într-un grad mult mai mare ca altădată mai înainte. Ei umpleau măsura nelegiuirii lor până la revărsare și aceasta avea să fie golită asupra capetelor lor proprii printr-o judecată răsplătitoare, deoarece generația lor a fost făcută răspunzătoare pentru sângele tuturor dreptilor uciși de la Abel până la Hristos.

[358]

Isus îi avertizează în această privință cu cuvintele: „Ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta.” [Matei 23, 35-36](#). Mântuitorul zise aceasta, ridicând mâna Sa spre cer, în timp ce lumina dumnezeiască învăluia persoana Sa, în caracterul unui judecător, spre a o ascunde în fața celor ce-L înconjurau. Mulțimea atentă se înfioră, când această sentință a fost rostită. Impresia făcută asupra lor prin cuvintele și înfățișarea Sa avea să rămână neștearsă pentru totdeauna în viitor.

Israel dăduse puțină atenție cuvintelor lui Dumnezeu. În timp ce cuvintele de avertizare, pe care Dumnezeu i le inspirase spre a le rosti, erau încă pe buzele lui Zaharia, regele răsculător a fost apucat de o furie diabolică și dădu ordinul să-l omoare pe profetul lui Dumnezeu. Cărturarii și fariseii care ascultau la cuvintele lui Isus, știau că El vorbea adevărul și că sângele profetului ucis se întipărise chiar în pietrele curții din jurul templului și nu mai putea fi spălat, ci rămase ca o mărturie durabilă înaintea lui Dumnezeu contra Israelului răsculător. Cât timp avea să stea templul, petele aceluia sânge drept aveau să rămână și să strige către Dumnezeu pentru răzbunare. Când Isus vorbi despre această crimă grozavă, fiori de spaimă făcură să se cutremure inimile întregii mulțimi.

Glasul Său fusese auzit pe pământ cu blândete, în avertismente și într-o compătimire amabilă; dar acum, când ocazia cerea, El vorbea ca un judecător în osândirea iudeilor vinovați. Privind în viitor, Mântuitorul le zise că nepocăința lor viitoare și intoleranța contra servilor lui Dumnezeu va fi aceeași ca și în trecut:

„De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omori și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre, și-i veți prizoni din cetate în cetate.” [Matei 23, 34](#).

[359]

Profetii și bărbații sfinți, plini de credință și de Spirit Sfânt, după cum vedem în Ștefan, Iacov, Pavel și mulți alți cărturari și bărbați învățați, care pricepeau Sfintele Scripturi și care le puteau prezenta poporului într-o ordine strânsă, așa cum ele erau descoperite de Dumnezeu, au fost despărțiți și prizoniți, osândiți și omorâți.

Mântuitorul nu vorbi despre răzbunarea pentru persecuțiile pe care le suferise din mâna vrăjmașilor Săi. Nici o patimă nesfinită nu atâta sufletul Său nobil; dar indignarea Sa se îndrepta contra acelor sfinți prefăcuți, ale căror păcate grele erau nesuferite în ochii lui Dumnezeu. Purtarea lui Hristos cu această ocazie dă pe față faptul, că creștinii pot fi în armonie deplină cu Dumnezeu, și pot poseda toate însușirile dulci ale iubirii și milostivirii, și totuși să simtă o indignare dreaptă contra păcatelor grele.

Mila divină se întipărea pe fața cea palidă și tristă a Fiului lui Dumnezeu, când El aruncă pentru ultima dată o privire lungă asupra templului și apoi asupra ascultătorilor Săi și cu o voce înăbușită de o adâncă durere sufletească și de lacrimi exclamă: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut!”

Atât saducheeii, cât și fariseii au fost aduși la tăcere. Isus chemă acum la Sine pe ucenicii Săi și Se pregătea să părăsească templul, nu ca unul care este bătut și izgonit din prezența împotrivorilor Săi, ci ca Cineva, a cărui lucrare este împlinită. El Se retrase ca biruitor din lupta cu împotrivorii Săi bigoți și fățarnici. Privind pentru ultima dată interiorul templului, zise cu o seriozitate tristă: „Iată vi se lasă casa pustie; căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»” Până aici El o numise casa Tatălui Său, dar acum, când Fiul lui Dumnezeu părăsi acele ziduri, prezența lui

Dumnezeu a fost retrasă pentru totdeauna din templul zidit pentru preamărirea Sa. De acum înainte serviciile dintr-însul nu mai erau decât o lucrare de batjocură, și ceremoniile sale fără însemnătate, căci timpul de har se terminase pentru Ierusalim.

Isus rostise în acea zi cuvinte clare și lămurite, care pătrundea adânc în inima ascultătorilor. Efectul lor nu putea fi observat poate imediat, dar sămânța adevărului, care fusese plantată în sufletele poporului, avea să încolțească și să aducă rod spre onoarea lui Dumnezeu și să devină astfel mijlocul pentru salvarea multor suflete. După răstignirea și învierea Mântuitorului, învățăturile care fuseseră date în acea zi, aveau să fie reîmprospătate în memoria și în inima multora dintre ascultătorii Săi atenți, și ei trebuiau să repete iarăși cuvintele auzite spre binele generațiilor viitoare până la sfârșitul timpului. Ucenicii erau uimiți de poziția îndrăzneată și poruncitoare a lui Isus în osândirea fariseilor cu sfințenia lor prefăcută. Iar preoții, cărturarii și mai marii n-au uitat niciodată ultimele cuvinte, pe care Isus le-a rostit împotriva lor în templu: „Iată vi se lasă casa pustie”. Aceste cuvinte băteau solemn la urechile lor cu fiori de nespus. Ei se prefăceau a fi nepăsători; dar întrebarea continuă a ocupat mai departe sufletele lor, cu privire la însemnătatea acelor cuvinte. O primejdie nevăzută părea că-i amenință. Era posibil ca templul cel măreț, care era mândria și strălucirea națiunii să devină o grămadă de ruine?

Ucenicii au vorbit lui Isus despre presimțirea generală că o nenorocire se apropia și așteptau cu îngrijorare de la El o descriere mai lămurită și mai detaliată despre această chestiune. Când părăsiră templul împreună cu Maestrul lor, Îl făcură atent la pietrele, la podoaba și durabilitatea materialului din care el era alcătuit și ziseră: „Învățătorule, uită-Te ce pietre și ce zidiri!” Atunci Isus, spre a face cuvintele Sale să aibă o impresie cât mai mare posibil, le îndreptă atenția tot la clădirea maiestuoasă, zicându-le: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămânea aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată.”

Aceasta era pentru ucenici o declarație surprinzătoare. Chestiunea era acum lămurită. Clădirea cea măreață construită cu cheltuieli colosale, și mândria națiunii iudaice până aici, avea să fie distrusă din temelie. Niciuna din acela pietre masive — dintre care unele rezistaseră chiar pustiirilor aduse de oștile lui Nabucodonosor și

[360]

[361]

furtunilor din decursul secolelor — nu avea să fie lăsată piatră pe piatră. Cauza și scopul nu era încă pe deplin lămurit pentru ucenici. Ei nu știau că peste puține zile, Mântuitorul lor avea să Se predea ca jertfă pentru păcatele lumii. Templul și serviciul său nu avea să mai aibă nici un folos atunci. Sângele de animale nu mai putea aduce nici o ispășire de aici înainte, căci tipul și-a găsit anti-tipul în Mielușelul lui Dumnezeu, care își oferi de bună voie viața Sa ca jertfă spre a ridica păcatele lumii. Mai târziu, când toate au fost împlinite, ucenicii au înțeles în totul însemnătatea cuvintelor lui Isus și motivul strâmtorării prezise.

Isus Se mai opri pentru câțva timp în apropiere de curtea templului, unde femeile își puneau darurile lor în tezaur. El observă darurile considerabile ale multora dintre bogați, fără a face vreo observație în această privință. El privea cu întristare la cei ce veneau și plecau, dintre care mulți ofereau daruri mari într-un mod bătător la ochi și măgulitor pentru mulțumirea de sine. Deodată fața Sa se luminează, când văzu o sărmană văduvă apropiindu-se cu sfială, ca și cum s-ar fi temut să nu fie observată. Când bogății și fruntașii treceau pe lângă ea, spre a-și depune darurile lor, ea se cutremură, ca și când n-ar fi cutezat să pășească mai departe. Și totuși inima ei dorea să facă și ea ceva cât de mic pentru cauza iubită. Ea privi la moneda din mâna ei, ea era neînsemnată în comparație cu darurile aceluia, care o înconjurau, dar era tot ceea ce ea avea. Folosind ocazia, ea aruncă în grabă mare cei doi bănuți ai ei în tezaur și se întoarse să plece repede de acolo. Dar a fost întâmpinată de ochii lui Isus, care erau îndreptați cu seriozitate asupra ei.

Mântuitorul chemă pe ucenicii Săi la Sine și îi făcu atenți la sărăcia văduvei; iar ei îndreptându-și privirea asupra ei, cuvintele de laudă ale lui Isus ajunseră la urechea sărmaneii femei: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în visterie.” [Marcu 12, 43](#). Lacrimi de bucurie umplură ochii femeii pline de sfială, când simți că fapta ei a fost înțeleasă și prețuită de Isus. Mulți ar fi sfătuit-o poate ca să păstreze pentru sine puținul ei avut, decât să-l dea în mâinile preoților bine hrăniți, spre a se pierde printre darurile multe și prețioase, care au fost dăruite pentru templu, așa cum el fusese rânduit de Dumnezeu și ea dorea cu grijă să contribuie cu tot ce poate. Ea a făcut ce a putut și fapta ei avea să rămână ca un monument de amintire al ei pentru toate timpurile,

și ei personal spre bucurie veșnică. Inima ei însoțea darul, a cărui însemnătate nu era prețuită după valoarea banilor, ci după iubirea către Dumnezeu și interesul pentru lucrarea Sa, care o stimulase la această faptă.

[362]

Ceea ce dă acțiunilor noastre adevărata valoare, și le face să fie prețioase sau rușinoase din punct de vedere moral, este motivul care se află la baza lor. Nu lucrurile mari, pe care le vede orice ochi și le poate preamări orice limbă, ni se vor socoti spre mântuire veșnică, ci datoriile mici, care sunt îndeplinite în toată liniștea și care în ochii oamenilor par fără valoare. O inimă iubitoare plină de adevărata încredere într-o chestiune vrednică este mai plăcută lui Dumnezeu, decât cele mai prețioase daruri. Văduva sărmană dădu întreținerea vieții ei spre a face puținul ce-l putea face. Ea se lipsi de hrană, spre a putea consacra cei doi bănuți cauzei, pe care ea o iubea; și ea făcu aceasta cu deplină încredere în Dumnezeu, în credința că, Tatăl ei ceresc nu o va trece cu vederea în marea ei nevoie. Spiritul ei dezinteresat și credința ei nestrămutată fu ceea ce atrase lauda lui Isus. Multe suflete umilite se simt stăpânite de o atât de mare obligație pentru adevărul primit, încât doresc cu înfocare ca să participe împreună cu frații lor mai avuți la serviciul lui Dumnezeu. Lăsați-i să-și pună banii lor în banca cerului. Darurile neînsemnate ale săracului să nu fie respinse; căci dacă vin dintr-o inimă plină de iubirea lui Dumnezeu, aceste daruri mici, devin jertfe de neprețuit, asupra cărora Dumnezeu privește cu bună-plăcere și le binecuvântează.

Isus zise despre văduva sărmană: „Ea a dat mai mult decât toți”. Bogații dăduseră din surplusurile lor, mulți dintre ei dădeau numai spre a fi văzuți de alții și spre a fi onorați pentru darurile lor mari. Ei nu sacrificau nimic din înlesnirile sau din luxul vieții lor, spre a-și aduce darurile lor; de aceea, acestea nici nu constituiau un sacrificiu și după valoarea lor reală, ele nu puteau fi comparate cu bănuții văduvei.

În curtea din afară

Dar între aceștia se aflau și greci, care veniseră ca să se închine la sărbătoare. Aceștia au venit la Filip, care era din Betsaida Galileii, și-l rugară zicând: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus. Filip s-a dus și a spus lui Andrei; apoi Andrei și Filip au spus lui Isus.” [Ioan 12, 21-22](#).

Acești păgâni erau excluși din curtea în care Isus ședea înaintea cutiei pentru daruri. Ei auziseră multe vorbindu-se pentru și contra lui Hristos, și doreau înșiși să-L vadă și să-L audă. Dar nu puteau pătrunde până la El, ci trebuiau să aștepte în curtea din afară a neamurilor păgâne. Când ucenicii aduseră lui Isus solia grecilor și așteptau răspunsul Său, El părea a fi cufundat într-o meditație adâncă și le răspunse: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul omului. Adevărat, adevărat, vă spun că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.” Cererea acestor Greci, de a vedea pe Isus, aduse în fața ochilor Săi viitorul. Iudeii lepădaseră pe Acela, care era singur în stare să-i scape. Ei aveau să-și moaie în curând mâinile lor în sângele Său, și să-L pună deopotrivă cu hoții și tâlharii. Mântuitorul lepădat de casa lui Israel, avea să fie primit de neamuri. El privi cu bucurie înaintea la timpul când zidul de despărțire dintre iudei și păgâni avea să fie dărâmat și întreaga lume avea să fie câmp de recoltă.

[364] Isus privea pe acești greci ca reprezentanți ai neamurilor în general. El recunoscuse într-înșii pârga unei recolte bogate când toate națiunile, limbile și popoarele de pe pământ aveau să audă vestea îmbucurătoare a mântuirii prin Hristos. El văzu, că după moartea Sa care se apropia, avea să urmeze adunarea neamurilor. De aceea el prezintă ucenicilor Săi și mulțimii atente pilda despre grăuntele de grâu, spre a indica, ce recoltă mare va avea ca urmare moartea Sa. Dacă El avea să Se dea înapoi de la sacrificarea vieții Sale, atunci ar fi rămas singur, ca și grăuntele de grâu ce nu moare, dar dacă El avea să-Și dea viața, avea să învie iarăși ca pârgă a mării recolte, asemenea grăuntelui de grâu îngropat în pământ; iar El, ca Dătător

de viață, avea să cheme din mormintele lor pe morții, care erau uniți cu El prin credință, și urmarea avea să fie o recoltă glorioasă pentru grâнарul ceresc. În Evanghelia despre moartea și învierea lui Hristos și despre învierea morților, se aduce la lumină viața și nemurirea, și Împărăția Cerurilor se deschide la toți credincioșii.

După ce Isus vorbi despre suferințele și moartea Sa, El continua mai departe, zicând: „Cine își iubește viața, și-o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică. Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.” Mântuitorul nu pretinde de la urmașii Săi, ca să umble pe o cărare, pe care El Însuși n-a umblat. Isus suportă rușine, insultă și lipsă de la leagăn până la Golgota. Totuși El trecu cu vederea chinul Său sufletesc din grădină, trădarea, loviturile și biciuirea Sa, ocară de a fi socotit printre făcătorii de rele și moartea Sa tirană pe cruce, și Își îndreptă privirea la scopul glorios al misiunii Sale și la onoarea care Îl aștepta la dreapta Tatălui Său, unde urmașii Săi credincioși aveau să fie ridicați în cele din urmă. Toți cei ce iubeau crucea lui Hristos și luau parte la suferințele Sale, dând pe față tăgăduire de sine și ascultând de Dumnezeu, aveau să ia parte cu El, și la mărirea Sa. Toți cei ce și-au pierdut viața pentru Hristos în această lume, și-o păstrau pentru viața veșnică. În înjosirea și durerile Sale, bucuria lui Hristos era, ca toți adevărații Săi ucenici să fie preamăriți împreună cu El în cer.

Printre mai mari existau mulți, care erau convinși, că Isus este într-adevăr Mesia; dar în fața preoților și a fariseilor furioși, ei nu cutezau să-și mărturisească credința de teamă, să nu fie dați afară din sinagogă. Ei doreau după onoarea oamenilor mai mult ca după aprobarea lui Dumnezeu, și spre a scăpa de acuze și de rușine, ei tăgăduiau pe Hristos și pierdeau unica lor perspectivă pentru viața veșnică. La această clasă de oameni se refereau în primul rând cuvintele lui Hristos: „Cine își iubește viața, o va pierde.”

Întrebarea grecilor, care în realitate era o aluzie la dărâmarea zidului de despărțire dintre iudei și păgâni, aduse în fața lui Isus întreaga Sa misiune, de la timpul, când a fost luată hotărârea în ceruri, ca El să vină pe pământ ca Salvator al oamenilor, și până la moartea Sa, care după cum știa, Îi sta nemijlocit în față. O povară misterioasă părea că apasă pe Fiul lui Dumnezeu. Aceasta era presiunea, care

[365]

era simțită de toți cei ce veneau în atingere directă cu El. El ședea, adâncit în gânduri. În cele din urmă tăcerea a fost întreruptă prin vocea Sa plângătoare: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? . . . Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? . . . Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta!” O presimțire despre lupta Sa cu puterile întunericului, care se apropia, provocată prin poziția pe care El o luase de bunăvoie asupra-Și ca Purtător al vinovăției omului căzut în păcat și ca Ispășitor al mâniei dumnezeiești din pricina păcatului, apăsă spiritul lui Isus și paloarea morții se lăsă pe fața Sa. El își aminti de îndărătnicia și răutatea lui Satan, care susținuse cu îndrăzneală înaintea îngerilor, că osândirea sa ar fi fost nedreaptă. Satan persista în susținerea, că la Dumnezeu n-ar fi nici o tăgăduire de sine, și că în lupta pentru împlinirea planurilor sale și prin independență, Satan însuși nu ar fi imitat decât exemplul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar urma neîncetat și în mod absolut după propria Sa voință, de ce n-ar face același lucru și primii fii, care sunt făcuți după chipul Său? Prin această argumentație a indus Satan în eroare și a amăgit pe mulți dintre îngerii cei sfinți. El se plângea neîncetat de asprimea lui Dumnezeu, întocmai după cum se plâng copiii câteodată de asprimea părinților lor, care îi opresc de la îndeplinirea planurilor lor, care ar aduce vătămare ordinii familiei. Dar în loc să se supună voinței lui Dumnezeu, el se întoarse de la lumina rațiunii și umblă împotriva planurilor dumnezeiești.

[366] În lupta care urmă după aceasta Satan păru a câștiga pentru câțva timp supremația. El putea minți, dar Dumnezeu nu putea minți. El se putea învârti în mii de cărări sucite și amăgitoare, spre a-și ajunge ținta dorită; din contră, Dumnezeu trebui să meargă pe calea cea dreaptă a adevărului și a onestității. Pentru câțva timp Satan triumfă într-o biruință aparentă. Dar Dumnezeu voia să demaște pe vrăjmaș și să-l dea pe față în adevăratul său caracter. Primind natura omenească, Hristos era dumnezeirea în chip omenesc. El veni ca lumină a lumii, spre a lumina și împrăștia întunericul amăgirilor lui Satan, și a demasca în același timp umblarea sa înaintea fiilor oamenilor. Hristos exercită cea mai aspră tăgăduire de sine, rezistând multor ispitiri diferite ale lui Satan. El învinse pe Satan cu ocazia postului Său lung din pustie, când acesta veni la El în chip de înger de lumină și-I oferă împărăția lumii în schimbul unei închinări înaintea lui; El făcu jertfe, care niciodată nu s-au cerut de la oameni, pentru că

oamenii nu pot ajunge niciodată la înălțimea caracterului Său sublim. Întreaga Sa alergare pământescă era o practicare a desăvârșitei supunerii sub voința Tatălui Său. Calea lui Hristos și calea lui Satan ne oferă un contrast desăvârșit dintre viața unui fiu ascultător și a unui fiu neascultător.

Triumful final al lui Hristos asupra lui Satan nu putea fi realizat și îndeplinit decât prin moartea Salvatorului. El deschise astfel omului o răscumpărare liberă, luând asupra-Și urmele blestemului, și prin predarea vieții Sale, El smulse din mâna lui Satan ultima armă, prin care acesta ar fi putut dobândi împărățiile acestei lumi. Omul a fost pus prin aceasta în stare, de a se elibera de puterea celui rău prin ajutorul Salvatorului său, Isus Hristos.

Când Fiul lui Dumnezeu cugeta la aceste lucruri și întreaga povară a misiunii Sale se înfățișa ochiului Său spiritual, El își ridică capul, zicând: „Tată, proslăvește Numele Tău!” El nu socoti ca o răpire de a fi deopotrivă cu Dumnezeu, și-L rugă să Se preamărească în Fiul Său. Un răspuns veni din norul care plutea deasupra capului lui Isus: „L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi!”

O lumină veni din nor, când a fost auzit glasul și înconjură pe Hristos, întocmai ca și când brațele puterii nemărginite L-ar fi cuprins asemenea unui val de foc. Poporul privi această scenă cu uimire și spaimă. Nimeni nu cutează să zică vreun cuvânt. În tăcere și cu respirația încordată, ei stau înmărmuriți, cu ochii ațintiți la Isus. După ce mărturia Dumnezeului atotputernic a fost dată, norul se urcă și se răspândește în văzduh. Împărtășirea vizibilă dintre Tatăl și Fiul a fost terminată pentru această dată.

Privitorii începură acum să respire mai liber și să-și exprime unii altora părerile lor, despre cele ce văzuseră și auziseră. Alții își mărturiseau în mod solemn credința în Isus ca Fiul al lui Dumnezeu, în timp ce alții căutau să atribuie altor cauze această scenă miraculoasă. Iar gloata care sta și auzea aceasta, zicea că a fost un tunet, alții ziceau: „Un înger a vorbit cu El!” Dar Grecii cercetători au văzut norul, au auzit glasul, au înțeles însemnătatea lui și au recunoscut pe Hristos în faptă: Isus a fost descoperit priceperii lor ca Mesia.

Glasul lui Dumnezeu a fost auzit la botezul lui Isus, la începutul misiunii Sale, și apoi la schimbarea Sa la față pe munte; și acum la încheierea misiunii Sale, și anume la această ocazie, în fața unei mari mulțimi de popor și în împrejurări cu totul deosebite. El tocmai

[367]

rostise cele mai solemne adevăruri cu privire la starea iudeilor. El li Se adresase pentru ultima dată cu cuvinte rugătoare și acum rostise asupra lor sentința definitivă. Zidul de despărțire dintre iudei și păgâni se clătina deja și răsturnarea lui completă îi sta în față la moartea lui Hristos.

[368] Cugetele Salvatorului se întoarseră acum de la contemplarea trecutului și a viitorului. În timp ce poporul căuta să-și explice cele văzute și auzite, potrivit impresiei ce se făcu prin aceasta asupra lor și după lumina, pe care o poseda, „Isus a răspuns: «Nu pentru Mine s-a auzit glasul acesta, ci pentru voi.»” [Ioan 12, 30](#). Aceasta era o dovadă de încoronare, că El este Mesia, era semnul Tatălui, că Isus a vorbit adevărul, și că este Fiul lui Dumnezeu. Vor nesocoti oare iudeii această mărturie din cer? Ei întrebaseră odată pe Mântuitorul: „Ce semn faci Tu, pentru ca să credem în Tine?” Li se dăduseră semne nenumărate în timpul activității de Învățător a lui Isus, și totuși ei își închiseseră ochii și își împietriseră inimile, de teamă, ca nu cumva să fie convinși. Minunea învierii lui Lazăr nu îndepărtă necredința lor, ci îi umplu cu atât mai mult de răutate; și acum, când Tatăl vorbise și când ei nu mai puteau pretinde nici un alt semn, inimile lor nu au fost înmuiate, și ei persistau încă mereu în necredința lor.

Isus reluă din nou firul convorbirii Sale, de unde îl lăsase, și zise: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii. Vorbind astfel arăta, cu ce moarte avea să moară.” Hristos murind pentru răscumpărarea oamenilor a dat posibilitate omului nu numai de a dobândi cerul, ci Dumnezeu și Fiul Său au fost îndreptățiți în fața întregului cer pentru procedul lor, față de răscularea lui Satan, și izgonirea lui din cer. Pata, cu care Satan mânjise chiar cerul, trebui să fie astfel spălată; și nici un păcat nu avea să pătrundă acolo până în veșnicie.

Îngerii cei sfinți, și toate ființele create cu rațiune ale tuturor lumilor, în care păcatul nu pătrunsese încă, răspunseră cu „Aleluia” la rostirea sentinței asupra lui Satan, și laudau fapta lui Hristos, care ridica ipoteca, pe care Satan o avea asupra sufletelor oamenilor. Îngerii cei sfinți cât și toți acei, care sunt spălați, curățiți prin sângele lui Hristos, se unesc cu El prin această operă de încoronare, a predării vieții Sale pentru păcatele lumii. Hristos, fiind ridicat pe cruce ca să

moară, deschise prin aceasta calea vieții, atât iudeilor cât și păgânilor, și la toate națiunile, limbile și popoarele.

Dar vai de iudeii cei îngâmfați, care n-au cunoscut ziua cercetării lor! Încet și cu regret părăsi Hristos împreună cu ucenicii Săi încăperile templului pentru totdeauna.

Cărturarii și preoții se consfătuiră acum între ei, cum să aresteze pe Isus, fără a da loc la o răscoală în popor; căci mulți dintre acei care văzuseră faptele Sale puternice, credeau că El este Profetul Cel Prea Înalt, și ei s-ar fi revoltat foarte tare pentru orice atentat la libertatea Sa. De aceea demnitarii recunoscără, că a pune mâna pe El pe față în public, nu e potrivit, și că numai printr-o trădare ar ajunge mai bine la țintă.

Iuda, unul dintre cei doisprezece, se oferă ca să trădeze în ascuns pe Isus în mâinile lor, conducându-i la un loc singuratic, pe care Mântuitorul și-L alesese pentru rugăciunile și meditațiile Sale. În acest loc liniștit ei puteau să fie siguri de prada lor, căci acolo nu exista nici o gloată, care să li se împotrivescă. Iuda, care înseta mereu după câștig, se înțelese cu preoții și mai marii, ca să predea în mâinile lor pe Maestrul său, pentru treizeci de arginți. Domnul vieții și al mării a fost vândut pentru o sumă de dispreț, de către unul dintre ucenicii Săi, pentru a suferi ocară și moarte.

Inima lui Iuda nu devenise deodată așa de josnică și de stricăță. Iubirea sa de mamona devenise din zi în zi tot mai mare și mai tare, ca și oricare alt viciu, în cele din urmă câștigă supremația față de iubirea sa pentru Mântuitorul, și devenise astfel un idolatru. Sufletul său se stricase prin lăcomia lui și un om, pe care zgârcenia l-a făcut rob al ei, se află în primejdia, de a cădea tot mai adânc și mai adânc în pierzare.

[370] Iuda se bucurase împreună cu ceilalți doisprezece de favoarea de a asculta la învățăturile lui Isus și de a fi martor ocular al faptelor Sale de jertfire de sine pentru omenirea suferindă. El fusese martor al blândeții și al răbdării Sale, el văzuse, că Isus deși era Însuși obosit și flămând, strâmtorat de mulțimea de sărmani și de suferinzi, totuși asculta cu duioșie la strigătul lor, și nu respingea pe nici unul fără ajutor. El văzuse, cum Isus săvârșea minuni, pentru a da muribunzilor sănătate și mulțumire celor deznădăjduiți. El simțise în propria Sa persoană dovezile puterii Sale dumnezeiești. Dar când oamenii

leapădă lumina și urmează orbește pornirilor lor, atunci vor fi duși în întuneric și cele mai rele fapte rămân neluate în considerație. Iuda era din fire zgârcit, și el se lăsase în voia acestei obicei rău, până ce aceasta deveni patima dominantă a vieții sale.

Noi privim cu cutremur la trădarea lui Iuda; dar cazul său este la fel cu a multora dintre cei ce se pretind a fi sub stindardul lui Hristos și în fond ei sunt cei mai mari vrăjmași ai Săi. Ei nu se preamăresc decât pe ei înșiși și banii, și se folosesc de numele de creștin, spre a-și acoperi cu aceasta faptele lor rele. Ei își vând cinstea lor pentru bani și pe Salvatorul lor pentru avantajele lumești neînsemnate.

După ce Iuda făcu învoiala ca să trădeze pe Maestrul său, în mâinile acelor care însetau după sângele Său, el se amestecă iarăși printre ceilalți ucenici, ca și când nu s-ar fi făcut vinovat de nici o greșeală, și că nu s-ar fi ocupat decât de pregătirea pentru serbarea Paștelui. Trădătorul gândea, că intențiile sale josnice ar fi ascunse față de Maestrul său, deși fiecare zi aducea noi dovezi, că cugetele și planurile fiecărei inimi erau descoperite înaintea Lui.

Isus întâlnește pe ucenicii Săi pe terasă, și ei observă imediat că ceva greu apăsă sufletul Său. În cele din urmă, El le vorbi cu o voce plină de tristețe mișcătoare: „Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea.” El prevedea lămurit evenimentele care aveau să aibă loc în viitorul apropiat. Inima Sa a fost cuprinsă de tristețe, când privi la lipsa de recunoștință și la cruzimea acelor, pe care El venise să-i salveze și când soarta grozavă, care îi aștepta pentru aceasta, se desfășura în fața Spiritului Său.

Convorbirile dintre Isus și ucenicii Săi erau de obicei timpuri de o bucurie pașnică, prețuite de ei toți. Paștele era încă pentru ei mereu de un interes deosebit, dar la această ocazie Isus era întristat cu spiritul, iar ucenicii Săi compătiveauă cu întristarea Sa, deși nu cunoșteau originea acelei mâhniri. Aceasta era într-adevăr ultima pască, care avea să mai fie sărbătorită vreodată; căci tipul avea să-și întâlnească anti-tipul în junghierea Mielului lui Dumnezeu pentru păcatele lumii. Hristos avea să primească în curând botezul deplin al suferințelor Sale, puținele ore liniștite până la Ghetsimani, El voia să le petreacă spre binele ucenicilor Săi.

„El le-a zis: «Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea; căci vă spun, că de acum încolo, nu le voi mai mânca, până la împlinirea lor în Împărăția lui Dumnezeu.» Și a luat

[371]

un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu, și a zis: «Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi; pentru că vă spun că nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu.» Apoi a luat pâine; și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și le-a dat-o zicând: «Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.» Tot astfel după ce au mâncat, a luat paharul, și li l-a dat zicând: «Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi.» [Luca 22, 15-20](#). La acest ultim Paște a fost instituită cina cea de taină.

Cu această ocazie Isus dădu ucenicilor Săi o lecție de umilință prin exemplul Său. După ce Se încinse cu un șorț asemenea unui rob, El le spălă picioarele, vorbind în același timp cu ei într-o gingășie solemnă. El, care era Fiul cel imaculat al lui Dumnezeu, Se plecă, ca să spele picioarele urmașilor Săi, și le dădu cu aceasta una dintre ultimele dovezi despre iubirea Sa.

După ce sfârși cu aceasta, le zise „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți: «Învățătorul și Domnul», și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.” [Ioan 13, 12-15](#).

[372] Printre ucenicii lui Isus se iscase o ceartă, care să fie cel mai onorat în împărăția Sa; căci cu toată instrucțiunea expresă, pe care ei o auziseră de atâtea ori în contrast cu aceste aspirații, ei țineau totuși la idea lor fixă, că Isus va întemeia o împărăție pământească la Ierusalim; și aceste manifestații pe care le văzuseră la intrarea Sa în Cetate cum și felul și chipul cum El le primise, întărea această convingere în sufletele lor. Isus puse stavilă năzuințelor lor după onoare lumească și întări acum învățăturile Sale printr-o faptă de umilință și de iubire, care avea scopul să-i umple cu un sentiment de obligații reciproce și să le întipărească, că în loc să de dedea la ceartă pentru rang, să privească fiecare pe celălalt ca mai bun decât pe sine însuși.

Când ucenicii ședeau la cina Pascală cu iubitul lor Maestru observară că El era încă trist și mâhnit adânc. Un nor îi umbrea pe toți, o presimțire despre nenorocirea grozavă care le sta în față, al cărei caracter ei nu-l înțelegeau. Când ei mâncau în tăcere, Isus le-a zis:

„Adevărat, adevărat, vă spun, că unul din voi Mă va vinde.” Ioan 13, 21. La aceste cuvinte ei au fost cuprinși de uimire și consternare. Ei nu erau în stare să priceapă, cum unul din mijlocul lor ar fi putut să se poarte ca trădător față de Învățătorul lor dumnezeiesc. Din ce motiv puteau ei să-L trădeze și cui? În a cărui inimă avea să se ridice un astfel de plan trădător? Desigur în a niciunuia dintre cei doisprezece favoriți, care mai presus de toți ceilalți avuseră favoarea, ca să audă învățăturile Sale și să facă cunoștință cu iubirea Sa minunată, și pentru care El arătase o simpatie atât de mare, încât îi adusesese în cea mai strânsă legătură cu Sine.

Când ei își dădură seama pe deplin de însemnătatea cuvintelor Sale și își amintiră, cât de adevărate au fost cuvintele sale întotdeauna, ei au fost cuprinși deodată de spaimă și de neîncredere față de ei înșiși. Ei începură a-și examina fiecare inima sa, spre a vedea, dacă nu cumva vreun cuget de vrăjmășie contra Maestrului lor a prins aici rădăcină. Cu un simț de cea mai adâncă durere se întrebau unul pe altul: „Doamne, nu cumva sunt eu?” Dar Iuda tăcea. Cuprins de o mare durere sufletească Ioan întrebă în cele din urmă: „Doamne, cine este?” Iar Isus îi răspunse: „Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde. Negreșit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre el. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!” Ucenicii observaseră de aproape trăsăturile feței fiecăruia, când puseră altuia întrebarea: „Doamne, nu cumva sunt eu?” și acum tăcerea lui Iuda [373] atraseră ochii tuturor asupra sa. În confuzia întrebărilor și a expresiilor uimirii generale, Iuda nu auzise cuvintele lui Isus ca răspuns la întrebarea lui Ioan. Dar spre a scăpa de privirile cercetătoare ale ucenicilor, întrebă și el ca și ceilalți: „Nu cumva sunt eu, Învățătorule?” Isus îi răspunse cu o accentuare solemnă: „«Da», i-a răspuns Isus, «tu ești!»” Confuz și covârșit de descoperirea neașteptată a crimei sale, Iuda se ridică repede ca să părăsească sala; când el ieși; Isus îi zise: „Ce ai să faci, fă repede.”

O răbdare mișcătoare se dădu pe față în purtarea lui Isus față de Iuda. Ea dovedea o milostivire nemărginită; încă o ocazie de căință i se oferi lui Iuda, prin aceea că Isus îi arătă că toate cugetele și intențiile Sale erau pe deplin cunoscute Fiului lui Dumnezeu. El Se înjosi pe Sine, pentru a da lui Iuda, înainte de a-și aduce la îndeplinire planul său de trădare, încă o dovadă convingătoare

despre dumnezeirea Sa, înainte de a fi prea târziu. Dar deși uimit și neliniștit, totuși Iuda nu a fost adus la pocăință. El persistă cu atât mai îndărătnic în planul său, când vinovăția sa a fost dată pe față. El ieși și se duse să-și aducă la îndeplinire lucrarea, la care el se învoise.

Intenția Mântuitorului când rosti acest vai asupra lui Iuda, avea un caracter dublu: În primul rând, El voia să dea ucenicului mincinos o ultimă ocazie, să se păzească de soarta trădătorului; iar în al doilea rând, ea era pentru ucenici o dovadă de netăgăduit despre trimiterea Sa mesianică, prin descoperirea intențiilor ascunse ale lui Iuda. Isus zise: „Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura, care zice: «Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea.» Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se va întâmpla, să credeți că eu sunt.” [Ioan 13, 18-19](#).

[374] Dacă Isus ar fi tăcut într-o neștiință aparentă despre ceea ce avea să vină peste El, atunci ar fi existat primejdia, ca în sufletele ucenicilor să rămână impresia, că Maestrul lor n-ar fi avut nici o prevedere dumnezeiască a viitorului și că ar fi fost înșelat, surprins și trădat în mâinile unei cete de omorători. Cu un an mai înainte Isus zisese ucenicilor, că a ales doisprezece dintr-înșii, dar că unul din ei este diavol; și cuvintele rostite către Iuda la cina pascală, care dovedeau, că trădarea sa e în totul cunoscută Maestrului său, trebuiau să întărească credința adevăraților urmași ai Săi în timpul înjosirii Sale. Și când Iuda avea să ajungă la sfârșitul său tragic, ei trebuiau să-și amintească, și de vai-ul, pe care Isus îl rostise asupra trădătorului.

Îndepărtarea lui Iuda aduse la toți cei de față o mare ușurare. Fața Mântuitorului se luminează imediat, și ucenicii respirară iarăși liber, când văzură iarăși pacea cerului revenind pe fața palidă și îndurerată a Domnului lor. Isus avea multe de spus iubiților Săi ucenici, ceea ce nu le putea spune în prezența mulțimii, care nu avea nici o pricepere pentru adevărurile sfinte, pe care El dorea să le descopere. Chiar și ucenicii nu le-au înțeles încă pe toate pe deplin, până după înviere.

Privind la urmașii Săi credincioși Isus zise: „Acum Fiul omului a fost proslăvit, și Dumnezeu a fost proslăvit în El. Dacă Dumnezeu a fost proslăvit în El, și Dumnezeu Îl va proslăvi în El Însuși, și-L va proslăvi îndată.” [Ioan 13, 31-32](#). Hristos le aduse apoi la cunoștință

despărțirea Sa de ei, care se apropia în curând. Petru cel înfocat nu putea fi liniștit, pe când chestiunea plutea încă în așa nesiguranță. El întreabă: „«Doamne», I-a zis Simon Petru: «unde Te duci?» Isus i-a răspuns: «Tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu; dar mai târziu vei veni.»” Interesul lui Petru a fost trezit însă în totul, și el stăruie pe lângă Isus, ca să Se exprime mai lămurit, de aceea Îi zise: „«Doamne» I-a zis Petru, «de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine.» Isus i-a răspuns: «Îți vei da viața pentru Mine? Adevărat, adevărat, îți spun, că nu va cânta cocoșul, până te vei lepăda de Mine de trei ori.»” [Ioan 13, 36-38](#). Privind apoi cu o iubire compătimitoare la mica Sa turmă, care avea să fie lăsată așa de curând fără păstor, căută să le liniștească confuzia provocată în sufletul lor de cuvintele Sale și de aceea zise plin de gingășie: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți și calea într-acolo.” [Ioan 14, 1-4](#).

Isus scutură cu cea mai mare compătimire povara care zăcea asupra sufletului Său, în cuvinte de mângâiere, de sfat și de rugăciune, pentru a le întipări în mod neșters, în sufletele și inimile ucenicilor Săi. Aceste cuvinte de pe buzele Mântuitorului, care au fost scrise de inspiratul apostol Ioan în capitolele cincisprezece, șaisprezece și șaptesprezece, au fost repetate tot mereu de către ucenici mai târziu, spre a întreține curajul scăzut în timp de decepție și de cercare. De abia după înviere au fost înțelese și prețuite pe deplin cuvintele rostite la această ocazie solemnă. Acele adevăruri rostite de Mântuitorul de pe terasă au fost răspândite prin mărturia ucenicilor în toate țările și vor supraviețui în decursul tuturor timpurilor, pentru a mângâia inimile celor întristați și spre a insufla pace și speranță în inimile a mii de credincioși.

Isus părăsi apoi terasa împreună cu ucenicii Săi, și trecu râul Chedron. Întristarea și mâhnirea adâncă apăsă iarăși pe inima Sa. Cu o tristețe mișcătoare, El vorbi însoțitorilor Săi: „«În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris, Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite. Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileea.»” Petru a luat cuvântul și I-a zis:

[375]

«Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.»” Isus dezaprobă ca și mai înainte încrederea sa de sine, și-i zise: „Adevărat își spun, i-a zis Isus, că tu chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori. Petru I-a răspuns: «Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine.» Și toți ucenicii au spus același lucru.” [Matei 26, 31-35](#).

Isus plecă cu ucenicii Săi la grădina Ghetsimani la poalele muntelui Măslinilor, la un loc singuratic, pe care El îl vizitase adesea spre a fi acolo într-o apropiată comuniune cu Tatăl Său.

Era noapte, luna strălucea însă senină și le arăta o viță înfloritoare. Isus le atrase atenția asupra acesteia zicându-le: „Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță, care este în Mine și n-aduce roadă, El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curăță, ca să aducă și mai multă roadă.” [Ioan 15, 1-2](#).

[376]

Națiunea iudaică era o coardă neroditoare, și trebuia îndepărtată de la vița cea vie, care era Isus Hristos. Neamurile păgâne aveau să fie altoite în tulpină, spre a deveni coarde vii și spre a lua parte la viață, care hrănea pe adevăratul butuc de viță. Această ramură avea să fie curățată, așa ca să aducă rod. Cu privire la despărțirea Sa de ucenicii Săi, Isus îi îndemnă apoi, ca să se unească în mod strâns cu El prin credință, așa încât ei să alcătuiască o parte din butuc și să producă o recoltă bogată. „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” [Ioan 15, 4-5](#).

Când păcătosul se căiește de păcatele sale, și se unește cu Hristos, tocmai după cum coarda se altoiește în butuc, atunci și natura omului va fi schimbată, și el devine părtaș de fire dumnezeiască. El iubește lucrurile pe care le iubește Hristos și urăște tot ceea ce urăște El. Dorințele sale sunt de acord cu voința lui Dumnezeu. El păstrează cu îngrijire cuvintele lui Hristos înăuntrul său. Puterea dătătoare de viață a Salvatorului este transmisă și creștinilor. Tocmai așa și mica odraslă, fără frunze și fără viață în aparență va fi altoită în butucul cel viu, și prin alipirea fazelor de faze și arterelor de artere, va sorbi

astfel viață și tărie dintr-însul, până ce devine o ramură înfloritoare a butucului original.

El întipări în sufletul lor încă și mai departe însemnătatea continuării lucrării începută și a necesității, de a aduce roade spre onoarea lui Dumnezeu. „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.” [Ioan 15, 16](#). Ucenicii erau păzitorii aleși ai adevărului dumnezeiesc. Ei au fost martori despre recunoașterea lui Isus de către Tatăl, ca Fiu al lui Dumnezeu. Ei priviseră la minunile Sale și chemarea lor era de a vesti lumii întregi solia mântuirii, așa, ca prin mărturia lor, oamenii să primească pe Hristos printr-o credință vie. În felul acesta ucenicii aveau să aducă roade spre onoarea lui Dumnezeu.

Isus, asigură pe ucenicii Săi, că nu-i va părăsi niciodată, ci îmbrăcat fiind cu putere, va șede la dreapta Tatălui ca reprezentant al lor, spre a-I prezenta cauza lor înaintea Lui în numele Fiului Său. Pe atunci ucenicii nu înțelegeau pe deplin cuvintele Maestrului lor, dar mai târziu ei învățară în experiența lor creștină să prețuiască această făgăduință, și își înălțau rugăciunile lor către Tatăl în numele lui Isus. [377]

Isus avertiză mai departe pe ucenicii Săi, să nu caute lauda oamenilor. El zise: „Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.” [Ioan 15, 18-19](#). Acei, care sunt însuflețiți de același spirit ca și lumea vor și primi favoarea și aprobarea ei; dar ucenicii modești ai lui Isus aveau să sufere batjocuri și prigoniri. Isus declară că ei aveau să fie duși pentru numele Său înaintea regilor și a stăpânilor, și cel ce îi va ucide va fi amăgit astfel de către Satan, încât să privească fapta sa ca fiind după voia lui Dumnezeu. Orice nelegiuire și tiranie pe care ar fi putut-o născoci agresiunea minții omenești, avea să vină peste urmașii lui Hristos. În toată strâmtorarea lor, ei trebuiau să-și amintească că Maestrul lor a avut de suportat aceeași ocară și aceleași suferințe. Ei trebuiau să păstreze în amintire cuvintele Sale: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său.» Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor

face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.” [Ioan 15, 20-21](#).

Ucenicii lui Iisus trebuiau să pășească cu curaj pe urmele Lui, având mereu în fața ochilor lor prețul vieții veșnice, și câștigând suflete pentru Hristos. Chiar împotrivirea pe care ei aveau s-o întâmpine, avea să dezvolte într-înșii un caracter nestrămutat, și virtuți luminătoare; credință, răbdare și încredere în Dumnezeu sunt rodul desăvârșit, care înflorește și se coace mai bine în umbra nenorocirii.

[378] Iisus descoperi cu grijă ucenicilor Săi evenimentele care aveau să urmeze după moartea Sa, așa încât, când prigonirile aveau să vină asupra lor, ei să fie pregătiți ca să le suporte, și ca să nu se abată de la credință, spre a evita suferințele și lipsurile. El le descoperi în mod treptat înțelesul marilor adevăruri, pe care ei aveau să le vestească lumii și le întipări însemnătatea poziției lor, ca unii care au fost martori la manifestările minunate ale lui Dumnezeu față de Fiul Său, care au văzut minunile lui Hristos și au primit cuvintele înțelepciunii Sale. El le zise: „Și voi de asemenea veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început.” [Ioan 15, 27](#). Istoria acelor ucenici, și faptele pe care ei aveau să le scrie, erau destinate a servi ca studiu pentru sufletele cugetătoare din toate timpurile.

Iisus declară ucenicilor Săi în cuvinte precise, că El a părăsit prezența Tatălui Său, ca să vină pe acest pământ, și că acum era în perspectivă, să părăsească lumea, și să Se întoarcă la Tatăl Său; totuși El evita de a le încurca priceperea prin prea multe amănunte. El zise: „Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta.” Iisus știa că ei nu erau destul de tari ca să audă toate adevărurile minunate despre înjosirea și moartea Sa. După învierea Sa, ei aveau să fie în stare mai bine, de a le înțelege și a le prețui.

Lui Iisus nu-I mai rămânea decât puțin timp, în care să mai poată mângâia și instrui mica ceată a urmașilor Săi. Ultimele Sale sfaturi erau pline de milă și adevăr. Acele ultime clipe petrecute împreună cu Maestrul lor, erau pentru ucenicii Săi de o valoare neprețuită. Asemenea unui Arhiereu consacrat, Își descărcă El acum povara sufletului Său într-o rugăciune adresată Tatălui Său pentru biserica Sa; o rugăciune, pe care îngerii n-o mai auziseră până aici. Ea pornea din adâncul sufletului Său și era plină de ardoare și pătrunse până sus la cer. Cu brațele Sale omenesti El cuprinse pe fiii lui Adam într-o îmbrățișare strânsă, și cu brațul Său puternic, dumnezeiesc,

El ajunse până la tronul Celui Nemărginit și uni astfel pământul cu cerul și pe omul muritor cu Dumnezeuul nemuritor.

În grădină

Însoțit de ucenicii Săi, Mântuitorul mergea acum încet către grădina Ghetsimani. Luna pascală lucea limpede și plină înconjurată de un cer nepătat. Orașul corturilor de peregrini era învăluit acum într-o tăcere adâncă. El Se întreținu mai întâi în mod serios cu ucenicii Săi; dar când Se apropie de grădină, El deveni într-un mod ciudat foarte tăcut. Ucenicii au fost consternați, și priveau cu spaimă în fața Sa, și speranța de a citi aici o explicație despre această schimbare, care se petrecuse cu Domnul lor. Ei Îl văzuseră adesea mâhnit, dar niciodată așa de trist și de tăcut ca acum. Cu cât înainta mai departe, cu atât creștea mai mult această tristețe ciudată, și totuși nu îndrăzneau ca să-L întrebe de motivul acesteia. Corpul Său se clătina, ca și când era aproape să cadă. Ucenicii priveau cu îngrijorare după locul Său de liniște obișnuit, pentru ca Maestrul lor să Se poată odihni.

La intrarea în grădină, El zise tovarășilor Săi: „Sedeți aici până Mă voi duce colo să Mă rog.” Apoi alege pe Petru, pe Iacob și pe Ioan ca însoțitori, și pași mai departe, în singurătatea grădinii. El Își formase deprinderea, de a-Și întări Spiritul Său prin rugăciune stăruitoare în această singurătate pentru încercările și datoriile Sale și petrecuse adesea toată noaptea astfel. La astfel de ocazii, ucenicii Săi obișnuiau, ca după un scurt timp de veghere și rugăciune, să se culce la o mică depărtare de Maestrul lor și să doarmă netulburați, până ce El îi scula iarăși dimineța la o nouă lucrare. Așa se întâmpla, că ucenicii nu vedeau ceva neobișnuit în această comportare a lui Isus.

[380] Fiecare pas făcut mai departe părea tot mai greu pentru Mântuitorul. El gemu tare, ca sub apăsarea unei poveri grozave; totuși evita a înspăimânta pe cei trei ucenici ai Săi aleși, prin a le expune lupta sa cu moartea care-I sta în față. De două ori ei Îl ținură să nu cadă. Isus simțea că va fi lăsat absolut singur, și de aceea zise către cei trei favoriți ai Săi: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici, și vegheați împreună cu Mine.” Niciodată

nu mai vorbi El ucenicilor Săi cu o astfel de întristare. Corpul Său tremura și fața Sa palidă exprima o durere nespūsă.

El Se depărtă câțiva pași de tovarășii Săi, dar numai atât cât ei Îl puteau încă vedea și auzi, și căzu apoi cu fața la pământ. El era covârșit de o spaimă înfricoșată, că Dumnezeu va retrage prezența Sa de la El. El Se simțea despărțit de Tatăl Său printr-o prăpastie a păcatului, adâncă și neagră, încât spiritul Său, se înfiora în fața ei. El se crampona disperat de pământul rece și nesimțitor, ca și când ar fi putut să împiedice prin aceasta de a se îndepărta încă și mai mult de Dumnezeu. Roua rece a nopții căzu peste chipul Său, întins pe pământ, dar Salvatorul nu observă aceasta. De pe buzele Sale izbucni strigătul plin de chin: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.”

Nu teama de suferințe corporale, pe care Fiul lui Dumnezeu avea să le suporte în curând, era aceea care Îi provoca acest chin atât de grozav. El avea asupra-Și povara păcatelor omenirii, și Se cutremura în fața mâniei Tatălui Său. Lui nu-I era permis să facă uz de puterea Sa dumnezeiască, ca să Se scape de această luptă; ci ca om El trebui să suporte urmările păcatelor omenești și dizgrația Creatorului față de supușii Săi neascultători, și El Se temea că nu va fi în stare să suporte cu natura Sa omenească lupta cu stăpânirile întunericului; în acest caz, neamul omenesc s-ar fi pierdut fără speranță, Satan ar fi rămas biruitor, iar pământul, împărăție a Sa. Păcatele lumii apăsau greu asupra Mântuitorului și Îl plecau la pământ, iar mânia lui Dumnezeu, din cauza păcatului, părea că-L amenință cu nimicirea.

Chiar în lupta dintre Hristos și Satana, așa cum ea a avut loc în pustie, a fost pusă în joc soarta omenirii. Dar Fiul lui Dumnezeu a biruit, și Satan L-a părăsit pentru câțiva timp. Acum el se întorsese pentru ultima luptă înfricoșată. În decursul celor trei ani de activitate a lui Hristos, Satan se pregătise pentru această ultimă luptă. Totul era pus în joc pentru el. Dacă aici nu avea să-și ajungă ținta, speranța sa în supremație era pierdută pentru totdeauna; împărățiile pământului trebuiau să devină în cele din urmă proprietate a lui Hristos care avea „să lege pe cel tare”, adică pe Satana, spre a-L arunca afară.

În timpul acestei scene de suferință a Mântuitorului, ucenicii erau la început foarte uimiți, când văzură cum Stăpânul și Maestrul lor, care dealtfel fusese totdeauna liniștit, Se lupta acum cu o

durere sufletească de nedescris; dar ei erau foarte obosiți și în cele din urmă adormiră, lăsându-L astfel singur în lupta Sa sufletească grozavă. După ce trecu o oră, Isus simți nevoie după compătimitoare pământească. El Se ridică cu o sfortare foarte obositoare și merse împleticindu-se la locul unde lăsase însoțitorii Săi. Dar nici o privire compătimitoare nu-L salută după marea Sa luptă; ucenicii adormiseră adânc. O! dacă ar fi știut ei, că aceasta era ultima noapte, pe care mai aveau favoarea s-o petreacă cu Maestrul lor iubit, în timpul umblării Sale ca om pe pământ, dacă ar fi știut ce avea să-I aducă dimineța, atunci cu greu s-ar fi lăsat biruiți de somn.

Glasul lui Isus îi trezi întrucâtva. Ei zăriră chipul ce Se pleca asupra lor, expresia și statura Sa, care dădeau pe față o istovire extremă. Ei de abia erau în stare, să recunoască fața de obicei senină a Maestrului lor, în acele trăsături schimbate. Adresându-Se lui Simon Petru zise: „Simone, dormi? Un ceas n-ai fost în stare să veghezi?” O, Simone, unde este acum devotamentul tău cu care te lăudai mai înainte? Tu, care cu puțin mai înainte declarai, că vei merge cu Domnul tău la închisoare și chiar la moarte, acum l-ai părăsit în ora celui mai grozav chin al Său sufletesc și al cercării Sale, și ai căutat odihnă în somn!

[382] Ioan, ucenicul cel iubit, care stătuse la pieptul lui Isus, dormea de asemenea. Desigur, iubirea pe care Ioan o nutrea pentru Maestrul său ar fi trebuit să-l țină încă treaz. Rugăciunea sa zeloasă ar fi trebuit să-l unească cu Mântuitorul său în ceasul celei mai mari dureri ale Sale. Salvatorul jertfitor de sine petrecuse nopți întregi în munții răcoroși sau în dumbrăvi, spre a Se ruga pentru ucenicii Săi, ca credința lor să nu-i părăsească în ceasul cercării lor. Dacă Isus ar fi adresat acum lui Iacov și lui Ioan întrebarea pe care El le-o pusese altă dată: „Puteti voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu, și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?” atunci ei nu ar fi avut curajul ca să-I răspundă: „Putem”.

Această veghere însemnată de noapte ar fi trebuit să fie folosită de ucenici pentru lupte lăuntrice nobile și pentru rugăciune, ceea ce le-ar fi dat puteri de a fi martori la acel chin sufletesc al Fiului lui Dumnezeu. Ei ar fi fost prin aceasta în stare ca privind la suferințele lui Hristos pe cruce, să înțeleagă până la un anumit grad caracterul spaimii covârșitoare, pe care El a suportat-o. Atunci ei și-ar fi amintit mai ușor de cuvintele pe care El le-a rostit către ei, cu privire la

suferințele, moartea și învierea Sa; și în mijlocul descurajării din acel ceas al cercării, câteva raze de speranță le-ar fi luminat totuși întunericul și le-ar fi întărit credința. El recunoștea puterea, pe care prințul răului avea s-o exercite, spre a încurca mințile ucenicilor, și de aceea îi îndemnă să vegheze.

Dar tocmai în ora decisivă, când Isus avea nevoie mai multă de compătimirea și de rugăciunea lor stăruitoare, aleșii Săi s-au lăsat în voia somnului. Ei pierdură mult prin somnul lor nepotrivit. Suferințele Mântuitorului și răstignirea Sa aveau să fie o probă de foc pentru ucenicii Săi. Credința lor avea nevoie de sprijinul unei puteri mai mult decât omenească, spre a rămâne neclintiți, când aveau să vadă triumful puterilor întunericului. Hristos intenționa să-i întărească pentru această grea încercare. Dacă aceste ore din grădina Ghetsimani, le-ar fi petrecut în veghere împreună cu Mântuitorul iubit și în rugăciune către Dumnezeu, atunci ucenicii nu ar fi părăsit pe Isus în ora strâmtorării Sale, și Petru nu ar fi fost lăsat în propria sa putere slabă de a trăda pe Domnul Său.

Slăbiciunea evidentă a ucenicilor Săi, trezi compătimire și regret în inima Fiului lui Dumnezeu. El Se întrebă, dacă ei vor poseda destulă putere, spre a rezista la încercările, pe care aveau să le sufere ca martori ai trădării și ai morții Sale. El nu intră la judecată aspră cu ei, din cauza slăbiciunii lor, ci având în vedere suferințele viitoare, El îi îndemnă: „Vegheați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită”. Mișcat de neputința lor, El găsi singur o scuză la aceasta, pentru uitarea lor față de El, adăugând: „Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.”

[383]

Isus a fost cuprins iarăși de o spaimă supraomenească de moarte, și leșinat și istovit pe jumătate, El merse împleticindu-Se înapoi la locul Său de luptă. Încă o dată căzu cu fața la pământ. Chinul Său sufletesc de astă dată era chiar și mai mare ca mai înainte. Chiparoșii și palmierii erau martori muți ai chinului Său sufletesc. De pe ramurile lor înfrunzite picura roua grea și umedă a nopții asupra chipului Său plecat la pământ, ca și când natura ar fi revărsat lacrimi pentru lupta Creatorului ei, pe care o ducea singur cu puterile întunericului.

Cu puțin timp mai înainte El stătuse încă asemenea unui cedru puternic, și înfruntase furtuna de împotriviri, care își dăduse drumul furiei contra Lui. Capete îndărătnice și inimi pline de răutate

și viclenie căutaseră în zadar ca să-L pună în încurcătură și să-L biruiască. El sta neclintit în maiestatea Sa dumnezeiască ca Fiu al lui Dumnezeu. Acum El era ca o trestie frântă, biciuită de furtuni sălbatice. Cu puține ore mai înainte El Își descărcase inima Sa în fața ucenicilor Săi în cele mai nobile expresii; le arătase armonia Sa cu Tatăl și predase comunitatea Sa aleasă în brațele Tatălui cu cuvinte care dau pe față puterea Sa dumnezeiască. Dar acum El lăsa să se audă strigăte tari înăbușite de lacrimile unei dureri sufletești nespuse, cramponându-se de pământul rece, ca de un scut.

Cuvintele Mântuitorului au fost duse la urechile ucenicilor somnoroși: „Tată, dacă nu se poate să se depărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!” Spaima și durerea Fiului scump al lui Dumnezeu era atât de mare, încât îi scotea sudori de sânge de pe față. El Se ridică iarăși împleticindu-Se; inima Sa cu simțul ei omenesc dorea după compătimirea însoțitorilor Săi, și El păși spre locul unde ei dormeau. Prezența Sa îi deșteptă, și ei priveau înspăimântați în fața Sa, căci era mânjită de sânge și exprima o luptă sufletească inexplicabilă pentru ei.

[384]

De data aceasta El nu le mai vorbi, ci întorcându-Se înapoi, spre locul Său de luptă căzu la pământ covârșit de spaima întunericii extraordinare. Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în cea oră de cercare. Momentul înfricoșat sosise, acel moment care avea să hotărască soarta lumii. Cetele cerești așteptau rezultatul cu cea mai mare încordare. Soarta omenirii oscila în cumpănă. Acum sta încă în puterea lui Hristos, de a refuza să bea acel pahar, care fusese destinat omenirii păcătoase. El putea să-și șteargă sudorile de sânge de pe fruntea Sa, și să lase pe oameni să piară în nelegiuirea lor. Va bea oare Fiul Dumnezeului nemărginit acel pahar de amărăciune al înjosirii și al morții? Tremurând ieșiră de pe buzele lui Isus cuvintele: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.”

De trei ori Se rugă El astfel. De trei ori firea Sa omenească dădu înapoi înaintea jertfei care avea să încoroneze lucrarea Sa. Dar acum Salvatorul privește în spiritul Său istoria omenirii. El vede, că dacă călcătorii de lege vor fi lăsați singuri vor trebui să piară din cauza mâniei Tatălui său. El recunoaște puterea păcatului și completa neputință a oamenilor de a se salva pe ei înșiși. Durerile și jalea unei lumi osândite se ridicau în fața Lui. El privește la soarta

care îi aștepta pe aceștia și hotărârea Sa este luată. El vrea să salveze pe oameni, oricât de mult L-ar costa aceasta. El primește botezul de sânge, pentru ca milioanele, care de altfel trebuiau să fie sortite pieirii să poată câștiga printr-Însul viață veșnică. El părăsise curțile cerești, unde totul era curăție, fericire și mărire, spre veni să salveze o oaie pierdută, singura lume care căzuse prin păcat, și El nu voi să Se abată de la misiunea pe care El Și-a ales-o. Când luă hotărârea, și ajunse la punctul decisiv, El căzu ca mort la pământul de pe care El Se ridicase în parte. Unde erau acum ucenicii Săi, care să pună mâinile lor în mod gingaș sub capul Maestrului lor istovit și să spele fruntea Aceluia, care suferise mult mai mult decât pot să sufere oamenii? Mântuitorul trebui să calce singur linul și nimeni din toți oamenii nu era cu El; și totuși El nu era singur. Căci El zise: „Eu și Tatăl suntem una”. Dumnezeu suferea împreună cu Fiul Său. Omul nu putea niciodată pricepe jertfa pe care Dumnezeu cel nemărginit a adus-o prin predarea Fiului Său la batjocuri, la chinuri sufletești și la moarte amară. Dar în această predare se află dovada iubirii nemărginite a Tatălui pentru neamul omenesc.

Îngerii, care stătuseră sub comanda lui Hristos în ceruri, ar fi vrut să plece să-I vină în ajutor. Dar nu se afla în puterea lor, de a ușura durerea Sa. Ei nu simțiseră niciodată păcatele unei lumi corupte și priveau cu admirație la obiectul adorării lor, cum era cufundat într-o durere atât de nespūsă. Deși ucenicii neglijaseră a sprijini pe Domnul lor cu compătimire în acel ceas de cercare, totuși întreg cerul era plin de compătimire, și aștepta cu îngrijorare rezultatul. După ce lupta a fost terminată, a fost trimis un înger de la tronul lui Dumnezeu, ca să ridice pe Salvatorul care era căzut la pământ.

[385]

Ucenicii au fost deșteptați deodată din somnul lor printr-o lumină strălucitoare care strălucea în jurul Fiului lui Dumnezeu. Plini de uimire ei se sculară repede și văzură o ființă cerească îmbrăcată cu un veșmânt de lumină, plecându-se către Învățătorul lor care era întins la pământ. Cu o mână El ridică capul Divinului Suferind care Îi căzuse pe piept, iar cu cealaltă arăta spre cer. Glasul său semăna cu muzica cea mai dulce, când vorbi cuvinte de mângâiere, punând în fața spiritului lui Hristos, marele succes pe care El îl câștigase asupra vrăjmașului puternic și viclean. Hristos devenise biruitor asupra lui Satan, și ca rezultat al triumfului Său, milioane de oameni aveau să intre cu El ca triumfători în împărăția Sa.

Apariția măreață a îngerului orbi ochii ucenicilor. Ei își aminti de muntele schimbării la față; despre măreția care înconjurase pe Isus în templu și despre glasul lui Dumnezeu care răsunase din nor. Ei văzură aici desfășurându-se aceeași mărire, și acum nu se mai temeau pentru Maestrul lor, deoarece Dumnezeu Îl luase sub ocrotirea Sa, și un înger era de față spre a-L ocroti față de vrăjmașii Săi. Ei erau obosiți și somnoroși și căzură iarăși într-o stare de nesimțire.

Mântuitorul lumii se sculă căută pe ucenicii Săi și îi găsi pentru a treia oară adormiți. Dar cuvintele Sale îi deșteptară: „Dormiți de acum și odihniți-vă!.. Iată că a venit ceasul ca Fiul omului să fie dat în mâinile păcătoșilor.” Și pe când rostea El încă aceste cuvinte, se auziră deja pașii acelei cete, care Îl căuta; Iuda îi conducea, și lângă el mergea marele preot. Isus Se întoarse către ucenicii Săi, când vrăjmașii se apropiară, și zise: „Sculăți-vă, haidem să mergem; iată că se apropie vânzătorul.” Fața Mântuitorului da pe față o expresie de demnitate liniștită; nici-o urmă despre acel chin sufletesc grozav prin care trecuse nu se mai observa pe fața Lui, când pași înainte, ca să întâmpine pe trădătorul Său.

El sta în fața vrăjmașilor Săi și întrebă: „Pe cine căutați?” Ei răspunseră: „Pe Isus din Nazaret”. Isus le răspunse: „Eu sunt”. Când rosti aceste cuvinte, ceata se dădu înapoi, iar preoții, mai marii, soldații și chiar Iuda, căzură la pământ fără putere. Aceasta dădu lui Hristos destulă ocazie ca să scape de ei, dacă ar fi voit. Dar El sta în toată strălucirea Sa în mijlocul cetei brutale și fără inimă. Când El le răspunse: „Eu sunt”, îngerul lui Dumnezeu trecu între El și omorâtorii Săi, care vedeau o lumină dumnezeiască strălucind pe fața Mântuitorului și umbrindu-L într-un chip ca de porumbel. Inimile lor împietrite, au fost umplute de groază. Neîn stare a sta pe picioarele lor în prezența acestei străluciri dumnezeiești, ei căzură la pământ ca morți.

Îngerul se dădu apoi la o parte; lumina dispăru, iar Isus sta liniștit și conștient în fața lor; razele strălucitoare ale lunii cădeau pe fața Sa palidă pe când El era încă mereu înconjurat de acei oameni neputincioși și căzuți la pământ, iar ucenicii Săi erau atât de uimiți, că nu puteau scoate nici măcar un cuvânt. După ce îngerul se îndepărtă, soldații romani săriră pe picioarele lor, și în unire cu preoții și cu Iuda se îngrămădiră în jurul lui Hristos, aproape rușinați de slăbiciunea

lor și plini de îngrijorare ca nu cumva iarăși să le scape. Încă o dată întrebă Salvatorul: „Pe cine căutați?” Și iarăși răspunseră: „Pe Isus din Nazaret”. Mântuitorul zise apoi: „V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă”, le zise el arătând spre ucenicii Săi. În această oră de înjosire, Hristos nu se gândea la Sine Însuși, ci la ucenicii Săi iubiți. El dorea să-i scutească mai departe de altă cercare a tăriei lor.

Iuda trădătorul, nu-și uită rolul său, ci veni la Isus, Îi apucă mâna ca la un amic de aproape, și-L salută cu sărutul trădării. Isus îi zise: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!” Glasul Său tremura de duioșie, când El adresă trădătorului Iuda și celelalte cuvinte: „Iuda, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?” această cuvântare atât de mișcătoare ar fi trebuit să trezească conștiința trădătorului, și să înmoaie inima Sa împietrită; dar onoarea, credincioșia și gingășia omenească îl părăsiseră în totul. El sta nerușinat și provocator, și nu arăta nici o înclinație spre căință. El se lăsase în conducerea lui Satana, și nu posedea puterea de a-i rezista. Isus nu refuză sărutul trădătorului. Cu adevărat, în aceasta El ne dă un exemplu de iertare, de iubire și de compătimire fără pereche.

[387]

Deși ceata omorătoare a fost surprinsă și înspăimântată de cele ce văzuseră și simțiseră, totuși siguranța și prezența de spirit le reveniră iarăși, când văzură cu câtă îndrăzneală Iuda se apropia de persoana Aceluia, pe care ei Îl văzuseră cu puțin înainte înconjurat de strălucire. Ei puseră acum mâinile pe Isus, și începură să lege acele mâini scumpe, care întotdeauna făcuseră numai bine.

Când ucenicii văzură pe acea ceată de bărbați puternici căzuți întinși și fără putere, gândeau că Maestrul lor cu siguranță nu va tolera ca ei să pună mâna pe El, căci aceeași putere, care doborî la pământ acea ceată de soldați, îi putea și ține în acea stare de neputință, până ce Isus și ucenicii Săi aveau să se îndepărteze neatinși dintre ei. Ei au fost decepționați și revoltați, când au văzut, că au fost aduse funiile, spre a lega mâinile Aceluia, pe care ei Îl iubeau. Plin de furie violentă, Petru scoase sabia, și tăie urechea slugii arhiereului.

Când Isus văzu ce a făcut Petru, Își eliberă mâinile, deși erau apucate deja de soldații romani, și zicând: „Lăsați-i! Până aici!” atinse urechea rănită și se făcu sănătoasă într-o clipă. Apoi zise lui Petru: „Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie

vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?” [Matei 26:52-54](#). „Nu voi bea paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” Apoi Isus Se întoarse către mai marii preoților și mai marii sanctuarului, care se atașaseră la ceata omorătorilor și le zise: „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele ședeam în mijlocul vostru, și învățam norodul în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească cele scrise prin proroci.”

[388] Când ucenicii văzură că Isus nu Se eliberă din mâinile vrăjmașilor săi, ci le permise să pună mâna pe El și să-L lege, se simțiră jigniți că El Se expune atât pe Sine cât și pe ei la o astfel de umilință. Ei văzuseră tocmai o dovadă a puterii Sale, când El făcu ca acei ce veniseră să-L prindă să cadă cu fețele la pământ, și când vindecă urechea slugii, pe care o tăiase Petru, și ei știau foarte bine că El s-ar fi putut elibera de acea ceată omorătoare, dacă ar fi voit. Ei Îl muștrău pentru că n-a făcut aceasta, și supărați și înspăimântați de moarte, din cauza acestei purtări inexplicabile, îi părăsiră și fugiră. Hristos prevăzuse de mai înainte această fugă și chiar în locuința lor pe terasă le prezisese, cum aveau să se comporte ei în acest timp: „Iată că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine, Mă veți lăsa singur, căci Tatăl este cu Mine.” [Ioan 16, 32](#).

Chiar Iuda a fost uimit, că Isus se lăsă în mâinile aceluia, care doreau nimicirea Sa. El știa că la alte ocazii mai înainte, când vrăjmașii Mântuitorului își făureau planurile lor, ca să-L prindă, Isus ieșea liniștit dintre ei și le zădărnicea intențiile lor ucigăse. Dar acum din contră, trădătorul privea cu uimire că Maestrul său îngădui să fie legat și luat prins. Falsul ucenic nădăjduia, că Isus a îngăduit aceasta pentru ca mai târziu puterea Sa să se descopere într-un mod minunat în liberarea Sa din mâinile vrăjmașilor. El știa că nimic altceva nu l-ar fi putut libera din mâinile acelei cete înarmate. Timp de trei ani de zile au căutat iudeii, ca să-l prindă în ascuns, și acum, după ce își ajunseră scopul, nu i-ar mai fi dat drumul cu nici un chip, cât timp aceasta sta în puterea lor.

Isus a fost luat și dus repede de mulțimea batjocoritoare. El nu Se putea mișca decât încet, căci mâinile Sale erau legate strâns și

El era supravegheat cu îngrijire. Mai întâi El a fost adus în casa lui Ana, socrul arhiereului, în casa acelui bărbat, al cărui sfat era căutat de poporul iudeu și considerat ca voce a lui Dumnezeu. Ana dorea după o satisfacție grozavă, de a avea cel dintâi pe Isus din Nazaret ca prizonier în fața sa. După ce Ana Îl văzu, El a fost adus în grabă mai departe, căci preoții și mai marii erau hotărâți, ca atâta timp cât aveau stăpânire asupra persoanei Sale, să nu amâne interogatoriul Său, ci să-L osândească la moarte cât mai curând. Aceasta, pentru că se temeau, ca nu cumva poporul, amintindu-și de faptele lui de bunătate și milostivire să-L smulgă din mâinile lor.

În sala de judecată

Ceata înarmată a trecut prizonierul ei prin străzile înguste și întunecoase, conduși de facle și de lanterne, deoarece era încă dimineața devreme și era foarte întuneric.

Mântuitorul năpădit cu defăimări și batjocuri, a fost dus la palatul lui Caiafa, la arhiereul anului acela. Aici El a fost învinuit într-un mod aspru de prigonitorii Săi, a fost judecat și luat în răs de către preoți și hulit de întreaga adunare. Deși Mântuitorul suportă această înscenare de interogatoriu, totuși inima Sa a fost străpunsă de o altă durere mai mare decât aceea pe care vrăjmașii Săi erau în stare să i-o producă. Aceasta a fost durerea pe care ucenicul său cel iubit, I-o produse, tăgăduindu-L prin blesteme și jurământ.

După ce ei au părăsit pe Maestrul lor în grădină, doi dintre ucenici, dobândiră iarăși destulă prezență de spirit, de a urma la o oarecare depărtare cetei, care supraveghea pe Isus. Acești doi ucenici erau Petru și Ioan. Preotul recunosc pe Ioan ca pe un ucenic bine cunoscut al lui Isus și-l lăsă să intre în sala de judecată, unde Mântuitorul era întrebat, nădăjduind că la priveliștea umilirii Conducătorului său, va fi pătruns și el de același sentiment, care însuflețea pe vrăjmașii săi, și va renunța la gândul, că poate fi Fiul lui Dumnezeu o persoană, care era expusă la astfel de defăimări. După ce Ioan câștigă permisiunea ca să intre înăuntru, el mijloci în favoarea tovarășului său Petru, și aceeași favoare a fost acordată și acestuia.

[390] Cea mai răcoroasă oră din noapte era aceea dinainte de revărsatul zorilor; și de aceea era aprins un foc în curtea palatului, în jurul căruia se adunase curând un grup de persoane, iar Petru luă cu îndrăzneală parte cu cei ce se încălzeau lângă foc. El nu dorea să fie cunoscut ca ucenic al lui Isus, și gândea, că atașându-se nepăsător la mulțime, va fi privit ca unul dintre acei care aduseseră pe Isus la judecată.

Dar când lumina căzu peste fața lui Petru, femeia care servea ca portărită, își aruncă o privire cercetătoare asupra lui. Ea observase

că el intrase împreună cu Ioan și deduse de aici, că el e unul dintre urmașii lui Hristos. De aceea ea îl întreabă într-un mod batjocoritor: „Nu cumva și tu ești unul din ucenicii omului acestuia?” Petru a fost uimit și confuz, pentru că ochii întregii grupări se îndreptară imediat asupra lui. El se făcea că n-o înțelege: dar ea nu se lăsa respinsă și zise către cei dimprejur că acest om a fost împreună cu Isus. În cele din urmă Petru se văzu silit să răspundă și zise cu mânie: „Femeie, nu-L cunosc.” Aceasta a fost prima tăgăduire, și imediat după aceasta a cântat cocoșul. O Petre! Așa de curând te rușinezi tu de Maestrul tău! Așa de repede tăgăduiești cu atâta lașitate pe Domnul tău! Mântuitorul e dezonorat și tăgăduit astfel în înjosirea Sa de unul dintre cei mai zeloși ucenici ai Săi.

La început Petru intenționa să-și ascundă adevăratul Său caracter; și luând o poziție indiferentă, trecu de partea vrăjmașului și deveni astfel o pradă bogată a ispitirii lui Satan. El părea a nu avea nici un interes la judecarea Maestrului său, deși inima sa era în realitate plină de tristețe, când auzea acuzațiile tirane și vedea batjocurile și maltratările pe care El le suferea. În afară de aceasta era uimit și supărat, că Isus trebuie să Se umilească atât pe Sine cât și pe urmașii Săi.

În această controversă de simțăminte era greu pentru el, ca să-și mențină nepăsarea sa prefăcută. Purtarea sa era nefirească, când încerca să ia parte la glumele nepotrivite ale prigonitorilor lui Isus, pentru a-și ascunde adevăratele sale sentimente.

Fapta sa sta în contrast cu sentimentele sale, și încercând a conversa în mod stângaci, el nu se putu abține de la observații de dezaprobare, când văzu maltratarea Maestrului său. De aceea atenția celor dimprejur se îndreptă a doua oară asupra lui, și el a fost învinuit, a fi urmaș al lui Isus. De data aceasta el tăgădui învinuirea printr-un jurământ. Cocoșul cântă pentru a doua oară; dar Petru nu auzi, căci el era hotărât în totul, ca să se prefacă până la sfârșit. Unul din servii arhierului, o rudă de aproape cu cel, căruia Petru îi tăia urechea, îl întreabă apoi: „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?” [Ioan 18, 26](#). „Nu mai încape îndoială că ești unul dintre oamenii aceia; căci ești Galileean, și graiul tău seamănă cu al lor.” [Marcu 14, 70](#).

La aceste cuvinte Petru a fost umplut de furie, și spre a induce în eroare pe întrebători și spre a-și menține caracterul prefăcut, începu să tăgăduiască pe Maestrul său cu blesteme și jurământ. Și imediat

după aceasta a cântat cocoșul pentru a treia oară. Petru îl auzi acum; și pe când jurământul degradator era încă proaspăt pe buzele sale, și cântatul strident al cocoșului răsună încă mereu la urechile sale, Mântuitorul își întoarce privirea de la judecătorii supărăcioși, și privi drept în față pe sârmanul său ucenic. În acest timp ochii lui Petru se îndreptară în mod involuntar către Maestrul Său. El citea în acea privire blândă, numai compătimire și durere; dar nici o mânie nu se observa.

Petru a fost cuprins de muștrări de conștiință, memoria sa a fost reîmprospătată; el își aminti de promisiunea pe care o făcuse cu câteva ore mai înainte că el va merge pentru Domnul său la închisoare și la moarte. El se gândea la durerea pe care o simțise, când Mântuitorul îi zise, când ședea pe terasă, unde locuiau ucenicii, că el Îl va tăgădui de trei ori în noaptea aceea pe Maestrul său. Petru tocmai declarase, că nu cunoaște pe Isus; dar acum el recunoștea cu amar cât de bine îl cunoștea Domnul pe el, și cât de exact citise El interiorul inimii sale, a cărei falsitate îi era necunoscută chiar lui. El gemea în spiritul său, când își dădu seama, că Maestrul său avea de suportat nu numai umilintele amare din partea vrăjmașilor Săi, ci el a avut de suferit și o altă înjosire printr-unul dintre ucenicii Săi, care Îl părăsise și care refuza a-L mărturisi în ceasul cercării.

[392] Privirea lui Hristos însemna pentru Petru cel căit mult mai mult decât s-ar fi putut exprima prin cuvinte. El citea în ea durere, iubire și iertare. Amintirile din zilele trecute năvăleau asupra lui. El își aminti de milostenia gingașă a lui Isus, de bunătatea, indulgența și răbdarea cu care el tratase pe urmașii Săi. El își aminti iarăși de avertismentul lui Isus: „Simone, Simone, Satana va cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” [Luca 22, 31.32](#). El se gândea cu groază la lipsa sa de recunoștință, la falsitatea și la călcarea votului său. El mai privi încă o dată la Maestrul său, și văzu cum o mână defăimătoare a fost ridicată spre a-L lovi peste față. Nemaiputând suporta mai departe această scenă, el fugi din palat cu inima zdrobită.

El alergă în singurătate și întuneric, fără să știe sau să se întrebe unde merge. În cele din urmă ajunse în grădina Ghetsimani, unde dormise cu puțin timp înainte, pe când Mântuitorul Se lupta cu puterile întunericului. Fața suferindă a Mântuitorului său, acoperită

cu sudoare de sânge și mistuită de durere sufletească, se ridică înaintea ochilor săi. El își aminti cu reproșuri amare, că Isus plânsese și suferise singur în rugăciune, pe când acei care ar fi trebuit să-L sprijine în acel ceas de încercare, dormeau. În memoria sa reveni iarăși avertismentul solemn: „Vegheați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită!” Scenele care se desfășuraseră înaintea ochilor lui cu câteva ore mai înainte, se prezentau acum spiritului său în mod viu. El a fost iarăși martor al lucrărilor și suspinurilor lui Isus. Cel mai mare chin al inimii sale sângerânde era a ști că el a contribuit cu cea mai grea sarcină la umilirea și durerea Mântuitorului. În același loc, unde Domnul său fusese căzut sub povara durerilor Sale nespuse, căzu și el la pământ.

Primul pas greșit al lui Petru a fost acela, că el dormise, când Hristos îl rugase să vegheze și să se roage. În clipa hotărâtoare, când Fiul lui Dumnezeu avea nevoie de compătimirea și rugăciunea sa gingașă, el nu a fost în stare să-i ofere aceasta. Ucenicii pierdură mult prin somnul lor; Isus intenționa să-i întărească pentru încercările grele ale credinței lor, la care ei aveau să fie expuși. Dacă ei ar fi petrecut acel timp de tristețe din grădină în veghere împreună cu scumpul lor Mântuitor și în rugăciune către Dumnezeu, atunci Petru nu ar fi fost lăsat numai în propria sa putere slabă; el nu ar fi tăgăduit pe Domnul său.

Când ucenicul Ioan intră în sala de judecată, el nu căuta nicidecum să ascundă faptul, că este urmaș al lui Hristos. El nu se amestecă în acea societate barbară, care insulta și batjocorea pe Maestrul Său. El nu a fost supărat pe nimeni, căci el nu se făcuse vinovat de nici-o prefăcătorie și de aceea nici nu trezi vreo neîncredere. El căută un colț liniștit, unde era scutit de ochii gloatei, dar totuși aproape de Isus, pe cât era posibil. Din acest loc, el putu privi și auzi tot ceea ce avea loc la judecata Domnului său.

Dacă Petru ar fi fost chemat să lupte pentru Maestrul său, atunci el s-ar fi dovedit ca un ostaș îndrăzneț și curajos; dar el deveni laș, când degetul disprețului se ridică contra sa. Foarte mulți care n-ar ezita să intre în luptă pentru Domnul lor, se lasă amăgiți a-și tăgădui credința în fața batjocurilor vrăjmașilor lor. Ei se expun astfel la ispite, intrând în societatea aceluia, pe care ar trebui să-i evite. În felul acesta ei invită pe vrăjmaș, ca să-i ispitească și să-i amăgească,

ca să facă sau să zică ceva, de care ei niciodată nu s-ar face vinovați în alte împrejurări.

Ucenicul lui Hristos, care în zilele noastre își ascunde credința de teama suferințelor sau muștrărilor, tăgăduiește pe Domnul său într-adevăr tot așa de mult ca și Petru în sala de judecată. Există totuși unii care se laudă cu libertatea cugetărilor și a acțiunilor lor și iau în râs șovăirea celor conștiincioși, care se tem să facă nedreptate. Și totuși când acele persoane drepte se lasă amăgite, să renunțe la credința lor, sunt apoi disprețuite tocmai de aceia care au fost uneltele lui Satana, spre a-i duce la pieire.

Atât Petru, cât și Ioan au fost în orice caz martori la cea mai mare parte din interogatoriul și cercetarea lui Isus, făcută spre batjocură. Era necesar să se dea aparența unei cercetări legale; totuși se păstră o mare discreție, de teamă, ca nu cumva poporul să afle despre cele ce se petreceau, și să intervină cu vreo mărturie sau alta în apărarea lui Isus, atrăgând atenția la faptele puternice pe care El le făcuse. Aceasta ar fi atras în mod inevitabil indignarea întregului popor asupra marelui sfat iudaic; procedura sa ar fi fost osândită și zădărnicită, iar ca urmare, Isus ar fi fost pus iarăși în libertate și ar fi primit iar onoruri din mâinile poporului.

[394] La întrunirea membrilor Sinedriului iudaic sau a marelui sfat, Ana și Caiafa, preoții, puneau diferite întrebări lui Isus cu intenția, de a-L provoca să facă declarații, care ar fi putut fi folosite în defavoarea Lui. Ei aduseră două învinuiri contra Lui, dintre care una, sau amândouă la un loc trebuiau după părerea lor, să aibă ca urmare osândirea Sa. Una era, că El ar fi fost un tulburător, conducătorul unei răscoale. În cazul că această învinuire avea să se adeverească atunci el avea să fie osândit de autoritățile romane. A doua învinuire îl acuza că a hulit pe Dumnezeu. În cazul că aceasta avea să se dovedească ca adevărată, osândirea Sa din partea iudeilor avea să fie sigură. Marele preot întrebă pe Isus cu privire la învățătura Sa și la ucenicii care credeau într-Însul. Isus răspunse scurt: „Eu am vorbit lumii pe față; totdeauna am învățat pe norod în sinagogă și în Templu, unde se adună toți iudeii, și n-am spus nimic în ascuns. Pentru ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit; iată, aceia știu ce am spus.” [Ioan 18, 20-21](#).

Pentru Isus nu era ceva ascuns că întrebătorul intenționa să-L provoace la vreo declarație, care să trezească îngrijorare la autoritățile

romane, că El ar urmări să organizeze în secret o societate cu intenția, de a întemeia în cele din urmă o nouă împărăție. De aceea El zise lui Ana în cuvinte lămurite, că nu are nimic de ascuns cu privire la intențiile sau învățăturile Sale. Și întorcându-Se către cel ce-l întreba, zise cu accentuare surprinzătoare: „Pentru ce Mă întrebi pe Mine?” Nu plătiseră preoții și mai marii spioni, ca să supravegheze mișcările Sale și să raporteze orice cuvânt al Său? Nu au fost aceștia de față la orice adunare a poporului, și cu această ocazie nu le aduseseră preoții la cunoștință toate cuvintele și faptele Sale? „Întreabă pe cei ce M-au auzit despre ce le-am vorbit; iată, aceia știu ce am spus”, răspunse Isus; iar cuvintele Sale conțineau un reproș contra lui Ana, care Îl urmărise deja de luni de zile, căutând neîncetat, ca să-L prindă și să-L aducă în fața unui tribunal secret, în care poporul să nu poată avea nici un cuvânt, și să dobândească astfel prin viclenie, ceea ce nu le-ar fi fost posibil să dobândească pe o cale cinstită și dreaptă.

Cuvintele lui Isus erau atât de scurte și precise, încât arhiereul recunoscu că lăuntru inimii sale, sta deschis în fața acestui Prizonier. Deși Ana a fost umplut de ură, contra lui Isus la auzirea acestor cuvinte, totuși el se prefăcu deocamdată, până ce avea să i se ofere o ocazie mai favorabilă, pentru a da loc răutății și geloziei sale. Dar unul dintre servii arhiereului, care deduse că stăpânul său nu ar fi fost tratat cu respectul cuvenit, lovi pe Isus peste față zicând: „Așa răspunzi marelui preot?” la această întrebare insultătoare și la această lovitură, Isus răspunse cu blândețe: „Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar dacă am vorbit bine, de ce mă bați?”

Maiestatea cerului ar fi putut chema legiuni de îngeri credincioși în ajutorul Său, spre a-L apăra de răutatea vrăjmașilor Săi; dar era misiunea Sa, de a suporta cu răbdare batjocurile și loviturile în corpul omenesc, pentru a lăsa astfel fiilor oamenilor un exemplu de indulgență răbdătoare. Acei, în a căror putere căzuse Isus, nu aveau nici un respect pentru răbdarea cerească. Faptul că el era un prizonier inofensiv în mâinile lor, le dădea prilejul de a-L năpădi cu cele mai ordinare insulte, de care inimile lor stricate erau capabile.

După ce marele sfat a fost întrunit în număr complet, Caiafa își ocupă locul său ca președinte de judecată. Acesta privea încă de mult pe Isus ca adversar al său. Simplitatea Salvatorului în legătură cu elocvența Sa atrăsese gloate multe la El, ca să asculte la învățăturile Sale, care conțineau mai multă înțelepciune, decât auziseră ei vre-

[395]

dată de pe buzele preoților sau ale cărturarilor. Pasiunea poporului, de a asculta pe Isus și disponibilitatea lui de a primi învățăturile Sale, trezire cea mai mare gelozie a arhierelui.

Isus, sta liniștit și cu sânge rece în fața arhierelui, pe când ochii multimii erau îndreptați asupra Lui și cea mai mare agitație domnea de jur împrejur. Pentru o clipă Caiafa privind asupra prizonierului, a fost cuprins de admirație față de înfățișarea Sa plină de demnitate. El nu putea înăbuși în sine convingerea, că acest om e înrudit cu Dumnezeu. În clipa următoare își izgoni însă acest cuget, disprețuindu-și singur inspirația launtrică a sufletului său. Cu o voce batjocoritoare și îngâmfată el ceru lui Isus să facă imediat înaintea lui una din acele mari minuni, care Îl făcuseră să dobândească un așa renume mare în popor. Cuvintele sale bătură la urechile Mântuitorului, dar El se făcu ca și cum n-ar fi auzit.

[396] Poporul compara involuntar purtarea agitată și răutăcioasă a lui Ana și Caiafa cu înfățișarea plină de liniște și demnitate a lui Isus. O influență sfântă părea a porni de la Isus și a înrâuri asupra celor din jurul Său. Chiar și în sufletele împietrite ale celor de față se ridica întrebarea: „Să fie oare acest om de o înfățișare divină un criminal ordinar?” Caiafa, care observă marea influență a lui Isus, se grăbi cu judecata sa. El își luă locul pe scaunul de judecată, în timp ce Isus sta înaintea acestuia. De fiecare parte ședea judecătorii și acei care aveau vreun interes deosebit la acest interogatoriu. Ostașii romani se așezară în semicerc în jurul scaunului de judecată.

Marele preot se ridică în veșmintele sale pompoase, îmbrăcat cu tiara sa strălucitoare și cu pieptarul prețios, de pe care în timpurile de mai înainte, lumina măririi lui Dumnezeu strălucise adesea. Într-un contrast desăvârșit față de acest lux extraordinar sta îmbrăcămintea cea aspră și simplă a lui Isus. Și totuși, acela care era înfășurat în acea îmbrăcămintă simplă și neatrăgătoare, domnise în împărăția cerurilor încoronat, și îmbrăcat cu veșmintele măririi, înconjurat de îngerii cei sfinți. Dar aici el sta la picioarele unui tron pământesc, spre a fi osândit la moarte.

Preoții și mai marii hotărâseră în consfătuirea lor, că Isus trebuie osândit, fie că pot să aducă sau nu dovezi despre vinovăția Sa. Era necesar ca ei să ridice astfel de învinuiri contra Lui, care să fie privite și de autoritățile romane ca crime, altfel ei nu ar fi fost în stare ca să-I facă ceva pe cale legală. Pârătorii Săi, puteau găsi pe

mulți, care să mărturisească, că El a acuzat pe preoți și pe cărturari, numindu-i fățarnici și omorători. Dar aceasta nu ar fi avut la romani nici o greutate, căci chiar lor înșile le era nesuferită aroganța fariseilor. O astfel de mărturie ar fi fost de asemeni fără efect și la saducheii, căci aceștia în certurile lor cu fariseii întrebunțaseră un limbaj asemănător contra lor. Învinuatorii Săi căutau să evite orice chestiune care s-ar fi referit la divergența între fariseii și saducheii, căci dacă între aceste două partite s-ar isca vreo luptă, atunci după toate probabilitățile Hristos ar fi scăpat din mâinile lor.

Ei puteau aduce destule dovezi că Hristos a nesocotit tradițiile lor și că a vorbit fără respect despre multe din prescripțiile lor, dar o astfel de dovadă era fără valoare, deoarece nu avea greutate [397] nici la romani și nici la saducheii. Ei nu cutezau să-L învinuiască de profanare a Sabatului, temându-se de vreo cercetare, care ar fi dovedit, care era caracterul faptelor Sale în acea zi. În acest scop minunile săvârșite pentru vindecarea bolnavilor ar fi trebuit să fie date pe față, și astfel tocmai scopul pe care ei voiau să-l ajungă, ar fi fost zădărnicit.

Hristos zisese cu privire la templul corpului Său, că El îl poate dărâma și în trei zile îl va rezidi iarăși. Aceste cuvinte au fost interpretate de ascultători, ca și când s-ar fi referit la templul iudaic. Dintre toate câte vorbise Hristos, acestea erau singurele cuvinte, pe care preoții le puteau interpreta contra Lui. Romanii rezidiseră din nou templul, și-l înfrumusețaseră. Aceștia se mândreau cu el ca și cu o operă de știință și de artă, și preoții sperau să provoace indignarea lor, dacă s-ar dovedi că Isus, un om de rând, ar fi declarat, a fi în stare a-l rezidi în trei zile, după ce-l va dărâma. În felul acesta romanii și iudeii, fariseii și saducheii, puteau face o cauză comună cu toții, căci toți aveau multă venerație pentru templu.

În afară de aceasta, ei plătiseră martori mincinoși, ca să facă declarații, că Isus ar fi vinovat de agitație la răscoală, spre a întemeia o împărăție deosebită. În felul acesta ei nădăjduiau să trezească la romani încă o bănuială pentru a-și ajunge scopul dorit. Dar când acești martori au fost ascultați, declarațiile lor au fost atât de nelămurite și de contradictorii, încât erau total fără valoare. Fiind puși față în față ei au fost dați pe față înaintea poporului, că învinuirile lor contra lui Isus nu puteau fi dovedite. Viața Salvatorului a fost atât de neprihănită și învățătura Sa atât de curată, încât invidia și răutatea

nu a putut găsi decât puțin într-Însul care ar fi putut să fie înfățișat într-o lumină falsă.

[398] În cele din urmă au fost găsiți doi martori, ale căror declarații nu se contraziceau așa de mult, ca ale celorlalți. Unul dintre aceștia, un om de nimica, care își vânduse cinstea pentru bani, vorbi despre Isus într-un mod josnic: „Acesta a zis: «Eu pot să stric Templul lui Dumnezeu și să-l zidesc iarăși în trei zile.»” [Matei 26, 20](#). În limbajul figurat al profeției, Isus prezisese în felul acesta propria Sa moarte și înviere, și lupta și biruința Sa; dar vrăjmașii Săi au interpretat în rău cuvintele Sale, spre a le putea folosi pentru scopurile lor. Cuvintele lui Isus conțineau adevărul și învinuirile aduse contra Lui erau false și pline de viclenie. Dacă cuvintele lui Isus ar fi fost repetate exact așa cum ele au fost rostite, atunci nimic smintitor n-ar fi fost găsit într-însele. Dacă El ar fi fost un om obișnuit după cum presupuneau ei, atunci declarația Sa ar fi dovedit numai o îngâmfare lăudăroasă, dar niciodată nu ar fi putut să fie interpretată ca o hulire de Dumnezeu.

Caiafa căuta să provoace pe Isus, ca să răspundă la acuzațiile ce se aduceau contra Lui, dar Mântuitorul, care știa foarte bine, că osândirea Sa era deja un lucru hotărât, nu-i răspunse nimic. Declarațiile ultimilor doi martori nu dovediră nimic din ceea ce ar fi putut să-L scoată în evidență ca vinovat de moarte, și Isus Însuși rămase liniștit și în tăcere. Preoții și mai marii începură a se teme, că în cele din urmă ei tot nu-și vor împlini scopurile lor. Ei fură înșelați și aduși în confuzie, pentru că nu câștigaseră nimic prin martorii mincinoși, pe care ei să poată sprijini osândirea prizonierului lor. Unica lor speranță consta în aceea, de a provoca pe Isus, să facă declarații care să-L osândească în fața poporului.

Tăcerea lui Isus cu această ocazie, a fost descrisă deja de Isaia într-o viziune profetică: „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.” [Isaia 53, 10](#).

Arhiereul își ridică dreapta sa către cer într-un mod foarte impozant și zise lui Isus cu o voce solemnă: „Te jur, pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.” Fiind deci întrebat de cea mai înaltă autoritate recunoscută de națiune și în numele Celui Prea Înalt, Isus răspunse, spre a arăta cinstea cuvenită față de lege: „Tu ai zis”. Orice urechea asculta și orice ochi era atintit

la fața Sa, când El dădu acest răspuns cu o voce liniștită și plină de demnitate. O lumină cerească părea a străluci pe fața Sa palidă, când adăugă: „Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.”

Pentru o clipă natura divină străluci prin vălul omenesc, iar arhiereul se cutremură de privirea pătrunzătoare a lui Isus. Ochiul lui Hristos părea a citi cugetele sale cele mai ascunse, și a pătrunde în adâncul inimii sale; niciodată în viața sa mai târziu n-a uitat el [399] acea privire pătrunzătoare a Fiului cel prigonit al lui Dumnezeu. Această mărturisire de bună voie a lui Isus, în care El ridică pretenția asupra demnității Sale ca Fiu al lui Dumnezeu, a fost făcută într-un mod cât de autoritar posibil și a fost întărită prin cel mai solemn jurământ. Prin aceasta, El expuse în fața spiritului celor prezenți tocmai contrarul scenei ce se petrecea acolo, când El, Domnul vieții și al mării, avea să șadă la dreapta lui Dumnezeu, ca cel mai înalt judecător al cerului și al pământului, la a Cărui sentință nu există nici o provocare. El le puse în față acea zi, în care în loc să mai fie înconjurat de acea ceată răsculătoare, cu preoții și judecătorii țării în frunte, El avea să vină pe norii cerului, cu putere și mărime mare, însoțit de legiuni de îngeri sfinți, pentru a da sentința asupra vrăjmașilor Săi.

Isus cunoștea rezultatul acestei mărturisiri; El știa că aceasta avea să aibă ca urmare osândirea Sa. Scopul preoților căutători de motive a fost ajuns. Isus Se declarase pe Sine ca Hristos. Voind a trezi în cei de față ideea, că ar căuta să apere Maiestatea insultată a cerului, arhiereul își sfâșie veșmintele sale; ridică mâinile sale către cer, ca pătruns de o revoltă sfântă, și zise cu o voce care ținea să atâte mulțimea agitată la fapte de violență: „Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum ați auzit hula Lui. Ce credeți?” răspunsul judecătorilor sună: „Este vinovat, să fie pedepsit cu moartea.”

Preoții și judecătorii plini de bucurie pentru avantajul câștigat prin cuvintele lui Isus, căutau să-și ascundă bucurie lor răutăcioasă, și se înghesuie în jurul Său, și prefăcându-se că n-ar fi auzit bine, Îl întrebară în același timp: „Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!” Isus privi cu liniște sufletească asupra ispititorilor Săi, prefăcuți și le răspunse: „Dacă vă voi spune nu veți crede; și dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde.” Isus ar fi putut să treacă în revistă cu ei,

profețiile spre a da învinuitorilor Săi lămuriri, că chiar lucrurile, care aveau loc acum fuseseră prezise de mai înainte cu privire la Mesia. În felul acesta El ar fi avut posibilitatea să-i aducă la tăcere; dar ei nici atunci n-ar fi crezut. El le-ar fi putut atrage atenția la minunile Sale puternice; dar inima lor se închisese față de lumina cerească și nici o putere nu era în stare, ca să o schimbe.

[400] În adunare erau însă unii, care luau seama la cuvintele lui și observau înfățișarea Sa dumnezeiască, când sta liniștit și demn în fața judecătorilor înfuriați. Sămânța Evangheliei găsi în acea zi un teren în multe inimi, în care ea avea să răsară mai târziu și să aducă o recoltă bogată. Respectul și sfiala sfântă cu care cuvintele Sale umpleau inimile multora din ascultătorii Săi, trebuiau să se dezvolte într-o credință desăvârșită în Isus, Salvator al lumii. Câțiva dintre martorii acelei scene au ajuns mai târziu înșiși în aceeași situație, ca și acea a lui Hristos în sala de judecată, pentru a apăra credința lor cu viața lor.

Când osânda a fost rostită asupra lui Isus de către judecători, poporul a fost cuprins de o furie satanică. Gălăgia de glasuri semăna cu a fiarelor sălbatice. Ei năvăliră asupra lui Isus cu strigătul: „Este vinovat, să fie pedepsit cu moartea!” fără prezența soldaților romani, Isus n-ar fi rămas așa de mult în viață; acești înfuriați n-ar fi așteptat până la crucea de pe Golgota. El ar fi fost sfâșiat în bucăți în fața judecătorilor, dacă puterea romană n-ar fi pășit la mijloc și n-ar fi împiedicat cu forța armelor pornirea violentă a gloatei.

Deși Isus era legat, totuși erau puse santinele în apropierea Sa. Și El era ținut de doi soldați, așa ca să nu poată scăpa din mâinile prigonitorilor Săi. Judecătorii și mai marii uitaseră acum în totul de demnitatea chemării lor, și năpădeau pe Fiul lui Dumnezeu cu cele mai ordinare cuvinte de insultă, luându-L în râs cu privire la originea Sa și declarând că aroganța Sa de a Se proclama ca Mesia, deși se trage dintr-un neam de jos, ar merita cea mai rușinoasă pedeapsă cu moarte. Bărbații cei mai depravați luau parte la această batjocorire rușinoasă a Salvatorului. Un veșmânt vechi a fost aruncat asupra capului Său, și prigonitorii batjocoritori Îl loveau peste față strigând: „Hristoase, prorocește-ne cine Te-a lovit?”

După ce veșmântul a fost îndepărtat, un om mizerabil Îl scuipe în față. Dar Mântuitorul nu-l răsplăti nici prin cuvinte, nici prin privire, pentru insulta ce I se aduse din partea aceluia suflet orbit, care nu

se da înapoi de la nimic, pentru că vedea că preoții și mai marii se învoiau la asemenea fapte.

Isus știa că oștirile cerești sunt martore la umilința Sa, și că cel mai mic înger, dacă ar fi fost chemat, în ajutorul Său, ar fi risipit într-o clipă acea mulțime insultătoare, și L-ar fi putut libera din puterea lor. Domnul Însuși ar fi putut printr-o privire sau printr-un cuvânt al dumnezeirii Sale, să trântescă la pământ masele agitate, sau să-i umple de spaimă și să-i facă să fugă din fața Sa, cum a făcut cu profanatorii templului. Dar aparținea planului de Mântuire, ca El să sufere disprețul și batjocura oamenilor nelegiuiți, și El Se învoise la toate acestea, când deveni Salvator al lumii. Îngerii lui Dumnezeu notau cu fidelitate orice privire îndreptată contra iubitului lor Suveran, cum și orice cuvânt și faptă, și acești oameni josnici, care batjocoreau și scuipau fața cea liniștită și slăbită a Mântuitorului, vor trebui s-o privească într-o zi plină de mărire, când va lumina mai strălucitor decât soarele. În acel timp grozav, ei vor zice către stânci și către munți: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de la fața Aceluia, care șade pe tron și de mânia Mielușelului”.

[401]

Isus a fost îmbrâncit încolo și înapoi, și atât de insultat și de maltratată, încât reprezentanții autorității romane se rușinară și se revoltară văzând, că un om contra căruia nu se dovedise încă nimic, este expus maltratării brutale, acelei mai ordinare clase de oameni. De aceia ei învinuiau autoritățile iudaice, că își arogă o putere care nu le aparține, dând sentința de moarte a unui om. Ei declarară că în felul acesta se violează drepturile romane, și că ar fi chiar împotriva legii iudaice, de a osândi pe un om la moarte pe propria sa mărturisire. Prin intervenția autorității romane, agitația generală se liniști.

Deodată se auzi prin sală un glas răgușit, care umplu inimile celor de față de spaimă: „Am păcătuțit căci am vândut sânge nevinovat. Dă-i drumul Caiafa!” El nu a făcut nimic vrednic de moarte! Statura cea înaltă a lui Iuda își făcuse drum prin mulțimea înfricoșată. Fața sa era palidă și scofâlcită, și mari picături de sudoare curgeau de pe fruntea lui. El pătrunse până la scaunul de judecată, aruncând la picioarele arhiereului argintii, pe care el îi primise ca preț pentru trădarea Domnului său. El se apucă imediat de veșmântul lui Caiafa și-l rugă stăruiitor să dea drumul lui Isus, declarând că nu e vinovat de nici o crimă. Caiafa îl respinse de la sine cu indignare, dar în

[402] confuzia sa nu știa ce să mai zică. Trădarea și lașitatea preoților au fost date acum pe față înaintea poporului. Acum văzură toți că Iuda fusese plătit, ca să dea pe Iisus în mâinile aceluia, care căutau viața Sa.

Iuda continuă mai departe să roage pe Caiafa, ca să nu facă nimic lui Iisus, și se blestemă pe sine, că a trădat sânge nevinovat. Arhiepiscopul își câștigă iarăși stăpânirea de sine și răspunse pe un ton batjocoritor și rece: „Ce ne pasă nouă?” „Treaba ta”. El dădu apoi poporului a înțelege că Iuda ar fi un simplu element, unul dintre urmașii nebuni ai lui Iisus, și îi îndemnă să nu se lase influențați de nimic ca să dea drumul prizonierului, care ar fi un înșelător ordinar. Când Iuda recunoscă că cererea Sa stăruitoare era zadarnică, căzu la picioarele lui Iisus și-L recunoscă ca Fiul lui Dumnezeu, Îl rugă pentru iertare, pentru păcatul său și Îl imploră să facă uz de puterea Sa dumnezeiască și să scape din mâinile vrăjmașilor Săi. Mântuitorul nu a făcut trădătorului nici un reproș, nici prin privire, nici prin cuvinte. El știa foarte bine, că el suferea de cele mai amare muștrări de conștiință din cauza crimei sale. Plin de compătimire, El privi asupra lui Iuda și declară, că pentru acest ceas a venit în lume.

Șoptiri de uimire se auziră prin adunare pentru indulgența cerească, dată pe față de Iisus. Cei de față nu puteau înăbuși iarăși convingerea că acest Om era mai mult decât un muritor. Dar se puse imediat întrebarea: Dacă El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, de ce nu Se eliberează din legăturile Sale, spre a Se ridica triumfător peste pârâtorii Săi?

Lăcomia stricase natura cea nobilă a lui Iuda și-l făcuse astfel o unealtă potrivită a sa, spre a-l întrebuița la trădarea lui Hristos. Când Iuda se simțise insultat de muștrarea lui Iisus, cu ocazia ungerii Domnului de către Maria, el se dădu pe sine în voia ispititorului și se lăsa stăpânit de Satana. Dar când se hotărî, să vândă pe Învățătorul său preoților și mai marilor ucigăși, El nu se gândise că Iisus avea să Se lase să fie luat prins. El gândise că preoții aveau să fie înșelați de banii pe care el îi putea întrebuița pentru propriul său scop, și în același timp, și Iisus ar fi avut ocazie, să-Și descopere puterea Sa dumnezeiască, scăpându-Se din cătușele vrăjmașilor Săi.

[403] De la timpul trădării sale în grădină, Iuda nu pierduse deloc pe Mântuitorul din vedere. El așteptase cu încredere, că Iisus va surprinde pe vrăjmașii Săi și va apare în fața lor în adevăratul Său

caracter ca Fiu al lui Dumnezeu, zădărniciind astfel toate planurile și puterea lor. Dar când El văzu, cum Isus suporta cu răbdare insultele lor și îngăduia ca El să fie judecat și osândit la moarte, atunci conștiința sa vinovată îl muștră și el înțelese întreaga însemnătate a crimei sale — el vânduse pe Maestrul său divin la rușine și moarte. Atunci își aminti cât de bun și indulgent fusese Isus întotdeauna față de El și inima sa a fost umplută de căință și de groază. El disprețui acum lăcomia sa, pe care Isus o muștrase de atâtea ori, și care îl făcuse să vândă pe Mântuitorul pentru câțiva arginți.

Văzând că rugămintea sa pe lângă arhiereu, ca să crute viața lui Isus, nu avu nici un succes, alergă afară din sală plin de disperare și strigând: „Prea târziu! Prea târziu!” El nu putu suferi ca să trăiască mai departe, pentru a vedea pe Isus crucificat, și chinuit de cele mai grozave remușcări de conștiință, merse și se spânzură.

Mai târziu banii pe care Iuda îi aruncase la picioarele preoților, au fost întrebuințați pentru cumpărarea unui loc public de îngropăciune: „Preoții cei mai de seamă au strâns arginții, și au zis: «Nu este îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă este preț de sânge.» Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia Țarina olarului, ca loc pentru îngroparea străinilor. Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi, Țarina sângelui.” [Matei 27, 6-8](#).

Dacă este necesară vreo mărturie oarecare pentru a dovedi nevinovăția lui Isus, apoi aceasta a fost dată în această mărturisire a lui Iuda. Aceasta nu numai că era o dovadă despre nevinovăția salvatorului, ci acest eveniment era și o împlinire a profeției. Într-o viziune profetică Zaharia privise viitorul și văzuse osândirea Fiului cel scump al lui Dumnezeu. Fapta lui Iuda în sine este descrisă în felul următor: „Eu le-am zis: «Dacă găsiți cu cale, dați-Mi plata; dacă nu, nu Mi-o dați!» Și Mi-au cântărit, ca plată treizeci de arginți. Dar Domnul Mi-a zis: «Aruncă olarului prețul acesta scump, cu care M-au prețuit!» și au luat cei treizeci de arginți, și i-au aruncat în casa Domnului, pentru olar.” [Zaharia 11, 12-13](#).

Osândirea lui Isus

Când Isus a fost întrebat: „Ești Tu Fiul lui Dumnezeu?” El știa foarte bine, că o confirmare a întrebării avea să aibă ca rezultat moartea Sa; o negare totuși îi era cu neputință.

Era deci timp de a vorbi și de a tăcea. El nu a vorbit până nu a fost întrebat în mod clar și lămurit. În instrucțiunile Sale către ucenici, El declarase mai înainte: „De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” Când El a fost somat să Se pronunțe lămurit, El nu tăgădui înrudirea Sa cu Dumnezeu. În acea clipă solemnă sta reputația Sa în joc, și trebuia să fie apărată. Cu această ocazie, El lăsa oamenilor în urma Sa un model, cum să se comporte în situații similare. El voia să le întipărească învățătura, de a nu se abate de la credință, pentru a scăpa de suferințe sau chiar și de la moarte.

Dacă iudeii ar fi posedat puterea necesară pentru aceasta, atunci ei ar fi executat pe Isus fără întârziere după osânda grăbită a judecătorilor; dar această putere trecuse în mâinile romanilor, și se cerea neapărat, de a prezenta cazul în fața autorităților în drept ale acelei stăpâniri pentru a o rezolva definitiv. Iudeii se străduiau cu mult zel, a grăbi judecata și execuția lui Isus, căci dacă aceasta nu se putea pune în aplicare imediat, atunci chestiunea trebuia amânată pentru o săptămână din cauza sărbătorii Paștelui care le sta în față. În acest caz Isus avea să rămână în închisoare, și agitația colosală a gloateilor, care însetau după sângele Său, s-ar fi calmat, și o repercusiune firească ar fi fost urmarea că cea mai bună parte a poporului se putea ridica atunci în favoarea Sa, și după toate probabilitățile ar fi cerut liberarea Sa. De aceea preoții și mai marii își dădură seama, că nu mai era nici un timp de pierdut.

Marele sfat în întregime urmat de mulțime, însoțea pe Isus către pretoriu lui Pilat, guvernatorul Roman, spre a dobândi o confirmare a sentinței ce se rostise. Preoții și mai marii iudeilor nu puteau să intre în pretoriul lui Pilat, temându-se de o necurăție ceremonială, prin care ei ar fi fost împiedicați să ia parte la sărbătoarea Paștelui. Spre

a osândi pe Mântuitorul cel fără prihană, ei se văzură constrânși, să recunoască pe cineva ca judecător, al cărui prag ei nu cutezau să-l treacă de frică să nu se spurce. Orbiți de prejudecată și cruzime, ei nu puteau să-și dea seama că Paștele lor era fără valoare, deoarece sufletele lor erau mânjite prin lepădarea lui Hristos. Marea salvare adusă de Hristos, fusese preînchipuită de salvarea fiilor lui Israel, iar Paștele era o serbare de amintire a acestei eliberări. Mielul nevinovat înjunghiat în Egipt, cu al cărui sânge israeliții stropiră ușorii casei, pentru ca îngerul pierzător să evite casele lor, era o preînchipuire a Mielușelului cel neprihănit al lui Dumnezeu, ale Cărui merite pot abate judecata și osânda de la omul căzut. Mântuitorul fusese supus legii iudaice și respectase toate prescripțiile date lor de Dumnezeu. El arătase tocmai, că mielul pascal își găsisse într-Însul marele antitip, unind Cina cea de taină cu sărbătoarea Paștelui. Ce reproș amar era deci ceremonia, pe care preoții prigonitori ai lui Isus intenționau s-o respecte acum.

Pilat recunoscu în acel inculpat un om, care purta semnele maltratării violente pe corpul său, dar a cărui față era totuși calmă și nobilă și înfățișarea Lui era plină de demnitate. Guvernatorul roman avusese ocazia să judece multe cazuri dar niciodată nu fusese adus înaintea lui un om ca acesta. În trăsăturile feței Sale, el nu descoperi nici o urmă de crimă, și ceva din înfățișarea Prizonierului, trezi compătimirea și respectul său. El se întoarse către preoții, care stăteau tocmai afară la ușă și-i întrebă: „Ce pâră aduceți împotriva omului acestuia?”

Ei nu erau pregătiți pentru această întrebare și nu intenționau să expună amănuntele pretinsei crime a lui Isus. Ei se așteptaseră, ca Pilat să confirme fără ezitare sentința lor contra Mântuitorului. Ei răspunseră însă, că după legea lor ei ar fi judecat pe acest Prizonier și L-ar fi găsit vinovat de moarte. Cuvintele lor au fost: „Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale.” Dar Pilat nu a fost mulțumit cu această declarație a iudeilor, și le aminti, că nu era în puterea lor ca să aplice legea. El le dădu a înțelege, că dacă numai judecata lor ar fi fost de ajuns pentru osândirea Sa, atunci nu ar mai fi fost de trebuință să-L mai aducă înaintea lui. El le zise: „Luati-L voi și judecați-L după legea voastră.”

Preoții trădători recunoscuroasă, că viclenia lor a fost pricepută; ei vedeau, că nu vor câștiga nimic, dacă vor căuta să precizeze mai

de aproape motivele pentru osândirea lui Isus. Învinuirea că ar fi rostit defăimare contra lui Dumnezeu, Pilat o consideră ca o pretenție religioasă bigotă și o respinse imediat ca pe o invidie preotească. Dar dacă ei ar fi putut trezi în guvernatorul roman o bănuială rea, cum că Isus ar fi un instigator de răscoală, atunci scopul lor ar fi fost ajuns într-adevăr. Tumulturi și răscoale se iveau neîncetat printre iudei contra stăpânirii romane, căci mulți susțineau, că ar fi contra legii iudaice, de a plăti tribut unei puteri străine. Autoritățile recunoscuseră necesitatea, de a proceda foarte energic cu aceste răscoale din popor și erau neîncetat la pândă, spre a le înăbuși, dacă era cu putință chiar în germene. Dar Isus fusese ascultător puterii guvernante întotdeauna și când preoții căutători de greșeli căutaseră să-L prindă, și trimiseră spioni la El cu întrebarea: „Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?”, El le atrase atenția la chipul și la inscripția Cezarului de pe monedă și le răspunse: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului”. Isus Însuși plătitese aceste dări și îndemna pe ucenicii Săi să facă la fel.

Încolțiți fiind în acest fel, preoții chemară martori mincinoși în ajutorul lor. „Și au început să-L pârască și să zică: «Pe omul acesta l-am găsit ațâțând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului, și zicând că el este Hristosul, Împăratul.»” [Luca 23, 2](#).

[407] Pilat nu se lăsă indus în eroare prin această mărturie. El era din contră convins, că un complot secret a fost făcut, pentru a curma viața unui om nevinovat, de care se împiedicau demnitarii iudei în calea lor. Atunci el se adresă prizonierului: „Ești Tu Împăratul Iudeilor?” „Da” i-a răspuns Isus, „sunt”. Isus sta înaintea lui Pilat palid și rănit și aproape pe jumătate leșinat, lipsit fiind de mult timp de hrană și de odihnă. El fusese târât din loc în loc, și expus la insultele cele mai ordinare; dar înfățișarea Sa rămăsese încă nobilă, și fața Sa strălucea, ca și când ar fi fost luminată de razele soarelui.

Când Caiafa care sta nu departe de pragul sălii de judecată, auzi acest răspuns, împreună cu ceilalți care erau de față strigă pe Pilat ca martor, că prin acest răspuns Isus ar fi recunoscut crima Sa, căci aceasta ar dovedi în față, că El ar căuta să întemeieze în Iuda un tron, în contrast cu puterea Cezarului. Preoții, cărturarii și mai marii, toți se uniră în a-L învinui cu voce tare pe Isus și cereau în mod impetuos ca să se rostească sentința de moarte asupra Lui. Răscoala ilegală a preoților înfuriați și a demnitarilor templului zăpăciră simțurile guvernatorului roman. În cele din urmă, după ce se restabili oarecare

liniște el vorbi lui Isus încă o dată zicându-I: „Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri Te învinuiesc ei!” Isus nu i-a mai dat nici un răspuns, lucru care a mirat pe Pilat. Tăcerea Salvatorului îl puse în încurcătură. El nu vedea în prizonier nici o trăsătură de caracter rebel și nu avea nici o încredere în învinuirile preoților. Nădăjduind să audă de la El adevărul și să scape de tumultul mulțimii înfuriate, invită pe Isus să intre cu el în pretoriu. Aici fiind numai ei amândoi, Pilat se adresează lui Isus și-L întrebă cu respect: „Ești Tu Împăratul Iudeilor?”

Isus nu răspunse imediat la această întrebare. El știa, că în inima lui Pilat pătrunse convingerea, și El dorea să-i dea o ocazie, ca să mărturisească, cât de departe fusese influențat spiritul său în direcția binelui. De aceea El răspunse: „De la tine însuți zici lucrul acesta, sau ți l-au spus alții despre Mine?” Mântuitorul dorea să afle de la Pilat, dacă întrebarea sa era pusă ca urmare a învinuirilor ridicate de iudei, sau pornea numai din dorința, de a dobândi lumină de la Hristos. Pilat dorea după o credință mai rațională. Înfățișarea plină de demnitate a lui Isus și stăpânirea Sa de Sine liniștită, într-un timp și într-o situație, când era de așteptat mai mult un sentiment de ură și de răzbunare, uimi pe Pilat și-l făcu să aibă cel mai mare respect față de El. Întrebarea directă pusă de Isus a fost înțeleasă de el imediat, ceea ce dovedea că sufletul său se deschise convingerii. Totuși mândria câștigă iarăși supremație în inima judecătorului roman asupra Spiritului lui Dumnezeu. „Pilat a răspuns: «Eu sunt Iudeu? Neamul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea: ce ai făcut?»»

[408]

Ocazia de aur a lui Pilat trecuse. Dar Isus nu-l lăsă fără a-l lumina mai departe. La dorința Sa, Dumnezeu trimise un înger la femeia lui Pilat, și i se arătă în vis viața cea curată și caracterul cel virtuos al Bărbatului, care avea să fie dat la o moarte atât de crudă. Isus nu răspunse direct la întrebarea lui Pilat, cu privire la ceea ce a făcut, ci explică misiunea Sa prin cuvinte simple: „«Împărăția Mea nu este din lumea aceasta» a răspuns Isus. «Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar acum Împărăția Mea nu este de aici.» «Atunci un Împărat tot ești!» I-a zis Pilat. «Da» a răspuns Isus. «Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să

mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.»”

În felul acesta Isus căută să convingă pe Pilat că e nevinovat și că nu tinde după nici o onoare împăratească pe pământ, Pilat devenise confuz din cauza elementelor de dezbinare și de contraste în lumea religioasă, și sufletul său prindea cu sete cuvintele lui Isus, în care El declară, că a venit în lume ca să mărturisească pentru adevăr. Pilat auzise multe glasuri strigând: „Aici este adevărul! Eu am adevărul!” Dar acest om care sta în fața lui ca criminal și pretindea, a avea adevărul, trezi în inima sa dorința de a ști ce este acesta și cum poate fi dobândit. El întrebă pe Isus: „Ce este adevărul?” Dar nu mai așteptă răspunsul; revolta mulțimii înfuriate creștea mereu, strigătul lor nerăbdător pătrunse la urechile sale și îi aminti iarăși poziția sa de judecător. El ieși la iudei și le declară: „Eu nu găsesc nici o vină în omul acesta.”

[409] Aceste cuvinte care au fost scrise de condeii inspirat, vor exista de-a pururea ca o mărturie a trădării și a falsității iudeilor în acuzațiile lor contra lui Isus. Chiar judecătorul păgân Îl declară ca nevinovat. Când Pilat vorbise astfel, furia și decepția preoților și mai marilor nu mai cunoștea margini. Ei făcuseră mari eforturi ca să poată ajunge la uciderea lui Isus, și acum, când părea a exista o perspectivă, ca El să fie pus în libertate, ei erau aproape gata să-L sfâșie în bucăți. Ei pierduseră orice minte și stăpânire de sine, și izbucniră în strigăte de blesteme contra Lui și în tulburarea lor semănau mai mult cu demonii decât cu oamenii. Ei vociferau contra lui Pilat și îl amenințau cu legea romană, în cazul când avea să refuze să osândească pe cineva, care, după cum susțineau ei, s-ar fi ridicat contra Cezarului.

În timpul acestei răscoale Isus sta neclintit, fără a exprima nici măcar un cuvânt ca răspuns la insultele ce I se aduceau. El vorbise lui Pilat pe față, când fusese chemat singur înăuntru la el, așa încât lumina adevărului Său să poată lumina mintea întunecată a guvernatorului, și acum El nu mai putea adăuga nimic, spre a-l împiedica să comită acea faptă îngrozitoare de a osândi pe Fiul lui Dumnezeu. Pilat se adresă iarăși lui Isus și-L întrebă: „Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri te învinuiesc ei! Isus n-a mai dat nici un răspuns, lucru care a mirat pe Pilat.”

Glasuri furioase izbucniră cu tărie, care declarau, că influența răsculătoare a lui Isus ar fi bine cunoscută prin toată țara. Ei ziceau: „Întărită poporul și învățată pe oameni prin toată Iudea, din Galileea, unde a început, până aici.” Pilat nici nu se gândea în acest timp ca să condamne pe Isus, pentru că era sigur, că el era victima preoților invidioși și răutăcioși. După cum a spus mai apoi lui Isus el avea puterea ca să-L osândească sau să-L elibereze; dar el se temea să nu cadă în dizgrația poporului, astfel că auzind că Isus este în Galileea și face parte din ținutul lui Irod, folosi cu plăcere ocazia de a evita și alte greutăți, și refuză să ia o hotărâre în acest caz, și Îl trimise lui Irod, care se găsea pe atunci în Ierusalim.

Isus era slăbit și obosit din lipsă de hrană și de odihnă, și din cauza maltratărilor la care fusese supus, și totuși starea Sa suferindă nu trezea nici o compătimire în inimile prigonitorilor Săi. El a fost târât până la sala de judecată a lui Irod, însoțit de gloata batjocoritoare și nemiloasă. În felul acesta Pilat nu se gândea numai ca să se lepede de orice răspundere ci considera aceasta și ca pe o ocazie bine venită, de a pune capăt unei vechi neînțelegeri dintre el și Irod. El gândea că Irod va privi comportarea sa ca pe o recunoaștere a înaltei sale autorități, și că rezultatul va fi împăcarea. În realitate el nu se înșelă, căci acești doi demnitari deveniră iarăși prieteni prin osândirea Mântuitorului.

[410]

Când Irod auzise pentru prima dată despre Isus și despre faptele Sale puternice, el fusese cuprins de groază și zicea: „Ioan botezătorul a înviat din morți, și de aceea lucrează aceste puteri prin el.” [Marcu 6, 14](#). Irod nu întâlneau niciodată pe Isus până aici, dorea însă să-L vadă și să fie martor la faptele Sale minunate. El se bucura, că Isus a fost adus ca prizonier înaintea lui, căci nu se îndoia, că-L va putea constrânge, să facă vreo minune ca condiție, pentru cruțarea vieții Sale. Conștiința sa nu era mai puțin simțitoare acum ca și în timpul când a fost umplut de spaimă la dorința Irodiadei când ceru capul lui Ioan Botezătorul. Pentru câțiva timp, el simțise muștrări de conștiință aspre din cauza fetei grozave, pe care El o comisese, pentru a satisface răzbunarea unei femei tirane; puterea Sa de pricepere morală fusese totuși paralizată din ce în ce mai mult prin viața sa desfrânată, până ce păcatele sale ajunseseră în ochii lui numai ca niște lucruri neînsemnate. Oamenii care sunt capabili de cele mai ordinare crime, sunt tocmai acei care au fost altădată convinși

prin Spiritul Adevărului, dar care apoi s-au întors de la lumină la întunericul nelegiurii. Irod era aproape să devină ucenic al lui Ioan, dar tocmai când ora hotărârii sosise, el căzu în cursele lui Satan și osândi la moarte pe acela, pe care el îl cunoscuse ca pe un adevărat profet.

Când Mântuitorul a fost adus înaintea lui Irod, gloata ordinară se îngrămădi în jurul Său, batjocorindu-L tare cu fel de fel de cuvinte, învinuindu-L de o crimă sau de alta. Irod făcu liniște și porunci să dezlege pe Isus de lanțurile Sale, căci El dorea să-L întrebe. Cu curiozitate și cu o compătimire involuntară, el privi la fața palidă și tristă a Mântuitorului, care exprimă multă înțelepciune și curăție sufletească, dar în același timp arăta și urmele suferințelor și a oboselii peste măsură. Irod știa tot așa de bine ca și Pilat, din cunoștința care o avea despre caracterul iudeilor, că răutatea și invidia îi făcuse pe aceștia să osândească pe acest nevinovat.

[411] Irod îndemna cu stăruință pe Isus, ca să-Și salveze viața prin săvârșirea unei minuni, care să dea pe față puterea Sa dumnezeiască. Dar Mântuitorul nu avea de făcut o asemenea lucrare. El primise natura omenească, și nu era misiunea Sa de a săvârși o astfel de minune, numai pentru a satisface curiozitatea oamenilor nelegiuiți, sau măcar să Se cruțe pe Sine câtuși de puțin de vreo durere și umilintă, pe care omul le-ar fi avut de suferit în împrejurări asemănătoare. Irod Îl ruga ca prin manifestarea puterii Sale să dovedească în fața mulțimii că El nu e un amăgitor. În acest scop el chemă ologi, și persoane mutilate înaintea Sa și-I dădu apoi ordin lui Isus cu voce poruncitoare, ca să vindece pe acești nenorociți. El credea că dacă Isus a săvârșit într-adevăr vindecări minunate, așa cum se spunea despre El, va poseda încă mereu acea putere, și acum ar pute-o folosi în avantajul Său propriu și ar putea avea ca efect eliberarea Sa.

Dar Isus sta totuși liniștit în fața îngâmfatului suveran ca unul care nici nu vedea nici nu auzea. În repetate rânduri încarcă Irod să facă pe Isus, să primească propunerea sa, și el Îl făcea mereu atent la faptul, că el ar avea puterea să-L pună în libertate sau să-L osândească. El îndrăzni chiar să se mândrească cu pedeapsa pe care o aplicase lui Ioan, pentru încumetarea lui de a-l muștra. Dar la toate acestea Isus nu răspunse nimic, nici prin cuvânt, nici prin privire. Irod se înfurie pentru tăcerea adâncă a prizonierului, care da pe față o absolută indiferență față de persoana regelui, în fața căruia

el fusese chemat. Reproșuri pe față ar fi fost mai suportabile pentru acest suveran înfumurat, decât această nesocotire tăcută.

Dacă Isus ar fi dorit aceasta, El ar fi putut rosti astfel de cuvinte, care ar fi străpuns inima împietritului rege. Sta în puterea Sa de a-l umple de spaimă și de cutremur prin destăinuirea vieții sale și a spaimelor judecății care se apropia. Dar Isus nu a avut de dat nici o lumină aceluia, care umblase împotriva cunoștinței primite prin cel mai mare dintre profeți. Urechile lui Isus au fost deschise întotdeauna la strigătele serioase chiar și ale celui mai mare păcătos; pentru ordinele lui Irod însă El nu avea nici o ureche. Acei ochii, care încă de pe vremuri priviseră, plini de compătimire și de iertare asupra păcătosului pocăit, oricât de nevrednic și de josnic ar fi fost el, nu aveau nici o privire pentru Irod. Acele buze, de pe care curseseră cuvinte prețioase de învățătură, și care au fost întotdeauna gata să răspundă la întrebările doritorilor de cunoștință, și a aduce mângâiere și iertare celui păcătos și deznădăjduit, nu aveau acum nici un cuvânt pentru Irod cel mândru și tiran. Acea inimă care fusese mișcată încă mereu la vederea mizeriei omenești, rămase închisă pentru îngâmful rege, care nu simțea necesitatea unui Salvator.

[412]

Tăcerea lui Isus nu putu fi suportată mai departe de Irod; fața sa a fost întunecată de patimă și plin de mânie amenință pe Isus; dar prizonierul rămase încă neclintit. Irod se întoarse apoi către mulțime și-L declară amăgitor. Învinuatorii Săi știau foarte bine, că El nu era un amăgitor; ei văzuseră prea multe dovezi ale puterii Sale, pentru a fi duși astfel în rătăcire. Lor le era cunoscut că chiar mormântul se deschise la porunca Sa și că morții ieșiseră din el îmbrăcați iarăși cu viață. Auzind că Irod Îl somează să facă o minune, au fost umpluți de spaimă; căci ei se temeau de o descoperire a puterii Sale dumnezeiești mai mult ca de orice, prin aceasta planurile lor ar fi fost date de rușine și i-ar fi costat chiar viața. De aceea preoții și mai marii începură să-L învinuiască tare și furtunos, că El ar săvârși minuni prin puterea dată lui de Belzebug, mai marele demonilor.

Unii susțineau că El pretinsese că este Fiul lui Dumnezeu, rege al lui Israel. Când Irod auzi aceasta a zis în batjocură: El este Rege? Atunci încoronați-L și puneți-I o manta de purpură, dați onoare regelui vostru. Întorcându-se apoi cu mânie contra lui Isus, declară că dacă refuză mai departe să vorbească, va fi dat în mâinile soldaților, și aceștia ar avea puțin respect față de persoana Sa sau de pretențiile

Sale; iar dacă este un amăgitor, atunci nu primește decât ceea ce merită; dar dacă este Fiul lui Dumnezeu atunci se poate elibera printr-o minune. Dar abia au fost rostite aceste cuvinte și atâta fiind de preoți, gloata năvăli asupra lui Isus. Dacă soldații romani nu ar fi ținut în frâu mulțimea, atunci Mântuitorul ar fi fost sfâșiat în bucăți de către aceștia.

[413] La propunerea lui Irod a fost împletită o cunună dintr-o plantă cățărătoare cu ghimpi, care a fost apăsată pe fruntea cea sfântă a Mântuitorului, și o manta veche de purpură, care altădată fusese veșmântul unui rege, a fost pusă pe umerii Lui, în timp ce Irod și cu preoții iudei încurajau insultele și cruzimile gloatei. Isus a fost pus apoi pe un bloc mare de piatră, care a fost numit în batjocură tronul lui Isus. I s-a pus o trestie ca sceptru în mână, și sub răsete, injurii și batjocuri diabolice, mulțimea brutală se pleca înaintea Lui, aclamându-L ca rege al lor. Între timp, o mână ucigașă Îi smulse trestia din mână și-L lovi cu ea peste cap, ceea ce făcu ca spinii să fie apăsați pe tâmplele Sale, din care cauză sângele Îi curgea peste față și peste barbă.

Satan era inițiatorul acestui tratament tiran din partea gloatei ordinare și a preoților și a mai marilor; el voia, ca dacă ar fi fost posibil, să atâte pe Mântuitorul lumii la răzbunare sau să-L facă să scape din mâinile prigonitorilor Săi printr-o minune, și astfel planul de mântuire să fie zădărnicit. O mânjitură pe viața sa pământească, o dare înapoi a firii Sale pământești ar fi făcut pe Mielul lui Dumnezeu să fie o jertfă nedesăvârșită, și mântuirea oamenilor ar fi fost cu neputință. Dar Acela care putea porunci oștilor cerești, și să-I trimită în ajutor într-o clipă legiuni de îngeri sfinți din care numai unul singur ar fi fost în stare imediat să covârșească acea gloată tirană — Acela care putea pune la pământ pe chinuitorii Săi prin manifestarea maiestății Sale divine — lăsa să vină asupra-I cele mai grave insulte și le suportă cu demnitate sufletească. Întocmai după cum faptele chinuitorilor Săi îi înjosii în fața omenirii, și-i făcu să devină niște monștri și asemănători cu Satana, blândețea și răbdarea lui Isus L-au ridicat deasupra punctului de vedere omenesc.

Când Irod văzu că Isus suportă cu răbdare toate nenorocirile îngrămădite asupra Lui, dând în același timp pe față cea mai mare liniște sufletească, a fost cuprins deodată de o frică mare, că acest om, care sta în fața lui, nu ar fi un om obișnuit. El deveni foarte nedumerit

când privi fața cea nobilă și palidă a prizonierului, și se întreba dacă acesta n-ar fi cumva de fapt un Dumnezeu coborât din cer pe pământ. Tocmai tăcerea lui Isus lucră cu mai mare convingere asupra inimii regelui, decât s-ar fi putut face prin cuvinte. Irod observă, că pe când unii se plecau înaintea lui Isus și-L batjocureau, alții ieșeau înainte cu același scop, priveau în fața Răbdătorului și observau într-înșa o privire atât de regească, încât se dădeau înapoi uimiți de propria lor îndrăzneală nerușinată. Irod se simți tulburat și cu toată asprimea inimii sale nu cuteză, să confirme osândirea lui Isus, de aceea el Îl trimise înapoi la Pilat.

Clătinându-se de oboseală, palid și rănit, îmbrăcat cu un veșmânt de batjocură și cu o coroană de spini pe cap, Mântuitorul a fost târât [414] iarăși fără milă până la pretoriul procuratorului roman. Pilat a fost extrem de indignat — pentru că el se simțise deja fericit, de a fi scăpat de o răspundere atât de grozavă, când trimise pe învinuitorii lui Isus la Irod. Plin de nerăbdare întrebă apoi pe iudei, ce doresc ca să le facă. El le aminti că el a judecat deja pe acest prizonier și L-a găsit nevinovat; că învinuitorii Săi nu au fost în stare să dovedească nici o singură învinuire, și că L-a trimis la Irod, unul dintre cei patru tetrahi ai Galileii, care aparținea propriei lor națiuni, dar care nici el nu a găsit nimic vrednic de moarte împotriva acestui prizonier. În cele din urmă Pilat zise: „Eu deci, după ce voi pune să-l bată, îi voi da drumul.” [Luca 23, 16](#).

Pilat dădu prin aceasta pe față slăbiciunea sa. Deși el declarase că Isus nu este vinovat de crimele ce I le imputau, totuși a fost dispus să jertfească în parte dreptatea și principiile sale, pentru a împăca o gloată lipsită de orice simț; el se învoi ca să biciuiască pe un om nevinovat pentru a liniști furia omenească. Dar faptul că el a fost voios a le face concesii, făcu pe Pilat să piardă din autoritatea sa în fața mulțimii neliniștite, care profitând de șovăirea sa, striga cu furie după viața prizonierului. Pilat se adresă apoi poporului și-i făcu propuneri în această privință, că preoții și mai marii n-au fost în stare nicidecum să dovedească învinuirile aduse contra lui Isus. În felul acesta el nădăjduia să trezească compătimirea lor așa încât după aceea să primească să fie pus în libertate. Între timp Isus căzuse pe dușumeaua de marmură din cauza istovirii și tocmai în acea clipă, un sol și-a făcut loc prin mulțime și i-a dat lui Pilat o scrisoare de la nevasta sa, în care stăteau scrise următoarele cuvinte:

„Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina lui.” [Matei 27, 19](#). Femeia lui Pilat nu era evreică; dar îngerul lui Dumnezeu îi trimise acest avertisment, ca prin mijlocirea ei, Pilat să fie reținut de la comiterea acelei crime ordinare, de a da pe Fiul lui Dumnezeu la moarte.

[415]

Pilat se îngălbeni când citi Scrisoarea dar între timp preoții și mai marii agitaseră atât de mult spiritele poporului, încât ajunseră la o furie turbată. Guvernatorul a fost silit să ia o decizie; de aceea se întoarse către mulțime și zise cu o mare seriozitate: „Pe care voți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care se numește Hristos?” [Matei 27, 17](#).

Potrivit obișnuinței, guvernatorul dădea drumul la un prizonier cu ocazia acestei sărbători, pe care voia să-l aleagă poporul. Pilat folosi aceasta ca pe un prilej bine venit, de a salva pe Isus, și dându-le voie să aleagă între Mântuitorul cel nevinovat și între vestitul și renumitul bandit, Baraba, el nădăjduia să-i aducă la un sentiment de dreptate. Dar mare a fost uimirea sa, când a auzit strigătul: „La moarte cu omul acesta, și slobozește-ne pe Baraba!” pe care preoții și poporul îl făcură să răsună în halele pretoriului asemenea strigătului răgușit al demonilor.

Pilat a fost amuțit de uimire și de decepție; pentru faptul că el ceruse avizul poporului și renunțase la propria sa putere de judecată, el își jertfise demnitatea sa, și pierduse puterea de stăpânire asupra poporului. Preoții recunoscătoare, că deși el era convins de nevinovăția lui Isus, totuși putea fi intimidat de ei, și de aceea ei se hotărâră, să-și aducă la îndeplinire intenția lor. Când Pilat întrebă: „Dar ce să fac cu Isus care se numește Hristosul?” ei strigară cu toții: „Să fie răstignit.”

„Dregătorul a zis: «Dar ce rău a făcut?» ei au început să strige și mai tare: «Să fie răstignit!»” [Matei 27, 23](#). Pilat arată aici încă o slăbiciune, că lăasă pronunțarea sentinței asupra lui Isus pe seama unei gloate nelegiuite și furioase. Cât de potrivite erau deci cuvintele profetului: „Și astfel izbăvirea s-a întors îndărăt, și mântuirea a stat deoparte; căci adevărul s-a poticnit în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie.” [Isaia 59, 14](#). Obrajii procuratorului se îngălbeniră când a auzit strigătul grozav: „Răstignește-L!” El nu se gândise, că lucrurile vor ajunge până acolo, încât să fie osândit la moartea cea mai grozavă un om pe care el îl declarase nevinovat în

repetate rânduri. Acum el își dădu seama de nenorocirea pe care o adusese, punând viața unui om drept în cumpăna hotărârii acelora, care Îl dăduseră pe mâna judecății din invidie și ură. Pilat nesocotise pas cu pas glasul conștiinței sale, căutând scuze pentru că nu osânda pe Isus după dreptate și după lege, după cum cerea postul său, până ce se găsea aproape neputincios în mâinile iudeilor.

El a pus din nou întrebarea: „Dar ce rău a făcut?” și ei au strigat iarăși: „Să fie răstignit!” Încă o dată se combătu Pilat cu ei pentru intenția de a osândi pe cineva la moarte, contra căruia nu se putea dovedi nimic. Încă o dată el propuse spre a-i împăca, ca să-L pedepsească cu bătaie și să-I dea drumul. Nu era îndeajuns că Salvatorul lumii, era istovit și acoperit cu răni, și supus unei astfel de umilințe și judecăți, ci și sfântul Său corp trebui să fie rănit și sfâșiat spre a satisface furia satanică a preoților și a mai marilor. Satan cu oastea sa infernală, pusese stăpânire asupra lor.

În speranța zadarnică de a trezi compătimirea lor, așa ca ei să poată hotărî, că ar fi de ajuns această pedeapsă, Pilat porunci ca să biciuiască pe Isus în prezența mulțimii. Omul durerilor, palid și cu o cunună de spini pe cap și cu partea de jos a corpului dezbrăcat până la coapse, pe care loviturile tirane își lăsaseră urmele lor sângeroase, a fost pus apoi alături de Baraba. Deși fața lui Isus era plină de sânge și purta semne de istovire și de durere extremă, totuși caracterul Său nobil nu putea fi acoperit, și se descoperea în contrast izbitor cu acela al căpitanului de tâlhari ale cărui trăsături de pe față îl scoteau în evidență ca pe un om crud, corupt și abrutizat.

Pilat a fost pătruns de compătimire și uimire, când privi răbdarea tăcută a lui Isus. Blândețea și devotamentul se citeau pe orice trăsătură a feței Sale; în purtarea Sa nu era o slăbiciune lașă, ci numai tărie și demnitate, cu toate suferințele pe care le suportase deja de atâta timp. Înfățișarea acestui om care suportă cu atâta resemnare insultele și ocările, și contrastul dintre acesta și criminalul respingător de lângă El, făcea pe Pilat să creadă, că poporul trebuie să fie mișcat prin aceasta spre compătimire, așa încât să hotărască, că Isus a suferit destul. Dar el nu cunoștea îndeajuns ura fanatică a preoților contra lui Hristos, care fiind Lumina lumii, dăduse pe față întunericul și rătăcirea acestora.

Indicând asupra Mântuitorului, Pilat zice cu o voce solemnă, către preoți, către mai mari și către popor: „Iată că vi-L aduc afară

[417] ca să știți că nu găesc nici o vină în El.” Dar preoții ațâtau poporul la o furie extremă și în loc să compătimizească pe Isus în suferințele și răbdarea Sa, ei strigau: „Răstignește-L! Răstignește-L!” și glasurile lor răgușite erau asemenea urletului unor fiare sălbatice. Pilat pierdu orice răbdare cu tirania lor nerățională și strigă plin de disperare: „Luati-L voi și răstigniți-L» le-a zis Pilat, «căci eu nu găesc nici o vină în El».” [Ioan 19, 6](#).

Guvernatorul roman care participase adesea la multe priveliști tirane, și care era obișnuit cu zgomotul luptei, a fost cuprins de compătimire pentru acest prizonier suferind, care deși osândit și biciuit, și cu fata sângerândă și cu spinarea plină de răni și de vânătăi, totuși avea încă mereu mai mult înfățișarea unui rege decât a unui criminal osândit. Inimile propriului său popor, erau însă împietrite contra Sa. Preoții declarară: „Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.”

Prin aceste cuvinte Pilat a fost surprins, căci el nu avea o idee limpede despre Hristos și misiunea Sa; dar el poseda o credință nelămurită despre Dumnezeu și despre Ființa Sa. Ideea, care i se mai impusese deja și altă dată mai înainte, luă acum o înfățișare mai precisă și el se întreba dacă nu cumva acest Isus, care sta acum în fața lui, înfășurat în batjocură cu un veșmânt de purpură și cu o coroană de spini pe cap, n-o fi fost oare o persoană dumnezeiască. Isus avea încă o înfățișare atât de nobilă, încât puternicul roman se cutremură de respect sfânt, când privi asupra Lui.

„Când a auzit Pilat aceste cuvinte, i-a fost și mai mare frică. A intrat iarăși în odaia de judecată, și a zis lui Isus: «De unde ești Tu?» Dar Isus nu i-a dat nici un răspuns.” [Ioan 19, 8-9](#). Mântuitorul spusese deja lui Pilat, că el este Mesia, și că împărăția Sa nu este din lumea aceasta, și el nu mai avea nimic de spus unui om, care abuza atât de mult de înalta misiune a unui judecător, încât sacrifica principiile și autoritatea sa dorinței, unei gloate setoase de sânge. Pilat a fost indignat de tăcerea lui Isus și-I vorbi astfel cu mândrie:

„Mie nu-mi vorbești? Nu ști că am puterea să Te răstignesc, și am puterea să-Ți dau drumul? «N-ai avea nici o putere asupra Mea», i-a răspuns Isus, «dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile tale, are un mai mare păcat».” [Ioan 19, 10-11](#). Isus puse aici cea mai mare vină asupra judecătorilor iudei, care primiseră cele mai netăgăduite dovezi despre dumnezeirea Aceluia pe care

ei Îl osândiseră la moarte, atât din profeție, cât și din propriile Sale învățături și fapte supranaturale. O ce priveliște era aceasta care avea să fie dată lumilor din toate timpurile! Salvatorul, îndurător în mijlocul suferințelor Sale grozave, scuza fapta lui Pilat, care L-ar fi putut elibera din mâna vrăjmașilor Săi. [418]

Pilat era acum convins mai mult ca oricând de superioritatea bărbatului, care sta în fața lui, și încercă în repetate rânduri ca să-L scape. „Dar Iudeii strigau: «Dacă dai drumul omului acestuia, nu ești prieten cu Cezarul. Oricine se face pe sine Împărat, este împotriva Cezarului.»” Aceste cuvinte atinseră o coardă slabă a lui Pilat. El era privit de guvern cu oarecare neîncredere, și el știa foarte bine, că un raport de necredincioșie din partea sa l-ar fi costat probabil înlăturarea din postul său. El era de asemenea convins, că dacă iudeii aveau să devină vrăjmașii săi, nu mai putea căuta nici o îndurare din partea lor; căci el avea în fața sa un exemplu despre îndărătnicia, cu care ei urmăreau de moarte pe cineva, pe care îl urau fără vreun motiv precis și lămurit.

Cuvintele de amenințare și declarațiile preoților, cu privire la ascultarea sa față de Cezar, intimidară pe Pilat ca să cedeze dorinței poporului și mai bine să le dea pe Hristos ca să-L răstignească, decât să-și piardă poziția sa. Dar tocmai de ceea ce el se temea atât de mult și căuta deci să evite, veni peste el mai târziu cu toată prevederea sa. El își pierdu onoarea sa; a fost înlăturat din postul său înalt, și chinuit de mustrări de conștiință și de un sentiment de onoare insultată, nu mult după răstignire își curmă viața cu propria lui mână.

„Când a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului, și a zis: «Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră!»” Caiafa a răspuns cu îndărătnicie: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.”; ecoul cuvintelor veni imediat din gura preoților și a mai marilor, și întreaga mulțime îl prinse cu strigăt turbat: „Și tot norodul a răspuns: «Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.»” [Matei 27, 24-25](#).

La această manifestare de furie satanică, convingerea lui Pilat deveni din ce în ce tot mai puternică. Niciodată nu văzuse el mai înainte o astfel de încumetare turbată și o astfel de tiranie crudă. Și într-un contrast puternic față de patima neînfrânată a prigonitorilor Săi sta liniștea plină de demnitate și prezența de spirit a lui Isus. Pilat [419]

își zise: „Acesta este Dumnezeu” și se părea că vede o lumină dulce lucind în jurul capului Său. Contemplând astfel pe Isus, el îngălbeni de frică și de condamnare de sine; apoi cu o privire confuză se îndreptă către popor, zicându-și: „Eu sunt curat de sângele acestui drept. Luați-L voi și răstigniți-L, dar luați seama, voi preoților și mai marilor, eu Îl declar ca pe un om drept, și fie ca Acela, pe care El Îl numește ca Tată al Său să nu mă osândească pe mine, ci pe voi pentru ceea ce am făcut astăzi.” Și întorcându-se iarăși către Hristos, continuă: „Iartă-mi această faptă; eu nu sunt în stare să te scap.”

Numai cu puțin timp mai înainte, guvernatorul declarase Prizonierului său, că stă în puterea sa de a-L elibera, sau de a-L osândi; dar acum el gândea că nu-L poate salva pe El și poziția și onoarea sa în același timp; de aceea el preferă să jertfească o viață nevinovată decât propria sa putere lumească. Dacă el ar fi procedat de la început ferm și hotărât, și ar fi pus în aplicare convingerile sale despre ceea ce este drept, atunci viața sa n-ar fi fost covârșită de gloată, și ei nu și-ar fi permis, a-i spune ce să facă. Poziția sa șovăitoare și nehotărâtă pecetlui pieirea sa inevitabilă. Cât de mulți jertfesc ca și Pilat principii bune și curate numai pentru a scăpa de consecințe neplăcute. Conștiința și datoria indică la o cale, iar egoismul la alta, și curentul puternic, care duce în direcția falsă, smulge cu sine pe acel, care vrea să rămână în neînțelegere cu cel rău, și-l va trânti în abisul întunecos.

Furia lui Satan era mare când recunosc, că toată tirania care a fost exercitată contra lui Isus de către iudei sub influența sa, nu a putut scoate nici cel mai mic murmur de pe buzele Sale. Deși el primise natura omenească, totuși a fost păstrat într-o tărie dumnezeiască, și nu s-a abătut nici în cel mai mic punct de la voința Tatălui Său.

Minunează-te cerule, și fii uimit o pământule! Vezi pe apăsător și pe apăsător. O mulțime îngrămădită înconjură pe Mântuitorul lumii. Râsul și batjocura sunt amestecate cu înjurături brutale și defăimări contra lui Dumnezeu. Nașterea Sa de jos și viața Sa modestă sunt discutate de niște nelegiuți nesimțitori. Susținerea Sa că este Fiul lui Dumnezeu, e luată în râs de preoți și de mai mari, și glumele ordinare și insultele batjocoritoare merg din gură în gură. Satana a pus stăpânire în totul pe sufletele servilor săi. Pentru a-și executa cu succes planurile sale, el începu mai întâi cu mai marii preoților și cu

frunțașii, și-i umplu cu fanatism religios. Aceștia au transmis acest spirit asupra gloatei brutale și inculte, până ce în cele din urmă un acord desăvârșit stăpânea sentimentele tuturor, de la preoții și mai marii iudeilor cu sfințenia lor prefăcută, până la cel mai de lepădat dintre ei. Hristos, Fiul cel scump al lui Dumnezeu, a fost scos afară și predat poporului pentru a-L răstigni.

Golgota

Cu un strigăt triumfal, Isus a fost dus în grabă; dar glasurile lor zgomotoase amuțiră pentru câțva timp, când trecură pe lângă un loc puțin umblat și văzură la picioarele unui arbore uscat cadavrul lui Iuda, care-L vânduse pe Isus. Aceasta era o priveliște revoltătoare, greutatea corpului său rupsese ștreangul cu care se spânzurase, și la cădere fusese mutilat îngrozitor și tocmai atunci câinii mâncau dintr-însul. Se dădu ordin să se îngroape imediat rămășițele mutilate, și mulțimea păși mai departe; dar totuși râsetele batjocoritoare începură să se audă mai puțin și multe fețe palide dădeau pe față cugete lăuntrice grozave. Se părea ca și cum judecata răsplătitoare, lovea deja pe acei, care erau vinovați de sângele lui Hristos.

Între timp se răspândise vestea despre osândirea lui Isus prin tot Ierusalimul, și mii de inimi au fost umplute de spaimă și groază, și chiar mulți dintre acei, care se simțeau loviți de învățăturile lui Isus, au fost umpluți de bucurie răutăcioasă. Preoții se obligaseră printr-o promisiune, să nu mai supere pe nici unul dintre urmașii Săi, dacă Isus va fi dat în mâinile lor; toate clasele curgeau deci către teatrul acelei fapte rușinoase, iar Ierusalimul rămase aproape gol. Nicodim și Iosif din Arimateea nu au fost chemați la marele sfat iudaic, și voturile lor nu avuseseră deci nimic de a face cu osândirea lui Isus. Ei erau de față la răstignirea Sa, dar nu le sta în putință ca să abată osânda Sa îngrozitoare sau s-o schimbe.

Ucenicii și credincioșii din împrejurimi se atașaseră mulțimii, care urma lui Isus pe dealul Golgota. Mama lui Isus era de asemenea de față, sprijinită de Ioan, ucenicul cel iubit. Inima ei era plină de groază nespusă, și totuși ea spera împreună cu ucenicii că această scenă grozavă se va schimba, că Isus va face uz de puterea Sa, și va apare înaintea vrăjmașilor Săi ca Fiu al lui Dumnezeu. Dar inima mamei căzu iarăși în deznădejde, când își aminti de cuvintele prin care El Se referise cu puțin mai înainte la lucrurile, care aveau loc în acea zi.

Isus de abia ajunsese la poarta casei lui Pilat, când crucea care fusese pregătită pentru Baraba, a fost adusă și pusă pe umerii Săi răniți și sângerânzi. Tovarășilor lui Baraba de asemenea li se aduseră câte o cruce, pe care aveau să sufere moartea odată cu Isus. Mântuitorul nu-și putu duce povara Sa decât o mică distanță, când istovit prin pierdere de sânge, oboseală și suferință peste măsură, căzu leșinat la pământ. Pe când zăcea astfel sub povara cea grea a crucii, cât de mult dorea inima mamei Sale, de a sprijini cu mâna ei miloasă capul Său cel rănit, și să șteargă de sudori acea frunte care odihniuse la sânul ei altădată. Dar, vai, nici această tristă favoare nu I-a fost îngăduită.

Când Isus Își veni iarăși în fire, crucea a fost pusă iarăși pe umerii Săi, și El a fost constrâns, să-și continue calea Sa atât de trudită. El Se împleticea cu greaua Sa povară câțiva pași înainte și căzu apoi iarăși ca mort la pământ. Mai întâi a fost considerat mort, dar în cele din urmă își veni iarăși în simțiri. Preoții și mai marii nu simțeau nici o compătimire pentru victima lor suferindă; dar ei văzură, că Îi era cu neputință, să ducă mai departe acea unealtă de tortură. Ei erau nedumeriți, cum ar putea să găsească pe cineva, care să se înjosească să ducă crucea până la locul de execuție. Iudeii nu puteau să facă aceasta, de teamă să nu se necurățească și să devină nevrednici, de a lua parte la serbarea Paștelui.

Pe când chibzuiau încă ce să facă, veni Simeon din Cirene din partea opusă; ajungând în dreptul mulțimii, din ordinul preoților, el a fost apucat și silit, să ducă crucea lui Hristos. Fii lui Simeon erau ucenici ai lui Isus, dar el personal nu stătuse niciodată în legătură cu El. Această ocazie i-a fost însă de mare folos. Crucea, pe care el a fost silit s-o ducă, deveni mijlocul convertirii sale. El a fost mișcat de adâncă compătimire pentru Isus; și evenimentele de la Golgota, cuvintele pe care el le auzi pe Mântuitorul vorbindu-le, îl stimulară, ca să-L recunoască ca Fiu al lui Dumnezeu. Simeon se simți apoi mulțumitor lui Dumnezeu, pentru providența deosebită care îl adusesese în acea situație, de a primi pentru sine însuși dovezi, că Isus este Mântuitorul lumii.

Când păru că Isus va cădea mort sub povara crucii, multe femei, care deși nu erau dintre cele ce crezuseră în Domnul Hristos, totuși mișcate fiind la vederea suferințelor Sale, izbucniră în plânsete de jale. Când Isus își veni iarăși în fire privi cu compătimire gingașă

asupra lor. El știa că ele nu-L plâneau, pentru că El era un Învățător trimis de Dumnezeu, ci din simple motive de umanitate. Privind asupra femeilor care plâneau, le zise: „Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine; ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri.” [Luca 23, 28.](#)

Isus nu disprețuia lacrimile lor, ci compătimirea lor pentru El, atinse în propria Sa inimă o coardă mai adâncă de un sentiment de milă. El uită propria Sa durere sufletească, când privi la soarta viitoare a Ierusalimului. Cu puțin timp mai înainte poporul strigase: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.” Cât de orbește își chemau asupra-le soarta, pe care ei aveau s-o sufere atât de curând! Multe din femeile care plâneau pe Isus, aveau să piară împreună cu copiii lor la asedierea Ierusalimului.

Isus nu Se referea numai la osândirea Ierusalimului, ci și la sfârșitul lumii. El zise: „Atunci vor începe să zică munților: «Cădeți peste noi!» Și dealurilor: «Acoperiți-ne!» Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?” Cei nevinovați au fost înfățișați prin pomul cel verde. Dacă Dumnezeu îngădui ca mânia Sa să cadă asupra Mântuitorului din cauza păcatelor lumii, lăsându-L să sufere moarte de cruce atunci ce-i aștepta pe acei, care nesocotesc și leapădă milostivirea lui Dumnezeu, răscumpărată prin moartea Fiului Său? Spiritul lui Hristos se transportă de la distrugerea Ierusalimului, la o scenă de judecată mai vastă, când toți cei nepocăiți vor trebui să sufere pedeapsa pentru păcatele lor, când Fiul omului va veni, nu însoțit de o gloată omorătoare, ci cu oștile puternice ale cerului.

[424] O mare mulțime urmă lui Isus la Golgota. Ei Îl batjocoreau și-L luau în răs, dar erau și unii care Îl plâneau și-L laudau. Acei care au fost vindecați de diferite boli și acei, pe care El îi înviase din morți; vesteau cu voce serioasă faptele Sale minunate, și cereau să știe, ce a făcut Isus, ca să fie tratat ca un făcător de rele. Numai cu puține zile mai înainte ei Îl salutară cu strigăte vesele de osanale, fâlfâind ramuri de palmieri în mâinile lor, când intră în mod triumfal în Ierusalim. Dar foarte mulți dintre acei, care vestiseră lauda Sa atunci, pentru că așa făcea gloata în acel timp, strigau acum și mai tare: „Răstignește-L! Răstignește-L!”

Cu ocazia intrării lui Isus în Ierusalim, așteptările ucenicilor se ridicaseră la culme. Ei se adunaseră pe atunci grămadă în jurul

Maestrului lor, și se simțeau onorați, că puteau fi în legătură cu El. Dar acum în umilirea Sa, ei Îi urmau de departe. Inimile lor erau pline cu o durere nespusă și cu speranțe înșelate. Cât de exact se împlineau cuvintele lui Isus pe care le spusese: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire; căci este scris: «Voi bate Păstorul și oile turmei vor fi risipite.»” [Matei 26, 31](#). Cu toate acestea, ucenicii aveau încă slaba speranță, că Maestrul lor, Își va descoperi puterea Sa chiar în ultimul moment, și Se va elibera de puterea vrăjmașilor Săi.

Când ei ajunseră la locul de execuție, cei osândiți au fost legați de acei stâlpi de tortură. Pe când cei doi tâlhari se zbăteau în mâinile acelora, care voiau să-i răstignească pe cruce, Isus Se predase fără împotrivire. Mama Sa privea la El într-o nesiguranță chinuitoare și nădăjduia că El Se va scăpa totuși printr-o minune. Desigur, Acela care dăduse morților iarăși viață, nu Se va supune nicidecum morții pe cruce! La ce chinuri trebui să reziste această femeie, când văzu ocară și suferințele Fiului ei, și totuși nu era în stare să-I vină în ajutor în strâmtorarea Sa! O amară durere și decepție îi umplu inima. Să renunțe oare la credința ei, că El este adevăratul Mesia? Va permite oare Fiul lui Dumnezeu ca El să fie executat într-un mod atât de crud? Ea vedea, cum mâinile Sale au fost întinse pe cruce — acela mâini scumpe, care răspândiseră numai binecuvântare, și care adesea fuseseră întinse, spre a vindeca pe cei suferinzi. Au fost aduse ciocane și cuie, și pe când fierul ascuțit străpunse prin carnea cea gingașă, și El a fost pironit astfel pe cruce, ucenicii aproape copleșiți de acea scenă teribilă, au dus la o parte pe mama leșinată a lui Isus din apropierea acelei scene oribile.

[425]

Isus nu lăsa să se audă nici un strigăt de durere; fața Sa rămase palidă și liniștită; dar picături mari de sudoare stăteau pe fruntea Sa. Nici o mână miloasă nu exista, care să-I șteargă sudorile morții, nici un cuvânt de compătimire și de credincioșie neștrămutată nu era, care să-I îmbărbăteze inima Sa omenească. El călca linul singur, dintre popoare nu era nimeni cu el. În timp ce ostașii își executau lucrarea lor înfricoșată, și El suporta cele mai grozave chinuri de moarte, Isus Se ruga pentru vrăjmașii Săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Spiritul Său a fost abătut de la suferințele Sale și îndreptat la crima prigonitorilor Săi, și la judecata răsplătitoare înfricoșată, care avea să-i lovească. El deplângea neștiința și vina lor. El nu izbucnea

în blesteme contra ostașilor, care Îl tratau cu atâta cruzime, și nici nu cerea răzbunarea Cerului asupra preoților și mai marilor, care erau cauza tuturor suferințelor Sale, și care acum se făleau cu aceea, că și-ar fi ajuns scopul. Mântuitorul nu exprimă decât o cerere, ca să li se ierte păcatele, — „căci ei nu știu ce fac”.

Dacă ei ar fi recunoscut că supuneau la maltratările cele mai grozave pe Acela, care venise să salveze neamul omenesc păcătos de la pieirea veșnică, atunci ei ar fi fost covârșiți de spaimă și de muștrări de conștiință. Dar neștiința lor nu putea abate vina lor; căci fusese privilegiul lor, de a cunoaște pe Mântuitorul și de a-L primi ca Salvator al lor. Ei lepădară orice dovadă și păcătură nu numai contra cerului, prin răstignirea Regelui Măririi, ci și contra celui mai elementar simț de omenie, supunând pe un nevinovat la cea mai chinuitoare moarte. Prin aceasta Isus câștigă dreptul de a deveni un Mijlocitor al omenirii în prezența Tatălui. Acea rugăciune a lui Hristos pentru vrăjmașii Săi cuprindea întreaga lume și pe toți păcătoșii care au trăit într-înșea până la sfârșit.

[426] După ce Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici și a fost bătută cu multă putere în pământ, ceea ce pricinui Mântuitorului cele mai grozave chinuri. Pilat a scris pe ea o inscripție în trei limbi diferite și o lipi pe cruce, deasupra capului lui Isus. Ea suna astfel: „Isus din Nazaret, Împăratul Iudeilor”. Această inscripție care a fost atașată la cruce într-un mod atât de bătător la ochi, umplu de mânie pe iudei. În pretoriu lui Pilat ei strigaseră: „Răstignește-L! ... Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul!” Ei declaraseră că oricine proclamă pe un altul ca rege afară de Cezarul ar fi un trădător. Dar ei merseră prea departe, tăgăduind orice dorință după un rege, care să aparțină națiunii lor. Prin inscripția sa Pilat exprimă sentimentele manifestate de ei. Era de fapt o declarație, și de toți era luată ca atare, că iudeii din cauza supușeniei lor sub puterea romană susțineau, că orice om, care ar fi tins să fie rege al iudeilor, oricât de nevinovat ar fi fost el în celelalte privințe, trebuia socotit de ei ca vinovat de moarte. Nici o altă vină nu era numită, prin inscripție se amintea pur și simplu, că Isus este regele Iudeilor.

Iudeii văzură aceasta și rugară pe Pilat, să schimbe inscripția. Mai marii preoților ziseră: „Nu scrie: «Împăratul Iudeilor». Ci scrie că El a zis: «Eu sunt Împăratul Iudeilor».” Pilat era totuși supărat pe sine însuși din cauza slăbiciunii lui de mai înainte și disprețuia

din inimă pe preoții și pe bătrânii invidioși și vicleni, de aceea el le răspunse rece: „Ce am scris am scris.”

Și acum avu loc o scenă grozavă. Preoții, mai marii și cărturarii uitară demnitatea sfintei lor chemări și se uniră cu gloata, ca să batjocorească și să râdă de Fiul lui Dumnezeu muribund zicând: „Dacă ești Tu Împăratul Iudeilor, mântuiește-Te pe Tine însuți!” Alții dintre ei repetau în batjocură: „Pe alții i-a mântuit; și pe Sine nu se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: «Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!»” „Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap, și ziceau: «Uă! Tu, care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine însuți, și pogoară-Te de pe cruce!»”

Acești bărbați care se dădeau drept tâlcuitori ai profetiilor, repetau inconștienți aceleași cuvinte, despre care inspirația zisese, că aveau să fie rostite cu această ocazie; dar în orbia lor ei nu observau, că împlineau profetiile. Demnitarii templului, ostașii cei brutali, tâlharul ordinar de pe cruce, și oamenii cei cruzi și tirani din mulțime, toți se uneau ca să batjocorească pe Hristos.

[427]

Tâlharii care au fost răstigniți odată cu Hristos, sufereau ca și El aceleași dureri corporale; unul dintre ei a fost înăsprit și mai mult prin suferințele sale și își ieșiră cu totul din fire. El repetă, cuvintele de batjocură ale preoților și defăima pe Isus zicând: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuți, și mântuiește-ne și pe noi!” Celălalt tâlhar nu era nicidecum un răutăcios atât de înăsprit, conștiința sa morală se corupsese prin contactul cu oamenii răi; dar crimele sale nu erau așa de mari, ca ale multora dintre acei care stăteau în jurul crucii și batjocoreau pe Mântuitorul.

Împreună cu ceilalți iudei, el crezuse că Mesia va veni în curând. El auzise pe Isus predicând, și a fost convins de învățăturile Sale; dar prin influența preoților și a mai marilor el fusese iarăși abătut de la El. El căutase să-și înăbușe convingerile sale prin farmecul plăcerilor. Amicii săi stricați îl duseră pe calea păcatului din ce în ce tot mai departe, până ce în cele din urmă a fost arestat din cauza unei crime ordinare și osândit la moarte. În decursul judecării procesului său, el a fost împreună cu Isus în sala de judecată și pe cale către dealul Golgotei. El auzise, cum Pilat declarase, că nu găsește într-Însul nici o vină; el recunoscă caracterul dumnezeiesc în înfățișarea

lui Isus, și auzise cuvântul Său îndurător de iertare față de chinuitorii Săi. El recunoscuse în inima sa, că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

Când el auzi cuvintele batjocoritoare ale tovarășului său criminal, el îl muștră, zicându-i: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău.” Când inima sa se deschise astfel pentru Hristos, o lumină cerească îi lumină sufletul său. În Isus cel zdrobit și batjocorit, care atârna pe cruce, el vedea pe Salvatorul său, unica sa speranță, și se adresă Lui într-o credință umilită, zicându-I: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în împărăția Ta!” Isus a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.”

[428] Isus nu promise păcătosului pocăit, că el va învia cu El în paradis în ziua crucificării; căci El Însuși nu Se urcase la Tatăl încă nici a treia zi după înviere. Dar El îi declară: „Adevărat îți zic ție astăzi”, spre a întipări în sufletul său idea, că chiar în acel timp, când suferea ocară și persecuție, El posedă puterea de a salva pe un păcătos. El era Mijlocitorul omului la Tatăl, având încă aceeași putere ca și pe atunci, când vindeca pe bolnavi și chema pe morți iarăși la viață; era un drept al Său divin, de a făgădui păcătosului căit și credincios în acea zi: „Tu vei fi cu Mine în Paradis.”

Tâlharul de pe cruce, cu toate durerile sale corporale, simțea totuși că a primit de la Dumnezeu pace și mângâiere în sufletul său. Mântuitorul cel înălțat pe cruce, care suporta batjocură și durere și fusese lepădat de preoți și de mai mari, e căutat de un suflet muribund încărcat de păcate cu o credință care recunoscuse pe Mântuitorul lumii în Acela, care fusese răstignit ca un făcător de rele. În acest scop — ca să salveze pe păcătoșii pierduți, Fiul lui Dumnezeu părăsi cerul. În timp ce preoții și mai marii, cu îndreptățirea lor de sine înfumurată, nu erau în stare să recunoască caracterul Său dumnezeiesc, El Se descoperi tâlharului ca Amic și Salvator al păcătosului. Cu chipul acesta el învătă, că cel mai din urmă dintre păcătoși poate găsi iertare și salvare prin meritele sângelui lui Hristos.

Spiritul lui Dumnezeu lumină mintea acestui criminal, care apucă pe Isus în credință, și lanțul dovezilor, că Isus este Mesia, a fost înșirat inel cu inel, până ce jertfa suferindă, care era supusă la aceeași pedeapsă ca și el, sta în fața Sa ca Fiu al lui Dumnezeu. În timp ce conducătorii iudeilor Îl tăgăduiau și chiar ucenicii se îndoiau de

divinitatea Sa, sârmanul făcător de rele, care sta pe pragul veșniciei, la încheierea timpului său de încercare, numește pe Isus ca Domn al său! Mulți au fost gata ca să-L numească domn, când El făcea minuni și tot astfel și după ce El se sculase din mormânt, dar nimeni nu-L numi „Domn”, când sta atârnat și muribund pe cruce, afară numai de păcătosul căit, care a fost salvat încă în ceasul al unsprezecelea.

Aceasta era o adevărată pocăință în împrejurări cu totul neobișnuite, pentru un scop deosebit, și bine precizat. Aceasta era o mărturie pentru toți privitorii, că Isus nu era un amăgitor, ci a rămas credincios caracterului Său și Și-a împlinit misiunea până la scena de încheiere a vieții Sale pământești, în tot timpul activității Sale. Niciodată nu veniseră la urechea Mântuitorului cuvinte mai plăcute ca aceste mărturisiri de credință de pe buzele tâlharului muribund în mijlocul defăimărilor și batjocurilor din partea gloatei. Totuși nimeni nu trebuie să neglijeze ocaziile prezente și să amâne căința și pocăința sa, și să se sprijine pe o pocăință pe patul de moarte, la gândul că și tâlharul s-a pocăit în ceasul al unsprezecelea. Orice rază de lumină neluată în seamă, lasă pe păcătos într-un întuneric și mai mare ca până acum, până ce vreo amăgire oarecare pune stăpânire deplină pe mintea sa și cazul său poate fi lipsit de speranță. Și totuși există cazuri, ca și acela al sârmanului făcător de rele, unde lumina vine tocmai în ultima clipă și e primită cu credință rațională. Astfel de suflete pline de căință găsesc har înaintea lui Hristos.

Îngerii priveau cu uimire la iubirea nemărginită a lui Isus, care deși sub cele mai grozave dureri spirituale și corporale, totuși nu Se gândea decât la alții, și îndemna la credință sufletul cel căit. Chiar în timpul jertfirii vieții Sale, El dădu pe față o astfel de iubire pentru oameni, care era mai tare decât moartea. În înjosirea Sa, El Se adresă ca profet la fiica Ierusalimului; ca preot și Mijlocitor, El înălțase cereri către Tatăl Său; ca Salvator iubitor El iertă păcatele tâlharului pocăit, care Îl chemase în ajutor. Foarte mulți, dintre acei care au privit la acea scenă de pe Golgota, au fost întăriți după aceea în credința lui Isus.

Șarpele cel ridicat în pustie era un simbol al Fiului omului, așa cum El a fost ridicat pe cruce. În privința aceasta Isus zice către Nicodim: „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” [Ioan 3, 14](#). Toți cei ce priveau

[429]

în pustie la șarpele de aramă ridicat se vindecau, pe când cei care refuzau să-și îndrepte privirea la acesta, piereau. Cei doi tâlhari de pe cruce reprezintă cele două clase ale omenirii. Toți au simțit otrava păcatului, care este preînchipuit prin mușcătura șarpelui înfocat din pustie. Acei care privesc la Isus Hristos și cred într-Însul, asemenea tâlharului de pe cruce, vor trăi în vecie; dar acei care refuză să privească la El și să creadă în El, după cum criminalul împietrit refuza să privească la Mântuitorul crucificat și să creadă într-Însul, vor muri fără speranță.

[430] Vrajmașii lui Isus așteptau moartea Sa cu nerăbdare. După părerea lor, acest eveniment avea să aducă la tăcere pentru totdeauna zvonurile despre puterea Sa dumnezeiască și despre minunile Sale uimitoare. Ei se măguleau cu speranța că nu vor mai avea nevoie să mai tremure în viitor din cauza mării Sale influențe. Soldații cei brutali, care pironiseră corpul lui Isus pe cruce, împărțiră între ei hainele și se certară pentru un veșmânt, care era dintr-o singură țesătură de sus până jos. În cele din urmă ei se hotărâră să tragă la sorț pentru acesta. Condeii inspirației a descris această scenă exact, cu mai multe secole înainte de a fi avut loc: „Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele. . . își împart hainele mele între ei, și trag la sorț pentru cămașa mea.” [Psalmii 22, 16.18.](#)

Ochii lui Hristos priveau asupra mulțimii, care se adunase, ca să fie martori oculari ai morții Sale, și văzu la picioarele crucii pe Ioan, sprijinind pe Maria, mama Lui. Ea venise înapoi la acea scenă îngrozitoare, nefiind în stare să suporte să fie despărțită mai mult de Fiul ei. Ultima învățătură a lui Isus a fost o iubire de copil către mama Sa. El privi la fața îndurerată a mamei Sale, și apoi la Ioan, și adresându-Se Mariei, îi zise: „Femeie, iată fiul tău!”, și apoi zise către ucenic: „Iată mama ta!” Ioan înțelese foarte bine cuvintele lui Isus și datoria sfântă, care i se impuse prin aceasta. El îndepărtă imediat pe mama lui Hristos de la această scenă grozavă de pe muntele calvarului și din acel ceas el îngrijii de ea, așa cum numai un fiu credincios datoriei sale ar fi putut face, luând-o la sine sub propriul său adăpost. O, Mântuitor milos și plin de iubire! În toate durerile Sale corporale și în spaima Sa sufletească, El avea totuși o iubire gingașe pentru mama, care îl născuse. El nu avea bani ca să-i lase, pentru a-i asigura bunul ei mers în viitor, dar El

avea un loc în inima lui Ioan și dădu ucenicului Său iubit pe mama Sa, ca o moștenire sfântă. Această încredere avea să aducă o mare binecuvântare lui Ioan, ca o amintire neîncetată despre Mântuitorul și Domnul său iubit.

Acest model desăvârșit de iubire firească a lui Hristos strălucește cu o splendoare nemicșorată prin întunericul veacurilor. Deși El suportă cele mai grozave chinuri, totuși nu uită pe mama Sa, ci luă toate măsurile necesare pentru viitor. Urmașii lui Hristos trebuie să simtă că face parte din religia lor, de a cinși pe părinții lor și a purta grijă de ei. Nici-o altă datorie religioasă nu poate scuti pe un fiu sau fiică de datoriile sale față de părinți.

[431]

Misiunea vieții pământești a lui Hristos era acum aproape împlinită. Limba Sa era foarte uscată și El zise: „Mi-e sete”. Ei umplură un burete cu oțet și fiere, și Îi oferiră aceasta ca să bea; dar când El gustă dintr-însul îl respinse de la El. Și acum Domnul vieții și al Măririi era pe moarte, ca preț de răscumpărare pentru neamul omenesc. Păcatul omenirii luat asupra-Și, prin care Își atrase mânia lui Dumnezeu, ca reprezentant al omului, îi amărî paharul pe care El îl bău, și zdrobi inima Fiului lui Dumnezeu. Moartea nu poate fi privită ca un înger al milostivirii; natura se înfioră la gândul deznodământului care este o urmare a păcatului.

Dar nu teama de moarte era cea care producea lui Isus chinurile de nespus ale morții. Printr-o astfel de ipoteză, El ar fi fost pus mai jos decât martirii în ce privește curajul și statornicia; căci mulți dintre aceștia, care au murit pentru credința lor, s-au supus la torturi și la moarte, și se bucurau că pot fi găsiți vrednici, ca să sufere pentru Hristos. El era Prințul suferințelor; dar nu durerea corporală era aceea, care Îl umplea de spaimă și de disperare; ci din contră, acel simț despre caracterul răutăcios al păcatului, o cunoștință că omul se familiarizase atât de mult cu păcatul, încât nu mai era în stare să-i măsoare urâciunea sa respingătoare; că păcatul prinsese atât de adânc rădăcină în inima omenească, încât îi era greu a-l stârpi.

Ca reprezentant și garant al omului, Isus purta povara păcatului întregului neam; El a fost socotit printre cei fără de lege, pentru ca să poată scăpa pe oameni de blestemul legii. Vina fiecărui urmaș al lui Adam din toate timpurile apăsa greu pe inima Sa; și mânia lui Dumnezeu și manifestarea înfricoșată a dizgrației Sale, din pricina nelegiuirii lor, umplu sufletul Fiului Său cu spaimă. Retragerea

[432]

harului dumnezeiesc de la Mântuitorul în această oră de groază a morții, stăpânise inima Sa cu o durere, care niciodată nu poate fi cuprinsă pe deplin de oameni. Orice chin suportat de Fiul lui Dumnezeu pe cruce, orice picătură de sânge care curgea de pe capul, mâinile și picioarele Sale, trăsăturile provocate de durerile grozave, care torturau corpul Său, când Tatăl Își ascunse fața Sa de la El, toate acestea vorbesc către oameni și le zic: Din iubire către tine se învoi Fiul lui Dumnezeu ca să ia asupra-Și aceste crime oribile, care au fost aruncate asupra Lui; pentru tine a distrus El stăpânirea morții deschizându-ți porțile Paradisului și ale vieții veșnice. Acela, care îmblânzi valurile înfuriate ale mării prin cuvântul Său, care pășea peste talazuri spumegânde ca pe uscat, care făcea pe demoni să se cutremure, și la a Cărui mișcare bolile dispăreau, care deschidea ochii orbilor și rechema pe morți la viață — Se oferă pe Sine pe cruce ca o jertfă deplin satisfăcătoare pentru omenire. El, purtătorul păcatului, ia asupra-Și dreapta pedeapsă pentru nelegiuirea omenească și Se face păcat pentru om.

Satan năpădi inima lui Isus cu ispitele cele mai furioase. Păcatul care era atât de urât în ochii Săi, a fost îngrămădit asupra Lui, până ce El gemea sub povara acestuia. Nu e de mirare că firea Sa omenească tremura în acea oră înfricoșată. Îngerii priveau cu uimire, ca martori ai acestei lupte sufletești pline de disperare a Fiului lui Dumnezeu, o luptă care era cu mult mai mare, decât chinul corporal, încât pe cel din urmă de abia îl simțea. Oștile cerești își acopereau fețele lor în fața privelistii înfiorătoare.

Natura neînsuflețită își exprima compătimirea ei pentru Autorul ei hulit și muribund. Soarele refuza ca să fie martor al acestei scene de groază. Razele sale pline și strălucitoare care luminau pământul pe la amiază, părură deodată ca și când s-ar fi stins. Un întuneric total învăluia crucea și împrejurimea, asemenea unui vâl funebru. Nici o eclipsă de soare și nici vreun alt eveniment natural nu pricinuiseră această întunecime, care era asemenea miezului nopții fără lună sau stele. Acel întuneric gros era un simbol al durerilor sufletești și al spaimelor care înconjurau pe Fiul lui Dumnezeu. Acestea El le simțise în grădina Ghetsimani, când sudori de sânge ieșeau din porii Săi, și unde El ar fi murit, dacă un înger din cer nu ar fi fost trimis, ca să întărească divinul suferind, așa ca să poată face drumul stropit cu sânge până la Golgota.

Întunericul dură trei ore. Întunecimea ce învăluia crucea era de nepătruns pentru ochiul omenesc, dar mult mai de nepătruns și mai des era întunericul care umplea sufletul suferind al lui Hristos. O spaimă de nedescris cuprinse pe toți cei ce erau adunați în jurul crucii, și o tăcere mormântală păru a se lăsa peste Golgota. Blestemele și defăimările amuțiră deodată, pe când erau încă pe buzele batjocoritorilor. Bărbați, femei și copii, căzură la pământ cuprinși de spaima morții. Fulgere scânteietoare, fără să fie însoțite de vreun tunet, străluceau din timp în timp din nori și luminau crucea cu Salvatorul lumii răstignit pe ea.

Preoții, mai marii, cărturarii, ajutoarele călăilor, și gloata, toți credeau că a venit timpul răsplătirii lor. După câțva timp începură să șoptească unii către alții, că Isus se va coborî acum de pe cruce. Unii încercau să găsească calea, spre a se întoarce la casele lor și pipăiau încoace și încolo ca orbii, bătându-se în piept și tremurând de spaimă.

Pe la ceasul al nouălea, acest întuneric grozav se retrase, învăluind însă mereu pe Mântuitorul asemenea, unui veșmânt. Fulgerele înfuriate păreau a zvârli trăsnetele lor asupra Lui, pe când El atârna astfel pe cruce. Deodată El „strigă cu glas tare: «Eli, Eli, Lama Sabactani?» adică: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?»” Când întunecimea exterioară deveni tot mai deasă în jurul lui Hristos, multe glasuri exclamă zicând: „Răzbunarea lui Dumnezeu zace asupra Lui! Săgețile mâniei lui Dumnezeu vin asupra Lui, pentru că S-a încumetat a Se socoti ca Fiu al lui Dumnezeu!” Când Mântuitorul dădu acel strigăt de disperare, mulți dintre cei ce credeau într-Însul, au fost umpluți de spaimă, pierdură orice nădejde; căci dacă Dumnezeu părăsise pe Isus, ce avea să fie cu urmașii Săi, și cu învățătura Sa, pe care ei o primiseră cu bucurie?

Întunecimea dispăru cu timpul de pe sufletul apăsător al lui Isus, și El Se trezi într-un simț de dureri corporale și zise: „Mi-e sete”. Aici se oferi ultima ocazie pentru prigonitorii Săi, ca să-și arate compătimirea lor pentru El și să-i aline durerile; dar când întunecimea începu să se retragă, dispăru și spaima lor, și vechea lor spaimă se trezi iarăși în inima lor, că Hristos tot le va scăpa din mâini. „Și îndată unul din ei a alergat de a luat un burete, l-a umplut cu oțet, l-a pus într-o trestie, și l-a dat să bea. Dar ceilalți ziceau: «Lasă să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască.»” [Matei 27, 48-49](#).

[434] Isus dându-Și prețioasa Sa viață nu a fost îmbărbătat prin bucurii triumfătoare, totul era posomorât și descurajat. Acolo spânzurat pe cruce, Mielușelul imaculat al lui Dumnezeu, al Cărui corp era plin de vânătăi și de răni, acele mâini miloase, care fuseseră totdeauna gata, ca să ajute celor apăsăți și suferinzi, erau întinse pe cruce și pironite cu piroane, acele picioare răbdătoare care străbătuseră mari depărțări, pentru a duce binecuvântări și a vesti lumii învățătura despre răscumpărare, erau bătute și pironite pe cruce; capul Său prețios era rănit printr-o cunună de spini; acele buze palide și tremurânde, care fuseseră întotdeauna gata, ca să întâmpine cu bunăvoință cererile omenirii suferinde, rosteau acum tristele cuvinte: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”

Poporul aștepta în tăcere sfârșitul acestei scene înfricoșate. Soarele se arată iarăși; dar crucea era încă învăluită în întunecime. Preoții și mai marii privesc spre Ierusalim; și iată norul cel des s-a lăsat deasupra acestei cetăți și asupra câmpiilor lui Iuda, și trăsnetele furioase ale răzbunării lui Dumnezeu sunt îndreptate contra acestei cetăți osândite. Deodată întunericul dispare de pe cruce și cu o voce limpede care pare a răsuna prin întreaga creațiune, Isus strigă: „S-a isprăvit” „Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!” O lumină învăluia crucea și fața Mântuitorului strălucea de mărire cerească, asemenea soarelui. Apoi Își plecă capul pe piept și Și-a dat viața.

Privitorii erau înmărmuriți, și cu ochii încremeniți asupra Mântuitorului. Iarăși se lăsă întuneric asupra pământului, și un zgomot asurzitor asemenea unui tunet puternic a fost auzit. Acesta a fost urmat de un cutremur de pământ. Gloata a fost aruncată grămadă la un loc, și s-a dat loc la cea mai mare panică și confuzie. În munții din împrejurimi, stâncile se crăpau și se prăbușeau cu mare zgomot, și multe din ele se prăvăleau cu mult vuiet în vale. Mormintele s-au deschis și cei morți au fost aruncați afară. Creațiunea părea a se sfărâma în bucăți. Preoții, mai marii, ostașii și ajutoarele călăilor amuțiră de spaimă și căzură la pământ. Întunericul se abătu iarăși de pe muntele calvarului, dar plană încă mereu asupra Ierusalimului asemenea unui văl funebru. În momentul în care Hristos muri,

[435] preoții erau tocmai în timpul slujbei în templu înaintea catapetesmei care despărțea Sfânta de Sfânta Sfintelor. Deodată ei simțiră că pământul de sub picioarele lor se clatină, iar catapeteasma templului, o broderie bogată și puternică, care era înnoită în fiecare an, a fost

sfâșiată în două de sus până jos, prin acea mână neprihănită, care scrisese pe peretele palatului lui Belșatar acele cuvinte de judecată. Sfânta Sfintelor, în care numai o dată pe an era voie să calce picior omenesc, și acesta cu multă solemnitate, a fost lăsată acum pradă ochilor privitorilor. Prezența lui Dumnezeu nu avea să umbrească mai departe tronul harului pământesc. Lumina măreției Sale nu avea să lumineze mai departe, asupra acestuia, nici norul dezaprobării Sale nu avea să mai întunece pietrele prețioase de pe pieptărașul marelui preot.

Când Hristos muri pe crucea de pe Golgota a fost deschis atât pentru păgâni cât și pentru iudei o cale nouă și vie. Mântuitorul avea să servească de aici înainte ca Preot și Mijlocitor în cerurile cerurilor. În viitor sângele animalelor de jertfă adus pentru păcat era fără valoare; căci Mielul lui Dumnezeu murise pentru păcatele lumii. Întunecimea, care se lăsase peste pământ, era o dovadă despre participarea naturii pentru Hristos în lupta Sa cu moartea. Ea dovedi lămurit omenirii, că Soarele dreptății, Lumina lumii, Își retrăgea razele Sale de pe orașul cel mai favorizat din lume, Ierusalim. Aceasta era o mărturie minunată, pe care o dădu Dumnezeu, pentru ca credința generațiilor viitoare să fie întărită. Isus nu-Și dădu viața până ce lucrarea pe care El venise s-o facă nu a fost terminată: și El strigă cu ultima Sa suflare: „S-a sfârșit”. Îngerii tresăltară de bucurie când auziră aceste cuvinte; căci marele plan de mântuire fusese adus la biruință. Domnea bucurie în cer, că printr-o viață de ascultare, fiii lui Adam vor putea în cele din urmă să fie ridicați iarăși în prezența lui Dumnezeu. Satan a fost biruit și știa că împărăția sa este pierdută.

Când creștinul va învăța să înțeleagă cuprinsul mării jertfe a Maiestății cerești, atunci planul de mântuire îi va părea mult mai înălțat, și când va medita la Golgota, vor fi trezite întotdeauna în inima lui cele mai profunde și mai sfinte sentimente. Contemplarea iubirii de neasemănat a Mântuitorului, ar trebui să pună stăpânire întotdeauna pe cugetele sale, să-i miște și să-i înmoaie inima, și să-i înnobileze sentimentele și să i le perfecționeze și să-i transforme în totul întreg caracterul. Cuvintele Apostolului sună: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit”. — [1 Corinteni 2, 2](#). Tot astfel și fiecare dintre noi poate privi înapoi la Golgota și să strige: „În ce mă privește departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru

[436]

Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” [Galateni 6, 14](#).

Speranțele ucenicilor păreau a dispărea odată cu moartea lui Hristos. Ei priveau la ochii Săi închiși, la capul Său plecat într-o parte, la părul Său mânjit cu sânge, la mâinile și picioarele Sale străpunse, și spaima și chinul lor sufletească era nespus. Ei nu crezură până în ultima clipă, că El va muri, și ei de abia puteau crede ochilor lor, că El a murit într-adevăr. Maiestatea cerului Își dăduse viața, părăsit de credincioși, fără a I se da vreo alinare sau vreun cuvânt de compătimire; căci chiar îngerilor plini de compătimire nu le-a fost permis, ca să aducă vreun serviciu Suveranului lor.

Noaptea se lăsă și o tăcere stranie domnea pe Golgota. Mulțimea se împrăstie, și mulți se întoarseră înapoi la Ierusalim, cu inimile pline de cugete cu totul deosebite, de cele de dimineață. Foarte mulți veniseră la locul de răstignire numai dintr-o simplă curiozitate, iar nu de ură contra lui Hristos. Dar credeau totuși în rapoartele pe care preoții le născociseră asupra Lui și-L priveau ca pe un făcător de rele. La execuție ei primiseră sentimentul conducătorilor iudeilor, și se uniră în agitația lor nefirească cu gloata spre a-L batjocori și lua în râs.

Dar când pământul a fost învăluit de întuneric și propriile lor conștiințe îi mustrau, mintea câștigă iarăși supremație asupra lor, și ei simțeau că s-au făcut vinovați de o mare nedreptate. Nici o glumă sau râs batjocoritor nu a mai fost auzit în timpul acelui întuneric grozav, și când lumina își făcu loc iarăși, ei porniră pe cale spre casele lor, cu o sfială sfântă în inimi și chinuți de mustrări de conștiință. Ei căpătaseră convingerea că învinuirile preoților erau false, și că Isus nu fusese un amăgitor, și cu câteva săptămâni mai târziu aparțineau și aceștia miilor care se convertiseră din inimă la creștinism când Petru le predica la ziua Cincizecimii și marea taină a crucii, ca și alte taine despre Mesia le-au fost lămurite și pricepute.

[437]

Ostașii romani înconjurau crucea, când Hristos strigă cu un glas plin de putere surprinzătoare: „S-a sfârșit!” și Își dădu sfârșitul cu acest strigăt de biruință pe buze. Niciodată până aici nu văzuseră ei o moarte pe cruce ca aceasta. Era ceva nemaiauzit ca cineva să moară după șase ore de răstignire. Moartea produsă prin răstignire venea încet și târziu puterile se epuizau încetul cu încetul, până ce se putea cu greu distinge, dacă viața s-a stins sau nu. Faptul că un om

putea vorbi cu o voce atât de limpede și puternică cu puțin înainte de moartea Sa, era un eveniment miraculos, care uimi la culme pe ostașii romani, care erau obișnuiți cu asemenea scene; căpitanul cohorței de ostași declară imediat: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” [Matei 27, 54](#). Noi vedem prin urmare că trei bărbați și-au mărturisit pe față credința lor în Hristos, chiar în ziua morții Sale și anume: căpitanul gărzii romane, acela care a dus crucea în locul Mântuitorului și acela care a murit pe cruce alături de El.

Privitorii și ostașii care priveau crucea, erau convinși, atât pe cât sufletele lor puteau primi o astfel de idee, că Isus este Mântuitorul, în care Israel nădăjduia de atâta vreme. Dar întunecimea care învăluia pământul, nu putea fi mai deasă decât aceea care învăluia sufletele preoților și ale mai marilor. Evenimentele pe care ei le văzuseră, nu avuseseră nici un efect favorabil asupra lor, și ura lor contra lui Isus nu încetase nici la moartea Sa.

La timpul nașterii Sale, îngerul strălucitor văzut pe cer ca o stea, a cunoscut pe Hristos și a condus pe magi la ieslea, în care El era culcat. Oștile cerești L-au cunoscut și au vestit lauda Sa pe câmpiile Betleemului. Marea a recunoscut glasul Său și a dat ascultare ordinului Său. Boala și moartea s-au supus poruncii Sale și au dat drumul prăzii la cuvântul Său. Soarele l-a recunoscut și și-a ascuns fața sa luminoasă în fața priveliștii chinurilor morții Sale. Chiar și stâncile L-au recunoscut și s-au sfărâmat în bucăți la strigătul Său de moarte. Deși chiar natura neînsuflețită recunoștea astfel pe Hristos și dădu mărturie, că El este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, totuși preoții și mai marii nu recunoscuseră pe Mântuitorul; ei lepădară dovezile dumnezeirii Sale, și își împietriră inimile contra adevărurilor Sale, El nu era așa de simțitor ca stâncile de granit ale munților.

[438]

Iudeii nu doreau, ca corpurile acelor care fuseseră executați să rămână pe cruce în acea noapte. Ei erau extrem de îngrijorați de a nu mai atrage mai departe atenția poporului asupra evenimentelor care însoțiseră moartea lui Isus. Ei se temeau de urmările, pe care le-ar fi putut avea evenimentele acelei zile pentru sufletele poporului. Sub pretext că nu voiau să profaneze prin aceasta sfîntenia Sabatului, ca corpurile să rămână pe cruce în timpul acelei zile sfinte, care urma după ziua răstignirii, frunțașii iudei cerură lui Pilat, ca să le dea voie,

ca să grăbească moartea acestor victime, așa ca corpurile lor să fie îndepărtate înainte de apusul soarelui.

Pilat era tot așa de înclinat ca și ei, de a nu lăsa nici o clipă mai mult decât era necesar ca să mai dăinuiască acea priveliște revoltătoare a lui Isus pe cruce. După ce confirmarea guvernatorului a fost astfel dobândită, celor doi făcători de rele răstigniți odată cu Hristos, li s-au sfărâmat fluierile picioarelor spre a grăbi moartea lor. Dar Isus era deja mort și de aceea nu-i sfărâmară picioarele. Ostașii brutali, care au fost martori ai privirii și cuvintelor lui Isus pe calea Sa la Golgota, și pe când El Își dădea viața pe cruce, au fost mișcați de cele ce văzuseră și auziseră, și de aceea se abținură de la orice mutilare a lui Isus prin sfărâmarea fluierelor picioarelor Sale. În felul acesta a fost împlinită profetia, care declarase că nu avea să i se sfărâme nici un os; și legea Paștelui, care cerea o jertfă desăvârșită și întreagă, a fost de asemenea împlinită prin jertfirea Mielului lui Dumnezeu. „Să nu lase din ele nimic până a doua zi dimineata, și să nu frângă nici un os din ele.” [Numeri 9, 12](#).

După sfatul preoților, care doreau să se asigure de moartea Mântuitorului, un ostaș Îl împunse cu sulița în coastă, făcându-I astfel o rană care i-ar fi atras imediat moartea, chiar dacă n-ar fi fost mort deja. Din rana deschisă curgea sânge și apă într-o măsură bogată și ușor de deosebit între una și alta. Acest fapt misterios a fost observat de toți cei de față, și Ioan raportează această întâmplare într-un mod foarte reprezentativ; el zice: „Unul dintre ostași I-a străpuns coasta cu sulița; și îndată a ieșit din ea sânge și apă. Faptul acesta este adevărat de cel ce L-a văzut: mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți. Aceste lucruri s-au întâmplat, ca să se îplinească Scriptura: «Niciunul din oasele Lui nu va fi sfărâmat.» Și în altă parte Scriptura mai zice: «Vor vedea pe cine au străpuns.»” [Ioan 19, 34-37](#).

[439]

După înviere preoții și mai marii răspândiră zvonul, că Isus n-ar fi murit pe cruce, ci ar fi rămas numai leșinat și după aceea și-ar fi venit iarăși în fire. Un alt raport mincinos declara, că în mormânt nu s-ar fi pus un corp real de carne și sânge, ci numai un chip asemănător. Dar mărturia lui Ioan despre împungerea în coastă a Mântuitorului și despre sângele și apa care au curs din rana Sa, dezminți aceste rapoarte false, care fuseseră răspândite în popor de către acei iudei lipsiți de conștiință.

La mormânt

[440]

Crima pentru care Isus a fost crucificat, era pretinsa trădare contra guvernării romane, și persoanele care sufereau moartea pentru o asemenea crimă, erau luate de pe cruce de către soldații de rând și duse la un loc de îngropăciune, care era destinat în mod exclusiv pentru o clasă de criminali, care suferiseră cea mai grea pedeapsă a legii.

Ioan era în mare nedumerire, ce măsuri să ia în privința corpului neînsufletit al Maestrului său iubit. Fiori îl cuprindeau la gândul, că el va fi luat de ostași brutali și lipsiți de orice bun simț și-L vor duce la un loc profanator de îngropăciune. El știa, că de la autoritățile iudaice nu se putea dobândi nici-o favoare; nici de la Pilat nu se putea aștepta mai mult. Dar Iosif și Nicodim se dădură totuși la iveală în acest timp de nevoie. Acești bărbați erau amândoi membrii marelui sfat iudaic și se cunoșteau cu Pilat. Ei dispuneau de multă avere și aveau mare influență și se hotărâseră ca corpul lui Isus să fie înmormântat în cinste.

Iosif merse cu îndrăzneală la Pilat și-l rugă să-i dea corpul lui Isus spre a-L înmormânta. Cererea Sa a fost aprobată numai decît de către Pilat, care credea încă ferm în nevinovăția lui Isus. Pilat află acum pentru prima dată, de la Iosif că Isus este mort într-adevăr. Preoții evitaseră în mod intenționat de a-l pune pînă aici în cunoștință despre aceasta, deși fel de fel de rapoarte contradictorii ajunseră la urechile sale despre evenimentele ciudate care însoțiseră crucificarea Sa. Acum el află, că Mântuitorul a murit tocmai în momentul, când dispăruse acea întunecime misterioasă, care învăluisese pămîntul. Pilat a fost uimit, că Isus a murit așa de curînd; căci acei care erau răstigniți, lîncezeau adesea zile întregi pe cruce. Raportul pe care Pilat îl primi acum despre moartea lui Isus, îl făcu să creadă și mai cu tărie că Isus nu a fost un om obișnuit. Guvernatorul roman a fost mișcat în mod extraordinar, și regreta cu durere că a luat parte la osândirea Mântuitorului.

[441]

Preoții și mai marii i-au atras atenția lui Pilat și slujitorilor săi, să se ferească de orice amăgire posibilă, pe care ucenicii lui Isus ar încerca-o cu privire la corpul Său. De aceea, înainte de a accepta cererea lui Iosif, Pilat întrebă pe sutașul care avea comandă asupra oștilor care păzeau crucea, și află de pe buzele acestuia că vestea despre moartea lui Isus este adevărată; și la stăruințele lui Pilat i se povestiră scenele grozave de pe Golgota, confirmând astfel mărturia lui Iosif.

Pilat dădu apoi un ordin oficial, ca corpul lui Isus să fie predat lui Iosif. Pe când ucenicul Ioan se gândea cu durere și îngrijorare, la sfintele rămășițe ale Maestrului său iubit, Iosif din Arimateia veni înapoi cu însărcinarea de la guvernator; iar Nicodim, care prevăzuse mai dinainte succesul discuției lui Iosif cu Pilat, veni cu o amestecătură prețioasă de smirnă cu aloe, ca la o sută de litre. Nici chiar celui mai mare fruntaș din tot Ierusalimul nu i s-ar fi dovedit o cinste mai mare ca aceasta la moarte.

Femeile din Galileea rămaseră la ucenicul Ioan, spre a vedea ce măsuri se vor lua pentru corpul lui Isus. Acesta le era încă mereu scump, deși credința lor în Isus ca Mesia cel făgăduit încetase o dată cu moartea Sa. Ucenicii erau adânciți într-o tristețe adâncă, și atât de covârșiți de cele pățite, încât nu erau în stare, să-și amintească de cuvintele lui Isus, care le anunțase de mai înainte tocmai întâmplarea acestor lucruri cu privire la Sine. Femeile au fost uimite când au văzut că Iosif și Nicodim, amândoi membrii onorați ai marelui sfat și oameni bogați, arătau tot atâta zel ca și ele, în a îngriji ca să facă lui Isus o înmormântare cuviincioasă.

[442] Niciunul dintre acești bărbați nu se atașaseră lui Isus pe față în timpul vieții Sale, deși amândoi credeau într-Însul. Ei știau că dacă și-ar fi mărturisit credința lor pe față, ar fi fost excluși din marele sfat Iudaic, din cauza prejudecății preoților și a mai marilor contra lui Isus. Aceasta le-ar fi răpit orice ocazie, de a-I veni în ajutor prin influența lor la întrunirile sfatului sau de a-L apăra. În diferite rânduri ei au dovedit netemeinicia învinuirilor aduse contra Lui, și au protestat chiar contra arestării Sale, și întrunirea se dizolvase fără să-și fi ajuns scopul dorit, căci era cu neputință să osândească pe Isus fără unanimitate de voturi în marele sfat. Scopul preoților a fost realizat în cele din urmă prin convocarea unei adunări secrete, la care Iosif și Nicodim nu au fost invitați.

Cei doi domni, membrii ai sfatului, se ridicară acum pe față în sprijinul ucenicilor. Ajutorul acestor bărbați bogați și cu vază era foarte necesar în acel timp. Ei puteau face pentru Salvatorul ucis, ceea ce ucenicii mai săraci nu erau în stare să facă, și poziția lor ca influență îi păzea într-o anumită măsură de critici și reproșuri. Pe când ucenicii recunoscuți ai lui Hristos erau descurajați și intimidati, și nu cutezau să se declare pe față ca urmași ai Săi, acești bărbați pășiră cu îndrăzneală și ajutoră cu tot ce le sta la îndemână.

Cu cel mai mare respect și venerație, ei luară cu propriile lor mâini corpul lui Isus de pe stâlpul de tortură; și lacrimile le curgeau de milă când priveau corpul Său plin de răni și sfâșiat. Ei l-au scăldat cu îngrijire și l-au spălat de petele de sânge. Iosif posedea un mormânt nou, săpat în piatră pe care îl destinase pentru sine; acesta era în apropiere de Golgota, și acum el îl pregăti pentru Isus. Atât corpul cât și balsamurile aduse de Nicodim au fost înfășurate într-o pânză, iar cei trei ucenici duseră povara prețioasă la mormântul cel nou, în care nimeni nu fusese pus până atunci. Acolo ei întinseră picioarele desfigurate și îndoiră mâinile strivite pe pieptul neînsufletit al Mântuitorului. Femeile din Galileea se apropiară pentru a se asigura, că se făcuse tot ce era posibil pentru corpul fără viață al iubitului lor Învățător. Apoi ei au văzut cum piatra cea grea a fost prăvălită pe ușa cavoului; iar Fiul lui Dumnezeu a fost lăsat să Se repauneze. Femeile au fost cele din urmă care părăsiră crucea și tot cele dintâi la mormântul lui Hristos. Pe când amurgul serii se lăsa, Maria Magdalena și celelalte două Marii stau încă la locul de odihnă al Domnului lor, vărsând lacrimi de durere pentru soarta Aceluia, pe care ele Îl iubeau.

Deși fruntașii Iudei reușiseră să-și aducă la îndeplinire planul diabolic, totuși îngrijorarea lor nu a fost înlăturată prin moartea lui Isus și nici gelozia lor contra lui Hristos nu a fost stinsă. Bucuria pentru răzbunarea satisfăcută era amestecată cu o neîncetată îngrijorare, că acel corp neînsufletit, care zăcea în mormântul lui Iosif, se va ridica iarăși la viață. Ei au făcut toate eforturile posibile, ca să facă lumea să creadă că El ar fi un amăgitor, dar totul în zadar. Pretutindeni se auzea întrebându-se de Isus din Nazaret, din partea acelor care n-auziseră încă despre moartea Sa, și care își aduseseră pe amicii lor bolnavi și muribunzi la sărbătoarea Paștelui la Ierusalim, pentru a fi vindecați de Marele Doctor. Preoții știau în inimile lor că Isus

[443]

fusese atotputernic; ei văzuseră minunea Sa la mormântul lui Lazăr; ei știau că El chemase acolo pe mort iarăși la viață, și ei tremurau acum de teamă că și El Însuși Se va scula din morți.

Ei L-auzică declarând că El are putere să-Și dea viața și să-Și-o ia iarăși. Ei își aminteau de cuvintele Sale: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Punând aceste două pretenții în legătură, ei au fost cuprinși de frică. Când Iuda trădă pe Maestrul său în mâinile preoților, el le repetă declarația pe care Isus o făcuse ucenicilor în secret, pe când erau pe cale spre cetate. Pe atunci El zisese: „Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și ale cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte, și-L vor da în mâinile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească; dar a treia zi va învia.” [Matei 20, 18-19](#). Ei își amintiseră de multe lucruri pe care le zisese El, și pe care ei le recunoscuseră ca o profecie limpede a evenimentelor, care avuseseră loc. Ei nu se gândeau decât cu neplăcere la aceste lucruri, dar nu le puteau evita. Asemenea tatălui lor, diavolul, ei credeau și se cutremurau. Acum, după ce marea agitație trecuse, chipul lui Hristos se impunea spiritului lor, cum El sta liniștit și fără să se plângă în fața vrăjmașilor Săi, suportând fără murmur insultele și batjocurile lor. Ei se gândeau la rugăciunea Sa, prin care El cerea iertare pentru acei care Îl pironiseră pe cruce, la înfruntarea propriilor Sale suferințe, și la ascultarea îndurătoare a rugăciunii tâlharului muribund, la întinericul care acoperise pământul și a cărui dispariție pe neașteptate, cum și la strigătul Său triumfal: „S-a sfârșit!” care părea a răsună prin tot universul, la moartea Sa, la cutremurarea pământului și la despizarea stâncilor, la deschiderea mormintelor și la ruperea catapetesmei de la templu. Toate aceste împrejurări ciudate năpădeau sufletul lor ca o dovadă covârșitoare că Isus era Fiul lui Dumnezeu.

[444]

Când Iuda raportă preoților cuvintele lui Isus cu privire la apropierea morții Sale, ei râdeau de ideea prezicerii Sale de mai înainte a evenimentelor. Dar acum toate prezicerile Sale se împliniseră până aici și ei nu erau siguri, dacă întreaga sa profecie se va împlini. Ei se temeau, că dacă Isus se va scula din morți, ei vor trebui să plătească cu viața lor fapta lor criminală. Ei nu puteau dormi, pentru că se aflau într-o mai mare neliniște pentru Isus după moartea Sa, decât în timpul vieții Sale. Pe atunci ei gândeau, că unica lor speranță

pentru bunul lor mers și reușită a influenței lor ar consta în aceea, de a aduce la tăcere vocea Sa muștrătoare, dar acum ei tremurau de puterea minunată, pe care El o posedase.

Ei nu se odihniră decât puțin în Sabat. Deși până aici ei nu trecuseră peste pragul casei unui păgân, de teamă să nu se necurățească, totuși ei ținură o consfătuire cu privire la corpul lui Hristos. Ei știau că ucenicii nu aveau să facă nici o încercare de a-L îndepărta din mormânt până după Sabat; totuși au avut în vedere și au luat măsuri de prevedere pentru sigilarea acestuia. De acea „preoții cei mai de seamă și Fariseii, s-au dus împreună la Pilat, și i-au zis: «Doamne ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață a zis: „După trei zile voi învia.” Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea să-I fure trupul, și să spună norodului: „A înviat din morți!” Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.»” [Matei 27, 62-64](#). Pilat dorea tot atât de puțin ca și iudeii, ca Isus să învie cu putere, pentru a pedepsi vina acelora, care îl omorâseră; și de aceea el le puse imediat la dispoziție un detașament de soldați cu cuvintele: „Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți. Ei au plecat și au întărit mormântul, pecetluind piatra și punând strajă.” [Matei 27, 65-66](#).

Disciplina în armata romană era foarte strictă. O santinelă, care ar fi fost găsită dormind la postul ei, era pedepsită cu moartea. Iudeii recunoscătoare avantajul faptului de a avea o astfel de gardă la mormântul lui Isus. Ei pecetluiră piatra care era pusă la ușa mormântului, pentru ca aceasta să nu fie sfărâmată înainte de a se cunoaște faptul, și luară orice măsură posibilă de prevedere, pentru a împiedica pe ucenici, de a face vreo înșelătorie cu corpul lui Isus. Toate planurile și măsurile lor de prevedere, nu făcură decât ca triumful învierii să fie cu atât mai desăvârșit și adevărul singur să fie statornicit cu atât mai mult.

Cum trebuie să fi privit Dumnezeu și îngerii Săi sfinți la toate aceste pregătiri, pentru păzirea corpului Mântuitorului lumii. Cât de slabe și de nebunești trebuie să le fi părut aceste eforturi! Garda și armele romane nu erau în stare să țină închis în mormânt pe Domnul vieții. Hristos declarase, că are putere, să-Și dea viața și să-Și-o ia iarăși. Ceasul biruinței Sale se apropiase acum.

[445]

Dumnezeu rânduise Însuși evenimentele, care aveau să însoțească nașterea lui Hristos. Fusese stabilit un timp când El avea să apară în chip omenesc. Un lung lanț de profetie inspirată indica la venirea lui Hristos în lumea noastră și descrie foarte amănunțit felul cum El avea să fie primit. Dacă Mântuitorul ar fi apărut mai înainte, într-un alt timp din istoria lumii, atunci avantajele provenite din aceasta nu ar fi fost atât de mari pentru creștini, deoarece credința lor nu ar fi fost dezvoltată și întărită prin studierea profetiilor, care se întindeau departe în viitor și povesteau evenimentele care aveau să aibă loc.

Deoarece iudeii se abătuseră într-un mod păcătos de la Dumnezeu, El îngăduise ca ei să cadă sub stăpânirea unei națiuni păgâne. Numai o anumită putere mărginită la mai rămăsese iudeilor; nici chiar sinodul sau marele sfat nu avea autoritatea de a da sentința definitivă în cazuri însemnate, cum era pedeapsa cu moartea. Un popor, care era stăpânit de bigotism și de superstiție, cum era poporul iudeu, era crud și furios. Înțelepciunea lui Dumnezeu se arată în trimiterea Fiului Său în lume într-un timp când puterea romană avea supremație. Dacă autoritatea iudaică ar fi dispus de putere deplină, atunci noi n-am fi avut acum nici o istorie a vieții și a activității lui Hristos printre oameni. Preoții și mai marii geloși, ar fi pus capăt imediat unui adversar atât de puternic. Ei L-ar fi omorât desigur cu pietre pentru învinuirea falsă, că ar fi călcat legea lui Dumnezeu. Iudeii nu întrebuințau crucea ca pedeapsă cu moartea; aceasta era o metodă de pedeapsă romană; așadar nu ar fi putut exista nici o cruce pe Golgota. În cazul acesta profetia ar fi rămas neîmplinită; căci Hristos avea să fie ridicat pe cruce în public, așa după cum șarpele fusese ridicat în pustie.

[446]

Puterea romană era unealta în mâna lui Dumnezeu, spre a împiedica, ca lumina lumii să fie stinsă. Conform planului lui Dumnezeu, crucea a fost ridicată în fața tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor, și atrase atenția tuturor asupra Mielului lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

Dacă venirea lui Hristos ar fi fost amânată pentru anii de mai târziu, până ce puterea iudaică ar fi scăzut și mai mult, atunci profetia ar fi rămas neîmplinită; căci iudeilor nu le-ar fi fost posibil, cu puterea lor dispărută, de a mișca autoritățile romane ca să-și pună iscălitura sub sentința de moarte a lui Isus, pe baza învinuirilor lor mincinoase,

și nici o cruce nu s-ar fi ridicat pentru El pe Golgota. Curând după moartea Salvatorului, crucea a fost desființată ca pedeapsă de moarte. Scenele, care au avut loc la moartea lui Isus, purtarea neomenoasă a poporului, întunecimea nenaturală care învăluia pământul și durerea chiar a naturii care și-o exprima prin despizarea stâncilor și prin fulgere și trăsnete, îi umplu atât de mult cu muștrări de conștiință și cu o astfel de spaimă, încât crucea ca unealtă de ucidere a fost curând scoasă din uz. Când gloata ajunsese încă o dată la putere la distrugerea Ierusalimului, răstignirea a fost introdusă pentru câțiva timp și ca urmare la aceasta au fost ridicate multe cruci pe Golgota.

Atât timpul, cât și felul și modul venirii lui Hristos era o împlinire imediată și desăvârșită a profeției. Faptele citate în această privință în Testimoniesle apostolilor și a contemporanilor lor aparțin celor mai puternice dovezi pentru adevărul credinței creștine. Noi nu am fost martori oculari ai minunilor lui Hristos, care dovedeau dumnezeirea Sa; dar avem mărturia ucenicilor Săi, care au văzut cu ochii toate acestea; și prin credință, noi vedem cu ochii lor și auzim cu urechile lor, iar credința noastră în legătură cu a lor cuprinde adevărul dovedit.

Apostolii au primit pe Isus bazați pe mărturia profeților și a bărbaților lui Dumnezeu, care cuprindea un timp de mai multe secole. Lumea creștină are acum un lanț plin și desăvârșit de argumente, care se întind atât asupra Vechiului, cât și a Noului Testament; în cel dintâi ni se atrage atenția asupra venirii Mântuitorului, iar în cel de al doilea se găsesc împlinirile condițiilor profeției. Toate acestea sunt îndeajuns pentru a se întemeia credința acelor care sunt voioși să creadă. Intenția lui Dumnezeu era, de a da neamului omenesc o ocazie de a dezvolta și întemeia mai departe credința în Dumnezeu și în Fiul Său precum și în activitatea Spiritului Sfânt.

[447]

Sfârșitul luptei

Când Hristos strigă: „S-a sfârșit!” cerul întreg triumfă. Lupta dintre Hristos și Satana, în privința aducerii la îndeplinire a planului de mântuire a fost terminată. Spiritul lui Satan și faptele sale prinseseră rădăcini adânci în inimile oamenilor. Dacă Satana ar fi ieșit învingător, atunci moartea ar fi fost soarta omenirii. Ura înverșunată pe care el o nutrea contra Fiului lui Dumnezeu a fost dată pe față prin felul și modul, cum el a tratat pe Isus, pe când acesta era încă în lume. Trădarea, osândirea și crucificarea lui Hristos, fuseseră toate puse la cale prin vrăjmașul cel căzut. Ura sa, care se dădu pe față prin moartea Fiului lui Dumnezeu, arată pe Satan la toate ființele create, ce nu erau căzute prin păcat, în adevăratul său caracter diabolic.

Îngerii cei sfinți au fost umpluți de oroare de faptul, că unul care făcuse parte dintre ei, a putut cădea atât de mult, încât să poată fi capabil de o astfel de cruzime. Orice simț de compătimire, pe care ei îl nutriseră vreodată pentru exilarea sa, dispăru acum în totul din inima lor. Invidia care se arată prin răzbunarea sa contra unei persoane nevinovate, a fost îndeajuns pentru a da la o parte îmbrăcămintea de lumină cerească, pe care el și-o arogase, și a descoperi sub ea urâciunea oribilă a ființei sale. Manifestarea unei astfel de răutăți contra Fiului lui Dumnezeu, care se coborâse din cer cu o tăgăduire de sine și cu o iubire nemaivăzută până atunci, pentru ființele create după chipul Său, și care primise natura lor căzută, era o crimă atât de oribilă contra cerului, care umplu cu fiori pe îngerii și rupse pentru totdeauna ultima legătură de iubire care mai existase între Satana și lumea cerească. Satan făcuse eforturi extraordinare contra lui Isus, de la timpul când El apăruse ca copil în Betleem. El încercase pe orice cale posibilă, ca să-L împiedice, de a crește la vârsta desăvârșită de adult, de a păși ca bărbat neprihănit în sfânta Sa chemare și în cele din urmă de a-Și duce fără murmur nemărginita Sa jertfă de predare a vieții Sale pentru păcatele oamenilor. Dar Satan nu a reușit să-L descurajeze, sau să-L oprească de la lucrarea, pe care El venise s-o împlinească pe pământ. Furtuna furiei lui Satan bântui

asupra Lui din pustie și până la Golgota; dar cu cât el năvăli mai fără milă asupra Lui, cu atât mai strâns se ținu Fiul lui Dumnezeu de brațele Tatălui Său, spre a pași mai departe pe cărarea stropită de sânge. Toate eforturile lui Satana, de a-L apăsa și birui, scoteau în evidență caracterul nepătat al lui Hristos într-o lumină și mai strălucită.

În această luptă dintre Hristos și Satana, procedul lui Dumnezeu în excluderea îngerului căzut din cer, care ocupase altă dată cel dintâi loc după Hristos, a fost îndreptățit în totul. Întreg cerul și lumile care nu erau căzute încă în păcat, au privit această luptă dintre Hristos și Satana. Cu ce interes încordat au urmărit scenele finale ale acestei lupte! Aceste ființe imaculate au văzut, cum Salvatorul intră în grădina Ghetsimani cu sufletul zdrobit de groaza întunericului, așa cum El nu mai simțise niciodată până aici. O spaimă covârșitoare, de moarte, smulse de pe buzele Sale acel strigăt amarnic, ca, dacă este posibil să se ia de la El acel pahar. O groază și o spaimă nespusă cuprinse spiritul Său divin, când simți prezența Tatălui Său retrasă de la El. A fost cuprins de o tristețe a cărei amărăciune întrecea pe aceea a ultimei Sale lupte cu moartea; sudoarea de sânge pătrundea prin pori și cădea în picături mari pe pământ. De trei ori ieși forțat de pe buze aceeași rugăciune. Cerul nu a putut suporta mai mult această priveliște și de aceea a fost trimis un sol de mângâiere către Fiul lui Dumnezeu căzut pe pământ, care zăcea leșinat și în agonie sub vina îngrămădită a întregii lumi.

Cerul abandonase această jertfă și privea cum ea era târâtă de la un tribunal pământesc la altul înconjurată cu batjocuri și violențe. El auzise batjocurile și ironiile prigonitorilor Săi din cauza nașterii Sale din neam de jos și tăgăduirea Sa cu blesteme și jurământ din partea unuia dintre iubiții Săi ucenici. El privise lucrarea turbată a lui Satana și a puterii sale asupra inimii oamenilor. O scenă înfricoșată! Mântuitorul apucat pe la miezul nopții în grădina Ghetsimani ca un ucigaș, târât încoace și încolo de la palatul lui Caiafa la pretoriul lui Pilat; dus de două ori în fața preoților, de două ori în fața marelui sfat, de două ori înaintea lui Pilat și o dată înaintea lui Irod, batjocorit, biciuit și osândit, dus afară spre a fi răstignit, purtând povara grea a crucii în mijlocul jelierilor ficelor Ierusalimului și a batjocurilor gloatei!

[450]

Cerul privea cu durere și consternare pe Hristos atârând pe cruce, curgându-I sânge din rănilor de la tâmple, și căzându-I sudoarea de pe frunte în picături mari. De la mâinile și picioarele Sale sângele se scursesese în stânca pe care era fixată crucea. Rănilor făcute prin bătaia piroanelor se deschiseră foarte mult din cauza greutății corpului care atârna de mâinile Sale. Respirația Sa greoaie devenise repede și profundă, când sufletul Său lăncezea sub povara păcatelor lumii. Întreg cerul era plin de admirație, când rugăciunea lui Hristos a fost auzită în mijlocul suferințelor Sale grozave: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Și totuși acolo se găseau bărbați creați după chipul lui Dumnezeu, care se uniseră cu Satana, spre a amărî Fiului lui Dumnezeu ultima Sa suflare de viață.

Hristos era întruparea lui Dumnezeu Însuși. Planul și aducerea la îndeplinire a mântuirii omului este o dovadă a înțelepciunii și puterii dumnezeiești, care trece cu mult peste priceperea mărginită a spiritului omului. Iubirea de nepătruns a lui Dumnezeu pentru neamul omenesc a fost dată pe față prin darea la moarte a Fiului Său. Hristos se descoperi în toată iubirea și curăția Sa jertfitoare de sine; omul era acum în stare, să dobândească viața nemuritoare prin meritele Sale. Când dreptatea lui Dumnezeu își găsi expresia în sentința judecătorească, ce anunța soarta finală a lui Satana, că el va fi nimicir în totul împreună cu toți acei, care au stat sub stindardul său, strigăte de aleluia au răsunat prin întreg cerul și au fost intonate cântări de laudă: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” [Apocalipsa 5, 12](#).

[451] Când noi privim dreptatea lui Dumnezeu, nu vedem decât o parte a caracterului Său; că în mărirea și puterea Sa, El S-a milostivit de slăbiciunile noastre, prin aceea că trimise pe Fiul Său în lume, pentru ca oamenii să nu piară. Prin cruce noi putem cunoaște iubirea Sa gingașă și harul Său, în armonie cu dreptatea Sa strictă și neschimbătoare. Asprimea lui Dumnezeu este simțită, când suntem despărțiți de El; dar dacă ne căim de păcatele noastre și prin meritele crucii facem pace cu El, atunci găsim într-Însul un Tată milostiv, care prin Fiul Său S-a împăcat iarăși cu fiii oamenilor.

Corpul lui Isus a fost pus în mormânt cu toată graba, din cauza apropierei Sabatului, pentru ca ucenicii să poată ține această zi sfântă după lege. Cele două Marii au fost cele din urmă la mormânt. Acesta

era un Sabat de neuitat pentru ucenicii întristați și în același timp și pentru preoți, mai mari, cărturari și pentru popor. Paștele fu sărbătorit, după cum se făcuse încă de secole, în timp ce Mielul adevărat, pe care această sărbătoare îl preînchipuia, fusese omorât de mâini nelegiuite și zăcea acum în mormântul lui Iosif. O mare mulțime de închinători umplea curțile templului și jertfele de dimineată și de seară au fost aduse ca de obicei. Foarte multe suflete aveau mintea ocupată cu cugete trezite de scenele de la Golgota. Mulți ochi neadormiți cercetau cu zel profetiile între timpul de la răstignire și până la înviere; unii pentru a înțelege deplina însemnătate a sărbătorii pe care ei o începeau; alții pentru a găsi argumente că Isus n-ar fi acela care pretindea că este; iar alții cu speranțe înșelate și cu inimi îndurerate, căutau după dovezi convingătoare, că El este într-adevăr Mesia. Deși ei în cercetările lor porneau din diferite puncte de vedere, erau totuși convinși cu toții de același adevăr, că profetia și-a găsit împlinirea în evenimentele ultimelor câteva zile, și că cel răstignit a fost într-adevăr Salvatorul lumii.

Preoții, care sacrificau înaintea altarului erau cuprinși de presimțiri triste când priveau la catapeteasma care a fost ruptă de o mână nevăzută de sus până jos, și pentru care ei nu avuseseră nici un timp ca s-o înlocuiască sau s-o repare în totul. Dezvelirea sfintelor mistere ale Sfintei sfintelor îi umplea de fiori și de frică de vreo nenorocire care le-ar sta în față. Mulți dintre preoți erau convinși în inimile lor de adevăratul caracter al lui Isus; cercetările lor în profetii nu fuseseră în zadar, și după ce El a fost sculat dintre morți, ei Îl recunoscuseră ca Fiul al lui Dumnezeu. [452]

Credința ucenicilor era întunecată de îndoieli. Ei erau prea nedumeriți și nesiguri, pentru a-și aminti de cuvintele lui Isus, care îi avertizase de mai înainte de lucrurile viitoare. Ei erau de fapt ca niște oi risipite fără păstor. Dar niciodată nu iubiseră ei pe Domnul lor ca acum; niciodată nu simțiseră ei valoarea Sa și dorul lor după El atât de mult, ca atunci, când rămăseseră lipsiți de tovarășia Lui.

Când Nicodim a văzut că Isus a fost ridicat pe cruce își aminti de cuvintele acelei discuții secrete, pe care o avusese cu El noaptea pe munte. În acel Sabat, pe când Isus zăcea liniștit în mormânt, el avusese ocazia favorabilă ca să mediteze la acea convorbire. O lumină mai limpede lumină acum sufletul său, iar cuvintele, pe care Isus i le adresase, nu mai erau pentru el niște mistere de nepătruns.

El simțea că pierduse deja mult că nu se unise cu Isus încă de pe când El viețuia pe pământ. După ridicarea Mântuitorului pe cruce, Nicodim își aminti că El îi zisese în acea noapte, că Fiul omului trebuie să fie înălțat, asemenea șarpelui care fusese ridicat în pustie. Rugăciunea lui Hristos pentru omorâtorii Săi și aprobarea cererii făcute de tâlharul muribund, pe când El însuși suporta cele mai grozave chinuri de moarte pe cruce avură o influență covârșitoare asupra inimii învățatului consilier. Și acel ultim strigăt: „S-a sfârșit!” care a fost rostit asemenea cuvintelor unui cuceritor, însoțit de cutremurarea pământului, de întunecarea cerului, de crăparea stâncilor și de ruperea catapetesmei din templu pecetluită pentru totdeauna credința lui Nicodim.

Iosif crezuse în Isus, deși ținuse aceasta în tăcere. În locul temerilor acestor doi bărbați, veni acum curajul unei credințe statornice și neșămutate. În timpul acelei sărbători vrednice de amintire a Paștelui, scenele răstignirii erau obiectul cugetării și a convorbirii tuturor. Sute de oameni își aduseseră cu ei rudele și amicii lor bolnavi la sărbătoarea Paștelui, așteptând să vadă pe Isus și să-L poată mișca, ca să-i vindece și să-i salveze. Dar decepția lor a fost mare, când nu găsiră pe Isus la sărbătoare și când aflară că El a fost răstignit ca un criminal ordinar, indignarea și amărăciunea lor nu mai cunoștea margini. Nu le mai rămânea nici o speranță, de a-L mai vedea vreodată iarăși și de a mai auzi cuvintele Sale de mustrare, de mângâiere și de speranță pe străzile Ierusalimului, pe marginea lacului, în sinagogi și prin dumbrăvi.

Evenimentele care au însoțit moartea Sa, au fost istorisite acestor prieteni din două părți diferite. Acei care contribuiseră la pironirea Lui pe cruce, răspândeau Testimoniesle lor false; iar acei, care Îl iubeau, pe care El îi vindecase și-i mângâiase, povesteau îngrozitorul adevăr, în legătură cu propriile lor experiențe și minunile, pe care El le săvârșise pentru ei. Cei suferinzi, care au venit cu gândul să fie vindecați de Isus se simțeau înșelați. Străzile și curțile lor erau pline de îndurerați. Bolnavii mureau pentru că mâna vindecătoare a lui Isus nu-i mai atingea. În zadar se recurgea la ajutorul doctorilor; nu exista nici o știință care să se fi putut compara cu aceea a Celui care zăcea în mormântul lui Iosif. Cei amărâți care doriseră încă de mult după acest timp, ca singura lor speranță, întrebau în zadar de Marele Doctor.

Foarte mulți dintre cei, ale căror voci fuseseră auzite în strigătul: „Răstignește-L, răstignește-L!”, își dădeau acum seama de nenorocirea care li se întâmplase, și ar fi strigat acum cu același zel: „Dă-ne pe Isus!” dacă El ar mai fi fost în viață. Strigătele îndurerate ale bolnavilor și ale muribunzilor, care nu mai aveau pe nimeni, impri-mau în spiritul lor adevărul, că o mare lumină s-a stins din lume. Moartea lui Isus făcu un gol pe care nimic nu era în stare să-l umple iarăși. Preoții și mai marii erau într-o neliniște mare; ei auzeau cum poporul dorea după Isus din Nazaret, și ei evitau contactul cu aceștia cât de mult posibil.

Cu această ocazie, acei care se aflau sub bănuiala că ar fi bolnavi de lepră, erau cercetați de către preoți. Mulți erau siliți să audă cum bărbații, femeile sau copii lor erau declarați ca necurați, și se vedeau osândiți să părăsească fără adăpost casele lor și mâna îngrijitoare a amicilor lor, să țină la distanță pe cei străini prin strigătul lor de jale: „Necurat, necurat!” Măinile amabile ale lui Isus din Nazaret, care fuseseră gata întotdeauna, să aducă vindecare leprosului nesuferit printr-o simplă atingere, erau acum încrucișate pe pieptul Său și purtau semnele piroanelor tirane. Acele buze, care răspundeau la cererea după ajutor cu mângâietoarele cuvinte: „Voiesc, fii curățit!” se închiseseră acum prin moarte. Oamenii n-au știut niciodată ce a fost Hristos pentru lume, până ce lumina Sa a fost stinsă în întunericul mormântului. Ei auzeau acum pe suferinzi strigând în zadar după Isus, până ce glasurile lor erau înăbușite prin moarte.

[454]

Răzbunarea pe care preoții o priviseră atât de dulce, devenise acum amărăciune pentru ei. Ei știau, că cea mai aspră muștrare a poporului lovea într-înșii, și că tocmai persoanele, pe care ei le influențase contra lui Isus, aveau acum oroare față de propria lor faptă de ocară. Meditând în felul acesta la toate aceste dovezi de influență dumnezeiască a lui Isus, ei se temeau acum mai mult de corpul lui Isus din mormânt, decât pe vremea când El era viu printre ei. Posibilitatea revenirii lui din mormânt umplea sufletele lor vinovate cu spaimă nespusă. Ei simțeau că Isus ar putea apărea în orice clipă în fața lor, și că acuzatul ar deveni acuzator; căci Acela pe care ei Îl osândiseră va osândi El Însuși și că Cel executat ar putea cere în numele dreptății moartea omorătorilor Săi.

Învierea

La mormântul lui Hristos fusese făcută orice pregătire posibilă pentru a împiedica vreo surpriză sau înșelare din partea ucenicilor. Noaptea trecuse încet, iar ora cea mai întunecoasă dinaintea zorilor sosise. Soldații romani făceau paza lor obositoare, santinelele se plimbau în jurul mormântului încoace și încolo, pe când restul din cei o sută de soldați se odihneau pe pământ, culcați sau în altă poziție, după cum puteau în așa împrejurare. Dar și îngerii vegheau asupra mormântului, și unul dintr-înșii ar fi fost în stare, să trântescă la pământ întreaga armată romană dacă ar fi vrut să facă uz de puterea sa.

În cele din urmă, unul din îngerii din cea mai înaltă ordine a oștirii îngeresti, a fost trimis din cer; fața sa luminează ca fulgerul și veșmântul lui este alb ca zăpada. Întunecimea dispare pe urmele sale, și întreg cerul este luminat de strălucirea măririi sale. Soldații care dormeau au sărit imediat în picioare și priveau uimiți și minunându-se la cerul deschis și luminat și la fenomenul plin de splendoare care se apropia de ei. Pământul se clătină și cutremură; soldații, căpitani și santinelele, cad cu toții ca morți la pământ. Îngerii cei răi care puseseră stăpânire în mod triumfal asupra corpului lui Hristos, fugeau acum plini de spaimă din acel loc. Unul dintre îngerii cei puternici și superiori, care veghease cu detașamentul său îngeresc asupra mormântului Maestrului său, iese spre întâmpinarea celui care sosea, și amândoi vin imediat la mormânt.

[456] Comandantul ceresc apucă piatra cea mare, care numai cu ajutorul multor bărbați puternici a putut fi adusă în poziția ei de față, și o prăvăli la o parte, și șezu deasupra ei, până când celălalt tovarăș al său intră în mormânt și îndepărtă mahramele ce înfășurau capul și acopereau fața lui Isus. Apoi îngerul cel puternic strigă cu o voce, care făcu pământul să se cutremure: Isuse, Fiu al lui Dumnezeu, Tatăl Tău te cheamă! La aceasta, Acela, care dobândise puterea de a birui moartea și mormântul, ieși din mormânt cu pașii unui cuceritor, în mijlocul cutremurelor de pământ, al strălucirii fulgerelor și al

bubuitului tunetelor. O zguduire a pământului a marcat ceasul, când Hristos își depuse viața, și un alt cutremur marcă momentul, când și-o luă iarăși triumfător.

Isus era pârga celor adormiți. La ieșirea Sa din mormânt El sculă o mulțime dintre cei morți și rezolvă astfel pentru toate timpurile mult combătuta problemă a învierii. Trezind astfel din morți această mulțime de prizonieri, El dădu o dovadă despre învierea de apoi a acelor care au adormit în Hristos. Prin această faptă, credincioșii primesc tocmai lumina, de care ei au nevoie cu privire la viața viitoare a morților temători de Dumnezeu.

Satana a fost înfuriat foarte tare, pentru că îngerii săi au fugit din fața îngerului ceresc, și pentru că Hristos a biruit moartea și a arătat în felul acesta lămurit care va fi puterea Sa viitoare. Orice triumf al lui Satan, în ce privește puterea sa asupra oamenilor, pe care el îi ațâțase ca să insulte și să omoare pe Fiul lui Dumnezeu, dispăru în fața acestor descoperiri ale puterii dumnezeiești a lui Hristos. El se încumetase a nădăjdui, că Isus nu-și va mai relua viața, dar el pierdu curajul când Mântuitorul Se sculă din morți, după ce plăti pe deplin prețul de răscumpărare pentru omenire, și dădu oamenilor capacitatea, de a birui pe Satana și a-l îndepărta de la ei în numele lui Hristos, marele Cuceritor. Arhivvrăjmașul știa acum, că el va trebui să piară în cele din urmă și că împărăția sa avea să aibă un sfârșit.

În această scenă a învierii Fiului lui Dumnezeu ni se arată un tablou preînchipuitor al măririi, care se va descoperi la învierea generală a dreptilor la timpul celei de a doua veniri a lui Hristos pe norii cerului. Atunci cei morți din morminte vor auzi glasul Său și se vor trezi la viață; și nu numai pământul, ci și cerul se vor clătina. Unele morminte s-au deschis la învierea lui Hristos; dar la a doua Sa venire toți cei ce au murit în temere de Dumnezeu, de la dreptul Abel și până la ultimul sfânt care va muri, se vor scula la viață nemuritoare.

[457]

Dacă soldații de la mormânt au fost umpluți cu atâta spaimă din cauza apariției unui înger îmbrăcat cu lumină și cu putere cerească, încât au căzut ca morți la pământ, cum vor putea sta vrăjmașii Săi în fața Fiului lui Dumnezeu, când El Se va coborî din cer cu putere și cu mărire mare, însoțit de zeci de mii de mii de mii de îngeri cerești. Atunci pământul se va clătina ca un om beat și va fi răpit ca o colibă. Elementele se vor topi în văpaie și cerurile se vor înfășura ca o carte.

La moartea lui Isus, soldații au văzut cum pământul era înfășurat pe la amiază în cel mai des întuneric; dar la înviere ei au văzut strălucirea îngerilor luminând noaptea și au auzit pe locuitorii cerului cântând cu mare bucurie și plini de triumf: „El va înghiți moartea în biruință.” „Și am auzit în cer un glas tare care zicea: «Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.»” [Apocalipsa 12, 11](#).

Lepădarea lui Satan din cer, ca un învinuitor al fraților, a fost adusă la îndeplinire prin marea lucrare a lui Hristos în predarea vieții Sale. Cu toată vrăjmășia neîncetată a lui Satan, planul de mântuire a fost totuși împlinit. Oamenii au fost priviți de Hristos ca destul de valoroși, pentru ca El să-Și jertfească viața pentru ei. Satan, care știa foarte bine că împărăția pe care și-o arogase pe nedrept, avea să-i fie smulsă din mână la sfârșit, se hotărî să nu cruce nici o oboseală; de a distruge cât mai multe din făpturile, pe care Dumnezeu le-a creat după chipul Său. El urăște pe om, pentru că Hristos a arătat atâta iubire și compătimire miloasă pentru el, și de aceea pune în joc tot felul de amăgiri posibile, prin care să-l poată distruge; el procedă cu atât mai energic, întrucât își da seama de propria sa stare disperată.

Hristos veni pe pământ, pentru a justifica pretențiile legii Tatălui Său, și moartea Sa arată caracterul veșnic, neschimbător al acestei legi. Dar Satana duce totuși pe oameni la vederi sucite, că legea lui Dumnezeu s-ar fi desființat prin moartea lui Hristos, și el amăgește astfel pe mulți dintre preținșii creștini la călcarea poruncilor Tatălui, deși arată în aparență un devotament față de Fiul.

[458] Lumea creștină nu cunoaște încă îndeajuns istoria lui Satana, nici puterea înfricoșată pe care el o exercită. Foarte mulți nu-l privesc decât ca pe un produs al fanteziei. Între timp el s-a furișat și a intrat în grația omenirii și a pus stăpânire asupra ei; el ia înfățișarea unui înger de lumină, conduce trupele sale bine instruite ca un general dibaci, având o cunoștință temeinică a naturii omenesti și poate fi logic, filozofic sau religios și cu o sfințenie prefăcută.

Acum intenția lui era, de a pregăti sufletele preoților cu privire la evenimentele învierii lui Hristos. El știa, că după ce îi prinsese în cursele sale și-i făcuse să comită acea crimă grozavă de a omorî pe Fiul lui Dumnezeu, ei căzuseră în totul sub puterea sa, și singura

lor cale de a scăpa de mânia lui Dumnezeu, consta într-o neîncetată învinuire a lui Isus, că ar fi fost un amăgitor, și în declarația, că ucenicii Săi ar fi furat corpul Său, spre a putea pretinde, că El s-ar fi sculat din morți.

După ce mărirea extraordinară a solilor cerești dispăruse de pe cer și de pe mormânt, garda romană îndrăzni să-și ridice iarăși capul și să se uite în jurul lor. Ei văzură că piatra cea mare era dată la o parte de pe mormânt, și când ei se ridicară plini de spaimă, văzură că corpul lui Isus a dispărut și mormântul era gol. Îngroziți de cele ce văzuseră, ei alergară în cetate și povestiră celor pe care îi întâlneau, despre scena minunată pe care o văzuseră. Câțiva dintre ucenicii care petrecuseră o noapte fără somn, ascultau istoria minunată cu frică și speranță în inimile lor. În același timp a fost trimis un sol la preoți și la mai mari, care le aduse la cunoștință că Hristos cel crucificat S-a sculat din morți!

Un om a fost trimis imediat cu o solie secretă prin care garda romană a fost chemată la palatul marelui preot. Acolo ei au fost întrebați cu de-amănuntul; și ei au dat un raport pe larg despre cele ce văzuseră la mormânt. Că un sol puternic a venit din cer, cu fața strălucind ca fulgerul și cu veșmântul alb ca zăpada; încât pământul se cutremură și se zgudui, iar ei toți au fost aruncați la pământ ca morți; că îngerul a dat la o parte piatra de la ușa mormântului; că apoi un chip plin de strălucire s-a ridicat din mormânt și un cor de glasuri au umplut cerul și pământul cu cântări de biruință și de bucurie; că în cele din urmă după ce lumina dispăru și muzica încetă, ei își recăpătară iarăși puterile, și găsiră mormântul gol, iar corpul lui Hristos nu a fost găsit nicăieri. [459]

Când preoții, cărturarii și mai marii auziră acest raport, paloarea morții apăru pe fețele lor. Ei nu puteau scoate nici un cuvânt și recunoscără cu spaimă, că două treimi din profetia cu privire la Mesia se împlinise acum, iar inimile lor au fost cuprinse de spaimă de ceea ce avea să urmeze după aceasta. Ei nu puteau pune la îndoială veracitatea martorilor care stau în fața lor. Isus din Nazaret, cel crucificat, Se sculase într-adevăr din morți.

După ce își reveniră din prima lor surpriză la auzirea acestor vești, începură să chibzuiască ce măsuri mai eficace să ia, iar Satan a fost gata imediat, ca să propună căi și mijloace. Ei simțeau, că s-au pus într-o situație, în care nu mai există nici o alegere, decât

de a duce lupta până la capăt și a tăgădui pe Hristos până la sfârșit. Ei judecau, că dacă acest raport se va răspândi în popor, ei își vor pierde nu numai onoarea și autoritatea lor, ci probabil și viața lor. Isus a zis că El Se va scula din morți și Se va urca la cer; de aceea ei se hotărâra să lase poporul în neștiință cu privire la împlinirea cuvântului Său. Aceasta s-ar putea face, gândeau ei, numai prin mituirea gărzii romane.

Ei constatară îndată că garda romană s-ar putea lăsa mișcată prin mari sume de bani, ca să-și retragă raportul lor de mai înainte și să mărturisească că ucenicii ar fi furat corpul lui Isus în timpul nopții, pe când santinelele dormeau. Adormirea unei santinele în postul ei era o crimă, care era pedepsită cu moartea, și spre a dobândi dovada dorită, preoții asigurară garda, că îi vor apăra de orice pedeapsă. Soldații romani vândură pe bani iudeilor falși cinstea lor. Ei veniră înaintea preoților cu o surprinzătoare solie a adevărului și plecară cu o sumă de bani și cu un raport mincinos pe care preoții îl compuseră pentru ei.

Între timp a fost trimis un sol ca să înștiințeze pe Pilat despre aceasta. Când acesta auzi despre cele ce se întâmplaseră, sufletul său a fost cuprins de spaimă.

[460] El se încuie în casa sa și nu mai dorea să vadă pe nimeni; dar preoții găsiră totuși intrare la el și încercară să-l miște să nu facă nici o cercetare cu privire la pretinsa neglijență a santinelelor, ci să mușamalizeze chestiunea. În cele din urmă Pilat se învoi la aceasta, după ce avu o convorbire secretă cu garda, și luă toate informațiile de la ei. Soldații romani nu cutezau să ascundă ceva în fața guvernatorului de teamă, ca să nu-și pericliteze viața. Pilat nu urmări chestiunea mai departe; dar din acel timp n-a mai existat pentru el nici pace, nici fericire.

Femeile la mormânt

[461]

Miresmele cu care corpul lui Isus avea să fie îmbălsămat, au fost pregătite cu o zi înainte de Sabat. Dimineata devreme în prima zi a săptămânii, femeile, Maria și cu alte femei anumite porniră la mormânt, ca să înceapă lucrarea de îmbălsămare a corpului lui Isus. Apropiindu-se de grădină, ele observară cu uimire, cum cerul era luminat de o splendoare măreață, și cum pământul se zguduia sub picioarele lor. Ele alergară la mormânt și au fost uimite când au găsit piatra răsturnată de pe ușa mormântului, și că garda romană nu mai era acolo. Ele observară o lumină care strălucea în apropiere de mormânt, și când se uitară înăuntru constatară că e gol.

Maria alergă imediat cu toată puterea la ucenici și le aduse la cunoștință că Isus nu Se mai găsește în mormântul în care ei L-au pus. Pe când ea se afla pe cale, celelalte femei care o așteptau la mormânt, au făcut o cercetare amănunțită a interiorului, pentru a se asigura că Domnul lor a dispărut într-adevăr. Deodată văzură pe un tânăr frumos la chip, într-un veșmânt strălucit, care ședea la mormânt. Acesta era îngerul care prăvălise piatra, și care luă acum o înfățișare care să nu înspăimânte pe femeile care fuseseră amicele lui Isus și care Îl ajutaseră în misiunea Sa publică. Dar deși strălucirea îngerului era acoperită, totuși femeile au fost uimite și înspăimântate în cel mai înalt grad de mărirea Domnului care îi înconjură. Ele se întoarseră să fugă, dar solul ceresc le vorbi cu cuvinte blânde și mângâietoare: „Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede și spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți. Iată că El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta.” [Matei 28, 5-7](#).

[462]

Ascultând invitația îngerului, femeile se uitară din nou în mormânt, unde văzură pe un alt înger de o înfățișare strălucită, care le întrebă: „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă

în Galileea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învie.” [Luca 24, 5-7](#). Acești îngeri cunoșteau bine cuvintele lui Isus către ucenicii Săi, căci ei au fost cu El ca îngeri ocrotitori în tot timpul umblării Sale pământești, și au fost martori ai osândirii și răstignirii Sale.

Plini de înțelepciune și gingășie, îngerii atraseră atenția femeilor la cuvintele lui Isus, prin care El le anunțase de mai înainte răstignirea și învierea Sa. Femeile au priceput acum în totul cuvintele Maestrului lor, care pe vremea când au fost rostite erau pentru ele învăluite în mister. Ele câștigă noi speranțe și curaj. Isus le declarase că El Se va scula dintre cei morți și pretențiile Sale, că este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitor al lumii le întemeiasă pe viitoarea Sa înviere dintre cei morți.

Maria care observase cea dintâi că mormântul era gol, alergă la Petru și la Ioan și le aduse la cunoștință că cineva ar fi luat pe Domnul din mormânt, și că nu știe unde l-or fi pus. La aceste cuvinte cei doi ucenici alergară la mormânt și găsiră după cum le spusese Maria. Corpul Maestrului lor nu mai era acolo, iar mahramele erau așezate într-un colț. Petru deveni foarte nedumerit; Ioan însă credea că Isus S-a sculat dintre morți, după cum le zisese mai înainte. Ei nu înțelegeau Scripturile Vechiului Testament, care învățau că Hristos Se va scula dintre cei morți; dar credința lui Ioan se întemeia totuși pe cuvintele lui Isus, pe care le spusese când era încă cu ei.

[463] Ucenicii părăsiră mormântul și se întoarseră înapoi acasă; dar Mariei nu-i venea să părăsească mormântul când era în atâta nesiguranță despre corpul Domnului ei. Stând încă acolo plângând și plecându-se încă odată pentru a se uita în mormânt, văzu deodată doi îngeri îmbrăcați în veșminte albe. Ei luaseră înfățișare omenească și de aceea Maria nu-i recunoscă ca ființe cerești. Unul ședea unde odihnișe capul lui Isus, iar celălalt la picioarele Lui. Ei se adresară Mariei cu următoarele cuvinte: „«Femeie», i-au zis ei, «pentru ce plângi?»» Ea le-a răspuns: «Pentru că au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus.»” [Ioan 20, 12](#). În fața mormântului gol și a dispariției corpului Maestrului ei, Maria nu putea fi mângâiată așa ușor.

Lăsându-se în totul pradă durerii ei ea nu observă înfățișarea cerească a acelor care îi vorbeau. Când ea se întoarse plângând la o parte, o altă voce întrebă: „«Femeie», i-a zis Isus, «de ce plângi?»”

Ochii ei erau atât de orbiți de multe lacrimi, încât nu observă mai de aproape pe Cel care-i vorbea. Totuși ea era stăpânită de idea, de a dobândi informații mai precise de la cel care o întrebă despre corpul Domnului ei. Ea gândea că cel ce-i vorbea ar fi unul dintre acei, care supravegheau grădina, și-i vorbi cu cuvinte rugătoare: „Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus, și mă voi duce să-L iau.”

Ea simți în inima ei, că numai de ar putea ajunge iarăși în posesia scumpului corp crucificat, aceasta ar însemna o mare mângâiere în durerea ei. Ea gândea, că dacă mormântul acestui om bogat este un loc prea de cinste pentru Domnul ei, ea se va îngriji singură pentru un alt loc de îngropăciune. Cea mai zeloasă străduință a ei era de a-L găsi, așa ca El să aibă o înmormântare cuviincioasă. Dar acum, spre marea ei mirare îi veni la ureche glasul cel bine cunoscut al lui Isus care îi zise: „Marie!”. Lacrimile ei încetară pe moment, și acel, căruia ea îi vorbise, crezând că este grădinarul, stă acum descoperit în fața ei — era Isus! Pentru un moment, ea uită în bucuria ei, că El fusese crucificat: ea își întinse mâinile către El și zise: „Rabuni!” La acestea Isus zise: „«Nu Mă ține», i-a zis Isus; «căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru.»”

Isus refuză să primească omagiile poporului Său, înainte de a ști că jertfa Sa a fost primită de către Tatăl și până când Dumnezeu Însuși avea să-I dea asigurarea, că compensația pentru păcatele lumii este suficientă și mulțumitoare și că ai Săi pot dobândi viață veșnică prin sângele Său. Isus Se urcă imediat la ceruri și Se prezintă înaintea tronului lui Dumnezeu, cu semnele ocării și ale tiraniei pe fruntea Sa, pe mâinile și picioarele Sale. El refuză însă să primească coroana măririi și veșmintele împărătești, și respinse de asemenea și închinarea din partea îngerilor, tot așa după cum respinsese și închinarea Mariei, până ce Tatăl Său îi arătă, că jertfa Sa a fost primită.

În același timp El avea de prezentat o cerere cu privire la aleșii Săi de pe pământ, și dorea să i se lămurească bine raportul, în care mântuiții Săi aveau să stea în viitor față de cer, și față de Tatăl Său. Comunitatea Sa trebuia să fie îndreptățită și primită înainte ca El să poată primi onoruri cerești. El declară că voința Sa este, ca acolo unde este El, să fie și comunitatea Sa; dacă El va fi părtaș măririi, să se bucure și poporul Său de aceeași strălucire. Acei de pe pământ

[464]

care suferă împreună cu El, vor împărați în cele din urmă împreună cu El în împărăția Sa. Hristos mijloci pentru comunitatea Sa în modul cel mai stăruitor și cel mai precis, punând interesele Sale deopotrivă cu interesele lor și cu o iubire și statornicie mai tare decât moartea, apără drepturile și onoarea pe care ei le dobândiseră printr-Însul.

Răspunsul lui Dumnezeu la această rugămintă e dat în proclamația: „Toți îngerii lui Dumnezeu să-I aducă închinare!” Orice comandant ceresc ascultă de porunca împărătească, și pretutindeni în cer răsună „Vrednic este Mielul care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” [Apocalipsa 5, 12](#) Oștile nenumărate de îngeri se aruncară la picioarele Salvatorului lor. Cererea lui Isus este acceptată; comunitatea stă deci îndreptățită printr-Însul, care este reprezentantul și capul ei. Tatăl confirmă aici convenția Sa cu Fiul, că El primește să Se împace cu oamenii, care primesc pocăința și ascultarea spre a-i face iarăși părtași harului Dumnezeiesc prin meritele lui Isus. Mântuitorul asigură că un om „va fi mai scump decât aurul din Ofir” [Isaia 13, 12](#). Toată puterea în cer și pe pământ este dată acum Prințului vieții, și totuși El nu uită pentru nici o clipă pe sărmanii Lui ucenici dintr-o lume păcătoasă, ci Se pregătește să vină iarăși la ei pentru a le putea transmite mărirea și puterea Sa. În acest fel Salvatorul omenirii legă prin jertfirea Sa de Sine, pământul cu cerul și pe omul muritor cu Dumnezeul nemărginit.

[465]

Isus zise către Maria: „«Nu Mă ține», i-a zis Isus; «căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu.»” Când Isus Își închise ochii pe cruce în moarte, sufletul Său nu se urcă imediat la cer, după cum cred unii, altfel cum puteau să se adeverească cuvintele: „Căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu”? Sufletul lui Hristos dormi în mormânt cu corpul Său și nu zbură la cer, pentru a duce acolo o experiență deosebită și a privi de acolo asupra ucenicilor Săi îndurerați, cum îmbălsămează corpul din care El a ieșit. Tot ceea ce alcătuia viața și priceperea lui Isus, rămase cu corpul Său în mormânt. El avea putere, ca să-Și lase viața și să-Și-o ia iarăși.

Faptul că Hristos a înviat în prima zi a săptămânii, nu sfințește această zi și nu o face Sabat. Înainte de moartea Sa Isus institui o sărbătoare de amintire a frângerii corpului Său și a vărsării sângelui Său pentru păcatele lumii, prin întocmirea Sfintei Cine cu cuvintele:

„Pentru că ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.” **1 Corinteni 11, 26**. Iar credinciosul pocăit, care face pașii ceruți de pocăință, sărbătorește prin botezul său, serbarea de amintire a morții, a înmormântării și a învierii lui Hristos. El se coboară în apă, preînchipuind moartea și înmormântarea, și se ridică din apă pentru a se asemăna și învierii Sale — nu pentru a reîncepe vechea sa viață de păcat, ci pentru a începe o nouă viață în Isus Hristos.

Celelalte femei care au văzut pe îngerii care au vorbit cu ele, au părăsit mormântul cu simțăminte amestecate de teamă și de mare bucurie. Ele au mers în grabă la ucenici, după sfatul îngerilor, și le-au povestit lucrurile pe care le-au văzut și auzit. Femeile primiseră de la îngeri însărcinarea, de a duce această veste lui Petru în primul rând. Acest ucenic era mai întristat decât toți ceilalți din cercul urmașilor lui Hristos, pentru că tăgăduise pe Domnul într-un chip atât de rușinos. Căința lui Petru pentru această crimă a fost bine înțeleasă de îngeri, și compătimirea lor gingașă pentru cel rătăcitor și îndurerat s-a dat pe față prin marele interes pe care ei îl arătară pentru ucenicul nenorocit, ceea ce îi dădu dovada că i-a fost primită căința și păcatul i-a fost iertat.

Când ucenicii au auzit raportul adus de femei, s-au mirat foarte tare. Au început să-și amintească de cuvintele Domnului lor, care preziceau învierea Sa. Și totuși acest eveniment, care ar fi trebuit să umple inimile lor de bucurie, a fost o cauză de mare încurcătură pentru ei. După decepția lor de la moartea lui Hristos, credința lor nu era destul de tare, pentru a primi faptul învierii. Speranțele lor au fost atât de mult înșelate, încât ei nu erau în stare să creadă celor raportate de femei, ci gândeau că ele au fost înșelate de propriile lor simțuri. Chiar când Maria Magdalena mărturisi, că a văzut pe Domnul și a vorbit cu El, ei refuzară încă mereu, să creadă că El a înviat.

Inimile ucenicilor erau zdrobite la culme din cauza evenimentelor prin care trecuseră. În ziua a șasea ei văzură pe Maestrul lor murind; în ziua întâia a săptămânii, ei nu au mai găsit trupul lui Isus, și asupra lor cădea bănuiala că l-ar fi răpit pentru a înșela poporul. Ei se îndoiau că vor putea combate vreodată impresiile false, care se răspândiseră contra lor, și acum ei erau puși în încurcătură prin rapoartele femeilor credincioase. În confuzia inimii lor, doreau după

[466]

Maestrul lor iubit, care a fost gata întotdeauna să le explice tainele care îi nelinișteau și să-i scoată din încurcătură.

În aceeași zi, Isus întâlnește pe mai mulți dintre ucenicii Săi și le zise: „Pace vouă”, după care ei săriră în fața Lui, se plecară și I se închină. Acum El permise acest omagiu, căci Se urcase între timp la Tatăl, primise aprobarea Sa și închinarea îngerilor sfinți. Târziu în după amiaza aceleiași zile, doi dintre ucenicii Săi erau pe cale spre Emaus cam la două ore de drum depărtare de Ierusalim. Ei au venit în cetate ca să serbeze Paștele, și vestea de dimineață, despre dispariția din mormânt a corpului lui Isus, îi puse într-o încurcătură extraordinară. Această confuzie crescuse și mai mult la cele raportate de femei despre solii cerești și despre arătarea lui Isus personal. Acum ei se întorceau acasă, pentru a medita și a se ruga, cu speranța de a căpăta lumină în această chestiune care le-a pus mîntea într-o mare confuzie.

Acești doi ucenici care nu au avut o poziție însemnată alături de Isus în activitatea publică credeau însă cu tărie într-Însul. Curând după pornirea lor la drum, ei observară pe un prieten care se apropia de ei din urma lor. Ei erau atât de adânciți în cugetele lor chinuitoare, pe care și le exprimau unul altuia, încât de abia observau prezența unui al treilea. Acei bărbați tari erau atât de îndurerăți, încât plângeau, când pășiră mai departe. Inima cea miloasă a lui Isus vedea aici o durere, pe care El era în stare să o vindece. Ucenicii vorbeau între ei despre evenimentele celor câteva zile trecute și se mirau cum se poate împăca faptul, că Isus S-a lăsat pe Sine predat unei morți de ocară, cu pretențiile Sale de Fiu al lui Dumnezeu.

Unul susținea că El nu putea fi un amăgitor, dar că S-a înșelat singur cu privire la misiunea Sa și la mărirea viitoare. Amândoi se temeau ca nu cumva să se adeverească ceea ce Îi imputau vrăjmașii Săi: „Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu se poate mântui!” Și totuși ei se mirau cum se putea să fi căzut El într-o astfel de amăgire, pe când El le dăduse repetate dovezi, că cunoștea secretele inimii celorlalți. Iar rapoartele atât de ciudate ale femeilor le sporeau cu atât mai mult nedumerirea.

Acești ucenici s-ar fi putut neliniști poate încă mult timp despre tainele ultimelor câteva zile, dacă Iisus nu i-ar fi lămurit. Sub chipul unui amic, El intră în vorbă cu ei. „Dar ochii lor erau împiedicați ca să-L cunoască. El le-a zis: «Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?» Și ei s-au oprit, uitându-se triști. Drept răspuns, unul dintre ei, numit Cleopa, I-a zis: «Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?» «Ce?» le-a zis El. Și ei I-au răspuns: «Ce s-a întâmplat cu Iisus din Nazaret, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod.»” [Luca 24, 16-19](#).

Apoi ei i-au povestit faptele osândirii și răstignirii Maestrului lor, și mărturisirile femeilor cu privire la dispariția corpului Său, la vedenia de îngeri care li se arătase, la vestea despre înviere și la raportul acelor ucenici, care fuseseră la mormânt. „Atunci Iisus le-a zis: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa?» Și a început de la Moise, și de la toți prorocii, și le-a tâlcut, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.” [Luca 24, 25-27](#).

Ucenicii amuțiseră de uimire și de răpire. Ei nu au îndrăznit, ca să întrebe pe Străin cine este. Ei Îl ascultau cu atenție, răpiți fiind de înțelepciunea Sa, atrași către El de cuvintele Sale amabile și de purtarea Sa iubitoare, pe când le lămuria Scripturile și le arăta cu dovezi din profetii, că Hristos trebuia să sufere, pentru ca după suferințele Sale să intre în mărirea Lui.

[469] Iisus începu cu prima carte a lui Moise și urmării prin toți profetii dovezile inspirate cu privire la viața, trimiterea, suferințele, moartea și învierea Sa. El nu a găsit necesar de a săvârși vreo minune, pentru a le arăta că El este Salvatorul lumii, Cel înviat dintre morți; din contră El reveni asupra profetiilor, și dădu o tâlcuire completă și limpede a acestora, pentru a da un răspuns clar și de netăgăduit la întrebarea despre identitatea Sa, și pentru a întări și mai bine faptul că tot ce I S-a întâmplat Lui, a fost prezis de scriitori inspirați. Iisus obișnuia încă de mult, de a introduce sufletele ascultătorilor Săi în prețioasele fundamente ale adevărului, așa cum ele se găsesc în scrierile Vechiului Testament. Stima de care aceste rapoarte sfinte se bucurau în ochii Săi, este arătată în pilda despre omul cel bogat și Lazăr, unde El zice: „Dacă nu ascultă de Moise și de proroci, nu

vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.” [Luca 16, 31](#). Dar și apostolii mărturisesc despre însemnătatea Vechiului Testament. Petru zice: „Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” [2 Petru 1, 21](#). Luca vorbește despre profetii care au prezis venirea lui Hristos astfel: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său. Și ne-a ridicat o mântuire puternică, în casa robului Său David, cum vestise prin gura sfinților Săi proroci, care au fost din vechime.” [Luca 1, 68-70](#).

Glasul lui Hristos este cel care vorbește prin profeti și patriarhi, din zilele lui Adam și până la scenele finale ale timpului. Acest adevăr nu era cunoscut de iudeii, care lepădau pe Isus, și totuși așa de puțin e prețuit și de mulți dintre preținșii creștini ai timpului nostru. Între Vechiul și Noul Testament se află o frumoasă armonie. Textele, care la prima citire ni se par nelămurite, devin lămurite și înțelese prin comparație cu alte texte, care se referă la aceeași chestiune. O cercetare minuțioasă a profetiilor ar fi luminat atât de mult priceperea iudeilor, încât ar fi recunoscut pe Isus ca Mesia cel prezis. Dar ei tâlcuiseră acele profetii în așa mod, încât să satisfacă propriile lor idei sucite și stricate și străduințele lor egoiste. Ucenicii deveniseră confuzi prin tâlcuirile și tradițiile preoților și de aici venea nelămurirea și necredința lor cu privire la osândirea, moartea și învierea Maestrului lor. Aceste profetii greșit înțelese, au fost lămurite acum celor doi ucenici prin Acela care inspirase pe bărbați prin Spiritul său Sfânt, ca să le scrie. Isus arăta ucenicilor Săi, că orice amănunt din profetie, cu privire la Mesia, și-a găsit împlinirea în viața și moartea Maestrului lor. El li Se adresă ca un străin, și ca cineva care era uimit că ei nu înțeleseseră bine Scripturile, care i-ar fi scăpat de toate greutățile.

Deși Isus îi învățase și mai înainte în privința profetiilor, totuși ei nu au fost încă în stare a renunța în totul la idea despre o împărăție vremelnică a lui Hristos la prima Sa venire. Părerile lor preconcepute i-au făcut să privească la răstignirea Sa ca la distrugerea finală a tuturor speranțelor lor. Dar când le-a fost arătat în mijlocul descurajării lor, că tocmai lucrurile care provocaseră disperarea lor, aduceau cea mai puternică dovadă a faptului că credința lor a fost dreaptă, aceasta le-a fost din nou întărită. Ei înțelegeau acum multe lucruri pe care Maestrul lor le spusese înainte de osândirea Sa și pe care nu

[470]

le-au putut pricepe pe acea vreme. Totul părea limpede și lămurit în fața spiritului lor. În viața și moartea lui Isus, ei vedeau împlinirea profeției și inimile lor au fost umplute de iubire pentru Maestrul lor.

Mulți preținși creștini dau la o parte Vechiul Testament și se mărginesc numai la Noul. Se aude acum strigătul: La o parte cu legea și profeții, și dați-ne Evanghelia lui Hristos. Dacă viața lui Hristos și învățăturile Noului Testament ar conține tot ceea ce este necesar pentru statornicirea credinței, atunci de ce Isus nu atrase, cu această ocazie atenția numai la învățăturile Sale, la înțelepciunea și curăția caracterului Său și la minunile pe care El le săvârșise, ca dovezi îndestulătoare ale trimiterii Sale mesianice?

Istoria vieții, a morții și a învierii lui Isus, ca Fiu al lui Dumnezeu, nu poate fi dovedită pe deplin, fără dovezile ce se cuprind în Vechiul Testament. Hristos este descoperit în Vechiul Testament tot așa de bine ca și în Noul Testament. Unul mărturisește despre un Mântuitor, care va veni, pe când celălalt vorbește despre un Mântuitor care s-a arătat la fel după cum fusese prezis prin profeți. Pentru ca cineva să poată pretui pe deplin planul de Mântuire, trebuie să cunoască în profunzime scrierile Vechiului Testament. Tocmai lumina glorioasă a trecutului profetic este care face ca viața lui Hristos și învățăturile Noului Testament să iasă în evidență în claritatea și frumusețea lor. Minunile lui Hristos sunt o dovadă a dumnezeirii Sale; cele mai puternice dovezi, că El este Mântuitorul lumii, se găsesc totuși punând în comparație profețiile Vechiului Testament cu istoria Noului Testament. Isus a zis iudeilor: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” [Ioan 5, 39](#). Pe acea vreme nu exista nici o altă scriptură, decât Scriptura Vechiului Testament; prin urmare sfatul lui Isus este limpede.

[471]

În timp ce ucenicii călătoreau cu Isus și ascultau cu atenție la cuvintele Sale amabile, în comportarea Sa nu li se demonstră nimic că ei ar asculta la altcineva decât la un călător întâmplător, care se întorcea de la sărbătoare, dar care înțelegea în profunzime profețiile. El pășea cu aceeași grijă ca și ei peste pietrele aspre și se opri cu ei să se odihnească după ce urcă un deal neobișnuit de înalt. În felul acesta cei doi ucenici își continuau drumul de-a lungul munților în tovărășia Salvatorului divin care putea zice: „Datu-mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ”.

Acest biruitor puternic asupra morții, care suportase mizeria omenească în toată adâncimea ei, pentru a salva o lume pierdută, își luă modesta însărcinare, de a călători cu cei doi ucenici la Emaus, pentru a-i învăța și mângâia. În felul acesta, El Se identifică mereu cu poporul Său suferind și nedumerit. În cele mai grele împrejurări Isus este întotdeauna cu noi, pentru a ne netezi calea. El este același Fiu al omului, cu aceleași simțăminte de simpatie și cu aceeași iubire, pe care El a dat-o pe față înainte de a se coborî în mormânt și a se urca în cele din urmă la Tatăl în cer.

În cele din urmă, când soarele apuse, ucenicii ajunseră cu tovarășul lor acasă. Niciodată până aici nu li se păruse lor atât de scurtă calea, și nici timpul nu le trecuse, atât de repede ca de data aceasta. Străinul nu dădu prin nici un semn a se înțelege că El ar vrea să se oprească aici, dar ucenicii nu puteau să suporte gândul de a se despărți așa de curând de cineva, care umpluse inimile lor cu noi speranțe și bucurii, și de aceea Îl rugară, să rămână la ei peste noapte. Isus nu urmă imediat invitației lor, ci părea înclinat, să-și continue călătoria mai departe. Ucenicii simțindu-se atrași către străin, Îl rugară stăruitor să rămână la ei, arătând că „este spre seară”. Isus acceptă în cele din urmă rugămintea lor și intră în locuința lor simplă.

Mântuitorul nu ne impune niciodată prezența Sa cu sila. El caută societatea aceloră despre care El știe că au nevoie de mâna Sa purtătoare de grijă, și El le dă ocazie, ca să-L roage să rămână neîncetat la ei. Dacă ei Îl cheamă cu o dorință fierbinte, ca să locuiască la ei, atunci El va păși chiar și în cea mai modestă colibă și va bucura cele mai smerite inimi. [472]

Pe când aștepta încă cina, Isus continua să explice mai departe Scripturile găzduitorilor Săi, prezentându-le dovezile dumnezeirii Sale și demonstrându-le planul de mântuire. Cina cea simplă a fost pregătită în dată, iar cei trei își ocupară locurile lor la masă, cu Isus în frunte, după cum era obișnuința Sa.

Datoria, de a implora binecuvântarea asupra hranei, cădea de obicei asupra capului de familie; dar Isus puse aici mâinile sale asupra pâinii și o binecuvântă. La auzirea primelor cuvinte ale rugăciunii Sale, ucenicii ridicară plini de uimire ochii lor, pentru că nimeni altul, decât Domnul nu putea proceda în felul acesta. Glasul Său pătrunde la urechile lor asemenea glasului Maestrului lor, și

iată, mâinile sale poartă rănilor cuielelor. Într-adevăr acesta este chipul iubitului lor Maestru! Pentru o clipă ei sunt ca fermecați, apoi se scoală și cad la picioarele Sale ca să I se închine; dar deodată El dispăru din mijlocul lor.

Acum ei știau, că au mers împreună cu Mântuitorul înviat și au vorbit cu El. Ochii lor au fost întunecați așa că ei nu L-au cunoscut mai înainte deși adevărurile rostite de El pătrunseseră adânc în inimile lor descurajate. Acela care a suportat lupta cu moartea în grădina și ocară crucii, și care a câștigat biruință asupra morții și a mormântului, El, în fața Căruia, îngerii căzuseră și Îl adoraseră cu cântări de laudă și de mulțumire, căutase pe doi ucenici singuratici și descurajați, și a fost în prezența lor pentru mai multe ore, învățându-i și mângâindu-i, și totuși necunoscut de ei.

[473] Isus nu li se descoperi imediat la început în adevăratul Său caracter, nici înainte de a le demonstra marea însemnătate a Scripturilor; căci El știa, că ei vor fi atât de peste măsură de fericiți, de a-L reve-dea înviat dintre morți, încât sufletele lor se vor mulțumi cu aceasta. Atunci ei nu ar mai fi flămânzit după adevărurile sfinte pe care El voia să le întipărească în mod neșters în sufletele lor, pentru ca și ei să le poată transmite altora, care și ei, la rândul lor, ar trebui să răspândească mai departe cunoștința prețioasă, până ce în cele din urmă unii aveau să posede lumina care a fost dată în acea zi ucenicilor deznădăjduiți, pe când călătoreau spre Emaus.

El nu Se dădu pe față, până nu le explică Scripturile, și până ce ei dobândiră o credință rațională în viața, în caracterul, în misiunea Sa pe pământ, și în moartea și învierea Sa. El dorea ca adevărul să prindă rădăcini puternice în sufletele lor, nu pentru că adevărul era sprijinit prin mărturia Sa personală, ci pentru că legea tipică și profetii Vechiului Testament, care erau în armonie cu faptele vieții și morții Sale, aduceau dovezi de netăgăduit pentru acel adevăr. După ce scopul eforturilor Sale cu cei doi ucenici ai Săi a fost ajuns, El Se dădu pe față, pentru ca bucuria lor să fie deplină, și apoi El dispăru din ochii lor.

Când acești ucenici părăsiră Ierusalimul ca să meargă acasă, intenția lor fusese, ca să-și reia din nou vechea lor ocupație și să ascundă pe cât se poate speranțele lor înșelate. Dar acum bucuria lor era mai mare ca deznădejdea lor de mai înainte. „Și au zis unul

către altul: «Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?»» [Luca 24, 32](#).

Ei uitară foamea și oboseala lor și părăsiră cina ce fusese pregătită, pentru că ei nu puteau rămâne mai departe acasă și să mai țină ascunsă cunoștința pe care o dobândiseră tocmai în aceste momente. Ei doreau cu zel să împărtășească tovarășilor lor bucuria lor, așa că ei toți să se poată bucura împreună pentru Mântuitorul cel viu, care Se sculase dintre morți. Deși era deja târziu, ei se întoarseră totuși imediat înapoi la Ierusalim, dar cât de schimbate erau simțămintele lor acum față de acelea cu care ei plecaseră pe cale spre Emaus! Isus era la cot cu ei, dar ei nu știau. El auzea plin de bucurie cuvintele lor de fericire și de mulțumire, când vorbeau amândoi pe cale.

Ei erau acum prea fericiți pentru a mai ține seama de greutatea drumului aspru și nesigur. Pe cer nu era nici o lună pentru a le lumina calea; inimile lor însă erau ușoare de bucuria noilor descoperiri de care ei se împărtășiseră. Ei căutară calea lor peste pietrele aspre și prin stâncile primejdioase, împiedicându-se și căzând adesea din cauza grabei lor prea mari. Nelăsându-se induși în eroare de acestea, ei alergau hotărâți mai departe. De multe ori ei nu mai nimereau calea din cauza întunecimii, și erau siliți să se întoarcă înapoi, până ce găseau iarăși drumul cel adevărat, și apoi înaintau cu și mai mare grabă în calea lor. Ei doreau să ducă solia lor prețioasă la amicii lor. Niciodată până aici n-au avut buzele omenesti de vestit o solie ca aceasta; căci faptul învierii lui Isus Hristos, avea să fie marele adevăr, în jurul căruia ca punct central avea să se concentreze toată credința și toată speranța fiilor lui Dumnezeu.

[474]

În camera de sus

Când ucenicii sosiră în Ierusalim, intrară în oraș prin poarta de răsărit, care la sărbători sta deschisă. Casele erau acum în liniște și întuneric; dar ei și-au găsit totuși calea pe străzile strâmte la lumina lunii care răsărea. Ei știau foarte bine că vor găsi pe frații lor în acea „odaie mare de sus”, vrednică de amintire în care Isus petrecuse ultima noapte înainte de moartea Sa. Aici ucenicii au petrecut Sabatul cu mare tristețe pentru Domnul lor. Și acum ei nu doreau somnul, ci povesteau între ei evenimentele mișcătoare. Cu o mână prevăzătoare ușa a fost deschisă la strigătul repetat al celor doi ucenici; ei au intrat înăuntru și împreună cu ei a intrat și Isus, care fusese tovarășul lor nevăzut în această călătorie.

Ei au găsit pe ucenici adunați și într-o stare de mare agitație. Speranța și credința se luptau se câștige supremația în sufletele lor. Raportul Mariei Magdalena și al celorlalte femei a fost ascultat de toți; dar câțiva erau încă căzuți în prea mare deznădejde, pentru a crede mărturisirilor lor. Raportul lui Petru, cu privire la discuția sa cu Domnul cel înviat, a fost expus cu mare entuziasm și convingere și a avut o mare influență asupra fraților, așa încât credința lor a fost din nou înviorată. Când ucenicii de la Emaus au intrat în sală cu acea veste îmbucurătoare, ei au fost întâmpinați cu cuvintele: „A înviat Domnul cu adevărat, și S-a arătat lui Simon”. — [Luca 24, 34](#).

[476] Cei doi din Emaus au povestit cele întâmplate cu ei, cum Domnul le-a deschis ochii și i-a călăuzit prin tot lanțul profetic, care se întinde până în zilele patriarhilor de pe vremuri și care a prezis toate câte aveau să se întâmple cu privire la Salvatorul lor. Cercul ucenicilor asculta cu atenție încordată acest raport. Unii au fost umpluți de o credință nouă, iar alții au rămas necredincioși. Deodată Isus S-a arătat în mijlocul lor. Mâinile Sale au fost ridicate pentru binecuvântare, și El le zise: „Pace vouă”.

„Plini de frică și de spaimă ei credeau că văd un duh. Dar El le-a zis: «Pentru ce sunteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu

sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.» Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.” [Luca 24, 37-40](#).

Apoi ei au privit la mâinile și picioarele găurite de cuiele tirane și recunoscără glasul Său melodios, care nu putea fi comparat cu nici unul din câte auziseră până acum. „Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, și se mirau, El le-a zis: «Aveți aici ceva de mâncare?» I-au dat o bucată de pește fript și un fagur de miere. El le-a luat și a mâncat înaintea lor.” [Luca 24, 41-42](#). Credința și bucuria luă acum loc îndoielii și necredinței, și mărturisiră pe Mântuitorul lor înviat cu astfel de simțăminte, care nu pot fi exprimate în cuvinte.

Isus explică întregului cerc adunat Scripturile, începând de la prima carte a lui Moise și atrăgându-le atenția îndeosebi la profețiile, care se refereau la acel timp, și care preziceau suferințele și învierea lui Hristos: „Și le-a zis: «Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învie a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. Voi sunteți martori ai acestor lucruri.»” [Luca 24, 46-47](#).

Ucenicii au început acum să înțeleagă natura și mărimea însărcinării lor. Ei trebuiau să vestească lumii adevărurile minunate pe care Hristos le încredințase lor. Evenimentele vieții, morții și învierii Sale, armonizarea profețiilor cu acele evenimente, inviolabilitatea legii dumnezeiești, tainele planului de mântuire, puterea lui Isus de a ierta păcatele, pentru toate acestea ei fuseseră martori, și era chemarea lor, de a face cunoscut acestea la toți oamenii, începând de la Ierusalim ca punct de plecare. Ei aveau de vestit Evanghelia păcii și a salvării prin pocăință și prin puterea Salvatorului. La timpul primei veniri a lui Hristos pe pământ, îngerii vestiseră: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui.” După ce alergarea Sa pământescă a fost terminată, El Se sculă dintre morți și vorbi ucenicilor Săi adunați, când li Se arătă pentru prima dată cu cuvintele de binecuvântare „Pace vouă”.

[477]

Isus este gata întotdeauna să aducă pace sufletelor care sunt chinuite de îndoială și teamă. Acest Salvator prețios așteaptă de la noi, ca să-I deschidem ușile inimii noastre și să-L invităm ca să rămână la noi. El zice: „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu

Mine.” [Apocalipsa 3, 20](#). Viața noastră este o luptă continuă; noi trebuie să luptăm contra stăpânilor și puterilor; contra spiritelor rele și a vrăjmașilor neadormiți, noi trebuie să rezistăm ispitelor și să biruim, după cum Hristos a biruit. Când pacea lui Hristos va intra în inima noastră, atunci vom suporta în liniște și cu răbdare cele mai grele cercări.

Învierea lui Isus era un simbol al învierii finale a tuturor celor ce au adormit în Domnul. Corpul cel înviat al Mântuitorului, purtarea Sa, tonul glasului Său, toate acestea erau cunoscute urmașilor Săi. În același chip se vor scula iarăși toți acei, care au adormit în Isus. Noi vom recunoaște iarăși pe amicii noștri întocmai după cum ucenicii au recunoscut pe Isus. Deși ei au fost desfigurați sau mutilați în această viață pământească, totuși în corpurile lor înviate și strălucite, identitatea lor personală va rămâne în totul neatinsă și noi vom recunoaște trăsăturile iubiților noștri în fețele strălucitoare de lumina lui Isus.

Moartea lui Hristos provocase în Toma cea mai mare disperare. Credința sa părea a se fi stins într-un întuneric complet. El nu fusese de față în sala de sus, în timpul când Isus Se descoperi ucenicilor Săi. El auzise rapoartele celorlalți și primise destule dovezi, că Isus a înviat într-adevăr, dar o posomorâre naivă și o necredință recalcitrantă făcuseră inima sa neprimitoare față de orice mărturisire îmbucurătoare. Când auzi pe ucenici repetând raportul despre manifestările minunate ale Mântuitorului înviat, el căzu prin aceasta într-o disperare și mai mare; căci dacă Hristos a înviat într-adevăr din morți, atunci nu mai rămânea nici o speranță mai departe cu privire la o împărăție pământească, literală. Vanitatea sa a fost de asemenea jignită la gândul, că Maestrul său S-a arătat la toți ucenicii, numai lui nu; de aceea el era hotărât să nu creadă, și timp de o săptămână întreagă, el își frământa mintea despre starea sa mizerabilă, care i se părea cu atât mai de nesuferit, căci îl punea față în față cu speranța și credința reînviată a fraților săi.

[478]

În decursul acestor zile el obișnuia să repete adesea în societatea fraților săi cuvintele: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna Mea în coasta Lui, nu voi crede.” [Ioan 20, 25](#). El nu voia să vadă prin ochii fraților săi; și să practice o credință care depindea de Testimoniile lor. Deși el iubea pe Domnul său din tot

sufletul său, totuși gelozia și necredința puseseră stăpânire pe inima și spiritul său.

Camera de sus era de obicei locul de întâlnire a unui mare număr de ucenici, și aici se adunau toți în fiecare seară. Într-o seară Toma se hotărî să aibă o întâlnire cu frații săi; căci cu toată necredința lui, el nutrea totuși o slabă speranță, că vestea îmbucurătoare ar fi adevărată. Pe când ucenicii luau cina lor obișnuită, și discutau faptele referitoare la adevărul credinței lor, așa cum ele le-au fost dovedite de Hristos din profeții, „Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stăzut în mijloc, și le-a zis: «Pace vouă!»” [Ioan 20, 26](#).

Apoi El muștră pe necredinciosul care nu primise mărturia acelor care Îl văzuseră, și adresându-Se lui Toma adăugă: „Adu-ți degetul încoace, și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna, și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.” [Ioan 20, 27](#). Cu aceste cuvinte, Isus arăta lui Toma că credința Sa i-ar fi fost mai plăcută dacă el ar fi crezut mărturia fraților săi și dacă n-ar fi refuzat să creadă, până ce a văzut pe Isus cu proprii săi ochi. Dacă lumea ar fi vrut să urmeze exemplul lui Toma, atunci nimeni n-ar fi crezut în mântuire; căci toți cei ce primesc acum pe Hristos, fac aceasta pe baza mărturiei altora.

Foarte mulți, care au o credință slabă susțin că dacă ar avea dovezile pe care le avea Toma de la tovarășii săi, ei nu s-ar îndoii ca el. Ei nu-și dau seama, că ei nu numai că posedă toate acele dovezi, ci au încă și alte Testimonies care se îngrămădesc în jurul lor din toate părțile. Mulți dintre cei care așteaptă ca Toma, până ce toate motivele de îndoială să fie înlăturate, poate că nu-și vor cunoaște niciodată dorința lor, cum a făcut acela, ci se vor înrădăcina din ce în ce tot mai mult în necredință, până ce în cele din urmă nu vor mai fi în stare a recunoaște greutatea dovezilor în favoarea lui Isus, și la fel ca și la iudeii necredincioși, lumina cea mică, pe care ei o posedă, poate să se stingă în cele din urmă în întunericul, care înconjoară sufletele lor. Lepădarea argumentelor simple și convingătoare ale adevărului divin împietresc inima și orbesc priceperea. Dacă lumina prețioasă nu este prețuită cum trebuie, ea se stinge în cele din urmă în totul în sufletul aceluia, care nu este voios a o primi.

În tratarea lui Toma, Isus dădu la toți urmașii Săi o învățătură importantă cu privire la modul cum ei trebuiau să trateze pe acei, care nutresc îndoială despre adevărurile religioase și care pun întotdeauna

această îndoială pe planul întâi. El nu năpădi pe Toma cu reproșuri, nici nu se lansă în discuție cu el; ci cu o coborâre și cu o gingășie deosebită, El Se descoperi celui îndoielnic. Toma luase o poziție nedreaptă, căutând să prescrie condițiile credinței sale; dar Hristos, prin iubirea și coborârea Sa mărinimoasă, îndepărtă toate zidurile de despărțire pe care el le ridicase. Discuțiile și combaterile nu reușesc decât rar să biruie necredința, ci din contră, o provoacă să ia poziție de apărare, prin care va găsi nou sprijin și scuze. Dar Isus în iubirea și milostivirea Sa, descoperit ca Mântuitor crucificat, va smulge de pe multe buze nevoiașe altă dată, ca și ale lui Toma, acea mărturisire: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”

Captivii, care au fost sculați din mormintele lor la învierea lui Isus, erau trofee de biruință, pe care El le luase cu Sine ca prinț triumfător. În felul acesta, El pecetlui biruința Sa asupra morții și a mormântului și ne dădu o arvună pentru învierea tuturor dreptilor. Cei chemați din morminte au mers în cetate și se arătară multora în corpurile lor înviate și mărturiseau că Isus a înviat într-adevăr din morți, și că ei au fost în viață împreună cu El. Glasul care strigase „S-a sfârșit!” a fost auzit de către cei morți. El pătrunse prin pereții mormintelor și chemă afară pe cei ce dormeau acolo. Tocmai așa va fi și când glasul lui Dumnezeu va fi auzit, și va zgudui cerul și pământul. Acel glas va pătrunde mormintele și va deschide cavourile. Un mare cutremur de pământ va face ca pământul să se clatine ca un om beat, și atunci va apare Hristos, Regele Măririi, însoțit de toți îngerii cerești. Trâmbița va răsuna și Dătătorul de viață va chema pe morții cei dreți la viața nemuritoare.

Preoților și mai marilor le era binecunoscut, că anumite persoane care muriseră, se sculară iarăși la viață odată cu învierea lui Hristos. Rapoarte bine dovedite li se aduceau prin diferite persoane, care-i văzuseră pe aceștia în viață și vorbiseră cu ei și auziseră mărturia lor că Isus, Prințul Vieții, pe care preoții și mai marii L-au omorât, a înviat din morți. Raportul fals, că ucenicii ar fi furat corpul Maestrului lor din mormânt, a fost răspândit cu atâta zel, încât a fost crezut de mulți mulți.

Prin născocirea acestei știri mincinoase, preoții își aduseră vătămare lor înșile, pentru că toți iudeii cu bună judecată, care nu erau orbiti prin bigotism recunoscuroasă acea minciună. Dacă soldații ar fi dormit într-adevăr, atunci le-ar fi fost cu neputință să știe, cum a rămas mormântul gol. Chiar dacă numai o singură santinelă ar fi fost trează, ar fi trezit cu siguranță și pe celelalte. Toți cunoșteau urmările care îi așteptau dacă, după cum susțineau ei ar fi adormit la postul lor. Pedepsa pentru o astfel de neglijare a datoriei era moartea, și nu mai rămânea nici o perspectivă de grațiere, așa că cei vinovați

nu-și puteau face cunoscut cu ușurință vina lor. Dacă preoții și mai marii iudeilor ar fi găsit într-adevăr păzitorii adormiți la posturile lor, atunci ei ar fi pretins o cercetare minuțioasă a întregii chestiuni și ar fi cerut aplicarea pedepsei depline prevăzute de lege pentru soldații necredincioși.

Dacă ei ar fi crezut cât de puțin în adevărul celor declarate de ostași, cum că corpul Domnului a fost furat de ucenicii Săi, atunci aceștia ar fi fost trași la răspundere și i-ar fi pedepsit cu rigoarea legii prevăzute pentru furt. Faptul că n-au făcut aceasta, este o dovadă temeinică despre nevinovăția ucenicilor și arată că, după ce preoții s-au văzut puși în trista situație, s-au gândit să născocească o minciună, pentru a combate faptele care vorbeau contra lor, prin care se statornicea adevărul despre învierea lui Isus și despre pretențiile Sale ca Fiu al lui Dumnezeu. Apariția lui Isus în repetate rânduri înaintea ucenicilor Săi, și a morților înviați odată cu El au contribuit mult pentru a sădi adevărul în sufletele acelorora, care erau voioși să creadă.

Această născocire a iudeilor își găsește în timpul nostru o paralelă; prigonitorii cei mândri de cinstea lor își folosesc timpul, influența și banii lor, ca să aducă la tăcere sau să sucească dovezile adevărului; și iau măsurile cele mai contradictorii, pentru a-și ajunge scopul. S-au găsit destui oameni de altfel pricepuți, care înghiteau cu lăcomie neadevărurile cele mai ridicole, pentru că acestea corespundeau cu părerile inimilor lor. Există persoane nevinovate, care, pentru câțva timp sunt duse în rătăcire prin încrederea, pe care și-au pus-o în amăgitorii lor; dar dacă se lasă să fie învățate și sunt însuflețite de o dorință serioasă, de a cunoaște adevărul, atunci ele vor avea și ocazia de a-L găsi. Îndoiala și nesiguranța vor dispărea și ele vor cunoaște inconsecvența conducătorilor lor falși; căci chiar rătăcirea dă în mod silit o mărturie pentru adevăr.

[482]

Preoții și mai marii trăiau într-o frică continuă, ca nu cumva să se întâlnească cu Hristos cel înviat, când mergeau pe stradă sau chiar în propria lor casă. Ei simțeau că nici o siguranță nu mai există pentru ei. Zăvoarele și lacătele păreau a fi niște mijloace de apărare neîndestulătoare față de Fiul lui Dumnezeu înviat.

Chiar înainte de moartea Sa, Isus declarase în sala de la etaj ucenicilor Săi, că după învierea Sa, El va merge înaintea lor în Galileea; și în dimineața când El Se sculase dintre morți, îngerul zise

femeilor la mormânt: „Dar duceți-vă și spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galileea: acolo Îl veți vedea, cum v-a spus.” **Marcu 16, 7.** În timpul săptămânii Paștelui, ucenicii au fost reținuți în Ierusalim, căci absența lor ar fi fost interpretată ca o nemulțumire și apostazie. În cursul acestui timp, ei se adunau în fiecare seară la etaj, unde vreo câțiva își luaseră acea sală ca locuință permanentă; aici Isus li se descoperi de două ori și îi îndrumă, să rămână încă câțiva timp la Ierusalim.

Imediat ce trecu Paștele, frații părăsiră Ierusalimul și merseră în Galileea; după cum li se spuse. Șapte dintre ucenici fuseseră împreună, îmbrăcați toți în haine simple de pescari; deși săraci în bunuri pământești, totuși ei erau bogați în cunoștințe și în exercitarea adevărului, prin care în ochii cerului ei ocupau cel mai înalt rang de învățători. Ei nu făcuseră studii în nici o școală profetică, dar s-au bucurat timp de trei ani de zile de instrucțiunile celui mai mare dintre Maeștrii, pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Sub conducerea Sa ei se înobilaseră și deveniseră mai pricepuți, ca unelte potrivite, prin care sufletele omenești să poată fi aduse la cunoștința adevărului.

O mare parte din timpul activității Sale misionare, Hristos o petrecu pe malurile mării Galileii, și acolo săvârși El și minunile cele mai uimitoare. Când ucenicii se adunară într-un loc, unde după toate probabilitățile puteau rămâne netulburați, sufletele lor au fost umplute de gânduri la Isus și la faptele Sale puternice. Pe valurile spumegânde ale acestei mări, Isus alergase în ajutorul lor, când inimile lor erau pline de spaimă din cauza furtunii violente, care îi amenințase cu pieirea. Aici furtuna cea mai înfuriată a fost liniștită prin glasul Său, care a zis către adâncul agitat: „Taci, fii liniștită!”. Se vedea limanul unde El săturase printr-o minune puternică, peste cinci mii de persoane cu câteva pâini mici și câțiva peștișori. Nu departe de aici se află Capernaum-ul, teatrul faptelor Sale cele mai minunate în vindecarea bolnavilor și învierea morților. Când ucenicii priviră iarăși pe marea Galileii, sufletele lor erau pline de cuvintele și faptele Salvatorului lor.

Seara era plăcută, iar Petru, care mai păstra încă ceva din iubirea sa pentru bărci și pescuire, făcu propunerea ca să vâslească pe apă și să arunce năvoadele. Această propunere a fost primită cu plăcere de toți, căci ei erau săraci și aveau nevoie de hrană și de îmbrăcăminte, pe care gândeau că și le vor procura dintr-o pescuire bogată din

timpul nopții. Ei vâsliară deci cu vasul lor pe apă, spre a-și face vechea lor meserie. În decursul acelor ceasuri lungi și obositoare ei conversau despre absența Domnului lor și își aminteau de acele scene și evenimente de mare însemnătate, care se petrecuseră în vecinătate, și la care ei fuseseră martori oculari. Ei făceau fel de fel de ipoteze despre propria lor soartă în viitor și au fost umpluți de tristețe la gândul perspectivelor lor triste.

În tot decursul acestui timp, ei au fost urmăriți de pe mal de un observator singuratic, deși El rămase nevăzut de ochii lor. În cele din urmă se arătară zorile. Vasul nu se îndepărtase decât puțin de mal, iar ucenicii văzură un străin stând pe mal, care li se adresă cu întrebarea: „«Copii», le-a zis Isus, «aveți ceva de mâncare?» Ei I-au răspuns: «Nu». El le-a zis: «Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei, și veți găsi.» Au aruncat-o deci, și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor.” [Ioan 21, 5-6](#).

Ucenicii au fost cuprinși de uimire pentru rezultatul încercării lor; dar Ioan recunoscă cine era străinul și strigă lui Petru zicând: „Este Domnul”. Bucuria veni în locul decepției de până acum. Petru se încinse numaidecât și luându-și mantaua sa de pescar se aruncă în apă și stătu îndată alături de Domnul Său. Ceilalți ucenici se apropiară de El cu vasul, trăgând cu ei năvoadele lor pline de pești. „Când s-au pogorât pe țărm au văzut acolo jăratice de cărbuni, pește pus deasupra și pâine.” [Ioan 21, 9](#).

[484]

Ei au fost mirați, și se informară de unde venea focul și mâncarea. „Isus le-a zis: «Aduceți din peștii pe care i-ați prins acum.»” Ascultând de acest ordin, Petru alergă la năvodul, pe care îl părăsise cu atâta grabă, și ajută fraților săi, ca să-l tragă la mal. După ce această lucrare a fost săvârșită, și au fost luate toate măsurile de pregătire, Isus invită pe ucenici să mănânce. El frânse pâinea și peștii și îi împărți între ei, și după acest procedeu El a fost recunoscut de toți cei șapte. Minunea hrănirii celor cinci mii pe munte, le-a fost adusă iarăși în minte prin aceasta. Ei au fost umpluți de un spirit de venerație inexplicabilă și rămaseră ca muți, privind la Salvatorul lor înviat.

Ei își amintiră că la începutul misiunii Sale de învățător public, avusese loc un eveniment la fel cu cel petrecut acum. Isus le poruncise pe atunci, ca să vâslească pe mare în larg și să-și arunce năvodul lor la adânc pentru pește, și acesta se rupea din cauza mulțimii

de pești prinși. Apoi El le porunci să-și părăsească plasele și să-I urmeze Lui, și El îi va face pescari de oameni. Această minune a fost săvârșită de Isus, pentru a imprima cu atât mai bine pe cele de mai înainte, așa ca ucenicii Săi să recunoască, că deși ei aveau să fie lipsiți în viitor de tovărășia personală a lui Isus, și de întreținerea asigurată până aici prin exercitarea meseriei lor plăcute, totuși acel Mântuitor înviat avea să vegheze asupra lor și avea să îngrijească de ei, în timpul când ei aveau să fie ocupați cu lucrarea Sa. Isus le poruncise să arunce năvodul lor la dreapta vasului cu o intenție deosebită. De acea parte sta Hristos pe mal. Dacă ei aveau să lucreze împreună cu El, și aveau să unească astfel puterea Sa dumnezeiască cu eforturile lor omenești, atunci ei aveau să fie siguri de izbândă. Repetarea pescuirii minunate era întrucâtva o reînnoire a însărcinării date de Hristos ucenicilor Săi. El le arată că moartea Maestrului lor nu-i dispensează de datoria lor, de a aduce la îndeplinire lucrarea încredințată lor. Lui Petru, care la anumite ocazii fusese tratat ca reprezentant al celor doisprezece, i se dădu o învățătură deosebită. Rolul pe care el îl jucase în noaptea trădării Domnului său era atât de rușinos și era într-o atât de mare contradicție cu declarațiile sale de mai înainte de devotament și credincioșie, încât se cerea de la el, ca să dea la toți ucenicii dovezi despre pocăința sa sinceră, înainte ca el să-și poată începe iarăși lucrarea sa apostolică. Mântuitorul intenționa să-l pună într-o situație, în care el să poată să-și recâștige iarăși deplina încredere a fraților săi, ca nu cumva la alte ocazii utilitatea sa să fie influențată prin neîncrederea provocată din cauza slăbiciunii sale de mai înainte.

Ucenicii așteptau că lui Petru nu i se va îngădui mai departe să ocupe o poziție însemnată în lucrare, după cum avusese până aici, și el însuși își pierduse obișnuita încredere de sine. Pe când Isus prânzea cu ucenicii pe malul mării se adresă lui Petru cu cuvintele: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” Și zicând aceasta indică asupra fraților săi. Petru declarase altă dată că „chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire”, și se declarase în același timp gata să meargă cu Maestrul său la închisoare și la moarte. Dar acum, în prezența ucenicilor, el arăta o adevărată prețuire a sa proprie și zise: „Da, Doamne, știi că Te iubesc”. În acest răspuns al lui Petru nu se găsea nici o asigurare impetuoasă, că iubirea sa ar fi mai mare,

[485]

decât a tovarășilor săi; el nu-și exprimă nici măcar propria sa părere despre devotamentul său față de Mântuitorul său, ci lasă pe seama aceluia Salvator, care poate citi toate inimile omenești, ca să aprecieze pentru el în privința sincerității sale: „Tu știi că Te iubesc”.

Răspunsul lui Iisus a fost în mod hotărât în favoarea ucenicului plin de căință, și a fost onorat cu un post de încredere. El spuse: „Paște mieluseii Mei”. Încă o dată încercă Iisus pe Petru, repetând cuvintele Sale de mai înainte: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?” De data aceasta, El nu mai întrebă pe ucenic, dacă Îl iubește mai mult decât frații săi. Al doilea răspuns al lui Petru a fost la fel ca și cel dintâi, liber de orice înălțare de sine: „Da, Doamne, știi că te iubesc.” Iisus îi zise: „Paște oițele Mele”. Încă o dată îi puse Iisus întrebarea purificatoare: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Petru se întristă, căci el își închipuia, că repetarea acestei întrebări ar arăta, că Iisus nu crede declarațiile sale. El știa foarte bine, că Domnul său are motiv, să Se îndoiască de el și cu inima întristată răspunse: „Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc.” Iisus îi zise: „Paște oile Mele!”

[486]

De trei ori tăgăduise Petru pe Domnul Său pe față, și de trei ori îl mișcă Iisus la asigurarea iubirii și devotamentului său, adresându-i acea întrebare aspră, care pătrundea ca o săgeată ascuțită prin tot lăuntruul său rănit. Iisus dădu pe față înaintea ucenicilor adunați adâncimea căinței lui Petru și arătă, cât de umilit devenise acel ucenic atât de laudăros mai înainte. Acum i-a fost dată importanta însărcinare, de a îngriji de turma lui Hristos. Deși fără prihană în orice altă privință, totuși fără iubirea lui Hristos el nu putea deveni un păstor credincios al turmei Sale. Cunoștințele, elocvența, bunăvoința, recunoștința și zelul, sunt toate mijloace ajutătoare în lucrarea cea bună, dar fără revărsarea iubirii lui Hristos în inima omenească, lucrarea predicatorului creștin rămâne fără succes.

Petru era de la natură pripit și înfocat, iar Satan s-ar fi folosit de această trăsătură de caracter, pentru a-l face să se abată. Când Iisus făcu cunoscut ucenicilor Săi, faptul că El va trebui să meargă la Ierusalim, ca să sufere și să moară din cauza complotului urzit contra lui din partea cărturarilor și a mai marilor preoților, Petru se împotrivi Domnului Său, plin de aroganță cu cuvintele: „Să te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” [Matei 16, 22](#). El nu putea vedea posibilitatea, ca Fiul lui Dumnezeu să

sufere moartea. Satan îi insuflă idea, că dacă Isus e cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, atunci n-ar putea muri. Tocmai înainte de căderea lui Petru, Isus zisese către el: „Simone, Simone, Satana, v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru Tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.” [Luca 22, 31-32](#). Acel timp sosise acum și schimbarea provocată în Petru era evidentă. Întrebările precise și examinatoare ale Domnului nu primiră nici un răspuns pripit și încrezător în sine; și din cauza umilirii și căinței sale, el era acum mai bine pregătit, de a ocupa postul de păstor asupra turmei Sale.

Învățătura pe care el o primise de la Arhipăstor cu privire la tratarea cazului său, era de cea mai mare însemnătate pentru Petru, cât și pentru ceilalți ucenici. Ei au fost îndrumați astfel ca să trateze pe cel ce greșise cu răbdare, blândețe și cu iubire iertătoare. În timp ce Petru tăgădui pe Domnul său, iubirea lui Hristos pentru el n-a scăzut niciodată. Tocmai o astfel de iubire trebuie să simtă subpăstorul pentru oile și mieii încredințați ocrotirii sale. Cu amintirea propriei sale slăbiciuni și greșeli în inimă, Petru trebuia să procedeze atât de gingaș cu turma sa, după cum procedase Hristos, cu el însuși.

[487]

Isus umbla singur cu Petru, căci mai era încă ceva, pe care El dorea să i-l comunice numai lui singur. În acea sală pururea vrednică de amintire de la etaj, Isus zisese ucenicilor săi înainte de moartea Sa: „Tu nu poți veni acum după Mine, unde Mă duc Eu; dar mai târziu vei veni. «Doamne», I-a zis Petru, «de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine».” [Ioan 13, 36-37](#). Plin de compătimire pentru el și pentru a-l întări pentru ora cercării credinței sale ce avea să vină, Isus îi deschise acum viitorul în fața ochilor. El îi zise, că după o viață întrebuințată cu folos, la apropierea bătrâneții, el avea să urmeze Domnului său într-adevăr. Cuvintele lui Isus spuneau: „Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge, și te va duce unde nu vei voi. A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu.” [Ioan 21, 18-19](#).

Isus lămuri aici lui Petru faptul, cum și felul cum el avea să moară; El vorbi chiar despre întinderea mâinilor sale pe cruce, și după ce rosti aceste cuvinte repetă avertismentul Său de mai înainte: „Urmează-Mi!” Prin descoperirea Maestrului său ucenicul nu-și

[488]

pierdu cumpătul. El a fost gata să sufere orice moarte pentru Domnul său. Petru observă acum, că Ioan îl urma, și a fost însufletit de dorința, de a afla viitorul său, de aceea zise către Isus: „«Doamne, dar cu acesta ce va fi?» Isus i-a răspuns: «Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!»” Petru trebuia să țină mereu seama de faptul, că Domnul îi va descoperi tot ce va servi spre binele său, fără vreo întrebare din partea sa. Este de datoria fiecăruia, de a urma lui Hristos, fără vreo îngrijorare necuviincioasă din partea sa în privința datoriei încredințate altora. Prin cuvintele adresate lui Ioan: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu”, Isus nu a dat nici o asigurare, că acest ucenic va trăi până la a doua venire a lui Hristos. El declară pur și simplu propria sa putere suverană, și că, dacă El ar vrea să facă astfel, aceasta nu privește cu nimic lucrarea lui Petru. Viitorul la amândoi, atât al lui Ioan, cât și al lui Petru, se afla în mâna Domnului lor, și ascultarea față de El era datoria cerută fiecăruia.

Ioan ajunsese la o vârstă foarte înaintată; el a fost martor ocular al împlinirii cuvintelor lui Isus cu privire la distrugerea Ierusalimului. Ea a văzut templul cel maiestuos prefăcut în ruine, și cum nu mai rămăsese nici o piatră peste piatră. Petru a fost acum un om cu totul pocăit, dar onoarea și autoritatea primite de la Hristos, nu-i dădea nici o întâietate peste frații săi. El era respectat de toți și avea o mare influență în comunitate, din cauza grației lui Dumnezeu, care se arată în iertarea căderii sale, și pentru că el a rămas întotdeauna unul dintre cei mai zeloși urmași ai lui Hristos în viața sa zilnică.

Adunarea fraților

[489]

Cei unsprezece ucenici merseră din Galileea pe un munte, pe care Isus li-l indicase. Ei văzându-L au căzut la picioarele Sale. Dar câțiva dintre ei se îndoiau. În afară de cei unsprezece se mai aflau încă și alții la acea întrunire pe munte. După ce Isus S-a descoperit acestora, vreo câțiva dintre urmașii lui Isus nu erau convinși decât în parte de identitatea Sa cu cel crucificat. Dar niciunul dintre cei unsprezece nu mai aveau vreo îndoială în această privință. Ei ascultaseră la cuvintele Sale, care le lămureau lanțul neîntrerupt al profetiilor cu privire la persoana Sa. El mâncase împreună cu ei, le arătase coasta Sa rănită și mâinile și picioarele Sale străpunse; ei Îl pipăiseră cu mâinile lor, așa că nici o îndoială nu putea să se ridice în sufletul lor.

Această adunare din Galileea fusese rânduită de Mântuitorul; îngerul din cer făcuse cunoscut aceasta la mai mulți dintre ucenici, și Isus Însuși le dăduse instrucțiuni deosebite în această privință, zicându-le: „Dar, după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileea.” [Matei 26, 32](#). Acel loc pe coasta muntelui a fost ales de Isus, pentru că oferea un loc comod pentru o adunare mai mare. Această întrunire era de cea mai mare însemnătate pentru comunitatea lui Dumnezeu, care avea să primească în curând însărcinarea de a continua lucrarea fără prezența Mântuitorului. Isus intenționa să Se descopere tuturor fraților, care aveau să se întrunească aici, așa că toată îndoiala și toată necredința lor să fie izgonită din inima lor.

Această dispoziție a lui Isus a fost repetată aceluia, care credeau într-Însul, pe când era încă în Ierusalim, unde veniseră ca să ia parte la serbările care însoțeau Paștele. Această veste ajunse la mulți izolați, care erau îndurerăți de moartea Domnului lor și din orice direcție porneau din locul de adunare, pentru a nu trezi bănuieli rele la iudeii cei răuvoitori. Ei se adunară cu cel mai mare interes. Acei care fuseseră favorizați să vadă pe Salvatorul înviat, povesteau celor îndoielnici despre soliile îngerilor și convorbirile lor cu Maestrul lor. Ei le explicară Sfânta Scriptură, după cum făcuse și Isus cu ei, și

[490]

arătau că orice amănunt al profetiei cu privire la prima Sa venire, se împlinise în viața, moartea și învierea lui Isus.

Ucenicii favorizați au mers astfel de la o grupă la alta îmbărbătând și întărind credința fraților lor. Mulți dintre cei de față ascultau aceste comunicări cu uimire. Noi cugete au fost trezite înăuntrul lor despre Cel crucificat. Dacă ceea ce ei auzeau acum, avusese loc întocmai, atunci Isus era mai mult decât un profet. Nimeni nu putea să triumfe asupra morții și să rupă legăturile mormântului decât numai Mesia. Închipuirile lor despre Hristos și misiunea Sa deveniseră atât de încurcate prin învățăturile false ale preoților, încât era necesar pentru ei, ca să se dezvețe de multe din cele ce ei au fost învățați, pentru a fi în stare să primească adevărul, că Hristos avea să-Și ocupe în cele din urmă tronul prin ocară, suferință și moarte.

Îngrijorați, stăpâniți de teamă și speranță, ei așteptau să vadă dacă Isus va apare într-adevăr după cum a promis. Toma povesti cu zel mulțimii care asculta despre necredința sa de mai înainte și despre refuzul său de a crede până când nu va vedea mâinile și picioarele rănite și coasta cea străpunsă a Domnului său, și până nu va pune degetul său în găurile cuielor. El povesti, cum îndoiala sa a fost izgonită pentru totdeauna prin vederea Salvatorului care purta semnele tirane ale crucificării, și că n-a mai dorit apoi nici o altă dovadă.

[491] Pe când poporul veghea și aștepta, Isus stătu deodată în mijlocul lor. Nimeni nu putea zice de unde și cum a venit El. Ucenicii Îl recunoscuseră imediat și alergară ca să-I aducă omagii. Mulți dintre cei de față nu-L văzuseră niciodată mai înainte; dar când ei priviră la fața Sa dumnezeiască și apoi la mâinile și picioarele Sale rănite, care fuseseră străpunse de cuie la răstignire, ei au știut că era Mântuitorul și I s-au închinat.

Dar existau totuși unii care se îndoiau încă și care nu puteau crede adevărul îmbucurător. „Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.»” [Matei 28, 18](#). Această asigurare a lui Isus a întrecut toate așteptările lor. Ei învățaseră să cunoască puterea Sa, pe când El era încă printre ei, când vindeca bolile de orice fel, și porunca lui Satan și îngerilor săi; totuși la început ei nu puteau cuprinde marele adevăr, că toată puterea din cer și de pe pământ fusese dată Aceluia, care umblase pe străzile lor, șezuse cu ei la masă și învățase în mijlocul lor.

Isus căuta acum să abată sufletele lor de la propria Sa personalitate și să le îndrepte către marea însemnătate a poziției Sale ca moștenitor al tuturor lucrurilor, și de o ființă cu Tatăl; El le arată că prin suferință și luptă a câștigat El marea moștenire, împărățiile cerului și ale pământului. El dorea să le întipărească în același timp cât de atotcuprinzătoare este autoritatea Sa, și ca Unul care sta mai presus de toate bogățiile și stăpânirile, El a dat ucenicilor Săi aleși marea însărcinare: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” [Matei 28, 19](#).

Un câmp larg de activitate se deschide astfel pentru uimiții Săi ascultători, care până aici au fost învățați să respecte cea mai strictă izolare față de toți cei ce nu erau de o naționalitate cu ei. O nouă tâlcuire, mai vastă a profetiilor începu să se lumineze în mintea lor, și ei se străduiau să priceapă lucrarea rânduită pentru ei. Lumea privea pe Isus ca pe un amăgitor, numai câteva sute se adunau sub stindardul Său, iar credința acestora fusese grozav de zdruncinată prin vestea despre moartea Sa, și ei nu se putuseră încă uni în privința pașilor ce trebuiau făcuți. Acum Hristos li Se descoperi în chipul Său înviat și le dădu o misiune de o astfel de întindere, încât ei de abia o puteau cuprinde cu vederile lor mărginite. Le venea greu să recunoască, că credința, care îi unise cu Hristos, avea să fie nu numai

[492]

religia iudeilor, ci și a tuturor națiunilor. Superstiția, datina, bigotismul și idolatria stăpâneau lumea. Numai iudeii pretindeau a avea o anumită cunoștință despre Dumnezeu și ei se izolau atât de mult de toate celelalte popoare atât în chestiuni sociale cât și religioase, încât erau urâți de orice alt popor. Marele zid de despărțire pe care ei îl ridicaseră astfel, făcu pe iudei să fie într-un anumit grad o lume mică pentru sine, și toți ne iudeii erau numiți de ei păgâni și câini. Da, Isus dezvălui ucenicilor Săi marele plan, de a face cunoscut religia lor la toate națiunile, limbile și popoarele. Aceasta era întreprinderea cea mai nobilă, din câte fuseseră încredințate oamenilor vreodată, de a predica pe un Mântuitor crucificat și înviat și o mântuire în dar la toți oamenii la bogați și la săraci, la învățați și la neînvățați — de a-i învăța că Hristos a venit în lume, să îi ierte pe cei ce se căiau și să le ofere o iubire, atât de înaltă cât cerul, și atât de întinsă cât lumea și atât de durabilă ca veșnicia.

Ei trebuiau să învețe respectarea tuturor celor poruncite lor de Isus, și să boteze pe oameni în numele Tatălui, al Fiului și al Spiritului Sfânt. Isus avea să părăsească în curând pe ucenicii Săi; dar îi asigură că deși El avea să Se urce la Tatăl Său, spiritul și influența Sa avea să fie neîncetat cu ei și cu urmașii lor până la sfârșitul lumii. Hristos nu ar fi putut lăsa urmașilor Săi nici o moștenire mai prețioasă ca asigurare că prezența Sa va rămâne cu ei în tot decursul orei întunecoase a cercării vieții lor. Când Satan pare a fi gata să distrugă comunitatea lui Dumnezeu și să tulbure pe poporul său, atunci ei trebuia să-și amintească că Acela le-a promis să rămână cu ei, și a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.”

Prigoniri și batjocuri au fost încă de pe timpuri soarta adevăraților urmași ai lui Hristos. Lumea a urât pe Maestru și a urât în toate timpurile pe servii Săi; dar Spiritul Sfânt, Mângâietorul, pe care Hristos L-a trimis ucenicilor Săi, i-a îmbărbătat și i-a întărit, pentru ca să execute lucrarea Sa cu credincioșie în timpul absenței Sale personale. Mângâietorul, Spiritul adevărului, avea să rămână întotdeauna la ei, și Hristos îi asigură, că împărtășirea care exista între El și Tatăl, îi cuprindea acum și pe ei.

[493]

Priceperea ucenicilor care fusese întunecată prin tâlcuiri false ale profeției, a fost acum deschisă în totul prin Isus Hristos, care revărsa o lumină strălucitoare peste acele texte, care se refereau la El. El le arată adevărata natură a împărăției Sale; și ei începură să recunoască că nu era misiunea lui Isus de a întemeia o stăpânire vremelnică, ci că împărăția harului Său dumnezeiesc avea să se descopere în inimile poporului Său, și că numai prin înjosirea, prin suferințele și moartea Sa, putea fi întemeiată în cele din urmă Împărăția Măririi Sale.

Puterea morții era în mâinile lui Satan; dar Isus îi luase boldul cel amar al deznădejdiei, dând piept cu vrăjmașul pe propriul său teren și biruindu-l. De aici înainte moartea nu-i mai înspăimânta pe creștini, deoarece Hristos Însuși simțise chinurile ei și ieșise din mormânt, pentru a șede la dreapta Tatălui în cer, având toată puterea în cer și pe pământ. Lupta dintre Hristos și Satana a fost terminată când Domnul Se sculă dintre cei morți și zgudui închisoarea vrăjmașului din temelie, și-i răpi astfel prada sa, sculând din mormânt o mulțime dintre morții adormiți, ca o dovadă vie a biruinței câștigate prin cel

de-al doilea Adam. Această înviere era un exemplu și o asigurare a învierii finale a morților drepti la a doua venire a lui Hristos.

Ierusalimul a fost teatrul coborârii vrednice de admirație a lui Hristos pentru neamul omenesc. Acolo, El a suferit, a fost lepădat și osândit. Iudea, a cărei capitală era Ierusalimul, fusese patria Sa de viațuire. Acolo El a comunicat cu oamenii în trup omenesc și totuși puțini au recunoscut, cât de mult se apropiase cerul de pământ, când Isus umbla printre ei. De aceea era potrivit pentru ei, ca lucrarea ucenicilor să înceapă în Ierusalim. Pe când toate sufletele erau agitate de evenimentele pline de însemnătate ale ultimei săptămâni, se oferea cea mai bună ocazie de a vesti acelui oraș solia.

Când instruirea ucenicilor Săi de către Isus se apropia de sfârșit și ora despărțirii sosise, El le îndreptă cugetele într-un mod precis la activitatea Spiritului lui Dumnezeu pentru a-i pregăti pentru misiunea lor. În convorbiri triste, El le luminează sufletele cu privire la adevărurile solemne, pe care ei aveau să le vestească lumii. Lucrarea lor nu avea să înceapă până când ei nu aveau să câștige prin botezul cu Spiritul Sfânt, asigurarea că ei sunt în legătură cu cerul. Curaj și bucurie nouă le-a fost făgăduită prin luminare cerească, care avea să-i facă apoi în stare să înțeleagă adâncimea și plinătatea minunată a iubirii divine. [494]

După investirea lor, prin coborârea Duhului Sfânt pentru misiune, ucenicii trebuiau să predice iertarea păcatelor și dobândirea mântuirii prin pocăință și prin meritele unui Mântuitor crucificat și înviat. Ei trebuiau să înceapă în Ierusalim și de acolo să-și extindă activitatea lor prin toată Iudea și până la Samaria și în cele din urmă până la cele mai îndepărtate margini ale pământului. În aceasta noi găsim o învățătură importantă pentru toți acei care au de vestit lumii o solie a adevărului. Mai întâi trebuie ca propriile lor inimi să fie umplute cu Spiritul lui Dumnezeu, și lucrul lor trebuia să înceapă mai întâi în cămin, în primul rând familiile lor trebuiau să se bucure de influența lor binefăcătoare; și puterea neschimbătoare a Spiritului lui Dumnezeu trebuie să se arate în propria lor casă într-o viață de familie bine ordonată. Apoi cercul trebuie să se lărgească încetul cu încetul, întreaga vecinătate trebuie să observe interesul dat pe față pentru salvarea lor, iar lumina adevărului trebuie să li se ofere cu credincioșie; căci salvarea lor este de o însemnătate tot așa de mare ca și aceea a persoanelor din depărtări mai mari. Din vecinătatea

imediată și din orașele și satele din împrejurimi, activitatea servilor lui Dumnezeu trebuie să se extindă mereu tot mai departe, până ce solia adevărului va cuprinde în cele din urmă cele mai îndepărtate margini ale pământului.

Aceasta a fost gradația pe care Hristos o stabili pentru lucrările ucenicilor Săi; dar foarte adesea lucrătorii evangheliei din zilele noastre fac tocmai contrariul. Ei neglijează cercul cel mai apropiat, din jurul lor, ei nu recunosc necesitatea ca influența Spiritului lui Dumnezeu trebuie să transforme mai întâi propriile lor inimi și să sfințească și să înobileze umblarea vieții lor. Cele mai simple datorii care li se oferă în anturajul cel mai apropiat sunt neglijate și se caută după câmpuri îndepărtate, unde străduințele lor rămân adesea nefructuoase. Și totuși ei ar fi putut lucra cu succes într-un câmp de lucru mai ușor de străbătut; aici ei ar fi fost expuși la mai puține cercări și ar fi câștigat în influență și curaj pe măsură ce calea se deschide și se lărgeste în fața lor.

[495]

Apostolii ar fi putut ruga pe Domnul, ca având în vedere eforturile neprețuite care fuseseră făcute în Ierusalim și insultele și moartea tirană pe care Hristos a trebuit s-o sufere, să li se permită să caute un câmp de lucru mai promițător, unde să găsească inimi mai voioase a primi solia lor. Totuși nici o astfel de cerere nu a fost făcută. Tocmai acel câmp de lucru, unde Cel mai mare dintre învățători semănase sămânța adevărului trebuia prelucrat cu de-amănuntul de către apostoli, până ce avea să răsară acea sămânță și să aducă o recoltă bogată. Ucenicii aveau să întâmpine în lucrarea lor ura, persecuția și gelozia iudeilor; dar prin toate acestea a trebuit să treacă și Maestrul lor mai înainte, și datoria lor era de a nu fugi din fața lor.

Când Isus mângâiase pe ucenicii Săi înainte de coborârea și moartea Sa care se apropiau, El le zise: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea.” [Ioan 14, 27](#). Acum după lupta și biruința Sa, după ce El triumfă asupra morții și primi răsplătirea Sa, El le dădu într-un chip și mai hotărât acea pace care este mai pe sus de orice minte. El îi împuternici să continue lucrarea, pe care El o începuse. După cum El fusese trimis de Tatăl Său, în felul acesta trimise și El pe ucenicii Săi. El suflă asupra lor și le zise: „Luați Duh Sfânt!”

Apostolii nu au fost trimiși să fie martori pentru Hristos până ce nu au primit mai întâi acel dar spiritual, de care aveau nevoie pentru aducerea la îndeplinire a mării lor însărcinări. Toate mărturisirile

creștine nu sunt decât niște formule moarte de credință, până ce Isus va pătrunde pe credincioși cu viața Sa spirituală, adică cu Spiritul Sfânt. Vestitorul evangheliei nu este un Învățător real al Adevărului, și nici reprezentant al lui Hristos, până la primirea acestui dar ceresc.

Bărbații din poziții cu răspundere, care vestesc adevărul lui Dumnezeu în numele lui Isus, fără acea putere spirituală, care nu se dobândește decât prin influența înviorătoare a lui Dumnezeu, săvârșesc o lucrare nesigură și nu pot fi siguri niciodată, dacă în fața eforturilor lor se află succes sau înfrângeri. Foarte mulți uită că religia și datoria nu sunt numai niște chestiuni de bun simț, ci pretind o acțiune serioasă. Nu serviciile mari și nici planurile grandioase nu sunt acelea care primesc aprobarea lui Dumnezeu, ci iubirea și devotamentul cu care este executat serviciul fie el mare sau mic. Furtunile împotrivirii și ale prigoanei ne sunt trimise de providența divină, ca noi să fim mânați printr-însele de a căuta refugiu sub aripile Sale ocrotitoare. Când suntem înconjurați de norii amenințatori, atunci auzim glasul Său: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea.” [Ioan 14, 17](#).

[496]

Transmiterea Spiritului Sfânt și a păcii Sale către ucenicii Săi era asemenea câtorva picături din ploaia bogată care avea să aibă loc la Rusalii. Isus accentua ucenicilor Săi mai cu seamă faptul că pe măsură ce ei vor continua să lucreze în lucrarea încredințată lor, vor putea înțelege și mai lămurit caracterul acestei lucrări și felul în care împărăția lui Hristos avea să se întemeieze pe pământ. Misiunea lor era de a merge ca martori pentru Mântuitorul; ei erau chemați să vestească lumii, ceea ce văzuseră și auziseră despre învierea Sa și de a repeta cuvintele plăcute care au curs de pe buzele Sale. Ei cunoșteau caracterul Său sfânt; El era asemenea unui înger care sta în soare și care totuși nu arunca nici o umbră. Era însărcinarea sfântă a apostolilor, de a face cunoscut oamenilor caracterul imaculat al lui Hristos, ca marele Model al vieții lor. Ucenicii intraseră într-o legătură atât de strânsă cu acest model de sfințenie, încât primiseră într-un anumit grad caracterul Său și deveniseră astfel destoinici, de a învăța lumea despre prescripțiile și exemplul Său.

Cu cât predicatorul creștin se pune în legătură cu Maestrul său prin meditarea la viața și caracterul Său, cu atât mai asemănător cu Maestrul va deveni el și cu atât mai destoinic de a învăța adevărurile Sale. Orice amănunt din viața marelui Model trebuie studiat cu

îngrijire și trebuie întreținut cu El o legătură strânsă prin rugăciunea unei credințe vii. În felul acesta caracterul cel slab și defectuos al omului poate fi transformat în chipul caracterului Său glorios și învățătorul adevărului va deveni destoinic, să aducă suflete la Hristos.

[497] Când Isus dădu ucenicilor pentru prima dată însărcinarea predicării zise: „Îți voi da cheile împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri.” [Matei 16, 19](#). Repetând însărcinarea Sa, acelora, cărora El le dăduse Spiritul Sfânt, zise: „Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ținea, vor fi ținute.” [Ioan 20, 23](#). Aceste cuvinte dădeau ucenicilor o idee despre sfințenia lucrării ce avea să fie săvârșită și despre urmările ei colosale. Plini de Spiritul lui Dumnezeu, ei trebuiau să meargă și să vestească lumii meritele unui Mântuitor milostiv, și ei aveau asigurarea că întreg cerul va lua parte la activitatea lor, și că tot ceea ce ei vor face pe pământ în Spiritul și numele lui Hristos, va fi confirmat și în cer.

Prin această asigurare, Isus nu dădu apostolilor și urmașilor acestora împuternicirea de a ierta păcatele, ca reprezentanți ai lui Hristos. Nici o biserică nu este deci îndreptățită a soma pe membrii ei să-și mărturisească preoților tainele vieții lor, pentru a primi iertarea păcatelor de la ei — ca reprezentanți ai lui Hristos. Mântuitorul învăță pe ucenicii Săi că numele Său este singurul mijloc dat oamenilor, prin care ei se pot mântui. Totuși Isus dădu comunității Sale de pe pământ, în forma ei organizată, împuternicirea de a aplica pedepse și de a le ridica iarăși, după regulile stabilite prin inspirație, aceste fapte trebuie totuși executate de oameni cu un renume bun, care să fie confirmați pentru sfânta lor chemare de către marele Cap al bisericii, și care să fi arătat prin umblarea lor, că se străduiesc în mod sincer a urma conducerii Spiritului Sfânt.

Nimeni nu trebuie să aibă o putere arbitrară și despotică asupra conștiinței altuia. Hristos nu dădu nici un drept bisericesc, de a ierta păcate sau de a vinde indulgențe, așa ca oamenii să poată păcătui, fără a-și atrage mânia lui Dumnezeu. Tot atât de puțin permise El servilor Săi, de a primi daruri sau mită, pentru a scuza păcatele și a scăpa de musturarea meritată. Isus însărcină pe ucenicii Săi, de a predica la toate popoarele iertarea păcatelor în numele Său; dar ei personal nu au fost împuterniciți, de a îndepărta măcar o pată a

păcatului de la copiii lui Adam. Tot așa de puțin le era permis să execute judecata față de cel vinovat, mânia unui Dumnezeu insultat avea să fie vestită păcătoșilor, dar puterea, pe care biserica romană și-o arogă, de a lovi singură pe păcătos cu acea mânie, nu poate fi îndreptățită de nici o prescripție a lui Hristos; Domnul Însuși va executa osânda rostită contra celor nepocăiți. Cel ce voiește să atragă atenția poporului asupra sa cu susținerea că el ar fi investit cu puterea de a ierta păcatele, acela se expune la mânia lui Dumnezeu, căci abate sufletele de la Maestrul ceresc și le îndreaptă către un muritor rătăcitor. [498]

Isus arată ucenicilor Săi, că numai pe măsură ce vor deveni părtași spiritului Său, și vor fi însuflețiți de aceeași milostivire, vor putea să aibă și o adevărată pricepere și putere de a face minuni. Toată tăria și înțelepciunea lor avea să vină de la El. În procedeu lor față de membrii recalitranti și neascultători, bărbații cei sfinți ai bisericii trebuie să urmeze prescripțiile arătate de Hristos, și această unică cale sigură a fost scrisă prin condeiul inspirației pas cu pas de către apostoli.

Când comunitatea are de a face cu cazul unui membru care a păcătuit, atunci rugăciunea credincioasă va conduce pe Hristos în mijlocul lor, ca sfătuitor atotînțelept. Oamenii se află în primejdia de a se lăsa stăpâniți de prejudecăți sau de rapoartele și părerile altora. În comitetele lor poate hotărî judecata lor proprie, nesfințită. De aceea, când trebuie a se lua hotărâri însemnate cu privire la anumite persoane din comunitate, judecata unui singur om, oricât de înțelept și de cu experiență ar fi el, totuși nu trebuie privită ca suficientă pentru a proceda după ea.

Isus a zis: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.” [Matei 18, 20](#). Cu Hristos ca președinte în consfăturile lor, cât de prevăzător trebuie a vorbi și a făptui fiecare. Trebuie aduse rugăciuni pentru cel greșit, și nu trebuie lăsat neîncercat nici un mijloc pentru a-l aduce iarăși sub grația lui Dumnezeu și a comunității; dar dacă totuși vocea comunității este nesocotită și voința lor personală nu se supune, atunci cel fărădelege trebuie tras la răspundere imediat și hotărârea fraților, luată prin rugăciune și credință și potrivit înțelepciunii date de Dumnezeu comunității va fi aprobată de către cer.

[499]

Mărturisirea plină de căință a păcătosului trebuie salută de comunitate cu inimi mulțumitoare. Comunitatea este numai într-atâta împuternicită, de a declara pe cineva liber de păcate, după ce a vestit păcătosului căit milostivirea iertătoare a Mântuitorului și după ce l-a scos din întunericul necredinței și al vinovăției și l-a călăuzit la lumina credinței și a dreptății. Ea poate pune dreapta sa tremurândă în dreapta iubitoare a lui Isus. O astfel de iertare va fi aprobată de către cer. Instrucțiunile date apostolilor cu privire la osândirea sau eliberarea în cele ce privesc comunitatea rămân în picioare până la sfârșitul timpurilor. Iar făgăduința prezenței lui Hristos, că va răspunde la rugăciunile adresate Tatălui în Numele Său trebuie să mângâie și să îmbărbăteze comunitatea Sa din zilele noastre tot așa de bine cum a mângâiat și îmbărbătat și altă dată pe apostolii cărora Hristos S-a adresat direct. Acei care disprețuiesc autoritatea comunității disprețuiesc prin aceasta autoritatea lui Hristos Însuși.

Deși Ierusalimul respinsese cel mai bun dar al cerului, totuși lucrarea apostolilor trebuia să înceapă acolo. Mila și iertarea trebuia să se vestească mai întâi omorâtorilor Fiului lui Dumnezeu. Erau de asemenea foarte mulți acolo care crezuseră în Isus, și mulți dintre cei care fuseseră înșelați de preoți și mai mari, dar care se declarau gata să-L primească dacă se putea dovedi că El este într-adevăr Mesia. Apostolii, ca martori oculari ai lui Isus și ai învierii Sale aveau să depună mărturie despre Isus și învierea Sa. Ei aveau să deschidă și să explice poporului profețiile cu privire la persoana Sa, cum ele s-au împlinit în totul. Pe scurt, ei aveau să ducă poporului dovezile cele mai convingătoare și vestea îmbucurătoare despre mântuirea lumii.

Acum, când toate sufletele provocate de evenimentele din Ierusalim, se interesau de istoria și misiunea lui Isus, sosise timpul în care vestirea Evangheliei avea să facă cea mai mare impresie asupra mulțimii. La începutul activității lor, ucenicii trebuiau să primească darul de a face minuni. Mărturia lor despre Hristos avea să fie confirmată prin semne și minuni atât din partea apostolilor cât și din partea acelor care primeau solia lor. Isus zice: „În Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” [Marcu 16, 17-18.](#)

În acel timp aveau loc otrăviri foarte dese. Oamenii lipsiți de conștiință nu ezitau de a se scăpa în felul acesta de acei, care stăteau în calea ambiției lor. Isus știa că apostolii Săi aveau să fie expuși de asemenea la această primejdie, dacă nu aveau să fie ocrotiți într-un mod deosebit. El știa că vor exista mulți orbiți, care aveau să gândească că aduc un serviciu lui Dumnezeu dacă vor omorî pe acești martori în vreun mod oarecare. De aceea El îi păzi de acest rău plin de perfidie. Domnul asigură în felul acesta pe servii Săi, că ei nu aveau să lucreze în propria lor putere, ci în puterea Spiritului Sfânt. Deși ucenicii primiră însărcinarea de a vesti evanghelia la toate popoarele, totuși la începutul ei nu înțeleseseră marea întindere și caracterul minunat al lucrării încredințate lor — o lucrare care avea să fie transmisă la urmașii lor și avea să se întindă până la sfârșitul timpului. Ei înșiși nu aveau nici o concepție limpede despre toate câte ei aveau să sufere pentru evanghelie, dar Mântuitorul în fața căruia viitorul sta deschis, vedea primejdiile care îi amenințau și în anumite timpuri, El a ocrotit în felul acesta pe ucenicii Săi.

[500]

[501]

Înălțarea lui Isus la cer

După ce Isus întâlnește pe frații în Galileea, ucenicii se întorc iarăși la Ierusalim; și pe când cei unsprezece erau adunați în cetate, Isus veni la ei și-i învăță mai departe despre profetiile referitoare la persoana Sa. El le întipări necesitatea unui studiu temeinic al vechilor profetii în privința lui Mesia, cum și o comparație a acestora cu faptele vieții, ale morții și învierii Sale, spre a confirma împlinirea lor în persoana Sa. Ei trebuiau să urmărească punct cu punct adevărurile sfinte descoperite prin profeti, care în tipuri și simboluri indică la Mielul, care a fost junghiat de la întemeierea lumii. El ridică vălul, de pe mintea lor cu privire la serviciul divin preînchipuit al Iudeilor, și ei recunosc acum adevărata însemnătate a simbolului și ceremoniilor, care au fost desființate într-adevăr prin moartea lui Isus.

Mântuitorul lumii era în perspectivă de a Se urca la tronul Tatălui Său, ca un cuceritor divin. El alege muntele Măslinilor ca scenă a acestei ultime descoperiri a măririi Sale. Însoțit de cei unsprezece, El își îndreptă pașii către munte. Ucenicii nu-și dădeau seama, că aceasta era ultima dată, când ei puteau să petreacă împreună cu Maestrul lor. El folosește timpul pentru convorbiri sfinte împreună cu ei, repetându-le instrucțiunile Sale de mai înainte. Pe când ei păseau prin porțile Ierusalimului, multe fețe priveau cu uimire la micul cerc, care era condus de cineva pe care cu câteva săptămâni mai înainte preoții și mai marii îl osândiseră și-l răstigniseră.

[502]

Ei trecură peste Chedron și se apropiară de Ghetsimani. Aici Isus se opri puțin, așa ca ucenicii Săi să-și poată reaminti învățăturile pe care El li le dăduse pe cale spre grădină în noaptea grozavelor Sale chinuri sufletești. El privi iarăși la acel butuc de viță, pe care îl folosisese mai înainte ca semn, pentru a simboliza împărțirea bisericii Sale cu Sine Însuși și cu Tatăl Său, și reîmprospătă memoria ucenicilor Săi, repetându-le acele adevăruri pline de însemnătate, pe care El le expusese pe atunci. Ori încotro își îndreptau privirea, din toate direcțiile se ridicau amintiri despre iubirea nerăsplătită a lui

Hristos; chiar ucenicii care mergeau alături de El, și care erau atât de scumpi inimii Sale, L-au părăsit și tăgăduit în ceasul înjosirii Sale, când avea cea mai mare nevoie de compătimirea și mângâierea lor.

Hristos a petrecut timp de treizeci și trei de ani în lume, și a suportat disprețul, insulta și batjocurile lor; El a fost lepădat și răstignit. Dar acum, când El era în perspectivă să Se urce la tronul măririi Sale — când privea lipsa de recunoștință a poporului, pentru care El venise să-l salveze — nu le va retrace oare și El acum compătimirea și iubirea Sa? Oare simpatia Sa nu se va concentra către acea lume, unde El era prețuit și unde îngerii neprihăniți Îi aduc adorare și stau gata ca să urmeze la cel mai mic semn al Său? Dar nu, făgăduința Sa către acei pe care El îi lăsa pe pământ, sună: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Încă înainte de lupta Sa, El rugase pe Tatăl Său, ca ei să nu fie luați din lume, ci să fie păziți în lume de cel rău.

În cele din urmă mica ceată ajunsese la muntele Măslinilor. Acest loc fusese sfințit în mod cu totul deosebit prin prezența lui Isus, pe vremea când El purta încă asupra-Și natura omenească. Când El intră în Ierusalim, chiar cu câteva zile înainte de osândirea Sa, coastele muntelui răsunară de strigătele de bucurie ale mulțimii triumfătoare. Alături de acesta era Betania unde El găsisese adesea liniște în casa lui Lazăr. La picioarele muntelui se afla grădina Ghetsimani, unde suportase singur cele mai grozave chinuri sufletești și udase pământul cu sângele Său.

Isus îi conduse peste colină până aproape de Betania. Aici El Se opri puțin și toți se adunară în jurul Său. Raze de lumină păreau a porni de pe fața Sa, când El privi asupra ucenicilor cu cea mai gingașă iubire. El nu le făcu nici o impută pentru greșelile și slăbiciunile lor; ci cuvinte de nespusă gingășie au fost ultimele pe care ei le auziseră de pe buzele Domnului lor. Cu mâinile întinse asupra lor pentru binecuvântare, și pentru a-i asigura în același timp prin aceasta de purtarea Sa de grijă ocrotitoare, El Se ridică încet din mijlocul lor, atras spre cer de o putere care era mai tare decât orice putere de atracție pământească. Când El Se urcă spre cer, ucenicii mișcați de o sfială sfântă priveau după El, până ce dispăru ultima licărire a Domnului lor. Un nor de mărire Îl ridică în cele din urmă dinaintea privirilor lor; și în același timp simțurile lor au fost ră-

pite prin muzica cea mai dulce și cea mai înveselitoare a corurilor îngeresti din înălțime, care ajungeau până la urechile lor.

Pe când privirile lor erau îndreptate încă mereu către cer, la urechile lor veniră niște glasuri, care răsunau asemenea muzicii de care erau tocmai răpiți. Când ei se întoarseră văzură două ființe în chip omenesc; natura lor cerească a fost recunoscută însă imediat de către ucenici, când le vorbiră cu următoarele cuvinte pline de mângâiere: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” [Faptele Apostolilor 1, 11](#). Acești îngeri făceau parte din aceeași ceată, care așteptase pe Isus într-un nor luminos, pentru a-L însoți până la tronul Său; și plin de compătimire și iubire pentru acei, pe care Mântuitorul îi lăsase în urmă, ei veniră ca să îndepărteze orice nesiguranță din sufletele lor și să le dea asigurarea; că El se va întoarce iarăși înapoi pe pământ.

Întreg cerul salută ora când Mântuitorul Se urcă la înălțimile cerești la sfârșitul misiunii Sale pământești. Ca un cuceritor puternic, El Își luă zborul spre cer, urmat de mulțimea de captivi, pe care El îi sculase din morți la ieșirea Sa din mormânt. Cu cântări de bucurie și de triumf, cetele cerești Îl însoțiră către sferele înalte. La porțile orașului lui Dumnezeu, venirea Sa era așteptată de o mulțime nenumărată de îngeri. Când ei se apropiară de porțile cetății, îngerii care însoțeau Maiestatea cerului salutară cu glasuri de veselie pe îngerii care așteptau la porți: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei!”

[504] Îngerii care așteptau la porțile orașului întrebară plini de entuziasm: „Cine este acest Împărat al slavei?” Îngerii însoțitori răspund cu cântări triumfale și pline de veselie: „Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă porți veșnice, ca să între Împăratul slavei!” Îngerii care așteptau întrebară iarăși: „Cine este acest Împărat al slavei?” Și îngerii însoțitori răspund în tonuri melodioase: „Domnul oștirilor: El este împăratul slavei!” [Psalmii 24, 7-10](#). Atunci porțile cetății lui Dumnezeu au fost deschise larg, iar suita triumfală cerească pășește înăuntru în sunetul muzicii îngeresti. Toate cetele cerești înconjoară pe Suveranul lor maiestuos, când El Își ocupă locul Său pe tronul Tatălui.

Mântuitorul prezintă pe captivii, pe care El i-a liberat de legăturile morții cu prețul propriei Sale vieți. Măinile Sale pun coroane

nepieritoare pe frunțile lor: căci ei sunt reprezentanți și modele ale acelorora, care vor fi răscumpărați prin sângele lui Hristos, din toate națiunile, limbile și popoarele, care vor învia din morți, când El va chema din morminte pe cei dreți la a doua Sa venire. Atunci ei vor vedea rănilor produse de cuiele crucii de pe Golgota pe corpul strălucit al Fiului lui Dumnezeu. Cea mai mare bucurie a lor o vor găsi în prezența Aceluia, care șade pe tron; iar sfinții răpiți de bucurie vor striga: „Eu sunt a iubitului meu și iubitul meu este al meu.” „El este ales printre multe mii și în totul plăcut!”

Cu cea mai adâncă bucurie și adorație, cetele îngerești se pleacă înaintea Lui, pe când strigătul de veselie răsună prin tot cerul: „Mielușelul care a fost junghiat, este vrednic să ia puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, onoarea, coroana și lauda.” Cântări triumfale se amestecă cu muzica harfelor îngerești, până când cerul pare că se revarsă de bucurie și laudă. Fiul lui Dumnezeu triumfă asupra prințului întunericului și a biruit moartea și mormântul. Cerul răsună de glasuri, care vestesc în acorduri înălțătoare: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!”